

Giới thiệu Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!

Mạch Vy Khánh nó là một cô bé xinh xắn đáng yêu nhưng lại luôn lạnh lùng với người lạ.

Hần là Dương Hàn Phong, vị hotboy nổi tiếng của trường Hoàng Kỳ. Là điển hình của mẫu người ngoài lạnh trong nóng.

Nguyễn Hoàng Bảo Nhi năm nay 16 tuổi học trường THPT Hoàng Kỳ. Bạn thân của nó, xinh xắn. IQ thấp hơn nó xiu.

Trịnh Hạo Thiên là bạn cùng lớp với hắn, bạn thân với hắn luôn. Nhưng khác cái là âm áp hơn hắn. Đẹp trai thì...sánh ngang nhau! IQ ngang hàng. Là con cưng của tập đoàn Trịnh Mỹ lớn thứ 2 châu Á.

Huỳnh Lệ Anh: Chị hai của trường, cùng lớp với hắn và Hạo Thiên. Chưa ngoa, đánh đá. là 1 hót- go son phần.

Hồ Hoàng Yến: N_y trước của hắn, sẽ có lúc trở về và...(lúc đó hãy nói)

Còn vài nhân vật phụ Min sẽ giới thiệu sau na!

Trước khi viết truyện, Min muốn nhắn gửi đến bạn đọc vài lời:

Min bây giờ mới 14 tuổi. Cái tuổi chưa đủ lớn để tôi hiểu hết về những thứ gọi là tình yêu, là hận thù hay đau khổ. Tất cả những bi kịch trong câu chuyện, Min viết lên bằng cảm nhận non nớt qua đôi mắt nhìn đời của con bé chưa học hết lớp 8. Có thể nó không được toàn vẹn, không thể khiến cho người đọc phải rơi nước mắt, nhưng xin các bạn hãy cảm nhận nó bằng cả trái tim, vì Min - tác giả của câu chuyện cũng đã viết lên nó bằng cả trái tim

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhận lớp

Chim ca líu lo, mặt trời đương lơ lửng ngọn tre. Trên giường, 1 cô bé đang say giấc....

RENG....Reng...Reng..._ Chuông báo thức vang lên í éo

"BỐP"

Chúc mừng em đồng hồ đã đi về chiều ông bà. Hường thọ 2 ngày tuổi.

Lý do: Nghe tiếng đồng hồ kêu ỳnh ỏi, nó phũ phàng vứt phăng vỏ góc tường rồi lại đắp chăn ngủ tiếp (gây án xong ko định chạy hả??)

6h 25p...

- Khánh, dậy đi con. Hôm nay khai giảng mà ngủ thế à?_ Tiếng mẹ nó gọi ngoài cửa phòng

Ko có tiếng trả lời

- Khánh!

- Mạch Vy Khánh!_ Tiếng gọi long trời lở đất của mẹ nó làm cho chim chóc muôn nơi bay loạn xạ(ghê óa). Vậy mà vẫn có con heo lười nào vẫn yên vị trên giường ko chịu dậy

"mày ko dậy đúng ko? hà hà"_ mẹ nó nghĩ rồi nở 1 nụ cười cực gian, chạy xuống dưới nhà...

1 lúc sau...cụ thể là 6h 40p

_ CHENG...CHENG...CHENG..._ tiếng kêu chói tai ở đâu cứ dội thẳng vào mặt. bức mình, nó vùng dậy, quát:

- Aiss...người ta đang ngủ mà thẳng c-hó nào dám phá vậy hả???

Mẹ nó cất giọng "triu mến":

- Thằng mẹ mày đẩy con!

Nghe vậy, nó hoảng hồn, quay lại sau như robot hết pin...từ từ...từ từ...

- Ô ho...mẹ à? Ngọn gió phương nào đã đưa mẹ đến đây vậy ợ??

- Ngọn gió từ tiếng ngáy như trong mơ của mày đấy! Biết mấy giờ rồi không? Hôm nay khai giảng mày muốn trễ giờ hà con?

Nó cười xuê xoa, xua tay:

- Đã muộn lắm đâu mà...mẹ cứ...ư....

Vừa nói nó vừa nhìn chiếc đồng hồ trên tường..

1s.....2s.....3s.....

- Aaaaaaaaaaaaa! mẹ ơi trễ học rồi!_ Nó hoảng loạn rời khỏi cái giường yêu dấu chạy tán loạn vào nhà VS. Làm VSCN, thay đồ chỉ trong vòng...5p(wa...siêu nhân)

-Mẹ ơi con đi học đây...bí bí..._ nó vội dắt con xe đạp điện ra, phóng vèo ra đường, để lại mẹ nó nhìn theo, lắc đầu ngán ngẩm

- Haizzz...con vs chả cái...

Nó phóng vù vù trên đường...suốt 9 năm đi học, chưa 1 lần nó đi muộn khai giảng...vậy mà năm nay...sao....haizzz...Nghĩ thế nó càng lao nhanh với tốc độ tử thần gọi bằng cụ...người đi đường nhìn nó...xanh mặt....

KẾT....._ Xe nó vừa đỗ lại trước cổng trường THPT Hoàng Kỳ

- Phù...may quá vẫn chưa muộn...6h 58p...còn...2p nữa...may thật_ Nó thở hên hên

Nó cất xe xong, lao lên sân trường tìm con bạn thân. Ngó ngang ngó dọc, ngó đông ngó tây, bỗng...

- Aa...Khánh! mày làm gì mà đến muộn vậy hả?_ Bảo Nhi vỗ vai nó trách yêu

- Phù...tìm được mày rồi! Tại nay tao dậy muộn quá...nên...

- Thôi được rồi, hồ sơ mày đâu? lên tìm lớp nhanh lên!_ Bảo Nhi giục nó

- Rồi rồi...mày sắp làm mẹ tao rồi đấy Nhi ạ!_ Nó nhìn Nhi

- Ồ...hề....

2 đứa kéo nhau lên phòng hiệu trưởng, mà không, trước phòng hiệu trưởng thôi. Thông báo tuyển học sinh lớp 10 vào các lớp dán chỉ chít trên bảng. Đám người đang chen chúc mong tìm thấy tên mình sớm để thoát khỏi cái đám hỗn độn này!

Nó nhìn Nhi:

- A Nhi đáng yêu! Mày đi tìm lớp đi...dù gì chúng mình cũng học cùng lớp mà!

Nhi thờ dãi:

-Thôi thôi...khỏi nịnh!

Nói xong Nhi méo mặt len vào đám đông đang chen chúc dữ dội. Còn nó tha thẩn ngẩn ngơ nhìn ngấm ngấm trường.

10 phút sau...

Nhi bước ra khỏi đám đông...dáng vẻ thất thểu mệt mỏi thấy rõ.

- Khánh, học...10A1...tầng 3...phòng...số...8!_ Nhi hên hên y như nó lúc đến

Khánh tội nghiệp nhìn Nhi, khổ bạn tôi quá...

- Thôi đi lên lớp nhanh mày!_ Khánh kéo Nhi đi...

* Trước cửa lớp 10A1...*

1 cô giáo già dặn đang ngồi chễm chệ trong lớp, 1 thầy giáo nào đó đang cầm danh sách lớp, đọc to muốn lủng màng nhĩ:

-Trương Tuấn Khang!_ Đi vào

- Mạch Vy Khánh!

Nó nghe tên liền đi vào trong lớp, ngồi đại 1 bàn. Bàn thứ 3.

- Nông Ngọc Linh!_ Học sinh đi vào

- Nguyễn Hoàng Bảo Nhi!

Nhi cũng bước vào, ngồi cạnh nó.

Tầm 5 phút sau, học sinh đã có mặt đông đủ. Bà giáo mới lên tiếng phát biểu:

- Lớp ta là lớp chọn của khối 10! Toàn học sinh chăm ngoan(nghe hơi sai sai thì phải), có ý thức nên tôi cũng không nhắc nhở j nhiều. Bây giờ tôi sắp xếp chỗ cho các em

Lớp loạn lên...những câu nói thay phiên nhau phát ra...

- ơ cô ơi cho em ngồi chỗ khác đi cô!

- Cô ơi e ko ngồi đây đâu cô!

- Cô ơi cho em lên bàn trên / xuống bàn dưới đi cô!

Bà giáo bực mình, quát:

- Tôi là cô giáo hay các em là cô giáo! Không ý kiến ý cọt gì hết!

Bọn học sinh sợ xanh mặt...

Huyền thuyên 1 hồi, tráo đổi linh tinh 1 lúc...cuối cùng, nó được xếp ngồi với 1 bạn nam. Nhìn khá bánh zai đấy! Bảo Nhi ngồi sau nó 1 bàn...

- Bạn gì ơi! Mình làm quen nhé! _ Cậu bạn cười mở

Nó cũng cười với cậu bạn:

- Hé lu! Chào cậu! Mình là Mạch Vy Khánh, rất vui làm quen với cậu!

- Chào... Mình là Lâm Thiên Bảo, hotboy khối 10 đấy nhé..hehe! _ Cậu bạn tên Bảo khỏe

Nó chun mũi...hừ...chưa chi đã khoe chiến tích rồi!

- À vâng! Hi _ Nó nặn ra nụ cười đều giả.

Cậu bạn thấy nó tò thái độ như vậy, cảm thấy...thích thú:

- Mình trêu bạn tí thôi, bạn ko cần phải làm quá như thế đâu...haha!

Nó cười đưa dãi:

- À rồi!

Kết thúc cuộc nói chuyện làm quen của nó với Bảo (đừng hiểu lầm, Bảo ko phải nam chính đâu nha!)

Mới nhận lớp nên tan học rất sớm, bọn nó được về...

Nhưng...đến cổng trường thì...1 đám đông đang bu quanh 1 chiếc Lamborghini đen...1 nam nhân đang ở trong...nhìn thoáng qua...có lẽ anh ta rất bánh...

Nhi hám trai kéo nó chạy ra xem....

_____ hết chap 1 _____

Lâm thiên Bảo: Hotboy khối 10, IQ cao. Con tập đoàn lâm Nhật đứng thứ 3 châu Á.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đụng mặt

Nó bị Nhi hám trai kéo đi xem, đánh bắt lực đi theo...

Bọn người đó đang bu quanh 1 chiếc Lamborghini đen bóng nhoáng. Trong xe là 1 thằng đàn ông khoảng 18 - 19 tuổi (người ta mới có 17 thôi pà nội!).

Nó nghĩ " lại mấy thằng cậ đẹp trai mà kiêu căng chứ j? lạ đâu nữa..."

Trên xe bước xuống 1 anh chàng rất chi là đẹp trai, anh ta vẫy vẫy tay "chào" những "fan" của mình. Còn những cô nàng "mai trê" thì hét ầm lên như tìm thấy mỏ vàng...nào là:

- AAAA...ah Phong đẹp trai quá đi à...

-Ước gì em có bạn trai giống như anh nhĩ?

- Người đâu mà đẹp y thiên thần vậy!..

.....

Nó nghe mà muốn ói ra luôn.

Nhìn nét mặt hấn ta...có chút gì đó...lạnh lùng và...kiêu ngạo!

Nó cười đều:" Biết ngay mà, cậ có tí nhan sắc mà kiêu căng sao? Ta khinh!"

Nó quay sang nhìn con bạn thân, ôi mẹ ơi, xác nó ở đây mà hồn nó bay tận phương trời nào rồi..!!

Nó huých nhẹ cánh tay Nhi, cô nàng giật mình tỉnh mộng. Nó kéo con bạn đi, không thương tiếc mặc cho Nhi kêu í ới...

Lúc đi qua hấn, nó nhếch môi khi thấy đám "fan" quá ồn ào muốn lũng mắng nhĩ

- Hừ! Bình hoa di động! _ Nó nói rồi đi luôn.

hấn đang chìm đắm trong tiếng khen, tiếng xuyết xoa, nghe nó nói thì giật mình...há?? Ai là bình hoa di động??

Hấn quay phắt người lại, đập vào mắt là 2 cô bé con nít (16 tuổi rồi thừa anh), hấn ko biết ai vừa kêu mình, bèn hét to:

- Cô đứng lại ngay cho tôi!

Mọi người tròn mắt nhìn Bảo Nhi..

Bảo Nhi quay người lại...cười cười với hấn, mắt còn chớp chớp...(ềo ghê quá...)

Hấn nhìn thấy Nhi thì khinh khỉnh "Hỏi...cũng mê trai như nhau thôi, được ta chú ý 1 chút là..."

Nhưng khi nghe Nhi nói, hấn thất thần:

- Anh Phong bảo gì em ạ?

Hấn há hốc mồm...đây...không phải là giọng vừa nãy...vậy là...nhằm người sao?

Nó vẫn ko quay đầu lại, nói lạnh:

- Nhi! Đi thôi!

Hấn chột dạ " đây...đúng là người đó...Bình hoa di động...hử xem cô là ai?!"

Nó đang kéo Nhi thì hấn lại gọi với lại:

- Cô kia! Đứng lại đó!

Nhi lại quay lại:

- Anh bảo gì em ạ?

hấn lắc đầu:

- Tôi gọi cô gái đi cạnh cô kia!

Nhi bĩu môi ghen tị, mặt hếch lên gọi nó:

- Ê Khánh!

Nó bây giờ mới quay mặt lại, mặt đen sì, đầu bốc khói:

- Cái gì?

Hấn nhìn nó: cô bé có mái tóc đen dài, đôi mắt đen ẩn dưới cặp kính cận đen xinh xinh. Nét mặt lạnh lùng, môi...không hề cười!

Hấn ngạc nhiên vì...trước giờ hấn chưa gặp cô gái nào có thái độ đó trước mặt hấn cả...

Nhưng rồi, hấn vẫn nhớ ra cái vấn đề chính, hắng giọng:

- Cô vừa gọi tôi là gì?

Nó nghe thấy thế hơi khó hiểu...Hả? Gọi? Gọi à?...Minh có gọi hấn đâu nhỉ??

Rồi...aaa...thì ra...cái bình hoa di động!

- Anh nhìn đẹp trai thế mà tại lại có vấn đề à? Ôi đúng là phí đời trai đẹp!_ Nó châm chọc

Còn hấn thì tức xì khói...hỗn láo quá mà...

- Cô gọi tôi là bình hoa di động?_ hấn gầm lên

- Phải! Ý kiến gì?_ Nó khiêu khích

- Cô..._Hấn bí họng

- Cô đây con! Có chuyện gì? Ais lại tè dầm hả? Lớn rồi mà còn..._ Nó lại châm chọc

Hấn tức lấm rồi:

- Cô muốn chết hả???

Nó vẫn thản nhiên trả lời:

- Ôi anh hiểu tôi nhất thôi đấy! Đúng tôi đang muốn chết đây...anh có thể đưa tôi đến Âm Phủ được ko?

- Aiss...đồ...con...lộn khó ưa!_ Hấn nghĩ mãi mới ra.

Nó tắt ngấm nụ cười sáng khoáy trên môi, nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn...

- Cái gì? Đồ thần kinh?

Hấn tròn mắt nhìn nó:

- Cô gọi tôi là đồ thần kinh?

- Phải! Ở đây có anh với tôi, ko gọi anh chả lẽ gọi c-hó à? _ Nó ngây thơ như con nai tơ giẫm nát cả rừng mơ...

Hắn điên rồi đấy nhé! Tự nghĩ" Hừ, cái đồ điên, ta đây ko thèm chấp!"

- Đồ điên, cô biến đi! Tôi chả thèm chấp loại trốn trại như cô! _ Hắn gằn giọng

- Anh tưởng tôi thích ở đây lắm chắc?! Xó ai gọi tôi đứng lại thế? Hừ! _ Nói xong nó ngún nguẩy đi luôn.

Hắn ở phía sau mặt đằng đằng sát khí" tôi mà gặp lại cô há...cô ko yên với tôi đâu đồ rắc rối!"

Nghĩ xong hắn hết tâm trạng lên trường rồi, lái xe quay về biệt thự.

_____Hết chap 2_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tên biến thái đáng ghét

Nó tức mình đi một mạch về nhà, mặc cho nhỏ Nhi huyền thuyền bên cạnh.

Về đến nhà, nó vút cái cặp đến "UỶNH!" 1 cái xuống nhà rồi tức tốc leo lên cầu thang dầm thùm thụp (tội nghiệp cái cầu thang!)

Nó mở cửa phòng, ngã người xuống chiếc giường êm ái. Đầu thăm như" Cái đồ bình hoa di động, đừng để tôi gặp lại anh nữa! HỦ!"

Suy nghĩ 1 hồi, nó ngủ thiếp đi, nghĩ nhiều, nhức óc quá!!!

**** Ngày Hôm Sau ****

Hôm nay, 6h45 nó đã đến lớp. Dậy "sớm" hơn hôm qua được chút xíu nên nó thông thả đi dạo quanh trường. Mãi nhìn ngắm cảnh đẹp, bỗng nó va phải 1 người, cụ thể là con trai.

Nó té rầm cái xuống sân, miệng thảm chửi cái thằng nào dám làm nó ngã (tự mình và vào người khác lại còn...)

Còn người con trai va phải nó thì ân cần hỏi han:

- Cậu có sao ko vậy?

Ăn cái gì mà chậm tiêu thế không biết, nó thảm nghĩ, nhưng giọng vẫn ngọt ngào:

- Mình không sao! _ Nó lừ mắt nhìn tên đó _ Bạn nghĩ thế nào?

Câu sau của nó khiến tên đó tất ngấm nộ cười chết ruồi, ngượng ngịu:

- Mình, xin lỗi...

- Ko sao đâu, mà mình muốn cảm ơn bạn! _ Nó cười

- Vì sao? _ tên đó tròn mắt hỏi

- Vì đã giúp mình nâng cao sức chịu đựng! _ Nó gất

Tên đó trở mắt nhìn nó như chưa từng bị con gái quất bao giờ:

- O...

Nó bắt đầu giờ giọng thuyết giáo:

- cậu nghĩ thế nào mà 1 người như tớ va phải CỤC SẮT như cậu mà ko sao được hả? Cậu nghĩ tớ là đá à mà không sao?

- Thế tôi đã nói xin lỗi cô rồi còn gì! _ Tên đó bắt đầu hỗn láo

Nó cũng chuyển ngôi xưng hô luôn:

- Ha...anh nói hay nhì? Thế giờ tôi đi giết mẹ anh rồi xin lỗi cho qua chuyện nhé?

- Cô..cô...

Nó cười mẫn nguyện...đòi nó không móc méo ai là nó không chịu được thì pải!

Hắn ta cười đều, dí sát mặt vào nó, làm nó giật hết cả mình(Biến thái nè!)

- Trò này cũ rồi, cô bé! Muốn làm bạn gái Trịnh Hạo Thiên tôi thì lẹ đi, còn giả bộ!

Nó choáng. Phải, choáng toàn tập luôn! Cái gì? Muốn làm bạn gái hắn ta sao? Hắn là ai cơ chứ? Tên TRịnh Hạo Thiên gì đó bị điên thật rồi!

- Cái gì? Muốn làm bạn gái anh? Anh đang mơ giữa ban ngày đấy à? Đồ biến thái? _ Nó hét lên

- Ôi.Phải! Một người hoàn hảo như tôi thì trường hợp đó làm sao có thể bỏ qua?_ hần ta vẫn ngông cuồng đáp trả.

Nó há mồm...sao...lại có người tự ki như thế trên đời nhỉ?

- Cái gì? Anh về đắp chăn và mơ đi nhé đồ biến thái! Xó nhìn lại anh xem có ra cái thể thống gì không mà còn làm phách!_ Nó

Không đợi hần ta trả lời, nó giẫm bình bịch lên sàn nhà, bỏ đi.

Sau khi nó đi khỏi, anh chàng TRịnh Hạo thiên bèn lấy gương ra soi xem..." nhan sắc của mình đã xuống cấp rồi ư?"_ hần tự ki.

Sau khi tiếng trống vào lớp đã điểm, nó hùng hổ xông vào lớp...

Bảo Nhi thấy nó nhìn như con hổ cái, bèn ra xoa dịu nổi...tức:

- Bạn yêu, bạn làm sao vậy? Kể cho Nhi Nhi nghe đuy!_ Nhi nói giọng ngọt sớt.

Nó tức tối hỏi lại Nhi:

- Ê con kia! Mày biết trong trường này có thằng cha nào tên Trịnh Hạo Thiên gì đó không?

- Ó...anh thiên mà mày cũng ko biết sao? Aiss con này mày thật cổ hủ mà!_) Nhi lắc đầu nói

- Thằng đó là thằng nào?_ Nó gằn lên

Nhi sợ sệt kể lại lịch sử chiến công của chàng:

- Anh Thiên cùng với anh Phong- cái anh hôm qua cãi lộn với mày í, là 2 hotboy khối 11. Nổi tiếng đẹp trai, nhà giàu, học giỏi nữa, cứ đi đến đâu là gái pài đồ rầm rầm, với lại....

Nghe Nhi huyền thuyên mà mặt nó tái xanh như đất nhái..

Nghe xong, nó nuốt nước bọt cái ực, rồi thở dài:

- Chắc tao ko yên rồi!

Nhi nhún vai, bĩu môi ra vẻ...méo care!

@#\$/%^&&

Cuối cùng cũng hết tiết 2, nó mệt mỏi lê xác xuống Canteen.

Nó chọn một chiếc bàn trong góc khá yên tĩnh, gọi:

- Chị ơi!

-Chi em?_ Cô nhân viên bán đồ ăn ở canteen hỏi

- Cho em 1 hamburger, 1 chai Sting đỏ, 4 bịch snack, 1 ly kem dâu, 1 ly kem socola, và 1 bánh mì kẹp nha chị!_ Nó kể

Chị nhân viên sợ xanh mặt...nó là heo hay người vậy nè? Nhưng cũng chiều theo ý khách hàng.

Nhìn đồng đồ ăn trước mắt, nó thích thú đưa ly kem dâu lên miệng...

"Bùm, Cành...Bành!"_ Tiếng ghế và bàn đồ la liệt

Nó tò mò ngược mắt ra...

___Hết chap 3___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Náo loạn Canteen

Nó quay lại nhìn, 1 cô bé hót gơ mặt trát hàng kí phẩn đang nhìn nó hằm hằm. Nó thì vẫn mở mắt to như mắt ếch mà nhìn cô ta..(gan dấy)

Cô ta cùng 3 con nhò khác hùng hổ xông tới, hất đồ bàn ăn của nó. Nó suýt xoa nuôi tiếc nhìn đồng đồ ăn vương vãi trên sàn nhà...

- Cô làm gì vậy hả?_ Nó gất lên

Nhỏ đó shock:

- Cái gì? Mày nói gì?

- Ha...tôi ko ngờ cô lại cũng bị "lãng tai" nữa đó!_ Nó chế giễu

- Tao dell nói vs những đứa ko nào như mày! Vào thẳng vấn đề chính: Tránh xa anh Thiên ra! _ Nhỏ đó hung hăng

Thì ra là tên biến thái đó, chắc sáng nay cô ta nhìn thấy cảnh tên đó ép cô vào sát mặt hấn nên...hiểu lầm! Tuy vậy nó vẫn nói:

- Tôi và anh ta chả có gì cả!

- Tao là đứa trẻ lên 3 à? _ Cô ta gào lên

- À..hóa ra cô mới lên 3 thôi! _ Nó cười đều

- mày...hôm nay tao không cho mày 1 bài học thì tao ko pải là Người!

Nó nhếch mép khinh bi:

- Thế thì chắc cô ko dạy được tôi đâu, vì cô vốn đâu pải là người, cô là...hồ ly mà! Haha

- Mày..._ Nói rồi cô ta giơ tay định tát nó

'Bụp' _ Nó đỡ được tay cô ta, xiết chặt:

- Định đánh tôi sao?Không có cửa đâu ha! _Nó nhếch mép khinh bi

Nó càng xiết chặt tay cô ta hơn, cô ta vốn là 1 tiểu thư, chân tay mềm nhũn như bột bị nó xiết chặt như thế thì muốn gãy xương tay luôn...miệng la oai oái:

- Mấy con kia! Lên cho tao!

Lập tức mấy con nhỏ đằng sau cô ta đồng loạt xông lên. Nó cước vài thế võ giải quyết. 5p sau, giải quyết gọn 3 tiểu thư. Nó nhếch mép cúi xuống gần 1 chị à:

- Hừm...tên...Diệp Hoài Ngọc..ăn hại!

Lại cúi xuống gần chị thứ 2:

- Chẹp...tên...Lã Băng Dương! Yếu như sên!

À thứ 3:

- Hừ! Tên...Hoàng Bảo Hạnh! Ta khinh!

Sau đó ngó ngang chị đầu đàn đang tái xanh mặt mũi:

- Cô...hừm.._lật bâng tên_ Huỳnh...Lệ...Anh! Hót gơ son phấn chỉ được cái to mồm, làm được gì đâu? Ha...

Nhìn nó bây giờ y như 1 bà trùm, 1 tên giang hồ thực thụ. Nét mặt lạnh hơn băng, có 1 chút khinh khinh, hung ác, gian xảo. Khác hẳn với Mạch Vy Khánh hàng ngày vui vẻ, hòa đồng!(Con gái nhà họ Mạch mà!)

Nhưng..

- Các cô làm cái quái gì vậy hả?! _ Giọng 1 thằng con trai vang lên

Nó giật mình quay lại..

Hắn- Dương Hàn Phong, hội trưởng hội HS trường THPT Hoàng Kỳ. Nổi tiếng đẹp trai, sát gái, tình trường, đào hoa...v..v

Nó lăm bằm trong miệng:" WTF? Bình hoa di động?"

hắn cũng khá ngạc nhiên khi thấy nó. Nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phong tác lạnh lùng ban đầu

Huỳnh Lệ Anh thấy hắn như bắt được vàng:

- ANh Phong...huhu...nó...tự dưng...đánh em..em chả làm gì nó cả...thế mà...nó..huhu...

Nó nhũn mày nhìn cô ta " đóng kịch giỏi thật", rồi nhếch mép khinh bi

Im lặng 1 lúc, hắn quát lên:

- Lên phòng hội trưởng hết cho tôi!

_____ Hết chap 4 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Phòng hội trưởng

Bây giờ, nó đang ngồi uống trà (chém gió) trong phòng Hội trưởng HHS(hội h/s). Sắc mặt ko chút biểu cảm

Lệ Anh và 3 con nhỏ kia thì ra sức đóng kịch, kêu khóc như đưa tang. Hấn nghe mà muốn tống cổ luôn vì...thùng màng nhĩ!!!

- Các cô có gì để nói? _ hấn lạnh nhạt hỏi

- Tôi... _ Nó định thanh minh

- Tôi hỏi 4 cô trước! Cô ngậm miệng! _ hấn thờ ơ trả lời

Nó cảm thấy bị xúc phạm kinh khủng, đã vậy bà éo thêm thanh minh với c-hó nữa!

Lệ Anh rơi nước mắt tanh tách:

- Hicc....anh Phong, em...thấy nó là bạn mới nên em ra chỗ bạn ấy để làm quen. Khi em vừa xin cô ta cho ngồi cùng thì cô ta la mắng em. Máy bạn này _ Chỉ vào 3 nhỏ _ thấy bạn ấy vô lễ quá nên ra can, ai ngờ cô ta ra tay đánh! _ Lệ Anh nói dối không ngượng miệng

Hấn đảo mắt 1 hồi, quay qua nó:

- Cô?

Nó cười đều, nhìn hấn:

- Tôi nói, dù gì anh cũng đâu có tin?! Anh nghĩ sao nghĩ! _ LẠnh lùng và...vô tâm!

- Cô... _ Hấn ghen cổ

- Tôi sao? Mau đi dỗ dành mấy cục cưng của anh đi! Cô ta khóc hết nước mắt cá sấu rồi...mai này đi làm diễn viên, sao mà diễn nổi?! _ Nó nhếch mép cười khinh

Hấn hơi bực khi thấy nó không thanh minh, phân bua gì hết. Thực ra, hấn đã biết hết mọi chuyện từ lâu rồi, chỉ là...đội nó phản ứng thôi! Nhưng...ai ngờ...nó lại...>>" Vậy thì tôi sẽ cho cô biết tay! Đồ con lợn!" _ Hấn nghĩ

- Cô sẽ bị đình chỉ! Hình phạt tí nữa tôi sẽ ra! _ Hấn chỉ tay vào nó nói

Bọn Lệ Anh cười gian xảo, nhưng ko may, hành động đó đã lọt được vào mắt của hấn!

- Còn các cô, sẽ đi đồ rác trong vòng 1 tháng! _ Hấn ra lệnh

Bọn à há mồm:

- HẢ??CÁI GÌ? ĐỒ RÁC U? Thiên kim tiểu thư mà phải đồ rác? Anh nghĩ thế nào thế anh Phong?

- Đã ra quyết định, cấm làm trái, bây giờ, các cô được ra về! Mời! _ hấn đuôi

Bọn à tức xì khói tai, đầu và mũi (cẩn thận bốc cháy cả người chứ không đùa!), hậm hực bước ra khỏi Phòng HT HHS.

Nó vẫn chả nói gì lững thững bước ra, hấn gọi:

- Còn cô! Ở lại!

Nó khó chịu quay lại:

- Gì nữa?

- Cô vẫn chưa bị phạt! _ hấn không nóng không lạnh đáp

- Vậy...hình phạt là? _ Nó

- Làm cho tôi 3 việc! _ hấn cười gian xảo

- Việc gì?

- Rồi cô sẽ rõ!

- Nhưng...đây là việc công, còn 3 việc của anh là việc tư... _ Nó vẫn không tỏ thái độ gì

- Tôi là Hội trưởng, tôi có quyền! _ hấn tự sướng

- Mơ mộng đủ chưa? _ Nó nói

- Thôi, biến đi! _ hấn lật mặt

Nó bực mình đi ra, kéo cánh cửa đến "ROÀNH" như muốn xé làm 2. hấn ngồi trong phòng mà như động đất...khiếp quá!

* Trên lớp 10A1*

- Khánh mây vừa đi đâu vậy? _ Cái Nhi lo lắng hỏi nó

Nó ủ rũ nằm ụp xuống bàn:

- Phòng hội trưởng!

Nhi ngạc nhiên:

- Sao mày "được" vào đó?

- Đánh nhau!

Nhi há mồm to đến mức, 10 con ruồi bay qua thì 11 con bay vô mồm quá, từ trước đến giờ, nó luôn là 1 h/s chăm ngoan, hiền lành. Chưa nghe thấy nó đánh nhau bao giờ...thế mà...không thể tin được, Nhi vỗ vỗ ngực:

- Ê đùa thì đùa có lý tí chứ! Hehe...mày mà đánh nhau chắc tao vào tù rồi mày!

- Không tin thì thôi, tùy!_ Nó lạnh nhạt

Nhi thấy tình hình khá bất ổn, hỏi lại:

- Thật hả mày?

- Ủ!

- Á ba mẹ ơi...ngày tận thế đến rồi sao? Ngày con Khánh nó đánh nhau chắc con chỉ sống thêm vài giờ đồng hồ nữa quá ba mẹ o[(#)]/#\$/^&@

Nhi tha thân ở đó huyền thuyên 1 mình như đứa tự kỉ.

Nó gục đầu xuống bàn, NGỦ!

Cậu bạn tên Bảo của nó cứ ở đó ngắm nhìn nó ngủ, miệng cười cười, không ngừng lẩm bẩm:

- Đáng yêu quá!

Cuối ngày, nó vác cái mặt như xác ướp về nhà...3 việc sao? Chả lẽ hẳn định bắt mình chạy quanh sân? hay bán hàng? hay bò quanh sân, hay...đuổi mình khỏi trường?? aaa nghĩ đã thấy ghê rồi!

Nó khóc trong lòng leo lên giường, ngủ (khiếp bà này lúc nào cũng ngủ được!)

_____hết chap 5_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hai hotboy khối 11...vô lớp! Chuyện lạ có thật!

Sáng hôm sau, nó "tự động" thức dậy vào 6h30.

Đánh răng, rửa mặt, VSCN xong, 6h45, nó đến trường.

Tâm trạng hôm nay của nó cực xấu. Vì hôm qua mạng nhà nó chập chờn quá nên không thể...online facebook để kêu ca về cái thằng cha đó. Đấy! Nói đến đây mới nhớ 3 điều kiện của thằng cha bình hoa di động kia làm nó thêm bức nữa...đời đúng là có lắm lúc chán thật!

* Ở lớp*

Bao giờ Nhi cũng đến lớp trước nó. Vừa thấy nó, Nhi cười tươi như vừa được tưới:

- Hai!!! Bạn íu ơi mau đến...đây, làm cho mấy xanh lá cây rừng..._Bảo Nhi ngêu ngao hát

Nó vội bịt tai lại:

- Chỉ cho em xin...nghe chị hát, em có thành khách quen của bệnh viện quá!

Nhi bĩu môi giận dữ:

- Hừ, Khánh đều nhá! Khánh chê Nhi nhá! Huhu Khánh ác lắm!...

Nó nhăn mặt lại như đất khi ăn ớt, vội chặn cái bài tênh ca muôn thuở của Bảo Nhi:

- Nhi ngoan nà, Nhi hát hay học giỏi, ngậm miệng lại cho Khánh được hông?

Nhi dỗi luôn, quay sang nói chuyện với tên Thiên Bảo nãy giờ vẫn ngấm 2 đũa nói chuyện:

- Ê Bảo ơi...Bảo ơi..._ Nhi cất giọng

Thiên Bảo cười:

- Chỉ zậy Nhi?

- Bảo bảo Khánh giùm Nhi...Khánh dạo này ác lắm, cứ mắng Nhi hoài à!

Nó nhìn Thiên Bảo, ánh mắt thách thức:

- Cậu làm nổi không?

Thiên Bảo nhìn nó dựng tóc gáy:

- O...hor...Nhi oi...đi...đi chơi đi...Bảo sợ cái cô Mạch Vy Khánh nào đó lắm rồi, dữ như cạp vậ á!

- Cái gì? Cho cậu nói lại lần nữa!_ Vy Khánh gần giọng

- Nhi...chạy!_ Bảo nhắc Nhi rồi chạy biến. 2s sau, nó đã chả thấy 2 đứa nó đâu.

Nó lại gục xuống bàn, đánh 1 giấc như thường ngày.

**** Tại một nơi khác, cụ thể là tại lớp 11A1(lớp của hấn và tên"biến thái")****

Hấn lòi xềnh xệch Hạo Thiên đi, nhìn đến là tôi nghiệp:

- mày đi với tao xuống lớp 10A1!

- Xuống đây làm gì? Dối quá à?_ Hạo Thiên méo mặt.

- Tìm người giúp việc!

- Há?_ Hạo Thiên ngu ngơ hỏi

Hấn cười:

- Lâu nay hội h/s không có thư kí rồi nhì?

Hạo Thiên nhú mày:

- Thư kí? Chẳng phải từ khi em ấy qua đời thì mày...

Hấn chợt tắt ngúm nụ cười trên môi, giọng buồn buồn:

- Ừ...

Nhưng...5s sau...

- Thôi kệ, tao có trò mới vui lắm hehe!_ hấn cười man rợ

Hạo Thiên suýt chết:

- Ờ ờ con cũng bỏ!

- Thế thì đi theo tao!

Nói rồi hấn kéo Hạo Thiên đi xuống tầng 3.

**** Trước cửa lớp nó ****

Nó vừa gục xuống được 1 lúc thì bị mấy tiếng...UỀ...ồ...Ồ...Ồ...UỀ... của bọn con gái làm nó nhức óc

Tiếng hét ngày càng to khiến nó liên tưởng đến mình đang xuất hiện trong 1 buổi xử án của Bao Công, và chính nó là tên phạm nhân sắp bị lòi ra xử trảm!!(thể thâm quá quan oi...con oan qua quan lớn oi...))HICCCC

Khi lưỡi dao vừa kề lên cổ, nó bắt giác tỉnh dậy, mở hôi LÃ CHÃ tuôn rơi (phóng đại á)

Trước mắt nó là 1 ụ người(so sánh hơi ghê thì phải) đang chen chúc nhau để làm j đó....nó ngán ngẩm nhìn đám đông rồi khẽ lắc đầu...ngủ tiếp!

Ở cửa lớp vang lên tiếng gọi "tử thần" của ai đó:

- MẠCH VY KHÁNH LỚP 10A1!(điều tra nhanh gớm!)_ Hấn bắc loa gọi

Nghe thấy tên mình, nó nhăn mũi, dụi mắt tỉnh dậy.

Hấn cười gian tà nhìn nó, Bước chân tới bàn nó ngày 1 gần....5m....3m....1m....

- Nhớ tôi chứ?_ Hấn

Nó bủn môi:

- Hó...cái bản mặt thúì của anh, sao tôi phải nhớ?Rảnh à?

Hấn tức xì khói:

- Vậy cô còn nhớ 3 điều kiện kia chứ?

- Ồ...thì...3...3..._ Nó áp ứng

- Điều kiện thứ nhất: Làm thư kí hội h/s!_ hấn lru mạnh nói

- Cái gì? _ Nó mở to mắt nhìn

- Cầm cái! _ Hấn quả quyết

.....Trong lúc đó.....

Hạo Thiên bị đám đông che hết khuôn mặt nó, nên ngó ngang dọc đông tây mà chả nhìn thấy gì!

- Tránh ra! _ Anh bức tức

Đám đông lui hết nhường đường cho hotboy, trong lòng thầm ghen tị với nó!

Hạo Thiên bước tới gần bàn của nó..và:

- Làm gì mà lâu vậy? _ Hạo Thiên vỗ vai hấn, hỏi _ Mà cô bé thư kí... _ Đang nói bỗng ngừng lại, nhìn nó...

Nó và Hạo Thiên há mồm nhìn nhau:

- Là anh / cô? _ Đồng thanh.

Hấn ở giữa chả hiểu cái mô tê gì:

- 2 người quen nhau?

Hạo Thiên cười cười:

- Nhỏ bướng bỉnh!

Nó cũng không vừa:

- Tên biến thái!

Hạo Thiên quay phắt sang nó:

- Cô nói cái gì?

- Đồ biến thái làng tai! _ Nó chân chọc

- Cô...

- Cô đây con! Bảo gì cô thế?

...Cãi nhau om sòm....

- Stop! _ Hấn can ngăn 2 con hổ.

- Hừ! _ Nó

Hấn nhìn nó:

- Thư kí! lên phòng hội trường! Nhanh!

Nó lườm lườm nhìn hấn:

- Biết rồi! (đồ hâm, đại đồ.. (nói nhỏ))

Hạo Thiên chen vào:

- Vậy cô làm thư kí mới hả?

- Biết rồi còn hỏi! _ Nó vừa thu dọn đồ vừa nói

- haha...báo cho cô biết...tôi là hội phó hội h/s! _ Hạo Thiên tự hào nói

Nó nghe xog như xét đánh bên tai:

- CÁI GÌ? *chết tui rồi*(nói nhỏ)

- Lẹ lên! _ Hấn cười cười, đẹp như thiên thần

- Hừ! Gặp sao chổi không hà! _ Nó rên

Sắp xếp xong xuôi, hấn, nó và Hạo Thiên cùng nhau bước lên phòng hội trường trước sự ngạc nhiên và ghen tị của hàng trăm ánh mắt hình viên đạn đang chĩa vào nó!.(kì này nó thâm rồi!)

Ở một góc khuất nào đó, 1 cô gái bé đôi chiếc gậy gỗ trong tay, mắt hấn lên những tia đỏ, răng nghiến chặt:

- Đũa mốc mà đòi chòi mâm son à? Mày đụng nhầm người rồi!

_____ Hết chap 6 _____

Chương 7: Thư kí hội học sinh? Rắc rối ập đến!

Nó dầm chân bình bịch theo 2 tên kia vô phòng hội trường hội h/s.

Nhưng..khi vô phòng...thì..

Đồ đạc bừa bãi khác hẳn ngày đầu nó bước vào đây. Sách vở, bút thước rơi vãi tứ tung. Hồ sơ, tài liệu với mấy cái giấy tờ gì gì đó nằm chồng chất lên nhau.

Thế còn chưa hết, nhìn phòng của hấn đi!

Quần áo vứt lung tung hết ra sàn nhà, đồ ăn ăn xong vứt toẹt ra đấy. Vô lon, giấy bóng phải nói là như đi thu gom rác thải...vân vân mây mây...

Nó nhìn cái hiện trường vụ án thì tái xanh hết cả mặt...

Hấn nhìn nó, hất hàm:

- Dọn đi!

Nó há mồm nhìn hấn, vịn loa hết công suất:

-ANH BỊ ĐIÊN SAO VẬY?

Hấn suýt thủng màng nhĩ, khẽ nhăn mày:

- Nhiệm vụ của 1 người thư kí! Không được cãi!

- HẢ?? BỘ HẾT VIỆC RỒI À? TÔI KHÔNG LÀM THU' KÍ THU' KÉO GÌ HẾT! TÔI MUỐN VỀ LỚP!!! _ Nó hét lên

Hấn suýt thủng màng nhĩ lần 2...

- Đề nghị cô vịn nhỏ loa! _ Hạo Thiên vẫn bịt tai, nhìn nó

- Nhỏ gì mà nhỏ,nói chuyện vs mấy người thì căn bản tôi ko nói nhỏ không được.Các anh có bị điên ko vậy,cho tôi làm làm chi?Bảo mấy em chân dài dài mà làm,tôi chân ngắn lấm đó!Đã là chân ngắn thì làm sao mà chạy nhanh được? _ Nó lấy cớ

Ngay sau khi nó nói xong..Hạo THIÊN nhìn nó, suy xét...

- Ủ...đứng là lùn thật! Haha đồ lùn! Đồ cây nắm di động!_ Hạo Thiên ngoác mồm cười

- Ở ở đúng đó, lùn thì làm việc không có hiệu quả đâu! Nhất là cái chức danh THU' KÍ cao sang đó...các anh sẽ mất mặt lắm đấy!_ Nó khiêu khích, chủ yếu để bọ hấn tổng cổ nó về lớp...nhưng...

Hấn vẫn...:

- Cô dám không làm?

- Phải!_ Nó quả quyết, có chết nó cũng không làm

Hấn nói lạnh:

- Nếu cô đã muốn vậy, thì hãy cuốn gói cút khỏi cái trường này đi!

Nó uất ức:

- Anh mất nhân tính thật rồi! Tôi chưa thấy người nào quá đáng như anh vậy đó!

- Ủ thì sao? Nếu cô muốn ở lại ý...thì..._ Hấn vẫn nói, giọng mập mờ

- Hừ! Thù này tôi quyết sẽ trả! Tôi sẽ làm thư kí cho hội học sinh!_ Nó suy nghĩ 1 lúc rồi đồng ý. Chết nó cũng không làm nhưng...bị đuổi ra khỏi trường thì...haizz....cứ làm đi đã, rồi bọ nì sẽ biết tay bà! 2 con lộn thối tha!

Nó nói xong quay lưng bỏ đi, không quên đóng cửa cái "RÀM"(tội nghiệp cái cửa!)

Trong phòng, hấn mới nhếch môi cười:

- Kì này cô chết với tôi! Đồ...cây nắm di động!

*****dây phân cách địa điểm*****

Ngoài cửa phòng hội trường, 2 cô gái có nhiệm vụ nghe lén đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Họ ghi âm cuộc nói chuyện, rồi bấm bấm gửi cho ai đó! Cuối cùng, họ đến địa điểm mà bà chị hai Huỳnh Lệ Anh đã hẹn...

- Chị hai! _ Hoàng Hồng Hạnh(cô hôm nọ) chào kính cẩn

- Em chào chị! _ Băng Dương và Hoài Ngọc(2 cô hôm nọ ở canteen) chào lễ phép

- Rồi! Tình hình thế nào? _ Lê Anh hỏi

- Em gửi tin nhắn cho chị rồi mà! _ Băng Dương nói

Lê Anh nhú mồm lôi điện thoại ra...quả nhiên có 1 tin nhắn âm thanh, cô cười:

- Tao để chế độ im lặng!

Nói xong, cô mở tin nhắn ra, nghe....

Giọng của nó và hán bắt đầu nghe rõ hơn...

- Dọn đi!

....

- ANh bị điên hay sao vậy?

.....

-Nhiệm vụ của thư kí! Cấm cãi!

.....

-Ủ...đúng là lùn thật! Haha đồ lùn!

.....

- Không làm thì rút ra khỏi trường này đi!

.....

- Thù này tôi sẽ trả! Tôi sẽ làm thư kí hội h/s!

.....

Nghe xong, tay Lê Anh bắt đầu nắm chặt lấy cái điện thoại tưởng chừng như bị vỡ vụn...

- Con nhỏ này, không biết điều rồi! _ Lê Anh gằn giọng

ra là chị à muốn làm chức vụ thư kí từ 3 năm về trước kia. Vì năm ấy có con kì đà cắn mũi, cô đã dẹp được. 3 năm sau lại có 1 con kì đà cắn mũi nữa, cô thực sự tức giận.

- Giờ làm gì chị hai? _ 1 đứa trong nhóm lên tiếng

- Xứ nhanh gọn lẹ! _ Lê Anh nghiêng răng

- Tuân lệnh chị! _ đồng thanh

Nó vừa đi đến cầu thang thì...

- Con nhỏ kia!

1 đám nữ sinh đang ở trước mặt nó.À mà không phải nói là chặn đầu nó.

- Các người là ai? _ Nó hỏi

- Hừm...mạnh miệng nhở? _ Lê Anh cười đều

Nó nhìn Lê ANh, 1 lúc sau...:

- À...thì ra là chị hai yếu như sên hôm nọ, còn có 3 cô tiểu thư hôm nọ nữa! Cả nhà hồ ly tụ họp đông đủ quá ha! _ Nó cười đều lại.

- Mày... _ Lê Anh tức giận

- Chị hai, nhỏ này để em! _ 1 con nhỏ, ngó tên hình như là Trần Quỳnh Như Ngọc (tên dài v~) lên tiếng

- Rồi, mày xử nói cho chị!

Nhỏ đó tiến đến gần nó, nó nhăn mày...chị ta đang định đấu karate à? Chân xếp hình vòm, tay khum khum như cái chum luôn!

...CHÁT>...

1 cái tát vào má trái nó đau điếng, vì mãi suy nghĩ nên nó không đỡ được cú này!

Tiếng cười rộn cả bọn hồ ly kia...

À ta định tát 1 cái nữa, nhưng vừa đưa tay lên, xương tay của nhỏ...đã...vỡ vụn...

1 bóng con trai đang túm chặt lấy tay cô ta bằng 1 sức khủng khiếp...

- AAAAA...anh Minh Khang, sao anh lại ở đây?! Bỏ em ra! Đau..._ Nhò giầy giữa

Người tên Minh Khang gì đó cũng nhẹ tay hơn với nhò, nói khàn khàn:

- Mẹ bảo con gái đánh nhau lớn không có ai yêu đâu! Về nhà mà chải tóc, ngâm thơ, hái hoa, bắt bướm đi cô bé à! (câu này hồng phai của mình, mong tác giả không thu phí bản quyền!)

Cả nhà hồ ly có nhin cười...

Nhưng...nó đâu có biết nhin là gì đâu, ngoác mồm ra cười hô hô:

-Há há há...thor...hay đây! Hahaha_ Nó vô duyên muốn chết!

Minh Khanh nhìn nó, buông tay cô nàng Như Ngọc ra...

Lệ Anh có vẻ quan tâm và quen biết thằng cha này (ngta vừa cứu chị đấy!), cười hiền(giả tạo):

- Anh Minh Khang, anh về nước bao giờ thế?

Nó nghe muốn ói quá đi!

Minh Khang hình như không quan tâm gì đến cô nàng này cho lắm, trả lời hời hợt:

- Vừa về!

- Anh... Lệ Anh không thích thái độ của anh đâu nha!_ Lệ Anh làm "hùng"

- Tôi bắt cô phải thích à?

- Anh...._ Cô ta cứng họng...

Minh Khang nhìn nó, rồi nhìn gia tộc Hồ Ly kia, phán:

- Các cô cậu đông mà đi bắt nạt 1 cô gái YẾU ĐUỐI như thế này sao?(yếu đuối á trời?)

Nói rồi anh đẩy bọn kia ra, cầm lấy cánh tay nó:

- Em có sao không?

- Em không sao!_ Nó không nóng không lạnh trả lời

- Đi thôi!_ Minh Khang kéo nó đi

Nhưng..

- Đợi em lát!_ Nó gỡ tay anh ra...và...

....CHÁT....

1 cái tát rất rất mạnh in trên đôi má của Như Ngọc.

- Cái tát này là tôi trả cho cô! Đừng có hùng mà đi chọc điên tôi!

Nói rồi nó bỏ đi, Minh Khang ngờ ngác nhìn nó...khiếp quá!

Nó và Minh Khang đi được một quãng, nó bỗng ngừng lại:

- mà anh là ai thế?

Minh Khang ngờ ngác nhìn nó lần 2:

- Em thật sự không biết anh là ai?

- Biết thì tôi hỏi làm gì!_ Nó làm như rất bình thường không bằng

Minh Khang ngạc nhiên nhìn cô bé này, cả trường từ h/s mới đến h/s cũ, ai mà chẳng biết đến bộ 3 hotboy chứ! Sao nó lại...

- À...anh là Võ Minh Khang! Vừa từ Mỹ về!

Nó à...lên 1 tiếng, rồi chép miệng:

- Thảo nào tôi chưa biết đến anh!

- Còn em?_ Minh Khang hỏi lại

- Tôi là Mạch Vy Khánh! Học sinh lớp 10A1!_ Nó cười cười

- Vậy là anh hơn em 1 tuổi đấy! Anh học 11 cơ!_ Minh Khang bắt bẻ

- Kệ chứ! Liên quan đâu! _ Nó hờ hững

Minh Khang thấy khá thú vị đối với cô bé này, chưa có cô gái nào dám ăn nói thế với anh cả!

- Thôi tạm biệt! _ Nó đi lên lớp

- Ủ...hi vọng sẽ gặp lại em! _ Minh Khang nói với lên

Bóng nó khuất sau dãy cầu thang dài, Minh Khang bỗng cười:

" Em thật thú vị!"

_____ Hết chap 7 _____

Gtriv: Võ Minh Khang: 1 hotboy nữa của khối 11. là bạn thân của hấn và Hạo Thiên. Nhưng 3 tháng hè và 1 tháng trong năm học đã phải qua Mỹ để điều hành công ty bất động sản lớn thứ 2 thế giới!

các bạn đọc truyện vui về!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nó là du côn đấy!

Thôi không suy nghĩ lung tung, Minh Khang chạy đến phòng hội trường tìm 2 thằng bạn thân của mình...

" Cách! _ Cánh cửa được mở nhẹ nhàng

Hấn và Hạo Thiên tròn mắt ngạc nhiên...

Không ai biết là hấn và Hạo Thiên đã từng chơi chung rất thân ngoại trừ 1 người, là tên thứ 3. hấn và anh cũng sờ nhìn người mới bước vào. Hạo Thiên mấp máy môi:

- Phon...Phong...ma....ma kia! _ Anh chỉ vào Minh Khang

Hấn cũng sờ sờ không kém:

- Ờ...phải... Mấy tháng nay tao vs mày ko đi cùng, chắc nó giận lắm nên mới quay về!

.....

Hấn và Hạo Thiên cứ nói với nhau mặc kệ biểu hiện của con người đang đứng ở đó...mặt càng ngày càng...đen thui!

- Tao đập tụi bây giờ! Đùa với ông à? _ Minh Khang gằn giọng

Hấn và Hạo Thiên càng hoảng hơn, miệng nói loạn xạ lung ta lung tung:

- Đấy mày thấy chưa? cách nói y chang...chắc nó về thật mày ơi!

- Ờ ờ...phải...

.....

Minh Khang tức quá giờ nắm đấm lên:

- Tụi bay chưa thấy quan tài chưa đồ lệ phải không?

- Thôi tao biết rồi! Khang ơi là Khang cho tao xin lỗi đi mà! _ Hấn nói, chấp 2 tay lên lạy Minh Khang

- Chết bà 2 đứa bay rồi! _ Minh Khang gằn giọng...khiếp!!!

Thế là hấn và Hạo Thiên ăn trọn 2 cái ghế vào mặt. (ghế: anh Phong, anh Thiên, em xin lỗi nha! **** T/g: Ghế mà cũng hám trai!*** Ghế: Kệ tui!)

- Huhu...mày ác thế hả thằng kia?? _ hấn ôm mặt

- Phải thế bọn mày mới đỡ lão! _ Minh Khang cười cười

- Hiccc _ Hấn + Hạo Thiên khóc ròng

Phải mất 15p, cái bài tình ca " Mày ác thế" của hấn và Hạo Thiên mới kết thúc. hấn hỏi:

- Mày về bao giờ thế?

- Vừa về sáng nay! _ Minh Khang lắc nhẹ ly Vodka trên tay (đây ko pải Bar thừa ah!)

- Ờ/.... _ hấn

Như nhớ ra điều gì, hấn vội à lên:

- À mà...phó hội trưởng Hội h/s cũng nên biết mặt thư kí chứ nhỉ?? _ Tim có để gặp chị Vy Khánh nhà ta ý mà!!

Minh Khang nghe thấy 2 từ "thư kí" thì ko khỏi ngạc nhiên...3 năm nay, ngoài em ấy ra...hấn đâu có cho ai làm thư kí hội h/s? Sao bây h lại có 1 cô thư kí mới ở đâu ra thế? Hấn đã quên được cô ta rồi cơ à? _ Hàng tá câu hỏi đặt ra trong đầu Minh Khang.

- Thư kí? _ Minh Khang hỏi

- Ủ! _ hấn vẫn tỉnh bơ

- Nhưng...ngoài con bé ra...mày.... _ Minh Khang nhú mày

- Quá khứ rồi! Quên đi! _ hấn cố giấu nỗi đau trong lòng

Minh Khang nhìn hấn, thấy tội lỗi thật vì mình đã vô tình khơi gợi nỗi buồn của thằng bạn chí cốt. Anh cười vỗ vai hấn:

- Đâu? tao pài xem mặt cô thư kí của mày mới được! Chắc pài là 1 cô gái đặc biệt lắm nhỉ???

- Ủ...đặc biệt đến hiếm thấy luôn! _ Hạo Thiên nghiêm trọng

- Ghê thế cơ á? Thế nào? _ Minh Khang tò mò hỏi

- Gặp rồi khác biệt! _ Hạo Thiên cười cười cười cười...(cười rụng quai hàm!)

Nói rồi, Hạo Thiên vác cái loa ra, ngoác mồm thông báo:

- THÔNG BÁO...THÔNG BÁO...HỘI TRƯỞNG HỘI H/S CÓ CHUYỆN THÔNG BÁO!!!

Mọi người nhẩn mặt, tiếng hét quá lớn cũng làm nó khó chịu:

- Thằng cha này dờ quá đi mất! _ Nó phán 1 câu xanh rờn với Bảo Nhi

- Hừ...mày thì biết cái gì! Đấy ngta gọi là mạnh mẽ đấy bà nội! _ Nhi chu mỏ nói

- mạnh cái nổi! _ Nó bĩu môi

Nghe tiếp!

.....

- THÔNG BÁO...HỘI TRƯỞNG HỘI H/S DƯƠNG HÀN PHONG VÀ HỘI PHÓ HỘI H/S TRỊNH HẠO THIÊN TÔI XIN CHÂN TRỌNG KÍNH MỜI EM MẠCH VY KHÁNH LỚP 10A1 VỪA LÙN VỪA THẤP (khác nhau à?) VỪA ĐANH ĐÁ VỪA KHỈN KHỈN LÊN PHÒNG HỘI TRƯỞNG GẤP!!!!!!

Nó nghe xong, khóí bắt đầu bay ra ở tai, rồi ở mũi, ở đầu...và...

BÙM!!!!!!!

- Cái gì? VỪA LÙN VỪA THẤP? VỪA ĐANH ĐÁ VỪA KHỈN KHỈN? TRỊNH HẠO THIÊN ANH NGÁN SỐNG RỒI!!!! _ Núi lửa phun trào, đề nghị mọi người nhanh chân sơ tán!!!!

Bọn con gái thì nhìn nhau cười khúc khích...

Nó tức giận phóng 1 lèo lên phòng hiệu trưởng. Đi đến đâu, khí nóng tỏa ra đến đó!

RẦM!!!! BÙM!!!!!! _ cái cửa lại bị nó đập 1 cách phũ phàng

3 thằng con trai sợ hãi quay lại..

- TRỊNH HẠO THIÊN! ANH ĐI CHẾT ĐI ĐỒ QUỶ, ĐỒ BIẾN THÁI KIÊM TÂM THẦN VỪA TRỐN VIỆN!!!!!! _ nó hét lên và bắt đầu gờ quẻ du côn của mình.

Nó lao đến túm tóc Hạo Thiên giật qua, giật lại, giật lên, giật xuống rụng mấy cái tóc của chàng. Hạo Thiên khóc ròng:

- AAA Chị tha cho em! Em biết lỗi rồi! Tha cho em đi mà chị...huhu!...

- May cho chú là hôm nay chị kim nén được, không thì chú chuẩn bị balo khoác xuống Âm Phủ dạo chơi hết mùa thu luôn đi! _ Nó thả tay ra.

Hạo Thiên ôm đầu, soi gương...(điếu quá anh hai!)

Bây giờ, nó mới nhìn thấy Minh Khang đang há mồm nhìn nó, nó cx nhìn lại:

- Là em sao? _ Minh Khang hỏi

- Là anh???

Hấn và Hạo Thiên ngơ ngơ ngạc ngạc chả hiểu gì! Minh Khang vừa mới về cơ mà! Sao nó lại quen anh được chứ?

_____ hết chap 8 _____

Bây giờ mk sẽ gọi theo biệt danh cho dễ nha!

Dương Hàn Phong: hấn_ Yun

Trịnh Hạo Thiên: Kin

Võ Minh Khang: Ken

Lâm Thiên Bảo: Pi

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Yêu em từ cái nhìn đầu tiên

Hấn và Kin ngơ ngác nhìn nhau, đồng thanh:

- 2 người quen nhau?

- Ủa!_ Ken trả lời

- Bao giờ?

- Có liên quan đến anh không? Mà anh hỏi nhiều vậy?_ Nó 'chửi'

- Kệ tôi! Cô cảm xía vô!_ hấn tức giận

Nó giậm chân bình bịch:

- Ken! Anh..

- Anh biết rồi!_ Ken dờ khóc dờ cười

- Gì thế?_ Kin tò mò...anh gì? Biết gì? Chả hiểu gì!!!

- 2 đứa bay!_ chỉ vào hấn và Kin_ ko hỏi nhiều, ko liên quan đến tụi bay, OK?_ Giọng thách thức nhưng ánh mắt ra vẻ cầu xin hơn!

- Mây...được lắm!_ Hấn xiết chặt tay đang có hình nắm đấm

Nó chu môi nhìn 2 chàng vẻ đắc thắng, sau đó quay sang cười tít mắt với Ken làm tim ai đó lỡ 1 nhịp!

- Hề..._ Nó cười cười

ken cười lại:

- hề...Không ngờ em lại dữ vậy!

- tất nhiên, bốn cô nương mà!_ Nó tự hào truyền thống

3 chàng trong phòng chỉ muốn phụt miệng cười 1 trận. Nhưng...chắc chắn sẽ mất răng! Nên => cố nín cười

Nó như nhớ ra gì đó, quay sang hỏi:

- Anh gọi tôi đến đây làm gì?

- Ra mắt!_ Kin

- há? Ra mắt ai?_ Nó ngây thơ hỏi lại

- Kia!_ Kin chỉ vào Ken

Nó há mồm ngạc nhiên:

- Há? Tên này?

- Ủ! Nó là hội phó hội h/s!_ Kin vẫn thản nhiên trả lời

- Chỉ thế thôi?_ Nó lại bắt đầu...

- Ồ!

Chuẩn bị bị lỗ tai...1....2.....3!

- Có thể thôi mà anh cũng phải gọi tôi đến đây làm gì? Tồn biết bao nhiêu công sức của tôi anh biết không hả? Trên đường đi đến đây tôi phải ăn mấy phát đạn ánh mắt của bọn nữ sinh kia bọn anh có biết không? Vậy mà chỉ có cái việc nhỏ bằng con thỏ này mà anh bắt tôi phải từ tầng 3 chạy hồng hộc xuống đây à? @\$%^&*_ Nó xỏ 1 tràng dài..

3 chàng nghe mà chả có sức sống nữa! ù hết tai..

- STOP!!! _ Hấn hét lên

Nó nhìn hấn, khinh khinh:

- Lại còn dùng tiếng anh nữa cơ đấy! Xó!

Hấn chợt nghĩ ra 1 trò để chọc ghẹo nó, cho nó què một trận. Quay sang nháy mắt với Kin và Ken, rồi...:

- I asked you close your mouth! Please! _ hấn dùng tiếng anh cho nó què 1 trận luôn, hấn nghĩ ngoại ngữ của nó rất kém hi nội ngữ của nó mới điều luyện như vậy!

Kin và Ken hiểu ý, thêm vào:

- Yes...I argee! _ Kin

- Very correct! _ Ken

Nó cười nhếch mép...ừ...tương gì...Tiếng Anh thì đừng đùa với chị...chị chấp mấy chú 1 tay!

- But I don't want. I like to say! Relate to you? _ Nó đáp trả

- You have to respect the hobby of others. I like to say, you also have to respect _ Nó tiếp

- Are you know? _ câu cuối

3 chàng kinh hãi...trời ạ, định trêu nó 1 trận rồi mà...ai ngờ...nó lại...

- Yes... I know! _ Đồng thanh

- Good! _ Nó cười mãn nguyện

- Tôi không ngờ khả năng nói tiếng Anh của cô...lại..._ Nói rồi hấn gạt đầu như gà mổ thóc

- Chú quá coi thường chị rồi! _ Nó tự sướng đưa tay lên vuốt râu (ko có râu)

- Vâng, em biết rồi! _ Kin giải nguy cho hấn

- Vậy bây giờ tôi về lớp được chưa?

Không đợi trả lời, nó vác cái mặt hầm hầm về lớp, nhưng...:

- Thứ 5 đi họp cùng tôi! _ hấn

- Cái gì? Họp?

- Ồ! Cô đừng quên nhiệm vụ của 1 "Thư kí"!

Nó bấm mũi, thẳng cha chết tiết, mi dám...thù này ta không trả, tên của ta lập tức viết ngược lại! (câu này chị nói đi nói lại mấy chục lần rồi ạ!?)

- Biết rồi! _ nói xong, cánh cửa lại bị nó phũ phàng trút gập lên...tội nghiệp!!!

3 anh chàng lại ngồi tâm sự mùa xuân với nhau...

- Thứ 5..mày định lôi cả con nhỏ đó đi hả? _ Kin hỏi

- Ủ! Dù gì cũng nhanh thôi!

- Nhưng... _ Kin

- Tại sao chúng mày lại có ác cảm với Vy Khánh như thế hả? Em ấy thực sự rất thú vị...và...bí ẩn. TAO THÍCH nhỏ kể từ cái nhìn đầu kia!! Hehe! _ Ken cười

Kin và hấn nghe mấy câu này cũng nhầm rồi, ai bảo Ken đào hoa quá làm chi, bây giờ nói thật thì...bọn hấn lại...:

- Được 2 ngày không?

- Nhiều hơn thế nữa kìa!

- Nhiều nhất 1 tuần chứ lấy đâu ra nhiều! _ hấn khinh khinh

- Lần này tao khác rồi! _ Ken biện minh

- Ờ ờ...xem mày khác như thế nào!!! _ Hấn gạt đầu lia lịa

Ken nghe cái kiểu nói như thế thì ức lắm. Quyết tâm cho hấn "sáng mắt ra"!

Còn hấn và Kin thì...cảm thấy tức tức sao sao á! Thấy lồng ngực mình hơi nghẹn lại. Chết rồi, bị bệnh gì rồi...phải đi khám ngay không thì chắc chết!

_____ Hết chap 9 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Đi họp (1)

Sáng thứ 5, MỐI CỐ 6h15p sáng. Nó vẫn đang mơ màng trong giấc ngủ tìm Chu Công đánh cờ. Thì điện thoại nó nhảy nhót tứ tung, reo nhức hết cả óc:

Sớm thức giấc thấy sao bồi hồi, ôi tìm ta đã yêu thật rồi

Có nỗi nhớ dâng lên cồn cào, yêu là như thế sao

Khẽ nhắm mắt lãng du bênh bờ, mang tìm ta đến nơi tình hồng

Hồi những chiếc hôn kia nồng nàn xin đừng trôi qua mau.

.....(Bí mật của hạnh phúc _ Đông Nhi + Ngô Kiến Huy)

BỘP!!! _ Nó bực mình nghe máy

- Gì thế? _ Nó thấy số lạ, ko pải papa, cũng chẳng pải papa nên...hỗn láo. Ai kêu mi dám phá giấc ngủ của ta làm chi???

Người bên kia có vẻ thích thú, cố tình châm chọc:

- Em cho anh làm quen nha? _ (Xạo quá!)

- Không quen! _ Nó lạnh lùng đáp

Bên kia có vẻ có tiếng cười...

- Không quen mới phải làm quen chứ? _ Anh ta bụm miệng cười

- Không biết! _ (Thờ ơ đến thế là cùng!) Nó trả lời, mặt vẫn không cảm xúc

- Anh hotboy, đẹp trai, ga lăng, menly lắm! _ Anh ta bắt đầu khích tướng bệnh mê trai của các cô gái.

Nhưng chiều này...vô hiệu quả đối với nó...

- Không liên quan! _ Câu nói dập tắt nụ cười đắc chí của ai đó, đổi lại là 1 nụ cười thú vị, quả là cô bé này...thật thú vị và...bí ẩn!

Anh ta ho khan 1 tiếng, môi vẫn không tắt nụ cười có thể làm điên đảo mọi nữ sinh (trừ nó)

- Thôi đùa thế đủ rồi! Là tôi!

Nó nghiêng đầu khó hiểu:

- Tôi là tôi nào mới được chứ? Xưa nay tôi chưa quen ai tên là TÔI cả!

- Là tôi! Dương Hàn Phong! _ hấn bó tay với bệnh ngốc của cô bé này

Nó à lên 1 tiếng dài thật dài, rồi:

- Thì ra là tên Bình hoa di động hả? Mà sao anh lại có số điện thoại của tôi?

- Cô nghĩ tôi là ai? Hội trưởng HHS...

- Rồi rồi...khỏi khoe giùm cái! Sáng sớm mà phá người ta làm gì thế hả cái tên điên khủng trốn trại kia? _Nó tuôn 1 tràng dài...

Hắn đưa điện thoại ra xa tai 1 chút, không khéo bị điếc thì khổ!

- Hôm nay thứ 5! mà cô có biết thứ 5 là cô pải làm j ko hả?? _ Hắn rep lại bằng giọng đầy sát khí

- Làm gì? Ở nhà, ngủ, xem TV, chơi với con Bao Bảo, còn gì nữa à? _ Nó ngây thơ trả lời.

Hắn lắc đầu bái phục cô nàng này:

- Coi như tôi lạy cô! Thứ 5 cô đi họp cùng tôi! Khổ quá! Cô là thư kí HHS, nhớ chưa hả con heo kia???

- Rồi rồi...mà nhà tôi ko pải là heo nghe chưa? _ Nó phụng phịu.

- Biết rồi. Cô có định đi không thế? Tôi cho cô 10p từ nhà đến đây. bắt đầu đếm...1.....2....3...

- Há? Anh bị điên à? 10p? Tôi đâu pải siêu nhân? _ Nó la toáng lên

- Còn 9p! _ Hắn đếm tình.

BỘ!

Ngay lập tức nó cuốn gói ra khỏi giường, vứt bộp cái điện thoại xuống nền đệm trắng.

3p sau

Nó VSCN, thay đồ ra, tắt tả vớ lấy cái điện thoại. Chộp lấy xe lao đi nhanh vun vút...

9p 56s...

- Tôi...đến....rồi...!_ Nó hốt hải, thờ ko ra hơi đứng trước cửa Phòng hội trường HHS.

Hắn mỉm cười đắc chí:

- Tốt!

- Tốt...cái...con...khỉ..._ Dù gần hết hơi nhưng nó vẫn cố cãi cho bằng được

- ờ thôi thôi_ Rồi hắn ngấm nó từ trên xuống dưới...

Áo sơ mi trắng, xắn tay áo đến khuỷu. Đôi tay trắng ngần dong đưa. Quần Jean đơn giản, màu hơi bạc. Mang 1 cái túi nhỏ màu đen, khoác trên vai. Nhìn nó hiện tại...rất ra dáng công sở!

Gật đầu tỏ vẻ hài lòng, hắn phán:

- Đợi lát!

- Sao ko đi luôn đi?_ Nó nhú mồm hỏi

- Đợi!_ Hắn nhắc lại

- Ai?_ Nó

Môi hắn bắt giác cong lên 1 nụ cười, hất mặt về phía trước:

- Kia!

Nó khó hiểu quay lại đằng sau..

Haizz...tường ai...thì ra là tên biến thái và Minh Khang dễ xuong!

Nó vui vẻ:

- Anh Ken!

Ken nhìn nó, cũng cười:

- Vy Khánh! Chào em!

- Hi..._ Nó đưa đà

Hắn và Kin thấy hơi nhức mắt rồi nha!

- Đì!_ hắn lạnh lùng phán

Nó bĩu môi nhìn hắn, xớ...con người này...quả là có nhiều mặt mà!

Nó leo lên chiếc Lamborghini đen bóng của hắn. Cùng bọn hắn đi đâu nó cũng không biết!

Hắn lái xe, Hạo Thiên ngồi cạnh hắn.Còn nó và Minh Khang ngồi sau. Trên đường đi, nó và Ken cứ chuyện trò tíu tít làm 2 người kia tức xì khói!!!

___ End chap 10 ___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đi Hẹn (2)

Hắn tức tối phóng xe thật nhanh..

.KẾT>>>>

Tiếng xe phanh gấp làm nó chúm đầu về phía trước...

- Cái gì thế? Anh bị điên à?_ Nó giật dừ

Hắn ko trả lời, lẳng lặng bước xuống xe.

Nó bĩu môi mở cửa xe.

Trước mặt nó..1 nhà hàng 5 sao: Gold Restauran. Về nguy nga tráng lệ của nhà hàng này...khiến nó...mơ màng...Nhìn nhà hàng trông thật sự là rất sang trọng.

- Vào!_ Hấn cộc cằn

Nó cười cười dán mắt vào bên trong, đi vô hồn (kiểu như bị hút hồn ý)

Vừa bước vào trong 3 tên đó đã thu hút tất cả ánh mắt của các chị em phụ nữ, từ cổ chí kim. Tuy trong này không thiếu những người đẹp trai nhưng họ vẫn thua xa 3 tên đó. Nó chắc chắn rằng mọi người ở đây thảo nào cũng nghĩ nó là con osin đi theo sau cho mà xem, hoặc là loại gái thấy trai đẹp là bám riết.Xong lại nói nó thế này thế nọ...haizz bây giờ người ta chỉ nhìn sự việc bằng nửa con mắt thôi hay sao ý nhỏ???

Tầm 15p sau, 1 đáng đàn ông hơi già bước đến bàn tại nó.

Hấn cười xã giao rồi mời ông ta ngồi.

...Bàn bạc...Nói chuyện....Kì kèo...kí kéo....

Nó ngồi như chơi. Nói là đi họp thôi nhưng...haizz...cả buổi nó chỉ ngồi ngắm trời trăng mây đất, mà có họp hành gì đâu. Nó ngồi ngay cạnh họ nhưng có hiểu cái mô te gì đâu, mặt cứ đàn ra ngoài cửa sổ. Lúc lúc lại bị cái huyệt tay của Hạo Thiên làm nó giật mình, quay qua cười cười với bên đối tác làm bọn hấn muốn té xui!(Vì bệnh khờ của nó ý!)

30p sau....

- Rất vui được hợp tác với bên ông!_ hấn niềm nở bắt tay người đàn ông đó.

- Mong chúng ta sẽ được hợp tác lâu dài!_ Người đàn ông đó cũng vui vẻ bắt tay lại

- vậy cuộc họp kết thúc ở đây! Chúng tôi xin phép về trước!_ Hạo Thiên nói

- Vâng!_ Ông đó cười hiền

Thế là cuộc họp nhanh chóng đến hồi " The end". Nó đang cười tit mắt trên oto với Minh Khang. Bỗng nó khều khều vai hấn:

- Hợp gì mà nhanh vậy? Tôi mới thấy có hơn nửa tiếng à!

Hấn nhìn vào kính chiếu hậu:

- Vậy cô thích họp lâu à?

Nó vội lắc đầu nguầy nguậy:

- No! Never!

Bỗng Ken lên tiếng:

- Bây giờ hãy còn sớm! Hay...đi đâu đi nha??!

Nó vỗ tay tán thưởng đầu tiên:

- OK! Anh Ken! yêu anh nhất!

Nó nói vậy làm Ken thoáng đỏ mặt...

Hấn không hiểu sao, thấy hơi bức bối...nhưng...nó...THÍCH!

- Khu vui chơi không?_ hấn lạnh lùng nói

- OKey Okey! Anh Phong này! Nay anh dễ tính quá!_ Nó nịnh nọt

Lần đầu tiên nó kêu hấn bằng anh. Hấn thấy vui vui sao á...nhưng...còn...Hoàng Yến? Không...không thể nào!(Nhân vật Hoàng Yến mình sẽ giới thiệu sau nha!)

Hạo Thiên quàng tay qua vai nó:

- Còn phần của tôi?

- Phần gì?_ Nó ngây ngô hỏi

- Aiss...cô đều nói tốt về 2 tên đó, chả lẽ tôi không có phần sao?_ Kin búng nhẹ trán nó

- Á...đau..._ Nó nhăn trán, ôm đầu.

- Cô ko sao chứ?_ Kin hơi lo lắng

- Anh nghĩ thế nào?_ Nó phùng mồm hỏi

Kin chẳng muốn có cuộc nói chuyện " đầy ấn tượng" với nó như ngày đầu gặp đâu. Vì vậy, giờ tay xin hàng ngay lập tức.

Nó cười khi:

- Hìhì...ngoan!

- Ờ..ờ..._ Kin méo mặt

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Khu vui chơi SuperStar

KẾT.....

Tiếng xe "nhẹ nhàng" đáp xuống trước cổng khu vui chơi SuperStar. Nó vui vẻ mở cửa ủa xuống xe. Mất lắp lảnh lên khi thấy những trò chơi rất ư là thú vị ở bên trong.Nó chạy nhảy lung tung quanh cái xe. Đợi 1 lúc, ko thấy 3 tên kia xuống (tầm 30s). Nó mới hùng hổ xông vào kéo tay Ken:

- Ê! Ken anh là con rùa hay sên hả? Xuống ngay cho em!

Hắn ngồi ở trên hơi bực hỏi nó:

- Vậy còn bọn tôi?_ Vừa hỏi hắn vừa chỉ vào hắn và Kin

- Oh?_ Nó khó hiểu nhìn hắn

Hắn mặt với con nhóc ngốc nghếch này lăm rồi, nên đánh trống lảng:

- Cô nhìn đi!_ Hắn chỉ tay vào khu vui chơi

Nó nhìn theo cánh tay hắn, thấy...

- Thấy gì chưa?_ hắn hỏi

- Thấy gì là thấy gì?_ nó ngây thơ lần 2

- Haizzz...ngươi!_ hắn gằn lên

Nó ngớ người, rồi phá lên cười:

- Á haha...ô hay nhờ khu vui chơi không có người thì có ma à? Anh hỏi kì quá! ahaa...

Hắn nhéo mũi nó, kéo về phía trước:

- Vậy mới nói! Bọn tôi mà bước xuống xe thì bọn người kia không ra ngắm nghĩa à?

Nó hất tay hắn ra, nhăn nhó:

- Anh làm cái gì thế hả? Hừ tự kỉ vừa thôi! Bọn họ không rảnh a!

- Được rồi! Nếu tôi xuống mà như cô nói thì cho cô chọn trò chơi! Còn nếu không thì ngược lại!_ hắn xua tay

- Oke! Anh nghĩ anh tỏa sáng lắm chắc?!_ Nó vẫn ngây thơ không biết mọi người đều khác nó.

Hắn cười đều kéo Ken và Kin xuống xe:

- Đi thôi mày!

Vừa bước vào cổng, hầu hết bọn đàn bà (oh...con gái) đều sáng mắt ra khi thấy 3 tên đó bước tới, 1 truyền mười, mười truyền trăm. Phút chốc chỗ của bọn hắn định đi tới đã bu chặt kín người...

Nó lác mắt nhìn bọn người (chủ yếu là girl), rồi tự hỏi:

- Ô...mọi người bị sao thế nhỉ?!

Hắn lúc này rất tự đắc nhìn nó:

- Đó! Thấy chưa đồ con rùa!

- Hừ!_ Nó tức tối

- Nhớ điều kiện đấy!_ hắn nhắc nhở nó một cách đau lòng

- Biết rồi! Đàn ông chi mà...hừ!_ Nó

Nó đau lòng nhìn mấy trò chơi thú vị kia, lòng thầm tiếc nuối vì nó biết chắc rằng...hắn không bao h cho nó chơi những trò mà nó thích!

Bỗng hắn nhăn mày, lôi điện thoại ra gọi cho ai đó 1 lúc...

5p sau, mọi người đột nhiên tàn đi hết, bỏ lại 4 đứa nó ở lại...

Nó tròn mắt, hỏi 3 tên đó:

- O...ơ...mọi người sao thế? Sao khi không lại về?

- ANh biết đâu mĩ!_ Ken tỉnh bơ, anh biết rõ là ai làm mà

- Hỏi chúa để biết thêm chi tiết!_ Kín nhún vai

Nó bốc hỏa nhìn sang hấn, lúc này, hấn mới lãnh lạnh trả lời:

- Tôi đuổi hết rồi!

- CÁI GÌ? ĐUỔI HẾT? SAO ANH LẠI ĐUỔI HỌ?_ nó hét với tần xuất có thể làm ô nhiễm âm thanh

- Thế cô muốn chơi hay muốn về?!_ hấn nói làm nó im re cái kiểu hách dịch kia...

- ơ...muốn....muốn...chơi...!!_ Nó trở lại con cún con dễ thương, suýt nữa thì làm 3 tên kia ko kìm lòng được mà...

- Vậy thì cầm hỏi nhiều!_ hấn nói rồi rào bước về phía trước

Nó vồn vã chạy theo sau...

Nó không ngờ hấn cho nó chơi hết tất cả những trò chơi mà nó thích. 4 người chơi hết các trò trong khu vui chơi. Từ câu cá, ném vòng đến đu quay, tàu lượn.v.v. Dù mọi thứ trò chơi. Thoáng một, Ken bảo nó:

- Ê nhóc! em không mệt hả?

- Mệt gì chứ? bây giờ chơi trò gì thế?

- Em vẫn muốn chơi tiếp à?_ Ken vừa thờ vừa nói

Nó bủi môi chê bai:

- Đàn ông con trai gì mà...mới có tí mà đã mệt rồi!

Hạo Thiên đáp ngay cơ hội để châm chọc thẳng bạn thân:

- Lãng tử quá chàng ơi!

- Mày...mày tin mày ăn nguyên cả cái này vào mồm ko?_ Ken giờ chiếc giày anh đã tháo ra.

- Ồ...ờ bản vãi!_ Kín lè lưỡi

- mày...được lắm

.....

Nó chen vào:

- Dừng lại!

Nó tiếp:

- Giờ chơi gì?

hấn cười gian tà:

- Còn 1 trò...chúng ta chưa chơi...

- Trò gì?_ Nó sáng mắt ra

- Ngôi nhà hạnh phúc!_ Hấn nói

Nó nghiêng đầu suy nghĩ....Trò ngôi nhà hạnh phúc à? Sao nó chưa biết đến nhỉ?

- Ngôi nhà hạnh phúc? Tôi chưa nghe!_ Nó chớp mắt

Hấn vừa cười vừa chỉ tay về phía trước...:

- Đó!

Nó một lần nữa nhìn theo ngón tay hấn, ánh mắt chạm đến...nó lăm bảm đọc

- Chào mừng các bạn đến với tòa lâu đài.. Ác Mộng Kinh Dị...v...à...cù.ng..nha..u...

Chưa đọc hết câu nó đã nhắm tịt mắt quay sang chửi hấn:

- Á! Nhà ma mà anh bảo là nhà hạnh phúc! AAAAA!!!!!!!!!!

- hà à...cô sợ à?_ hấn cười hỏi

Nó mở mắt ra:

- Hớ! Tôi sợ sao? ANH mơ đi nhé!

Thật ra là nó cũng không sợ cho lắm. Lúc nhỏ nó sợ thôi nhưng đến năm trung học nó lại không sợ nữa. Nhưng...nếu mà...gặp ma thật...thì...huhuhu...nó có chết cx ko muốn!

- Vậy thì chơi chứ? _ hấn hỏi

- Chơi thì chơi! Sợ gì? _ Nó lại lấy ra cái mặt nạ lạnh lẽo để đeo vào

hấn quay sang hỏi Kin và Ken:

- Chơi chứ?

- Chả chơi đâu/ thôi! _ Kin và Ken nhún mắt đồng thanh

Nó tò mò...chẳng lẽ 2 tên đó sợ ma?? Haha...pài cho 2 thằng đó 1 trận bẽ mặt mới được

- Kin! Ahaha 2 anh sợ ma à?

Kin cười nửa miệng:

- Cô nghĩ tôi là ai? Tôi mà sợ ma á?

Ken ngạc nhiên nhìn nó:

- Em quá coi thường anh rồi Tiểu Khánh!

- Vậy thì chơi đi! _ Nó vênh mặt

- Chơi thì chơi!

- Thôi đi! _ Hấn nói

Nó và 3 tên đó từ từ bước tới lầu đài Ác Mộng Kinh Dị..

___ End chap 12 ___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lâu đài Ác Mộng kinh dị

Vừa bước vào, nó đã cảm thấy lạnh hết cả xương sống. Quạt ở đâu cứ rít ầm lên, vù vù thổi. Nó hít thật sâu...thật sâu..

Căn nhà này thật sự rất đáng sợ. Cách bài trí giống một tòa lâu đài bị bỏ hoang âm u cổ kính.Lâu lâu có con dơi bay qua mặt nó làm nó sợ phát khiếp. Nhưng...không thể để bị mất mặt được!

Nó rùng mình quay lại nhìn Ken và Kin, trong bụng chắc mẩm 2 ông đang "sợ tè ra quần", nhưng..

Ken và Kin ung dung đi lại đàng hoàng, chẳng có vẻ gì gọi là sợ hãi cả. Lo lắng rồi đây...

Nó len lén hỏi Ken:

- Ken, anh....anh...không...sợ sao?

Ken nhìn nó đầy thú vị:

- Anh đã bảo em là không nên vào đây làm gì! Chẳng có gì đặc biệt cả! Nhà ma gì mà như cái mô hình lắp ghép. Chán bỏ xừ!

Nó mấp máy môi...:

- Hà...cái...cái gì? Thế ra anh không vào vì thấy nhàm ả?

- Chứ gì! Em nghĩ anh sợ sao?

Thôi xong rồi!Nó khóc thầm trong lòng. Do ăn ở cả thôi. Đi hại người mà lại hóa hại thân...

Kin nhìn nó, bỗng nhiên nổi hứng trêu chọc:

- Sợ chưa hả cây nầm di động?

Nó vẫn cố tỏ ra bình tĩnh:

- Hừ! Xí...sợ...sợ cái gì...chứ...ai thêm...sợ!

Kín đồ hết cả mặt vì nhin cười:

- Thế tôi tưởng có "ai đó" đang rất sợ chứ?

Bị nói trúng tim đen, nó ngượng đỏ mặt, nhưng vẫn cố biểu hiện thật "anh dũng":

- Ai...ai là ai! Hờ!

Nói rồi nó chạy đi lên trước...

3 người con trai đằng sau, miệng cười trông phát ngất ra vì "ánh hào quang" đang dõi theo nó...

Nó đi trước cũng sợ lắm chứ! Nhưng "bệnh sĩ chết trước bệnh tim" nào ai kìm được!

Trong cơn hoảng loạn, ở đâu ra 1 bàn tay lạnh ngắt, nắm lấy chân nó. Lần này thì nó không thể "diễn" được nữa. Hết toáng lên, ngã về phía sau...

3 tên kia giật mình vì tiếng hét chói tai của nó, liền đồng loạt hướng ánh mắt nhìn nó...

__ Quay lại vs nó __

...Ồ...ngã...mà sao...ko thấy đau...mà ngược lại...nó còn thấy hơi ấm ấm nữa. Nó nhú mày quay lại thì...

Có ai đoán được chuyện gì đang xảy ra không?

Hiện tại, 2 con mắt nó to tướng chừng có thể nhét Bu-ra-ti-nô vào trong đó được!

Ồi mẹ ơi...

Hiện tại, nó đang nằm gọn trong...lòng HẮN!!!!

Hắn đang nở nụ cười" mê hồn" nhìn nó...

Ken và Kín trở mắt nhìn nó và thằng bạn, lòng có chút ghen tị...

- AAAAAAA! _ Nó hết lần 2

Hắn co rúm lại vì sợ bị...thủng màng nhĩ. Khiếp! Con gái gì mà...

- Cô có im đi không! Biết vậy tôi để cô ngã luôn cho rồi!

Nó lập tức đứng dậy, phủ bụi trên người. Cảm thấy...hoi...áy này...nên bảo hắn:

- Ồ...tôi...xin lỗi!

Hắn quay mặt đi để giấu nụ cười đang nở trên môi. Lấy lại khí phách ban đầu, hắn lạnh lùng nói:

- Không sao, lần sau đi đứng cho cẩn thận!

Nó hí hửng cười, nhưng...ơ hay...bọn "tay ma" kia đâu hết rồi nhỉ?

Nhưng nó sẽ chẳng hỏi 3 tên kia đâu...mắt mặt 1 lần rồi...không có lần 2 đâu!

Nó rón rén xen vào giữa Ken và Kín, nói nhỏ:

- Cho tôi đi giữa nha?!

Kín và Ken ko hện mà cùng cười tùm tùm, ghé tai nó, Kín nói:

- Lần sau, sợ ma thì đừng vào nữa! Chúng ta có thể chơi trò khác mà!

Hài...sẽ chẳng có lần sau nữa đâu! Nó thề đấy!

Từ lúc đó, bước đi thật bình yên, không bị mấy "tay ma" hù nữa...

Ra khỏi "ngôi nhà hạnh phúc", nó thở phào nhẹ nhõm, vui mừng ra mặt. Sao mà ko vui cho được khi vừa thoát khỏi địa ngục chứ?

Hắn, Ken và Kín nhìn nó, ngăn người...

- Ê! Nhìn gì nhìn ghê vậy? _Nó xua xua tay trước mặt 3 người

Lúc này, 3 anh mới hoàn hồn, cười hi hi, mỗi người 1 cách biện minh riêng:

Ken:

- Nhìn xem em sợ như nào!

Nó trừng mắt nhìn Ken.

Nào, nghe tiếp phần của Kín:

- Lần sau, nếu sợ thì đừng vào nữa!

Nó cúi gầm mặt...

Câu nói của hắn, bá đạo:

- Nhìn xem con tắc kè hoa trên mặt cô chuyển màu như thế nào!

Nó lộn tiết. Cáu:

- Hừ!

Nó bỏ về...

Ken chạy đuổi theo nó:

- Ấy ấy! Đừng giận thế chứ!

Nó chu môi giận dữ:

- Mấy người chỉ giỏi chọc ngoáy tôi thôi!

Ken có van nài thế nào, nó vẫn, quyết tâm...ra đi!

Hắn bước tới, cất giọng trầm trầm:

- Cô tính đi đâu vậy? THU KÍ?

nghe đến 2 từ "thu kí" thôi là nó cáu lên rồi. Nhưng...bây giờ, nó là tớ, còn hắn là chủ. Không thể phản kháng.

Nó từ từ quay lại, miệng cười hi hi:

- Đâu! Đi đâu! Tôi chỉ thấy...à...hơi đói cho nên...đi tìm quán ăn thôi.

Miệng thì cười thế đấy, nhưng trong lòng thì đang chửi thầm ai kia...

- Vậy chúng ta đi ăn thôi! _ hắn đề nghị

- Nhất trí!

_____ End chap 13 _____

Haizz...sắp thi đến nơi rồi nên có thể Min đăng chậm lại 1 thời gian. Có thể là 1 tuần 1 chap. Nhưng Min hứa khi nào có thời gian rảnh thì Min sẽ viết cho mấy bạn mà! Ủng hộ Min nha!

Đây là tác phẩm đầu tay, là đứa con đầu của Min nên có gì sai sót, mong bạn đọc góp ý để Min sửa lỗi ạ!

Yêu các mem nhiiu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đi ăn

Nó cùng 3 tên đó đi vào 1 nhà hàng nhỏ cạnh khu vui chơi

Nhà hàng này cũng không gọi là sang trọng cho lắm, nhưng như vậy nó mới thích a!

Nó và Hắn, Ken, Kín chọn 1 chỗ ngồi khá thoáng ở lầu 2. Mới đầu, gọi món...

Nó thô thê:

- Ê! Tôi...tôi gọi à nha!

3 tên kia nhìn nó, mỗi cứ nhấp nhoáng cười tùm tùm

- Ủ!

Nó cười, nhưng lại chu mỏ cảnh cáo:

- Đừng có hời hện đó!

3 tên kia vẫn đang "mộng du":

- Ủ!

Nó toét miệng cười, í ới gọi chị nhân viên:

- Chị ơi!

Chị phục vụ trẻ tuổi đi đến bàn của nó và...

- Gì em... Chưa hết câu bà chị đã bị hút hồn bởi 3 tên mà theo nó là "khùng quanh năm" kia

Nó thần thờ đến gần ngồi nhìn chị phục vụ đến hững hờ, đưa tay lên xua xua:

- Ê này! Chị ơi!

Bây giờ cái bà già mê trai này mới sức tỉnh (vừa nói là còn trẻ, mà h đã chê già rồi!), quay lại dòm con nhỏ nào dám phá công cuộc ngắm trai của á:

- grừ...(ns nhỏ)...Em.em bảo gì zà?

Nó ngao ngán:

- Dạ chị cho em 2 phần bò bít tết, 2 phần cua hoàng đế, gà chiên giòn,v...v...nói chung là nhiều khủng luôn!

Hắn, Ken, Kín và chị phục vụ cứ tròn mắt nhìn nó. Ken lên tiếng:

- Vy... Vy Khánh! Em ăn hết chỗ đó không vậy?

Nó hất mặt lên song song vs trần nhà, hãnh diện nói:

- Xớ! Cà nui e vẫn ăn được! Ah đừng lo! Chỉ sợ anh tiếc tiền thôi!

Bị đụng đến lòng tự trọng, Ken đồng dục:

- Anh ko thèm nhé! Em ăn thoải mái đi, ha?

Cả 3 nhìn nó ăn, lại thấy mình như di ghê lâu năm không cho ăn lần nào ý. Nó ăn không giữ chút hình tượng hay ý tứ gì cả. Cứ tự nhiên như ruồi vậy. Chưa từng có cô gái nào làm như vậy đối với các anh nên các anh tỏ ra rất thích thú ngồi ngắm nó ăn!

- Nhộ nháy nhười nhích nhấm nhôi nhấm nhá? Tóp tép...nhoam...nhoam..._ Nó vừa nhai vừa nói

(Bộ mấy người thích ngắm tôi lắm hả)

3 tên đó bây giờ mới sức tỉnh, mỗi người nhìn sang 1 góc, 2 má thoáng đỏ hồng..

- Em...cứ ăn đi ha!_ Ken cười xuê xoa

Nó gật gật đầu rồi tiếp tục ăn..

- Ê! Ăn từ từ kéo nhẹn!_ Kín nhẹ nhàng nhắc nó

Nó lại gật gật, rồi ăn tiếp

- Cô chết đói bao lâu rồi hả?_ Hắn vẫn là bá đạo nhất!

Nó phùng mồm trợn má, nhẹn thật mẹ ơi..

Nó ú ớ chỉ tay vào cổ họng nhìn Ken, anh ấy ngỡ ngác không hiểu

Nhìn sang Kín, anh lo lắng nói:

- Đây! Em nóng à (vì nó quạt quạt vào cổ mà). haizz để tôi đi lấy quạt!(Tiện thể chuyển cách xưng hô luôn chứ gì?)

Nó nhắm tịt mắt lại, giả vờ...

Hắn có vẻ hốt hoảng vớ lấy chai nước (tầm lí quả) rồi đưa cho nó.

Như bắt được vàng, nó cầm ngay lấy chai nước, tu lấy tu để...

- Hà...hà...phù...ặc...ặc..._ Nó thờ dốc

- Haizz,...ăn từ từ thôi, ai cướp mắt của cô đâu mà sợ! Ăn vội ăn vàng có ngày chết!_ Miệng nói thế thôi nhưng trong lòng hắn lại nhấp ngoài không yên vì lo cho nó

- Biết...rồi...

Nó ăn...từ tốn hơn xiu..

Ăn xong, 4 người bọn nó ra về. Ai cũng thấy vui vì chuyến đi hôm nay. Và 3 chàng hoàng tử...đây sẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời của họ!

_____ End chap 14 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hàn Phong nổi giận

Ăn xong, nó với bọn hấn đi về.

- Vy Khánh! Có cần bọn tôi đưa về không?_ Hấn bắt giác hỏi

Nó ngẩn ra nhìn hấn:

- Đưa tôi đến trường, xe tôi để đó mà!

Hấn chợt nhớ ra, sau đó là 1 quãng đường dài im lặng...đối với hấn!

___ Về đến trường ___

- Thank you!_ Nó cười tươi nói với hấn

- Không gì.

Nó đột nhiên co cổ lại, ánh mắt cùn con lên nhìn 3 tên đó:

- A...tôi...tôi khát nước quá à...cho...cho tôi vào phòng hội trường được k?

- Ủ! Khiếp em như heo vậy!_ Hạo Thiên ghẹo nó

Hấn thì đang trầm nghĩ:" EM? Em sao? Thiên à mày được lắm!Đào ngược tình thế rất tốt!"

Còn nó thì đang chu mỏ ra, rồi dậm chân bình bịch bước vào phòng HT HHS.

Nó tu 1 hơi dài, rồi nuốt tiếc nhà cái chai ra. Vừa lúc ấy thì 3 tên kia bước vào...

Nó vẫn coi như không, chai nước này lấy từ trong phòng của hấn, bây giờ nó đang chạy vào phòng hấn để cất chai nước.

Cất xong, nó quay lại, vô tình đập trúng cái bàn. Đập vào mắt nó là 1 tấm ảnh được lồng khung bạc. Trong hình là 1 cô bé rất rất dễ thương, 2 má lún đồng tiền với 2 chiếc răng khềnh nhìn cực đáng yêu.Cô bé này đang đứng ở giữa 1 đồng hoa diên vĩ tím ngắt, chiếc váy vàng tươi nổi bật. Làn da trắng hồng, mũm mĩm. Nụ cười tươi như hoa có thể làm lay động biết bao con tim của những chàng trai khác.

Nó từ từ cầm tấm ảnh lên, chăm chú ngắm nhìn. Nhìn ở góc độ nào cô bé kia cũng đẹp, bỗng dưng nó thấy tự ti quá. Nó tuy dễ thương, xinh xắn thật đấy, nhưng đem so với cô gái này thì nó còn kém xa. Nó đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt dễ thương của cô bé ấy, thốt lên:

- Đẹp...đẹp quá!

" Cạch"_ Tiếng mở cửa vang lên, rồi lại có tiếng bước chân vào...

Nó đang mãi ngắm nhìn bức ảnh, nên không để ý. Người đó gần lên nhè nhẹ:

- Cô làm gì trong phòng của tôi vậy hả??

Lúc ấy, nó giật mình làm rơi tấm hình xuống đất...

" CHOANG"

Nó hốt hoảng nhìn, người bước vào là hấn. Bây giờ hấn như 1 sư tử vậy, khuôn mặt in lên những tia máu đỏ ghê rợn, nó lắp bắp:

- Tôi...tôi...xin lỗi! Tôi...không...có...ý!

Hấn ngông cuồng tóm lấy vai áo cô:

- Cô biết mình đang làm gì không hả?????????

Nó hết sức rối loạn, con sợ hãi lần át cơ thể nó:

- Tôi...tôi biết sai rồi...Nhưng...đây cũng chỉ là 1 bức ảnh...anh có cần phải...

- Cô im đi!_ Hấn buông nó ra và giáng 1 cái tát thật đau vào má trái nó.

Nó đơ người, lúc ấy Kín cũng vừa vào vì thấy tiếng đồ vỡ và cãi cọ trong phòng. Vừa vào đến nơi thì thấy nó đang ôm 1 má đỏ ửng. Còn hấn thì với ánh mắt căm hận nhìn nó...

- Cô nên nhớ mình là ai! Ra ngoài cho tôi!_ Hấn gào lên

Câu nói của hấn như 1 nhát dao đâm thẳng vào trái tim nó. Những giọt nước mắt trong vắt như pha lê cứ thi nhau rơi như vòng ngọc đứt dây. Nó biết nó chẳng là gì, nhưng hấn cũng phải có chút gì gọi là tôn trọng đối với nó chứ! Tại sao chỉ vì 1 tấm hình mà ra tay tàn nhẫn vs nó tàn nhẫn như vậy? Chẳng lẽ với hấn, nó còn không bằng 1 tấm hình sao?

- Cút đi cho khuất mắt tôi!

Nó không nói gì, ôm má trái chạy nhanh xuống cầu thang, va phải Ken. Anh nhìn nó khóc, khóc rất nhiều, đột nhiên thấy tim mình đau nhói. Đau, rất đau!

- Vy Kh..._ Ken chưa kịp giữ nó lại thì nó đã chạy xuống cầu thang rồi

Ken lao đến hỏi hấn:

- Nhóc đó làm sao vậy?

Hắn không trả lời, lặng lẽ nhặt lại những mảnh thủy tinh vương vãi trên sàn nhà. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, 2 người kia đã phần nào hiểu ra mọi chuyện. Ken tức giận túm cổ áo hắn:

- Mày quá đáng lắm, Yun à!

Nói xong anh bỏ tay khỏi cổ hắn. Tức tốc chạy đi tìm nó.

Kin bây giờ thần trí rất rối loạn, nhưng phần nào lo lắng cho nó đã được dâng lên khi nhìn thấy nó khóc. Aiss...

- Nhóc ấy mà xảy ra chuyện gì...mày cứ liệu hồn đấy!

Nói rồi anh cũng đi tìm nó.

Hôm ấy...

Trời đổ cơn mưa rào. To...rất to. Những hạt mưa hòa cùng nước mắt tuôn trên gò má nó mặn chát. Nó không để ý rằng, khi đi nó đã đạp phải 1 mảnh thủy tinh nhỏ. Vết thương trên đôi bàn chân nó đang không ngừng rỉ máu...Nhưng...có đau bằng tim nó hiện giờ không???

Hắn ngồi tự ki trong phòng, 2 tay đưa lên ôm đầu, ngồi sụp xuống. Hắn...hắn đang làm gì vậy chứ?? Quá mệt mỏi, hắn thiếp đi trong giấc ngủ. (đồ vô tâm!)

Ngoài đường, Ken và Kin cố sức gọi nó, tiếng gọi bị át đi bởi tiếng mưa rơi...Sau hơn 1 tiếng đồng hồ đi tìm nó, 2 anh cũng bất lực quay về trường...

Về phần nó, nó không biết mình đã đi bao xa, cũng không biết đi đâu. Chỉ biết là...nó đã đi rất lâu, rất lâu rồi. Đôi bàn chân đau đến mất cảm giác. Nó ngã quỵ xuống đường, quá kiệt sức. Vì sáng nay hắn gọi nó đi sớm quá nên...không ăn được gì. Mà đối với bản tính ăn như heo của nó thì...bữa trưa như vậy vẫn chưa đủ. Trời đã tối hẳn, tiếng côn trùng kêu trong mưa 1 cách ghê rợn. Minh nó, chỉ mình nó thôi...cô đơn, lạc lõng. Nó từ từ ngất lịm đi...

_____Hết chap 15_____

Ngược nữ quá nhĩ> Haizz...các bạn hãy đón đọc phần sau nhé! Sẽ có ngược nam cho vui! Ai thích ngược nam điểm danh nào!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nguy hiểm kẻ cổ

Sáng hôm sau...

- Ừm...ơ..._ Hắn mệt mỏi thức dậy, dụi mắt, thấy mình đang trong phòng hội trường (phòng hắn) ở trường. Hắn cố lục lại kí ức, rồi như nhớ ra, hắn nhếch mép cười rồi đi ra ngoài...

Nhưng...

Trên sofa có 2 chàng trai nữa đang say giấc, nhưng họ có vẻ khá mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng, da dẻ xanh xao. Hắn cười trừ lay từng tên 1 dậy:

- Ê! Ê! Dậy này!

Cả 2 mở mắt nhìn hắn, rồi cùng quay lưng ra chỗ khác.

Hắn nhú mày, vật 2 vai của 2 anh chàng lại, hỏi:

- Sao thế?

Kin và Ken cười chưa chút:

- Tối hôm qua, mày thực sự không nhớ gì?

Hắn ngược lên trần nhà 1 lúc, sau đó lại cười nhếch mép:

- Hừ...m...chẳng phải cô ta không bị gì hay sao? Mày căng quá rồi đấy!

Ken chỉ muốn chạy lại và đâm cho hắn mấy cái vì cái bản mặt kia chứ mà, nhưng may mà Kin can được. Ken tức giận quát lên:

- Sao? Cô ấy không sao?

Hắn vẫn thản nhiên:

- Nếu cô ta có làm sao thì 2 thằng bay đã không về!

Lần này thì 2 anh chịu hết nổi rồi, chẳng cần đợi Ken, Kin cũng đã giáng cho hắn 1 cú móc trái rất mạnh. Anh mắt bình tĩnh:

- Vy Khánh mắt tích rồi! Mày biết chưa hả?????

Từng lời, từng lời Kin thốt ra như sét đánh bên tai hắn. Hắn nghi ngờ quay lại:

- Haizz...Mày đùa giống thật lắm! Thiên à!

Kin bắt màn hát tung cái bàn lên, Ken thì đã quá thất vọng về thằng bạn thân, chỉ vì cô ta _ Hoàng Yến, mà đã...

Hắn không thấy họ nói gì, cứ nghĩ suy đoán của mình là thật. Bèn ngông cuồng nói:

- Mà cô ta có mất tích hay chết ở xó xỉnh nào, thì đâu liên quan tới tao?

- Mày... _ Ken định lao vào đập cho hắn một trận thừa sống thiếu chết, nhưng Kin đã giữ lại

- Nó không đáng để chúng ta nói chuyện, Khang à! _ Kin nói rồi quay sang hắn _ Còn mày, mày hãy nhớ kĩ lời nói của mày ngày hôm nay!

Nói xong, Kin kéo Ken đi, bắt đầu chiến dịch đi tìm nó.

Chỉ còn hắn ở trong phòng, hắn mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, suy nghĩ tất cả những gì Kin nói. Nó...nó...mất tích thật ư? Không thể nào!

~*~*~*~*~* Quay lại với nữ chính của chúng ta nhé??~*~*~*~*~*~*~*~*~*

Hiện giờ, nó đang được cấp cứu trong phòng. Các bác sĩ có vẻ rất lo sợ cho nó, bởi...

- Alo? Vy Khánh sao từ tối qua đến giờ em không gọi điện cho anh? Hà? Có biết anh đã lo lắng như thế nào không? _ Ken bắt máy nói gấp gấp khi nhận ra đây là số của nó.

- Dạ, chào anh! Anh là người nhà của chủ số này phải không ạ?? _ Bên kia đầu dây có vẻ không phải là nó

Ken nghi ngờ, nói tiếp:

- Dạ...đúng rồi! Xin hỏi anh là ai vậy?

- Chúng tôi gọi từ bệnh viện Royal, tình trạng bệnh nhân hiện đang rất nguy kịch, mong anh và gia đình sắp xếp để đến ạ!

Anh như không tin vào tai mình, đánh rơi điện thoại cái BỘP xuống đất. Kin nhìn vậy cũng hoảng hồn. Chẳng phải, anh nói là nó gọi hay sao?

- Ê! Khang! Nhóc đó sao rồi? _ Kin lay lay đôi vai Ken

- Không xong rồi! Vy Khánh hiện đang nguy kịch! _ Ken run rẩy nói

- Cái gì? _ Kin sốc

Không để Kin kịp hó hê, Ken đã kéo Kin lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện Royal.

~~~~~Trước cửa phòng cấp cứu~~~~~

- Cô ơi! Em...em ấy sao rồi? _ ken bắt lấy cô ý tá đang định đi vào phòng cấp cứu

- Dạ...cô bé tên gì ạ?

- Khánh! Vy... Vy Khánh! _ Ken nói gấp gấp

- A! MẠch Vy Khánh đúng không? Cô bé quá kiệt sức, tổn thương tinh thần khá nặng cộng thêm căn bệnh khác phong* của cô bé mà có vẻ, tối qua cô bé đã dầm mưa khá lâu thì phải, nên hiện giờ, cô bé vẫn...không có dấu hiệu tỉnh lại! _ Cô ý tá thở dài

Ken và Kin như chết lặng, cả 2 cuống cuồng bảo cô ý tá:

- Nhất định! Nhất định phải cứu lấy em ấy!

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức! _ vẫn là cái bản tình ca muôn thừa của những vị bác sĩ, ý tá.

Nói rồi, cô ý tá mở cửa bước vào...

***** 2 TIẾNG TRÔI QUA *****

Cửa phòng cấp cứu vẫn không có dấu hiệu gì là mở. Từng giây, từng phút như găm nhám tâm 2 anh vậy. Lo lắng, đau đớn, hối hận vì đã không thể bảo vệ cho nó. Ken tức giận, lôi điện thoại ra, gọi cho hắn...

- Alo? _hắn nhấc máy

- Mày...lần này Vy Khánh mà có mệnh hệ gì, tao sẽ giết mày! _ Ken gằn từng chữ

Hắn ở đầu dây bên kia cũng khá bối rối:

- Chuyện gì?

- Mày còn giả nai được à? Vy Khánh vì mày mà đang đứng giữa bờ vực sự sống và cái chết đây! _ Ken nói rồi đập máy

Hắn vội vàng tìm thiết bị định vị GPS của Ken, anh đang nói gì vậy? Nó...nó không thể nào! (không có gì là không thể hết, anh à!)

Tìm xong, hắn vội vã phóng xe tới bệnh viện...

_____End chap 16_____

Phần sau ngược nam nha! Cho chừa cái thói bắt nạt phụ nữ ha?!

Chú thích:

*:Khắc phong: 1 căn bệnh nguy hiểm, tức là trái gió. Những người mắc bệnh khi đi trời lạnh hoặc dầm mưa, thường sẽ bị trúng phong, nguy hiểm đến đường hô hấp và tim.(Chém á)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thật sự có kì tích sao?

_ Trước cổng bệnh viện Royal _

Hắn vội vàng đáp xe xuống, phi 1 mạch vào trong

- Nhỏ đó sao rồi? _ Hắn nói khi nhìn thấy Ken

- Mày...đáng chết! _ Ken nói rồi lao ra đâm cho hắn 1 cái

Anh dồn hắn vào tường:

- Vì mày...tại mày mà em ấy đang sống dở chết dở ở trong đó đó, mày biết không? HẢ???

- Gì chứ? _ Hắn gượng dậy hỏi

Kin lúc này kéo Ken ra khỏi người hắn, lạnh nhạt trần thuật...

- Bla....bala

Càng nghe, khuôn mặt hắn càng chuyển màu dữ dội. Cuối cùng, hắn như đứng hình, tay chân run rẩy. Hắn...hắn đã làm cái quái gì vậy?

- Em ấy mà có làm sao, mày không yên đâu! _ Kin và Ken đồng thanh

Hắn nghi ngờ, nhìn 2 thằng bạn thân:

- Huh...Bộ...bộ 2 thằng mày...thích nhỏ đó hả?

Ken và Kin giật mình. Chính 2 anh cũng chẳng biết tình cảm của mình dành cho nó là gì nữa là...

- Có hay không, cũng không liên quan đến mày! _ Kin nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trả lời hắn

Hắn cũng không muốn truy cứu, mọi chuyện đã rõ ràng rồi còn gì. Đột nhiên, hắn cảm thấy nhói..

CẠCH

Cánh cửa phòng cấp cứu qua gần 3 tiếng cuối cùng cũng chịu mở, ông bác sĩ thiếu não bước ra...

- Bác sĩ, em ấy/ cô ấy sao rồi? _ Kin, Ken và hắn nhanh chóng "túm" lấy ông bác sĩ

Ông ta có vẻ hơi bối rối, vì trước mặt ông, toàn là những người thừa kế những công ty nhất nhì thế giới, ông ta mà có gì trái ý, thì xác định về quê chăn bò. À mà không, đầu cũng chẳng còn chữ nói gì là về quê?!

- Ủm...bệnh nhân... Bệnh nhân bị nhiễm phong hàn rất mạnh, và tiền sử bệnh khắc phong của bệnh nhân đã làm cho cơ thể suy giảm sức chống đỡ, khi được đưa đến đây thì...thân nhiệt của bệnh nhân rất thấp. Cộng thêm, có vẻ như bệnh nhân đã va phải vật gì đó nên mất máu rất nhiều gây ra thiếu máu. Máu của bệnh nhân thuộc loại hiếm nên bệnh viện chúng tôi không có. Với lại bệnh nhân đã bị 1 cú sốc tinh thần thì phải, thần kinh bị rối loạn. Tất cả những thứ trên góp lại với nhau... _ Ông bác sĩ lải nhải

3 người nghe mà mắt kiên nhẫn, nhưng người mất bình tĩnh nhất, chính là hắn. Nếu như...nó có xảy ra mệnh hệ gì...không phải là hắn lo 2 tên kia sẽ cho hắn 1 trận...mà hắn sẽ bút rút không nguôi vì tội lỗi mà hắn gây ra.

- Thôi thôi! Em ấy sao rồi?! _ Ken cắt ngang lời ông ta

Ông ta nói mà giọng run run:

- Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi đã không cứu được cô bé!

Tai 3 người như ù đặc đi, không còn nghe thấy gì nữa...bọn hắn, phải nói gì với ba mẹ nó đây???

- Cái gì? Ông đùa tôi đấy à? _ Ken túm lấy cổ áo ông, đây là lần đầu tiên mọi người thấy hắn mất bình tĩnh như thế này.

- Chúng...chúng tôi đã cố gắng hết sức! _ Ông bác sĩ sợ sệt

- Cố gắng hết sức...ha...ông có tin tôi cho cả nhà ông ra đường ở luôn không, hả?? _ Anh gầm lên

Trong khi anh trút giận lên ông bác sĩ, hắn ngồi bệt xuống sàn nhà, lắc đầu liên tục...

- Không phải, nhầm người, nhầm người rồi! _ hắn lẩm bẩm

Kin không chịu được nữa, nhấc hắn lên, đánh cho hắn mấy cái liền, nói như hét vào mặt hắn:

- Ôn dịch! Mày đã vừa lòng chưa Hà? Vì 1 đứa con gái đã chết mà mày hại em ấy chết đấy, thằng khốn!

Kin vừa nói vừa giăng liên tiếp những cú đấm lên mặt hắn. Hắn im lặng nhận đòn...

Trong lúc loạn lạc ấy, có lẽ tiếng nói này làm bọn hắn yêu đến hết đời:

- Bác sĩ! Tim bệnh nhân đập lại rồi!_ Cô y tá nói vs giọng vui mừng khôn xiết

Khoảng thời gian ấy như ngưng đọng. Ông bác sĩ như người chết đuối nắm được cái phao vậy, vội vã lật đật chạy vào trong.

Không biết 3 anh ở ngoài đã vui sướng cỡ nào đâu. 3 người như được sống lại, được sinh ra thêm 1 lần nữa. Bọn hắn liên tục cầu nguyện cho nó. Ai mà gặp bọn hắn trong tình trạng này, chắc không ai nhận ra đó là 3 chàng coldboy của trường THPT Hoàng Kỳ đâu!

_____Nửa tiếng sau_____

Ông bác sĩ bước ra, vẻ mặt khác hẳn với vẻ mặt lúc nãy, ông thở phào nhẹ nhõm...

- Bác sĩ...

Chưa để mấy anh nói hết câu, ông đã xen vào:

- Cô bé hiện đã được an toàn! Thật là 1 kì tích mà! haha!

3 anh như cá chết cạn gặp nước, vui sướng chỉ còn thiếu cái nhảy lên nữa thôi!

- Cảm ơn...và...xin lỗi bác sĩ!_ 3 anh đồng thanh

Ông cười hiền hậu:

- Không có gì! Nhưng người nhà phải chăm nom bệnh nhân cho cẩn thận, bệnh nhân vẫn còn rất yếu!

- Vâng ạ! Vậy bây giờ chúng tôi vào thăm được không bác sĩ?_ Ken hỏi

Bác sĩ có vẻ chần chừ, nhưng rồi cũng gật đầu:

- Được, nhưng không được tạo cú sốc nào cho bệnh nhân nữa!

- Vâng ạ!

Bác sĩ mỉm cười, thông thả bước đi...

Còn lại 3 anh như 3 tên khùng. Reo hò ầm ĩ như trẻ lên ba. 3 anh nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra, thấy nó vẫn đang hôn mê với hơi thở khó nhọc. Đầu rồi cô bé Vy Khánh hôn nhiên, đáng yêu ngày nào, mà bây giờ nó đã nằm trên chiếc giường lạnh toát kia. Trong lòng 3 người bỗng dâng lên nỗi xót xa...

Ba anh nhẹ nhàng bước tới bên giường.

- Vy Khánh ngốc!_ Ken nói với giọng đầy dịu dàng

_____Hết chap 17_____

Vẫn chưa đến chỗ ngược nhỉ? Hoy để chap sau vậy...

Cảm ơn mọi người đã dành thời gian ngắn vàng của mình để đọc truyện của Min. Min thực sự rất cảm kích...* mắt nhìn xa xăm *

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hối hận sao? Không kịp nữa rồi!

Tay nó khẽ động đây, mí mắt nó nhú lại. Ken vui mừng hét to:

- Bác sĩ! bác sĩ!

Ông bác sĩ vội vàng chạy vào, ra hiệu cho 3 anh đứng dẹp ra 1 chỗ. 3 anh ngoan ngoãn nghe lời, mắt không rời cô bé đang nằm trên chiếc giường trắng toát lạnh lẽo kia...

Ông cười hiền, bảo:

- Cô bé đã dần hồi sức. Từ trước đến nay bệnh viện chúng tôi chưa từng gặp trường hợp nào đặc biệt như thế này! Xác suất nguy hiểm rất cao, dường như không cứu được nữa, nhưng bây giờ lại hồi phục rất nhanh. Tôi nghĩ cô bé này chẳng phải người mất! Haha

Ông đùa vui, rồi bước ra ngoài. Để lại 3 con người sung sướng tột độ khi cô bé ấy_ người mà họ chẳng xác định nổi cảm xúc khi ở bên_ đã an toàn. Kin vui mừng chạy lại nắm tay nó, nói thì thào:

- Ngốc! Em tỉnh rồi!

Hơi thở ấm nóng phả vào tai nó, nó hơi rùng mình. Khẽ cựa mình, nó quay sang nói nhỏ với anh (anh không biết):

- Đồ biến thái!

Kin giật mình nhìn lại, huhuhu...cô bé gọi anh là biến thái (ai không nhớ xem lại chap 2 nha) đã thực sự trở lại rồi! Vui quá đi mất!

Trái ngược với Kin, Ken thì mặt tối sầm đi tới hồi lấy hơi để:

- Vy Khánh! Em tỉnh rồi! Mừng quá! Em thấy đau ở đâu không? Hay thấy khát hay đói gì không? Mà khoan, em có nhớ anh là ai không?

Nghe Ken nói mà nó muốn chóng mặt, haizz...đây là hành hạ người bệnh chứ không phải chăm sóc đâu aaaa. Đã vậy, hehehe...

- O...anh...là ai?_ Nó giả bộ ngây thơ như con nai tơ.

Ken sững sốt. sao...sao nó nhớ Kin mà không nhớ được anh? Tại sao?

- Vy...Vy Khánh! Em...em...anh là Minh Khang nè! ANh Minh Khang tốt bụng đẹp trai ủa em nè! Em không nhớ gì sao? Uhuhu sao tôi lại khổ thế này!!!!

Ken bây giờ nhìn dễ thương kinh khủng, khóc lóc i ôi như trẻ con mếu máo ý. làm nó suýt thì cười phì lên.

- Aaa...anh... vẫn nói nhiều như...ngày nào! MÀ... khỏe khoắn ít thôi anh! Cái gì mà... đẹp trai tốt... bụng chứ! Haizz..._ Nó thều thào

Ken vui mừng:

- Hic...Vy Khánh em làm anh sợ hốt cả hồn (hết cả hồn)!

- Sao em quên anh được!_ Nó cười

Hắn, ăn bơ đến ngập họng, tiến lại gần nó, lí nhí:

- Vy Khánh...tôi

Chưa kịp để hắn nói hết, nó đã quay lưng về phía hắn, làm hắn hơi tụt tâm trạng.

Nó...giận hắn thật rồi! (ai mà không giận được chứ! Xem lại anh đã đối xử thế nào với chị ấy đi! Chị Khánh em ủng hộ chị! Cho anh Phong chữa!)

- Cô...cô giận tôi chuyện hôm đó à?_ Hắn hỏi

-.....

Nó im lặng, chứng tỏ con giận này khá lâu đây!

- Cô...tôi...tôi xin lỗi! Là do tôi quá kích động...nên..._ hắn

- Anh im đi!_ Nó quát

- Cô...tôi...xin lỗi!_ hắn

-.....

- Xin lỗi..._ hắn chưa bao h nói lời xin lỗi nào với ai cả, sao hôm nay, hắn lại nói cái từ "không có trong từ điển" này 3 lần lăm mí nhi?!

- Xin lỗi? Những việc anh làm với tôi chỉ cần xin lỗi là xong à? Dễ quá nhỉ?_ Nó lạnh lùng nói

Hắn biết lần này hắn sai thật rồi. Ken và Kin ở bên cũng thấy tội cho hắn, nhưng...cứ nghĩ đến cái cảnh hôm qua là 2 anh tức không chịu được, nên cứ để hắn tự ứng biến

Còn hắn, chưa bao giờ hắn phải hạ mình đi năn nỉ người khác tha thứ cho mình nên hắn lúng túng chẳng biết làm gì cả, hắn đánh liều nói 1 câu:

- Vậy tôi sẽ chăm sóc cô hết quãng đời còn lại, cô chịu không?

Ken và Kin đơ toàn tập...

Nó cũng khá sốc, nhưng cũng kịp nhận ra, hắn chỉ đang nói khoác (theo nó nghĩ), nó lãnh đạm trả lời:

- Giờ này mà anh cũng còn đùa được nữa! Anh...tôi không cần sự thương hại hay tội lỗi gì từ anh hết! Đi đi!

- Cô...tôi..._ hắn muốn giải thích nhưng...

- Đi!_ Nó ngắt lời hắn

Hắn đành thất thểu ra về, khuôn mặt đầy nét ưu tư, buồn phiền. Hắn...phải làm sao để nó hết giận hắn bây giờ?!

_____End chap 18_____

Ngược nam chính vậy đủ chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Học nấu ăn

Hắn lùi thúi ra về...

Nó ở trong phòng, tìm lem nước mắt. Ken thấy vậy liền đỡ dành:

- Thôi nào, ngoan đi! Không khóc không khóc!

Nó bắt giắc khóc òa lên, mặt úp vào lồng ngực rắn chắc của Ken. Thoáng chốc, áo Ken đã được "tắm" nước mắt. Còn Kín, anh hiểu nó đang rất buồn nên mới làm vậy thôi. Anh ngồi gọt hoa quả...

Sau 1 thời gian, nó nín khóc, thở hậm hực (xin lỗi bà con ta không biết tả như nào cả)rồi cầm nguyên trái táo lên gặm.

Ken và Kín thì...không còn biểu cảm nào khác...ĐỒ...

Oh My God, nó...là người bệnh sao???

- Nhó nhiệm nhi nhợ? (có chuyện gì zợ?)_ Nó vẫn nhai nhồm nhoàm vừa "lời"

- À không, chỉ là...thấy em hơi khác người tí thôi. Người đầu ốm mà vẫn "ăn ngon" được..._ Ken nhần nhó nói

- Ô hay nhợ...ợ...ăn thì mới nhanh khỏi được chứ! Anh không nghe các cụ nói câu: Ôm ăn rau, đau ăn hoa quả há??_ Nó tỉnh bơ nói

- Khụ...ahahahaha..._ Cả 2 anh cười nắc nẻ, bò lăn cả ra nhà

- Ô...2 người này...đúng là khác người mà!_ Nó tròn xoe mắt

* gật đầu lia lịa/ vì không nói được gì, mồm để cười rồi mà!/*

_____ Quay lại với hấn nha _____

Hắn đang đi tìm trăm phương ngàn kế để làm nó hạ hỏa. Vì sao ư? Hắn cũng không biết chứ đừng nói đến tác giả!

- Làm sao đây làm sao đây???

Hắn loanh quanh trong nhà, đi đi lại lại, đứng ngồi không yên, quên ăn mất ngủ, ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa (á á ta lạc đề mất rồi, hi tại đi sâu quá)...để tìm ra cách, cuối cùng hấn đã "tạ quyết tâm":

- Hừ! Đẹp trai không bằng chai mật, huống gì mình đã đẹp trai rồi, chỉ còn thiếu cái...Chai...chai mật nữa thôi! Haizzz...vì cô ấy, bỏ cái " tôi" qua 1 bên, rồi...tính sổ sau...

Lắm bầm 1 lúc, hấn đi xuống nhà bếp...

- Dì Hạnh làm cho con trà gừng đi!

Dì Hạnh là đầu bếp nhà hấn, tính tình hiền dịu lại nấu ăn rất ngon nên hấn hết mực quý trọng. Bà lo lắng hỏi:

- Cậu chủ bị sao à? Có không khỏe ở đâu à mà sao...

Hấn mỉm cười trấn an bà:

- Con không sao. À mà dì dạy con làm luôn đi! Khỏi phải phiền đến dì!

Bà cười hiền, hỏi:

- Cậu làm cho ai à?

- Dạ..._ Hấn gãi đầu áp ứng

Dì Hạnh mỉm cười, đã 3 năm rồi, 3 năm rồi chưa thấy cậu chủ cả bà có cái "biểu cảm, thái độ" biết quan tâm lo lắng cho ai cả. Bà thầm nghĩ ai mà có thể làm 1 người vốn kiêu căng ngạo mạn như cậu chủ nhà họ Dương phải tận tay đi làm nước gừng cho uống, thậm chí Hoàng Yến còn chưa bao giờ nữa là...

- Cậu chủ, trước tiên...##\$%^&#_ Dì Hạnh vừa làm vừa giảng giải cho thiếu gia bên kia cách làm này nọ...

Bên này, cậu chủ duy nhất của nhà họ Dương đang hí húi làm, trông có vẻ...vụng về lắm aa

- Cậu chủ, không phải, nó thế này!_ Dì Hạnh nhẹ nhàng nhắc nhở

- À..dạ dạ..._ Hấn gật đầu lia lịa

_____ 30 phút sau _____

Thành quả của hấn, cuối cùng cũng xong. Hấn nhìn vào "ly trà gừng" của mình, nuốt khan một tiếng, rồi quay ra nhìn dì Hạnh. Dì Hạnh còn đang đơ ra với "thành quả" của hấn. Haizz...cậu chủ ơi là cậu chủ, ở mặt nào cậu cũng hoàn hảo hết, nhưng cái khoản nấu ăn này thì...quá tệ! Phải nói là như thế!

- Cậu..cậu chủ..._ Bà há hốc miệng

Hấn gãi đầu, lí nhí nói:

- Hi...dì Hạnh, con mới tập làm mà! Hi...dì dạy con làm lại nha!

Bà lắc đầu nhìn thiếu gia của mình, rồi lại truyền dạy "bí quyết" làm nên cái thứ "đặc sắc" mà đứa trẻ con lên 8 nó cũng làm được này...

Nguyên ngày hôm đó, hần hí húi hí hụi ở dưới bếp. Chưa bao giờ hần phải làm như thế này...haizz...

_____Sáng hôm sau_____

Nó KHÔNG ĐI HỌC!

Điều đó làm hần vừa lo lắng vừa...vui mừng. Ấy ấy đừng hiểu lầm, mừng vì hần còn nguyên cả ngày để tập nấu ăn cho nó mà! Không lo không lo!

Ken vỗ vai hần, từ từ nói:

- Em ấy chiều nay sẽ xuất viện, mày biết nên làm gì rồi chứ?

Ken nói ra những điều này cốt chỉ muốn hần làm lành được với nó. Chứ để tình trạng này, muốn nhìn nó cười cũng khó!

- Tao biết rồi!_ Hần thờ 1 hơi dài nói

- Ủ hừm..._ Kin chạy đến, chen vào giữa 2 người.

Hần xách cặp lên, rồi vỗ vai Kin:

- Hôm nay xin cô cho tao trống tiết, tao có việc!

Hai anh Kin và Ken tuy không hiểu gì nhưng vẫn gật gật đầu:

- Ủ ừ!!

Nói rồi hần chạy về nhà...

-----Nhà hần-----

- Di Hạnh ơi di Hạnh!_ Tiếng hần vang lên từ ngoài cổng

- Cậu chủ gọi tôi?!!_ Di Hạnh tưởng có chuyện gì nên hốt hải chạy ra

- Dạ...di dạy con..nấu ăn nữa nha!_ hần lí nhí

Di Hạnh..lần thứ 2 bất ngờ trước câu nói của hần. Này nhé! Hôm qua, bảo dạy pha trà, hôm nay, bảo dạy nấu ăn. Ý gì đây? Người mà làm hần điên đảo học mấy cái thứ mà hần cho là "vớ vẩn" trước kia ắt hần là con dâu tương lai của nhà họ Dương. Càng nghĩ, bà càng thấy tò mò về cô gái bí ẩn này, người có thể khiến cho cậu chủ vốn không coi ai ra gì v.v...nhà bà lại phải vác mặt đi dỗ dành làm đồ ăn cho. Quả là..quả là hiếm à nha!

- Vâng, cậu chủ vô đây!

Nói xong, bà và hần cùng đi vào bếp. Tiếng nói của di Hạnh và tiếng cắt thái, xào nấu leng ceng...

-----Ăn trưa xong, tiếp tục công việc tìm tòi học hỏi-----

Bữa tối đã dọn, thành quả hôm nay...là hần làm hết đó!

Di Hạnh gật gù hài lòng, gì chứ tệ thế nào qua tay bà thì cũng trở thành chuyên nghiệp hết. Điển hình là hần chẳng hạn. Mới 2 ngày trước, chẳng thèm đụng vào cái xoong cái chảo, vậy mà hôm nay đã thành 1 người thông thạo hết những món ăn đơn giản. Bà xứng đáng là 1 đầu bếp hạng nhất của đất nước này, chẳng qua vì bà và gia đình hần rất thân nên bà tình nguyện về làm đầu bếp cho nhà hần. Bà rất vui được làm công việc này, mà thôi không dài dòng nữa, thêm ăn quá nê!

- Cậu chủ! Cậu học rất nhanh! Không hổ danh là thiếu gia Dương Hân Phong mà!_ Di Hạnh vừa ngồi xuống vừa cười

- Không phải đâu mà di! Công của di dạy con đó thôi!!_ Hần cũng ngồi xuống bàn ăn

- Được rồi! Ăn đi, để tôi nếm thử!

- Dạ, sẵn sàng!_ hần hồi hộp nói

/ bà gắp 1 miếng sườn chua ngọt lên, cho vào miệng nếm thử, thời gian như ngưng đọng. Hần hồi hộp quan sát từng cử chỉ của bà/

_____Hết chap 19_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lấy lòng (1)

Quay lại với nó đã nha!!! (có tình troll độc giả)

Trong phòng bệnh, 2 người con trai chuẩn soái ca siêu ám áp đang cố dỗ dành 1 thiên thần đang quần quai trên giường bệnh...

- Ú, em không ăn đâu!_ Nó dẩy dựa

Ken hết lời khuyên bảo nó:

- Thôi Tiểu Vy Vy xinh đẹp, ăn đi!

Nó nằm dài, nhìn mấy món com trước mặt mà đã không nuốt nổi rồi, hướng chỉ là ĂN vào. Hicc...hicc..

- Ken, em không muốn ăn mà!

- Haizz...hết lời với em, bây giờ em muốn ăn gì?_ Ken ôn nhu hỏi

Nó trung bộ mặt ỉu xiu ra, nói:

- Tự nhiên em thấy mệt sao sao á! Chẳng muốn ăn gì cả, hic...ất...xiiii...

Kin nhìn nó, đưa chiếc khăn giấy ra:

- Này, haizz...lại cảm rồi chứ gì, ai bảo chưa khỏi đã đòi ăn kem cơ...

- Tôi...

- Từ nay xưng hô anh-em đi! Nghe tôi tôi cô cô kì lắm!_ Kin cắt ngang lời nó

- Dạ..._ Nó

Ken đưa cho nó 1 đĩa hoa quả:

- Thôi, có ăn hết chỗ này xem sao...

- Dạ..._ Nó cầm mấy miếng hoa quả lên ăn

Ken và Kin nhìn nhau, lắc đầu..

_____ Biệt Thự Dương Hàn _____

- Di Hạnh, thế nào ạ?_ Hấn hỏi hộp nhìn di Hạnh đang ném thư thành quả của hấn trong ngày hôm nay...

Bà ngược lên, mặt ra vẻ nghiêm trọng làm hấn giật thót. Hoi thở cũng trở nên gấp gấp hơn...

- Ủm...cậu chủ...quả thật là...e hèm...cậu nên tự ném đi ạ!_ Di Hạnh nói nhỏ nhẹ

Câu nói của bà càng khiến hấn bối rối hơn. Ngày mai là nó xuất viện rồi...nếu mà không làm cho nó hết giận hấn...thì...có lẽ sau này cũng chẳng còn cơ hội nữa!

Hấn từ từ cầm cây muỗng lên...và ăn...

- Di Hạnh! Có vấn đề gì sao ạ?_ Hấn sau khi ném thư, thấy không có vấn đề gì liền hỏi

- Haha...ý tôi là cậu chủ làm rất tốt! Tay nghề của cậu khá lên rất nhiều rồi đó! Hahaha..._ Bà cười hiền hậu

Hấn vui sướng ôm chầm lấy bà, kêu lên:

- Con cảm ơn dì nha! Cảm ơn dì!

Bà cười, lại hỏi hấn:

- Đâu có gì đâu. À mà này, cậu định nấu ăn cho ai thế? Cho già biết được không?

Hỏi đến đây, hấn lúng túng đỏ hết mặt, gãi đầu:

- Dạ...dạ...

Nhìn cái vẽ siêu baby của hấn, mà bà hạnh phúc thay. Đã lâu lắm rồi, lâu lắm rồi bà chưa nhìn thấy cậu chủ của bà lại cười tươi và lúng túng như vậy. Bà đoán mò:

- Có phải cho con dâu tương lai của ông chủ không ạ?

Hấn giật thót, lắp bắp không nên lời...

- Không...không phải...không phải đâu mà...

Di Hạnh lại cười, vỗ vai hấn:

- Vậy là ai nè? Chắc chắn không phải cậu Hạo Thiên hay cậu Minh Khang rồi. Vậy ai nào?

Hấn bí hợm, bèn kiếm đại lấy 1 cái cốc:

- Không có gì đâu dì! Con có lỗi với 1 người bạn...nên làm bạn ấy ốm rồi nên...con...

- Ahaha...được rồi không cần kể nữa. Ta hiểu cậu chủ mà!

Hấn cười ngượng ngập rồi cùng di Hạnh ăn tối...

_____Next morning_____

Ken đang chỉnh đốn quần áo, móc điện thoại ra gọi cho hân:

- Alo?_ Hân nói với giọng còn đang ngái ngủ

Ken cười thầm, sắp có 1 vụ bạo động sức khỏe cho hân rồi đây! kakaka...

- Phong à... bác sĩ bảo Vy Khánh hồi phục rất nhanh nên có thể xuất viện sớm. Tao đã cố gắng khuyên rồi mà em ấy cứ đòi về cho bằng được. Haizz...8h sáng nhóc con xuất viện đấy! Liệu mà...[bùm miệng cười]

Hân đang mơ màng, nghe hết câu tự dung tỉnh như sáo, hét vào trong điện thoại:

- CÁI GÌ? 8H? MÀY BIẾT BÂY GIỜ MẤY GIỜ RỒI KHÔNG? LÀ 7H ĐÓ?!!!!

Ken đưa cái điện thoại ra xa để tránh tình trạng xấu nhất có thể xảy ra. Haha...đáng đời mày lắm Phong à! Cho mày chết nha con!_ Ken nhủ thầm

- Thế tao mới nói nhanh lên! Liệu mà làm gì đi!

Tít...tít...tít...

Ken cười ha hả như vừa hay tin bố đẻ em bé vậy. Âm mưu này do anh bày ra cả. Đáng lẽ chẳng có gì mà hồi phục nhanh chậm gì đâu. Mà chính đáng nó được xuất viện vào sáng nay. Chỉ là anh muốn cho hân nếm tí mùi thôi. Hahaha...

Nó đang ngủ, nghe điệu cười "khả ái" của Ken thì bưng tỉnh, ngáp ngắn ngáp dài, hỏi:

- Anh có gì mà cười dữ vậy?

Ken bây giờ mới để ý,anh nuốt nước bọt cái ực rồi cười đưa đà:

- Không, không có gì đâu em đừng để ý!

Nó ngao ngán...bụng đói meo rồi nè. Mà nó chẳng muốn ăn gì cả. Haizz...vụ gì đây???

_____Hết chap 20_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lấy lòng (2)

Hân tức tốc lao vào bếp, chân tay luống cuống làm đồng bát đĩa chảo xoong rơi lung tung phát ra những tiếng kêu ầm ĩ. Bà Hạnh thấy ồn ào bèn xuống bếp xem sao, thì thấy đại thiếu gia nhà mình đang loay hoay vs đồng bát đĩa. Bà lo lắng hỏi:

- Cậu chủ! Cậu làm gì thế này?

Hân cuống quýt trả lời:

- Bạn cháu...8h cậu ấy xuất viện rồi..

Bà đã hiểu:

- Vậy để tôi giúp cậu!

- Không, không cần đâu!

-.....

-.....

-.....

- Thôi đi lên nghỉ đi! Con làm sẽ có lòng thành hơn!_ Hân vừa cho đồ ăn vào chảo vừa nói

Bà Hạnh lắc đầu ngán ngẩm. Cậu chủ! Từ khi nào cậu đã biết đến 2 từ "lòng thành" vậy??

Bà lặng lẽ bước lên nhà, để lại 1 mình hân vs đồng đồ ăn còn chưa chín kia...

_____30p sau.._____

- Di Hạnh còn đi đây!_ Hân vội vàng đeo giày vào rồi cầm hộp cháo vừa nấu lên

Di Hạnh nói vọng ra:

- Vâng! Cậu chủ cố lên nhé!

- Dạ!!!!!!

Nói xong hần "xách" con Lamborghini, lao vèo đến bệnh viện..

_____Bệnh Viện Royal_____

Nó đang nhăn nhó nói từng tiếng. Haizz..hôm qua nó buồn quá nên bảo mấy chị y tá mua kem cho (gan nhờ)...Mấy chị đó thấm nhuần câu nói của Ken và Kin" Vy Khánh muốn gì phải đáp ứng hết" nên nào dám trái lời..Nó ăn hết gần 4 hộp kem (loại lớn đó nha!) nên hôm nay nó mới khăm khặc từng tiếng như vịt như này. Haizz..đúng là mồm bà xấu, máu bà đau mà!!

- Ch...i...ơ...i_ Nó gọi y tá...

Không thấy trả lời. Nó hậm hực ôm bụng. Từ hôm qua đến giờ nó chẳng được miếng gì ngoài hoa quả vô bụng. Haizz...bụng ơi sao mày reo to quá vậy??

Còn mấy cô y tá, nghe 2 anh Minh Khang và Hạo Thiên bảo thì không ai dám bước vào phòng nó nửa bước. Để thuận tiện cho việc xin lỗi của chàng...(chàng nào nhớ...??_

- Ôi...đó.i.qu...á...._ Nó ho khù khụ rên lên

Nó khóc rùng...huhu...có ai trong phòng không chứ>!!

Đang vật lộn vs con đói, nó nghe tiếng mở cửa nhẹ...tiếng đóng cửa và tiếng ghế kéo lê trên sàn nhà...

Nó gạt mình quay lại, cầu mong Ken hay Kin gì đó mang vào ít đồ ăn...nhưng...

"Hần? Dương Hàn Phong? Đồ điên! Sao anh lại ở đây?"_ Nó nghĩ

Nó quay ngoắt người lại, trèm chần kín mít..

Hần kéo ghế ngồi cạnh giường. Lấy tay vén nhẹ cái chăn ra. Nhưng chăn vs nó dính nhau như dán keo, hần lắc đầu.

Rồi tất cả, im lặng...im lặng...sự im lặng này làm cả nó và hần đều ngột ngạt chết đi được...

Sau 5p, ở trong chăn rất rất thiếu oxi và nó đang bị cảm nữa nên...Haizz...mất hơi. Nó vùng dậy, ngửa mặt lên thờ lấy thờ để, bất gặp ánh nhìn của hần, nó quay đi..

- Cô...không sao chứ?

-.....

Cách im lặng này của nó làm hần như điên lên vậy...

- Sao em không chịu nói chuyện với tôi vậy? (có ai thấy sự khang khác của hần ở đây không nà??)

Nó cứ im lặng như vậy, mặc kệ hần huyền thuyên cái gì...kệ!

- Em đừng im lặng như vậy, mà thôi...em im lặng cũng được, chỉ cần nghe tôi nói thôi..

Nó cảm thấy tim mình như nghẹn lại...nhưng vẫn cố gắng kìm chế...

- Tôi xin lỗi, hôm đó...tôi không kìm chế được....

-.....

- Tôi biết em đã giận như nào...và chịu đau như nào...đổi đầu với cái chết như nào...và...tôi biết tôi đã quá đáng như nào...em...cho tôi xin lỗi..

-.....(nó đã rung rung nước mắt rồi aa~~~)

- Tôi thực lòng xin lỗi em. Trước giờ tôi chưa từng xin lỗi ai cả nhưng...bây giờ tôi thành tâm cầu mong em tha lỗi...em có thể..._ Hần ngập ngừng...

Nó bây giờ không thể nén lại nữa, òa khóc như 1 đứa trẻ, nhìn thẳng vào mặt hần:

- Tại sao...tại sao chứ? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy??_ Nó vừa khóc vừa nói

Hần nhìn thấy nó khóc như thể bị 1 con dao vô hình cứa vào tim vậy...đau...

- Xin em đừng khóc nữa mà...tôi xin em..._ Hần bất chấp ôm lấy nó

Nó thút thít trong vòng tay của hần, tay nắm mạnh vào lồng ngực rắn chắc của hần mà nói:

- Anh đối xử...với tôi như vậy...rồi đến...xin lỗi làm gì...anh...biến đi...hức..hức...

Cổ họng của nó và cả của hần nữa, đều nghẹn đắng lại, hần xoa đầu nó dỗ dành:

- Em...không tha thứ cho tôi cũng được, nhưng hãy ăn lấy ít cháo đi...cháo...tôi tự nấu...

Đến giờ nó mới để ý trên bàn có 1 chiếc bình giữ nhiệt, nó bật dậy khỏi người hần:

- Tôi không ăn!

Nó vẫn cứng đầu như lúc trước...haizz...cô bé này...đúng là làm hần đau đầu mà...

- Em còn nhớ 3 điều kiện tôi bảo khi em đánh nhau không?_ Hần nghiêm nghị nói

- Uhm...ờ...ờ thì..._ Nó bị đánh trúng mánh liền thay đổi 360 độ...

Hắn cười thầm:

- Đây là điều kiện thứ 2!

Nó lườm lườm nhìn hắn:

- Ăn thì ăn! Ai sợ anh!

Nó nói to quá khiến cổ họng nó 1 lần nữa lại đau rát. Ho vài tiếng rồi ôm cổ họng..

- Em...thật là..._ hắn lắc đầu nhìn nó

Rồi hắn dịu dàng đi đổ cháo trong bình ra 1 cái bát nhỏ nhỏ...

- Há miệng ra! Tôi đút cho em!_ Đưa chiếc muỗng lại gần cái miệng nhỏ của nó (ối..MIỆNG NHỎ á?)

Nó đẩy nhẹ chiếc muỗng ra:

- Không cần, tôi tự ăn được!

- Em...em có muốn tôi đè em ra đút không?_ Khí chất trong con người hắn 1 lần nữa lại bùng phát

- Há thì há...làm như tôi sợ anh không bằng..._ Nó chu mỏ phụng phịu

Hắn nhủ thầm...cô bé này...đúng là rất thú vị mà...đôi môi hồng vừa này chu ra khiến hắn muốn cắn 1 phát chứ mà...(thử cái coi xem anh còn răng không?)

- Cháo tôi nấu nhờ em mà nguội hết rồi đây!

-.....

Cháo hắn nấu rất dễ ăn làm nó không nán lại nổi ăn liên tục, hắn nhìn nó mà cười không ra tiếng..

- Ngon không?_ Hắn nhìn nó đầy hi vọng

Nó ngược lên, ánh mắt tỉnh ngịch:

- Không! Dở ẹc!

Khuôn mặt hắn từ rạng rỡ trở nên tối sầm lại. Thu chiếc muỗng về làm nó há huyệt 1 miếng, hắn đứng lên..

- Ê, anh đi đâu vậy? Tôi chưa ăn xong mà..._ Nó khó hiểu

- Tôi đi nấu cái khác! Cái này không ngon!_ Vừa nói hắn vừa đi ra cửa

- Ó...tôi đùa thôi mà! Ngon, ngon lắm!_ Nó nhăn nhó

Hắn cười tươi, tiếp tục đút nó ăn...

Cứ thế, nó thanh toán hết cả hộp cháo 1 cách ngon lành. Nỗi giận hắn cũng vơi đi..

_____End chap 21_____

Vắng bóng lâu ngày, mong mọi người đừng quên ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Tha thứ

Ăn xong, nó thấy đỡ mệt người hơn hẳn. Hắn dịu dàng đi rót trà gừng cho nó:

- Em uống đi!

Đến bây giờ nó mới để ý cách xưng hô lạ lẫm của hắn. Mờ mắt tròn xoe, kiểu đáng yêu vô (số) tội, nó hỏi:

- Ai là em của anh? Xó!

Hắn cười cười cốc đầu nó 1 cái, nó 'A' lên một tiếng rõ to rồi đánh hắn túi bụi. Hắn được đà kéo nó vào lòng:

- Ngốc!

Hương bạc hà mát lạnh tỏa ra từ người hắn khiến nó dễ chịu đến không ngờ. Nhưng sau khi ý thức được mình đang làm gì, nó vội đẩy hắn ra, lườm hắn một cái sắc lạnh:

- Đồ lợi dụng!

Hắn được ôm thì thấy trong lòng ấm áp, nồn nao, há chẳng...hắn đã thích nó rồi??

Nhưng ý nghĩ đó mới nhá nhem trong đầu hắn đã nhanh chóng bị hắn dập tắt. Thích nó sao? Không thể nào!

- Uống!_ Hắn nghiêm nghị nhìn vào ly trà gừng

Nó uống cạn nước trong ly, vị ngọt ngọt và hơi cay cay làm nó thấy ấm lên nhiều, họng cũng đỡ đau nữa...

- Ngoan lắm!_ Hắn cười tươi

- Hừ!_ Nó lườm hắn. Dù gì hắn đến đây cũng là để xin lỗi mà thế nào hắn lại là kẻ bắt nạt nó chứ!

- Vậy...tha thứ cho tôi, được chứ?!

Nó hơi giật mình. Tha thứ?

- Um...um...sau này...anh có đối xử với tôi như thế nữa không?_ Nó mắt long lanh ngấn nước nhìn hắn

Hắn cười, nhẹ nhàng xoa đầu nó:

- Không đâu, đồ ngốc!

- Anh hứa đi!

- Tôi hứa!_ Hắn đưa tay ra, móc ngoéo với nó, mặc dù trước giờ, chuyện đó với hắn là 1 chuyện hết sức vô vị, nhảm nhí. Nó đã phá vỡ quá nhiều nguyên tắc của hắn rồi!

- Được rồi! Hi!_ Nó cười tinh nghịch

Hắn vui lắm chứ! Công sức hắn bỏ ra quả không uổng mà!

- Vậy tốt! Cũng hơn 8h rồi em ở đây để tôi đi làm thủ tục xuất viện cho em!

Nó gật đầu nhẹ. Hắn đi ra cửa. Vừa đi, hắn vừa cười tùm tùm. Hắn không hiểu sao, nó mới tha thứ cho hắn thôi mà hắn đã hạnh phúc đến vậy. Mặc dù trước giờ hắn toàn làm người khác phật lòng...v

Nó thờ dài 1 tiếng. Cảm giác gì đây? Ấm áp à? Hay vui vẻ? Nó...nó bị sao thế này?

Bất giác, nó nở 1 nụ cười rạng rỡ rồi lắc đầu...

Hắn trở lại và đằng sau còn kèm cả 2 người Minh Khang và Hạo Thiên nữa. Nó sốt sắng hỏi:

- Anh Thiên! Anh Khang! 2 anh đi đâu nãy giờ vậy?

Hắn nhú mày....anh Thiên? Mối quan hệ của 2 người này đã tiến triển đến vậy rồi sao? Còn mình hắn là nó xưng tôi thôi à?

Ken và Kin thì áp úng như gà mắc tóc, nói không ra tiếng:

- À...thì..bạn anh...có...có chút việc...hi...

- À..._ Nó gật đầu

Hắn đã sắp xếp đồ đạc của nó xong xuôi. Quay lại với nó, hắn nói:

- Đi thôi!

- Đi đâu?_ Nó ngây thơ hỏi

- Về nhà!

Nó đâu biết cái thứ mà được gọi là NHÀ lại là...

___Dải phân cách địa điểm___

Trước một căn biệt thự to lớn. Nói chính xác hơn là...nhà hắn!

- O...anh nói anh đưa tôi về nhà mà?_ Nó ngơ ngác khi đứng trước 1 biệt thự vô cùng to lớn và đẹp đẽ này...

- Từ nay, em sẽ sống ở đây!_ Hắn vừa nói vừa kéo vali ra

Nó ngạc nhiên:

- O...sao tôi phải sống ở đây? Tôi có nhà mà!

Hắn lúng túng, cái lí lẽ mà hắn học thuộc để bắt nó ở lại đâu rồi??

- À thì...ờ lại...để dễ chăm sóc hơn. Dù sao... em bị như vậy, một phần cũng là do tôi...nên...để tôi bù...bù đắp cho em!

Nó nhăn nhó:

- Thôi thôi! Mắc gì anh phải CHĂM SÓC cho tôi chứ! Khỏi khỏi đi!_ Nó xua tay

- Trước giờ tôi là người sống rất có trách nhiệm. Và lần này cũng vậy!_ hần tự tin

- Tôi muốn về! Về nhà! Tôi muốn về nhà!!!_ Nó vờ khóc

Hần cười, nụ cười của sự nguy hiểm..

- Em muốn về nhà hả? Thôi đi, đi vào. Nhà em đây chứ đâu!

Vừa nói hần vừa kéo nó vào trong nhà, nó giãy dụa:

- Huhu...tôi muốn về nhà!

- Nhà? được! Tôi sẽ đưa em về nhà gấp ba mẹ lần cuối. Họ tuyệt tình...đừng có trách!

Nói xong hần quăng nó vô xe, chạy thẳng về nhà ba mẹ nó, tức nhà họ Mạch...

_____ End chap 21 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Từ nay em sẽ sống cùng tôi

Hần vút nó lên xe rồi cũng leo lên về nhà nó...

_____ Nhà họ Mạch _____

Nó lật đặt xuống xe, bắt gặp ngay cái nhìn dị nghị của ông Mạch Gia Vinh-ba nó.

- Vy Khánh! Con về làm gì thế? Để quên gì à?

Nó há hốc mồm ngạc nhiên...về làm gì? Sao ba nó lại hỏi câu này chứ?

- O...ba...con...con về nhà mà?!

Nó lấp bắp nói.

Đúng lúc đó, hần từ trên xe bước xuống, vẻ mặt nghiêm nghị chưa từng thấy.

- Chào cháu!_ Ba nó vừa nhìn thấy hần đã chào.(nó: xí, trọng khách khỉnh con!)

- Cháu chào chú ạ!_ Hần lễ phép

Nó liếc hần, sao bây giờ ngoan thế. Lúc nào cũng ngoan thế này phải tốt không?

Lật đặt chạy vô nhà, hần và ba nó theo sau...

- Khánh! Con để quên gì thì mau lấy đi! Kéo muộn!_ ba nó nhẹ nhàng nhắc nhở

Nó giật mình:

- O...cái gì cơ ạ?

- Chẳng phải con ở lại trường để tiện đi học thêm sao? Trường còn bắt buộc ở kí túc xá nữa mà!_ ba nó vẫn không biết gì, cứ theo lời hần mà nói.

Nó sốc, cái gì chứ? Học thêm? Kí túc xá?

- Dạ đâu...

Nó chưa nói xong thì hần đã chen vào:

- Cô ấy không muốn học thêm đâu! Lại còn làm trái quy định trường nữa!

Ba nó vốn rất thương yêu mà cứng chiều nó như 1 bảo bối, lần này nghe nó lười học thì ông đã phát điên lên rồi. Ông đứng dậy:

- Vy Khánh! Còn không chịu học à? Mau... mau lên trên lầu lấy gì thì lấy rồi đi ngay cho ba!

Chưa để nó kịp hó jes gì, ba nó đã đẩy nó lên lầu, nhét quần áo vô vali và mấy đồ dùng khác. Rồi kéo nó xuống nhà:

- Rồi, đi đi! Cố gắng học hành cho tốt nha con!

Nó bối rối:

- Ba...ba!!

- Không nói gì hết! Học là học! Lười là chết với ba nghe con!_ Ông nói kèm theo cái liếc sắc hơn dao dành trao cho con gái..v

- Nhưng ba...

- Thôi đi thôi!_ Hấn cười tà mị, ngắt lời nó lần 2

- O...nhưng mà...ba...ba ơ!_ nó gọi với theo

- Đi đi! Lười là CHẾT với ba!_ Nói xong ông quay ngoắt vào nhà bỏ mặc nó thờ thần 1 mình với hấn

Hấn cười hài lòng...haha...cuối cùng cũng xong!!!

Nó lườm hấn 1 phút, dậm chân thùm thụp:

- Anh đã nói gì với ba tôi??!?!?

Hấn thần nhiên:

- Tôi đâu có nói gì đâu! Là ba em tự đó chứ!

- Bây giờ về nhà tôi, được chứ?_Hấn tiếp

Nó hậm hực, hấn cười gian rồi đi về xe. Bỏ lại nó với đồng hành lí được ba nó đem ra sẵn. Nó sợ hãi chạy theo:

- Ê tên điên kia! Anh định bỏ tôi đấy à?

Hấn thích thú ngó đầu ra:

- Vậy em có đi không?

- Không đi..

...thì ở đây để chết à?_ Nó nói

Hấn mới đầu nghe tưởng nó không muốn đi thật nên hơi lo lắng, ai ngờ bản tính của nó vẫn ko thay đổi. Hấn cười cười:

- Vậy thì lên xe đi!

Hai đứa, nó và hấn, cứ đi như vậy, chẳng ai nói với ai một lời.

Sự im lặng này khiến hấn ngột ngạt đến khó thở...chốc chốc lại liếc nhìn nó đang suy tư bên cửa kính. Có phải...hấn đã hơi quá không?

Đột nhiên, hấn thắng xe gấp lại. Quay về phía nó, áp sát khuôn mặt đẹp trai đó trước mắt nó và thì thầm:

- Từ nay, em sẽ sống cùng tôi!

_____ End chap 23 _____

Hơn 20 chap rồi, cho na9 n9 ều nhau được chưa ta??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Căn nhà siêu quậy

Từ giờ Kany sẽ gọi tên luôn nha. Cho đỡ bất tiện. Nhưng đôi chỗ cũng có nó và hấn a~~

*****

Về đến nhà Hàn Phong, nó buồn buồn mở cửa xe, cùng hấn xách mấy cái vali vô nhà. Hấn nhìn nó buồn mà buồn không kém. Hấn cũng chẳng biết cảm giác này là gì nữa. Thương hại sao? Hay tội lỗi? Hay là một thứ gì đó khác?

- Em sẽ ở phòng 3 tầng 2. Đổi điện phòng tôi!_Hàn Phong nói nhỏ

Nó gật đầu, rồi lạch cạch đi vào phòng..

Hấn cũng đi theo nó. Vào phòng, nó nằm phịch xuống giường, về mệt mỏi lắm..

- Em mệt lắm?!_ Hấn hỏi

- Ừ.

Chỉ một câu thôi, nó thờ dài. Hấn nhìn nó:

- Vậy em nghỉ ngơi đi, tôi đi NẤU GÌ ĐÓ CHO EM!

Nói rồi, hắn đi ra ngoài, bỏ lại không gian lạnh lẽo với một mình nó trong 4 bức tường hiu quạnh...

Nó cười tươi, nhồm người lên khi thấy hắn đã đi xa. Nó cười khoái trá...haha...công nhận anh dễ lừa lắm Dương Hàn Phong à...mà cũng công nhận khả năng diễn của mình cũng rõ cao...sao bây giờ mình muốn đòi nghề làm diễn viên quá nhỉ?

Nó vừa cười khanh khách vừa nghĩ...ay za...giờ làm gì ta? Ừm...thôi chẳng có gì làm thì ta ngủ! >_<

Hắn mắc lừa nó thì thiu thiu xuống bếp, vồn vã làm đồ ăn cho nó. Mà đâu hề biết mình đã bị cô nhóc kia chơi cho 1 vố...

Tất cả dọn dẹp xong xuôi, hắn mới lên "tước" nó xuống ăn "sáng".

- Vy Khánh!

Hắn vừa gọi vừa gõ cửa.

- Khò~~ khò~~ khò~~

Bên trong, nó đang say giấc cùng giấc mơ tới thiên đàng. Ấy nhầm giấc mơ thiên đàng nên chẳng nghe được gì ngoài tiếng ngáy "trong trẻo" của mình...

Hàn Phong càng gọi, sắc mặt càng biến đổi. Sao nó không trả lời? Hay là có chuyện gì rồi?

- Di Hạnh! Mang cho con chìa khóa phòng 3! _hắn gọi vọng xuống dưới

Lập tức chiếc chìa khóa trong 30 giây sau đã nằm trong tay hắn. Hắn vội vàng mở cửa, lòng vô cùng lo lắng. Ai ngờ...

Một con heo đang nằm ngủ với tư thế khùng nhất có thể, lại có cả "dòng suối nhỏ" đang róc rách chảy từ cái miệng xinh xinh của nó nữa chứ. Hàn Phong đến gần, gần...

- Khi em ngủ cũng dễ thương đấy chứ!

Cứ như thế, nó ngủ, hắn ngồi đó...ngắm và đôi lúc lại còn tủm tỉm cười nữa chứ. Aiss...

Khung cảnh "lãng mạn" đó ai dè lại bị phá đi...

- Phong ơi!! Phong!!!!

Hàn Phong giật mình, tay chống dưới giường khụy xuống làm mặt nó và hắn cách nhau chỉ vào xen-ti-met.

Khuôn mặt nó...thật trắng a~~

Hắn cứ ngây ngốc nhìn như thế. Tiếng bước chân lên cầu thang làm hắn bừng tỉnh...

- Ê Phong ơi!!! _Minh Khang ngạc nhiên gọi, kèm theo là cái liếc khắp nhà của Hạo Thiên.

Hai anh vào phòng hắn, nhưng không thấy ai. Liền gọi ầm ĩ lên. Hắn đứng dậy:

- Vy Khánh! _Hắn gọi nhẹ nhàng, lay lay chân nó

- Ừm...đề yên đó, bà ngủ! _Nó đập phất tay hắn ra khỏi chân mình

Hàn Phong khẽ nhủ mày, lay vai nó:

- Vy Khánh dậy đi!

- Asiiii...đã bảo đề yên mà..._Nó nói mớ

Hắn cười cười lắc đầu.

- PHONG...ỒI!!!!

- PHONG!!! TÊN KIA MI ĐÂU RỒI????

Hai tên "điên loạn" kia vẫn gọi ầm ĩ ở ngoài cửa mà không hề biết "tiểu công chúa" của họ đã thức giấc bởi tiếng "hét như mơ" của họ. Vy Khánh tức giận nhảy ra khỏi giường, phi thẳng ra ngoài cửa.

- Cạch...

Tiếng cửa bật mở, cũng là lúc Hạo Thiên và Minh Khang nhìn thấy nó, chưa vui mừng hết đã bị nó xỏ cho một tràng chửi no bụng:

- Này hai tên kia, điên thì điên vừa thôi chứ. Máy anh gọi thế ai mà ngủ được, há? Bộ dư mỡ thừa com há? Rảnh quá không có việc gì làm thì biến ra chỗ khác giùm tôi cái, hay là đi dọn bê phốt công cộng đó. Cứ ở đây mà la hét như mấy tên điên trốn trại thì có ngày có người tường 2 anh điên thật rồi lòi vào trại thương điên đó!...

Chửi xong, nó hồng hộc thở. Ai za...hết hơi mất.

Hạo Thiên nhìn Minh Khang, mặt cả 2 đều xanh lè xanh lét. Cười đưa dả nhìn nó. Bỗng từ trong phòng, hắn bước ra, cười nắc cười nè:

- Hahahaha...khụ...haha...

Nhưng...sự xuất hiện của hắn lại làm nó thót tim:

- Này mà xó, đi đâu về đâu cũng phải nói một tiếng chứ. Cứ thoát ần thoát hiện vậy, lại còn cộng thêm cả cái giọng cười "đáng hăm dọa" kia của anh...chắc tôi chết sớm!

Lần này 2 tên kia lại cười lại hân:

- Hahahaha...khụ khụ khụ...á hahaha...

Hân tức tím mặt nhưng vẫn phải cố nhịn:

- Vậy hai người đến đây, để?

Hai tên kia nhìn nhau, cười khoái chí:

- Ờ thì, nghe đầu nhà này có thành viên mới *chỉ vào nó*, hai chúng tớ đến đây sống chung cho vui. Phải không? Dù gì Hàn Phong cậu cũng ở nhà này một mình mà. Giờ có thêm Vy Khánh. Cô nam quả nữ ở cùng là không được à nha! _Nói ngọt sớt

Hàn Phong gật đầu ra vẻ có lý, nhưng rồi hân lại phán 1 câu:

- Bộ trong nhà không có người giúp việc?

- Ờ...ờ thì...nhưng người làm là người của cậu, dù cậu có làm gì thì họ cũng đầu ngăn cản được, có đúng không? _ Minh Khang cười

- Đúng đúng! _Hạo Thiên chen vào

Hàn Phong gãi đầu. Vy Khánh cười lên được một tẹo:

- Hai anh ở đây cũng được mà. Chứ sống với tên tăng bằng này á, có ngày em bị tự kỉ!

Hai tên kia reo hò:

- Zee! Vy Khánh là nhất. Thấy chưa Phong?

Hân không nói gì...

- Bọn anh ở đây còn có người chơi với em, không thì em chơi với ai? _ Vy Khánh cười

- Chơi với con kia kia! _Hàn Phong nói rồi chỉ tay vào chú chó đang lon ton chạy tới

Vy Khánh rất thích chó mèo, nhìn thấy chú chó cưng thế kia thì mắt sáng lên, chạy nhanh tới và ôm chú chó lên:

- Aa, em đẹp quá à!! Moa..moa...

Ba người kia đứng chết trân, vì ba anh vốn chẳng thích động vật nuôi, nhìn thấy nó đã tởm rồi chứ đừng nói là nuôi. Nhưng có Vy Khánh ở lại, Phong đã mua riêng cho nó một con chó rất dễ thương. Có vẻ anh cũng không "ác cảm" với con này nên mới rước về. Ai ngờ nó thích như vậy. Biết thế Hạo Thiên và Minh Khang cũng đã mua rồi.

- Em thích? _ Hân từ từ bước lại gần nó, hỏi

- Ừ, rất thích!

Hân thầm cười trong lòng, thích là tốt rồi!

Thiên, Khang thì tức anh ách trong bụng. Lại bị mất điểm trước con bé rồi. Mai phải mua lấy một con mới được!

- Phòng của hai mày ở đây!

Vừa nói hân vừa chỉ tay vào hai căn phòng ở sát phòng hân. Hạo Thiên nhú mày:

- Sao lại là phòng này? Cho tao ở phòng kia đi! _ Chỉ tay vào căn phòng bên cạnh phòng nó

- Không được!

- Sao?

- Không tốt!

- Thế gần phòng mày tốt lắm à?

- Ừ, tốt!

Hạo Thiên cứ thế nhìn hân bằng ánh mắt hình viên gạch. Còn hân thì cười cười, kéo Thiên xuống nhà.

Vy Khánh từ đằng sau chạy lên, cười tà mị:

- Từ nay tôi sẽ biến căn nhà này thành CĂN NHÀ SIÊU QUẬY. Máy anh sẽ không yên đâu. Haha...

_____End chap 24_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngày đầu tiên trong nhà

Sau khi đánh chén no nê, nó về phòng ngủ. Hấn thấy vậy liền nói:

- Ê, không đi rửa bát à?

Nó giật mình quay lại:

- O thế anh mang tôi về đây làm osin à?

Hấn cười:

- Thôi đi ngủ đi, tôi đùa vậy thôi. Nhà tôi không thiếu người làm, rửa bát cũng không đến lượt em đâu!

Không hiểu sao, sau khi nghe câu này, nó cảm thấy lòng mình thật ảm áp. Khẽ gật đầu, nó lui nhanh về phòng.

Hấn ở phía sau cứ tủm tỉm cười một mình. Hạo Thiên chạy đến vỗ vai hấn:

- Có vẻ mày đã bớt ác cảm với nhóc con rồi nhì?

Hấn trả lời nhưng không nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chắc vậy!

Nói rồi hấn cũng về phòng.

Hạo Thiên và Minh Khang lên "nháy mắt" với nhau, tỏ vẻ nghi ngờ...

Không có thói quen ngủ trưa nên hấn trần trọc mãi không ngủ được. Đành bắt quả sang phòng nó...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đề!_ Nó ngái ngủ nói vọng ra

Hấn mở nhẹ cửa phòng, nhìn thấy nó đang ôm ấp con chó nhỏ.

- Con chó xinh quá phải không?

Nó vừa cười vừa nói vừa chu môi lên HỒN CHỤT cái vào mũi chú chó. Hấn cúi:

- Bẩn quá! Kinh!

Nó liếc:

- Xi!

Quay sang con chó:

- Cậu chủ của em xấu tính nhò, dám bảo bé yêu của chị bẩn nhì?

Hấn nhăn mặt, lè lưỡi làm nó cười sằng sặc:

- Haha, nhìn cái mặt anh bây giờ dễ thương lắm á. Hihi..

- Thật không?_Hấn tròn mắt

Nó vừa cười vừa gật đầu lia đũa:

- Mà con chó này anh đặt tên là gì đấy?

Hấn lại tròn mắt:

- Chó mà cũng cần tên á?

- Dĩ nhiên!

- Vậy em tự đặt đi!

Nó trầm ngâm một lúc lâu. Hấn cũng không hỏi tại sao cô lại im lặng lâu như thế.

- Thiên Bảo?

Hấn chép miệng:

- Tên kì quá!

- Vậy Tiểu Bảo Bảo nha?!_Nó

Hấn im lặng 3s, rồi gật đầu.

Nó nhìn Tiểu Bảo Bảo, mỉm cười rạng rỡ...

- Tiểu Bảo Bảo, em có thích cái tên này không nà? Hihi...

Nó cứ cười như thế mà không hề hay biết là...có người đang nhìn cô ngây ngốc...

Sau 10s, hần cũng trấn tĩnh lại. Ho khan một tiếng làm nó giật mình. Buồng Bảo Bảo xuống, nó ngược mắt lên hỏi:

- Mà anh vào phòng tôi làm gì?

Hần bối rối, rồi ngồi xuống giường của nó:

- Ừm...cũng không có gì. À mà cô, em có cần mua thêm thứ gì không?

Nó cười nhẹ:

- Không!

- Hành lí em đem đi ít như vậy. Thôi, chiều nay theo tôi đi mua thêm một ít đồ!

Nó lắc đầu nguầy nguậy:

- Không cần đâu. Tôi dùng ít được rồi!

Khi nghe hần nói câu ấy, không hiểu sao lòng nó ảm áp đến lạ kì. Khẽ cười nhẹ trong lòng. Ai biết được nó đang thấy vui vui vì được hần nói câu quan tâm vậy chứ?

- Tôi không muốn người trong nhà tôi bị thiếu thốn thứ gì. Em hiểu không? Tất cả người làm trong nhà này cũng không thiếu đồ đâu!

Câu nói của hần làm bao nhiêu niềm vui trong lòng nó bỗng như đổ vỡ hết. Thật sao? Hần quan tâm nó chỉ như với tất cả người làm trong căn nhà này sao? Vậy là nó đã tự mình ảo tưởng quá nhiều rồi. Tự cười chê giễu mình, nó trả lời:

- Ừ!

Hần thấy biểu cảm của nó hơi khác, tò mò hỏi:

- Em có chuyện gì sao?

Nó lạnh nhạt:

- Không! Nếu không có chuyện gì nữa, mời thiếu gia ra khỏi phòng tôi! Tôi muốn nghỉ ngơi!

Hần nhúm mày, nó bị sao thế nhỉ? Rõ ràng vừa nãy còn nói chuyện rất...vui vẻ mà...Sao lại...

Sau khi hần ra khỏi phòng, nó liền bật dậy, lăm bắmm

- Đồ con cháu mất dạy! (3)

Nói xong, há giận, nó lại ôm Bảo Bảo đi ngủ...

Hần cũng về phòng, lòng nặng trĩu. Không hiểu sao cô bé đó lại bỗng dung nổi con lên như vậy. Hay đó là tính cách của nó chăng?

Hần bỗng giật mình vì hần của hiện tại. Lần đầu tiên hần nghĩ về một người con gái nhiều như thế kể từ khi Hoàng Yến ra đi. Nó...đã làm thay đổi tảng băng trong người nó sao? Hay dịch chuyển tảng băng đó từ tim lên não??? (v)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thay đổi thành một con người mới (1)

Chiều hôm đó...

Hần thức dậy, do mệt mỏi quá nên không biết hần đã ngủ từ lúc nào. Xem đồng hồ, đã 4h chiều. Hần nhảy bổ xuống giường, thay đồ rồi chạy qua phòng nó.

- Vy Khánh! Em đi không?

Hần gõ gõ cửa...

Nó uể oải:

- Nhất thiết là phải mua thêm sao?

- Ừ!

- Được rồi, đợi tôi thay đồ đã!

Hần cười mỉm rồi ra phòng khách đợi nó.

Nó dụi dụi mắt bước xuống nhà, hấn lắc đầu nhìn nó.

Có nhất thiết phải...kín cổng cao tường như vậy không?

Áo sơ mi trắng bị che đi qua lớp áo nằng Hello Kitty hồng, nhìn rất...lỗi thời. Nó thì có chiều cao khá khiêm tốn, nên cái áo lụng bùng trông rất khó coi. Cái quần Jeans thì tạm ổn. Nhưng kết hợp giữa áo và quần thì...trông như cái thùng phuy vậy....v

Hấn nhăn mặt:

- Ở nhà...là em...như thế này à?

Nó ngây thơ gật đầu.

Hấn nuốt nước bọt:

- Gu thời trang của em? Sao?

Nó cười tươi gật đầu.

Hấn cười gương, nhìn nó. Trời ơi...đi với nó thế này thì lần đi cho xong. Lát nữa em không còn có cái mẫu thời trang "đẹp" như thế này nữa đâu, Vy Khánh! _ Hấn thầm nghĩ

- Vậy mình đi chứ? _ Nó cười tươi, như là quên hết mọi giận hờn với hấn rồi

Hấn cười rồi gật đầu, dắt nó đi ra xe.

_____Siêu thị Fashion Today_____

- Anh định mua đồ ở cái hòm này hả? _Nó vừa bước xuống xe đã kêu ca, vì cái Siêu thị này quá lớn và kín mít, nên nó tiện mồm nói

- Ủ! Đây là chi nhánh của công ty Hạo Thiên đấy! _ Hấn mỉm cười

Nó À một tiếng, rồi nhanh nhẩu:

- Vậy thì vào thôi! Hihi...

Nó hí hửng đi vào, vì trong đầu nghĩ "Công ty Hạo Thiên? Phá thôi!"

Hấn thì buồn ra mặt, vì thấy nó nghe đến 2 từ HẠO THIÊN mà nó từ ù xu trở thành vui vẻ như vậy, hấn thực sự không hiểu...

- Cái này? _ Nó làm mặt dễ thương đưa cho hấn 1 cái áo hồng

hấn lắc đầu. Nó liếc hấn 1 cái rồi đi tìm cái khác...

- Cái này?

lắc đầu

- Thế cái này?

- Màu mè quá!

- Cái này thì sao nè?

- Thùng thình quá!

- Vậy còn cái này?

- Chẹp chẹp...đơn giản quá!

- Chắc cái này anh không chê vào đâu được rồi!

- Màu tối quá!

- cái này nè>?

- Màu sáng quá!

Nó ức chế lắm rồi, quăng cái áo vừa rồi vào mặt hấn, hét:

- Thế thì anh tự đi mà chọn! Hừ bực mình! Cái nào cũng không được hết là sao?

Hấn cười giả:

- Là em nói đẩy nhá!

Hấn hí hửng đi vào khu hàng Vip 1 trong sự ngỡ ngàng của nó. Nó vội chạy đến kéo hấn lại:

- Ê anh biết khu đó quần áo đắt thế nào không hả?

Hấn cười trù:

- Không sao đâu! Tôi sẽ thay đổi em thành 1 con người mới! Yên tâm!

Nó hậm hực nhìn hấn đi xa...đi xa mãi...(Có điều gì không ổn ở đây nà...*đánh hơi*)

Một lát sau, hấn quay lại với đồng hàng hiệu trên tay. Nó nhìn mà chóng cả mặt.

- Có...có cần thiết phải mua nhiều cái đắt tiền như này không? Dù gì tôi với anh cũng không có quan hệ gì thân lắm, anh sao phải..

- Đúng yên!_ Hấn nghiêm giọng

Nó lập tức dừng ngay cái giọng chanh chua ủa mình lại, thay vào đó là bộ mặt của 1 con cún đang làm nũng chủ của mình.

- Haha...nhìn mặt em bây giờ chẳng khác nào con Tiểu Bảo Bảo cả!

Nó lập tức xụ mặt xuống. Hấn được trận cười hà hê, mọi người trong Siêu Thị cứ nhìn hấn và nó bằng con mắt quái dị..

- Trông cái mặt thế kia mà bị khủng hả?

- Ôi trời đất!

- Haizz...traí đẹp bây giờ nó bị tâm thần hết rồi..

v.v..và vân vân và mây mây và bóng và gió...

- Để tôi xem! Em thay bộ này vào đi!

hấn đưa cho nó một bộ áo sơ mi trắng kết hợp váy xếp ly đen, nhìn rất nữ tính. Nó lè lưỡi:

- Eo...khiếp quá! Tôi không mặc đâu!

- Mặc vào!_ Hấn trừng mắt

- Không mặc không mặc là không mặc!_ Nó giãy nảy

Hấn cười tà mị, áp sát khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của hấn vào đôi má đang dần ửng hồng lên kia:

- Em dám không mặc?

Nó bất ngờ xen lẫn sợ hãi, lần đầu tiên nó gần gũi với một thằng con trai nào như thế này (có rồi đấy, còn ai nhớ không?). Nó gật đầu:

- Có, có mà! Nên xin anh...xin anh...tránh...tránh ra một chút!

Hấn cười, nụ cười pha sự thích thú lẫn gian manh. Ho khan 1 tiếng, hấn đưa bộ váy cho nó:

- Đây! Đi thay cho tôi!

Nó cười "tươi" cầm lấy bộ quần áo, rồi phang thật mạnh vào đầu hấn:

- Cho chết! Chết nè! Chết nè! Cái thứ biến thái! Biến thái nè!...

Cứ mỗi câu nó lại giáng 1 phát đập vào đầu hấn, vì là quần áo nên không làm sao. Chứ nếu nó mà đang cầm hòn gạch thì...đời hấn coi như tàn từ phút đầu..

Lườm hấn một cái rách mắt, Nó cầm lấy bộ quần áo rồi theo chị tiếp tân đến phòng thay đồ.

Hấn xoa xoa cái đầu bị nó đánh cho rối banh bành. ôi còn đâu phong thái lạnh lùng boy nữa??

_____Hết chap 26_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thiên thần gãy cánh

Nó thay đồ bước ra, hơi loay hoay vì trước giờ nó rất ít khi mặc váy...ngắn thế này. Cái áo sơ mi thì không có vấn đề gì, nhưng còn cái váy xếp ly thì hơi ngắn, đến đầu gối. Với mọi cô gái khác, thì cái váy này đã vừa tầm mà thậm chí còn phải cắt. Nhưng đối với nó thì không. Nó không muốn mặc váy một tẹo nào.

Nó vịn vịn xoay người tiến về phía chị tiếp tân:

- Chị ơi, cho em hỏi, cái người vừa nãy đi cùng với em, bây giờ đâu rồi a?_ Nó hỏi chị khi thấy hấn đã biệt tăm.

- À, cái anh đẹp trai đó hả? Anh ta đi về phòng chờ Vip 1 rồi em. Anh ấy còn nói với chị khi nào em xong thì dẫn em vào đó nữa. Nào! Đi theo chị!

Vừa nói cô tiếp tân vừa cười cười dẫn nó đi đến phòng chờ Vip 1.

Nó vừa đi nó vừa thầm chửi hấn:" Cái thứ gì không biết, chờ một lát có chết đâu chứ! Lại còn phải phòng chờ, lại còn cái gì Vip 1 nữa. Haizz...cái tên này muốn giết tiền à?"

- Đến rồi đó em! _ Chị tiếp tân gõ cửa, nói với nó

Nó vâng dạ rồi đẩy cửa vào, tay vẫn giữ lấy cái váy (bà này có vấn đề).

Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt khiến nó chết trân...

Hắn hiện tại trông thật quyến rũ. Body chuẩn không cần chỉnh lộ hẳn ra vì cái áo sơ mi trắng hơi gò bó. Tay áo được xắn lên vài nếp để lộ cơ tay săn chắc mà lại trắng muốt. Cô rất ghen tị với hắn về cái vấn đề da dẻ này. Còn gì nhục nhã hơn khi con trai lại trắng hơn con gái chứ? Khuôn mặt đẹp trai mà mị, một chút lạnh lùng hàn khí bốc lên. Nó chưa từng thấy hắn đẹp như thế này. Chắc do ghét quá nên mắt cũng có vấn đề luôn.

Hắn thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào mình, bật cười:

- Tôi biết tôi đẹp, em không cần nhìn dứ vậy đâu!

Nó giật mình, hơi xấu hổ vội bao biện:

- Ai...ai nói tôi nhìn anh chứ! Hừ!

Khuôn mặt nó đã bao phủ một lớp nắng hồng nhè nhẹ, đôi mắt long lanh cụp xuống trông thật đáng yêu. Bộ váy hắn chọn cho nó thật đẹp làm nó nổi bật hơn cả. Hắn lại cười, một nụ cười dịu dàng nhưng tiếc thay, nó lại không thấy được. Một lúc lâu sau, không thấy động tĩnh gì, nó lại nước mắt lên. Bắt gặp ánh mắt dịu dàng đó, nó không khỏi sùng sốt. Nhưng rồi lại hắng giọng:

- Nhìn gì nhìn ghê vậy? Tôi chọc đui mắt giờ?

Hắn cười lạnh: (ông này đã nhân cách)

- Ai nói tôi nhìn em?

- Anh...

- Anh gì mà anh. Sao? Thấy bộ này có đẹp không? _ Hắn bất ngờ tiến lại gần nó

Nó giật mình lùi lại, hét lớn:

- Đứng lại! Tên biến thái!

May mà đây là phòng Vip được cách âm nên mọi người không nghe thấy. Chứ nếu để lọt và tai con ruồi nào hắn cũng không tha cho nó đâu (với cả nó đang "ở nhờ" nhà hắn)

- Gì mà biến thái chứ?

- Vậy thì...tránh...tránh ra!! _ Nó nhắm tịt mắt lại, hét lên

Trông bộ dạng nó khá là mắc cù, hắn muốn trêu đùa nó một chút liền ép sát nó vô tường, một tay đặt lên vách tường lớn, một tay đưa lên không trung..

- Anh...anh làm cái gì thế hả?

Hắn nở nụ cười ma quái, đưa tay lên vuốt ve má nó:

- Em không biết làm thế này là thế nào sao? Vậy tôi làm lại nhé?!

Trống ngực của nó đổ dồn dập. Aiss cái tên này biến thái từ khi nào vậy chứ? Trời ơi, chưa bao giờ nó gần một thằng con trai như thế này. Giọng nó cũng vì thế mà run lên:

- Ê, anh không được...không được làm vậy đó!

- Tôi đã làm gì em đâu mà em đã biết tôi làm vậy? Tâm hồn em "trong sáng" quá nhỉ? _ Hắn cười cười

Mặt nó đen như đất nòi, cái tên này, ta cho mi tuyệt tử tuyệt tôn luôn!

Za!!!!

Một cú đá của nó "khê" bốc lên trúng cái chỗ mà..." Ai cũng biết là chỗ gì ấy" của hắn. Hắn gục xuống đau đớn nhìn nó, khẽ nhăn mặt. Nó cười tươi thoát khỏi vòng tay hắn. Đứng khoanh tay, thản nhiên nói:

- Thế là hết nha con! Haha...bậy bạ với bà hả? Bà cho mày vô sinh luôn. Há há!!

Nói xong nó tung tăng chạy ra khỏi phòng mà chưa kịp để hắn ứ ớ lời nào. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói vọng theo:

- Mạch Vy Khánh! Em không yên với tôi đâu! Aa...

hắn khó khăn đứng dậy, mò vào giường nằm oài xuống. Trong lòng thầm tracgh móc:

- Tương được thấy thiên thần hoàn hảo chứ! Ai dè dứ như ọp vậy á! Đúng là thiên thần gãy cánh mà!!

_____ End chap 27 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Anh không sợ trời, không sợ đất...chỉ sợ...

Buổi chiều, tại nhà hấn...

Nó vui vẻ bước vào nhà, tay xách mấy túi đồ hấn chọn cho. Minh Khang từ trong phòng ló đầu ra, nhìn thấy nó liền tỉnh nghịch ngợ vào phòng, nơi Hạo Thiên đang ôm một bé mèo rất xinh xắn:

- Nhóc con về rồi đấy!

Hạo Thiên nâng niu chú mèo con, thủ thỉ:

- Bé ngoan!! Bé giúp bọn anh nhé!

- Đưa đây! Tao đi tặng!_ Minh Khang toan vồ lấy bé mèo

Hạo Thiên nhanh chóng giật lại:

- Nào nào, cứ từ từ. Để thằng Phong về rồi hãy tặng!

Nói đoạn, anh nháy mắt một cái nghịch ngợm làm cho Minh Khang bỗng hiểu ra vấn đề:

- Một mũi tên trúng 2 con nhạn!

Cả căn phòng ngập tràn tiếng cười. Chú mèo con cũng góp vui...meo~meo!

7h tối...

Hàn Phong lê lét về nhà. Lê lét ở đây không phải là còn đau do "cú va đập" của nó mà là hấn đang phải xách hàng chục cái túi đồ trên tay. Chà là lúc về, thấy đồ nó vẫn thiếu nên mua thêm vài bộ nữa. Tưởng nó ở ngoài xe đợi ai dè nó về trước. Hôm nay đi mua sắm riêng nên cũng không cho người đi theo. Làm tội hấn phải xách nhiều.

- Á, Phong, mày về rồi à?_ Hạo Thiên cười cười, cố ý nói to cho "ai kia" nghe thấy mà giấu con mèo đi.

Minh Khang vội vàng giấu chú mèo con vào một cái hộp rất lớn, đặt xuống gầm giường. Hoàn tất, anh từ từ bước xuống cầu thang, vui vẻ:

- Phong! Sao về muộn vậy? Nhóc con về lâu rồi mà?

Hấn nhăn mày, khỏ sở nói:

- Nó...ais...khỏi nhắc đi!

2 người kia âm thầm nhìn nhau, đôi mắt có ý cười. Vừa lúc ấy, nó tung tăng từ trên tầng xuống. Nhìn thấy hấn, nó cười tươi, chọc ghẹo:

- Hồi phục nhanh ghê nhỉ?

Hấn sa sầm lại, quăng cho nó túi đồ:

- Nấu ăn đi!

- Sao tôi phải nấu?

- Hôm nay em đã làm thế với tôi, hết sức lực rồi!

- Người làm đâu?

- Nghỉ!

- Sao lại nghỉ?

Hấn tiến lại gần nó, ghé tai nói nhỏ:

- Em mà còn lằng nhằng vòng vo nữa, tôi nói em biến thái với tôi đấy! Chắc em không muốn cả trường biết đâu nhỉ?

Nó nghênh mặt:

- Có bằng chứng?

Hấn nhếch môi:

- Chỉ cần là lời tôi nói, thì cũng đủ làm bằng chứng rồi!

Đến đây nó mới nhớ ra, hấn có sức ảnh hưởng cực lớn trong trường. Nếu nó muốn cả trường bàn tán hay tệ nhất là cuốn gói ra khỏi trường thì cứ thử không nghe lời hấn đi!

- Tôi không biết nấu ăn!_ Nó chưng bộ mặt đáng thương ra, năn nỉ

- Tôi dạy em!_ Hấn thần nhiên

Nó miễn cưỡng gạt đầu 1 cái, tính đi theo hấn vào nhà bếp luôn thì...

- Vy Khánh! Em đợi đã! Bọn anh có quà cho em..

Minh Khang nhìn nó, rồi liếc sang Hàn Phong, cười tinh quái:

- Và cả cho mày nữa, Phong ạ!

Hàn Phong nhún vai, cùng nó đi vào phòng khách chờ "món quà" của 2 tên kia...

Lên phòng, lời chiếc hộp lớn được trang trí cầu kì, nghe lục đục tiếng mèo bên trong. Hai anh cười tinh quái rồi bước xuống...

- Bọn anh có món quà muốn tặng em!

Hạo Thiên đưa chiếc hộp cho nó, nở nụ cười thật ngọt ngào làm ai kia kia và ai đó đó nổi 3 vạch đen trên đầu.

Hàn Phong lườm Hạo Thiên một cái, rồi hỏi:

- Quà tao đâu? Mày bảo có cả phần tao cơ mà?!

- Đó!_ Hạo Thiên nhướn mày về phía chiếc hộp_đảm bảo khi nhìn thấy mày sẽ nhảy cẫng lên cho mà xem!

Hàn Phong cười cười, lòng dạ không phòng thủ lại cứ phoi phoi lên như chó được cho xương...á nhầm, trẻ được mẹ cho kẹo.

- Em mở ra được không?_ Nỡ vui mừng

/gật gật/

Nó xun xoe chạy lại gần Hàn Phong và ngồi cạnh hắn. Tìm ai đó đó lỗi đi một nhịp...tim 2 ai kia kia thì đang gào thét...

- San...Ai...Zi...(3,2,1 trong tiếng Trung Quốc)

Chiếc hộp được mở ra, từ trong đó có 1 chú mèo lông trắng nhảy vọt ra, lao thẳng vào người Hàn Phong...

Hàn Phong đỡ người...một lúc sau mới hết lên...

- AA!! MÈO!!!

Hắn vội chạy tung tung quanh nhà mặc cho đám Hạo Thiên và Minh Khang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn nó thì cũng đỡ ra vì chẳng hiểu gì.

- Aa...mèo...mèo...cứu với!! Mèo!!!

Hắn sợ hãi run lấy bầy, vừa chạy vừa thờ. Tóc gáy cũng thi nhau dựng đứng lên. Hạo Thiên cười sặc sụa:

- Có vui thì cũng không cần phải nhảy lên thế chứ! Thế nào? Món quà ý nghĩa quá phải không? Haha...

- Cậu bày ra trò này?_ Hắn tức đỏ mặt

- À há!_ Minh Khang thần nhiên

Nó vui vẻ ôm con mèo vào lòng, vuốt ve bộ lông trắng như tuyết của chú. Ngược mặt lên, nó ngơ ngẩn hỏi:

- Đẹp quá hay gì mà anh vui đến thế?

Hắn tức nghẹn cổ, nói trong oan ức:

- Vui cái khi gió!

- Này này...con mèo dễ thương như này cơ mà!

Vừa nói, nó vừa ôm con mèo lại gần sát hắn làm hắn hoảng hồn lần 2...

- AA!! Mang thứ đó tránh xa tôi ra!! Nhanh!!

Nó bây giờ mới hiểu ra vấn đề, cố nhịn cười, nói:

- À...anh sợ mèo hả?

Hàn Phong quay đầu ra chỗ khác, không nói. Điều này khiến nó phá ra cười...

- Hóa ra một người như anh...không sợ trời...không sợ đất...chỉ sợ...

Nó chưa nói hết câu, Hạo Thiên cũng Minh Khang chen vào...

- Chỉ sợ mèo!!!

Cả căn phòng ngập lên tiếng cười, chỉ tội cho ai kia, chỉ biết lườm nguyệt rách mắt...chốc chốc lại đề phòng xem cái vật thè trắng hếu kia có bay lại hay không...

Cuối cùng, không nhịn được nữa, hắn nhắm mắt nhắm mũi, hét:

- Xuống nhà bếp! Nấu ăn cho tôi!

Nói xong, hắn hậm hực lên phòng. Nó dỗi, giậm chân thùm thụp xuống nền nhà:

- Chưa thấy ai có cái thẻ loại gần cá chém thớt như anh đây!

Trên lầu có một tiếng nói vọng xuống:

- Giờ thì thấy rồi đây!

_____Hết chap 28_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nỗi sợ mèo

Hắn mệt mỏi lết lên phòng. Căn phòng chủ đạo là 2 tông màu đen - trắng lạnh đậm y hệt như chủ của nó. Hắn cời phăng chiếc áo khoác đang mặc, nằm phịch xuống giường.

Bỗng hắn cảm thấy có vật gì đó âm ẩm ở tay, sờ vào lại mềm mềm, xù xù. Lại hơi xộp xộp nữa. Tròn tròn...lăn xuống dưới lại hơi dài dài...mịn mịn. Cái thứ gì vậy nhỉ?

Hắn lười biếng đánh mắt nhìn xuống...

- Mèo à? Sao hôm nay lằm mèo trong nhà mình vậy nhỉ?

Nói rồi hắn lại nhắm mắt lại...

1s....

...2s....

.....3s....

- Há? Cái gì?? Mè...MÈO????

Phong mở bừng mắt, bật dậy nhanh hơn tên lửa. Hắn định thần nhìn lại...một chú mèo nhỏ hơn con vừa nãy, lông vẫn trắng như tuyết đang nằm ngủ ngon lành trên giường mình. Hắn ngoác mồm ra, hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Dưới nhà, mọi người đang vui vẻ thì nghe tiếng hét suốt thì sập nhà của hắn thì giật mình, ngoái đầu lên. Minh Khang nhăn mày:

- Không phải nó lại mơ ác mộng mèo chứ??

Thế rồi, cả ba người thi nhau chạy lên phòng của hắn. Ai cũng thắc mắc tại sao hắn lại "rống" lên như vậy. Chỉ có Hạo Thiên là chột dạ:

- Ngoài mèo ra thì còn có gì để nó sợ như vậy chứ? Chẳng lẽ...uiii!!

Bên ngoài vọng vào những tiếng bước chân dồn dập vội vã từ cầu thang đi lên. Cánh cửa phòng mở ra vội vàng khi cả ba người: Khang, nó và Thiên đang nhìn hắn như vật thể lạ...

Hắn với điệu bộ không thể tệ hại hơn. Cả người run bần bật lên khi nhìn con quỷ cái đang chễm chệ trên chiếc giường yêu quý của mình. Minh Khang mờ to mắt:

- Mèo ở đâu nữa thế?

Hạo Thiên chột dạ, cười hihi..:

- À...mèo...mèo của tao! Tao định mua cho nhóc con...ai ngờ nó lại nghịch ngợm...sang phòng mày ngủ...

Minh Khang cùng Hàn Phong lập tức quay ngoắt lại nhìn hắn như robot bị điều khiển. Minh Khang lờm Thiên một phát, nói giọng gùm gùm:

- Mày dám hành động mặt sau lưng tao à???

Cùng lúc với Khang, hắn gầm lên:

- THIÊN!!!

Hạo Thiên gần như bị bất nạt, trên mặt hiện rõ hai chữ: HỐI LỐI (già vò). Nó thấy thế liền xuyt xoa:

- Ui cha...anh Thiên thật tốt nga! Con mèo này đẹp thật á! Cảm ơn anh nhiều nha?!

Hạo Thiên nghe vậy liền nở phồng mũi, gương mặt lại bót ỉu xì hối lỗi đi. Thay vào đó là nụ cười đắc thắng.

Hai người còn lại...chắc hẳn ai cũng biết...gương mặt chuyển từ tức giận sang...Đại tức giận. Mặt cứ hầm hầm như hổ mắt con...à...chưa đến mức ấy. Nó...gần giống như là...không biết tả như nào nữa (độc giả thông cảm, ta dốt văn).

Con mèo không biết có cảm nhận được âm khí đang lan tỏa hay không, cũng mở bừng mắt dậy, kêu vài tiếng như chào đón...meo~meo!~

Đang trong tình cảnh "lăng mạn", con mèo cư nhiên làm hỏng "chuyện tốt" của Hạo Thiên.

Hắn như bị điện giật, hét lên làm chú mèo con nhỏ cũng phải lùi lại mấy bước:

- Mang nó ra ngoài! Mang nó ra! Nhanh!

Hạo Thiên vội bế chú mèo con trên tay, lăm lăm:

- Sao tao thấy hồi hận khi rước mày về vậy nhỉ?

Thế rồi, cả ba người: Nó, Khang, Thiên cùng chú mèo vô (số) tội lại phải cuốn gói ra khỏi phòng hắn. Hắn thở hồng hộc, đưa tay lên trán:

- Ôi mẹ ơi...

Hắn thở phào, nhưng tim vẫn đập thình thịch. Hắn rón rén bước đến chiếc giường, vén tấm gar lên, ngó xuống gầm giường xem còn con mèo nào nữa không. Sau khi ăn chắc loài động vật kinh dị ấy không còn sót một quả trứng nào, hắn mới nhẹ nhàng thả mình xuống giường...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA! Lông mèo! Trời ơi!!

Một lần nữa, hắn lại hét toáng lên. Minh Khang và Hạo Thiên ai cũng biết hắn sợ mèo còn hơn ma sợ thầy bói, hai anh lại ngó lên, nhìn nhau...lắc đầu...

- Haizz...cái thằng này lạ thật! Sợ gì không sợ lại đi sợ mèo!_ Hạo Thiên vừa ôm con mèo hồi nãy vừa chặc lưỡi nói

Minh Khang đồng tình kịch liệt:

- Mày không dấu con mèo đó đi, để nó thấy nó cho người đem con mèo đi nấu lẩu đấy!

Hạo Thiên nghe vậy thì xanh mặt...eo...

Hắn đóng cửa đến RẦM 1 tiếng. Chạy nhanh xuống dưới bếp...

- Vy Khánh! Nấu nướng đến đâu rồi?

_____Hết chap 29_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Biến cố nhỏ

- Vy Khánh! Em nấu nướng đến đâu rồi?_ Hắn hỏi lại

- Ặc...ặc..._ Nó tro bộ mặt đen thui ra, ho sù sụ

Hắn nhìn nó, bật cười:

- Hahaha...hì, lau cái mặt đi nè!

Vừa nói hắn vừa đưa tay lên đôi má phúng phính của nó, toan lau đi vết nhọ nôi...(tác giả: Ta không thấy, không thấy gì hết a~)

Tay hắn chạm nhẹ lên đôi má mềm mại, môi bỗng nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ...

Nó cũng đắm chìm vào trong nụ cười thiên thần đó...như một thứ thuốc thôi miên bất khả kháng!

Một phút sau, nó mới bừng tỉnh, đẩy nhẹ hắn ra. Hắn cười, đưa tay ra hiệu lên mặt mình...

Nó lấy tay chùi chùi lên mặt, cảm thấy có gì đó...hơi đen thật, ngượng ngùng chạy vào nhà tắm...

Một lúc sau_____

Hắn nhìn nó, cười như điên:

- Em không biết nấu ăn thật á?

Nói rồi hắn đánh mắt sang đồng xương hầm bị nó làm cho cháy khét.

Nó lờm lờm hắn:

- Biết thì có biết! Nhưng nhiều thì không!

- Biết được bao nhiêu?

Nó hào hứng kể lể:

- Có com nè, trứng chiên nè, súp rau củ nè, mì xào nè...ừm...hết rồi thì phải!

- Được rồi...được rồi! Nghe em kể tôi đã biết em "chuyên nghiệp" đến mức nào rồi!_ Hắn cười lăn lóc

Hắn lấy một cây dao sắc bén, đưa cho nó:

- Bây giờ thì phụ tôi làm đi!

Nó e dè nhìn cây dao sáng loáng, mắt tròn trừng:

- Ủ...nhưng trước hết...anh làm ơn bỏ...bỏ cái dao...ra...ra khỏi cổ tôi được không?

Hắn giật mình...hắn...đang kê dao vào cổ nó thật. Hắn vội vàng rút tay xuống, cười hi hi như thay lời xin lỗi.

Từ ngoài cửa, hai anh chàng Thiên và Khang lững thững bước vào. Thiên một tay ôm hoa quả, một tay xoa đầu nó, cười:

- Để bọn anh giúp em nha!

Nó đảo mắt một vòng, rồi gật đầu:

- Ủ' hừm!

Thế là mọi người cùng bắt tay vào việc. Hắn thì nấu những món chính, nó ngồi nghe hắn sai bảo. Thiên và Khang thì gọt và thái rau củ.

- Vy Khánh! Rau cải!

- Vy Khánh! Khoai tây!

- Vy Khánh! Cà chua!

- Vy Khánh! Xoài non với cà chanh!

- Vy Khánh! Thịt bò!

- Vy...

Nó điên tiết, hét lên:

- Anh không có tay hả?

- Vậy em nấu giùm tôi!

Nó cứng họng, cắn răng nghe hắn sai bảo tiếp...

Nó lau bàu:

- Thế này mà bảo chăm sóc người bệnh!

Hắn quay phắt lại, hỏi:

- Vừa nói gì?

- Đâu...đâu có! Có nói gì đâu! Chắc anh lãng đã!

Hắn không chấp vặt cái tính trẻ con của nó, quay sang nấu tiếp...

- Vy Khánh! Ngó trên tủ còn hành nữa không!

Nó cố sức ngoi lên, vì cái kệ quá cao mà nó lại quá thấp nên rất khó khăn để có thể nhìn thấy được.

- Không có thấy! Không thấy hành đâu! Chỉ thấy mỗi cái củ của nó thôi à!

Hắn bật cười, vói tay lên trên tủ:

- Cái củ hành, nó ngoảnh vào trong, lá hướng ra ngoài. Làm sao em có thể nhìn thấy củ mà không thấy lá được chứ!

Nó bị bắt trúng mánh, đành ngượng ngịu chạy sang chỗ Hạo Thiên đang hí húi cắt tia gì đó một cách vụng về...

- A, Vy Khánh! Em biết gọt củ cà rốt này thành hoa không? Nó khó quá đi à!_ Nhìn thấy nó, anh lập tức la lên

- Ủ!_ Nó vui vẻ gật đầu

- Vậy cùng làm nha!_ Hạo Thiên đưa cho nó một cái dao gọt rau củ

Vừa làm, nó và Thiên vừa nói chuyện vui vẻ. Bỗng dưng, như nhớ ra gì đó, nó liền cười ma mị rồi hỏi anh:

- Anh Thiên này!

- Gì vậy nhóc?

- Anh biết tại sao tên đó - liếc sang Hàn Phong - lại sợ mèo đến vậy không?

Hạo Thiên bùm miệng cười, ghé tai nó, nói nhỏ:

- Suyt! Nói khẽ thôi! Đây, em đừng nói cho ai biết nhá!

- U! _ Nó hào hứng gật đầu lia đũa

Hạo Thiên mỉm cười, tay xoa xoa, nó cũng tai nghe, mắt nhìn anh, tay cũng vẫn phang phay pháy vào củ cà rốt:

- Này này. Lúc nhỏ, nó cũng không sợ mèo thế đâu! Tại hồi đó á! Nhà anh nuôi một con mèo đen, nhà nó có một con mèo trắng. Hôm anh mang sang nhà nó chơi, nó nghịch ngu buột hai cái đuôi của hai con mèo vào với nhau, nên bị mỗi con cắn cho một phát!

Nghe đến đây, nó phá ra cười sặc sụa. Hấn và Minh Khang cũng phải ngoái lại nhìn:

- Có chuyện gì vậy?

Nó tươi tỉnh:

- À, anh Thiên đang nói về cái chuyện vì sao anh lại sợ...Um...um...

Chưa nói hết câu, Hạo Thiên đã nhanh tay bịt chặt miệng nó lại, cười đưa đũa với bốn con mắt đang dán chặt lấy hai người:

- Hi...không có gì đâu! Tao đang nói chuyện với nhóc ấy linh tinh trời biển mà!

Hai đôi mắt kia không có vẻ gì là quan tâm đến lời nói của Thiên, mà lại nhìn chăm chăm vào cái tay của anh với người của con nhóc.

Thật ra lúc nó nói, nó quay người ngược lại về phía Thiên nên lúc Thiên vội vã bịt miệng lại đã kéo hẳn người nó vào lòng mình. Và hiện tại, nó và Thiên vẫn giữ nguyên tư thế đó làm cho Minh Khang ghen lồng lộn. Hấn thì hơi khó chịu, nhưng không thể hiện ra mặt.

- Ê thằng kia! Buông con nhóc ra! _ Minh Khang trừng mắt

Hạo Thiên bấy giờ mới ý tứ của mình, vội vàng buông nó ra. Nó cũng ái ngại nhìn hai người kia, cúi mặt xuống.

Do bất cẩn, lưỡi dao sắc bén đã không cố tình mà găm vào ngón tay trỏ của nó.

- A! _ Nó khẽ kêu lên

Ba người kia quay đầu lại nhanh như robot:

- Sao vậy? / Em sao thế? / Có chuyện gì à?

Ba tiếng nói đồng loạt phát lên...

Nó giấu ngón tay lại đằng sau, miệng cười, đầu lắc:

- Không...không có gì đâu mà!

Hạo Thiên và Minh Khang thì có vẻ là tin lời nó nói, nhưng hấn thì vẫn hoài nghi. Nó...thái độ này...rất lạ!

- Thật không? _ Hấn ngờ vực

- Thật mà!

Hấn cũng không muốn hỏi nhiều, quay lại nấu tiếp. Trong lòng vẫn còn hàng loạt dấu chấm hỏi...

Ngón tay nó càng lúc càng rỉ máu nhiều hơn, do biến chứng của vụ nhập viện lần trước nên máu của nó không thể cầm được. Nó nắm chặt bàn tay, từng giọt máu tươi rơi rớt xuống bồn rửa bát. Cảm giác đau buốt lan tỏa khắp bàn tay lên đến bắp tay. Sắc mặt nó ngày càng biến dạng...

- Tôi...tôi lên phòng một lát nha!

Chưa kịp để hấn trả lời, nó nhanh chân chạy thoát lên phòng, máu ở bàn tay cũng rơi từng giọt theo mỗi bước đi của nó...

Nó mở vội cửa nhà tắm, chạy vào. Xả nước cho sạch đi đôi tay đầm máu đỏ. Nước làm trôi đi máu, làm vết thương hiện ra rất rõ. Nó...thực sự khá lớn và...rất sâu...

Máu từ vết thương vẫn không ngừng chảy, đầu óc nó cũng hoảng loạn hơn. Nắm chặt lấy ngón trỏ, nó ngồi bệt xuống sàn nhà tắm, khẽ kêu lên vài tiếng.

Tách...tách...tách...

Từng giọt...từng giọt huyết cầu từ đôi tay nó rơi xuống sàn nhà, làm thấm đỏ một vùng đá hoa cương. Nó không biết làm thế nào, cũng không muốn ba người kia phải lo lắng, nên cứ cắn răng chịu đựng...

Hấn khi hoàn thành xong mấy món ăn của mình. Không thấy nó đâu liền đâm ra lo lắng. Hấn bỏ lại Hạo Thiên và Minh Khang đang dọn bếp, chạy lên phòng tìm nó...

Vừa ra đến cửa nhà bếp...hấn đã nhìn thấy...

- Máu sao?

Hấn lảo bảo, bước chân cũng trở nên gấp gáp hơn. Là hấn đang lo sao? Lo cho ai? Vì cái gì chứ? Hấn không biết, nhưng lòng hấn vẫn cứ lo lắng khôn nguôi.

Bước chân lên đến cầu thang liền khựng lại...trên mỗi bậc cầu thang đều có một giọt máu nhỏ rơi xuống. Tâm trí hấn rối bời, chạy hết tốc lực lên phòng nó...

Tâm trạng hấn bây giờ không còn là lo lắng nữa, mà là hoảng sợ.

Hấn sợ...sợ sẽ phải thấy nó nằm trong bệnh viện...

Hắn sợ...sợ sẽ phải thấy nó nằm trên chiếc giường trắng toát lạnh lẽo ấy...

Hắn sợ...sợ phải nhìn thấy nó bị những cái dây truyền máu xuyên vào người...

Hắn sợ...sợ sẽ phải thấy nó đấu tranh với sự sống và cái chết...

Hắn rất sợ cảm giác khi ấy, đôi mắt nó lạnh tanh, khẩu khí lạnh lùng đến đáng sợ.

Và bây giờ, hắn đã biết mình sợ gì rồi. Hắn...sợ mất đi nó!

-Cạch!

Cánh cửa được mở ra vội vã, hắn bước nhanh vào phòng nó. Ngó nghiêng không thấy ai, chỉ thấy tiếng nước xả ầm ầm trong nhà tắm, hắn vội vàng đi vào...

- Vy Khánh!_ Hắn đau lòng thốt lên

Nó như hết sức sống, khuôn mặt tái nhợt, đôi tay đầm máu run rẩy, dưới tay nó là một khoảng rộng huyết cầu lênh láng trên sàn nhà. Máu trên tay nó vẫn cứ đều đều chảy từng chút một. Đối với một bệnh nhân mới xuất viện như nó, mất máu là một điều cực kì nguy hiểm.

Hắn chạy lại, bế xốc nó lên, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Em phải không sao! Nhất định không sao!

Nó mỉm cười...

_____ Hết chap 30 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tôi đau lòng lắm!

Hắn bế xốc nó ra ngoài, đặt nó nằm trên giường. Nó liền nhồm đậy...

- Nằm yên đấy cho tôi!

Nó nhìn hắn chăm chăm như thể lần đầu được nhìn thấy sao băng vậy. Một luồng âm áp khẽ thoáng qua trái tim nó khi thấy hắn cúi húi tim băng và bông gạc.

- Đưa tay em đây!_ hắn một tay cầm băng dán cá nhân một tay chia ra

Nó run rẩy đưa bàn tay nhuộm một màu đỏ chói lên. Hắn rất xót xa, nhưng miệng thì trách móc:

- Sao em không nói cho tôi biết? Há?

Đôi mắt nó động lại một màn nước mòng:

- Tôi không muốn làm các anh bị phiền phức bởi tôi, mất công mấy anh lại lo lắng!

Hắn quát lên:

- Biết rằng tư duy hoạt động chậm, nhưng tôi không ngờ em lại ngu ngốc đến thế này. Nếu lỡ vừa nãy tôi không lên kịp thì sao? Lỡ em xảy ra chuyện gì thì sao? Há?

Nó khóc nức lên:

- Đó! Nếu tôi nói anh sẽ quát tôi như thế này này! Rằng tôi vụng về bất cần. Tôi sợ anh quát đấy anh có hiểu không?

Ánh mắt nó lại trở nên bi thương tột cùng, như chứa đựng cả một biển trời oan ức. Nó cứ khóc, nước mắt cứ tuôn, vết thương vẫn cứ chảy máu không ngừng.

Hắn nhìn nó khóc cứ như bị hàng ngàn mũi kim nhọn đâm vào tim mình. Cảm giác gì đây? Đau lòng sao?

Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh nó, nhỏ nhẹ:

- Tôi dọa em sợ sao?

Nó im lặng, lắc đầu.

- Xin lỗi...

Một lần nữa, hắn lại nói những 3 lời xin lỗi với cùng 1 cô gái. Tuy rằng việc này trước kia hắn không bao giờ làm!

Nó vẫn cứ khóc, những tiếng nức nghẹn ngào như xé nát con tim của Phong. Hắn nhu tình nói:

- Đừng khóc nữa, có được không? Em khóc, tôi...đau lòng lắm!

Nó ngược khuôn mặt lấm lem đầy nước mắt lên nhìn hắn, sứt sứt vài tiếng. Hắn bây giờ không phải là rất âm áp sao? Vậy mà bấy lâu nay nó cứ xem hắn là băng tảng ngàn năm, một người vô cảm xúc chứ!

Nhìn thấy vết thương không có dấu hiệu gì là đỡ hơn, hấn bế thốc nó lên, thấp giọng nói:

- Đi bệnh viện!

Nó lúc này cũng không còn sức để chống cự, ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay hấn, mặc sức hấn muốn làm gì thì làm.

Nói rồi hấn bế nó chạy vù xuống nhà làm Hạo Thiên và Minh Khang ú ớ khó hiểu:

- O...mày với nhóc con đi đâu thế?

Hấn chẳng thèm ngoái đầu lại:

- Choi!

Hấn vội vã đặt nó xuống ghế trước cửa ô tô, rồi lái vèo đi. Hai anh chàng kia không hiểu gì thì mặt cứ như đất khi ăn ớt...

Nó được chuyển vào phòng bệnh đặc biệt để an toàn hơn. Dương Hàn Phong mà, thiếu gia có một không hai của Dương Gia mà, ai mà không sợ được chứ?

Các bác sĩ trong phòng kiểm tra

30 phút trôi qua đối với hấn như là cả ba thế kỉ vậy. Ngồi chờ đèn phòng bệnh tắt, việc này hấn đã từng làm rồi. Ngồi chờ Hoàng Yến...

3 năm trước

Một cậu bé khoảng 14 tuổi đang rất rối loạn tinh thần đứng trước cửa phòng phẫu thuật. Trong đó có người con gái mà cậu yêu thương nhất - Hồ Hoàng Yến.

Cậu con trai đó không ai khác, chính là hấn - Dương Hàn Phong. Tuy là hấn hoảng loạn thật đấy, nhưng hấn không khóc. Khuôn mặt lạnh tanh vô cảm khiến người khác phải run sợ. Hấn lúc đó đã phải chịu một cú sốc rất lớn...

- Hàn Phong, con bé...con bé...nó chết rồi! Huhu..._ Mẹ Hoàng Yến vừa khóc vừa gào lên

Hấn lúc đó, linh hồn như đã chết đi một nửa. Ngày Hoàng Yến mất, hấn cũng không khóc, không gào thét như mọi người. Đau...hấn đau chứ. Nhưng đau phải buồn chỉ có thể khóc. Và lại, trong số nước mắt kia, có bao nhiêu là thật lòng? Giữa một người nước mắt tuôn như suối nhưng trong lòng lại thầm cười với một người từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng trái tim thì đang vỡ vụn ra từng mảnh. Thử hỏi ai đau lòng hơn?

Ngày hôm ấy, hấn đã chính thức khép lòng...

Hiện tại

Hấn sợ mất đi nó...như mất đi Hoàng Yến của 3 năm về trước.

Sống lạnh lùng vô cảm trong suốt ba năm...

....Nhưng....

Nó xuất hiện, làm cho hấn tìm lại được nụ cười khi xưa...

Nó xuất hiện những lúc cuộc đời hấn buồn tẻ nhất, rồi mang niềm vui đến, tưới mát cho tâm hồn hấn. Suối ấm trái tim băng giá của hấn từ lâu nay...

Hấn sợ cái cảm giác của 3 năm trước, mất đi một người, đã từng là rất quan trọng. Và nó xuất hiện, vết thương lòng trong hấn dần tan biến. Hấn biết...hấn đã quên được Hoàng Yến rồi!

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra, mấy vị bác sĩ già đầy đặn kinh nghiệm đều lần lượt bước ra...

- Làm sao rồi?_ Giọng điệu hấn bình thản nhưng nghe kĩ lại muôn phần lo lắng

Vị bác sĩ trưởng khoa từ tốn thưa:

- Thiếu rất nhiều máu. Nhưng cũng may đưa đến kịp thời. Dương thiếu, loại máu của cô bé thuộc nhóm máu hiếm, nên đừng để cô bé mất máu lần nào nữa. Nếu việc này tái diễn nữa thì...tôi e rằng...

Đầu đó khẽ rung lên tiếng thờ phào nhẹ nhõm. Dương Hàn Phong lạnh nhạt:

- Tỉnh chưa?

- Một lát nữa hết thuốc, cô bé sẽ tỉnh. Với lại, cậu có thể chuyển cô bé về nhà để tiện chăm sóc hơn. Có vẻ như cô bé rất sợ bệnh viện!_ Một bác sĩ khác nói với vẻ ân cần

Đáp lại chỉ có tiếng nói lãnh đạm của ai kia:

- Tôi biết rồi!

Nói rồi hấn bước vội vào phòng bệnh thăm ai kia...

_____Hết chap 31_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Nếu chúng ta yêu nhau

Hắn từ từ bước vào...

Nó nhọt nhọt nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Hai tay bị những dây truyền máu, truyền nước đâm xuyên qua. Chỉ thiếu cái là thở oxi nữa thôi...

Hắn với về mặt đau lòng không thể đau lòng hơn, kéo ghế ngồi gần nó. Cảm giác này dễ để hắn liên tưởng đến ngày hôm đó, nó cũng nằm trên chiếc giường như thế này, cũng nhọt nhọt phai sắc như thế này, nhưng lại để lại cho hắn một vết thương khá lớn. Ánh mắt nó nhìn hắn ngày hôm ấy, không còn là ánh mắt dễ thương năn nỉ, cũng chẳng phải là ánh mắt nhí nhảnh, hồn nhiên. Mà là một ánh mắt sắc lạnh thấu tâm gan, bất cần tất cả. Kể từ hôm ấy, hắn mới biết lại cái cảm giác "sợ" là như thế nào.

Đôi mắt nó ngày ấy, biết cười. Và trên môi không còn nụ cười nào nữa...

[10:00]

Hắn vẫn mãi ngồi nhìn nó suốt nửa tiếng đồng hồ. Trong lòng suy nghĩ điên đảo về quá khứ thì điện thoại reo...

Hắn mệt mỏi, không thèm liếc lấy tên người gọi liền áp lên tai:

- Gì? _Hắn thờ ơ

Đầu dây đến kia trông cũng có vẻ gấp gáp:

- Máy và nhóc con đi đâu giờ này chưa về? Hử?

Nghe cái giọng điệu chanh chua chẳng khác gì mấy bà bán cá ngoài chợ, hắn biết ngay là Hạo Thiên, bèn chăm chọc:

- Mọi lần chúng mày đi Bar đi bùng gì mấy giờ sáng mới về cơ mà?!

- Ồ...hôm nay ngoại lệ chứ?

- Ồ...ngoại thì ngoại!~

- Mà mày với nhóc con đâu rồi?

Biết ngay là không tránh nổi câu này, hắn thăm nghĩ " Có nên nói cho bọn nó biết không?"

Nói cho biết, tất nhiên hai đứa nó sẽ xì xón, xun xoe lo lắng cho nó. Mà nó cũng không thích gây phiền cho bọn hắn.

Mà không nói cho biết, mắc công mai bọn kia sẽ lôi nó đi học. Với tình hình hiện nay thì chắc chắn là ngày mai nó không thể đi học được. Nếu mà để 2 tên kia biết được chuyện hôm nay, chắc chắn mọi chuyện sẽ banh bành ra...

Tâm trạng hắn rối bời...nói hay không nói đây??

- Alo? _Hạo Thiên gằm lên bên kia điện thoại

- À...òm..

Máy mất thay, trong lúc hắn nói chuyện với Hạo Thiên thì nó tỉnh dậy, vô tình nghe hết được câu chuyện. Nó biết hắn đang bị dồn về phía bị động liên nhanh tay cướp lấy điện thoại hắn, trong khi hắn ú ớ với sự ngạc nhiên tột độ.

- Anh hỏi gì hỏi lắm thế?_ Nó dồn hết sức lực, mắng Thiên

Hạo Thiên bên này nghe tiếng nó liền thay đổi thái độ 180 độ liền:

- A! Vy Khánh yêu quý! Em với thằng chết tiệt kia đang ở đâu thế?

- Không có gì đâu anh! Mà các anh cũng không cần vì em mà quên "thú vui" của mình đâu! Muốn đi đâu thì đi đi!_ Nó nhắc khéo

- Nhưng mà..._ Hạo Thiên phân vân

- Thôi, cứ đi đi mà! Hôm nay em hơi mệt, không thích ồn ào đâu!

- Ủ! Được! Nhưng đi nhớ về sớm nha! Cũng muộn rồi! Em với thằng Phong nên về nhà đi!

- Dạ. Bye anh nha! Hai anh đi chơi vui về!

- Bye em!

Cuộc điện thoại được ngắt...

- Em tỉnh từ khi nào?_ Hắn ân cần hỏi

Nó trả lại điện thoại cho hắn, mắt có ý cười:

- Đủ để nghe!

Hắn cười nhạt:

- Thấy sao rồi?

Nó cười miệt:

- Bình thường hơn lúc nãy!

- Em học cái kiểu nói đó ở đâu thế hả? _ Hấn cúi

- Nhờ anh cả thôi! _ Nó nhún vai, kiểu như "không biết gì hết"

Hấn thờ hất ra một cái, rồi lại hỏi:

- Có thật sự là ổn?

Nó gật đầu, nói tiếp:

- Cho tôi về nhà đi!

- Nhưng em vẫn cần ở đây để theo dõi...

Nó trừng mắt:

- Vậy thì anh về chuẩn bị sẵn hậu sự cho tôi vào ngày mai đi!

Hấn lại cười. Hấn không hiểu sao khi ở cạnh con bé này hấn lại có thể cười nhiều đến vậy. Chẳng giống Dương Hàn Phong lạnh lùng ngày xưa tẹo nào.

- Được rồi, em muốn bao giờ về?

Nó hsi hứng:

- Bây giờ luôn đi!

- Nhưng chắc bác sĩ không cho đâu! Em vừa mới tỉnh mà!

- Chưa hỏi làm sao biết!

Thế là...10:30, các bác sĩ lại được tụ tập ở phòng bệnh Vip để "thăm dò ý kiến".

- Bác sĩ! Cho tôi về nhà đi mà!

- Bác sĩ thấy không? Tôi khôe như trâu rồi đây này! Đây này!

- Bác sĩ, tôi hứa sẽ chăm sóc bản thân bla...bla...

Cuối cùng, mấy vị bác sĩ kia cũng phải đồ gục trước những lời "thuyết phục" của nó/. Trước khi đi, một ông bác sĩ già quay lại, nói thêm

- Nhưng đừng cho cô bé đụng vào những đồ sắc nhọn. Tốt nhất là đừng để bị thương. Nếu không..

Câu nói bỏ lửng của ông bị thay bằng tiếng thờ dài, sau đó, đoàn bác sĩ được "tha" về...

- Zê! Về thôi!

Nó hí ha hí hửng thay đồ. Xong bắt hấn xách hết mấy cái thứ túi đồ đạc gì đó.

Trên đường ra nhà đậu xe. Một đôi nam nữ nhí nhảnh lóc cóc theo nhau. Cô gái có mái tóc đen xõa dài, đôi mắt tựa vì sao nhưng ẩn chứa rất nhiều mệt mỏi. Còn chàng trai có khuôn trắng khôi ngô, tuấn tú và hoàn hảo đến nỗi không có điểm nào chê. Trông họ...thật xứng đôi!

Người đi đường chốc chốc lại nhìn họ lấy một cái. Trong đầu những người đó, không ai mà không nghĩ họ là tình nhân cả!

Nghĩ mới thấy...

Vy Khánh xinh xắn, đáng yêu. Tính tình nhí nhảnh, trẻ con. Dễ tha thứ, hay còn nói là "dễ hối lộ".

Hàn Phong đẹp trai không tí vết, lạnh lùng, bất cần. Có khi hơi nóng tính, trầm tư.

Hai người họ...mà yêu nhau...thì như thế nào nhỉ??

Cứ như thế, hấn chờ nó bình yên về đến nhà.....

_____ Hết chap 32 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Người từng thương

Cuối cùng cũng về được đến nhà hấn. Nó loạng choạng bước ra khỏi xe...

Hấn cũng nhanh tay nhanh chân bước ra...

Cả căn nhà...à nhầm căn biệt thự chìm vào yên ắng đến bất thường...

- Hạo Thiên với Minh Khang đi chơi rồi! Phải gần sáng chúng nó mới về!

Hấn mở lời.

Nó gật gật.

- Tôi lên phòng nhé?

Chưa kịp để hấn nói gì, nó đã tung tăng chạy lên phòng.

Hấn gọi với theo:

- Cần thận cái cầu thang!

Nó cười hi hi:

- Không sao mà...Á!

Nó vác phải bậc cầu thang, xém xú thì lăn xuống.

Hấn vội vã:

- Biết ngay mà! Đi đứng cho cẩn thận chứ!

Nó ngồi xuống, cãi:

- Nếu anh không gọi tôi quay lại thì có 10 cái bậc tôi cũng không vấp, nhá!

Cứ thế, hai đứa nó chỉ chóc nhau suốt mười mấy phút liền. Đúng là oan gia, oan gia mà!

Nó đi lên phòng, nằm phịch xuống giường, ngón tay vô tình chạm nhẹ xuống gra giường mềm mại. Nó khẽ kêu lên một tiếng...còn đau lắm!

Con chó Tiểu Bảo Bảo sà ngay vào lòng nó, cọ cọ cái mũi đen vào mặt nó, rồi nũng nịu rũ bộ lông trắng toát vào người nó. Lòng Bảo Bảo rất mềm...và ấm..

Nó cứ thế, ngủ thiếp đi. Trong tay vẫn ôm Bảo Bảo mà quên rằng...mình chưa ăn gì cả!

Hấn ở dưới bếp hí ha hí hoáy dọn một đĩa cơm dành cho người ốm nhìn khá bắt mắt. Hấn cười nửa miệng trước thành công của mình...

Phốc...

Một bóng trắng lướt qua...

Choang!!

Tiếng đổ vỡ vang lên...

Hấn chưa kịp định thần xem bóng trắng ấy là gì...

Thì lập tức...

Meo~~meo~~meo~~

- Chết tiệt! lại mèo nữa!

Hấn tuy mạnh miệng nhưng chân tay đã run lên cầm cập. Vội bê đĩa cơm lên phòng cho nó...

Chà là, di Hạnh trước khi nó chuyển đến đã xin nghỉ phép về quê vài ngày.

Chà là, cái bóng trắng ấy không phải một...

...mà là HAI CON MÈO!!

Cạch..

Cửa phòng bật mở...

Nhìn thấy nó đang say giấc, lòng hấn mở ra một cảm xúc lạ kì...

...điển hình là...ấm áp...

Đặt đĩa thức ăn xuống, bé Bảo Bảo lên thật nhẹ, thật khẽ để tránh phá hỏng giấc ngủ của nó. Đắp chăn lên đên cổ nó, hấn khẽ mỉm cười...

Nó đang mơ, nó mơ thấy một người và nó đang cùng nhau đi trên con đường đầy hoa hồng. Người đó nắm tay nó kéo đi về phía có chiếc ghế gỗ cạnh công viên. Nó hạnh phúc cùng người đó, nó cùng người đó ngồi trên chiếc ghế gỗ và nụ cười luôn trên môi. Nhưng khung cảnh ấy chưa được bao lâu thì...

Nước mắt nó rơi...

- Chia tay nhé?

Người nào đó lạnh nhạt nói lời chia tay. Ngay sau đó, một cô gái tóc màu đỏ nâu liền xuất hiện. Quán lấy tay người nọ.

- Chia tay em, anh hạnh phúc chứ?

Nó khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má non nớt của nó. Ai bảo nước mắt không màu nào? Nước mắt có màu đấy nhé! màu của đau thương, màu của tội lỗi...

...và màu của...máu!

- Ủ! Anh sẽ rất hạnh phúc!

Người này hướng ánh mắt triu mến đã từng nhìn nó, đi trao cho một người con gái khác. Nó cười, một nụ cười chua chát, đau thương. Nó nghẹn ngào:

- Vậy được rồi!

Nó thẫn thờ nhìn người đó vui vẻ đi cùng với người con gái ấy. Lòng quặn thắt. Lúc ấy, nó khóc rất nhiều. Đó cũng là mối tình đầu của nó...

Hoa thơm đến mấy cũng có ngày tàn...

Tinh đậm đến đâu cũng có ngày phai...

Bất chợt, nước mắt nó lại lăn dài trên gò má xinh đẹp. hấn giật mình, nó...lại khóc sao? Khóc vì cái gì chứ?

Nó bám lấy tay hắn, nói mớ:

- Huy...

Tìm hấn như bị ai bóp nghẹn...rất...nghe sợ!

Tại hấn ù đi, trong đầu lừng bùng vài chữ:" Huy là ai?" " Tại sao cậu ta lại được nó nhớ nhưng tới vậy?"

Còn gì đau khổ hơn khi bị một người mình coi như là "quan trọng", khi mơ màng lại gọi tên một người con trai khác chứ?

Nhưng không dừng lại ở đó, nó còn nói thêm, giọng khàn đặc:

- Huy...đừng bỏ em đi...có được không?

Nước mắt nó rơi thấm ướt hết cả một vùng gối trắng. Lòng hấn như bị ai cào xé. Hấn không biết cảm giác này là cái thể loại cảm giác gì. Nhưng...

Người tên Huy đó nhất định phải là người nó rất yêu thương...

Nó cứ sụt sùi một hồi như thế. Hấn cũng lặng im nhìn nó khóc như vậy. Bỗng dưng có cảm giác muốn được che chở cho nó...

Nghĩ là làm, hấn leo đến vèo một phát đã nằm yên vị bên cạnh nó.

Khoảng cách...rất gần.

Hấn đưa tay lên má nó, lau nhẹ...

Bỗng dưng cảm thấy người con gái trước mặt thật mỏng manh đến mấy...

_____ Hết chap 33 _____

Quên một người không phải là xóa hết tất cả những kỉ niệm đẹp trước đó...

...mà...

Quên một người mà khi nhìn lại những kỉ niệm đó, trái tim đã không còn thấy đau...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đáng xấu hổ! Thật đáng xấu hổ!

[12:30]

Trong biệt thự nhà hấn, trên chiếc giường trắng xóa có một thiên thần đang ngủ ngon lành, khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước trong suốt. Khuôn mặt bình yên như nước hồ. Bên cạnh cô bé...là...

Một tên "siêu biến thái" cũng đang ngủ say giấc. Gọi là "biến thái" vì...người đầu mà thấy con gái nhà người ta đang khóc thì nhảy lên giường ngủ chung chứ?

Tệ hại hơn, bây giờ nó đang nằm lọt thỏm trong vòng tay hấn, mặt úp vào lồng ngực hấn. Tư thế này rất đáng để người ta nghĩ tầm bậy tầm bạ nha...

Tay hắn còn không để yên, cứ vòng chặt người nó vào người mình. Tưởng như là nó đang là cái gối ôm vậy...

Nó khẽ cựa quậy đôi tay...haizz...sao hôm nay khó ngủ vậy nhỉ? Cái gối mọi hôm bị mình ôm mà hôm nay ôm lại mình hay sao?

Từ từ mở mắt ra, suýt chút nữa là nó đã hét ầm nhà lên và lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự rồi!

- Cái gì thế này?

Nó cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hắn. Nhưng hình như càng cố thoát ra, hắn lại càng ôm nó chặt hơn. Vô tình áp sát nó vào mặt hắn. Cận mặt hắn...thật quyến rũ nha...

Khuôn mặt trái xoan trắng muốt, mũi thẳng, môi mỏng kiểu "bạc tình". Về mặt hấn lúc ngủ thật dịu hiền, khác hẳn với khi thức dậy, cứ hăm he như hổ vậy.

Nó lắc đầu như lấy lại tinh thần, gỡ tay hắn ra khỏi người mình. Rón rén ngồi dậy. Nhưng cái tên "lợi dụng" kia như cảm thấy cái "gối ôm" của mình sắp chạy đi đâu đó, lại liền ôm lấy, kéo lại nó nằm xuống như cũ. Nhưng vì độ cao và quán tính mà ngã xuống. Vô ý làm cho nó và hắn...

Mặt kề mặt...

Môi kề...má!

Nó xấu hổ xen lẫn tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bây giờ anh mà tỉnh, tôi cho anh xuyên tường luôn đó đồ biến thái!

Nói rồi nó gỡ mạnh tay hắn ra, nhảy thật mạnh ra ngoài.

Bàn tay bị thương bỗng chạm mạnh xuống nệm, nó kêu lên một tiếng. Không to nhưng cũng đủ làm hắn thức giấc.

Hắn nửa tỉnh nửa mơ mở mắt ra, nhưng khi nhìn thấy nó, lại bỗng dưng tỉnh ngủ luôn.

Còn nó, khỏi nói là nó đã xấu hổ như thế nào. Cảm giác lúc này còn xấu hổ hơn khi ăn vụng bị bắt gặp ấy. Còn ra thể thống gì nữa chứ?

- Em...sao lại thức dậy giữa đêm vậy?

Hắn không biết mình vừa làm ra "tội ác" gì. Cứ "hồn nhiên" hỏi nó.

Nó lườm hắn một phát:

- Thế sao anh lại nằm trên giường của tôi vậy?

Hắn giật mình...haizz...là hôm qua...hắn cũng chỉ có ý định "nằm tạm" thôi. Nhưng chẳng biết sao vừa đặt mông xuống đã buồn ngủ, rồi ôm luôn cô gái nhỏ này ngủ chung (^.^)

Hắn nhăn nhó mặt mũi nhìn nó cũng đã đỏ ửng mặt lên, bỗng nổi húng trên ghẹo:

- Em làm sao mà đỏ hết mặt như thế kia?

Mặt nó đã đỏ, nay lại còn đỏ hơn. Đỏ hơn quả cà chua chín nữa làm hắn không nhịn nổi, muốn trêu ghẹo cô gái này thêm chút nữa.

- Nay, sao em không trả lời? Hay là...

Hắn vừa nói vừa tùm tùm cười. Nó xấu hổ vẫn hoàn xấu hổ, lấy gối đập vào hắn liên tiếp:

- Nghĩ gì đấy? Há?

Hắn cười vui vẻ, giữ lấy cái gối:

- Thế làm sao mà mặt em cứ đỏ phừng phừng thế kia?

- Là vì...hồi này...chúng ta...

Nó nói ngắc nga ngắc ngủ, nói đến đây thì tịt hần. Dù sao thì cái sjw thật đáng xấu hổ đó cũng không nên khơi dậy làm gì. Hắn tò mò, không biết "chúng ta" làm cái gì (Tác giả: >o<), lại hỏi:

- Chúng ta sao há?

Nó thảm trách móc:" Cái tên này điên thật hay giả điên đây? Dù sao hắn cũng đâu phải thiếu năng, làm sao mà không hiểu chứ? Aiss..."

Nó không nói gì, mắt cụp xuống.

Hắn nhìn nó, thấy lạ, lại hỏi nữa:

- Mặt em sao càng ngày càng đỏ thế? Hay sốt rồi?

Hắn đưa tay lên sờ trán nó. Vờ đưa lên cách nó 5cm thì bị nó gạt ra nhanh chóng:

- AA...không không không không. Tôi đâu có bị gì đâu!

- Không bị gì làm sao mặt em đỏ như thế kia?

Hắn vẫn ngơ ngác làm nó bức hết cả mình. Đứng dậy một phát, hét lên:

- Đồ điên! Anh ngu thật hay giả ngu vậy hả? Con gái nhà người ta mà anh ôm đi ngủ như thật mà giờ lại đứng đây hỏi han cái gì? AAAA!!

Hắn bịt chặt tai lại để tránh thùng mùng nhĩ. Suy nghĩ lại tất cả những việc mình còn nhớ. Mọi lần, trí nhớ của hắn thuộc loại siêu khủng luôn, nhưng sao hôm nay lại không nhớ tẹo gì cả.

- Sau đó còn làm gì nữa không?

Hắn hỏi.

- Làm gì là làm gì? _ Nó trợn mắt

- Là làm...ùm..

Không để hắn nói hết câu, nó đã chen ngang:

- Anh nghĩ nếu anh "làm cái gì" với tôi thì anh có toàn mạng mà ở đây nữa không? Hừ!

Hắn gật gật ra vẻ đã hiểu, nhưng vẫn cứ mang máng là mình có "gì đó" mà! Vì từ lúc thức đến giờ hắn cứ cảm thấy có gì đó là lạ ở má trái (có gì đó "lạ lạ")

Bây giờ trong đầu nó chỉ muốn tổng tên điên này ra khỏi đây ngay và luôn. Nó nhìn hắn, trầm giọng:

- Về phòng anh đi!

Hắn cũng nghe lời, cũng bình tĩnh đi ra cửa, đóng cửa...

Và đây là thời gian nó huyền diệu linh tinh. Trời ạ, là con gái nhà lành đã vậy còn vào nhà con trai ở. Kinh khủng hơn là để cho một thằng con trai có thể nói là "lạ hoắc" ôm ngủ tự tiện vậy chứ! Trời ơi...trong trắng của nó để đi đâu?

Nó khóc mà không có nước mắt, đập đầu xuống tấm nệm mềm (cô gái này khi nào có việc gì xấu hổ cũng làm như vậy)

- Ais...đáng xấu hổ! Thật đáng xấu hổ mà!!

Không gian trong phòng nó chẳng biết yên ắng được 3 phút hay chưa. Nhưng hiện tại, hắn lại lục đục chạy vào, về mặt hớt ha hớt hải:

- Em...cho tôi ngủ chung với!! Bên phòng tôi có hai con mèo, ghê lắm!

- KHÔNG BAO GIỜ!!!

- Đi mà!!

- ANH BỊ ĐIÊN ĐÁY À?

- Cho tôi ngủ dưới đất cũng được! Đi mà! Thà hơn là tôi phải lại gần mấy con vật lông lá kia.

Nó thấy cũng được. Liền gật đầu chấp thuận.

Hắn vui vẻ nằm xuống. Nhưng không có chăn, cũng chẳng có gối. Nó hỏi:

- Anh sang đây mà không có chăn gối ghém gì á?

- Chăn với gối hai con mèo ấy nằm lên rồi! Kinh lắm!

Cho dù nó có xấu hổ đến thế nào, mặc dù nó có bức hắn ra sao thì bây giờ nhìn hắn nó cũng có chút thương cảm. Với lại đây cũng là nhà hắn, để hắn ngủ dưới đất mà không có chăn gối gì kê cũng thấy tội. Nó lại ném cho hắn cái gối ôm và tấm chăn mỏng xuống:

- Cho anh đó! Ngủ đi!

Nói rồi nó ôm Bảo Bảo chui vào chăn, nhắm tịt mắt lại.

Còn hắn, hắn cũng mỉm cười rồi ôm chăn gối xuống ngủ dưới đất.

Haizz...thú nuôi được ngủ trên giường, chủ nhân thì nằm dưới đất. Có quá bất công không??

Dù thế nhưng hắn vẫn ngủ được một giấc ngon lành. Hiếm khi hắn ngủ được như vậy. Nhưng hôm nay ngủ say mà không thức giấc đến 4h sáng là một kì tích!

Nó lạ nhà, nên không ngủ được ngon cho lắm, chốc chốc lại ngó xuống nhìn hắn ngủ. Nó cũng không biết làm sao nó lại có cái phản ứng kì dị vậy nữa.

- Anh Thiên với anh Khang thường đi chơi về muộn vậy sao?

Nó nghĩ, nhưng rồi cũng chìm vào giấc ngủ. Bảo Bảo tròn xoe mắt nhìn nó, khoe nguẩy cái đuôi ngắn cùn. Cảm giác thật yên bình...

_____ Hết chap 34 _____

Chỉ một câu thôi...cạn ngôn...

Cảm ơn bạn đọc đã đồng hành cùng Karry suốt thời gian qua. Truyện chưa hết đâu nhé! Karry ước tính là sẽ có khoảng hơn 100 chap rồi mới kết nha!

Thích kết gì? HE hay SE??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ba tên này thật rắc rối

Khoảng 2h 30p sáng...khi Hàn Phong đang chật vật với nỗi đau nằm đất thì nó lại ngon lành trên giường, ôm chặt con Bảo Bảo. Đôi mắt khẽ lờm lờm...

Cạch cạch cạch...thùng thùng...thùng thùng...bình bình bình...

Tiếng bước chân "nhẹ nhàng" trên bậc thang và dừng hẳn ở cửa phòng nó.

Tiếng mở cửa...

Và...

- AAAAAAAAAA! Vy Khánh!! Phong!!

Không biết ở đâu ra một đám người ngoài hành tinh, chính xác là Thiên và Khang đang oang oác cái mồm ra kiểu như vừa gặp Annabelle hay zombie vậy.

Có tiếng động lớn như vậy, chú chó Tiểu Bảo giật mình sủa vang cả căn phòng, làm chấn động đến cả nó và Phong đang ngủ.

- Cái gì thế? _ Nó khó chịu

Cả đôi nó ghét nhất là đánh thức nó ngủ dậy. Khi nó đang ngủ say thì đừng có mà kêu, không khéo ăn chửi no hơn ăn com vạn lần. Nó đã chửi thì phải chửi thậm tệ, bất kì ai cũng sa vào "lưỡi chửi" của nó.

Thiên và Khang đồng loạt đưa tay về phía Phong đang dụi dụi con mắt lằng lằng lên nhìn hai anh.

- Sao...sao...nó lại ở trong phòng em...?/

- Quan trọng hơn, sao hai người lại ở chung phòng?

.....

Hạo Thiên và Minh Khang đặt đủ thứ câu hỏi trên gò dưới đất. Làm cho nó và hấn nghe còn thấy chóng mặt. Hấn quát:

- Chúng mày có cảm không há???

Ngay lập tức căn phòng lại im re, chỉ còn tiếng sủa vô ý tứ của con Bảo Bảo. Phong liếc Bảo Bảo một cái, như hiểu ý, nó liền cụp đuôi xuống, chui tọt xuống gầm giường.

Hàn Phong thì vẫn mãi mãi là hàn Phong...vẫn luôn làm người ta có cảm giác sợ hãi khi ở bên cạnh. Hay chỉ cần nhìn một chút thôi cũng đủ đông cứng cả nội tạng rồi!

Hấn bình tĩnh nói tiếp:

- Hôm qua con nhóc này nói sợ ma. Nên tao mới khổ sở sang đây ngủ đất này! Chúng mày nhìn này! Đau hết cả lưng!

Nó liền phản bác:

- Chứ không phải là anh sợ...um...um..

Lại bị bịt miệng nữa rồi! Kiểu này chắc nó chết vì ngạt thở quá!

Thiên và Khang cùng nhìn hấn nghi hoặc, rồi hỏi thêm:

- Vậy có cái gì xảy ra không đấy?

Hấn buông tay mình ra khỏi miệng nó, nói:

- Làm gì có! / Không có đâu!

Hấn và nó đồng thanh.

Nghe đến đây bọn họ mới yên tâm không hỏi nữa...

- À mà Thiên này, hôm nay Vy Khánh không đi học được đâu nhé!- Hấn ý tứ vỗ vai Thiên

Anh nhú mày:

- Làm sao? Nhóc nghỉ hơn 1 tháng rồi đấy!

Hấn cười:

- Thì đã sao? Trường có luật nghỉ 45 ngày mới bị lưu ban cơ mà! Nhỏ mới có 35 ngày mà!

- Nhưng kiến thức rỗng thì sao? _ Minh Khang chen vào

- Tao sẽ dạy nhỏ! _ hấn tự tin

Lúc ấy, cả hai tia lửa điện cùng lúc phóng vào người hấn:

- Được không đó??

Hắn gật đầu chắc nịch.

Hạo Thiên cũng gật đầu, bảo:

- Vậy tao sẽ ở nhà cùng dạy em ấy!

Hắn phản đối ngay lập tức:

- Không được!

- Why?

- Chúng ta đã không đến trường cả tuần nay rồi! Mà tin chúng ta sẽ đến trường vào ngày mai đã đồng loạt đăng hết lên wed riêng của trường rồi. Mai mà không đến thì liệu có yên được không? Tao hay vắng mặt, thì cũng quen rồi! Còn hai đứa bay suốt ngày lướt tha lướt thướt ở trường, vắng lâu ngày như thế sao chúng nói không sinh nghi? Chúng mày cứ đi đi! Để tao ở nhà cũng được!

Hạo Thiên nghe mà đầu cứ ong ong, như phát hiện ra điều gì đó, anh la lên:

- Sao mấy nay mày nói nhiều thế nhỉ?

Hắn cũng chẳng biết tại sao mình có thể nói một câu dài đằng đặc, dài dòng văn tự trường giang đại hải như thế. Chỉ biết là hắn CÓ THỂ NÓI NHIỀU được rồi!

Nó đang dở dành Tiểu Bảo (bị hắn quát cho sợ) thì cũng ngược lên:

- Vậy anh Thiên với anh Khang đi trường đi! Để tên này ở nhà dạy em cũng được!

Lời nó nói như thánh chỉ đã ban, khó cãi. Hai anh đành ngậm ngùi gật đầu.

Nó vui vẻ:

- Vậy về ngủ đi! Mai còn đi học nữa!

Cả hai người tuân lệnh, bước xa dần. Bỗng nó nhìn hắn, rồi gọi ầm í lên:

- Mà anh Thiên này!

Hạo Thiên nghe gọi quay ngoắt lại nhanh như tàu lửa:

- Gì vậy em?

- ANh cho tên này ngủ chung với! Em hết sợ ma rồi, chắc giờ đến lượt anh ta sợ đấy! Hìhì...

Hắn bắt mắt lên tiếng:

- Ai nói với em tôi sợ ma hả?

- Vậy anh có giỏi thì về phòng anh mà ngủ!_ Nó trêu chọc

Tất nhiên hắn không dám về lại phòng mà! Có hai con quỷ cái ấy trên giường còn kinh hãi hơn là gặp ma tháng 7. Hắn nghĩ tới là đã rùng mình...

- Ê Khang! Cu cho anh ngủ chung đi!

Hắn gạ gần, nhưng giọng điệu bốn cột thấy rõ.

- Này này tên kia! Mi bảo ai là cu này cu nọ? Ông mày lớn hơn mày những 1 tháng 23 ngày đấy nhá!

- Thế rốt cuộc có cho tao ngủ chung không?_ hắn thay đổi thái độ nhanh như chớp

Khang lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, thấp giọng:

- Ồ[(#)]/#\$((anh ta còn nói gì đó trong cổ nhưng không ai nghe được)

Nó lại xuất hiện, đuổi đàn người này về chuồng:

- Thôi thôi! Mối về giùm để người ta còn ngủ cái!

Thế là lần này, 3 người về phòng thật, không bị nó gọi giật lại như mấy lần trước nữa!

Ở cùng với bọn hắn, nó càng ngày càng thấy...

Ba tên này thật rắc rối!!

Suốt ngày chỉ chóc nhau tùm lùm. Khác hẳn với vẻ uy nghi lạnh lùng ở trường.

Cái này nên gọi là gì nhỉ>?? Ừm...đạo đức giả chăng? (^_^)

_____Hết chap 35_____

Chap này hơi ngắn, nội dung mạt xàm nưôn. Sodi nhiều lắm!

20/8/2017

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Số nhỏ

Sáng...

Hạo Thiên đang lục đục tỉnh dậy. Đánh răng, rửa mặt xong, anh bỗng mỉm cười nhẹ. Anh liền chạy qua phòng nó. Phải chúc nó buổi sáng vui vẻ mới được!

Cánh cửa hé mở, Hạo Thiên hé mắt dòm vào phòng. Nó...vẫn đang ngủ...

Rón rén, rón rén...thoáng cái anh đã đứng trước giường nó. Lặng lẽ ngồi xuống, anh cười tùm tùm..

Chắc anh bị mắc bệnh cười rồi...

Chắc anh bị mắc bệnh biến thái như nó nói mất rồi...vì bây giờ tay anh đang vuốt ve khắp khuôn mặt của nó, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt nó giống kiểu tình nhân ấy...

Hình như...anh thích nó rồi! Ahuhu...

- Thích em, có được không?

Anh lại cười, nói nhỏ. Anh thích nó, nhưng liệu nó có thích anh không đây?? Anh cần câu trả lời. Nhưng sao...ngại quá! Tim anh bắt đầu đập dồn dập...

À mà khoan...có gì đó sai sai...

Thằng Khang...cũng thích Vy Khánh?? Mà lại là "yêu từ cái nhìn đầu tiên" nữa chứ?

Nghĩ đến đây anh lại bức mình. Nhớ nó thích Minh Khang thì sao? Hmm...

Anh chống cằm, tay vẫn vuốt ve khuôn mặt nó, mãi suy nghĩ mà ngón tay đã chạm đến đôi môi đỏ mọng. Môi nó ấm nóng, làm tay anh có cảm giác điện giật. Anh giật mình...

"Có nên "mỉ" nó một cái không nhỉ?"

Một lần nữa, đầu tranh tư tưởng lại bắt đầu nổi lên...

Lí trí: Mày điên à? Nhớ nhóc tỉnh dậy rồi chửi mày thì sao? Có khi nhóc còn ghét mày hơn đó!

Con tim:Chỉ một cái thôi mà! Hun trán thôi mà!

Lí trí: Mày biến thái vừa thôi tim ạ!

Con tim: Nhớ hun một cái sau nhóc thích mình luôn thì sao?

Lí trí: Mày còn tỉnh không? Nhớ nó không thích mày, mày làm thế có mà nhóc căm mày đến già đó con!

Con tim: Nhưng tao đang đập mạnh quá! Hix...nhỡ tao chết thì sao??

"nhờ", "nhưng mà", "thì sao", "thế này"...anh đang rối lăm đây!

Cuối cùng, phần thắng cũng thuộc về con tim. Anh mạnh dạn tiến tới gần nó hơn...

5cm...

..3cm...

....2cm.....

.....1cm....

.....Mặt anh đã bắt đầu đỏ lựng lên. Chưa bao giờ anh có cảm giác kì lạ này cả!

CẠCH!!

Cửa bật mở. Hạo Thiên giật mình. Không dám ngoài ra sau..

Người đằng sau cũng nghĩ anh đang giờ trò "không trong sáng" với bé con của mình. Liền chạy tới túm lấy Hạo Thiên, hét âm lên:

- Aaaaaaaaaa!! Thiên biến thái!!

Hạo Thiên đang trong tình trạng chết lăm sàng, tim đập, chân run. Thôi khắc sinh tử của anh có lẽ là đến rồi!!

Nó cũng vì thế mà giật mình tỉnh dậy:

- Đâu đâu? Thiên biến thái đâu?_ Nó liếc ngang liếc dọc, chuẩn bị "tung đòn"

Ồi sao mà số Thiên nhỏ vậy trời???

Lòng anh nồn nao lạ thường. Không thể để mối quan hệ của anh và nhóc con tan vỡ vậy được. Không bao giờ!!!

Anh cố gắng thoát ra khỏi đôi tay cứng rắn kia. Hàn Phong vẫn lừ lừ giữ lấy Thiên. Hấn không hiểu cái phản ứng này là gì nữa. Nhưng chắc trong mắt mọi người thì "điên rồ" lắm. Hấn hôn nha!!

- Thăng chó này bỏ bỏ ra!!!

Thiên gầy dựa. Cuối cùng Hàn Phong cũng phải buông anh ra. Anh phui tay, lườm Phong một phát. hàn Phong gầm gừ:

- vừa này mày đã làm gì? Hừ?

- Làm gì đâu?_ ANh cãi

- Còn chó? Này tao thấy mày hí hoáy gì ở chỗ con nhỏ đó!

Hàn Phong chưa ngoa chỉ tay về phía nó. Vy Khanh tức giận, bẻ tay hấn cái RẮC, hấn hằm

- Ai cho anh chỉ tay vào mặt tôi hả??

Hấn là hấn ngơ hết sức rồi. Ô lala...lạnh lùng ời? Kiêu ngạo ời về đây với hấn đi!!

hấn không nói gì, bặm môi nhìn Hạo Thiên, có ý nghe anh giải thích. hạo Thiên khàn khàn kể lể:

- Tao đang tìm...đang tìm cái...ùm...cái khuyên tai thánh giá của tao! Nó đâu mất rồi ý! Tao nhớ là hôm qua có vào phòng này nên tao mới vô tìm, thế thôi!

Wow...diễn viên của năm là đây!! Nói dối không chớp mắt. Thiên tài, thiên tài!!

hấn nghi ngờ:

- Thế sao mày không gọi con nhỏ đây?

- Tao không muốn đánh thức nhóc con! Mày đa nghi nó vừa thôi!

Hấn quét qua người Hạo Thiên một luồng soi xét, rồi tạm tin lời anh nói là sự thật. Vy Khánh cũng mỉm cười, nó dễ tin người lắm!

- Có thể thôi mà làm ầm cả lên_ Nó than thở

Hấn ngưng chín mặt. Từ bao giờ hấn lại có thói đã nghi này nhỉ? Mất cả hình tượng!

- Xuống ăn sáng rồi đi học!

hấn lảng sang chuyện khác rồi bỏ đi luôn. Tim vẫn đập bùm bụp.

- Hi..._ Nó như răng cười với Hạo Thiên

Hạo Thiên vẫn hơi sợ, may mà ứng biến được. Phù..

Anh cũng lảng ngay đi:

- Thôi anh đi ăn sáng nha!

Chưa để nó nói gì, anh chạy một mạch xuống nhà.

Sau cánh cửa, một bóng hình cao lớn đứng mỉm cười chưa chút. Vy Khánh! Chắc anh không đến lượt đâu. Nhỉ???

Bỗng người đó nhớ lại chuyện đêm qua...

đêm qua_____

Minh Khang (người đó) bước vào phòng nó, may mà nó chưa ngủ. Hi/...

- Vy Khánh này! Anh với em nói chuyện một chút được không?

Nó cười tươi, gật đầu:

- Được chứ! Anh nói đi!

- Ừm...em...thấy anh thế nào?

Nó hơi ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi thế?

- Thì em cứ trả lời đi!

Nó nghĩ ngợi:

- Anh Khang...tốt bụng...đẹp trai...rất biết nịnh nọt nữa, á! Cái này em thấy đó nha! Đừng có chửi em! Hi...

- Còn gì nữa không?

- Ừm...anh còn rất ảm áp nữa! Hết rồi!

- Vậy còn thằng Thiên?

Mặt nó tươi tỉnh hẳn lên, làm cho Khang có chút buồn bã. Sao nhắc đến Hạo Thiên nó lại vui vẻ tới vậy??

Nhưng thực ra, nó là nó nghĩ "đã đến lúc nói xấu rồi, ahihi"

- Anh Thiên thì chưa ngoa, đánh đá. Còn tốt bụng thì cũng có, đẹp trai nữa, ừm thì...có chút ảo tưởng. Ahihi...

- Còn thằng Phong thì sao?

Mặt nó mang cái biểu cảm gọi là "chán nản":

- Tên đó thì lạnh như băng á! Suốt ngày chửi em, sai em hết việc nọ việc kia. Rất chi nhỏ nhen nữa chứ! Hừ!

Mình Khang ôn nhu hỏi, một câu chủ chốt:

- Vậy em coi anh là gì?

- Tất nhiên là người anh trai tốt nhất hành tinh rồi! Hihi...

Nó đáp không chút suy nghĩ.

"Anh trai sao? Em chỉ coi anh như anh trai em thôi sao?"

Mình Khang cảm thấy như bị đổ muối vào tim vậy, xót xa lắm. Anh gượng cười, đứng dậy:

- Thôi muộn lắm rồi, em tranh thủ ngủ đi! Anh về phòng đây!

Nó không hề biết là đang làm đau một người, cười tươi:

- Dạ. Anh ngủ ngon!!

Mình Khang gật đầu một cái, rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng nó. Thì ra bấy lâu, nó cũng chỉ coi anh là anh trai, không có bất kì một cảm xúc nào khác.

"Vậy thì...anh phải buông thôi! Anh trai chúc em hạnh phúc!"

Anh nói nhỏ, rồi về phòng. Hôm nay...thật tệ!

Hiện tại _____

Thiên và Khang ăn xong, khoác ba lô lên vai, nói vọng lên:

- Anh đi học nhe nhóc con!

- Em gái! Anh đi học nha! Em ở nhà ngoan đấy! _ Mình Khang buồn buồn

Hạo Thiên trở mặt...hửm? Em gái? ý gì đây??

Hân Phong đuổi 2 tên kia đi học một cách trắng trợn:

- 7h đến nơi rồi! Muộn bây giờ! Chào hỏi gì mà ghê thế?

Hai tên kia vốn đã định đi, nghe thấy thế liền quay đầu lại, đồng thanh":

- Làm gì mà đuổi bọn tao ghê thế?

Hân không chịu thua:

- Chúng mày làm gì mà đồng thanh ghê thế?

Hai tên kia lại đồng thanh:

- Làm sao phải chửi bọn tao ghê thế?

Từ trên tầng, vọng xuống một giọng nói chán nản:

- Mấy người làm gì mà cãi nhau ghê thế? Có đi học không mà cứ ghê thế với chả gớm thế? Hừ?

Cả căn nhà lại vang lên tiếng cười rộn rã. Ai cũng thấy thật vui vẻ. Từ khi có nó căn nhà này đã nhộn nhịp hơn trước rất nhiều...

___ hết chap 36 ___

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bài văn bắt hủ

Trong nhà chỉ còn nó và hấn, sau khi ăn sáng xong, nó đang định nhảy lên phòng thì bị hấn túm cổ lại:

- Học!

Nó nhăn mặt, lè nhè:

- Lát nữa không được sao??

- Không! Em đã muộn mất bao nhiêu là chương trình rồi!

Nghĩ ngợi một lát, nó gật đầu. Dù gì thì dù, thi học kì mà không qua thì chi có nước chết với ba!

Thế là hấn lôi sách Toán ra cho nó học, vì vốn kiến thức của nó khá rộng và học thêm hè nên đuổi kịp chương trình rất nhanh. Toán là môn "tù" của nó cơ mà??

- Nhanh nhĩ? _ hấn cười cười nhìn nó

Nó dương dương tự đắc:

- Hứm! Mạch Vy Khánh tôi mà lại...hihi...

Hấn lại lôi ra một quyển nữa, nói riu rít hỏi:

- Môn gì thế?

- Ngữ Văn!

Mặt nó đột nhiên méo xệch...nó ghét nhất môn Văn đó! Lại còn dốt nhất môn Văn chỉ sau Địa Lý. Cứ đến tiết Văn là y như rằng nó lâm vào trạng thái tâm hồn treo lơ lửng, làm gì có chuyện nó nghe thầy giáo giảng văn đang huyền thuyên cái gì cơ chứ!

Nó nài nỉ:

- Ôi, học môn khác đi!!

- Không!

- Đi mà!!!

- Tôi đã nói không là không! Học là học!

Hấn nghiêm túc. Nó vừa bấu môi vừa mếu máo khiến khuôn mặt méo xẹo. Hấn bật cười:

- Môn Văn của em ghê thế á??

- Tôi ghét nhất môn đó đó! Aiss!!

Cuối cùng thì nó cũng chịu học Văn của hấn. Nhưng chỉ canh chừng lúc hấn không để ý là nó gục ngay xuống bàn, sau đó lại bị hấn kéo lên cho một trận. Cứ thế học hết lý thuyết.

Đến lúc làm bài tập, hấn lại giao cho nó 1 đề oái oăm "Em hãy viết những tâm tư, tình cảm và nguyện vọng của mình vào đây". Rồi cho 30p để làm, yêu cầu không cần hay, chỉ cần đủ ý là được. Giao xong đề, hấn lên phòng. Sờ đi hấn cho nó đề này chỉ là đề...hiều nó hơn thôi. Hihi...

Nó hết cần bút rồi quay quắt cái bút, mãi không tài nào mà làm được. Bây giờ cũng là 9h 30p rồi, học nguyên buổi sáng không biết trưa hấn có cho nghỉ không nhĩ???

Bỗng nó nảy ra một ý tưởng..

Cười tùm tùm, nó vừa viết vừa cười khanh khách. Hấn ở trên phòng cũng phải ngó xuống xem nó làm cái gì..

Viết Văn mà cười như vậy, là có ý gì??

30p trôi qua, hấn vươn vai tỏ vẻ mình vừa trải qua một giấc ngủ ngon, đi xuống lầu...

- Em làm đến đâu rồi?

- Này! Nó đưa tờ giấy cho hấn, gi chỉ chút chữ là chữ.

Hấn nhìn qua, cười mím:

- Không tồi!

- Tất nhiên, nội dung còn phong phú nữa!

Hấn cũng đã tò mò lắm rồi, ho khan một tiếng rồi ngồi lên sofa "thương thức văn học"

hấn đọc từng dòng...từng dòng..

"Tôi là Vy Khánh, nữ học sinh của lớp 10A1, tính tình hiền lành, nhút nhát..."

Em mà hiền? Su từ còn chào thua em ý chứ!

Hắn đọc tiếp...

"Tâm tư: Tôi muốn anh Thiên, anh Khang không phải lo lắng hay ưu phiền gì về tôi. Cả tên Phong cả chón kia cũng thế"

What?? Nói xấu tôi sao??? Em giỏi lắm!

"Tên Phong đó chẳng tốt tính tẹo nào, suốt ngày mặt cứ lạnh như xác ướp Ai Cập. Nói gì cũng to tiếng, trái hẳn với anh Thiên và anh Khang tốt bụng..."

Càng đọc, khuôn mặt hắn càng tối thui, nhưng đọc đến phần nguyện vọng, hắn phá ra cười lẫn cười bò..."

Em ngây thơ thật...hay già đây??

Đoạn văn của nó là như thế này:

"Nguyện vọng của tôi là tôi muốn có một công việc rất ổn định. Tôi muốn ngoài công việc đó ra tôi còn mở một công ty chăn nuôi tắc kè và dế mèn. Nếu thành công, tôi sẽ cho mở xưởng chế biến ngay tại đó. Tôi muốn công ty của tôi vươn xa đến tầm cỡ quốc tế. Ngoài ra tôi còn muốn mở một nông trang chuyên sản xuất phân hữu cơ từ lá hữu cơ. Tôi sẽ làm nền Kinh Tế của quê hương mình phát triển. Và tôi còn muốn bố mẹ tôi đừng so sánh tôi với nhân viên văn phòng"

Nhìn hắn cười, mặt nó cũng tươi tỉnh hẳn lên. Không phải là ngấm hắn, mà nó chắc là...hắn sẽ không bắt nói làm lại đâu nhỉ??

- Hay không?_ Nó nghiêng đầu hỏi

- Khụ khụ...em muốn nuôi tắc kè thật sao?

- Ừm!

- Haha...tôi nghĩ em nuôi con đó cũng hợp, vì lùn tí thế này mới không sợ nó nuốt chừng, nhỉ? Chứ nuôi con gì to hơn có ngày bị dè bẹp đi!

Nó chun mũi, lườm hắn. Nhưng rồi lạ to về không đâu:

- Kệ tôi! haizz za...hơn 10h rồi! Đi nấu gì ăn đi! Tôi đói bụng lắm rồi!!

Hắn cũng chiều nó, cất sách vở chui vào nhà bếp. Nó lon ton chạy theo sau...

_____hết chap 37_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tôi chỉ...hơi hơi ghét thôi!

Ngó lên chạn, hắn lắc đầu:

- Hết thức ăn rồi!

Nó ngồi ở bàn ăn, vừa nhóp nhép ăn hoa quả vừa nói:

- Đi...đi mua!

Hắn ờ ờ rồi toan đi ra siêu thị, nhưng nhìn thấy con dao sắc bén nằm trên bàn kia, hắn lại thấy bất an. Hắn chạy lại, kéo tay nó đi:

- Đi cùng tôi! Ở nhà không an toàn!

Nó không nói gì cũng đi theo hắn. Ra cửa, nó thấy hắn đi vào nhà xe, nhấn mặt:

- Định làm gì thế?

Hắn thần nhiên:

- Lấy xe đi!

Nó thờ ắt ra, bực mình nói:

- Anh đi xe thì đi một mình đi! Tôi đi bộ! Có đoạn thôi mà cũng xe xe pháo pháo, phiền phức!

Nói rồi nó ngúng nguẩy đi trước. Hắn ở đằng sau tức xì khói:

- Nhỏ cứng đầu!

Nhưng mà, hắn vẫn vút chìa khóa ở nhà và chạy theo nó ^-^

Nó vừa đi vừa hát ngâm nga, hắn ở đằng sau cứ cười tùm tùm. Nó hát...không đến nỗi tệ đâu chứ nhỉ??

Xoay một vòng, đập vào mắt nó là hấn đang đi đằng sau. Nó loạng choạng suýt ngã, ú ớ hỏi:

- Ó? Tường Dương thiếu không đi bộ chứ?

- Đột nhiên có nhả hứng ngắm cảnh. Với lại để một con ngốc như em ra đường. Hát hò í ới, quay quắt ngang dọc như thế thì cũng không yên tâm!

Mặt nó tối thui lại...Nhả hứng cái đầu anh ý!

Cứ thế, nó và hấn cứ đi, không ai nói với ai một lời.

Và thế là...hấn là túi đồ đi động của nó...

Nó nói là " vừa mới xuất viện, tình trạng sức khỏe không được tốt, nên nhờ anh 'giúp một tay'"

Mà đây là giết người chứ không có phải "giúp" nữa!

Nào khoai tây, trứng, rau củ, thịt các thứ đủ loại, hoa quả thì không phải nói rồi, vân vân và mây mây. Nó cứ chọn rồi vút lên người hấn. Hấn chỉ còn biết nuốt giận chứ làm sao. Đợi nó đi xa rồi, hấn mới rút điện thoại ra:

- Cho người đến siêu thị X khiêng đồ về!

Nói xong, hấn tắt máy luôn. Người gì mà bất lịch sự thế không biết??

Hấn lại khom lưng xuống, khiêng đồ đuổi theo nó.

15p sau...

Nó ra ngoài đợi hấn, cười vui vẻ. Hôm nay cho anh một chết đi! Xiiii....

Nhưng...hấn...vẫn phong thái đó...lạnh lùng, bất cần. Tay rút túi quần thông thả đi ra.

Nó bất động...hấn...làm sao...

Nó gọi với lên:

- Ê!! THỨC ĂN ANH ĂN HẾT RỒI HẢ???

Hấn không trả lời, tiến lại gần nó. Khi khoảng cách là 1m rồi, nó lại hỏi:

- Đồ anh để đâu hết rồi? Tôi nói anh khiêng về cơ mà??

Hấn nhếch mép, nụ cười nửa miệng nhưng thật mê hồn làm nó...ngửa cả mặt.

Rồi...hấn hất hàm về phía trước...

Rồi...nó lại bất động lần 2...

Rồi...1 đoàn người đi ra, khiêng trên tay những túi đồ to tướng...

Nó hết nhìn đoàn người kia lại nhìn hấn chăm chăm. Hấn bật cười, gian manh nói:

- Sao cứ nhìn tôi vậy? Bị tôi quyến rũ rồi à?

Vô si! Quá vô si! Sao trên đời lại có loại người như hấn ta cơ chứ?

- Anh điên à? Hứ!

- Em nghĩ tôi khờ đến mức khiêng từng ấy đồ về nhà sao??

Phải! Nó đã sai...

Sai khi nghĩ hấn ngốc như thế! Đáng ra nó phải lường trước tình huống này chứ!

Xấu hổ quá, nó liệng liệng chuyển chủ đề, xách dép chạy về (không đến mức đó đâu ahiih)

Do chạy nhanh quá, khi đi qua một bãi cỏ, nó vấp phải một cục đá rồi ngã lăn quay ra đấy...

Hấn thấy nó gã sóng soài, muốn đỡ nó dậy, nhưng chợt nảy ra một ý. hấn vẫn cứ thông thả đi qua.

Nó bất mãn hét lên:

- Dương Hàn Phong! Đồ vô nhân tính! Anh định bỏ mặc tôi ở đây đấy à??

Đến lúc này hấn mới quay lại, rồi vờ tròn mắt lên:

- Ó? Ra em vẫn ở đây à? Tường ai đó mắc cỡ quá nên vác cô chạy về nhà rồi chứ?

Nó thầm nghĩ " Tên khốn! Dám nói móc bà nữa chứ! Ai zuuu....sao chân mình đau quá vậy nè? Huhu..."

hấn nói tiếp:

- Em cũng rảnh quá ha! Giờ này vẫn còn hứng thú hái hoa bắt bướm!

Nó giận tím mặt:

- Hái hoa bắt bướm? Hái cái đầu anh á! Rõ khủng!

- Thôi được rồi! Không đùa nữa! Đứng dậy đi!

- Tôi cũng muốn dậy lắm, nhưng cái chân của tôi...nó...nó...

Chưa để nó nói hết câu, hắn đã chạy đến chỗ nó. Nhìn chân nó, phán:

- Trật chân rồi!

- Xời ạ! Ai mà không biết! Đợi anh nói chắc!

Hắn tỉnh bơ:

- Thế thì thôi! Định có lòng tốt cứu ai đó, nhưng ai đó biết rồi thì thôi vậy! Tôi về trước!

Hắn đứng lên, toan bỏ đi. Đi được ba bước thì có ý ngoài lại xem nó thế nào. Rồi lại hoảng hồn khi có một vài giọt nước ẩm trên khuôn mặt nó.

Hắn cất công chạy lại, cúi xuống:

- Nín đi! Ai làm gì em đâu mà khóc! Em mít ướt vừa thôi!

Trời ạ, nó cứ khóc thế này chắc hắn điên lên mất. Tìm hắn cứ nhói nhói rồi giật giật vài cái làm hắn không chịu được. Chết tiệt! làm sao vậy chứ!

Nó lại càng khóc to hơn, hắn sững người, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật có lỗi.

- Xin lỗi! Tôi dọa em sợ rồi?

Nó không nói gì...đầu lắc liên tục.

Hắn thờ dài, tay áp vào má nó:

- Tôi xin lỗi! Thôi, không khóc nữa! Đứng lên!

Rõ ràng là giọng nói thân thiện đấy, nhưng trong lòng thì cuống hết cả lên rồi!

Nó vật vờ đứng dậy, nhưng rồi lại sượt nữa thì ngã xuống, may mà có hắn đỡ, không thì đã hôn đất rồi!

hắn lại thờ dài, rồi khom lưng lại:

- Leo lên!

- Há?_ Nó nói, rồi lại nấc

- Tôi cõng em!

- Hờ?

- Tôi không đùa đâu đấy! Leo lên!

Hắn nghiêm túc quá, làm nó xém xúu nữa lại khóc nữa rồi...

Nó đành ngoan ngoãn leo lên lưng hắn. Giờ hắn hăm dọa thế thôi, chứ thật ra là sợ nó lắm rồi! Nó khóc thế chắc hắn không chịu nổi quá!

Nó thì cười tủm tỉm, không biết là vì cái gì nữa...

Đi được một đoạn, hắn quay lại hỏi:

- Bài văn vừa rồi...là em nói thật đấy à?

- Tôi đã nói rồi! Tôi thích tắc kè đấy! Thì sao?

- Không phải! Ý tôi là...vụ...tôi hay cái găt các kiểu ấy!

- Ủ thì đúng rồi mà!

Hắn không hỏi nữa, tiếp tục đi.

Đi được một đoạn nữa, hắn lại hỏi:

- Này, bộ...em ghét tôi lắm hả?

- Còn phải nói! tất nhiên là rất rất ghét luôn!

Hắn buồn buồn nhưng vẫn ra về ta đây không quan tâm, lạnh giọng:

- Em nói gì? Tôi cho em xuống bây giờ!

- Ấy ấy...đừng mạnh động thế chứ! Thì, ghét cũng có ghét! Nhưng tôi chỉ...hơi hơi ghét thôi à!

- Hơi hơi? Là sao?

- Thì anh suốt ngày la tôi, còn cố ý hành hạ tôi nữa! Mà từ khi quen anh tôi chưa được hôm nào yên ổn cả. Cũng tại anh mà tôi phải nghỉ học đến hơn 1 tháng, lại còn vào viện liên miên nữa! Tất cả là tại mấy anh đó! Phải chỉ hôm đó tôi không ngửa miệng mà chửi anh là đồ "bình hoa di động", phải chỉ hôm đó tôi không đánh lại tụi kia thì đâu có quen biết tụi anh! Haizz...đúng là rắc rối mà!

Hắn im lặng không nói gì, hơi thở cũng lặng đi. Tim hắn hơi nhói thì phải! Hắn...đang đau sao??

Thấy không khí im lặng như thế, nó chẳng quen tí nào, lay lay vai hắn, hỏi nhỏ:

- Ê, này! Giận rồi à!

-.....

- Này!

-.....

- Ê! Này! Này! Làm gì mà dễ giận thế? _ Nó vùng vẫy

Hắn bỗng gất lên:

- Tôi không có thừa hơi mà đi giận hờn vu vơ như em! Im lặng đi!

Nó lại đổi, không thèm nói câu nào nữa. Thời gian cứ thế trôi qua cho đến khi về đến nhà hắn...

_____ hết Chap 38 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Món ngon nhất mà tôi từng ăn

Về đến nhà hắn, hắn thả nó cái BỘP xuống ghế sofa. Nó bị đau, kêu lên một tiếng rồi nhìn hắn oán trách. Hắn không quan tâm (GIẬN DẠI) rồi đi xuống bếp.

Đồ đạc nó vứt cho hắn đã được bọn người kia khiêng về đến nhà. Hắn chăm chú thái thịt, nhặt rau, nấu cái nọ xào cái kia v.v...

Nó ngồi ở ghế cũng thấy buồn chán, ngoi xuống nhà bếp thì nghe thấy tiếng cắt thái leng keng, vui vẻ định đi xuống. Nhưng chân nó vẫn chưa khỏi, vừa đặt xuống đất đã phải nhấc lên vì đau. Nó đành phải nhảy lò cò xuống dưới nhà bếp...

Lọc cọc...

Lạch cạch...

- Em làm cái gì ở đây thế? _ Hắn liếc qua nó một cách thờ ơ rồi quay qua xào nấu tiếp

- Tôi..

Nó thực không biết làm thế nào. Hắn giận sao? Giận vì cái gì chứ? Hắn hỏi thì nó trả lời thôi! Sự thật mất lòng mà! Con người này thật là...

- Ở đây không có việc của em! Lên nhà đi! _ hắn vẫn không quay qua nhìn nó một cái

Nó khổ sở nói:

- Thôi mà! ở trên đó chán lắm!

- Tiểu Bảo Bảo đâu? Hai con mèo kinh dị ấy đâu? _ hắn vẫn chủ tâm cắt thái thái, rồi lại bỏ vào chảo. Mặc nhiên không để ý đến nó.

Ngoài mặt thì không để ý thôi, nhưng thực ra muốn quay lại lắm rồi đấy!

Muốn nói với ai đó là hắn đang giận lắm, còn dám chọc tức hắn hả?

Muốn nói là hắn không tồi như nó nghĩ..

Muốn nói là nếu phải chọn lại từ ngày hôm ấy, hắn vẫn chọn cách bắt nó làm thư kí cho hắn.

Muốn nói với nó thật nhiều, nhưng mà....

...sĩ diện! Đánh chết cũng không được mất!

Nó rầu rầu:

- Anh vốn dĩ coi tôi là đồ vô dụng, không làm được gì cả!

bây giờ hấn mới phải tay, quay lại nhìn nó một cái. Khuôn mặt tròn phúng phính kia méo xệch.

- Thì em làm được gì đâu cơ chứ?

- Anh đừng có phán đoán lung tung! Món này của tôi là tuyệt phẩm đấy nhá!

Nó phân bua.

- Món gì?

- Khoai tây chiên trứng!

- Há?

Lần đầu hấn được nghe tên món ăn này, cảm thấy kì lạ, và cũng muốn "hém" thử nữa, liền khiêu khích:

- vậy em làm thử tôi xem!

Nó cười nửa miệng, rồi khập khiễng đi lấy khoai.

Hấn nhìn theo, rồi đẩy nó ngồi xuống ghế:

- Đưa chân đây!

- Há?

- Đưa cái chân bị đau ra đây!

Nó rón rén trung cái chân lên. Cổ chân nó sưng vù, đỏ rát. Thấy vậy, hấn lại phán:

- Đì đứng cũng không cần thận nữa...haizz...

- Là vì chạy trốn an...h...

Nói đến đây, nó tịt luôn. Haiz...thật xấu hổ! Nó chẳng muốn nhắc lại nữa!

- Trốn ai cơ á? _ hấn xấu xa, tò vè không hiểu.

- Trốn trốn cái đầu anh á! Tôi nói là tôi...chạy...nhón nháo ấy!

Hấn cười như vỡ bụng trong lòng " Hahaa...chạy nhón nháo..."

Rồi hấn cầm cái chân nó lên, bẻ một cái...

RẮC!!!

- AAAAAAAAAAAAA!! _ Nso vừa kêu vừa la (khác nhau không?) rồi quấy túi bụi:

- Huhu...đau quá!! Huhu...

- Giờ còn đau nữa không? _ Hấn vội đứng lên để tránh tình trạng nó quấy "hăng" quá mà vào mặt thì khổ!

Nó cựa quậy cái chân. Oa...chân nó bình thường lại rồi!

- Sao anh không làm luôn từ lúc ở ngoài đường đi! Làm tôi đau nhức cả tiếng! Rõ ràng là muốn hành hạ tôi mà!

Hấn cũng không biết tại sao phải để về nhà rồi mới chữa chân cho nó nữa. Nhưng lúc ấy hấn chỉ biết chia lưng cho nó leo lên, dù việc này đến Hoàng Yến cũng chưa bao giờ...

- Ủ! Là tôi muốn hành hạ em đấy!

Nó cầu nhau:

- Tôi nói có sai đâu mà...

Nói xong, nó vùng dậy đi tìm khoai để gọt. Cầm con dao gọt hoa quả sáng loáng trong tay, đột nhiên cảm thấy chói mắt. Hấn giăng lấy con dao, rồi đẩy nó ra:

- Tôi gọt cho! Mắc công lại "liệng" vào tay!

Nó lại được ăn không ngồi rồi. Ngồi chán, nó lại đi đánh trứng.

Hấn gọt có 5 củ khoai tây to bự choác. Nhưng tầm này không đủ cho nó ăn. Nó rêu rao:

- Có tí này tôi ăn sao đủ?

- Thì còn có món khác mà! Đầu chỉ có món khoai tây của em đâu!

Nó bắt tay vào việc làm, kiểu như rất chuyên nghiệp. Nấu gì cũng dở tệ nhưng cái phần nấu ăn vặt này của nó thật là siêu đẳng. Cả 4 năm cấp hai nó toàn trốn mẹ giấu củ khoai đi để khi nào rảnh thì ăn vặt nên trình độ của nó đạt đến "siêu cấp" rồi!

Hắn cũng vẫn làm, rồi nhìn món ăn kia. Mũi cứ hít hà...hít hà...không thôi. Mùi thơm kia cứ lờn vờn quanh mũi hắn làm hắn không tài nào tập trung nấu nướng được!

Nó vẫn chăm chú nấu ăn, nó quyết tâm rồi! Nấu cho bằng được...nấu bằng cả trái tim..

Chỉ 30p sau...

- Zê! bữa trưa đã xong!_ Nó kêu lên, rồi bung một mâm đầy ụ thức ăn ra bàn.

Hắn ngồi đối diện với nó, ánh sáng trưa chiếu vào không gắt lăm mà tạo ra một vệt sáng loáng, nhìn đẹp mắt vô cùng. Nó hãnh diện nhìn đĩa khai tây chiên trứng của mình:

- Đẹp không?

- Đẹp! Nhưng không nên trông mặt mà bắt hình dong chứ!_ hắn vừa lấy chén vừa nói

- Ăn được mà!_ Nó cười

- Liệu có bị "tào tháo đuối" không đây?

- Ngon mà! Anh cứ phải nói là yên tâm!_ Nó chắc nịch

- Thôi! Khỏi tự đắc đi! Ăn hộ cái!

hắn cũng phải nói là hảo hức ăn món kì lạ của nó lắm rồi, nói xong liền xóc ngay lấy một miếng, ăn liền...^_^

- ừm...ngon...ngon quá!_ hắn buột miệng khen

- Ngon hả?_ Nó hớn hờ

- Ủ! Quả nhiên em cũng được coi là hữu dụng!

- hừ! Không ăn thì đem đây!

Nó giăng đĩa khai tây về phía mình, hắn liền giật lại:

- Ấy ấy, trả cho tôi chứ!

hắn cứ ăn hi hục, thoáng chốc đã hết sạch sành sanh đĩa khoai, lòng thật hối tiếc tại sao hắn chỉ gọt có 5 củ chứ! haizz...

- Anh ăn hết của tôi rồi!_ Nó phụng phịu

hắn nhét vào miệng nó một miếng thịt bò, cười tươi:

- Thôi! Ngoan! Lần sau lại làm cái này nữa nhá!

Nó nhai nhồm nhoàm, nói:

- Ngon...thế cơ...à?

hắn thật lòng:

- Ủ! Ngon lắm! Món ngon nhất mà tôi từng ăn luôn!

Nó sững người, lòng khẽ run lên vài cái.

- vậy hằng ngày tôi sẽ nấu!_ Nó cười

- Nhớ nhé! Giữ lời đấy!

- Ừm! Hứa!

Bữa ăn cứ thế vui vẻ trôi qua. Haizz...vừa gần một tiếng trước còn giận dỗi không thèm nhìn mặt nhau, bây giờ lại nằng nặc đòi người kia nấu cho mình ăn mỗi ngày. Hai người này...thật là...

_____ Hết chap 39 _____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kí ức

Xin lỗi mấy bạn vì hơn tháng nay không up truyện, lí do vì máy tính của Karry bị hỏng kết nối, hôm nay Karry phải ra net để viết a~.

Sau khi ăn uống no nê, nó cùng hắn dọn dẹp xong thì lên phòng ngủ. Hắn cũng về phòng nhưng chẳng thể ngủ nổi. Thế là hắn đánh liều sang phòng nó.

Cóc cóc cóc...

Nó đang hìu hìu ngủ thì bị đánh thức, ức lắm liền bật dậy, chạy ra mở cửa.

- Lại gì nữa thế? Lại đói à?

Nó gất gồng. Hắn chỉ cười hi hi rồi gật đầu:

- Ủ! Lại đói. Dậy nấu cho tôi cái gì ăn đi!

Nó cần nhân:

- Tôi ở đây đâu phải làm osin cho nhà anh đâu! Hừ!

- Thế có đi nấu không? Đi nấu nhanh lên!

Nó xụ mắt xuống, bình bịch xuống nhà nấu cho hắn khoai tây kiểu trưa nay. Hi hục một lát, cuối cùng nó cũng hoàn thành. Vui vẻ nhìn thành quả của mình, rồi lại liếc tên trời đánh đang cười toe ngồi xem phim trên nhà. Nó lại thấy bức.

Người đầu mà vô duyên thế không biết? Đang ngủ mà kêu xuống làm đồ ăn. Rõ ràng là vừa ăn xong, hắn thành con lợn từ bao giờ thế?

Nó bung bát khoai tây to lên, đặt lên bàn, hất cằm nhìn hắn. Hắn vui vẻ cười, cầm lấy cái đĩa, gấp một miếng lên.

Nó nhìn hắn, cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Lúc trưa nó cũng thấy thiếu vị rồi mà vẫn không nhớ ra. Bây giờ thì nhớ rồi..

Thiếu gia vị!! Là tương ớt!

Hồi trước nó thích ăn cay lắm, nên ăn cái gì cũng cho cay xè lên. Nhớ ra, nó mắt sáng như mắt trâu ban đêm, giật lấy bát khoai tây của hắn, nó vội vàng nói:

- Còn thiếu, vẫn còn thiếu!

Hắn bị giật mắt miếng ăn liền há hốc mồm ra, nhìn nó cướp "bảo bối" đi.

Nói rồi nó chạy cong đi xuống dưới nhà bếp, lục tung mấy túi đồ hắn mua an sàng. Tìm mãi mới thấy chai tương ớt ở dưới đáy. Nó cười rạo rờ:

- Ze! Tìm thấy rồi!

Nó lại chạy lên nhà, cầm lọ tương ớt cùng bát khoai trước mặt hắn. Hắn vui như bắt được vàng, nhưng nhìn lọ tương ớt, nét mặt hắn thoáng biến sắc.

- Đây là gì thế?

- Gia vị chỉ cần ném 1 lần. Đậm đà hương vị đồng quê!_ Nó tự hào nói

- Ăn chung với cái này á?_ Hắn như vẫn không tin, ánh mắt vẫn gặng hỏi

- Thật! Nhìn nè!

Nó lấy kéo cắt đầu lọ tương ớt ra, rồi lấy một miếng khoai, đồ đầy tương ớt lên.

- Am...măm măm..

Nó ăn ngon lành, đôi khi cay quá liền nuốt xoa...

Hắn nuốt nước bọt, trời ơi...nó ăn cay đến vậy sao? Nhìn thôi đã rùng mình rồi!

- Đó! Ăn thử đi! Ngon lắm!

Nó liền gấp một miếng khoai, đưa cho hắn. Hắn cũng cười nhạt cầm lọ tương ớt lên, cho một ít vào...

- Anh cho ít như thế thì không ngon đâu, phải như này này!

Nói đoạn, nó cũng cầm lấy lọ tương ớt trên tay hắn, bóp mạnh. Cả miếng khoai nhuộm màu đỏ chót.

- Hihi..

Hắn cầm lên, cắn một miếng. Tuy không là gì nhưng cũng đủ làm hắn nhắm mắt lại. Nó lại cứ tưởng hắn vì ngon quá nên cười toe toét. Và thế là nó và hắn cứ thế mà xù hết bát khoai to đùng. Hai đứa bây giờ đứa nào đứa nấy bụng đều no căng như bụng cóc.

Lại nói đến Thiên và Khang đến trường. Không ngoài dự đoán, cả đám fan girl của hai chàng xúm xít lại, hỏi thăm đủ kiểu. Dù chuông đã reo báo hiệu vào lớp, đám fan ấy vẫn không tản bớt được tạo ả nào. Đến khi thầy giám thị nổi tiếng khó tính nhất trường ra tay, họ mới giải tán.

Bảo Nhi thấy cả tháng nay không thấy cô bạn thân của mình đến trường, đến nhà lại còn nghe ba nó lảm nhảm gì mà học thêm với chả kí túc ở đâu đâu ấy thì hết sức lo lắng. Cả tháng nay ăn uống không yên, làm cậu bạn Thiên Bảo kia lo lắng quá trời.

Thiên Bảo sau khi tiếp xúc nhiều với Bảo Nhi, đem lòng để ý. Bây giờ chỉ coi nó như bạn mà thôi.

Bảo Nhi thấy Hạo Thiên đứng ở cầu thang, định đi lên. Cô liền chạy ra một mạch, lo lắng hỏi:

- Phó hội trường?

Thiên quay lại, ngạc nhiên hỏi:

- Em là...?

- À...em là bạn thân của Vy Khánh!

Mắt Hạo Thiên sáng lên, hihi, quen biết với bạn thân nó cũng là lợi thế cho anh đây!

- À, anh nhớ rồi. À mà em tìm anh có chuyện gì vậy?

- Em chỉ muốn hỏi là Vy Khánh từ khi làm thư kí cho bọn anh liền mất tăm mất tích đi đâu ấy. Em hỏi xem bọn anh có biết nó ở đâu không thôi..

Hạo Thiên lúng túng không biết trả lời ra sao, anh cứ ấp a ấp úng:

- À...chuyện này thì...em chỉ cần biết là em ấy vẫn tốt, không có chuyện gì xảy ra đâu!

bảo Nhi buồn buồn:

- Vậy bao giờ nó mới đi học lại vậy anh? Nó nghỉ lâu quá rồi em e là...

- Không có gì phải lo lắng đâu! Ngày mai em ấy sẽ đến trường như bình thường. À thôi, chào em nhé! Anh có việc rồi!

Hạo Thiên liền tính kể chuyện lạ. "Phù...nhờ mai nó không đi học được thì mất mũi đầu mà nhìn cô bé đó nữa chứ...haix!"

Ở nhà hần.....

- Ăn no chưa? _ Nó phồng mang trợn má lên, nói

Hần nằm oài ra ghế, nhưng miệng vẫn cố nói:

- Nếu tôi nói với em là chưa no thì sao?

- Tôi sẽ nhét luôn quả bom nguyên tử vào mồm anh! _ Nó bực mình nói

Hần cười. Hần cũng chẳng biết cả ngày hôm nay hần đã cười bao nhiêu lần, chỉ biết là...hôm nay hần thực sự rất...hạnh phúc!

- Em lên trên phòng tôi lấy cho tôi cái laptop xuống đây! _ Hần lại giờ chúng sai vật nó.

Nó lại chặt vật lê người lên phòng hần lấy đồ cho hần. Sao nó cảm giác như hần là thực dân, còn nó là người da đen bị bóc lột thể nhĩ?

Mở được cánh cửa phòng hần ra, nó hơi run. Người gì mà ở lạnh thế này không biết? Cho máy lạnh ở mức độ thấp nhất như thế này...không biết hần có phải người không nữa...

Nó thực sự chẳng muốn vào chút nào. Không phải không muốn vào, mà là...không dám vào...

Nhưng mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh...

Nó run run bước vào. Căn phòng này chủ đạo là tông đen trắng nên có chút ảo huyền, với lại không khí lạnh như thế này khiến người ta...vừa rét vừa run...

Ngó nghiêng khắp phòng, cuối cùng cũng nhắm trúng mục tiêu...

Cái laptop, nó đang ở trên bàn!

Nó hớn hờ chạy lại, hihi vui quá! Cuối cùng cũng tìm được máy!

Nhưng...

Lại vô tình...

Nhìn thấy một khung ảnh nạm bạc ở dưới ngăn bàn bị mờ...

Trong đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, xinh đẹp đến mê hoặc lòng người...

Mắt tròn, to và sáng kì lạ, đôi môi đỏ mọng tự nhiên...

Dáng người thanh thoát, y như tiên nữ vậy.

Nhưng...cô gái này...có vẻ quen quen?>>>

Nó cố gắng lục lọi hết trí nhớ của mình để nhớ lại, "thiên thần" này lạc trôi ở phương nào...

Nhà nộ? Không thể nào...

Nhà bà ngoại...hình như không phải...

Bạn cũ cấp 1 thì càng không...

Ồ chợ, khả năng là con số âm

Họ hàng? Không phải luôn...

Hay...ở trường? Ở trường? Ở trường...ở phòng...

Phòng hội trường?

Nó đã nhớ ra, nó gặp thiên thần này ở đâu rồi...

Từng mảnh kí ức như một cuốn băng tua chậm, từng hồi từng hồi như xiết lấy tim nó...

Mắt nó đã ong óng một màn nước...cô gái này...là nguyên nhân của cái đánh hôm ấy...

Tuy nó không có tính đồ thừa, nhưng nó phải thừa nhận rằng, cô ấy là nguyên nhân của mọi chuyện...

Tay cầm laptop của nó trở nên run rẩy...

Hắn ở dưới thấy nó ở trên đó lâu quá. Mới nhớ ra là mình chưa tắt máy lạnh. Vì lo cho sức khỏe của nó mà chạy lên lầu...

Đến cửa phòng, hắn thấy nó đang đứng ngây ngốc cạnh bàn, có vẻ run run nữa. Hắn lo lắng gọi:

- Vy Khánh!

_____Hết chap 40_____

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bí mật về cô gái trong ảnh

Nó nhìn ra, thấy hắn ngoài cửa. Chân tay nó cứ run cầm cập. Nghĩ lại cảnh vài tuần trước, thần trí nó rối loạn cả lên. Nó rất sợ hắn sẽ lại hung hãn như thế, sẽ hất húi nó như thế. Cảm giác này...nó không quen chút nào!

Hắn lo lắng chạy tới, hỏi:

- Vy Khánh, em...

- A...tôi...tôi xin lỗi...tôi không cố ý định vào đồ của anh đâu mà...tôi xin lỗi!

Chưa gì nó đã khua khoắng tay chân loạn xạ, khóc âm ỉ. Đường như dư âm của ngày hôm đó vẫn là một giấc mộng kinh hoàng đối với tâm hồn mỏng manh của nó.

- Vy Khánh...em sao vậy? - Giọng hắn lo lắng thấy rõ

- Anh...đừng mắng tôi mà...tôi...không cố ý đâu...- Nó gào lên

Hàn Phong cắn chặt môi, ôm nó vào lòng. Tiếng nước nở của nó cứ thút thít trong vòng tay hắn. Nhìn người con gái bé bỏng trong tay, ánh mắt Dương Hàn Phong có phần bần loạn. Sự việc ngày hôm đó, đã ảnh hưởng đến nó lớn như vậy sao?

Sau một hồi suy nghĩ, Vy Khánh cũng đẩy hắn ra. Rồi tự lau nước mắt cho mình. Nó nhìn hắn với con mắt thâm thương, trên mi vẫn còn ướt át màu nước mắt.

- Vy Khánh. Em...

- Tôi xin lỗi. - Nó thò thẻ

- Em chẳng có lỗi gì cả - Hắn thở dài, nói tiếp - Lỗi là ở tôi, hôm đó tôi đã hành động quá ngông cuồng rồi!

Nó nhìn hắn, đầy sự thấu hiểu. Rồi bỗng nhìn lên khung ảnh trên bàn, tò mò hỏi:

- Cô gái đó...quan trọng với anh lắm sao?

Ánh mắt hắn chợt trùng xuống. Hàng lông mi bỗng nhú lại. Thấy thế, nó vội chữa lời:

- Nếu anh không muốn kể cũng không sao!

- Không đâu. Nếu em muốn nghe, tôi sẽ kể!

Nó gật đầu, rồi trèo lên giường nghe hắn kể chuyện.

Khuôn mặt hắn đang bình thường tự nhiên trở nên bi thương lạ lùng. Hắn trầm giọng kể:

- Cô ấy...là người yêu cũ của tôi!

Người...người yêu cũ? Nó có nghe nhầm không vậy? Cô ấy là người hắn đem lòng yêu thương nhiều như vậy, chắc phải là người tốt lắm nhỉ? Nghĩ vậy, tim nó như bị một luồng điện chạy qua, khẽ nhói lên một cái.

- Cô ấy...thực sự...rất đẹp. Nhưng...3 năm trước, tôi đã đánh mất cô ấy...mãi mãi...

Giọng hắn có chút buồn bã. Hắn cúi đầu xuống, rồi kể tiếp:

- Cô ấy...vì vội đi mua quà sinh nhật cho tôi, mà bị một chiếc xe mất tay lái tông phải...

- Trời? - Nó thốt lên - Đau lòng vậy sao?

- Đúng là lúc đó...tôi...rất đau...rất đau...Và cũng từ đó...tôi sống khép mình suốt 3 năm..

Nó chợt thấy chạnh lòng. Cuộc tình của hắn có khi còn éo le hơn cả mối tình đầu như shit của nó. Người hắn yêu vì hắn mà chết, chứ còn người nó yêu...

Là vì yêu người khác nên bỏ rơi nó.

Còn cảm giác gì đau đớn hơn khi người mình yêu thương bấy lâu đột nhiên có một ngày, anh ta dẫn một cô gái đứng trước mặt bạn, và nói lời chia tay. Lúc ấy, bạn cười không được, khóc cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hôn sao? Kinh nghiệm đầy mình nhé!

Nghe hắn kể xong, nó thờ dài, vỗ vai hắn:

- Thôi. Chuyện cũng qua lâu rồi. Chẳng phải bây giờ anh đã có tôi hay sao?

Nó tỉnh ngịch nháy mắt. Hắn giật mình, theo bản năng nhìn nó chăm chăm..

- Uầy...- Nó chớp mắt, gọi

Hắn vẫn nhìn nó...

- Này...

Không có câu trả lời

- Dương Hàn Phong!

- Sao? - Đến câu thứ 3, hắn mới lười biếng đáp

- Sao lại ngắt ra nhìn tôi như thế?

- Em có biết là, em của hiện tại đang rất dụ dỗ tôi không? - Hắn cười gian tà

- Dụ dỗ? - Nó nhú mày

- Con gái nhà lành. - Hắn nói tiếp

Nó cần 5 giây để suy nghĩ về nghĩa của hai từ “ dụ dỗ ” này...

- Là sao? - Nó khó hiểu

Hắn đứng dậy, phất tay:

- Nói chuyện với người có IQ thấp như em thật chán. Thôi, đi tìm cái gì đó chơi đi!

- Ê, anh nói ai có IQ thấp chứ hả? - Nó giãy nảy, gào lên.

- Vạn sự tùy IQ của em thôi! - Nói xong, hắn chạy biến ra khỏi phòng.

Và bây giờ, phòng của hắn đang bốc hỏa của Hỏa Diện Sơn với dung nham là những cái gối bay vèo vèo:

- Dương Hàn Phong! Anh là đồ con lợn! Đồ con lợn thối tha!!

Hắn từ dưới lầu ló giọng lên:

- Phải. Nhưng kiếm được một con lợn vừa đẹp trai, vừa ga lăng, vừa thông minh, men-lý như tôi. Con gái các em phải khổ đấy!

Trời ơi là trời. Sao dưới ánh mặt trời lại có một tên kiêu ngạo đến thế cơ chứ??

- Dương Hàn Phong! Anh cút đi! Về với hành tinh của anh đi!!!

Nghe tiếng hét như điên của nó ở trên tầng, hắn khề cười, nhưng không đáp.

- - - - - 1 tiếng sau...- - - - -

Hắn bê một đĩa hoa quả đứng trước cửa phòng nó, gõ cửa rất lịch sự:

- Vy Khánh!

Nó không trả lời..

Cạch...

Cánh cửa mở ra, đập vào mắt hắn là một con heo lười đang quấn chân kín mít, mắt dính chặt vào màn hình TV.

Trên TV là một đôi nam nữ đang thực hiện một “sử mệnh” đặc biệt: Hôn...

Hắn mắt đầu thấy cô gái này...thật không trong sáng chút nào...

- Ấy, cầm trẻ con dưới 18 tuổi nhé!

Hắn bước tới, định tắt TV đi. Mắt nó tròn tròn như mắt ếch, hếch lên tức giận. Vứt bỏ chiếc chăn “cà sa” trên người đi, nó hùng hổ:

- Dương Hàn Phong, anh dám tắt tôi dám giết!

- Giết? - Hắn hỏi

- CÚT!!! ĐANG ĐOẠN GAY CẦN... - Nó tức nuôi đến sôi máu...

Hắn nhún vai, rồi đành phải cho nó xem cái cảnh “ Không trong sáng ” kia. Ngồi xuống cạnh giường, vừa xem hắn vừa bình luận:

- Ấy, thằng nam chính hôn ngu thế nhờ?

Nó không nói gì, mắt dán chặt vào TV.

- Ayza...người ta hôn thì hôn nó từ từ thôi, đằng này như muốn nuốt cả hộp sọ của con kia vào mồm ấy! - Hắn le lưỡi.

Nó tức giận:

- Này, ai cho anh nói oppa của tôi là thằng? Đập cho cái bây giờ. Hôn thì người ta phải hôn như thế mới gọi là nghệ thuật. Hiểu chưa?

- Nghệ thuật nuốt hộp sọ à? - Hắn cười ha hả

- Tôi đập vỡ hộp sọ anh bây giờ. Anh nghĩ mình có nhiều kinh nghiệm lắm chắc? - Nó giờ cái gối lên

Hắn tự hào vỗ ngực:

- Trời, tưởng gì, chứ mấy cái giống hôn hít này ý, Dương Hàn Phong này kinh nghiệm đầy mình nhé!!

Nó cạn lời. Quyết tâm không để ý đến hắn nữa, quyết định chuyển tâm xem hết bộ phim tình cảm này. Chứ nếu nghe hắn nói, chắc nó nuốt không trôi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Môi tình đầu

Chiều...căn nhà của Dương Hàn Phong thật vắng vẻ.

Hắn đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đắng trong phòng. Một tay cầm ly cà phê, một tay điều khiển máy tính tanh tách...

Một tin nhắn đã lọt vào cửa sổ hắn...

Là của Hạo Thiên.

“Phong. Mày với nhóc con sao rồi?”

Buzz...Hắn rep

“Ồn ”

Buzz...

“Ngày mai có đi học được không?” Hạo Thiên quan tâm

Buzz...

“Chắc được ” Hắn trả lời

Buzz...

“Hôm nay bạn thân của nhóc con đến tìm tao, hỏi nhóc con đang ở đâu. Tao sợ thót tim mày ạ...” Hạo Thiên gửi một icon ôm ngực...

Buzz...

“Không sao đâu. Bảo con bé đó giữ mồm giữ miệng là được!”

Buzz...

“Ồm...”

Buzz...

“Sao trong giờ học lại có thời gian online thế? ” Hấn chầm chọc

Buzz...

“Mấy biết tao mà...tao bùng...”

Cuộc nói chuyện còn diễn ra dài dài...

Hai ông này lúc tán phét thì lời cả chuyện trên thiên đình dưới đại dương lên mà tám. Lôi từ chuyện dưới 18 tầng địa ngục mà lên đến 9 tầng mây xanh. Xuyên quốc gia, thùng quốc tế.

Vy Khánh giờ này đang mơ về một giấc mơ...

Hình ảnh người con trai đó hiện ra ngày càng rõ hơn...

“Vyy Khánhhh...chiaa tayy đi...”

“Không có emm, anh vẫn sẽ hạnh phúc...”

Hình ảnh mờ mờ một buổi mưa rào tháng 7. Thân ảnh nhỏ nhắn của nó đang dầm mình trong mưa, để đi tìm chàng trai đã nhẫn tâm để nó leo cây ba tiếng đồng hồ ngoài mưa...

Đến khi nhìn thấy anh ta, thì bên cạnh anh ta lại là một người con gái khác, không phải nó...

“Ai vậy anh? ” Cô gái đó thô thể hỏi chàng trai kia.

“Không là ai cả! ” Anh ta tàn nhẫn nói

Vy Khánh lúc đó đã quá kiệt sức, thều thào hỏi câu cuối cùng:

“Xa em...anh...hạnh phúc chứ? ”

“Tất nhiên rồi. ”

“Ừ. Vậy...sống tốt, nhé! ”

Cũng trong một ngày mưa tháng 7, ngày nước mắt hòa vào mưa. Nó cảm thấy mặn chát. Chưa bao giờ nó thấy mình đau lòng đến vậy. Chưa bao giờ nó cảm thấy bị si nhục như vậy. Và cũng chưa bao giờ, nó trở nên thảm hại như vậy.

Những rung cảm đầu đời của nó, mối tình đầu của nó, lại bị gạt đi không chút thương tiếc.

Nó ghét thứ được gọi là tình yêu.

Tình yêu chỉ làm cho con người ta đau khổ...Chỉ nhận lại cay đắng...

Mối tình đầu như dấu chân trên cát..

Bước thật nhẹ nhàng...

In dấu thật sâu...

Tình đầu như SHIT. Nó hay nói như thế. Sống khép kín suốt 1 năm, nó mới nhận ra, những điều nó làm thật vô vị. Vì sao phải vì một người không quan tâm, không để ý, không liên quan đến mình mà phải tự hành hạ bản thân mình chứ?

Nhưng đến khi gặp hấn, nó mới biết rằng...vẫn còn những tình cảnh đau lòng hơn cả nó. Thực sự chỉ muốn giết chết đối phương ngay tại đó, máu dồn lên não khiến người ta hành động bất chấp...

TÌNH YÊU LÀ SỰ HỦY DIỆT CỦA NHÂN LOẠI...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nếu vào được phòng hấn thì em đã là cao thủ rồi!

Sáng hôm sau...

Nó ưỡ oài tình giấc. Không hiểu sao đêm qua nó ngủ không ngon chút nào. Cứ chốc chốc lại bị giật mình như có gì đó bất an. Hai mắt nó cũng thâm quầng như gấu trúc. Quờ quạng đi xuống cầu thang.

- Anh Khang...- Nó gõ cửa

Không thấy trả lời, nó mở cửa bước vào. Phòng Khang chủ yếu có tông màu xanh biển nên nhìn khá mát mẻ. Anh đang nằm ngủ rất say sưa trên cái giường cũng màu xanh nốt. Nó nhắm mắt nói:

- Anh Khang...dậy đi...

Đột nhiên, nó cảm thấy như có gì đó lạnh lạnh ở cổ...

Ánh dao sáng loáng kề cạnh. Nó nhắm tịt mắt lại, không nhúc nhích.

- Người là ai? Sao dám trà trộn vào phòng ta? - Giọng Minh Khang khàn khàn hỏi

- Anh Khang...là em...- Nó dè dặt

Chiếc dao trên cổ nó rơi cái keng xuống đất. Minh Khang bước ra từ bóng tối, cười đưa đà:

- O, Vy Khánh. Sao em dậy sớm vậy? - Minh Khang tươi cười hỏi

- Hi...anh cũng vậy còn gì! Còn muốn dọa người nữa cơ mà. - Nó cười “nhẹ”.

- À, anh xin lỗi nha, hay em với anh đi gọi hai thằng đẩy dậy đi!

- Vâng!

Minh Khang dẫn nó tới phòng đầu tiên của cầu thang đi xuống. Đó là phòng của ma vương Hạo Thiên.

Đúng như dự đoán, anh chàng rất mê ngủ, càng ghét những đứa phá hỏng giấc ngủ của mình nên đã khóa cửa kín mít. Bên ngoài còn dán khẩu hiệu: KHÔNG PHẬN SỰ, MIỄN VÀO.

Nó im lặng nhìn vào tờ giấy...

- Mở đi! - Minh Khang hất cằm

Nó gạt đầu, rồi lấy sức mở khóa cánh cửa. Khí lạnh trong phòng ào ạt đổ ra, khiến nó lạnh cả xương sườn.

Phòng Thiên khá sáng với cái rèm cửa màu vàng nắng, nhưng lại bị Hạo Thiên che thêm một tấm mỏng màu đen ở bên ngoài. Nó mỉm cười, lay lay tay Thiên:

- Dậy...

Theo bản năng, Hạo Thiên vùng phát dậy, mảnh chai sáng quắc khẽ soi vào mặt nó.

- Ha...người phải to gan lắm thì mới dám đột nhập vào phòng ta! - Hạo Thiên cất giọng man rợ.

- Là emmm...! - Giọng nó có chút run run, vì mảnh chai đó đã sát gần khuôn mặt của nó.

- Em nào?? - Hình như anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

Nó tìm cách với lấy chiếc đèn pin trên bàn. Rọi thẳng vào mặt mình:

- LÀ EMMMM!!!

- Ồi giờ ờiiiii! - Hạo Thiên lẩn đường ra, bất tỉnh.

Nó tức nghẹn cổ, lời anh dậy. Lấy mảnh chai vừa rồi soi lên mặt anh:

- Trịch Hạo Thiên. Dậy mau!

Hạo Thiên lồm cồm bò dậy, mắt lác lên tận trần nhà:

- Vy Khánh, híc...vừa nãy...anh nhìn thấy...ma...

BỘP!

- Anh nói ai là ma hả? - Nó cầm quyền sách đánh cho Hạo Thiên một cái.

- Thật mà...

Sau khi đã chắc chắn Minh Khang và Hạo Thiên đã tỉnh táo, không còn lơ ngơ chuẩn bị giết người nữa. Nó mới bắt đầu than vãn:

- Trời ạ. Ngày gì mà xui dữ vậy? Sáng ra đã bị dọa cắt cổ, xén rạch mặt. Haiz...hai anh bình thường đã như vậy rồi. Nếu...vào phòng tên Phong dở hơi kia thì sẽ bị thế nào?

Hạo Thiên lập tức phản ứng như axit gặp nước:

- Phòng của tên đó, tuyệt đối em đừng nên vào!

Minh Khang chèn thêm:

- Nếu vào được phòng của hắn thì em đã là cao thủ rồi!

Nó bủn xỉn nghĩ ngợi: “Thực ra, ngày hôm qua em đã vào phòng hắn rồi!”

Dương Hàn Phong có vẻ chăm chỉ hơn hai thằng bạn. Vừa xuống bếp đã thấy hắn bày biện đồ ăn lên bàn:

- Ăn sáng đi!

Hắn nói

Nó hăm hờ ngồi vào bàn, hí hửng:

- Ăn xong rồi đi học đi! Nhớ quá rồi!

Hạo Thiên và Minh Khang nhanh chóng ngồi vào bàn. Bữa sáng kết thúc và 4 người cùng đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Gặp lại bạn thân

Trên đường đi...

Nó đang ngồi gặm snack, vẻ mặt bình thản. Hấn nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi:

- “Chuẩn bị chưa?”

- “What?” Nó nhồm nhoàm hỏi lại.

- “Đi học, dù sao cũng mới trở lại trường mà!”

Nó cười phá lên:

- “Haha...anh nghĩ tôi là con nít hả? Đây đâu có phải ngày đầu đi học đâu chứ? Giữa năm học rồi đó!”

Hấn què một cục, hậm hực tăng tốc độ. Nó theo quán tính liền đâm sầm vào hàng ghế trước. Tức quá hét lên:

- “Dương Hàn Phong!”

Hạo Thiên quan tâm hỏi:

- “Vy Khánh, em có sao không?”

- “Em không sao...” Nó vừa trả lời vừa nhìn hấn ai oán.

Con tức chưa tóa, hấn lại bơ nó nên nó cao hứng châm chọc:

- “Này, nói mới nhớ nha. Anh đủ tuổi chưa mà lái ô tô đến trường thế? Anh đã bị công an còng đầu chưa hả? Chắc rồi chứ nhỉ? Sao anh không...”

- “Im lặng chút đi!” Hấn nói to

Nó phụng phịu quay ngoắt lại, không thèm nói nửa lời. Đi đến giữa đường, đột nhiên, nó kêu lên:

- Dừng xe!

Hấn phanh lại:

- Có chuyện gì?

- Cho tôi xuống... - Nó khoác ba lô lên vai.

- Ai cho em xuống? - Hấn hơi khó chịu

- Vậy anh nghĩ tôi có thể chống nổi những con mắt nhìn chăm chăm khi cùng mấy anh bước vào trường à? Xin lỗi, tôi không đủ dũng khí!

Hấn không nói gì nữa, đứng dậy mở cửa xe cho nó. Rồi lại lái xe đi, vèo một cái, mất hút...

In the school..

Sau một tháng không đến trường, thực sự, nó thấy nhớ quá đi! Nhớ cả con bitch bạn thân Bảo Nhi của nó nữa. Hìhì..

Bước vào cửa lớp, nó đã bị một vật thể màu trắng đè lên người:

- Aaaaa! Vy Khánh!! Mày đi đâu mà cả tháng nay không đến trường vậy hả? Có biết tao nhớ mày lắm không?

Bảo Nhi hét toáng lên, ôm chặt nó không có đường thở.

Nó ho ọc ạch rồi gỡ tay Bảo Nhi ra:

- Nhi...khụ...khụ...

Bảo Nhi buông nó ra, hỏi:

- Mày đã ở đâu hả?

- Tao...tao bệnh! - Nó nó

- Máy không ở nhà máy! - Bảo Nhi nghỉ ngơi

- Tao ra ngoại ô chữa bệnh mà!

Bảo Nhi nhìn nó một cách đáng nghi, rồi vỗ vai:

- Thôi, mặc kệ là vì chuyện gì đi nữa, máy về là tốt rồi!

Nó và Nhi cứ tiếp tục nói chuyện mãi như thế, bạn thân lâu ngày không gặp, bệnh nhiều chuyện sẽ tái phát mà!

Cô bé bí thư lớp 10A1 hốt hải chạy vào lớp, nhìn quanh như tìm một người nào đó, rồi chạy đến đập vào bàn của nó:

- Bạn học Mạch Vy Khánh!

Nó nghiêng đầu:

- Bạn học Tuyệt Anh. Có chuyện gì sao?

Tuyệt Anh thờ hờn hờn:

- Bạn học này...hiệu trưởng muốn gặp cậu!

Nó ngạc nhiên:

- Hiệu trưởng? Gặp tôi?

- Ủ, giờ cậu xuống đó liền đi!

- Được. Bảo Nhi, máy ở đây. Tao đi một lát sẽ về!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Xã hội đen

Nó lo lắng trên đường đi xuống phòng hiệu trưởng. Chân tay bứt rứt khó chịu vô cùng.

- Thưa thầy...- Nó gõ cửa

- Vào đi! - Tiếng thầy hiệu trưởng lạnh ngắt làm nó lạnh người.

Nó kéo cửa, bước vào. Đứng đối diện với ông hiệu trưởng già, chân run cầm cập...

- Em là Mạch Vy Khánh? - Hiệu trưởng tháo bỏ mắt kính ra, nhìn nó chằm chằm

- Vâng...- Nó lí nhí

- Em đã nghỉ học hơn một tháng nay? - Thầy ta vừa đi đi lại lại quanh người nó, vừa cầm quyền sách gỗ gõ.

- Dạ...vâng!

Quyền sách trên tay thầy ta đập mạnh xuống bàn, làm nó giật nảy mình. Thầy ta mặt hung dữ hơn cả hổ cái, trợn trừng mắt nhìn nó:

- Em có biết việc làm của em là sai quá sai không?

- Dạ...thưa thầy...tại vì...em...em bị...bị bệnh! - Nó run run nói

- Bị bệnh? Không có lí do gì hết! Đường đường là thành viên của lớp chuyên A1. Sao em có thể hành động vô kỉ luật như vậy?

- Nhưng em..

- Không nhưng gì cả! Em không xứng làm thành viên của A1. Và lại, vốn kiến thức rỗng của em trong một tháng cũng quá nhiều, không thể theo kịp các bạn trong lớp ấy!

Nó thò ra một hơi sợ hãi, lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt thầy ta:

- Vậy...thầy muốn phạt em ra sao?

Thầy ta quay lưng đi, trầm giọng:

- Em...phải chuyển lớp!

Trên đường về lớp, đầu óc nó cứ ong ong hết cả lên...đầu đó vẫn thoang thoang lời của thầy hiệu trưởng:

- Em phải chuyển lớp!

- Em phải chuyển lớp!

- Em phải chuyển lớp!

- Hôm nay em hãy thu dọn đi, ngày mai em sẽ chuyển sang lớp A3!

Á!!! Nó buồn không tả nổi...

Nhưng...cũng tại nó chứ tại ai. Nó làm thì nó chịu.

Về lớp, nó kể cho Nhi nghe. Cô nàng rơi nước mắt:

- Sao kì vậy? Mới quay lại mà đã phải đi rồi sao?

Nó cười khổ:

- Tao làm thì tao chịu thôi!

- Ừ chịu, ừ chịu. Tao đi kiện ông hiệu trưởng!

- Nhi! Cũng không có gì to tát, A1 với A3 chỉ cách nhau vài phòng thôi mà, sau này mày vẫn có thể sang chơi với tao!

- Nhưng...

- Thôi nào. Dù gì cũng là lỗi của tao mà...

Thuyết phục mãi, Bảo Nhi mới chịu nín khóc. Cô giúp nó thu dọn sách vở, rồi lưu luyến tạm biệt nó...

Nó mệt mỏi lê bước trên sân trường đầy nắng. Ánh mắt vô hồn khẽ buồn. Đôi chân lang thang vừa đi vừa đá vài chiếc lá rơi lá tả. Tâm trạng của nó...phải nói là tệ hại thê thảm..

Về đến một ngõ nhỏ, đang đi, thì nó đâm sầm vào một đám người. Ngược mắt lên nhìn, thấy đám đó chẳng ra hồn nên nó vội lảng đi...

Đám đó vẫn cố tình trêu người nó...

- Tránh ra! - Nó mất kiên nhẫn, hét lên.

Một tên cười khà ó:

- Cô em có chuyện gì buồn sao? Nói cho tụi anh nghe, tụi anh sẽ giải quyết cho...haha...

Nó nghe nhặt mắt lên:

- Vấn đề của tôi là mấy người đó! Tránh ra!

- Mạnh mẽ ghê nhỉ? Haha...để xem em chạy đằng nào...

Tên đó túm lấy nó, đưa tay sờ soạng hai cánh tay nó. Nó tức giận tát cho tên đó một bạt tai trời giáng.

Tên đó nổi cơn điên, lao vào túm tóc nó, gào lên:

- Con chó! Mày dám đánh bố mày...

- Thả tôi ra!

- Con chó này...

Tên đó đang định giơ tay lên tát lại, nó sợ quá nên nhắm tịt mắt lại. Khi khoảng cách giữa tay tên đó với má nó chỉ còn vài xentimet thì bị một giọng nói lạnh băng cản trở:

- Dừng lại!

Nó vội mở mắt ra nhìn vị nghi hiệp nào đã ra tay cứu mình. Ánh hào quang tỏa ra từ người cậu ấy vô cùng sáng lói, làm nó phải nheo mắt. Tuy vẫn ở khoảng cách xa nhưng nó có thể cảm nhận, khí chất người đó toát ra rất kinh người...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Cậu ta từ từ bước đến bên cạnh nó, nhịp tim của nó dường như nhanh hơn...ôi mẹ ơi, thiên thần, đẹp trai một cách kinh hồn, lông lộn lộn!

- Đại ca! - Đám hung thần ấy chào to.

- Chúng mày làm gì ở đây?

Cậu ta cất giọng khàn khàn. Mắt chăm chú nhìn vào nó đang run lẩy bẩy. Bất giác, nó nở một nụ cười trong vô thức. Cả đời nó chưa bao giờ thấy sức mạnh của sắc đẹp nó lại lớn lao như thế này.

- Dạ...tụi em..

- Lại đi trêu gái nữa à? Bộ tụi mày rảnh lắm hả?

Lời cậu ta nói chợt làm nó ảm hết cả lòng. Hihi, người đầu mà vừa đẹp trai, vừa ga lăng nữa chứ! Soái ca là đây chứ đâu!

Cậu ta nói tiếp làm nó giật mình:

- Có gái thì gọi tao. Ai cho chúng mày tùy tiện làm phản hả?

Đất nước trời phật ơi!! Sao...sao soái ca lại thành lưu manh thế này?? Thật là...ông trời ban cho một chàng trai sắc đẹp thì sẽ lấy đi của thằng đó cái nhân tính mà! Nó thảm thán.

Cậu ta cười khá ồ, còn khá ồ hơn cả mấy thằng đàn em của hắn nữa. Cậu ta lại gần nó, nghiêng nghiêng đầu, “dịu dàng” hỏi:

- Chẳng hay...cô em có chuyện gì buồn mà mặt mày ỉu xìu thế?

Nó tiến thoái lưỡng nan, với sức lực của nó thì chống với đám người đầu trâu mặt ngựa này thì chẳng khác gì trứng chọi đá, có khi còn không toàn xác trở về nhà nữa. Nó bèn nghĩ đến cách...không cương được, thì nhu! Đành phải sử dụng tài lẻ thôi!

Nó cố bẹo mình một cái thật đau, suýt nữa thì bật máu tay. “Ôi má ơi, đau vôãi!” Sụt sịt vài cái, nó nước mắt ngấn dài nói với tên đại ca béc giê kia:

- Huhu...anh...anh đại ca đẹp trai. Xin anh tha cho em, ở nhà em còn có mẹ già con thơ à không, mẹ già em thơ đang mong chờ em ở nhà. Nếu em không về thì chắc cả nhà em chết đói mất! Huhu...mong anh rù lòng thương xót...mà tha cho em trở về với mẹ!

Tên béc giê nhếch mép:

- Cô nói tôi?

“Chứ ở đây còn thằng nào đẹp trai nữa à? Đại ca gì ngu thế?” Nghĩ thế thôi nhưng nó vẫn nở nụ cười hình bán nguyệt, rộng tới mang tai và dài hơn cả lỗ mũi:

- Vâng! Hihi...xin anh...tha cho em!

Cậu ta rút điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa hút phèo phèo. Thấy vậy, nó vội vàng can:

- Ê anh gì ơi anh gì ơi, hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm a~!

- Hại? - Cậu ta nở một nụ cười chết người, hỏi nó.

- Vâng, hút thuốc là gây tổn thương nhan sắc và TỒN THỌ lắm ạ! - Nó hào hứng kể

- Cô nói rõ hơn xem?

- Hút thuốc gây ung thư phổi, viêm phổi và đường hô hấp bla...bla...Và quan trọng nhất, người đứng gần người hút thuốc cũng sẽ “toét tờ loe” theo!

Cậu ta vứt bỏ tàn thuốc đã gần hết, cúi xuống sát mặt nó, thủ thỉ:

- Xem ra cô cũng hiểu biết quá nhỉ?

- Hi hi, em là người có ích cho xã hội mà! - Nó cười nhe răng

- Vậy thì tôi càng muốn THỬ, xem kiểu người TRI THỨC sẽ có cảm giác thế nào!

Vừa nói, cậu ta vừa tiến lại gần mặt nó hơn. Một tay chặn trước mặt nó, một tay đút túi quần. Mặt nó đỏ như cà chua chín, mắt tròn ngược như mắt ếch, cái lỗ mũi nở phình ra hết cỡ. Làm sao đây, làm sao đây...Đang đầu gặp phải tên du côn này...làm sao đây??

- Ê! Ở đằng kia có gì kia! - Nó kêu lên, lấy tay chỉ về phía sau.

Cậu ta bỏ tay ra, quay lại nhìn về phía sau, nhân cơ hội đó, nó đá cho cậu ta một cái “triệt sản” rồi chạy như bay về nhà.

- Phù...phù...đáng sợ quá! Nhưng...hehe...vẫn không bắt nạt được bà đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tìm kiếm

Về đến nhà, tâm trạng nó ỉu xìu. Vứt chiếc cặp xuống đất, nó lục đục tìm giường ngủ. Giờ này bọn hắn chưa về, cứ tìm chỗ nào đánh một giấc đã...

Trong khi đó, ở một nơi nào đó, đang có một số người nào đó đàn điên cuồng tìm nó...

- Vy Khánh!

Hắn gọi âm lên. Bên cạnh Hạo Thiên và Minh Khang cũng chẳng khá gì hơn. Chuyện là...

Chuông reo, hắn cùng hai người kia đi xuống khối 10 để tìm nó. Ba người đi đến đâu, nữ sinh đổ rầm rầm đến đó. Thoáng chốc đã đến trước cửa lớp 10A1...

Hắn gọi lại một cô gái làm cô nàng chìm đắm trong mộng tưởng:

- Cô kia!

- Dạ anh...anh Phong...- Cô nàng cười tươi

- Em có thể gọi bạn học Vy Khánh ra đây một chút giúp anh được không? - Hắn đang mang thứ cảm giác kinh dị tởm trong cổ họng nên Hạo Thiên đành phải ra tay nói giúp.

Cô gái đó gật đầu, ngó ngó vào lớp rồi ngáy thơ nói:

- À, từ tiết hai em đã không thấy bạn ấy ở lớp nữa. Không biết bạn ấy đi đâu rồi nữa!

Hắn giật mình, quay ngoắt lại nhìn Thiên và Khang. Cả ba người cùng nhìn nhau, bối rối. Đã có chuyện gì xảy ra với nó rồi?

Thế rồi không kịp nói gì, ba người lao ra sân như vũ bão. Vừa đi vừa ngó nghiêng tìm bóng dáng nhỏ bé của nó.

Hắn vừa thở vừa nói:

- Thiên, mày gọi điện về nhà chưa?

- Rồi. Không ai nghe máy cả! - Giọng Hạo Thiên lo lắng thấy rõ.

- Chết tiệt. Con bé đó đâu rồi cơ chứ?

Minh Khang lục lọi khắp các lớp, tâm trí anh như rối bời hết lên. Hơi thở anh khá gấp gáp, nhịp tim chưa bao giờ đập nhanh như thế này...

- Em có thấy bạn gái này ở đâu không?

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại ra, màn hình chính là một cô bé xinh xắn, đôi môi hồng với bộ váy trắng tinh khiết - Mạch Vy Khánh.

- Dạ, em không thấy!

Mặc dù mọi người vô cùng khó hiểu và cũng không biết cô gái trên màn hình của soái ca học đường đó là ai. Nhưng họ biết rằng, cô gái đó nhất định phải rất quan trọng với anh..

Tại lớp 10A1, Bảo Nhi đang ngồi buồn một góc thì một cô bạn gái vỗ vai:

- Ê Nhi, cậu có thấy Vy Khánh lớp mình đâu không?

Cô ngược đôi mắt buồn rầu lên rồi cất tiếng:

- Về rồi!

- A, mấy anh trong hội học sinh đang tìm cậu ấy điên cuồng đấy. Giờ này cả trường như muốn loạn lên rồi!

- Cái gì? - Bảo Nhi mở to mắt.

- Không tin cậu xuống dưới sân thử xem!

Bảo Nhi vội vàng chạy xuống sân trường. Không biết vô tình hay cố ý mà đụng phải Huỳnh Lệ Anh - hotgirl có tiếng của trường cùng đàn em của cô ấy:

- Ê con nhỏ kia! Mày không có mắt à?

Lệ Anh cất giọng chua ngoa hỏi.

Bảo Nhi không thèm trả lời, ba chân bốn cẳng chạy thực mạng. Một người trong đám nữ sinh đó bĩu môi:

- Làm gì mà chạy như ma đuổi vậy chứ? Xí!

Huỳnh Lệ Anh hơi nhíu mày:

- Đó chẳng phải...là...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Lo lắng và tình yêu

Bảo Nhi hoa mắt với bốn bề rộng lớn của ngôi trường. Biết tìm đâu ra hai người đó (Hạo Thiên và Hàn Phong) để thông báo bây giờ!?

Cô chạy lên phòng hội trường, thì bất ngờ va phải Minh Khang. Cô không biết trong hội học sinh còn có người thứ ba vì Minh Khang vừa về nước lúc nó bị nạn. Thoáng chốc, cô hơi choáng váng với vẻ đẹp không tì vết của anh. Nhưng rồi nghĩ đến công việc chính của mình, cô nhanh chóng xin lỗi anh rồi tháo vạt tìm kiếm.

Minh Khang giữ tay Nhi lại, hỏi:

- Bạn học này, em có thấy cô bé trong ảnh này không?

Bảo Nhi bất ngờ khi nhìn thấy hình ảnh cô bạn thân Vy Khánh của mình đang hiện lên trên màn hình chính của anh chàng soái ca quốc dân này. Không kịp suy nghĩ, cô lắp bắp:

- Vy... Vy Khánh!

- Em quen em ấy hả? - Minh Khang lo lắng rồi chuyển sang mừng rỡ.

- Nó là bạn thân của em!

- Vậy em có thấy em ấy đi đâu rồi không?

- Lúc hết tiết một nó bị thầy hiệu trưởng gọi xuống phòng. Trờ lên thì nói nó bị đuổi học...

- Đuổi học? - Anh sốc.

- Không như anh nghĩ đâu. Chỉ là...bị chuyển lớp không cho học A1 nữa thôi!

- Vậy em biết bây giờ em ấy đang ở đâu không?

- Em không biết nữa. Nó thu dọn sách vở rồi nói về nhà, nhưng em không biết nó có về nhà không...

Minh Khang gật đầu rồi gọi điện cho hai tên kia:

- Phong. Về nhà đi!

- Có chuyện gì à? - Giọng hần mệt mỏi chứa đầy lo sợ.

- Về nhà rồi nói.

Cũng như vậy, anh gọi cho Thiên. Xong việc, anh tạm biệt Bảo Nhi:

- Cảm ơn em. Bây giờ anh có việc rồi, lần sau gặp lại. Chào!

- Tạm biệt anh!

1 phút sau, chiếc xe Lamborghini đen của ba người đó đã đỗ trước cổng trường. Minh Khang vội leo lên, mắt hút...

Bảo Nhi ngẩn ngơ:

- Anh ấy là ai nhỉ? Tại sao màn hình điện thoại của anh ấy lại là hình Vy Khánh?

Trên xe, hần vừa lái xe vừa hỏi Minh Khang:

- Có tin gì rồi?

- Vy Khánh về nhà rồi!

- Ai nói?

- Một cô bé nào đó nói là hiệu trưởng đuổi học con bé rồi!

Hạo Thiên + Hần cùng hét lên, đặc biệt là hần - buông cả tay lái:

- CÁI GÌ? ĐUỔI HỌC??

- Lái xe đi! Lại lao vào đâu chết thẳng căng ra! - Minh Khang bình thản.

- Vậy mày nói nghiêm túc ra xem! - Hạo Thiên cắn môi.

Minh Khang thở dài:

- Đuổi học ở A1. Chứ con bé bị chuyển lớp thôi!

- Sao lại...

- Nghi một tháng như vậy là còn nhẹ đấy. Cái tao lo nhất bây giờ là không chắc Vy Khánh sẽ về nhà.

- Con nhỏ đó là có chuyện gì, chắc tao...- Hần nói nửa chừng.

Hạo Thiên tò mò tọc mạch:

- Mày làm sao?

- Thì...tao...thôi về nhanh đi!

- Thì mày không lo lái xe nhanh lên còn kêu à? - Hạo Thiên châm chọc.

Minh Khang ngồi suy nghĩ một lúc lâu. Vy Khanh đối với ba người họ là một thành phần không thể thiếu. Anh cũng nhận ra tình cảm khác lạ của hai thằng bạn dành cho người con gái

ấy.

Yêu đơn phương, một thứ cảm giác vô cùng Yomost...

Nó găm nhấm từng cảm xúc của ta bất kì vui, hay buồn.

Đột nhiên, lại tự ảo tưởng rằng người ta cũng thích và để ý đến mình. Vì những hành động của người ta vô cùng thân thiện và quan tâm...

Sau này mới nhận ra, hóa ra, từ trước đến giờ, mình đều là người suy nghĩ nhiều. Hóa ra...với ai, cô ấy cũng làm như vậy cả!

Về đến nhà, hần xông thẳng vào nhà tìm nó. Trong lòng hần như bị lửa đốt đến cháy lòng, như bị kiến cắn mà không biết ở chỗ nào để bắt nó đi...

- Vy Khánh!

Tiếng gọi oang oang khắp căn nhà. Nếu như ngôi biệt thự này không có hệ thống cách âm quá tốt thì chắc người qua đường đã tưởng bọn hần là người điên...

Cạchh...phòng nó bất mở, một tiếng thờ phào nhẹ nhõm phát ra từ Hạo Thiên...anh...đến trước hai tên kia một bước rồi!

Nhìn cô gái đang ngủ ngon trước mắt, bỗng nhiên, trong lòng anh dâng lên cảm giác ảm áp lạ thường. Cảm giác như ta đang đói, mà nhìn thấy một đồng dùi gà trước mặt. Cảm giác như trong mùa đông lạnh buốt lại được ngồi trước lò sưởi ấm áp. Cảm giác như hàng ngàn trái tim đang nảy ra trong tâm trí anh. Cảm giác như dòng nước ấm áp đang chảy trong tim anh.

Cảm giác như...mình đang yêu một người vậy...

Mà không phải như nữa, mà thực sự, anh “yêu” một cô gái rồi!

YÊU - thứ cảm giác mà anh chưa từng biết tới. Bây giờ lại đến một cách đột ngột như vậy...

Khẽ đóng cửa một cách bình lặng, anh rút điện thoại ra, nhắn tin cho hai người kia dù khoảng cách chỉ trong mấy bước chân:

- Nhóc con đang ngủ trên phòng. Không cần lo nữa đâu. Nấu cái gì ăn đi. Đói rồi!

Thì ra, tình yêu có thể đến một cách giản dị và đột ngột như vậy...

Nó như một liều thuốc tiên, không cần uống mà vẫn vui vẻ cả ngày.

Một tảng băng không biết động lòng như Hạo Thiên, đây là mối tình đầu của anh. Cảm giác đầu đời như mọi thứ xung quanh đều tươi đẹp. Nhưng khi người đó bước tới, mọi cảnh sắc quanh anh đều lu mờ, làm nền cho người đó. Thích một người, là khi người đó vui, ta vui cùng người đó, bất chấp thành người tâm thần. Khi người đó buồn khóc, ta có thể nhốt mình cả ngày trong phòng để buồn thay cô ấy...

Khi cô ấy được an toàn, một thứ cảm giác bình yên lại nảy ra trong thâm tâm của ta...

Hạo Thiên khẽ mỉm cười bước về phòng của mình.

Có lẽ, anh YÊU thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Wanyang potato? Món ăn bí mật

Trưa, mọi thứ im lặng khác thường...

Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, khẽ vươn vai đi vào nhà tắm. Trời, con bé nào trong gương thế kia?

Trông nó...thảm hại đến thế sao?

Ôi trời, để ba tên kia nhìn thấy khuôn mặt đáng thương này của nó thì...chắc không yên quá!

Nó rửa mặt, rửa thật kĩ để nước làm trôi đi nỗi buồn của nó. Khẽ lắc đầu, nhìn vào gương, nó chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi xuống nhà.

Dưới nhà, bàn ăn đã được bày biện đầy đủ. Hần đang chăm chú bê những bát thức ăn từ trong nhà bếp ra.

- A! Vy Khánh! Em dậy rồi à? - Minh Khang cười tươi

- Vâng! Bây giờ rồi anh?

- Um...hơn 11 giờ rồi! - Anh ngó chiếc đồng hồ trên tay

- Dạ...

Nó bước xuống nhà, chạm phải ánh mắt của hần. Lại thật đây, hần nhìn nó chẳng giống mọi ngày tẹo nào. Lạnh ngắt...

Ngồi xuống ăn cơm, hần cũng không thêm nói nửa câu. Nó cúi đầu xuống, ăn chậm chậm...

Hạo Thiên đẩy đầu nó lên:

- Vy Khánh. Em ăn kiểu gì thế? Ngẩng cao cái đầu lên!

Nó gật đầu rồi nhìn hơn một chút...

Cảm giác vẫn rất...khó chịu.

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới buông đũa, hỏi nó:

- Nghe nói em bị đuổi học ở A1?

Nó lăm lét nhìn quanh, gạt mình. Nhìn ánh mắt hắn chứa toàn đá lạnh, nó sợ sệt gật đầu.

- Sao em không nói với tôi? - Hắn nói tiếp

- Tôi...thì tôi về, định để trưa mới nói. Ai dè, các anh nhanh như chó săn ấy, thoát cái đã biết chuyện rồi...

Hạo Thiên gác đũa, thờ dài:

- Em về nhà không báo, làm bọn anh tìm em suốt cả sáng nay có biết không hả?

- Sao? Sao lại tìm em? - Nó sững sờ

- Vì...sợ em lại xảy ra chuyện gì...

- Haizz...em không sao đâu mà. Chẳng lẽ em vô dụng đến nỗi bản thân mình cũng không tự bảo vệ được?

Hắn đập bàn, đứng dậy:

- Tôi phải đi tìm hiệu trưởng!

Nó vội vàng can:

- Tên điên này, anh định làm gì hả?

- Hối ông ta cho ra lẽ!

- Không cần đâu. Không phải vì tôi nghỉ học nên bị đuổi, mà là...thiếu kiến thức thôi. Anh nghĩ xem, nếu với cái lượng kiến thức như này thì theo thể nào kịp với A1.

Nó nói một câu, hết hơi

- Nhưng...

- Dù sao cũng chuyển sang A3 thôi mà. Có gì to tát chứ! Sang bên ấy có khi tôi còn được thư giãn đầu óc hơn.

- Thôi được rồi! - Hắn bắt lực nói.

Nhìn về mặt của ba tên đó lúc này, nó không thể nào nuốt nổi hột cơm nào cả. Bền cổ tỉnh cười lớn:

- Haha...nhìn bản mặt mấy anh kia! Mắc cười quá! Tươi lên cho đời tôi nó sáng cái coi!

Hắn thờ dài, rồi cùng Hạo Thiên và Minh Khang lên phòng.

Từ trưa đến chiều, nó nằm trong phòng xem phim, chán thì chơi game, đọc truyện. Nó không tài nào ngủ được cho đến năm giờ chiều. Hôm nay nó làm sao vậy nhỉ?

Đang hát vu vơ mấy bài hát ngân nga thì nó gạt mình nghe gọi:

- Heo lìn! Dậy nấu cơm mau!

Nó song sóc dậy, tuôn xuống cầu thang, vừa hay thấy hắn đang đứng như trời trồng ở đó.

- Anh đi nấu đi, đi mà! - Nó phụng phịu, cả đời nó ghét nhất là nấu ăn và chăm sóc trẻ. Điều này nói lên nó chẳng có tí nào gọi là “thục nữ” cả.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Minh Khang, anh phải đi thật rồi sao?

Ăn cơm, cái không khí lúc trưa cũng dịu xuống hẳn, cái bản mặt hắn cũng đỡ đỡ hơn. Nó cũng có thể ngồi ăn bình thường được rồi.

Thế nhưng, Minh Khang hôm nay lại rất trầm tư, có vẻ như anh có chuyện gì đó không vui. Càng ngày, nó càng lo lắng cho nét mặt của Minh Khang.

Nó cắn một miếng thịt, rồi buông đũa, chống cằm hỏi:

- Minh Khang, hôm nay anh lạ lắm. Từ chiều đến giờ rồi.

Hạo Thiên nhòm nhোm hùa theo:

- Ôi, nhớ con nói tao mới để ý, bộ mày có chuyện gì à!?

- Có chuyện gì thì nói cho anh em biết. - Hấn trầm tĩnh nói.

Minh Khang thở dài thườn thượt, chép miệng một cái đau lòng, nãy nê trả lời:

- Thật là, chuyện gì cũng không giấu được em...

- Có chuyện gì sao? - Nó lo lắng

- Ừm...chuyện là...sáng ngày mai, anh phải lên đường trở về Mỹ rồi.

Có tiếng đồ vỡ vang lên:

- CÁI GÌ? - Đồng thanh

- Chiều nay mẹ anh đã gọi điện, nói rằng công ty đang có một dự án trang sức lớn, nên bắt anh về mới chịu.

Nó bất bình:

- Sao...sao...

Hạo Thiên ngạc nhiên:

- Dự án quan trọng thế cơ à?

- Ừm. Liên quan đến công ty Hải Yến!

Minh Khang từ tốn nói. Nghe đến hai từ “Hải Yến”, trong lòng ba người con trai tự dưng thất lên.

- Lại là Hải Yến à? - Hấn bình tĩnh hỏi

- Ừ. Họ muốn giành cổ đông với Nhật Minh (công ty nhà Minh Khang). - Khang hơi giận, mặt mũi đỏ bừng.

Hạo Thiên đập bàn:

- Từ bao giờ nhà họ lại thành ra như vậy cơ chứ?

Nó nảy gờ ngồi nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, cứ giồng tai lên nghe, chốc chốc lại gật gật ra vẻ hiểu biết. Chứ thật ra, đến Nhật Minh nó còn không biết là công ty của Minh Khang chứ đừng nói đến Hải Yến.

- Nhật Minh, Hải Yến là cái gì thế? - Nó hỏi

Hạo Thiên trả lời:

- Nhật Minh hay còn gọi là Victory Sun. Là công ty trang sức nổi tiếng, thuộc gia đình của Minh Khang. Còn Hải Yến...

Hấn ngắt lời:

- Thôi không cần giải thích nữa. Dù gì cũng phải về thôi.

Nó cảm thấy rất khó hiểu, tại sao khi nghe thấy hai từ “Hải Yến”, hấn lại tái mặt như vậy? Liệu...Hải Yến có liên quan gì đến cô gái mang tên Hoàng Yến kia không?

Phòng khách, tình hình đang căng như dây đàn...

- Mấy đi bao lâu? - Hấn đặt ly vodka lên bàn, nhìn vào mắt Minh Khang.

Anh nãy lòng:

- Chắc tầm...trước Tết tao mới về được!

Nó gật mình, nhảy chồm chồm lên như con ếch giờ hơi:

- Sao? Vậy là...3 tháng nữa anh mới...

- Sớm nhất là như vậy. - Anh thờ dài.

Không khí trong phòng không dễ thở chút nào. Trong lòng mỗi người đuối theo một suy nghĩ riêng. Việc Minh Khang ra đi lần này không đơn thuần chỉ là vì công việc, mà còn vì...nó. Anh không thể tập trung vào bất kỳ một thứ gì nếu cứ để tình cảm này giày vò. Rõ ràng là yêu đơn phương, cảm giác sao lại khó chịu đến vậy. Anh đi lần này là muốn quên đi phần nào hình bóng của nó. Nhưng, thời gian ba tháng là quá dài, liệu, anh có vì quá nhớ nó mà đột ngột bay qua nửa vòng Trái đất để quay về không?

- Vy Khánh! - Khang bất ngờ gọi nó

- Dạ? - Nó buồn rầu đáp

- Bây giờ đi ra đây với anh. Anh có chuyện muốn nói với em!

Hấn và Hạo Thiên gật mình, đồng thanh hỏi:

- Đi đâu?

- Một chỗ. Vy Khánh, em đi một mình thôi, hai thằng mày ở nhà ngủ sớm đi!

Một lát sau, nó đã cùng ngồi trên moto của Minh Khang, lướt như bay trên con đường cao tốc. Gió cuối thu đầu đông mát lạnh, phả vào mặt nó. Lúc đó, nó cảm nhận được hơi ấm từ con tim người ấy...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tổ tình

Anh dẫn nó đến một công viên đêm. Dòng chữ NIGHT PARK nổi hiện rõ trên cánh cổng to lớn.

Minh Khang cầm lấy bàn tay nó, kéo lên Đu quay trên không, hay còn gọi là trò lồng trứng. Nó để Minh Khang kéo đi như vậy, cũng chẳng có cảm giác gì, bởi vì nó đang rất buồn. Xa một người tốt như Minh Khang những ba tháng, liệu...

- Chúng ta lên cái đó nhé! - Anh chỉ tay vào một cái lồng màu xanh dương, đèn led chiếu sáng lấp lánh. Nó gật đầu, nhẹ nhàng đi theo.

Ngồi trên lồng trứng, nó tha hồ ngắm cảnh đẹp. Cả thành phố như thu nhỏ vào mắt nó, ánh đèn lấp lánh như kim cương ở mỗi khu phố làm cho công cuộc ngắm cảnh của nó càng thêm thi vị.

- Vy Khánh! - Một lần nữa, Minh Khang lại bất ngờ gọi tên nó.

Nó quay lại, ngờ nghệch hỏi:

- Dạ anh?

- Ngồi xuống đi! Anh có chuyện muốn nói với em!

Nó ngoan ngoãn gật đầu rồi ngồi đối diện anh. Bỗng thấy trong ánh mắt của Minh Khang, chứa cả một biển trời ảm áp. Nó hơi lo lắng cho vấn đề mà anh sắp nói rồi.

Minh Khang hít một hơi dài, rồi nhìn vào mắt nó, cầm lấy tay trái nó, cầm thật chặt:

- Vy Khánh...anh...thích em!

Nó đống người, mặt hồng ửng vì câu nói của Minh Khang. Nó không ngờ rằng có một ngày, anh lại nói với nó những điều như vậy. Ánh mắt nó ánh lên sự bối rối nhẹ:

- Sao...sao ạ?

Minh Khang quả thật hơi đau lòng vì phản ứng của nó. Dù gì trong thâm tâm anh, cũng đã từng tưởng tượng ra cảnh này rồi. Nhưng sao, nó còn đau lòng hơn những gì anh nghĩ. Lỡ sau hôm nay, ánh mắt nó nhìn anh sẽ thay đổi? Nó sẽ chẳng còn nhí nhố hồn nhiên mỗi khi núp sau bóng của anh nữa, nó sẽ không còn phụng phịu ôm cổ anh bắt anh nấu cơm nữa, hay nó sẽ chẳng bao giờ chấp nhận nhìn mặt anh nữa?

Minh Khang gờ rói bằng một câu nói dối khá khó tin:

- Haha...Vy Khánh. Em còn dễ dãi quá. Anh đùa có xú mà đã...

- Anh này...- Nó giật dỗi hất tay Minh Khang ra, ngay lập tức lại bị anh bắt lấy.

- Vy Khánh này, em thấy trong 3 người bọn anh, ai là người tốt nhất?

Nó ngây ngô trả lời:

- Tất nhiên là anh rồi, Minh Khang!

- Thật chứ?

- Thật mà!

- Vậy...sau này, em có ghét anh không? - Anh hỏi, ánh mắt da diết nhìn nó.

- No! Never! Anh tốt như vậy, ai mà thêm ghét chứ! Hehe...

Nó vừa kể chuyện vừa cười nắc nẻ trên lồng trứng. Sau đó, hai người còn chơi thêm vài trò nữa. Đối với Minh Khang, có lẽ, đêm nay là đêm đáng nhớ nhất cuộc đời anh. Nhìn cô bé ngây thơ, trong sáng như giọt nước trước mặt, anh thấy hơi chạnh lòng. Thôi thì, chúc em hạnh phúc nhé! Mối tình đầu!

Hai người trở về, cả hai cùng im lặng, anh biết, nó đang ngủ gục trên vai anh. Anh ước như thời gian có thể dừng lại, không quay nữa, để thời khắc này là mãi mãi không bao giờ trôi qua. Cảm giác hạnh phúc len lỏi nơi trái tim băng giá của một đại thiếu gia ác ma chưa từng biết vị ngọt của tình yêu. Anh hiểu rằng, cảm giác này từ ngày mai sẽ biến mất, anh sẽ phải tập sống trong cô đơn, cách xa người con gái anh yêu những nửa vòng Trái Đất. Nhưng ít ra, làm vậy, anh sẽ bớt đau lòng, cũng có khi quên đi một phần kí ức về nó.

Đêm hôm ấy, nó nằm ngủ ngon lành trong chăn ấm. Chẳng ai biết, có một người thức trần trọc không ngủ được. Chỉ có trời đất, mà quý mới biết, trong đêm tối, có một người con trai đang rơi nước mắt vì tình yêu đầu đời của mình. Đáng, rất đáng. Lần đầu tiên anh khóc vì một người đã từng rất xa lạ. Võ Minh Khang xưa nay chưa từng bị khuất phục trước một ai, bây giờ lại bị thu phục bởi một cô bé nghịch ngợm và đáng yêu như vậy. Ngày anh gặp nó, cái vẻ hồn nhiên, tình nghịch ánh lên trong đôi mắt của nó đã để lại cho anh một ấn tượng sâu sắc. Cảm giác ấy anh chưa từng có bao giờ, nay lại trào dâng thật mạnh mẽ.

Đêm, một người không ngủ, để đào mộ chôn lấp tình yêu của mình. Nhưng anh không thể, lại cố gắng bởi nó lên.

Buông bỏ, là một cảm giác không thể diễn tả được.

Bạn đọc biết không? Hôm nay Zy ngược Minh Khang như vậy, là có lý do cả đấy.

Hôm nay, Zy thất tình. Hihi ☐

Đau thật các bạn ạ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Gặp lại người cũ

Sáng hôm ấy, 7h 30 Minh Khang bắt đầu bay. Mặc dù biết hôm nay òa ngày chuyển sang lớp mới, nhưng nó vẫn nằng nặc đòi đi tiễn anh cho bằng được.

Sân bay quốc tế Nội Bài..

- Tạm biệt nhé! Hẹn ngày gặp lại! - Minh Khang mỉm cười vẫy tay chào ba con người đang thất thần trước mặt. Anh chạy lại nói từng người một, đầu tiên là Hàn Phong với lời nhắc đừng có nhớ anh quá mà bay sang Mi làm gì. Ngay lập tức đã bị hân cho một cước suýt ngã. Tiếp theo là Hạo Thiên. Cuối cùng, nhìn nó, đối nhiên, anh dang tay ôm chặt lấy nó vào lòng.

Nó hơi bất ngờ, nhưng cũng bất giác đưa tay lên, ôm lấy anh. Nó khóc rồi.

Trong cái se se lạnh của đầu đông xứ Hà Thành, lại nghe đâu có mùi đám chùa loen loét. Quay đầu lại mới biết Hạo Thiên và Hàn Phong đang nhìn hai người kia với ánh mắt tòe lửa.

Minh Khang ghé tai nó, nói nhỏ:

- Thật ra, tối qua, anh nói thật đấy!

Cũng chỉ đủ cho nó nghe được.

Nó hơi hoang mang, nhưng rồi lại mỉm cười buông anh ra. Tạm biệt anh, hẹn ngày gặp lại!

Máy bay từ từ cất cánh..

Trên máy bay, một người con trai không ngừng dõi theo bóng dáng bé nhỏ của một cô gái đang xa dần, trên môi khẽ nở nụ cười chua chát.

- Nhóc con, anh biết tình cảm em dành cho anh là gì. Kể cả hai thằng kia cũng vậy. Nhưng chắc...người có thể cho em hạnh phúc lại không phải là anh. Nữ chính cuộc đời này là em, nhưng tiếc rằng, anh không phải nam chính. Với tư cách là một người anh trai, anh thật lòng chúc em hạnh phúc. Nhưng nếu một trong hai thằng kia làm tổn thương em, anh nhất định sẽ quay lại theo đuổi em, với một thân phận khác, không phải là anh trai!

Trường học. Chuông vào lớp đã điểm được hơn một tiếng, nó cũng bọn hân mới đến trường. Khoác ba lô trên vai, nó hít thở thật sâu, nhìn lên phòng học có ghi rõ A3. Sau này, căn phòng đó sẽ là tổ ấm của nó, nó sẽ phải có cuộc sống mới thôi.

Đến cửa phòng, nó rón rén ở ngoài cửa lớp. Cô chủ nhiệm đã nhận ra nó, vui vẻ đón nhận nó như một người đã quen lâu năm:

- Vào lớp đi em!

Học sinh A3 nổi tiếng là chúa soi mói, nên vụ có học sinh mới chuyển đến không thể qua mắt được bọn họ. Từ sáng đến giờ, lớp cứ ồn ào như chợ vỡ, tò mò nhìn mặt thành viên mới.

- Các em chào mừng thành viên mới của lớp chúng ta nào! - Cô chủ nhiệm cười tươi.

Nó bước vào, hàng trăm con mắt đổ dồn lên người nó. “Người chứ có phải khủng long đâu mà nhìn ghê thế? Có tin tôi móc mắt mấy người ra không?” Nó trầm nghĩ.

Nó nhẹ nhàng cúi xuống, lễ phép chào hỏi ra dáng một cô gái ngoan hiền:

- Chào các bạn. Mình tên là Mạch Vy Khánh, chuyển từ A1 xuống đây. Mong các bạn giúp đỡ.

Đám con trai hò reo ầm ỹ:

- Được!

- Dễ thương thế?!

- Thiên thần của tao đây rồi!!!

.....

Nó chọn cho mình một chỗ ngồi ở góc khuất của căn phòng. Lập tức, những ánh mắt hiền lành trước kia liền biến thành ghê tợn, nhắm thẳng vào nó mà bắn. Chỗ này tuy hơi khó nhìn một chút nhưng cũng đỡ hơn là ngồi dưới cái nhìn soi mói đầy hung tợn của đám con gái trong lớp. Lát sau, vì đây là mộ Ngủ Văn nên nó nhanh chóng ngủ gà ngủ gật.

Bóng dáng một người con trai cao lớn bước vào lớp...

Trong lớp nổi lên những tiếng xì xào không hề nhỏ, làm cho nó kể cả lúc ngủ vẫn hơi bị khó chịu.

- Lâm Thiên Khánh! Em lại đi học muộn nữa. Em...

Tiếng cô chủ nhiệm hơi khó chịu một chút.

- Có liên quan đến cô không? - Chàng trai tên Lâm Thiên Khánh kia nhếch mép trả lời, lại tạo cơ hội cho đám nữ hò hét ầm ĩ lên.

Nó khẽ lắc đầu, ngủ tiếp.

Cô chủ nhiệm tức đến nổi không nói được gì, bèn tiếp tục quay lên bảng làm nhảm một mình. Lâm Thiên Khánh nhú mồm khi thấy chỗ ngồi thường ngày của mình lại bị lấp trống bởi một cô gái lạ hoắc lạ huơ. Cậu từ từ tiến lại bàn của mình, chống hai tay lên mặt bàn, nhìn rõ khuôn mặt của người con gái đó. Rõ ràng trong cái lớp này, cô giáo chủ nhiệm tên gì cậu cũng chẳng biết đừng nói đến cái mặt của từng người trong lớp, nhưng tại sao khi nhìn thấy cô gái này, cậu lại có một cảm giác vô cùng thân thuộc.

Trực giác không lành, nó liền mờ mắt ra. Đập vào mắt nó là một cậu bạn vô cùng đẹp trai, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Nó nhìn chăm chăm vào cậu, lập tức, nó nhận ra, cậu bạn này...là...

Cũng một giây sau đó, cậu bạn kia cũng hét lên:

- Là cô/anh?

_____

Có mem nào đoán được Lâm Thiên Khánh là ai không nè? Có quà nha!!

Quà tinh thần vui về nè. Chứ nay bạn tác giả buồn quá, không viết được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Oan gia đôi đầu

Nó há hốc mồm nhìn tên đó...đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Nó quắc mắt:

- Lại là anh sao? Tên đại ca béc giê kia?

Cậu ta tỉnh bơ:

- Lại là cô sao? Cô gái CÓ ÍCH CHO XÃ HỘI?

- Anh...

- Tôi làm sao? Đẹp trai quá à?

Thần linh ơi, không ngờ ngoài ba tên kia ra, trên đời vẫn còn những tên tự ki cấp độ max như thế này.

Nó đứng dậy:

- Phiên anh ra chỗ khác để tôi còn học! - Nó bức xúc nói.

- Chỗ của tôi, cô có quyền đuổi tôi đi sao?

- Anh...

- Bằng tuổi. Đừng có anh anh như thế. Có biết là lố lăm không? - Cậu cười nửa miệng.

Nó cắn răng canh cách:

- Tương tôi thèm lẩn chác? Bằng tuổi, cậu đừng có cô cô như vậy. Có biết là tòm lăm không? - Nó nhại lại câu nói của cậu ta.

Cả lớp tròn mắt nhìn cô học sinh mới chuyển đến, ăn gan trời trướng trâu gì đó rồi nên mới dám đầu khẩu tay đôi với thiếu gia Lâm Thiên Khánh. Ai cũng biết, cậu nổi tiếng sát gái, tàn nhẫn và lạnh lùng, một trong những thành phần khó dạy nhất trường cấp ba Hoàng Kỳ này. Vậy mà, hôm nay lại có người dám đứng dậy giảng đạo cho cậu cơ đấy. Thật gan mà!

Cô giáo quay xuống, giọng nói khó nghe thấy rõ:

- Lâm Thiên Khánh! Mạch Vy Khánh! Đề nghị hai em giữ trật tự để tôi còn giảng dạy!

Nó nghe xong, gạt mình, quay sang nhìn cậu:

- Cậu...cũng tên Khánh?

- Thì sao?

- Haiza, thật ô nhục thanh danh của cái tên Khánh đẹp đẽ của tôi quá đi!- Nó than vãn, nhìn cậu một cái sắc lẹm

Cậu ta vút cặp xuống ghế, lạnh lùng ngồi xuống. Trầm giọng nói:

- Nể tình cậu là người cùng tên, tôi cho cậu ngồi cùng. Nên nhớ, bàn này, tôi là chủ. Cậu không có quyền gì ở bàn này hết.

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu? Cậu tưởng tôi không còn chỗ nào để ngồi nữa à? - Nó khinh khỉnh

- Vậy cậu thử tìm xem, còn chỗ nào khác để cậu ngồi nữa không?? - Cậu ta thách thức.

Nó nhìn cậu ta, ra vẻ không đầu rồi đứng phắt dậy, nói với giáo viên:

- Em thưa cô...

- Chuyện gì vậy em? - Cô giáo quay xuống lần n.

- Em...muốn chuyển chỗ!

Cả lớp xì xào to nhỏ vì chưa thấy ai có phúc mà không biết hưởng như nó. Trước giờ, Lâm Thiên Khánh chưa từng đồng ý cho một người nào ngồi cạnh cậu ấy, đến cả để nhờ cái cặp cũng không được. Hôm nay, cô gái mới vào lớp này lại được phúc phần đó, vậy mà còn đòi chuyển. Thật là...

Cô giáo ngó nghiêng tìm kiếm chỗ thích hợp cho nó. Một lát sau, cô giáo hỏi:

- Em muốn ngồi chỗ nào?

- Chỗ nào cũng được, cô ạ!

Vừa nói, nó vừa nhìn cậu ta với ánh mắt chứa bom. Ngay lập tức, cậu ta bấm bấm ngón tay xuống bàn, giọng lạnh âm °C:

- Ai dám chứa con bé này?

Cả lớp im phăng phắc, không còn những tiếng xì xào to nhỏ, bây giờ, một con muỗi bay qua cũng có thể nghe thấy tiếng vỗ cánh. Giọng điệu này của cậu tức là rất khó chịu rồi, cả lớp ai chẳng biết. Thế nên, từng tiếng trả lời vang lên thưa thớt rồi to dần:

- Không chứa!

- Thích thì sang lớp khác học đi!

- Ngồi chỗ đó rồi còn muốn sao nữa?

- Con bé này đúng là không có não mà!

-...

Nó ngó người, không ngờ sức ảnh hưởng của tên này cũng không kém gì ba tên tứ đại ma vương kia. Vậy mà mấy ngày học đầu năm nó lại chẳng nghe ai kể chuyện về tên này cả.

Lâm Thiên Khánh kéo tay nó xuống, nhếch mép:

- Yên phận đi!

Nó hậm hực ngồi phịch xuống, hai tay bẻ cái bút gần gãy làm đôi. Ánh mắt tóe lửa nhìn cậu đang cười đắc ý. Một góc nghiêng thần thánh! Đẹp tuyệt vời luôn! Nhưng, hữu thù bất báo không thể nể trai đẹp, nó tự trấn an mình, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giờ ra chơi..

Nó đang vội xuống Canteen, quay sang nói với cậu:

- Cậu làm ơn, dé ra cho tôi đi qua!

- Không rành. - Vừa nói cậu vừa đeo tai nghe vào.

Nó cũng không rành để đôi co với cậu, bèn chạy nhanh qua bàn, vô ý va phải mấy quyển sách của cậu làm chúng rơi vãi tứ tung xuống sàn nhà.

Nó thu người xuống, nhặt những quyển sách đó lên, đặt ngay ngắn lên bàn như cũ. Tưởng rằng chuyện đã êm xuôi, ai ngờ, Lâm Thiên Khánh mở mắt ra, cảm mấy quyển sách đó lên, vút thẳng vào thùng rác.

Nó tức giận:

- Cậu làm gì vậy hả?

- Đồ bẩn rồi, giữ làm gì...- Cậu bình tĩnh đáp.

- Cậu...trơ trẽn!

Nó quát lên rồi bực bội bỏ xuống Canteen, nó cần cấp cứu bởi trà sữa gấp, vì tên này làm nó nuốt không nổi. Người gì mà khinh người như vậy chứ? Thật không coi ai ra gì mà!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Rắc rối với đám hậu cung

Nó uống một lúc gần hết 3 cốc trà sữa, thấy tâm trạng khá ổn rồi nên lục đục lên lớp. Đang đi thì tự nhiên, Canteen chật kín người, những cô gái trước mặt đều vang lên những giọng nói chảy nước:

- Aaaa...anh Phong kia! Lâu lắm rồi mới thấy ảnh đến trường đó!

- Soái ca quốc dân là anh mà anh Phong ơi!

- Cấp...cấp cứu! Tao mất máu rồi! Mẹ ơi, sơ mi trắng kia!!

- Anh ấy hôm qua có đến, nhưng giữa buổi lại bỏ về mà!

- Ôi trời, đẹp gì đẹp dữ vậy? Mẹ anh ấy cho ảnh ăn cái gì mà đẹp vậy hả trời?

Đã bực mình lại thêm bực mình, nó đẩy cô gái vừa nói ra một góc, hờ hững phán:

- Hắn ta tắm cảm lợn đó má!

Nói xong, nó ngúng nguẩy đi luôn. Cô gái vừa bị đẩy ngã vùng dậy, kéo nó lại:

- Ê con kia! Ai cho mày dám sỉ nhục anh Phong của bọn tao? Có tin tao làm cho mày vĩnh viễn không nói được luôn không?

Nó hất tay cô ta ra:

- Anh ta là ai mà tôi không dám?

- Anh ấy là ai? Hội trưởng hội học sinh, người có quyền lực nhất trường này, hơn cả hiệu trưởng. Thành tích học tập cực tốt, gia cảnh cực khủng. Sở hữu vẻ đẹp ác ma và một fan club hùng mạnh mang tên Windy Love. Muốn biết gì nữa không? - Cô ta hất cằm hỏi.

Nó không ngờ tiếng tăm của hắn trong trường lại lớn đến mức này. Thế mà trong hơn một tháng ở chung với hắn, nó toàn phát hiện ra điểm xấu chứ chẳng nhìn ra mặt tốt nào!

Nó nhìn cô ta:

- Chẳng qua cũng chỉ là hảo danh!

- Mày...

Cô ta giơ tay lên, định tát cho nó một cái thì hắn bước tới. Lập tức, cô ta thay đổi 180°. Cúi mặt xuống, thu mình lại như con chó sắp bị chủ đánh.

- Có chuyện gì? - Hắn lãnh đạm hỏi, ánh mắt thích thú dán lên người nó. Nó cảm hận nhìn hắn, cũng tại hắn mà nó thành ra như thế này đây.

- Anh Phong, con bé này sỉ nhục anh! Nói anh tắm bằng cảm lợn, ăn cảm lợn mới có được vẻ đẹp như thế này. Còn nói những danh vị của anh hiện tại toàn là hảo huyền, không đáng một xu!

Cô ta vừa chu mỏ lên, vừa nói. Tức thật chứ. Nó có nói thế à? Thêm làm gì lắm muối thế? Mặn chết rồi đây này. Nó khinh bỉ nhìn cô ta:

- Mặn quá rồi bạn ơi. Bạn thêm nhiều mắm muối quá rồi. À mà, còn khăm khăm mùi mắm tôm nữa đấy!

- Mày nói gì? Mày...

Cô ta tức run cả chân tay, chỉ hận không thể ra tay với nó. Hắn này giờ vẫn im lặng lắng nghe nó đầu khẩu, nụ cười kín đáo được hắn giấu đi sau lớp mặt nạ lạnh lùng kia.

- Giải tán đi. Mịch Vy Khánh. Lát lên phòng hội trưởng, CÓ VIỆC CỦA MỘT THƯ KÍ!

Nói rồi hắn kiêu hãnh bước qua, đi thẳng. Nó cũng về lớp. Trong cùng một ngày mà có những hai chuyện bực mình. Hôm nay đúng là ngày sao chổi mà!

Nó không hề hay biết, từ xa, có hai ánh mắt đang nhìn nó chằm chằm.

Một là, của cô gái đứng trên sân thượng. Cô ấy cười nhếch, cắn răng ken két:

- Mày vẫn không chừa? Được thôi, muốn ăn đánh thì cứ tiếp tục.

Một ánh mắt khác, là của một chàng trai.

Chap này nội dung hơi xàm, độc giả xin thứ lỗi cho bạn tác giả. Bạn tác giả vừa lạnh vừa buồn ngủ nên não load hơi chậm.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Song Khánh? Khái niệm gì vậy?

Về lớp, đập vào mắt nó là cái tên Lâm Thiên Khánh mặc dịch đang kiêu ngạo ngồi nghe nhạc. Máu nó sôi sùng sục lên, cổ bình tâm nén giận, nó coi cậu ta như vô hình mà bước qua.

Ài ngờ, lại vô tình dẫm vào chân cậu. Lâm Thiên Khánh giẫy nảy lên, quăng thẳng cái tai phone xuống đất:

- Mạch Vy Khánh. Cậu đi đứng kiểu gì vậy hả?

Nó bình tĩnh đáp:

- Xin lỗi cậu nha. Haiza dạo này thị lực của tôi không được tốt lắm, cái chân của con khi lỏng lá to đùng như vậy mà cũng dẫm phải. Xin lỗi nha!

- Cậu...

Đây là lần thứ hai trong ngày, Lâm Thiên Khánh cứng họng với cô gái bước bình này. Không khí cả lớp trùng xuống, mọi sự sống đều tùy thuộc vào nét mặt của cậu ta.

Đang trong giờ học, cậu ta quay qua, đôi giọng nghe thật “dễ mến”:

- Cậu cũng gan nhỉ? Đến Dương Hàn Phong mà cũng dám đụng đến.

Nó tự đắc cười nhếch một cái:

- Sao? Hắn ta là ai mà tôi phải kiêng dè?

- Cậu nghe nói đến tứ đại mỹ nam của trường này chưa? - Lâm Thiên Khánh tựa lưng ra đằng sau, khoanh tay lại, nghiêng đầu nhìn nó.

- Tứ đại mỹ nam? Lại còn có trò đấy nữa cơ! - Nó nhún vai.

- Tất nhiên. Cậu có muốn nghe tiểu sử không?

- Tiểu sử về Hàn Phong à? - Nó chán nản.

- Ủ!

- Thôi khỏi đi. Tên đó thì tôi chẳng lạ cái quái gì nữa.

- Cậu biết những gì? - Lâm Thiên Khánh thích thú hỏi.

- Dương Hàn Phong à? Một tên sát gái cấp cao, mang vẻ đẹp có thể nói là hoàn hảo. Không sợ trời, không sợ đất, ngoài hai thứ đó ra thì cái gì cũng sợ. Có mối thù với mèo từ kiếp trước. Mặt nào cũng perfect, trứ giọng hát không thể dờ tẹ hơn.

Nó không suy nghĩ mà tuôn một tràng dài. Đó là những suy nghĩ của nó về hắn, qua những ngày sống chung với nhau, những gì đọng lại chỉ có nhiều đó. Tất nhiên là trừ mấy cái CHUYỆN ĐÁNG XẤU HỔ kia ra.

Lâm Thiên Khánh chống khuỷu tay xuống bàn, mặt không cảm xúc:

- Biết nhiều ghê nhỉ?

Nó gật gật đầu cười, rồi chăm chú nghe giảng. Buổi học hôm ấy kết thúc nhanh chóng.

Nó đang tung tăng khoác cặp đi về thì bất gặp Lâm Thiên Khánh đang đi ngay bên cạnh:

- Giật mình. - Nó bình thần đáp

- Giật mình? - Cậu nhướn mày.

- Ủ, giật mình.

- Chắc là giật mình.

Cuộc nói chuyện không đầu không cuối của nó và cậu làm cậu bật cười. Nó quay qua, phán một câu xanh rờn:

- Oan gia.

- Cái gì chứ. Oan gia cái gì! - Cậu hươ hươ cái tay lên, ra hình nắm đấm.

Nó cười nửa miệng:

- Du côn.

- Cậu...- Cậu ta tức đỏ mặt, hậm hực nhìn cô gái trước mặt.

Nó mỉm cười, khoác cặp nhanh nhẹn đi trước, bỗng nghe phía sau có tiếng gọi...

-... Khánh...!

Nó quay lại, môi nở một nụ cười nhẹ nhàng khi nhìn thấy Thiên Bảo-cậu bạn dễ thương ngày xưa.

Nó chạy tốt lại, vỗ mạnh lên vai cậu ta:

- Thiên Bảo. Haha, lâu quá không gặp!

- Ô, Vy Khánh. Sao cậu lại...- Nét mặt Thiên Bảo lơ lơ thấy rõ.

- Chẳng phải cậu gọi tôi sao?

- Không có. Tôi gọi...anh trai tôi mà! - Vừa nói Thiên Bảo vừa chỉ tay lên phía trước, hóa ra là...Lâm Thiên Khánh.

À, thì ra là thế. Thảo nào khi nghe tên họ của tên đại ca béc giê ấy nó lại thấy quen quen. Hóa ra là anh em họ hàng với Thiên Bảo.

Lâm Thiên Khánh từ từ bước lại gần hai người, cười một cái như chọc tức nó:

- Nhận vợ rồi. Quê quá!

Nó tức xì khói, cắn răng ken két nhìn cậu ta. Sau đó, ngún ngoãn hỏi Thiên Bảo:

- Hai người...là...anh em?

- Phải! - Đồng thanh.

- Sao...sao lại...- Nó chớp mắt suy nghĩ, sao có thể chứ? Tính cách hai tên này hoàn toàn đối lập nhau.

- Có gì không ổn à? - Lâm Thiên Bảo cười tươi.

Nó ôm ngực, lắc đầu để định chỉnh lại thông tin mình vừa nhận được. Nó nhăn trán nhìn hai tên đó:

- Nhưng hai người hoàn toàn khác nhau, từ ngoại hình đến tính cách!

Lâm Thiên Bảo cười nhẹ, cảm giác có vẻ giương hơn nộ cười trước:

- À, hai chúng tôi...cùng cha khác mẹ.

- Ô...- Đột nhiên, nó cảm thấy tội lỗi vô cùng. Cảm giác như đang đâm dao vào tim người khác vậy.

Nó lại cười một cái như gỡ rối tâm trạng của cả ba:

- Haha, thảo nào, Thiên Bảo dễ thương như vậy mà cái tên kia thì ngược lại hoàn toàn.

Thiên Bảo cười lớn:

- Haha, bạn học Vy Khánh và anh trai Thiên Khánh. Nói mới nhớ, hai người cùng tên luôn nha. Cùng lớp nữa...

- Cùng bàn. - Nó và Lâm Thiên Khánh cùng đồng thanh.

- Đây! Họp nhau very much! Hay là, sau này tôi gọi hai người là...Song Khánh đi nhỉ? Haha, dễ thương! Kute!

Lâm Thiên Khánh nhếch môi, vẻ đẹp nghiêng thùng đồ thùng hiện hữu trên gương mặt cậu:

- Song Khánh là thứ quái gì chứ.

Tìm nó đập liên hồi, chưa bao giờ nó chịu cảm giác bối rối như vậy. Vẻ đẹp này có thể nói là sánh ngang ngửa với Dương Hàn Phong. Một vẻ đẹp chết người, chết vật. Nhưng đối với hắn, ngay từ đầu đã không có thiện cảm, nên tiếp xúc bao nhiêu cũng không có cảm giác. Nhưng đối với tên Lâm Thiên Khánh này, một cảm giác như luồng điện chạy qua dọc sống lưng khiến nó phải rùng mình.

Nó hơi run run, ậm ục bình luận:

- Lâm Thiên Bảo, cậu cũng rành quá ha. Tên Khánh của tôi cao quý như vậy, sao cậu lại ghép lung tung với cái tên của cậu ta thế hả?

Lâm Thiên Khánh hay tay vẫn rút túi quần, bình thản nhìn nó:

- Đừng quên tôi và cậu cùng tên!

- Tên của tôi tiến hóa hơn cậu! - Nó cãi bướng.

Lâm Thiên Khánh“- _-!”

Oan gia ngàn năm vẫn là oan gia, mặc dù hồi nãy trong lớp, nó và cậu nói chuyện rất chính nhân quân tử. Thế mà vào phút sau đã trở mặt thành giặc.

Nó tạm biệt Thiên Bảo, quắc mắt nhìn Thiên Khánh rồi ôm cặp chạy lên phòng hội trường. Sáng nay hắn nói có việc cho nó làm, không biết chuyện gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đã nghiệm lại còn ngại

Nó chạy hồng hộc lên phòng hội trường, nhìn thấy hắn đang ngồi ngủ chễm chệ trên chiếc ghế xoay tròn, cười nham hiểm, rón rén lại gần...

“Haha, ta xoay, ta xoay cho mi chết!” Nó nghĩ thầm, nhưng khi đến gần, nhìn kĩ khuôn mặt hắn thì lại...ngẩn ngơ.

Kì lạ, từ bao giờ nó lại thích ngắm hắn ngủ như thế này nhỉ? Lại còn vụ tìm đập rộn ràng lúc thấy Lâm Thiên Khánh cười nữa chứ. Nó...bị bệnh rồi à?

Ngắm hắn được một lúc, rồi nó chẳng còn hứng chọc hắn nữa. Một quá, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, chớp mắt một lúc đã!

Ai ngờ, “một lúc” của nó, lại là cả buổi trưa.

Khi mở mắt ra đã là hơn một giờ chiều, nó ưỡ oải vươn vai, nhìn quanh không thấy hắn đâu, liền đứng dậy đi tìm. Căn phòng này rất rộng, muốn đi hết cũng phải mất một khoảng thời gian.

Xuống nhà bếp, nó giật mình khi thấy hắn trong bộ đồ đầu bếp đang loay hoay nấu nướng gì đó. Mím cười một cách gian tà, nó bước thật nhẹ, thật nhẹ tới gần hắn..

- Hú ồa!

Nó kêu to lên. Hắn có vẻ như giật mình thật, quay ngoắt lại phía sau, va phải nó làm nó loạng choạng, chới với suýt ngã ra đằng sau. Hắn nhanh tay đỡ nó, tình cảnh giống như trong phim ngôn tình vậy. □.

Nó đơ người, được nhìn hắn với góc cạnh như thế này quả thực, rất đẹp. Đột nhiên, lời của Lâm Thiên Khánh lại thoáng thoáng qua tai nó: “Tứ đại mỹ nam”.

Hắn cũng chẳng kém gì nó, máu dồn lên não rồi đỏ xuống mặt làm mặt hắn đỏ bừng. Một tay đỡ nó, tay kia run bần bật. Nhìn nó từ độ cao như thế này, chẳng khác gì nó đang dụ dỗ con trai nhà lành cả.

Khoảng cách giữa hai người là rất nhỏ, từ chân lên cổ như dính chặt vào nhau, khuôn mặt chỉ cách nhau vài xentimet.

Hắn buông nó ra, ho khan vài tiếng cho tỉnh táo. Nó cũng vậy, lắc đầu ngán ngẫm và tự vỗ vỗ trán mình mấy cái liền.

Thế nhưng, tình trạng ngại ngùng ấy chẳng kéo dài được bao lâu. Vài phút sau, nó đã bấu môi, chê lên chê xuống mấy món của hắn:

- Trời ạ, sao cái này...nhạt thế?

- Nước hầm chả lẽ đổ cả lọ muối vào?

Hắn ngao ngán trả lời, rõ ràng cô bé này đang muốn chọc phá hắn mà.

Nó lấy đũa chọc chọc vào một cái bát khác, đưa lên miệng, lại há mồm ra kêu:

- Trời ơi là trời. Anh có biết nấu ăn không vậy? Sao lại mặn thế này?

- Thịt kho chẳng lẽ cho cả thùng nước vào?

Nó bị hắn đim cho hết đường chạy, bèn ngoan ngoãn ăn, không dám ngược nhìn lên.

Nhận thấy không gian bao phủ bởi sự im lặng, hắn mới gọi chuyện:

- Hạo Thiên đi Bar chơi rồi, nên hôm nay không cần về nhà đâu.

- Ủm - Nó vừa ăn vừa nói.

Hắn lại ngược lên, nghĩ ra chuyện nào là nói luôn chuyện ấy. Sau khi ăn no, hắn mới cười cười bảo nó:

- Đáng ra gọi em lên đây để bắt em nấu cơm cho tôi. Ai ngờ, lại ngủ như chết ở sofa, hành tôi phải nấu nướng cực khổ như vậy.

Nó chu mỏ:

- Tôi thì nấu được cái gì chứ?

- Thì...cái món khoai gì ấy! - Hắn cố gắng nhớ, khuôn mặt dễ thương vô cùng.

- Wanyang potato. Đó là cả một công trình khoa học về ẩm thực nước nhà của đầu bếp Vy Khánh cô nương. Được chiết xuất từ... - Nó quảng cáo.

- Dừng. Khoi nêu công đoạn đi. Cũng thường thôi! - Hắn cười cười - Cũng không thể sánh bằng những món ăn của tôi được.

Nó gân cổ lên:

- Vậy sao còn đòi ăn cho bằng được?

- Thì...- Hắn tắc đường giải thích.

Nó cười hihi:

- Đã nghiệm lại còn ngại. Thấy ghét! Haha...

Nó và hắn cứ thế người qua tiếng lại, đến tận ba giờ chiều mới xong. Nó thu dọn đồ đạc về nhà chuẩn bị bài vở, bởi ngày mai có tiết thực hành hóa học quan trọng. Nó khoác cặp lên, cắn một miếng bimbim rồi vẫy tay:

- Thôi, tôi về đây!

- Ở lại đây đi! - Hắn giữ nó lại, thực sự không hắn cũng không hiểu hắn giữ nó lại làm cái gì.

- Thôi, mai tôi có tiết thực hành hóa học đầu tiên luôn á! Mà anh biết rồi đấy, tôi dốt mà.

Hắn gật gật:

- Vậy cũng được. Về cẩn thận.

- Ồ!

Nó đi khuất, hắn mới móc điện thoại ra, gọi cho một người...

- Ngày mai chuyển tiết Hóa lên đầu, học thực hành.

- Vâng, nhưng...ngày mai có một lớp cũng thực hành ở phòng hóa chất rồi. Lớp 10A3 thì phải! - Người bên kia đầu dây e ngại trả lời.

- Thì hai lớp học chung, có vấn đề gì đâu! - Hắn vui vẻ đáp, hắn làm việc này cũng chỉ vì...

- Hay là, tôi chuyển tiết hóa của 10A3 sang tiết 2 nhé? - Đầu dây bên kia thương lượng.

Hắn nhảy chồm chồm lên:

- Không được, bằng mọi cách phải để 11A1 và 10A3 phải cùng thực hành hóa học. Nếu không cậu chết với tôi!

Nói xong, hắn đập máy. Một nụ cười ẩn hiện trên môi hắn...

Tiếp xúc ở nhà chưa đủ, ở trường hắn cũng muốn kiểm soát thời gian của nó.

Vì cái gì chứ?

Dương Hàn Phong “I don't know. Anh thích thì anh làm thôi!”

Bạn tác giả:!!!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Sự cố phòng hóa chất

Sáng hôm sau, nó đi học rất sớm. Hạo Thiên vừa ngủ dậy, đã thấy nó lục đục sắp xếp sách vở chuẩn bị đi học.

Anh dụi mắt:

- Vy Khánh, sao hôm nay em dậy sớm vậy?

Nó mỉm cười:

- Tiết đầu bọn em là thực hành hóa học.

- Cũng đâu nhất thiết phải vội vàng thế. - Anh lo lắng - Rồi em có định ăn gì không?

- Em đến trường ăn cũng được. Thôi nha, bye bye anh!

Nó nói rồi chạy tốt ra cửa, Hạo Thiên chỉ biết đứng đó lắc đầu ngán ngẩm.

Vẫn là bước ra từ trong xe buýt, nó vươn vai hít thở không khí trong lành này. Ai ngờ, trong cái “ngõ hẹp” này, lại gặp phải “oan gia”.

Lâm Thiên Khánh cao ngạo đi bên cạnh nó, làm nó thấy tự ti vô cùng. Cậu ta ít nhất cũng phải 1m 80. Nó chỉ có 1m 54. Tính ra nó đi cạnh cậu ta chỉ đứng đến vai cậu.

- Cậu đang đim hàng tôi đấy à? - Nó liếc.

- Gì mà đim chứ. Được đi chung với một mỹ nam nổi tiếng như tôi là niềm vinh hạnh cho cậu đấy! - Cậu ta tự kỳ.

- Mỹ nam tai tiếng thì có! - Nó nói móc.

- Tai tiếng hay nổi tiếng thì cũng vẫn là mỹ nam, đúng không?

- Cậu...

Lần đầu tiên nó chịu thua trong một cuộc đấu võ miệng với người nào đó nhất là con trai. Nó bước chân nhanh hơn, bỏ xa Lâm Thiên Khánh.

Giờ học bắt đầu...

Nó đang ngồi trong phòng hóa chất với một đồng vật liệu trên khay. Căn phòng này vốn dĩ rất rộng, nên mỗi học sinh có thể tự do chọn chỗ. Lớp 10A3 đang nháo nhào lên thì mấy bà tám the the lên như thể chuột bị mèo vồ:

- Ối! Nhìn kia chúng mày ơi!!

- Anh...anh Phong? Anh Thiên?

- Đây có phải lần đầu tiên ba mỹ nam trong trường cùng tụ họp không ta?

- Tứ đại mỹ nam, vậy còn một người nữa đâu?

-...

Ồn ào, chen lấn, xô đẩy, tất cả mọi người từ trai đến gái, công hay thụ đều thi nhau ra chiếm ngưỡng vẻ đẹp hút hồn của mấy tên giết người không cần dao ấy.

Hóa ra, hôm nay, hai lớp thực hành cùng nhau.

Lâm Thiên Khánh bê khay thí nghiệm trên tay, bước tới cạnh nó, đặt xuống. Cậu ta tự nhiên như ruồi làm nó hơi bực mình:

- Lâm Thiên Khánh, ai cho cậu đứng đây hả? Đi ra chỗ khác!

- Mạch Vy Khánh, ai cho cậu đuổi tôi đi hả? Đây là của chung.

Nó thôi không bắt bẻ cậu nữa, bắt tay vào pha chế axit. Cậu nhìn nó, cười nhẹ.

Từ ngày Vy Khánh chuyển vào lớp, nói thẳng ra là vừa hôm qua xong, cả lớp đã ngấm ngấm gắn ghép cặp đôi “Song Khánh” này lại với nhau rồi. Lần đầu tiên có một người con gái làm Thiên Khánh cười, cũng là lần đầu tiên có người dám gây gổ với cậu mà không bị xách đứt ra khỏi trường. Chuyện này ai mà không thấy lạ cơ chứ.

Dương Hàn Phong bước vào, không khí bao trùm bởi một sự im lặng nguy hiểm. Hạo Thiên đi phía sau cũng tỏa ra một lượng hàn khí không kém.

Nó lẩm bẩm: “Ở nhà thì nhây lầy không chịu được, nói nhiều vô kể. Vậy mà ở chốn đông người thì cạy miệng chả nói câu nào...”

Tiếng thầy quản lý phòng hóa chất vang lên ở phía trên bục:

- Chào các bạn học của lớp 10A3 và 11A1. Hôm nay, cả hai lớp sẽ cùng thực hành một nội dung, đó là pha chế axit sunfuric (H₂SO₄: Một loại axit mạnh, nguy hiểm). Các bạn học cẩn thận với đồ dùng thí nghiệm của mình và pha chế thật cẩn thận, nếu không sẽ có hậu quả khôn lường. Các bạn đã hiểu hết chưa?

- RỒI Ạ!

- Vậy thì các bạn hãy bắt đầu làm!

Nó hí hục đổ nước vào trong ống thí nghiệm, lắc lắc. Khi thấy bọt nổi sùng sục lên, nó cười ha hả thích thú. Thực sự trò này khá vui.

Lâm Thiên Khánh cảm lấy ống thí nghiệm của nó, đổ hết đi. Nó trợn mắt, gân cổ lên:

- Lâm Thiên Khánh! Cậu làm gì vậy hả?

Nó nói hơi to khiến mọi người đều quay lại, nhìn chăm chăm vào hai người chúng nó. Tất nhiên không trừ Hàn Phong và Hạo Thiên.

Lâm Thiên Khánh cười mà như không cười:

- Cậu đang làm gì vậy hả?

- Pha chế hóa học chứ làm gì! - Nó giẫy nảy lên.

Cậu bẹo má nó một cái:

- Tôi còn tưởng là cậu định pha thuốc chuột chứ!

- Cậu...ơ mà, thuốc chuột không phải là chất hóa học à? - Nó le lưỡi nhìn cậu.

Cánh tượng đó đều thu vào trong tầm mắt của hai người con trai khác, họ đều đang muốn làm nổ cái phòng thí nghiệm này ngay và luôn.

Trong khi nó và cậu đang mải đùa nghịch, Huỳnh Lê Anh đã dịch lại gần nó từ bao giờ. Nó đang khuấy bột sunfat, quay sang phải bỗng giật mình:

- Á!

Huỳnh Lê Anh cười hiền lành:

- Chào em. Chị có thể ngồi đây chứ?

Đây rõ ràng là đóng kịch mà, rõ ràng là cô ta đang diễn một vai nữ chính bánh bèo. Hàn Phong nhìn nó, bỗng thấy tình hình nguy hiểm liền đổi chỗ gần nó hơn.

Nếu Lê Anh đã có tâm diễn như vậy, thì sao nó phải phá hỏng vở kịch bày nhỉ? Nó cũng phải nhận lấy một vai thôi!

Nó cười hiền dịu hơn Lê Anh gấp nghìn lần, cúi đầu:

- Chẳng phải chị đã ngồi rồi sao?

Lần này, Lê Anh không khỏi tức giận, nhưng cô ta lại cố cười nhẹ một cái, rồi định xoa đầu nó:

- Cảm ơn em!

Lập tức, tay của cô ấy đã bị nó hất tung ra một cách không thương tiếc. Nó nhếch mép khinh thường:

- Đòi không trả cát-xê nên chị không phải diễn!

Huỳnh Lệ Anh tay nắm chặt thành quyền, gương mặt đã lấm tấm mồ hôi nhưng nụ cười vẫn tròn xoe:

- Vy Khánh, sao em lại có thành kiến với chị như vậy nhở?

- Chẳng có cái quái gì trên đời này không có lý do cả, đàn chị ạ. - Nó vẫn chăm chú pha chế. Bên cạnh, Lâm Thiên Khánh thấy có mùi khá nghi nên lặng lẽ quan sát. Dương Hàn Phong cũng đã theo dõi hành động của Huỳnh Lệ Anh và nó từ nãy giờ.

Nếu bây giờ, Huỳnh Lệ Anh cô ta mà nổi cơn lên, thì lọ axit 50° kia sẽ gây nguy hiểm cho nó mất!

Cả hai người con trai cùng nhìn nó, cùng theo đuôi ý nghĩ của mình.

Huỳnh Lệ Anh cũng không nói chuyện nữa, nhanh tay pha chế một lọ axit đặc. Lúc này, cơn mắt của Thiên Khánh và Hàn Phong nóng rực lên, tìm hai người đập tình thích.

Nó vẫn đang mài mê pha pha trộn trộn, chẳng hề quan tâm con hồ ly kia đang định làm gì.

Huỳnh Lệ Anh với lấy chiếc khăn tay, cố ý hắt lọ axit đỏ ra, văng lên tung tóe. Vy Khánh giật mình, chưa kịp phản kháng đã bị Lâm Thiên Khánh kéo mạnh ra ngoài.

Trái tim của những người có mặt ở đó như sắp vỡ vụn...

Dương Hàn Phong thần thờ, hần lại chậm một bước rồi.

Huỳnh Lệ Anh không thực hiện được âm mưu của mình, tức tối thấy rõ. Cô ta nghiêng răng nhìn nó đang được Lâm Thiên Khánh dùng khăn lau những giọt axit không may rơi trúng áo nó.

- Cậu không sao chứ? - Thiên Khánh nhíu mày hỏi.

- Không...không sao. - Nó hơi run run trả lời - Tại tôi quá bất cẩn, không nhận ra âm mưu của chị ta thôi!

- Lần sau nhớ cẩn thận với loại người như Huỳnh Lệ Anh, cô ta không phải dạng vừa đâu. - Lâm Thiên Khánh nhắc nhở nó.

Nó nhìn khuôn mặt cậu chăm chăm, ngây ngô hỏi:

- Sao hôm nay cậu tốt với tôi vậy?

Cậu giật mình, ánh mắt bối rối nhìn nó. Một lát sau, cậu ta lại cười “mắc dịch” như thường:

- Cậu lại nghĩ xa quá rồi. Đồ ảo tưởng sức mạnh ă. Ai ở trong tình cảnh này cũng sẽ làm như tôi thôi. Nghĩ tôi để ý đến cậu sao? Đừng có mơ!

Nó bĩu môi:

- Ai nói tôi nghĩ cậu để ý tôi? Không thêm nha. Tôi đâu có mù mà nhìn trúng cậu...

Dương Hàn Phong hai tay xiết lại, ánh mắt chứa tia phóng xạ lia qua hai người kia. Không biết đây là cảm giác gì nhưng hần không hề dễ chịu chút nào, thực sự rất...vướng mắt.

Quyết định sắp xếp cho hai lớp thực hành chung của hần coi như đổ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đừng bao giờ để tôi lo lắng nữa

Chiều, hần một mực đòi chờ nó về mặc dù nó đã cố bám trên xe buýt, thế nhưng, hần vẫn gỡ nó ra, vứt vào xe.

Nó vùng vằng, không cả thất dẫy an toàn:

- Dương Hàn Phong, hôm nay anh làm sao vậy hả?

Hần im lặng, tiếp tục lái xe. Ánh mắt chứa cả Bắc Cực, lạnh xuyên thấu, lạnh thủng cả không gian, thời gian. Hần đang đợi...

Nó bực bội ngồi không yên, cứ trần trọc quanh cái ghế. Cuộc chốc lại nhìn hần bằng một con mắt sắc lạnh.

“Hần lại nổi cơn điên hay sao...” Nó nhăn nhó nghĩ thầm.

Thấy nó mãi không nhúc nhích hay hé miệng nói một câu, hần dần mất kiên nhẫn. Dừng xe lại một cách gấp gáp, hần cộc cằn hỏi:

- Hôm nay, em biết nguy hiểm thế nào không hả? Sao lại để Huỳnh Lệ Anh đến gần như vậy? Nhờ hôm nay cô ta hắt lọ axit 50° ấy vào người em thì em tính sao?

- Anh có nhất thiết phải gào lên như vậy không? Dù sao tôi cũng an toàn rồi mà. - Nó hơi bực.

- Làm sao mà tôi không gắt lên được? Em có hiểu được tâm trạng của người chứng kiến sự nguy hiểm ấy không? Cảm giác ấy, em mãi mãi không hiểu được.

Nó im lặng nhìn hần đang gất gao bên cạnh với tâm trạng không hiểu nổi. Từ lúc nó chuyển đến nhà hần, đây là lần đầu tiên hần trở nên bực tức tột độ như vậy. Trước kia, dù có bực mình nó đến thế nào chăng nữa, thì hần cũng chẳng bao giờ nói to tiếng với nó như thế.

- Hàn Phong, hôm nay anh làm sao vậy hả? - Nó bắt ngờ hỏi.

Hắn bắt lực tựa người ra phía sau, mắt nhắm lại. Hắn cũng chẳng hiểu tại sao hắn lại lớn tiếng với nó như vậy, không phải tiếng nói của sự tức giận, mà là lời gửi chân thành từ trái tim, xuất phát từ lòng lo lắng vô bờ tự thâm tâm hắn.

Hắn thở hắt ra, trầm giọng:

- Xin lỗi.

- Tại sao? Hôm nay anh lạ lắm. - Nó nhăn trán.

- Không sao. Tôi hơi nóng tính thôi.

- Nhưng trước giờ anh chưa bao giờ làm vậy. Dù trong hoàn cảnh nào anh cũng vẫn rất bình tĩnh cơ mà. - Nó khó hiểu nhìn hắn.

Hắn không nói gì nữa, tiếp tục lái xe. Đi được một quãng, hắn lại dừng lại:

- Sau này đừng làm tôi lo lắng nữa, được không?

Nó ngẩn người, nhìn vào sâu trong mắt hắn. Mắt hắn màu xám, một màu xám xịt, u tối nhưng lại vô cùng sâu, đôi mắt ấy như kéo nó xuống một bờ vực thẳm, không làm sao lên được.

Nó gạt đầu sau một thời gian đứng đờ như bị điểm huyệt. Hắn cười nhẹ, lại tiếp tục lái xe.

Chuông điện thoại hắn reo dữ dội, hắn vẫn chẳng hề hắn hay có ý định bắt máy. Nó nhìn cái điện thoại, khều khều vai hắn:

- Sao anh không nghe đi?

- Em nghe đi.

- Tại sao lại là tôi? - Nó ngờ nghệch hỏi lại.

- Tại sao không phải là em? - Hắn nhàn nhạt đáp.

Nó không nói nữa, cầm điện thoại hắn lên, nhìn thấy một dãy số lạ hoắc, lại không ghi tên người gọi. Nó bắt máy. Đầu dây bên kia là một phụ nữ. Nó vừa áp lên tai, đã nghe thấy giọng của bà ấy vang lên:

- Dương Hàn Phong, con định để mẹ đợi điện thoại chết khô à?

- Dạ...bác...- Nó lắp bắp

- Cô là ai? - Bên kia nghi ngờ.

- Dạ, cháu là bạn của Hàn Phong.

- Bạn? Thăng Phong nhà tôi trước giờ chưa từng kết bạn với con gái! - Bên kia sùng sỏ.

- Dạ...thật...thật mà bác!

Im lặng một lúc, bên kia mới đáp lại, giọng nói vui vẻ hơn nhiều:

- À, vậy à. Vậy thì tốt. Nhờ con đưa máy cho thăng Phong giùm bác.

Nó nghe theo lời bà ấy, đưa điện thoại cho Hàn Phong. Hắn thờ dãi nhìn vào điện thoại, rồi miễn cưỡng áp lên nghe:

- Mẹ.

- Hê, con trai, con có bạn mới à? Cô bé nào thế? Cái giọng dễ thương gì đâu... - Mẹ Hàn Phong vui vẻ.

- Một con bé khóa dưới thôi. Mà mẹ gọi con có việc gì không? - Hắn không nóng không lạnh nói.

- Thôi thôi, nếu con không rảnh thì để lúc khác nói chuyện. Thôi nhé, tạm biệt con!

Mẹ Hàn Phong tắt máy, hắn cũng vứt điện thoại ra một xó, lại lái xe về. Nó tò mò hỏi:

- Anh biết đó là mẹ anh rồi à?

- Ừm.

- Sao anh không ghi tên?

- Số của bà ấy, tôi đã sớm thuộc rồi.

- Vậy là anh tính đem tôi ra để làm bao đỡ đạn cho anh hả? Đã bao lâu rồi anh chưa gọi điện về nhà?

Hắn vẫn ung dung lái xe:

- Không nhớ.

- Thật tức chết với anh mà!

Nó chun mũi, thì ra, Dương Hàn Phong hắn vẫn sợ một thứ. Đó là...mẹ hắn.

Nó bỗng mỉm cười một mình...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phạt

Sáng hôm sau, nó tung tăng đến trường mà không để ý, xung quanh là những con mắt soi mói đổ dồn lên người nó.

- Con nhỏ đó hôm qua suýt nữa thì bị chị Lệ Anh tạt cho một lọ axit. Ghê thật.

- Nó làm cái gì mà chị ấy ghét nó thế?

- Haz, chắc là cái vụ làm thư kí cho anh Phong với anh Thiên Ấy mà. Chị ấy vốn ghét đứa nào bám lấy hai anh mà!

- Cơ mà hôm qua người cứu nó là anh Khánh đấy. Nhỏ này sướng thật, toàn được hotboy bảo vệ.

-...

Nó chẳng quan tâm, miệng lưỡi thế gian không hề làm nó lay chuyển được tinh thần. Thân thiết với một người là có tội sao? Vô lí thật đấy!

Vào lớp, tiết đầu là tiết Ngữ Văn của thầy phụ trách. Thầy ra đã đứng tuổi, rõ ràng là U40 rồi mà vẫn cứ mặc sơ mi thắt cà vạt, tóc vuốt vuốt. Cả lớp này ngán ông ta đến tận cổ.

Cơ mà, ngán nhưng vẫn phải sợ. Cả lớp nín thìn thít, không ai dám hé răng nửa lời. Kiểm tra bài cũ..

Tiếng sột soạt giờ sở ghi điểm của thầy ta vang lên như tiếng máy chém phảm phảm. Cả lớp như ngồi trên ngọn lửa, căng thẳng như sắp đứt dây. Thầy phụ trách là một con người kì quặc, kiểm tra duy nhất một người, mà lại chuyên hỏi mấy câu ở đâu đâu...

- MẠCH VY KHÁNH..

Thầy ta vừa dứt, tóc tai nó cứ dựng đứng hết cả lên. Tuy chưa bao giờ bị kiểm tra bởi thầy quang quác này nhưng nghe lời kể của mấy cô bạn nữ dễ thương trong lớp này, nó cũng đủ sợ trong lần kiểm tra này, huống hồ đó là môn Ngữ Văn - môn nó dốt đặc cán mai.

Nó run run cầm cuốn vở bài tập lên, đi qua Lâm Thiên Khánh, cậu ta nháy mắt một cái, làm như vẽ sẽ giúp đỡ nó.

Đứng trên bục giảng, tìm nó đập nhanh như muốn xỏ ra ngoài, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh đến lạ.

Thầy ta lấy ra một bức tranh, trên đó vẽ một con chó vàng đứng trước một căn nhà tranh rách, từ trong nhà, những làn khói nghi ngút bay ra. Dán lên bảng, rồi hỏi nó:

- Nhìn bức tranh này khiến em liên tưởng đến tác phẩm nào đã học ở cấp hai?

Nó giật thót, cái gì chứ? Kiểm tra cả kiến thức cấp hai? Ông thầy này quả thực đầu óc có vấn đề. Và điều quan trọng là, nó KHÔNG HỀ BIẾT tác phẩm cổ quái ấy là cái giống gì.

- Thưa thầy...tác phẩm đó...là...

Nó ú ớ nói rồi nhìn Lâm Thiên Khánh cầu cứu. Cậu ta cũng đang làm trò cứu giúp nó. Cậu lấy tay vuốt vuốt cằm, rồi dang hai cánh ra bay bay. Chủ yếu là muốn ám chỉ nó là LÃO HẠC.

Nhưng không hiểu nào bộ load thông tin thế nào, mà nó lại nghĩ thành Alibaba mới sợ chứ!

- Thưa thầy...đó là tác phẩm...Alibaba và con chó vàng.

Cả lớp nghe xong, cười muốn lẹo lưỡi. Thầy ta ánh mắt trừng đi, hắng giọng:

- Thôi thì bây giờ không để ý đến tên tác phẩm nữa. Em cho tôi biết, tác giả của tác phẩm ấy là ai?

Một lần nữa, nó lại phải mặt dày đi cứu cứu Lâm Thiên Khánh.

Cậu chán nản thay cho đáp án quái gở của nó lần trước. Nên lần này cậu nhắc rất rõ. Cậu lấy tay vỗ vỗ vào ngực mình, nhắc chữ NAM rồi lại vuron vuron lên trên đầu đo chiều cao, nhắc chữ CAO.

Cơ mà, nó một lần nữa lại load sai, NAM CAO lập tức biến thành TÂM ĐẦU.

- Của nhà văn Tâm Đầu ạ!

Cả lớp lại cười ha ha, riêng thầy phụ trách là điên lấm rồi. Cái gì mà Alibaba và con chó vàng, cái gì mà Tâm Đầu cơ chứ!

Lâm Thiên Khánh đang trong tình trạng chết lâm sàng. Người đầu mà ngốc thế không biết.

Thầy ta cho nó một cơ hội cuối cùng để gỡ điểm:

- Chị Dậu là nữ chính trong truyện ngắn nào?

Lâm Thiên Khánh không dám chỉ nó nữa. Cậu sợ nó lại xuyên tạc lung tung mấy cái truyện đó nữa. Nam Cao hay Ngô Tất Tố mà còn sống thì chắc nó phải “tạm biệt hàm nhé, răng đi đây” luôn quá.

Nhưng nhìn thấy nó lúng túng trên băng, cậu lại thấy tội tội. Thôi thì, lần này cố gắng cứu nó vậy. Cậu đưa tay ra, ấn ấn vài cái (chữ TẮT), tay kia chỉ lên cái bóng đèn.

Cậu chắc hẳn lần này nó sẽ đoán được.

Y như rằng, nó hồn nhiên trả lời:

- Tác phẩm...Bật Đèn ạ!

Thôi, lần này Lâm Thiên Khánh chết thật, chứ không thiết sống nữa.

Ngốc thì ngốc vừa vừa thôi chứ.

Thầy ta cúi tiết lên, đập bàn một cái mạnh rồi chỉ thẳng mặt nó:

- Em! Ra ngoài phạt chạy 15 vòng cho tôi!

- Dạ? - Nó ngạc nhiên lẫn bức xúc.

Tại sao chứ? Ở đâu ra cái quy định phạt chạy như thế này chứ?

- Em nghe không rõ à? Thế giờ muốn chạy hay muốn được điểm 0? - Thầy ra hăm he.

Nó thấy tức ở lồng ngực, nghiêng rằng:

- Em...chạy...

- Vậy đi mau!

Nó phẫn uất nhìn thầy ta lần cuối, rồi bỏ ra ngoài sân vận động. Lâm Thiên Khánh cũng rời khỏi lớp, chạy theo nó. Không biết nó có bị sao không nữa...

Đi qua lớp 11A1, thấy nó chạy qua vó về bức tức, hần hơi nhíu mày lại, tự động tới khỏi lớp.

Hạo Thiên thấy hần ra ngoài không lí do, cũng chạy theo hần.

Nó bức tức nhìn sân vận động từ trên tầng 3. Sân này rất rất to. Chạy một vòng cũng là cả một vấn đề rồi, chứ đừng nói là 15 vòng.

Lần này, nó nghĩ sẽ chết mất!

Nhưng sân vận động có camera, nó không thể trốn chạy được.

Nó thở một cái lấy hơi, bắt đầu chạy...

1 mét...3 mét...7 mét...

Từng bước chân của nó đặt lên sân, mệt mỏi, khó thở...từng cảm giác lần lượt ập xuống người nó.

Một vòng..

Thật khó thở, tất cả sức nặng của cơ thể dường như tập trung hết vào hai chân nó khiến nó không thể nhấc nổi lên.

Lâm Thiên Khánh đã nhìn thấy nó, trong tim bỗng cảm thấy xót xa. Cậu thực đau lòng khi thấy nó phải chống chịu một mình như vậy. Lỗi cũng tại cậu, nếu cậu nhắc nó kĩ hơn thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này rồi.

Cậu đuổi theo nó, cố sức gọi với lên:

- Mạch Vy Khánh, dừng lại đi!

Nó không quay lại, vẫn cố gắng chạy, và chạy:

- Tôi còn hơn 10 vòng nữa. Nếu không chạy...thì sẽ...không kịp...học tiết sau mất!

Nó nói đứt quãng, cổ họng nó khô rát, không có một giọt nước. Đầu nó bắt đầu đau nhức lên, mắt hoa dần đi. Thế nhưng, nó vẫn chạy.

Lâm Thiên Khánh hét to:

- Cậu bị điên à? Cậu chạy thêm 1 vòng nữa là cậu sẽ chết đó!

- Chết...thì chết!

Nó vẫn cố gắng chạy, từ xa, bóng dáng Hàn Phong hiện rõ dần trên sân vận động. Hần khó chịu:

- Lại là tên đó à?

Lâm Thiên Khánh không chịu được nữa, xông đến bế thốc nó lên. Ngay lập tức, tứ chi nó rã rời, hai mắt đổ sụp xuống, nó ngất đi.

Cậu vừa bế nó lên phòng y tế, vừa nhìn nó với ánh mắt đau lòng:

- Sao trên đời lại có người ngốc như cậu cơ chứ? Đùng là đại ngốc, đại ngốc mà!

Nhưng thật không may, cảnh tượng lãng mạn ấy lại bị thiêu đốt trong cái nhìn của đại thiếu gia Hàn Phong:

- Cậu ta...

Hạo Thiên vừa bước đến bên Hàn Phong, cũng đủ để thấy cảnh ngọt ngào ấy.

- Tên đó là ai vậy? - Hạo Thiên khó chịu hỏi. Dám đụng vào người nhóc con của anh, anh còn chưa một lần đụng vào mà cậu ta dám..

Hàn Phong trả lời, ánh mắt chứa đầy sát khí:

- Không biết.

Hắn quay lại, đi thẳng. Bực tức, khó chịu, muốn giết người. Đây là những cảm xúc xuất hiện đầu tiên trong đầu hắn.

Phải chăng, hắn đang...

- Máy điều tra cho tao kẻ nào đã bắt Vy Khánh chạy bộ như vậy.

Hắn nói rồi đi thẳng lên phòng hội trường, chẳng nói thêm lời nào.

Hạo Thiên đứng nhìn bóng hắn khuất dần. Anh mỉm cười lạnh nhạt:

- Hóa ra, tình địch của tao không chỉ có Minh Khang..

Bốn người, mỗi người một hướng. Nó thì đang bắt tỉnh trên tay Lâm Thiên Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Lâm Thiên Khánh

Phòng y tế...

Sau một hồi bất động trên giường, nó đã mở được mắt. Cái cảm giác vừa chói chói vừa lạ lẫm át lên đôi mắt nó. Hai chân như bại liệt, không tài nào nhúc nhích nổi.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó ngồi dậy, rồi lấy nước cho nó.

- Này, uống đi!

- Không!

Nó hất tay cậu ra làm cốc nước rơi xuống, vỡ tan. Nó giật mình, khuôn mặt Lâm Thiên Khánh bây giờ cũng xám xịt màu tro, nhìn nó.

- Tôi..

Nó mở miệng, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Thiên Khánh không thấp không cao hỏi:

- Nói tiếp.

- Nè, Lâm Thiên Khánh! Tôi biết cậu ghét tôi, hay thậm chí rất ghét tôi. Nhưng cậu cũng đừng lấy chuyện công để báo thù tư chứ! - Được đa nó cong mồm lên, nói rất hăng.

Lâm Thiên Khánh hơi khó hiểu:

- Tôi ghét cậu? Chuyện công báo thù tư?

- Chẳng như vậy thì là gì. Cậu cố tình nhắc sai tôi, cậu còn chối?

- Tôi nhắc sai cho cậu? Mạch Vy Khánh, cậu có bị ngốc không vậy? - Lâm Thiên Khánh hơi mất bình tĩnh.

Đối diện với cậu trong tình trạng này, nó cũng hơi sợ. Nó cố nói tiếp câu sau cho dù cổ họng đang dính lại với nhau:

- Lâm Thiên Khánh!

- Đầu tiên, bài Lão Hạc, tôi đã làm trò ông già và cánh chim hạc bay bay, vậy mà cậu nghĩ gì? Alibaba á? Trong đầu cậu chỉ có mấy chữ “Hôm nay Alibaba mặc quần đi tát đung trên tầng ba” thôi à?

- Tôi..- Nó hơi bối rối, haizz...rõ ràng là nó sai thật rồi.

- Còn nữa, tác giả Nam Cao, tôi đã cố tình chỉ vào người tôi (Nam) và chiều cao của tôi (Cao). Thế mà cậu dịch thành Tâm Đầu Tâm Cuối gì gì đó thì tôi cũng chịu rồi!

- Thôi được rồi, tôi sai! Được chưa?

Nó phụng phịu hét lên. Chu cái mồm đỏ của nó ra. Lâm Thiên Khánh hơi rợn người, cười hi hi một cái rồi vỗ vai nó:

- Mạch Vy Khánh, đôi môi của cậu thật giống một bông hoa...

Nó được khen, mặt mũi đỏ ửng hết cả lên. Lâm Thiên Khánh khá bất ngờ, vì lần đầu thấy cô gái này lại nhạy cảm đến vậy.

- Thật sao...hì...tôi cũng bình thường thôi...- Nó gãi đầu.

- Đúng vậy, môi của cậu rất giống một bông hoa, một bông hoa nở toe nở toét ra ấy!

Lâm Thiên Khánh cười lớn. Nó bị què một cục, tức quá liền ném hết tất cả những thứ trong phòng y tế vào mặt cậu.

Lâm Thiên Khánh cười ngất nghẻo, cuối cùng giơ tay xin hàng:

- Thôi thôi, tôi chịu thua!

Nó dừng lại, ngồi xuống thở dốc. Mãi sau, nó mới vu vơ hỏi:

- Này Lâm Thiên Khánh!

- Gì?

- Cái hôm gặp đầu tiên ấy...- Nó nhướn mày.

- Thì sao?

- Cậu...

Nó nuốt nước bọt, cố kiềm chế cơn giận của mình. Tên này hay thật đấy, lúc hỏi thì không trả lời, lúc không hỏi thì cứ há mồm ra mà nói.

Lâm Thiên Khánh thờ dãi, xoa đầu nó:

- Thôi, đừng làm cái mặt đó nữa, tôi ăn không tiêu đâu.

- Cậu không tiêu được thì liên quan gì đến tôi?

- Haiz...cậu muốn hỏi gì? - Lâm Thiên Khánh ngồi xuống cạnh giường bệnh.

Nó tươi tỉnh:

- À, cái bọn đầu trọc ấy, là người của cậu à?

- Đầu trọc? - Cậu nhìn nó.

- Cái hôm gặp đầu tiên ấy.

- À, đàn em thôi!

Nó ngờ ngợ:

- Cậu cầm đầu à?

- Ừm.

- Có đánh nhau không?

- Từng giết qua.

- Há??? - Nó tròn mắt, run run chỉ vào mặt cậu.

Lâm Thiên Khánh cười nhẹ, đẹp một cách kinh hồn:

- Giết chó mèo gà vịt thôi, cậu không cần nghĩ xa quá nhe thế đâu.

Nó thờ phào, đúng là ở thời buổi dãi rút không tin được cạp quần này thì...không tin được bố con thằng nào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Dàn hotboy hội tụ trong phòng y tế

Thế là cả buổi hôm ấy nó ngủ tại phòng y tế, một là vì mệt, hai là vì quá, quá chán nản cái môn Ngữ Văn với Hóa Học rồi. Lâm Thiên Khánh cũng không lên lớp, ở lại cùng nó luôn.

Nó áy náy:

- Này Lâm Thiên Khánh, cậu lên lớp đi. Tôi cũng khỏe rồi.

- Không thích. - Cậu lạnh nhạt.

- Thực sự không cần cậu ở lại đâu, tôi tự chăm sóc bản thân mình được rồi. - Nó thực sự rất thấy có lỗi, vì nó mà cậu lại phải bưng tiết nữa.

Lâm Thiên Khánh cười lớn:

- Mạch Vy Khánh, cậu lại bị ảo tưởng sức bở à? Tôi ở dưới này cũng vì không muốn học thôi, ai thêm chăm sóc cậu chứ!

Nó bị què lần thứ n+1. Mặt đỏ bừng lên, tức không để đâu hết tức, nhục không để đâu hết nhục. Cái tên này lúc thì dễ thương thật đấy, nhưng nói chung là dễ ghét thì đúng hơn. Toàn làm người ta hụt. “Khuẩn nạn” thế chứ lại.

Nó im lặng, Lâm Thiên Khánh cũng im lặng. Ngồi được một lúc thì thiu thiu ngủ, hai mắt noa dúi lại. Nhưng chưa kịp vào giấc ngủ thì nghe bên ngoài có tiếng động lớn.

Lâm Thiên Khánh tất nhiên không phải không nghe thấy, chỉ là, cậu đang nghe nhạc, không có thời gian để quan tâm mấy chuyện phù du chân chéo.

Từ ngoài cửa bước vào một bóng hình tròn tròn, béo béo, lùn lùn. Thoáng nhìn cái bóng, nó đã nhận ra Bảo Nhi. Cô nàng vội vã đến nổi vác chân ở bậc cửa, ngã lăn ra đất.

Theo sau Bảo Nhi là Thiên Bảo đang mặt cắt không còn giọt máu, xót xa nhìn cô gái đang hôn đất thật âu yếm. Haiz...hai người này, không cần thể hiện tình cảm nơi công cộng vậy đâu. Ở đây toàn FA nhìn rãng ra thôi đấy.

Bảo Nhi lồm ngồm bò dậy, trèo lên giường bệnh của nó, tới táp hỏi:

- Vy Khánh, mày làm sao thế? Ài? Là ai đã hại mày ra nỗi này? Ôi gọi oi bỏ oi là bỏ, mày biết tao xót lắm không hả con kia!?

Nó nhảy tung tung theo từng nhịp điệu câu nói của Bảo Nhi, cười cười:

- Người vẫn đây, đã chết đâu. Sao phải xoắn ghê thế.

- Thế mày định để chết mới bảo tao đi thấp nhang à? - Bảo Nhi vặn lại nó.

- Ờ thì...haiz, số tao còn dài lắm, chết là chết thể nào. Nếu có chết thì cũng phải chết trong vinh quang, chết làm người hùng. Hiểu chưa?

Nó cười tươi, bẹo mũi Bảo Nhi, cô nàng kêu oai oái vì đau và nhột.

Sau nữa, nó nhìn thấy hai bóng người khác cao cao. Hạo Thiên nhanh nhâu vào trước, xô tới cạnh giường nó:

- Nhóc con, em làm sao thế?

Anh hết ngó nghiêng xem nó có làm sao không đến lôi cổ nó xuống giường, xem xét chân tay đầu cổ nó.

- Vy Khánh, sao em lại thành ra thế này...??

Anh nhăn nhó nói. Đang yên đang lành bị lôi cổ xuống giường, nó điên người, đá văng cốc nước trên bàn xuống cái XOÀNG. Hạo Thiên sợ xanh mặt, tóc mai dựng thẳng như lông nhím.

- Trịnh Hạo Thiên, anh đến thăm em hay đến đòi nợ vậy hả??

Nó gào lên, ánh mắt tức giận nhìn thẳng vào Hạo Thiên.

Bảo Nhi định chạy tới đỡ nó, Hạo Thiên nhanh tay đã đến trước, bế nó lên giường bệnh lần hai.

Sau khi an tọa, nó đẩy anh ra, quát:

- Cút! Cút hết!

Hạo Thiên mặt nhăn như khi đột:

- Vy Khánh, em có sao không? Bị vậy sao không nói cho anh biết?

- Anh em con khỉ! - Nó đáp - Các anh còn ngao du hí hửng ở đâu đâu ấy!

Dương Hàn Phong lạnh lùng bước vào, ánh mắt lạnh xoẹt qua mặt nó.

Nó cảm thấy như có gió Đông thổi qua tai, rùng mình một cái. Nó ngước lên, thấy khuôn mặt không điểm che của hấn thì giật mình.

Hấn trầm ngâm:

- Em nên đi tàu điện sáu ván (quan tài)?!

Ngay lập tức, nó ngồi dựng lên, sừng sỏ:

- Này Dương Hàn Phong, anh mới là người đi tàu ngầm đó (quan tài) ấy! Mồm miệng độc đến gáy!

Trong không khí căng như dây đàn (còn về phía đàn gì thì không biết) ấy, bất chợt, Bảo Nhi đưa tay bịt miệng, nói lắp bắp:

- Ba...ba người...hôm nay...

Ngón tay cô chỉ về phía Hàn Phong, Hạo Thiên và Thiên Khánh. Nghĩ cũng phải, chuyện ở phòng thí nghiệm hôm ấy cũng chưa có dịp để nói chuyện nhiều. Hôm nay, 3 hotboy của trường lại đổ về phòng y tế để thăm một cô gái. Đúng là thiên cơ.

Dương Hàn Phong thôi không móc méo nó nữa, quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Lại là cậu nữa sao?

Lâm Thiên Khánh tháo tai nghe ra, nhếch môi cười thành một đường cong tuyệt mỹ, nhìn lại hấn. Hai mắt đối nhau:

- Sao lại dùng từ “lại”? Tôi có gặp anh rồi à?

Hấn đan mặt lại, trở về với sự lạnh lùng vốn có của mình. Nếu như hàn lượng mà Lâm Thiên Khánh tỏa ra vừa nãy là 0°C thì bây giờ hàn lượng hấn tỏa ra là -1000°C:

- Không quen, chỉ là, thấy cậu cứ bám theo con bé này, thấy nhức mắt chút thôi.

- Nhức mắt? - Lâm Thiên Khánh ngả người ra sau, hững hờ hỏi.

- Là không quen mắt đó. - Hạo Thiên chồm miệng vào, ánh mắt khinh khinh nhìn Lâm Thiên Khánh.

Lâm Thiên Khánh cười một cái thật lạnh, sau đó đứng dậy, khoác balo lên vai, ánh mắt sát thủ quét qua người của Hạo Thiên và Hàn Phong:

- Vậy thì các anh phải luyện tập đi. Sau này sẽ quen thôi!

Đứt câu, cậu đã đi ra cửa. Đúng là cậu cảm thấy hơi khó chịu thật. Ở trong tình trạng như này chắc cậu không chết vì ngạt cũng chết vì chán quá.

Đoạn, cậu dừng lại, quay người lại, nói với nó:

- Chú ý giữ gìn sức khỏe!

Nói rồi, cậu đi mất. Hàn Phong giận sôi máu, tất cả các giác quan, các tế bào hay thậm chí cả các ADN trong người hấn đều sôi lên sùng sục. Hạo Thiên tức đỏ mặt, tên này đúng là ăn khoai lang bàn chuyện quốc tế mà.

Bảo Nhi nghe tiếng chuông reo, vội vàng tạm biệt nó rồi kéo Thiên Bảo lên lớp. Lúc này, trong phòng chỉ còn nó chống chọi với hai ánh mắt tóe lửa. Dương Hàn Phong lạnh lùng ngồi xuống ghế, hàn khí hấn tỏa ra vừa nãy vẫn chưa hết, làm nó rùng cả mình.

- Có sao không? - Hấn hỏi.

- Vẫn sống. - Nó trả lời.

Hấn nhìn nó, khí lạnh càng tỏa ra nhiều. Mặc dù chưa vào mùa đông, thời tiết vẫn rất nóng nhưng nó lại lạnh toát cả người. Nó vội vàng chữa lại câu của mình:

- À, không sao.

- Tên đó là ai? - Hấn hỏi tiếp, Hạo Thiên cũng gật đầu đồng ý rồi ngồi xuống ghế còn lại.

Nó lơ lơ cười:

- Ý anh là Lâm Thiên Khánh à?

“Cười sao? Nhắc đến tên đó là em cười à? Em cảm nắng nó rồi à?” Hấn nhìn nó như muốn xỏ ra suy nghĩ của mình. Hạo Thiên tức phồng mũi, vênh tai nghe nó nói tiếp.

Hấn ho khan một cái rồi lại hỏi nữa:

- Tên đó thân với em lắm à?

- Không.

- Vậy giữa tôi và tên đó, ai dễ thương hơn? - Hấn vừa nói là một câu mà cả đôi này hấn cũng không nghĩ ra được. Chắc là chàng lại GATO với ai kia nên vội vàng nói luôn. Đúng là nồm nhanh hơn não mà!

Nó và Hạo Thiên đờ người ra một lúc, rồi nó âm ừ:

- Ừ thì...anh!

- Tốt lắm!

Hấn lại cười, hình như hấn vui lên rồi. Cái con người gì mà thay đổi thái độ thấy lạ.

Hấn kéo nó xuống giường, khoác balo lên vai rồi lôi nó đi.

- Anh lôi tôi đi đâu đấy? - Nó khó hiểu hỏi.

- Về nhà.

Hấn nói gọn, rồi nhắc Hạo Thiên nhớ cầm cặp giùm nó về. Hạo Thiên tuy tức lắm nhưng anh phải cố nhịn. Cười rộng miệng ra như muốn nuốt cả thế giới rồi Ừ lên một cái rõ to.

Hấn nhét nó lên ghế trước của xe hấn, rồi lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Mama tổng quản của tảng băng

Về đến nhà, đầu nó vẫn hơi ong ong. Ở cái thời tiết nắng nóng như này thì nhức đầu lại càng thêm nhức đầu. Hấn thấy nó đi đứng hơi loạng choạng, liền lại gần, bế nó lên. Giật mình, nó gầy này:

- Thả tôi xuống!

- Ngồi im!

- Tôi đâu có ngồi, là anh bế tôi đó chứ! Cho tôi xuống đi! - Nó phản búa.

- Im lặng.

Hấn bế nó vào đến nhà, đặt nó ngồi trên sofa. Cảnh tượng ấy thu gọn vào trong mắt của người phụ nữ đứng trên tầng hai. Một nụ cười tươi nở trên môi bà ấy...

Tiếng gầy cao gót lộp cộp trên bậc thang, Hàn Phong nhìn lên. Hấn bắt ngờ đến nỗi, tay đang cời giày cho nó liền buông thõng ra. Nó cũng nhìn lên...Rồi giật mình kinh hãi. Sao lại...

Người phụ nữ ấy cười nhẹ nhàng:

- Hàn Phong, lâu rồi không gặp con!

- Mẹ...

Hấn nhún nhó chào. Trốn đến nước này mà mama tổng quản của hấn vẫn lửng ra được. Thật là bá đạo mà!

- Hihi, Hàn Phong, con giỏi thật đấy, đi biệt tích, không nói cho ba mẹ một câu.

Bà ấy cười “hìhì”.

- Mẹ à, con xin lỗi! - Hấn chán chường nói.

- Không có thời gian gặp mặt thì cũng phải gọi điện về một cái chứ. Con không thấy tội nghiệp mẹ con bay từ Pháp về đây à? - Mẹ hấn trách yêu.

- Vậy chỉ có mẹ về thôi à? Ba đâu? - Hấn nhìn quanh.

- Ông ấy không về đâu, đừng kiếm!

Bà ấy nói rồi quay sang nhìn nó làm nó giật mình. Load qua não với ánh mắt dò xét, mẹ hấn đứng đĩnh hỏi:

- Cô bé này là cô bé nghe điện thoại của con hôm qua hả?

- Vâng. - Hấn trả lời

- Xinh đẹp, ngoan ngoãn. - Bà ấy nhìn từ đầu xuống chân nó, phán ra bốn từ rất chi là đắt giá.

- Không như mẹ thấy đâu, con bé này mà ngoan cái nỗi gì! - Hấn bắt đầu nổi con nói xấu nó.

Mẹ hấn nhìn hấn tóa lửa:

- Im, xùy...

Rồi quay sang nó:

- Con gái, con tên là gì?

- Dạ, Mạch Vy Khánh ạ.

- Tên đẹp nhợ. Con bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ, 16 tuổi.

- Vậy là kém Hàn Phong nhà bác một tuổi thôi à? Đẹp, đẹp! - Bà ấy đắc chí.

Nó cười gượng, ánh mắt cầu cứu nhìn Dương Hàn Phong. Hấn cười nửa miệng nhưng không phải tỏ thái độ. Mà là nụ cười vui vẻ.

- Đây là mẹ tôi, tên Từ Vân Thư.

Nó gật đầu, nhìn bà Vân Thư cười nhẹ. Bà ấy cũng xoa đầu nó, thích thú nói:

- Vậy bây giờ con sống ở đâu?

Dương Hàn Phong ngắt lời nó:

- Ở nhà này.

- Há?? Tiến triển nhanh vậy à? - Bà Vân Thư há hốc mồm, không ngờ con trai lại giỏi vậy. -.+

- Không, tại vì một sự cố không mong muốn nên con phải cho con bé này ở tạm nhà mình thôi. Tiến triển cái gì chứ, mẹ thật là...- Hấn chán nản lắc đầu, tuy vậy, tim hấn đập nhanh đến lạ làm hấn không kiểm soát được.

- Vậy à, thế mà ta cứ tưởng..

Nó xin phép bà Vân Thư lên phòng nghỉ, rồi một hồi lễ lên phòng. Nó rất bất ngờ khi mẹ hấn về đột ngột như vậy, làm nó có chút không tự nhiên. Tuy là mẹ hấn dễ thương thật đấy,

nhưng nó vẫn thấy khoảng cách giữa nó và bà Vân Thư là rất xa.

Ở dưới nhà...

Bà Vân Thư vừa ăn táo vừa cười gian:

- Hàn Phong, con thật biết nhìn người. Ta thấy con bé này được lắm đấy. Có thể làm con dâu của ta.

Hắn đang ăn cam, phụt thẳng miếng cam đang cắn dở, nhí nhố tròn mắt hỏi bà Vân Thư:

- Cái gì? Không thể nào.

- Chính cái không thể mới thành cái có thể đấy. Ta nhìn thấy ánh mắt của con khi con nhìn nó. Đùng hòng qua mắt ta! - Bà cười, vắt chân chữ ngũ, tay vẫn cầm quả táo gặm gặm.

Dương Hàn Phong tìm đập thỉnh thích, vội gỡ rối, giọng nói có phần ngượng ngập:

- Gì... gì chứ. Mẹ nhìn lầm rồi. Con mà thích nổi con bé đó á.

- Ta chưa hề nói con thích Vy Khánh nhé! Là con tự khai! - Bà cười nhẹ, trong nụ cười chứa đầy sự vui vẻ.

Dương Hàn Phong nuốt khan nước bọt một cái, mặt đỏ tịn mang tai, vội chối đưa chối đẩy, tìm cách chuồn khỏi đây.

- Mẹ...! Con nói cho mẹ biết nhé, con không thích con bé đó đâu nên mẹ đừng tưởng bở. Thôi, con mệt rồi. Con đi nghỉ đây.

Hắn nói xong thì chạy tót lên tầng, bỏ mặc bà Vân Thư đứng cười tùm tùm một mình:

- Con trai thật giỏi, tìm cho ta đứa con dâu tốt như vậy. Haha...

Tiếng cười của bà vang khắp nhà. Bà không vui sao được khi thằng con trai sống khép mình suốt 3 năm của bà bây giờ đã vui vẻ trở lại. Bà nghĩ sự góp mặt của cô bé Vy Khánh đó sẽ là một bước ngoặt khá lớn cho cuộc đời của Hàn Phong con bà.

Chap này hơi ngắn với lại nội dung nhàm, cho nên Zy đã nghĩ ra một trò để chơi cho đỡ chán nè!

Chơi kể chuyện đi!

Bắt đầu nào! Zy trước nhé!

Tôi kể người nghe, đời Lan và Diệp một chuyện tình cay đắng...

Lúc tuổi còn thơ, Lan rủ Diệp nhảy dây nên lớn Diệp thành gay...

Tiếp nào!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hạo Thiên, anh cũng phải đi sao?

Hạo Thiên đang vật vã với hai cái cặp trên vai. Cặp anh nhẹ thì không sao chứ còn cặp của nó, nặng như đá. Không biết nó có vác bom đến trường hay không mà nặng khủng khiếp.

Đang nhăn nhó với hai cái cặp thì anh bị một đám người áo đen chặn lại, cung kính nói:

- Thiếu gia Hạo Thiên, lão gia triệu hồi cậu!

Hạo Thiên hơi ngạc nhiên và khó chịu. Ba anh lúc nào cũng vậy, không cho anh một chút tự do nào cả. Mới xa nhà có hơn một tháng mà đã lúng lúng khắp nơi để tìm anh.

- Tôi không về!

Anh giận dữ đáp. Anh nhanh chân lượn qua khe hở giữa mấy người đó, định chạy. Đám người đó lại chặn anh lại, cương quyết lặp lại câu vừa nói:

- Nếu cậu không về, thẻ ATM của cậu sẽ bị khóa.

Hạo Thiên sững người. Cố gắng lắm mới không đâm cho bọn kia một trận. Anh nén giận:

- Các người bảo với ba tôi là ông ấy cứ đợi đi, sáng mai tôi sẽ về.

Nói rồi anh đi nhanh về nhà hắn. Lòng tràn đầy tức giận. Ba anh...đúng là quá đáng mà!

Ở nhà hắn, bà Vân Thư ngồi giữa phòng khách để gọt trái cây. Vừa thấy Hạo Thiên hối hả bước vào nhà, bà vội bỏ dao, cười tươi:

- Hạo Thiên, con đến chơi đó á?

Hạo Thiên nghe thấy tiếng của bà Vân Thư, giật mình. Bây giờ anh mới nhìn thấy bà đang ngồi ở giữa phòng khách. Anh mỉm cười chào bà, rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Bác về nước lâu chưa ạ? - Anh cười tươi.

- Bác vừa về lúc sáng. - Bà Vân Thư đưa miếng táo cho anh - Con ăn trái cây đi.

- Con cảm ơn!

Ngồi nói chuyện với bà một chút, Hạo Thiên cảm thấy đỡ lo hơn. Chắc là ba anh thấy bà Vân Thư về nước nên cũng về theo. Ba gia đình Hàn Phong - Hạo Thiên - Minh Khang từ trước đã có quan hệ rất thân thiết. Tuy nhiên lần này công ty nhà Minh Khang hơi có vấn đề nên anh phải sang giải quyết. Chỉ có điều, nhân cơ hội đó mà mẹ hắn và ba Hạo Thiên lại trở về. Chắc lại vụ đi xem mắt.

- Hàn Phong, Hạo Thiên đến tìm con này!

Bà Vân Thư gọi lên, từ trên tầng, hắn chạy xuống, phía sau là nó.

Hắn ngồi xuống ghế:

- Đã về rồi à.

- Ủ!

Bà Vân Thư khó hiểu:

- Về?

- À, Hạo Thiên với Khang sống với con và Vy Khánh trong nhà này mà. - Hắn giải thích.

- À, đồng vui nhì? - Bà Vân Thư cười đáng lòng. Vậy mà trước giờ bà vẫn tưởng chỉ có hắn và nó sống chung với nhau chứ?

Hạo Thiên thờ dài:

- Tao sắp phải về nhà rồi.

- Há? - Hắn và nó đồng thanh.

- Ông già tao vừa gọi hồn về, nếu không thì bị khóa thẻ. - Hạo Thiên nhăn nhó.

- Anh Khang đi rồi, bây giờ đến lượt anh cũng bỏ em mà đi. Em sống sao nổi với tên này đây? - Nó nói nhỏ.

Nghe thế, mắt hắn sáng lên:

- Thế à, tiếc nhò! - Hắn nói giọng buồn buồn nhưng trời mới biết trong lòng hắn sướng cỡ nào. Hạo Thiên toàn làm ki đà cản mũi hắn và nó. Bây giờ đi rồi, thì...sẽ rất có lợi cho hắn để chiếm được cảm tình của Vy Khánh. Hắn biết rõ, Hạo Thiên thích nó mà!

Nhìn về mặt của Hàn Phong, Hạo Thiên nói tiếc nuối nhưng lại ân ý:

- Nhưng không sao, tao về nhà nhưng ngày nào tao cũng sẽ sang đây chơi với mày. Hết buồn chưa?

Haiz, có mà buồn thêm ý. Hắn đang tự nhủ trong lòng.

Tối hôm đó, Hạo Thiên ăn cơm chung với gia đình hắn. Bà Vân Thư nấu ăn rất ngon, ngon hơn những đầu bếp ở nhà hàng nhiều.

- Bác nấu ngon quá! - Nó suýt xoa.

- Vậy thì con ăn nhiều vào nha! - Bà cười tươi.

- Dạ. - Nó hí hửng định gấp thêm một miếng thịt bò thì bị hắn chặn đũa. Nó lườm nguýt hắn:

- Hàn Phong, yên đi tôi ăn cái coi!

- Bây giờ tôi thấy em toàn ăn thịt bò thôi, nhiều đạm và protein quá không tốt cho sức khỏe đâu. Ăn thịt gà vào!

Nói rồi hắn đặt vào bát nó một miếng đùi gà to chà bá. Nó nhăn nhó nhìn vào bát cơm của mình:

- Tôi không thích ăn thịt gà!!

- Ăn hết cho tôi! - Hắn giờ giọng.

Bà Vân Thư lấy đũa gấp miếng thịt gà ra khỏi bát của nó, nhìn Hàn Phong nghiêm túc:

- Vy Khánh đã không thích thì đừng ép nó. Con gái, con ăn nhiều thịt bò vào, đừng đề ý đến nó nhé.

- Dạ. Bác dễ thương quá, chẳng bù cho tên Hàn Phong tí nào! - Nó nói xấu công khai.

- Vy Khánh, em vừa nói gì? - Hắn gần giọng.

- Tôi đâu có nói gì đâu. - Nó tăng lớn.

Bữa ăn diễn ra không được suôn sẻ cho lắm. Hạo Thiên có vẻ buồn nên không nói câu nào. Ăn xong, anh lặng lẽ lên phòng dọn đồ để sáng mai về nhà anh nữa.

Ngày mai, có lẽ là một ngày dài...

Chương 65: Gia sư

Sáng hôm sau...

Nó thức dậy sau trăng gắt dài hóng của hấn. Với mọi ngày, nó sẽ nằm lì trong giường thêm mấy phút nữa. Nhưng hôm nay, vì “sĩ diện” với mẹ hấn và muốn tạm biệt Hạo Thiên nên nó dậy khá nhanh. Hấn cũng không phải nói gì nhiều.

Hấn tiễn Hạo Thiên ra đến cửa, nó cũng lưu luyến nhìn theo. Anh bật cười, xoa đầu nó:

- Hmm. Anh về nhà chứ có phải sang Mỹ như thằng Khang đâu mà mặt em như đưa đám thế?

- Đâu có...- Nó chu môi.

Hạo Thiên cười, rồi móc trong túi áo ra một sợi dây chuyền lấp lánh. Quả thật nó rất đẹp, chắc chắn dad ngằm đặt hàng trước ở công ty của Minh Khang rồi. Sợi dây chuyền có mắt xích nhỏ xiu, bằng bạc sáng lấp lánh. Mặt dây chuyền là một hình trái tim nho nhỏ, trong lòng có hai chữ T-K được viết hòa vào nhau. Ở giữa có một viên thạch anh màu xanh biển. Anh nhẹ nhàng vén tóc nó lên, đeo vào cổ nó:

- Tặng em

- Nó đẹp quá, em...em không dám nhận đâu. - Nó nhìn sợi dây rồi nhìn anh.

Hấn khoanh tay đứng nhìn, nhưng hình như cũng không nhìn được nữa, đành phải bỏ vào trong nhà.

Hạo Thiên bẹo má nó:

- Nhận đi. Coi như là...quà 20-10 muộn.

- Hi...- Nó bật cười. Bây giờ là tháng 11 rồi, lại còn kiểm lí do tận tháng 10. Anh thật là...

Chiếc vòng được chiếu sáng trên cổ nó. Có vẻ nó rất hợp, nước da trắng ngần của nó được tôn lên rất nhiều.

- Cảm ơn anh.

Nó nói khi nhìn Hạo Thiên đã kéo vali ra khỏi nhà hấn. Anh quay lại, mỉm cười tạm biệt nó:

- Rõ gốc...

Hạo Thiên phải về nhà, đồng nghĩa với việc anh phải nghỉ học cả một tuần. Vậy nên...cả tuần này chắc nó phải tự kỉ rồi.

Ở trường...

Hấn vẫn dừng xe ở chỗ cũ. Nó không muốn nhìn những ánh mắt dòm ngó khi đi cùng hấn vào trường. Hấn cũng không muốn tạo áp lực cho nó.

Lâm Thiên Khánh đã đến lớp, vẫn chỗ ngồi đó, vẫn dáng vẻ đó. Một vẻ đẹp hoàn hảo đến mê hồn.

- Hôm nay cô sẽ trả bài kiểm tra đợt vừa rồi.

Tiếng cô giáo “nhỏ nhẹ” trên bảng. Học sinh rúm ró ngồi co ro chờ kết quả. Nó cũng khá lo lắng, vì bài kiểm tra này nó làm rất tồi tệ. Nó ghi mất những một tháng trong khi kiến thức Hóa Học chỉ cần một phút không chú ý là mất gốc. Bây giờ, nó MÙ TỊT hóa học.

Nhận được bài kiểm tra từ tay cô lớp trưởng vui tính Ngọc Vy, nó chết sững. Hai má đỏ ửng lên, mồ hôi chảy dọc bên trán.

Bốn điểm.

Như cái tát vào mặt, hai má nó tự dưng rất buốt. Khuôn mặt đỏ ửng lên và tím như ngừng đập. Cả đời nó...chưa từng...

Lâm Thiên Khánh hững hờ cầm bài kiểm tra trên tay, vo viên rồi nhét vào ngăn bàn. Không phải cậu bị điểm thấp, mà cậu chẳng quan tâm đến điểm số. Nhìn phản ứng của cô gái bên cạnh, cậu đã cảm thấy có vấn đề, liền cướp lấy bài kiểm tra của nó rồi nhìn vào.

Trán cậu đột nhiên nhăn lại, rồi từ từ dần ra.

Hít sâu một cái, nó giật lấy bài kiểm tra trên tay cậu, bóp nát rồi quăng vào thùng rác. Điểm số này...nó

...không thể chấp nhận.

Bà giáo khinh khinh đứng trên bục giảng, ngực ưỡn mông phồng, ánh mắt lăm le nhìn học sinh dưới lớp. Lúc sau, bà ấy cao giọng:

- Tôi thực sự rất thất vọng về các em. Nhất là bạn học Mạch Vy Khánh. Tôi biết em là học sinh A1, tâm lí A1 như thế nào, không phải tôi chưa từng trải. Nhưng đừng vì cậy mình là rác thải của A1 mà xuống A3 lại muốn làm bà hoàng. A1 hay A3 vẫn như nhau thôi, em đừng cho mình cái quyền được chảnh chọe. Đừng tưởng mình là học sinh A1 mà không quan tâm việc học. Đó là trước kia thôi, còn bây giờ, em là thành viên của lớp 10A3 này rồi. Học cách quên cái vị trí cao sang ấy đi, vùi lại...

Tất cả học sinh dưới lớp đều tức thay cho nó. Nó thì...

Mặt nó đỏ bừng vì giận, đôi mắt đục ngầu, giận dữ. Những tia máu trong mắt và trên mặt nổi lên vì phẫn nộ. Chân tay nó như ngừng hoạt động. Nó cứ đứng im như pho tượng. Lần đầu tiên trong đời nó bị giáo viên si nhục như vậy. Như phản xạ, nước mắt nó ngập tràn, tuy đã cố nén lại nhưng trong mắt nó là một biển nước, không thể nhìn thấy nổi những thứ gì đang xảy ra trước mắt.

Lâm Thiên Khánh trước giờ chưa từng tức giận như vậy, hôm nay lại phẫn uất đập bàn, nói thẳng vào mặt bà cô già:

- Cô đừng nghĩ ai cũng như cô chứ!

Bà cô dừng lại, nhìn Lâm Thiên Khánh như muốn lòi cả con mắt:

- Cậu kia, ai cho cậu cái quyền nói với giáo viên như thế hả?

- Còn cô, ai cho cô cái quyền si nhục học sinh như thế hả? Nếu như chuyện này mà lọt ra ngoài dư luận, cô sẽ phải ngồi tù giam xuong vì tội phỉ báng người khác đó ạ.

Lâm Thiên Khánh cười nhếch, tất cả thành viên trong lớp đều hú hét leenz vỗ tay rào rào. Nó thì không kim được nước mắt nữa, vừa lau mắt vừa kéo cậu xuống:

- Lâm Thiên Khánh, chuyện của tôi, không liên quan đến cậu.

- Không liên quan? Đúng là không liên quan đến tôi nhưng tôi không thể chịu nổi cách ăn nói của bà cô này. Cái này người ta gọi là bà bán tôm bán tép cứ giáo viên cái gì.

Lâm Thiên Khánh nói như quát vào mặt nó rồi kéo nó đứng dậy, cầm lấy tay nó, đưa lên cao:

- Nếu cô không hài lòng, em sẽ làm gia sư dạy kèm cho cậu ấy. Và cô làm ơn bớt giọng hàng thùng hàng chậu ấy đi, khó nghe lắm.

Bà giáo ấy như không tin vào tai mình, hást mắt lên nhìn hai con người trước mắt:

- Hừ, cậu tưởng cậu học hành hơn ai? Đòi làm gia sư dạy kèm sao? Cũng được đấy, hai thành phần chánh chọe này có thể dạy dỗ lẫn nhau mà. Hai em chỉ làm chặt cái xã hội này thêm thôi.

Con giận của Lâm Thiên Khánh đã đến đỉnh điểm, nó cũng chẳng kém. Nó hình như còn nghe tiếng nghiêng răng ken két của cậu nữa. Thế nhưng, cậu luôn biết giữ bình tĩnh hơn nó. Dù tức giận thế nào nhưng sắc mặt cậu vẫn lạnh tanh. Cậu cười nhếch môi một cái thật khinh bỉ rồi nhìn vào bà giáo đang đứng cong mông trên bâng:

- Vâng. Mạng âm phủ kém quá nên mới không đưa cô về đúng lúc được. Nhưng cô cứ đợi đi, em sẽ chống mắt lên xem cô còn ở lại cái trường này được bao lâu.

- Em...- Bà cô tức giận chỉ tay vào mặt cậu.

Cả đời cậu ghét nhất bị chỉ thẳng vào mặt, cậu chỉ cười, hást lọn tóc mai đang xoa xuống một cách quỵn rũ kia lên, lạnh nhạt đến âm độ:

- Làm ơn bỏ cái tay của cô xuống. Bây giờ em không làm phiền cô giảng dạy nữa. Chúc cô dạy học vui vẻ.

Nói đoạn, cậu kéo nó đi ra cửa. Bà giáo nhìn theo, tức nổ mắt. Đám học sinh thì nhau xì xào đủ chuyện, sau buổi hôm nay, chắc sẽ có mầy tin vịt được truyền đi trong trường. Có khi ngày mai nó và cậu sẽ là điểm nóng của trường ấy chứ...

Nó bị kéo đi, liền giẫy đành đạch:

- Thiên Khánh, cậu buông tôi ra!

- Im lặng chút đi.

Ánh mắt Thiên Khánh đột nhiên ám áp lạ thường. Nó nhìn thẳng vào mắt cậu ta, bỗng như bị một thứ gì đó thôi miên, cứ để cậu ta kéo đi trong vô thức. (Cái này là để bị bắt cóc lắm nè!)

Thoáng chốc, nó đã được dẫn đến một vườn hoa đẹp lung linh. Thảm cỏ non xanh bát ngát, lung linh trong nắng sớm. Dàn hoa hồng nhưng đỏ thắm như trong cổ tích. Hàng bạch đàn kim xào xạc trong gió, tỏa ra hương thơm lạ thường. Cánh đồng hoa diên vũ đẹp đến mê mẩn, nó chưa từng biết, phía sau trường học lại có một nơi tuyệt vời như thế này.

Lâm Thiên Khánh bước tới bên cạnh nó, cười nhẹ:

- Lau nước miếng đi kìa.

Nó sực tỉnh, lắc đầu mấy cái để tỉnh táo hơn.

Cậu ta dứt tay vào túi quần, đi lên phía trước:

- Đẹp chứ?

- Ừm. Đẹp lắm. Trước giờ tôi chưa từng biết là sau trường có một nơi như thế này đây.

Nó nghe thấy tiếng cười của Thiên Khánh ở phía trước. Lát sau, cậu mới nói tiếp:

- Nơi này...không phải ai cũng biết.

- Là sao?

Cậu ta bật cười, nhìn cô gái đang ngây ngô gãi đầu trước mắt.

- Sao chậm tiêu thế nhở? - Cậu đùa.

- Cậu nói ai chậm tiêu chứ? - Nó lờm, rồi bước tới một góc bạch đàn lớn, ngả lưng ở đó.

Lâm Thiên Khánh cũng đến bên cạnh, ngồi sát nó. Mái tóc nâu như sáng lên trong ánh nắng. Vẻ đẹp của cậu chưa từng sáng lóe đến mức này.

Trong khung cảnh như thần thoại, dưới gốc cây to lớn, một người con gái đang nhìn lên bầu trời, mỉm cười dịu dàng mà không biết, người con trai bên cạnh lại đang nhìn nụ cười ấy một cách say sưa.

Nó...đẹp thật.

Lâm Thiên Khánh khẽ cười, không suy nghĩ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc nó. Nó giật mình, quay đầu lại...

Hai ánh mắt chạm nhau...

Bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Anh đừng quan tâm tôi nữa được không?

Nó nhìn vào mắt cậu. Một màu nâu đầy quyến rũ. Trái hẳn với màu mắt của Dương Hàn Phong. Lâm Thiên Khánh mang một vẻ cao ngạo nhưng lại ảm áp, nóng bỏng chứ không lạnh giá quanh năm như hắn. Nó nhìn sâu vào đôi mắt ấy, không có chỗ nào để thoát ra.

Cậu cũng nhìn nó, tìm bóng đập nhanh một cách không thể kìm hãm được. Mắt nó đen láy, một màu đen huyền bí và thuần khiết...

Định thần lại, nó quay đầu nhìn sang hướng khác. Cậu cũng thôi nhìn nó. Không khí tự nhiên nặng nề lạ, đến cả hơi thở gấp rút của hai người cũng hòa vào không gian, tai người này có thể nghe thấy nhịp thở và nhịp tim của người kia.

Nó ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Hôm nay, mặt trời nhỏ bé đến bất ngờ. Dường như chẳng có ánh nắng mặt trời xuyên qua tầng lá dày ấy khiến đôi mắt nó càng thêm trong veo.

- Cậu nói xem, tôi có thể vượt qua kì thi học kì I không hả?

Nó lăm bắm nói, quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh.

Cậu bật cười:

- Cậu là học sinh A1, lo gì việc thi học kì chứ?

- Đó là trước kia thôi. Bây giờ việc học của tôi kém như vậy, e là...- Nó cười khổ.

- Trước kia hay bây giờ sẽ vẫn như vậy. Chẳng phải cậu đã có tôi hay sao? Cậu nghĩ tôi sẽ để chúng ta thua vụ cá cược này à? - Lâm Thiên Khánh cười nham hiểm.

Nó nham nhở nhìn cậu:

- Cá cược?

- Lúc này ở trên lớp, những lời tôi nói với bà cô đó giống như một vụ cá cược. Cậu nhất định sẽ phải tiến bộ hơn, thể hiện trong điểm số của học kì này. Như vậy, chẳng phải bà ta thua đậm hay sao? Lúc ấy không cần đuổi, bà ta cũng sẽ tự quắp đuôi rồi khỏi trường này thôi.

Miệng cậu nở một nụ cười thật gian manh. Còn nó, mắt tròn mồm há mà nhìn cậu như một cao nhân hạ phàm

- Woa...cậu thật cao tay, cao tay!

Lâm Thiên Khánh chỉ cười, không nói gì thêm nữa. Ánh mắt cậu nhìn ra xa, không còn nhìn nó nữa. Nó cũng buồn ngủ rồi, nhanh chóng thiếp đi.

Cả buổi học hôm ấy, nó dành thời gian để ngủ. Bên cạnh là đại ca Lâm Thiên Khánh.

Trưa, mặt trời chói chang lên nhiều. Tán lá bạch đàn rộng là thế nhưng cũng đã bị ánh sáng xuyên thủng, lọt vào trong, chiếu lên khuôn mặt nó. Lâm Thiên Khánh lay nó dậy:

- Dậy đi, người đâu mà như lợn thế hả. Trưa đến nơi rồi.

Nó dụi mắt để thích nghi với ánh nắng bên ngoài. Lìm đim nhìn bàn mặt phóng to của cậu, giật mình lùi ra xa:

- Aaaa...Lâm Thiên Khánh, cậu...haiz...lâm tôi tưởng ma xó ở đâu chui ra chứ. Hết hồn.

- Ma cái đầu cậu. Đứng lên, đi về.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó dậy, khoác cặp lên vai rồi đi trước. Nó cũng lẳng lặng đi theo. Đi đoạn, cậu quay lại nói với nó:

- Để không thua vụ cá cược này thì ngay lập tức cậu phải chìm đầu vào học cho tôi. Chiều nay, đến nhà tôi. OK?

Nó lắc đầu:

- Đến nhà cậu làm gì?

- Học.

- Cũng không nhất thiết phải nhanh vậy chứ. - Nó nhún nhó.

- Vậy cậu định đến khi trượt tốt nghiệp thì mới là không nhanh à? - Lâm Thiên Khánh quắc mắt làm nó rợn cả tóc gáy.

- Thì...- Nó e dè.

- Không nói nhiều. Chiều nay, 2 giờ. Nếu có thể, tôi sẽ miễn cưỡng đến đón cậu.

Lâm Thiên Khánh khẽ cười, chủ yếu là cậu muốn biết nhà nó thôi, chứ dùng hai từ MIỄN CƯỠNG là hơi quá.

- À, không cần miễn cưỡng, không cần miễn cưỡng. Đưa tôi địa chỉ nhà cậu, tôi sẽ tự mò đến!

Nó cười, xua xua tay. Bấy giờ mà để người trong trường phát hiện nó ở chung một nhà với Dương Hàn Phong thì đời nó coi như nát hơn tương băm.

- Được rồi.

Cậu đưa cho nó một mảnh giấy nhỏ, ghi địa chỉ lên đó rồi dặn nó lại một lần nữa. Nó ậm ừ rồi rút thẳng.

Về nhà, cái thứ nó nhìn thấy đầu tiên là bàn mặt nhẵn nhụi dờ dề của hân. Hân đang ngồi vắt chân lên bàn, mắt cắm vào TV. Nó nhân lúc hân không để ý thì rón rén đi nhẹ nhẹ, chạy lên tầng. Chưa được ba bước thì đã bị giọng nói của hân làm cho gãy xương sườn:

- Đi đâu về?

Nó nhe răng cười:

- Đi...đi học chứ đi đâu.

- Ở lớp không thấy. - Hân đều giọng.

- Ờ...thì...ra sau trường thư giãn chút! - Nó vận não kiểm soát.

- Thư giãn mắt cả buổi sáng? - Hân nói tiếp, lại vừa rời khỏi ghế sofa, tiến dần về phía nó.

- Anh...theo dõi tôi? - Nó sân si nhìn hân, trong ánh mắt có một sự nguy hiểm không hề nhẹ.

Đôi mắt xám khói của hân ánh lên sự bối rối nhẹ, nhưng một giây sau đó đã biến mất theo cái chớp mắt đầy uy quyền. Hân túm lấy cổ áo nó bằng hai ngón tay:

- Bùng tiết? Vì lí do gì chứ?

Nó cắn môi suy nghĩ. Có nên nói cho hân biết không nhỉ?? Lỡ hân lại làm lớn chuyện lên như đợt thầy dạy Ngữ Văn thi sao? Thầy ấy bây giờ cũng đã đủ thâm rồi, nếu nói cho hân biết chuyện lần này nữa thì...

- Không gì. Thấy chán quá thôi.

Nó nuốt nước bọt, nhưng mỗi lần nói dối, tai và má nó lại đỏ cả lên. Tim đập mạnh như muốn xỏ ra ngoài. Hân buông cổ áo nó ra, ánh mắt như muốn chìm nó xuống đất:

- Nói thật đi. Cho nói lại.

- Thật mà. Sao anh lại có vẻ thích xen vào chuyện của người khác vậy nhỉ?

Hân như tức lên:

- Bởi vì trách nhiệm, em có biết đánh vần hai chữ trách nhiệm không? Thành tích học tập của em tụt dốc, tôi là người gánh hậu quả đó, em hiểu không hả?

Nó cảm thấy hơi đau ở lồng ngực. Hóa ra...hân quan tâm nó cũng chỉ vì chữ “trách nhiệm” mà hân tự gán cho mình. Thì ra, vốn dĩ những điều hân làm cho nó trước giờ cũng chỉ vì “trách nhiệm”. À, nó hiểu rồi.

Nó cười như không, cố cất giọng nói với hân:

- Vậy thì anh đừng mãi đeo bên mình hai chữ đó nữa. Tôi cũng đâu có bắt anh giữ trách nhiệm gì với tôi đâu? Việc học của tôi có ra sao, anh cũng không cần bận tâm.

- Em...đừng phát biểu ngông cuồng. Tôi không nhin em đâu!

Trái tim hân nghẹn lại, cơn đau truyền từ não bộ xuống khắp cơ thể. Không cần hân bận tâm? Hân không bận tâm chuyện của nó thì bận tâm chuyện của ai đây? Rốt cuộc hân là gì trong mắt nó vậy?

Nó cũng tức giận không kém, cổ họng như ngập nước. Chịu đựng hai cú sốc trong một ngày là quá sức đối với nó. Tay nó như lạnh đi:

- Trước giờ tôi cũng không nói cần anh nhin. Anh làm ơn, đừng quan tâm đến tôi nữa được không?

Hân nắm chặt tay như muốn bóp chết người con gái trước mặt. Hân biết nó rất bướng, bướng kiểu nhiệt tình chứ không phải dạng bình thường. Thế nhưng, cách ăn nói liều lĩnh của nó khiến hân thật sự khó chịu. Hân không thích cái tính này của nó tạo nên.

- Em...được lắm. Nếu em muốn, tôi sẽ cho em toại nguyện. Từ bây giờ việc của em, tôi sẽ không quan tâm đến nữa. Hài lòng chưa?

Hân nói xong, lập tức lên phòng. Tiếng cửa đập mạnh khiến nó giật mình.

Nó...có nói hơi quá không nhỉ? Nghĩ lại, thấy những lời mình nói có hơi nặng. Nhưng...tại hân trước. Tại hân không coi nó ra gì trước nên chuyện này không phải lỗi của nó. Nó cắn răng, bỏ lên phòng.

Bà Vân Thư nãy giờ ở dưới bếp đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Bà lắc đầu:

- Haizzz...lại cãi nhau nữa rồi. Bọn trẻ thời này đúng là...

Hai căn phòng sát nhau, hai con người đang theo đuổi hai ý nghĩ khác nhau. Trong lòng ai cũng tràn đầy lửa giận. Nhất là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Nhà Lâm Thiên Khánh

Chiều, một giờ, nó ra khỏi phòng chuẩn bị đến nhà Lâm Thiên Khánh. Xuống nhà, thấy bà Vân Thư đang ngồi xem TV, nó liền hỏi:

- Bác ơi, Hàn Phong đâu ạ?

- Nó ra ngoài từ mười hai giờ rồi con. Không biết có chuyện gì mà trông mặt nó dữ lắm. Bác lo quá...

Bà Vân Thư giả vờ như không biết. Kéo nó ngồi xuống ghế. Nó ngoan ngoãn ngồi xuống theo. Bà vuốt ve mái tóc nó rồi ù dột:

- Con có biết làm sao mà con bác nó giận thế không? Nhìn mặt nó là bác thấy hơi căng rồi đấy.

Nó mím chặt môi nghĩ ngợi. Dù gì chuyện riêng của nó và hắn, nó sẽ tự giải quyết. Không cần lôi cả mẹ hắn vào cuộc làm gì.

- Con cũng không biết. Thôi bây giờ con bận rồi, tôi nói chuyện tiếp nha.

Nó xách túi chạy ra ngoài. Lăn theo địa chỉ mà Lâm Thiên Khánh ghi trong tờ giấy. Vừa tiếng sau mới đến nơi. Nó choáng ngợp trước vẻ huy hoàng của căn nhà này.

- Wow...không thua kém gì nhà của tên Phong mặt lạnh đó.

Cả căn nhà là một tòa biệt thự lớn màu trắng sữa, cửa sổ màu vàng kim, rèm cửa cũng màu trắng nên không gian trong nhà đều rất thoáng đãng. Nhưng, cái nhà này lớn quá, tìm bao lâu mới thấy Lâm Thiên Khánh?

Nó cứ lẩn quẩn vòng đi vòng lại trước cửa ra vào mà không dám đi vào trong. Mãi sau, nó mới nhìn thấy một ông lão tầm 60 tuổi, hình như là quản gia của ngôi biệt thự này.

Ông lão không để nó vào thế chủ động liền cười tươi:

- Cô là tiểu thư Mạch Vy Khánh ạ?

Nó cười nhẹ đáp lại:

- Dạ, chào ông.

- Cô lên phòng đại thiếu gia đi, cậu ấy đang ngồi đợi cô! - Vừa nói, ông vừa đi trước để nó đi theo sau.

Càng vào trong, nó càng bị lóa mắt. Căn nhà này...quá tinh tế và sang trọng.

Ông quản gia dẫn nó lên một cánh cửa làm bằng gỗ lim, khác hẳn với những phòng khác chỉ có cửa kính hoặc kim loại. Ông chỉ vào trong:

- Thưa tiểu thư, đây là phòng của đại thiếu gia.

Nó hơi ngượng:

- Ông ơi, sau này ông hãy gọi cháu là Vy Khánh thôi ạ, cháu không quen được gọi là tiểu thư.

Ông chỉ cười không nói gì, rồi ra dấu cho nó bước vào trong phòng. Nó chậm rãi mở cửa, rồi đóng cửa.

Trời, phòng gì mà...tôi thui thế này??

Mò mẫm trong bóng tối tầm 5 phút, nó mới tìm thấy công tắc bật đèn. Vừa bật lên, căn phòng trở nên sáng lấp lánh. Không gian để thờ hắn.

Nhưng, chẳng thấy Lâm Thiên Khánh đâu cả.

Nó vừa tìm vừa ngó nghiêng khắp phòng. Sau một hồi bất vô âm tín, nó mới ngồi lên giường của cậu. Lại nhìn thấy trên kệ sách có rất, rất nhiều sách, mắt nó sáng như tàu xe, chạy như bay đến đọc.

Lâm Thiên Khánh vừa mới tắm xong, chỉ khoác một lớp áo tắm mỏng. Mái tóc vừa gội còn vương vài giọt nước. Nó nghe tiếng động cũng quay lại nhìn, thấy cậu...liền đỏ mặt.

Nó chưa từng nhìn ai như thế, có chăng cũng chỉ nhìn ba nó. Nhưng ba nó béo ị, bụng to nên khi còi trần cũng không có cảm giác gì. Còn cậu..

Nó thật không dám nhìn nữa.

- Cậu...đi mặc quần áo vào cho tôi!

Lâm Thiên Khánh cười lớn:

- Mặc cho cậu?

- Cậu...đi mặc vào nhanh lên! - Nó ngượng ngập nói khi bị cậu đáp hớ như vậy.

- Rồi, cứ từ từ, làm sao phải...- Lâm Thiên Khánh vừa nói vừa kéo cái khăn tắm ra.

- Aaaa...đồ biến thái! Cậu...tôi không ngờ cậu là loại người như vậy đấy. Đồ biến thái, bệnh hoạn, dâm dê đê tiện, v.v...

Nó vừa nói vừa đánh không khí túi bụi như bơi ếch. Cậu nhìn cảnh đó, không nhịn nổi cười. Vừa giữ tay nó vừa nói to cho nó nghe:

- Thôi được rồi, nãy giờ tôi chỉ chọc cậu thôi. Cậu nghĩ sao mà tôi có thể để tắm thân vàng ngọc này ra cho cậu xem, hử?

- Vào thay đồ! Nhanh! - Nó hét lên, mặt đỏ ửng. Lâm Thiên Khánh nhăn nhó, rồi cũng bị đá vào trong phòng tắm.

Cậu lẩm bẩm

- Con gái gì mà...mà cậu ta cũng nhạy cảm..

Một lúc sau, Lâm Thiên Khánh bước ra từ trong phòng tắm, mặc bộ quần áo đen thui lù, thế nhưng lại làm tăng vẻ soái ca, ngầu lòi của cậu.

Thấy nó đang say sưa đọc sách, cậu liền lại gần, đứng phía sau. Nó bất ngờ quay lại, thì tắm thân lớn của cậu vừa ở trước mặt.

- Aa...Lâm Thiên Khánh, cậu tính hại tôi chết vì truy tìm đúng không?

Nó vừa ôm ngực, vừa nói. Cậu tỉnh bơ:

- Tại cậu thôi.

- Gì mà tại tôi chứ?

- Haiz, không cãi với cậu nữa. Học bài nào!

Lâm Thiên Khánh bắt đầu tiến lên gần cái bàn, sách vở đã được bày sẵn trên đó. Ra hiệu cho nó lại gần, cậu nghiêm túc giờ quyền sách ra.

Nó cảm thấy...có không khí lạnh tràn về rồi.

Cậu ta lúc nghiêm túc này...ôi trời, đẹp và đẹp. Không từ ngữ nào tả nổi.

Nó thoáng nghĩ đến Dương Hàn Phong, trước kia, hắn cũng từng kèm nó học như thế này.

Haiz, nó lại nghĩ đến hắn rồi, vừa nói hắn đừng quan tâm đến việc của nó nữa, bây giờ nó lại đề ý đến chuyện của hắn.

Nó đang suy nghĩ vu vơ thì nhận ngay cái cốc đầu của Lâm Thiên Khánh:

- Này, có chú ý vào không?

- Có...

Nó gạt phăng hình ảnh của hắn ở trong đầu ra, chăm chú học bài.

Đến hơn năm giờ chiều, cậu mới tha cho nó. Toàn thân nó mệt rã rồi, không nhúc nhích được cái chân ra khỏi tấm nệm. Cậu thảm cười nhẹ, rồi ra khỏi phòng:

- Cậu ở đây đợi tôi một lát.

Cậu vừa đi vừa nói vọng lại.

Lát sau, Lâm Thiên Khánh trở về với hai ly ca cao nóng trên tay. Nó buồn ngủ quá, nên đã gục đầu ngủ từ bao giờ không biết.

Nhìn từ góc nghiêng này, nó còn đẹp hơn lúc sáng, lúc ngồi dưới gốc cây nữa.

Lâm Thiên Khánh mỉm cười, đặt hai ly ca cao xuống bàn. Ngồi “bệnh hoạn” ngắm nó ngủ.

- Mi dài, mũi to, môi đỏ. Thật chẳng ra làm sao.

Cậu lẩm bẩm

Gần nửa tiếng sau, cậu mới gọi nó dậy. Nó dụi dụi mắt:

- Tôi ngủ được bao lâu rồi hả?

- Ừm...gần 10 phút thôi - Cậu đưa một ly ca cao cho nó - Uống đi.

Nó cầm lấy ly, thấy nhiệt độ hơi xuống, bèn hỏi:

- Sao...

- Uống như vậy là vừa tắm rồi.

Lâm Thiên Khánh vừa nói vừa uống, nó cũng gạt đầu. Nó và cậu lại ngồi tám chuyện một lúc nữa. Lúc ấy, cũng khoảng 6 giờ tối.

Miệng nó lem nhem bởi ca cao, Lâm Thiên Khánh nhìn vào, lấy khăn định lau đi. Nhưng nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của nó, cậu lại vớt cho nó cái khăn lau:

- Tự lau đi. Làm gì mà nhìn ghê thế không biết.

Nó cầm lấy cái khăn.

Sáu giờ ba mươi phút tối...

Nó bất chợt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã tối hẳn liền thảng thốt:

- Chết, tối rồi. Tôi về đây.

- Để tôi đưa cậu về.

- Không, không cần đâu. Tôi tự về được.

Chưa kịp để cậu nói thêm câu nào nữa, nó đã chạy như bay ra khỏi phòng cậu. Tối quá rồi, không biết hẳn và mẹ hẳn có lo lắng gì không nữa.

Để hẳn đợi lâu quá, hẳn lại không thích, lại giận thì sao??

Suy nghĩ tái diễn trong đầu, nó bắt taxi, phóng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lạnh lẽo

Về đến nhà, lại không như nó tưởng tượng..

Căn nhà sáng trưng, nhưng không có ai ở phòng khách cả. Nó tự cười bản thân mình, lại quá ảo tưởng rồi. Nó cứ nghĩ rằng hẳn đang ở trong phòng khách đợi nó. Nhưng không phải.

Nó bước lên bậc cầu thang, tiếng giày vang xa đến lạ. Chưa bao giờ nó có cảm giác trống vắng như thế này.

Tối, lúc ăn cơm, hẳn cũng không xuống ăn cùng. Bà Vân Thư bèn lấy một phần cơm cho hẳn, bảo nó đem lên.

Nó cũng không muốn đi cho lắm:

- Thôi ạ, tốt nhất bác nên đem lên cho anh ta.

- Hai con đã xảy ra chuyện gì à?

Bà Vân Thư cũng đã biết mọi chuyện, nhưng bà không ngờ lại đến mức này. Con trai bà chưa bao giờ giận mấy cái chuyện vu vơ lung tung đó. Hôm nay lại vì lời nói lúc ngông cuồng mà giận dỗi cả ngày.

- Không ạ. - Nó ù dột trả lời.

- Vậy thì con đem cơm cho nó đi.

Bà đưa cho nó phần cơm, nó miễn cưỡng phải lên phòng hẳn.

Đứng trước cửa, nó không biết làm cách nào. Lúng túng một lúc, nó mới gõ cửa.

Cộc...cộc...cộc...

- Ai? - Tiếng hẳn trong phòng vang ra.

- Mẹ anh đem cơm lên cho anh này, tôi để ngoài cửa, anh ra lấy mà ăn đi.

Nó trầm ngâm nói.

Hẳn lại vọng ra:

- Đem đi.

Nó không nói gì, lẳng lặng quay về phòng, không cả ăn uống gì nữa. Nó mệt mỏi lắm rồi, đau lắm rồi. Lúc này, hẳn chẳng muốn gặp nó, thì nó cũng chẳng buồn gặp ai cả.

Giá mà có Hạo Thiên hay Minh Khang ở đây thì tốt.

Hẳn đang chăm chú vào màn hình laptop, khi nghe nó nói thì không thể chú tâm vào cái gì được nữa. Bực qua hẳn bèn mở cửa ra ngoài. Mấy giây sau, nhìn thấy khay thức ăn được để gọn một góc.

- Con bé này...

Hẳn cầm khay thức ăn xuống nhà. Bà Vân Thư vẫn đang ăn. Thấy mẹ, hẳn liền hỏi:

- Con bé kia đâu rồi mẹ?

- Trên phòng ý. - Bà trả lời

- Ăn uống gì chưa? - Hẳn cộc lốc hỏi.

- Chưa thấy ăn gì cả. Bữa trưa cũng vậy.

Hắn hét toáng lên:

- Bình thường thì...sáng nó không ăn, hôm nay lại còn cả trưa cả tối không ăn gì nữa, con bé đó muốn chết hả??

Bà nhún vai:

- Lỗi tại ai??

Nói xong, bà ngứng nguẩy đi vào trong phòng, gọi người làm từ nhà dưới lên dọn. Hắn cứ đứng đơ ở đó...

Hắn chẳng hiểu mình sai ở đâu. Phải, hắn không sai. Hắn không sai!

Cho nên, nếu nó không ăn cả ngày hôm nay, thì cũng chẳng phải lỗi của hắn.

Hắn chẳng xin lỗi đâu, cái "tôi" của hắn lớn lắm. Nhưng lần này là do nó to tiếng trước, phải cho nó một bài học.

Cho nên...cứ để nó như vậy đi.

Hắn cũng bỏ bữa, lên phòng.

Sáng hôm sau...

Nó thức dậy trong sự tự giác, hắn hôm nay cũng không gọi nó dậy. Nó cũng đã đoán được mà.

Hắn thực sự...không quan tâm đến chuyện của nó nữa rồi.

Đó là đề nghị của nó, nhưng tại sao...nó lại thấy đau như thế này??

Xuống nhà, bà Vân Thư nói hắn đã đi học từ sớm, lòng nó càng nặng trĩu. Chắc là hắn không muốn nhìn thấy nó nữa.

Nó chào bà rồi khoác cặp đi học, không ăn uống gì luôn.

Bà Vân Thư nhìn theo, lắc đầu ngán ngẩm:

- Haiz, hai cái đứa này, giận dai thế không biết.

Đến trường, không khí vẫn như thế, vẫn như hôm qua, hôm kia thôi mà sao giữa nó và hắn lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Nó hít sâu một hơi, bước vào lớp. Lâm Thiên Khánh nhìn ra, kéo nó xuống canteen.

Ngồi trên bàn ăn ở canteen, nó ù dột, mắt cụp xuống. Lâm Thiên Khánh bắt đầu thấy lạ, hỏi:

- Hôm nay cậu sao thế?

- Không sao.

- Hay là hôm qua tôi ép học quá à?

- Không phải.

- Cậu...làm sao thế?

- Không có gì.

Những câu phủ nhận được nó đem đi trả lời. Nó chỉ ăn một cái bánh mì và uống một hộp sữa, rồi thất thần về lớp.

Lâm Thiên Khánh nhìn theo, cuối cùng không hiểu gì cũng chạy về lớp.

Trên tầng hai, phòng hội trường, có một bóng hình đang nhìn nó không rời mắt.

Hắn một mồi tựa lưng ra sau ghế, tay xoa xoa thái dương. Hắn cũng chẳng thích sự thờ ơ này chút nào. Hắn cũng chẳng muốn quan tâm đến chuyện của nó nữa, nhưng lại không làm được. Hắn vẫn dõi theo nó.

- Mình làm như thế có quá đáng rồi không?

Trong sự ù dột của cả hai bên, nhưng có một phần tử rất vui khi thấy cảnh này. Đó là nhóm Huỳnh Lệ Anh. Cô ta đặc ý xoay xoay cái điện thoại, cười nhếch mép:

- Haha... anh Hàn Phong không còn quan tâm đến con nhỏ đó nữa, thời cơ của chúng ta đã đến...

Nó gạt đi hình ảnh hắn ở trong đầu, chú tâm vào việc học. Nhưng cũng không gạt được nỗi buồn đang chìm sâu trong đôi mắt nó.

Cặp hắn ở canteen, nó cũng quay đầu đi về hướng khác. Tạm thời hắn chưa muốn gặp nó, cho nên, nó giành cho mình thế chủ động.

Hắn nhìn theo, đau lòng thật đấy.

Trong đầu hắn chợt lóe ra một ý nghĩ "Hay là mình nên xin lỗi trước?"

Chỉ cứ kiểu này, hắn không sống được.

Rồi lại bị hắn đập đi không thương tiếc. Phải, hắn không được mềm lòng, phải cho nó biết, hắn KHÔNG QUAN TÂM đến chuyện của nó nữa, phải cho nó một bài học.

Cả hai đều tránh mặt nhau suốt ba ngày sau đó. Nó muốn tránh hắn, để giành thế chủ động trong đợt chiến tranh lạnh này. Còn hắn muốn tránh nó, là vì muốn dạy cho nó một bài học.

Thế nhưng, chẳng biết nó có được bài học nào không, nhưng hắn thì được nhiều rồi đây. Mấy ngày nay không nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của nó, làm hắn nhớ đến phát điên lên được. Không có nó ngày ngày mè nheo ở bên cạnh, hắn cảm thấy trống vắng như thiếu mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Hắn chẳng thích chiến thắng như vậy chút nào. Hắn biết mình thắng rồi đấy, không quan tâm nó nữa là thắng rồi. Nhưng hắn...bây giờ lại...muốn thua hơn.

Hắn tự nhiên lại nghĩ đến lời xin lỗi...

Về phía nó, ba ngày nay luôn đến nhà Lâm Thiên Khánh. Vừa để học, vừa để tránh mặt hắn. Cái tôi của nó không lớn, nhưng nếu không tránh mặt, thì lỡ như gặp nhau ở đâu đó, lại bị hắn lạnh nhạt nói “Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”. Thì nó không chịu được.

Lâm Thiên Khánh cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra, suốt ngày chỉ cố sức làm nó cười lên một tẹo, nhưng cũng vô ích.

Ngày thứ tư...

Nó vẫn một mình đến trường như mọi ngày, nhưng hôm nay, những ánh mắt kia không còn nhìn nó như xưa nữa. Mọi người khinh bỉ nhìn nó, xì xào:

- Hình như anh Hàn Phong đá nhỏ kia rồi hay sao ấy.

- Anh ấy có quen nhỏ đó bao giờ mà bảo đá. Là con nhỏ đó đắc tội với anh ấy nên bị đuổi việc rồi chứ gì?

- Thấy chưa, tao đã bảo con nhỏ thư kí này chẳng được lâu đâu.

- Chị Lệ Anh cũng sắp làm gì con này rồi hay sao ấy, đáng đời.

-...

Nó cắn môi, chạy về lớp. Chưa đi được bao nhiêu thì lại đụng trúng nhóm Huỳnh Lệ Anh. Một con bé mặt mũi hung hãn như chó săn, tóc nhuộm bảy màu như cầu vồng tiến lên, chua ngoa nói:

- Con nhỏ kia, mày không có mắt à? Đi trúng bọn tao rồi ngẩn mặt ra như thế hả?

- Là mấy người đụng tôi trước. - Nó lạnh lùng trả lời.

- Mày...- À ra đưa tay lên.

Huỳnh Lệ Anh tiến lên, nắm lấy tay của đàn em:

- Thôi nào, Như Quỳnh, dù gì chị cũng có việc tìm nó.

Con bé tên Như Quỳnh đó lùi xuống, đắc chí cười lệch.

Huỳnh Lệ Anh đến gần nó, cười khẩy:

- Bị anh Phong hất hủi rồi mà vẫn có thể kiêu căng như thế cơ à?

- Gì cơ? - Nó hỏi.

Huỳnh Lệ Anh khoanh tay, đi vòng vòng quanh nó:

- Ngày trước ve vãn, tán tỉnh anh Phong, ăn may được anh ấy cho làm thư ký hội học sinh nên vênh vào trong trường. Bây giờ bị đuổi rồi mà vẫn mặt dày như vậy à?

Nó cười nhếch môi:

- Ai ve vãn ai? Chị ăn nói cho cẩn thận. Không phải ai cũng như chị, chỉ có ve vãn, tán tỉnh mới kiêu căng. Và nhắc lại cho chị nhớ, tôi luôn vênh vào như vậy, nhất là đối với loại người như chị.

- Mày...

Huỳnh Lệ Anh tức tối đưa cánh tay lên, định tát nó một cái, nhưng lại bị bàn tay của ai kia giữ lại, đẩy mạnh ra...

Tác giả không biết cho Hàn Phong cứu nó hay Thiên Khánh cứu nó nữa. Hoang mang quá..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Làm lành

Cánh tay của Huỳnh Lệ Anh chẳng mấy chốc gần như nát vụn. Cô ta kêu thét lên mấy tiếng rồi hét lên:

- Aa...anh Phong, bỏ em ra!

Dương Hàn Phong vẫn cứ bóp chặt cánh tay cô ta. Nét mặt lạnh đến đáng sợ. Sau đó, hắn đẩy Lệ Anh ra xa, nhìn cô ta chăm chăm bằng con mắt phun ra lửa.

Huỳnh Lệ Anh nuốt con đau, bức xúc nói:

- Anh Phong, em đang giúp anh trừng trị cô ta!

- Việc của tôi, cần cô xen vào à?

Hắn khàn khàn nói, ánh mắt như con dao sắc có thể chặt đứt đôi người Huỳnh Lệ Anh.

- Nhưng...- Cô ta cần tôi.

- Cút.

Huỳnh Lệ Anh kéo cả lũ đi về trong con tức không tả nổi. Trước khi đi còn cố tình lườm nó một cái sắc lẹm.

Mặt nó không cảm xúc nhìn xuống đất. Nếu là người khác, có thể nó sẽ nhào tới cảm ơn họ ngay lập tức. Nhưng...người này là...hắn - Dương Hàn Phong.

Nó quay đi, bước tiếp về phía trước. Vừa đi vừa nói:

- Cảm ơn.

Hắn không biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt, nhưng trong đầu hắn đang đấu tranh tư tưởng rất nặng.

- Dừng lại.

Hắn đổi giọng nghiêm nghị gọi nó.

Bước chân đang vội vã của nó bỗng nhiên dừng lại, hai bàn tay vô thức xiết chặt vào nhau. Nó nói mà không quay đầu lại:

- Có chuyện gì?

- Tôi là người đã cứu em đó. - Hắn trầm ngâm bước về phía nó. Hắn quyết định rồi, không thể giữ cái tôi khi ở bên nó được. Cái tôi là lý do duy nhất để làm tan vỡ một mối quan hệ. Và im lặng chính là cách nhanh nhất để kết thúc một mối quan hệ.

Nó rất cứng đầu, và lại, sức chịu đựng cái lạnh mà hắn tỏa ra cũng rất tốt. Hắn có làm gì cũng vô ích thôi.

Nó cười nhẹ:

- Không phải vì anh tôi mới bị bọn họ bắt nạt sao?

Hắn cảm bất. Đúng, tại hắn thật. Nhưng lần này là hắn thành tâm muốn làm hòa với nó trước.

Hắn chẳng nói gì nữa, bước tới và kéo nó đi. Nó vùng vẫy:

- Buông ra...

- Theo tôi đến một nơi.

Hắn nói. Nó xụ mặt rồi cứ như một con cún mà đi theo hắn. Nhắc mới nhớ, số nó dạo này là số con chó hay sao, suốt ngày bị người ta kéo đi. Lần trước là Lâm Thiên Khánh, lần này lại là Dương Hàn Phong.

Nhưng, địa điểm bị kéo tới hoàn toàn không giống nhau.

Nếu như Lâm Thiên Khánh đưa nó tới một vườn hoa đẹp lộng lẫy thì Dương Hàn Phong lại đưa nó đến một quán cà phê sang lộng lẫy. Nó hơi ngượng khi bước vào, nó không quen với chốn đông người và sang trọng như thế này. Dường như cảm thấy, bản thân không thuộc về nơi này vậy.

Hắn cũng biết nó hướng nội, nên dẫn nó lên tầng cao nhất. Nơi đó chỉ có một bàn ăn duy nhất dành cho hắn và nó.

Ngồi xuống đối diện nhau, nó cứ cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn lên. Đến lúc Dương Hàn Phong gọi nó mới hé mắt nhìn:

- Mạch Vy Khánh. Em ngồi đằng hoàng chút được không?

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt ngây ngô, rồi ngồi thẳng lên một chút. Sau khi chỉnh sửa dáng người, nó vẫn cụp mắt xuống.

Hắn thờ dãi “Người gì mà khó chiều thế không biết”.

- Ăn kem nhé?

Hắn ôn nhu hỏi. Nói thật, nó thực sự không quen với cái giọng này của hắn. Tuy nó ngọt và ấm thật đấy nhưng...nó lại thấy cứ...ghê ghê.

- Làm ơn đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi. Mất hình tượng.

Nó nhàn nhạt nhìn lên.

Hắn chốt dạ: “Chẳng lẽ cái giọng đó của mình tầm lắm sao?”

Hắn ho khan một tiếng:

- E hèm, ăn gì không?

- Ủ.

- Kem?

- Ủ.

Cuộc đối thoại ngắn gọn diễn ra trong chốc lát. Chẳng mấy phút sau, những ly kem lấp lánh đã ở trước mặt nó.

Nó cầm thìa lên, múc một miếng kem cho vào miệng, rồi đặt thìa xuống. Không ăn thêm nữa.

Hắn cũng bỏ thìa xuống, hỏi:

- Không ngon sao?

- Không phải, chỉ là...tôi không ăn được kem dâu.

Hắn bèn đổi ly của mình sang ly của nó, trầm giọng:

- Tôi cũng không thích matcha cho lắm. Tôi thích dâu. Đổi đi.

Hắn đang tò là ga lẳng và soái ca đây mà. Hắn cũng chẳng ưa gì kem dâu cho lắm. Vốn dĩ hắn đã là một soái ca rồi nên có làm gì cũng thành soái hết. Nhưng...

Nó nhìn ly kem matcha xanh mát trên bàn, lắc đầu:

- Tôi cũng không ăn được matcha.

Hắn lại ngán ngẩm buông thìa, chống cằm hỏi:

- Em còn không ăn được vị gì nữa không?

- Ngoài dâu và matcha ra thì vị gì tôi cũng ăn được. - Nó cười tinh nghịch.

Hắn xoa xoa hai thái dương, nó thế này là định chọc hắn đây??

- Vậy hương cam nhé.

Hắn nói rồi quay sang phục vụ:

- Phục vụ, cho 2 ly kem hương cam, 1 ly kem socola với một ly cà phê nguyên chất.

Nó tròn mắt:

- Cà phê nguyên chất mà cũng uống được sao?

- Bình thường. - Hắn mỉm cười.

Nó trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian này có lẽ đã vào lớp rồi nên nó khá lo. Thành tích của nó đã yếu như vậy, giờ còn cúp bao nhiêu tiết học nữa, không biết có qua nổi học kì này không.

- Có gì nói nhanh để tôi còn về học.

Nó dứt khoát nhìn thẳng vào mắt Dương Hàn Phong.

Hắn hít một hơi sâu:

- Lúc đầu là tôi giận em, nhưng bây giờ thì em giận lại tôi. Em ăn vạ quá đấy.

- Tôi ăn vạ thế đấy, thì sao? - Nó nổi quạu.

- Thì thôi, có làm sao đâu. - Hắn nhún vai.

- Không có gì nữa thì tôi về đây.

Nói đoạn, nó xách ba lô lên vai, đứng dậy đi về. Hàn Phong cũng đứng lên, giữ cổ áo nó kéo lại.

- Ở lại đi. Chưa nói xong mà em đi đâu hả? - Hắn đẩy nó ngồi xuống ghế.

- Vậy thì nói nhanh đi, tôi còn phải về. - Nó ngồi xuống ghế, vắt chân chữ ngũ. Hìhì, cuối cùng thì hắn vẫn phải khuất phục trước nó thôi.

Hắn đẩy ly kem hương cam về phía nó, hất mặt:

- Ăn đi rồi nói chuyện.

- Nói gì thì nhanh lên. - Nó trừng mắt.

- Có ăn không? Hay là để tôi đút cho?

- Ăn...thì ăn...

Cảnh này làm nó lên tường tới ngày hôm đó, hắn cũng ép nó ăn cháo như thế này. Haiz, cuối cùng hắn cũng phải khuất phục trước nó nhưng cuối cùng thì nó vẫn phải sợ cái khí chất dọa nạt của hắn thôi, vậy là hòa, không ai sợ ai.

Nó ăn ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, còn hần chỉ ăn vài miếng đầu, uống café rồi ngồi khoanh tay nhìn nó ăn. Nó ăn không thiết sĩ diện, đến nỗi người phục vụ phải rời rã hai chân khi chạy lên chạy xuống ở cái tầng 5 này để lấy kem cho nó.

Thương người quá, hần mới nhấn nhó nhắc khẽ:

- Này, em ăn cũng từ từ thôi. Thẻ diện em để đi đâu hả?

Nó ngước mắt lên, chớp chớp trả lời:

- Thẻ diện rất cuộc bao nhiêu tiền một cân?

Hần đứng là bó tay với bệnh ham ăn của con bé này mất.

Đang ăn, tự nhiên thấy khóe miệng nó dính kem, hần nghĩ thầm “Đây là thời cơ để mình thể hiện sự ga lăng, haha”. Đây là lần đầu hần làm như thế với con gái, nên giọng nói còn ngượng ngập:

- Miệng em dính kem kia!

Chưa kịp để hần lấy khăn lau, nó đã “ngây thơ” đáp:

- Anh muốn ăn à?

Hần cắt hứng đến tận cuống rốn, không thèm thể hiện gì nữa. Ga lăng à? Đối với nó thì không bao giờ thể hiện được nhé!

Nửa tiếng sau, lúc cái bàn ăn sang trọng kia đã chất đầy những ly kem đủ màu thì nó mới thôi. Gọi phục vụ dọn dẹp xong, hần mới thờ dãi:

- Tôi chưa từng thấy ai đi ăn với bạn khác giới như em đâu. Người ta ăn gọn gàng từ tốn, cũng không có ăn nhiều như em.

- Anh sợ tốn tiền chứ gì?

Bị đụng đến lòng tự trọng, hần nổi đóa lên:

- Cái gì? Cho em nói lại!

Nó im re, mãi sau mới thò cổ lên phát biểu:

- Anh không biết đó thôi, khi anh chưa đến, mấy đứa đó đã ăn một núi thức ăn rồi. Tôi là tôi thật thà, ăn trước mặt cho anh sáng mắt ra thôi.

Hần thở dài...hần còn mệt với con bé này dài dài.

Dương Hàn Phong dường như nhớ ra mục đích kéo nó tới đây, liền mờ mồm:

- Thực ra, hôm nay tôi mời em đến đây là để nói với em một chuyện...

- Là anh kéo tôi tới đây mà, làm gì mời. - Nó chun mũi.

- Em...vậy có nghe không thì báo!! - Hần đang bình thường trở nên cáu gắt.

- Ồ, anh nói đi, tôi nghe!

Hần cắn cắn môi trên một cách đầy quyền rũ làm nó không cá muốn mở mắt ra nhìn luôn. Hồi sau, hần mới chống khuỷu tay xuống bàn, trầm ngâm:

- Hơn ba ngày nay, em tránh mặt toò như vậy là đủ rồi đấy.

- Tôi có tránh mặt anh à? - Nó tròn mắt.

- Tôi đang nói nghiêm túc. - Hần bỗng dựng nhìn lên, chạm vào ánh mắt nó, hai ánh mắt nhìn nhau như muốn đốt cháy không gian.

- Tôi đang cũng nghiêm túc mà. Thực ra, nếu anh không trung cái về mặt “nhìn thấy mà muốn đập” của anh ra thì mắc gì tôi phải tránh anh chứ?

Nó cũng nghiêm trọng nói.

Hần hơi khó chịu:

- Cái gì mà nhìn thấy là muốn đập? Em ăn nói lấc cấc vừa thôi. Chính vì cái tính mồm nhanh hơn não mà tôi phải làm thế với em đấy.

- Mồm nhanh hơn não? Tôi lại nghĩ bốn từ này nên dành cho anh thì đúng hơn. Cũng chính vì cái tính hay đánh giá người khác mà tôi phải giận lại anh đấy.

Nó cũng chẳng vừa.

Tình hình là sắp sửa diễn ra một cuộc chiến tranh thế giới thứ n. Hai người ai cũng muốn bảo vệ ý kiến của riêng mình, không ai nhường ai.

Cuối cùng, Dương Hàn Phong vẫn là kẻ đứng ra đầu hàng trước:

- Thôi, tôi không muốn chấp vật trẻ con như em nữa. Chúng ta làm lành, được chứ?

- Anh nói cái gì? Ai là trẻ con? Hơn người ta bao nhiêu tuổi mà kêu tôi trẻ con chứ? - Nó hình như vẫn chưa muốn dập tắt cuộc chiến này.

- Hơn 360 ngày. - Hần hơi nhếch hai bên mép.

- Anh...- Nó cứng họng.

Hắn cười mẫn nguyện:

- Thôi, vậy hòa nhé. Không ai giận ai, chúng ta về, mẹ đang đợi.

Haiz, cách nói này của hắn làm nó tưởng như hắn và nó là một gia đình vậy...

Hắn bước lên trước, nó lon ton chạy theo sau. Thế là sau hơn ba ngày chiến tranh lạnh, hai bên đã bắt tay làm hòa. Cả hai hiện tại cũng đang rất vui, không biết vì cái gì nữa.

Nhưng...

Nó nào biết...

Ở một nơi nào đó, có một người đang điên cuồng tìm nó.

- Mạch Vy Khánh, cậu chết ở đâu rồi? Chúng mày, lục lọi mọi ngõ ngách của thành phố này lên, bằng mọi giá phải tìm thấy con bé đó cho tao!

Mặt trời lên cao, trưa nắng nhẹ, phủ lên bờ vai của hai người đang sóng bước.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Quyết định rời xa

Nó và hắn về nhà, trên đường đi cứ cười cười nói nói, chốc chốc lại đẩy nhau vài cái khiến bà Vân Thư nhăn nhó ra cồng đón:

- Hai đứa về rồi đấy à?

- Vâng - Nó và Phong đồng thanh.

- Thế...- Bà nhưn mày nhìn hắn - chuyện mẹ bảo, mày làm chưa nhỉ?

Hắn cười tươi:

- Xong hết rồi. Con bé này cứng đầu lắm, mãi mới dỗ được.

Nó căn nhẹ môi, chớp chớp mắt:

- Hai người nói cái gì vậy?

Hắn và bà Vân Thư chỉ cười trừ, không nói gì rồi bước vào nhà. Đi được vài bước, bộ não cá vàng của nó mới phát hiện ra một điều...

- Aaaaaaa...

Nó hét toáng lên, suýt chút nữa thì làm hai người đi trước trụ tim.

- Em làm sao thế? - Hắn cười đến sợ.

- Thì ra mẹ đã giúp anh cái vụ này hả?? Thảo nào, tôi biết mà, anh làm gì nghĩ ra được những chiêu trò như thế.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi tiến lại sát gần nó:

- Nếu như tôi nghe không lầm, thì vừa nãy em gọi mẹ tôi là...mẹ?!

Nó giật mình, mắt đảo hơn lạc rang, lắp bắp:

- Tôi...tôi...vô ý nói nhầm. Được chưa!!

- Haiz, ai biết là vô ý hay cố tình chứ...- Hắn cười gian, lắc đầu rồi nháy mắt với bà Vân Thư. Bà chỉ cười, thằng con trai quý của bà thật biết nắm bắt thời cơ...

Nó giả đánh dặc:

- Đã nói là tôi không cố ý mà.

- Em không cố ý, em chỉ cố tình thôi.

- Anh...

Bà Vân Thư cắt ngang cuộc cãi nhau của hai đứa:

- Thôi nào, bây giờ vô tình hay cố ý thì cũng có giải quyết được cái gì đâu. Còn Vy Khánh, từ giờ con cứ gọi ta là mẹ cũng được.

- Con...- Nó đỏ mặt

- Không sao cả, cứ coi ta là mẹ của con. Ta biết con rất nhớ gia đình mà, phải không?

Nó chần chừ, gọi như vậy...có bị hiểu lầm không ta? Dù gì thì bà ấy cũng có con trai, nó gọi “mẹ” thì chẳng khác nào...

Hắn véo má nó:

- Em lại tưởng bờ đấy à?

- Ais...đau, có mà anh tưởng bờ ấy - Nó găm giữ.

- Thôi, quyết định vậy đi. Nhốt em ở nhà lâu quá rồi, em lại nhớ gia đình. Bây giờ có mẹ tôi thì cũng bớt.

Nó gật đầu, rồi quay sang mỉm cười với bà Vân Thư:

- Cảm ơn mẹ.

Hắn cũng cười toe:

- Cảm ơn mẹ.

Nó liếc:

- Hừm?

- À không, không có gì. Hắn cười xuề xòa, xua tay rồi kéo bà Vân Thư vào nhà. Vừa đi vừa thì thầm:

- Mẹ cao tay thật đấy.

Bà bữu mắt nhìn quý công tử:

- Mẹ mà không làm thế, đến lúc có thằng khác cướp mất thì tha hồ mà ngồi than trời than đất nhé.

- Gì chứ, cô ta có bị ai cướp mất thì cũng có liên quan gì đến con? - Hắn buông cánh tay bà ra, hai tay đút vào túi quần chạy lên trước.

Bà không nói gì thêm. Con trai bà, bà hiểu rất rõ. Dù thích cái gì cũng không bao giờ chịu mồm miệng ra nói, nhưng bằng bất cứ giá nào cũng phải có thứ đó bằng được.

Như trước kia với con bé Hồ Hoàng Yến cũng vậy...

Ăn trưa, bà múc cho nó quá trời là canh cá, nó ăn mãi không hết, bèn rút rề:

- Bác ơi, con không ăn nữa ạ...

- Gọi là mẹ chứ. - Bà dịu dàng nhắc nhở

- Dạ...mẹ, con không ăn được nữa, no quá rồi...- Nó cười.

- Được rồi...- Bà cũng buông đũa.

Nó suy nghĩ mãi, câu nói này nó muốn nói ra từ rất lâu rồi nhưng không có cơ hội, quan trọng hơn là không có dũng khí. Nhưng bây giờ... Nó phải nói ra thôi!

Nó hít một hơi sâu, rồi nghiêm túc nói:

- Mẹ, Hàn Phong, con có chuyện muốn nói...

- Con cứ nói đi - Bà nhìn nó

- Có chuyện gì? - Hắn cũng nhìn nó.

Cảm thấy như hai luồng khí từ đằng sau thổi lên, nó nói mà không dám ngước nhìn lên:

- Thời gian này, sức khỏe của con đã ổn hơn rồi. Con xa nhà cũng khá lâu, gia đình con chỉ có con và đứa em trai đang học cấp hai. Con sợ ba mẹ con sẽ không có ai chăm sóc...nên...có lẽ, Tết năm nay con về thăm nhà, và ở lại luôn...

Sắc mặt hắn bỗng trầm xuống, hai tai không biết tự khi nào đã đỏ ửng lên. Nhanh thật đấy, thoáng cái đã gần hai tháng nó ở nhà hắn rồi. Nhưng...hắn thực sự...không muốn để nó đi chút nào.

- Ừm...ý con thế nào? - Bà Vân Thư nhìn Hàn Phong, ánh mắt buồn rầu.

Hắn không nói được gì, trầm ngâm một hồi lâu.

Cuối cùng, bà cười nhẹ, xoa đầu nó:

- Nếu con muốn thì có thể đi, nhưng...trong một tháng ở nhà ta thì con phải thật vui về đấy.

Nó cười tươi:

- Dạ. Dù gì cũng chỉ còn một tháng ở lại nữa thôi, việc gì con phải buồn chứ. Chỉ sợ...cái tên kia bắt nạt con thôi.

Nó chỉ chỉ vào Hàn Phong vẫn đang ngậm một cục gạch trong miệng. Nghe thế, hắn quang quác lên:

- Ai thêm bắt nạt em chứ.

- Nhớ đấy, bắt nạt tôi là tôi méc mẹ!

- Được.

Hắn dứt khoát. Dù gì hắn cũng chỉ còn một tháng để ở cạnh nó, trong một tháng này...hắn sẽ phải...

Cuộc nói chuyện trôi qua nhanh chóng. Ngày mai là chủ nhật, nó không phải đi học nên buổi chiều nó và hắn sẽ đi đến thư viện đọc sách. Qua Tết một chút là thi học kì rồi, nó phải thật cố gắng.

Nằm trên giường, đầu óc nó cứ lâng lâng. Mặc dù nó rất nhớ ba mẹ, nhớ em nhưng nó cũng không muốn rời xa căn nhà này. Bao nhiêu kỉ niệm buồn vui của nó, căn nhà này đều được chứng kiến. Và...có một người nó chẳng hề rời xa...

Điện thoại reo, nó lười biếng nhấc máy. Vừa áp lên tai, nó đã suốt thùng màng nhĩ...

Đầu bên kia hùng hổ:

- Mạch Vy Khánh! Cậu chết ở xó nào rồi hả??

Nó ngây thơ trả lời:

- Cho hỏi, ai ở đầu dây vậy?

- Thế cho hỏi, ai ở đít dây vậy? - Bên kia sùng sỏ.

Nó chớp mắt không hiểu:

- Đây, ai vậy hả?

- Là tôi!! Đại ca của cậu đây!!

- À...hóa ra là Thiên Khánh đại ca. À mà sao cậu có số điện thoại của tôi vậy? - Nó thông nảo.

- Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là từ sáng tới giờ cậu đi đâu mà tôi gọi hay nhắn tin cũng bật vô âm tín thế hả??

- O...tôi đi đâu là việc của tôi. Sao cậu phải lo làm gì.

- Cậu...- Lâm Thiên Khánh nhất thời chưa nghĩ ra lí do - Thế cậu muốn trượt tốt nghiệp à? Sao? Chiều nay mang sách vở sang nhà tôi ngay!

Nó hét lên:

- Cái gì? Không được, chiều nay tôi bận rồi!

- Bận cái gì? Có chuyện gì còn quan trọng hơn cả việc học của cậu à?

- Tôi...chiều nay tôi cũng phải đi đọc sách ở thư viện.

- Thư viện nào?

- Thư viện trường ấy.

- Thôi được rồi, cho cậu nghỉ buổi chiều hôm nay.

Lâm Thiên Khánh nói rồi cúp máy.

Nó ở đầu dây bên kia khẽ bĩu môi một cách quen thuộc. Hóa ra...ngoài Dương Hàn Phong thì vẫn có người vô duyên như vậy.

Đó chính là đại ca Lâm Thiên Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Gặp nhau ở thư viện

Chiều...

Theo như lời hẹn, chiều nay, hắn và nó sẽ đi đọc sách ở thư viện...

Ngồi trên xe, nó cứ ngâm nga hát mấy bài hát mà chẳng hề thuộc lời, cứ ư ừ vài câu nhai đi nhai lại. Hắn thấy thế bèn quay sang nói:

- Giọng hát của em xứng tầm hủy diệt đấy.

- Hừ, anh tưởng anh được hơn ai?? - Nó bĩu môi.

- Em...- Hắn bí hòng.

Nó cười tủm tỉm, bỗng, hắn có điện thoại. Vừa nghe được ba giây, hắn đã hét toáng lên:

- Cái gì?

Nó giật cả mình, ngồi vuốt ngực với ánh mắt kinh dị nhìn hấn.

Càng lúc sắc mặt hấn càng tệ, lạnh đến đáng sợ, đáng kinh khủng. Nó nhìn mà lạnh cả xương sống..

Hấn phanh gấp, quát lên mà không để ý rằng nó đang ở cạnh:

- Chết tiệt. Việc nhỏ xiu vậy mà chúng mày không tự giải quyết được à? Vô dụng!

Nó chuyển từ kinh ngạc sang sợ hãi. Thái độ này của hấn...làm nó...sợ, rất sợ. Y như ngày hôm đó, trong phòng hội trường, hấn đã...quát lên với nó y như vậy.

Dương Hàn Phong bức tức cúp máy, chợt thấy như mình đã dọa chết con bé bên cạnh, ánh mắt sợ sệt của nó như dán vào mặt hấn, liền nghiêm túc nói:

- Không có gì đâu. Cũng gần tới trường rồi, em vào trước đi. Tôi có việc, lát nữa sẽ đến tìm em sau.

Nó gạt đầu rồi xuống xe. Nhìn chiếc xe lao nhanh hơn tên lửa trong không khí mà lòng nó chợt rạo rức, cứ như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

Thư viện trường..

Nó đang loay hoay với đám sách thiên văn thì nghe có tiếng bước chân đằng sau. Vì hôm nay là thứ bảy, mai được nghỉ nên rất hiếm người mò đến thư viện. Ví dụ như là tình hình bây giờ, trong thư viện chỉ có mình nó với bốn bức tường vây quanh, bốn bề toàn sách và sách.

Nó vốn sợ ở một mình. Lại nghe nói thư viện có ma nên càng sợ hơn. Trong thư viện rộng lớn như vậy, thỉnh thoảng lại nghe tiếng lạo xạo của lũ chuột làm nó rợn cả tóc gáy.

Nghe tiếng bước chân, nó cứ tưởng là Dương Hàn Phong nên vui mừng quay lại, nói to:

- Dương Hàn..

Nhưng không, trước mặt nó không phải hấn. Mà là...

Đại ca!!

Lâm Thiên Khánh cao ngạo bước tới bên cạnh nó, buồn buồn:

- Trong đầu cậu chỉ biết tới hấn ta thôi à?

Nó vội chối bỏ:

- Không có. Chỉ là...cứ tưởng hấn ta thôi. Tại vì hôm nay chỉ có tôi và Dương Hàn Phong ở đây thôi à.

- Cậu đang tìm sách gì vậy? - Lâm Thiên Khánh chuyển chủ đề, cậu không muốn nhắc lại chủ đề này nữa. Nghĩ đến cái tên Dương Hàn Phong là cậu muốn sát sanh rồi.

- Um...chẳng biết. Ở đây nhiều sách quá, tôi không biết chọn cuốn nào.- Nó khó nghĩ nói.

Lâm Thiên Khánh đi lên trước, xem xét mấy quyển sách rồi ném cho nó.

- Cầm hết mấy cuốn này đi.

Thế là vừa đi cậu vừa vớt sách cho, còn nó thì lon ton chạy sau để bắt được sách. Nó than thở:

- Nay, cậu chọn thì chọn những quyển bình thường thôi, đừng có lấy trình độ của cậu mà chọn sách cho tôi chứ.

Lâm Thiên Khánh không quay đầu lại, lạnh lùng phán:

- Tôi biết IQ cậu là bao nhiêu, yên tâm.

Nó cảm như hén, quyết không nói thêm lời nào. Nói chuyện với những người như cậu chỉ tỏ hạ thấp danh dự của nó thôi.

Đoạn, cậu quay sang nó, thì thầm:

- Đọc cuốn này đi, rất tốt cho thi tốt nghiệp.

- Ờ, cảm ơn nha. - Nó chán nản

- Cảm ơn thế à? - Cậu bắt bẻ

- Chứ cậu còn muốn thế nào? - Nó chán chường.

- Muốn thế này!

Dứt câu, Lâm Thiên Khánh cúi xuống sát mặt nó. Nó khẽ giật mình, mắt nhìn mắt...

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài xentimet, Lâm Thiên Khánh mới thôi nháy, cậu véo mũi nó một cái, cười lớn:

- Đúng là ngốc mà.

Nó đứng đơ như pho tượng..có chết nó cũng không tưởng tượng được...nó...có thể gần một thằng con trai như vậy...ít nhất là khi tỉnh táo.

Bỗng nhiên, từ ngoài truyền vào một bước chân khác. Hít hà... Hít hà... Nó nghe có mùi giấm chua ở đây. Một thùng giấm

Không phải giám bình thường, mà là giám cực phẩm, dầm dấy nghìn năm rồi chứ không..

Dương Hàn Phong lững lờ bước vào, hai tay đút túi:

- Thư viện để học chứ không phải nơi để thể hiện tình cảm

Nó gạt mình, Lâm Thiên Khánh cũng quay đầu lại. Thấy hần, Lâm Thiên Khánh khẽ nở một nụ cười xảo trá:

- Lại gặp nhau rồi.

Hần cười nửa miệng:

- Gặp tôi cậu vui lắm sao?

- Tất nhiên là không. - Cậu nhàn nhạt đáp

- Vậy sao lại cười?

- Không phải lúc nào cười cũng là vui, anh hiểu chứ? - Lâm Thiên Khánh cười nửa miệng y như hần. Hai bên nhìn nhau như hai thế lực đang chèn ép nhau. Một bên là lửa, một bên là băng, không bên nào chịu khuất phục bên nào.

Ngửi thấy mùi giấm càng ngày càng chua, nó đoán chắc không phải một thùng nữa, mà là hai thùng giấm đổ ở đâu đây...

- Thôi, hai người không găm giữ nhau không sống được à? Làm gì như hai con hổ đang tranh một miếng mồi thế.

Nó giải vây, méo mặt nhìn hai tên đó.

- Chính xác là như vậy.

Hàn Phong & Thiên Khánh đồng thanh trả lời.

Nó chắc khiếp sợ cái khí độc mà hai tên đó tỏa ra. Ai chứ hai coldboy của trường Hoàng Kỳ đấu đá nhau thì thế giới chắc loạn mất.

Nó chấp tay lại:

- Coi như tôi xin hai người, tôi đến để học chứ không phải xem đấu bò tót. À mà hai người đã nghe câu “Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết” chưa? Đấy, cái tình hình bây giờ nó y như thế đấy.

Đến lúc ấy, hần và cậu mới thôi khỏi hăm hè nhau nữa, nhưng vẫn quăng cho người kia một ánh nhìn không mấy thiện cảm.

Cuối cùng, trong cuộc chiến này thì nó là người khổ sở nhất. Hai chuyên gia tư vấn sách, mỗi người một quan điểm riêng.

- Vy Khánh, cậu cầm lấy quyển này đi. - Lâm Thiên Khánh quăng cho nó một cuốn sách dày bất chấp.

Nó nhăn mặt đỡ lấy, rồi phụng phịu định nhét vào ba lô. Ai ngờ, Dương Hàn Phong lại cướp lấy quyển sách ấy, quăng ra một xô khác:

- Cuốn đó không hay, chọn cuốn này đi.

Vừa nói hần vừa nhét vào tay nó một quyển sách khác. Quyển này còn dày đến bất từ cơ.

Nó mặt nhăn hơn đít khỉ, cầu nhau một lúc rồi cầm lấy cuốn sách. Vừa định nhét vào ba lô thì Lâm Thiên Khánh xô tới, cướp luôn cuốn sách rồi thần nhiên:

- Cuốn này tôi chưa từng đọc. Để tôi về nghiên cứu rồi cho cậu học sau. OK??

Hai mắt hần và cậu nhìn nhau, găm giữ như hổ đói. Nó đứng giữa như bị dè bẹp, rồi lẳng lặng ngồi xuống nhìn hai con bò đội nón kia đấu mất.

Cả buổi chiều hôm ấy, nó bị gọi hồn không biết là bao nhiêu lần. Chỉ biết là, Dương Hàn Phong hướng Đông, Lâm Thiên Khánh hướng Tây, nó phải chạy vòng vòng từ Đông sang Tây rồi từ Tây về Đông. Hoạt động như một cái máy khiến chân tay nó ê ẩm. Hai con bò tót vẫn găm ghè nhau, không lúc nào yên.

Chắc kiếp trước nó tạo nghiệp chướng gì với hai tên này nên bây giờ ông trời mới trừng trừng nó thế này đây.

Mỗi người chọn cho nó một loại sách riêng, vậy nên, quyển nào nó cũng lấy, xếp đầy ngăn cặp. Có khi nó phải ôm cả cái thư viện này về nhà mất.

- Quyển này nữa. - Hần háng giọng

- Quyển đó tôi lấy cho cậu ta rồi. - Cậu lẳng lặng trả lời

- Đó là cậu lấy cho cô ta, chứ không phải tôi. OK? Vy Khánh, cầm lấy cuốn này! - Hần nhìn cậu chăm chăm.

Nó đành cắn răng chịu đựng dư âm của cuộc đấu bò này. Mặc dù là người ngoài cuộc, nhưng kẻ bị ảnh chụp nhiều nhất, chính là nó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ngày đèn đỏ

Sáng chủ nhật, khi ánh nắng không còn chói chang của bầu trời đầu tháng 12 rọi lên mặt, nó mới vươn vai thức giấc. Chợt...

Ga giường hôm nay...sao vậy nhỉ??

Nó lăm bằm một mình rồi nhìn quanh phòng, không có ai. Nó mới lật tấm chăn trắng xóa lên..

Ồi mẹ ơi!!!

Lũ tràn bờ đê!!

Nó gần như muốn hét toáng lên khi nhìn thấy một vùng chất lỏng đỏ chói thắm trên ga giường. Và cái thứ chất lỏng “đáng yêu” ấy...là...

Nó thật không dám nghĩ nữa.

Kì sinh lý của nó đã chậm mất hai tháng kể từ ngày chuyển về đây. Chắc do dư âm của vụ tai nạn mà nó mất máu nhiều nên kì sinh lý hoạt động chậm lại một chút. Nó không hề phòng, cũng không nhớ chính xác là ngày bao nhiêu. Nên...

Bây giờ lũ ập tới thì làm thế nào??

Nó cố trấn an tinh thần, rồi bình tĩnh ngồi suy nghĩ để giải quyết vụ việc. Trước hết, cần vào nhà vệ sinh và thay bộ quần áo đang mặc dờ đi đã.

Đúng rồi, có thể thay quần áo, rồi tính sau vậy.

Nó gật gù rồi trèo xuống giường, rón rén đi ra phòng tắm. Chưa đi được ba bước thì nghe tiếng đập cửa:

- Vy Khánh, mở cửa nào. Dậy mau!

Tiếng Dương Hàn Phong oang oang ngoài hành lang. Khoảng cách từ đây tới phòng tắm là quá xa, nên nó đã mất bình tĩnh mà leo tót trở lại giường.

Một giây sau, cánh cửa hé mở, bàn mặt đẹp như tượng khắc của hấn hiện rõ mồn một trong con mắt mờ mờ của nó. Ồi trời ơi..

Hấn đến bên cạnh giường, tề hon là...hấn còn đang...ngồi lên giường của nó. Nếu bình thường thì nó sẽ ngoan ngoãn thức dậy, nhưng...hôm nay thì..

Hấn giật giật mép chăn nó:

- Dậy đi, chủ nhật nhưng vẫn phải học chứ!

Nó kéo lại chiếc chăn bằng lực mạnh hơn nhiều:

- Buông ra!!!

Hấn hơi giật mình:

- Hôm nay em làm sao vậy hả? Dậy đi.

- Huhu, Hàn Phong, anh ra ngoài đi mà, dù chỉ một lúc thôi cũng được. Đi ra đi...- Nó vờ khóc lóc, chứ để hấn phát hiện...thì..

Hấn thấy lạ, bèn lật luôn cái chăn nó đang giữ khư khư trong tay ra:

- Có chuyện gì thì ngồi dậy nói ra xem nào.

- Á!! Dương Hàn Phong, chuyện là ở anh đó, đi ra đi, làm ơn!! - Nó khóc khan, bàn tay dính với chiếc chăn như keo.

Hấn hoảng quá, tưởng nó làm sao, vội vàng kéo mạnh cái chăn ra khỏi người nó. Thoáng chốc, chiếc chăn trắng muốt đã yên vị trong góc phòng..

Nó chết lặng...tim như ngừng đập...

Hấn ngạc nhiên đến mức...tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cái vùng đỏ đỏ loang lổ trên giường kia...là...gì nhỉ??

Đến nước này, nó khóc thật:

- Huhu, Dương Hàn Phong, anh để lại cho tôi chút tự tôn cuối cùng có được không hả??

Hấn ấp úng:

- Vậy...cái đó...là cái gì thế?

- Đến tháng.

- Tháng gì cơ? - Hấn khó hiểu

- Cái...đó đó!!! - Nó nóng nảy.

- Cái đó...là cái gì?? - Hấn ngây ngốc hỏi lại.

Nó hít một hơi dài, lấy chiếc gối trắng kia che đi vùng chất lỏng dưới chân rồi hét lên:

- Cái mà cậu không có ấy!!

Hấn ngây ra một lúc lâu, bộ não bạc tỷ của hấn cần load lại cái thứ kiến thức mà nó vừa nhắc đến...

Mãi sau, hấn mới gật gù:

- Thôi kệ đi, dậy dậy!

- Tôi...làm sao mà đứng lên được!! - Nó nhăn nhó nhìn xuống dưới chân mình.

Hấn cời chiếc áo khoác đang mặc trên người ra:

- Dậy nhanh đi, mặc vào!!

Không cần nó đỡ lấy chiếc áo, hấn nhanh tay luồn chiếc áo vào người nó. Vừa mặc vừa đỡ dành:

- Mặc nhanh lên, đứng dậy nào, đứng dậy!

Nó khó khăn, sập sênh đứng lên. Nhưng...cái chỗ đó chói áy không tài nào mà qua khỏi tầm mắt của hai đứa nó được. Hấn không cố ý nhưng vẫn nhìn chăm chăm..

- Anh không được nhìn!!

Nó gào lên, miệng meo meo như con nít.

Hấn gật đầu:

- Được rồi được rồi, tôi không nhìn nữa, được chứ? Đứng dậy, ngồi lên ghế này cho tôi!

Hấn đỡ nó ngồi lên cái ghế xoay, nó khó khăn ngồi xuống. Chân tay run run đến lạnh đi. Hấn rót cho nó một ly nước, rồi lắc đầu:

- Con gái đúng là phiền phức mà.

Nó cắn răng:

- Nếu được sinh ra lần nữa, tôi thề sẽ không bao giờ chọn làm con gái. Đã mệt mỏi, buồn ngủ lại còn...đau nữa.

- Khó chịu lắm à? - Hấn lo lắng hỏi, thực sự hấn chưa gặp trường hợp này bao giờ.

Nó không nói gì nữa, dù gì đây cũng là việc riêng của con gái, không nên để đám đàn ông đó hiểu sâu quá làm gì.

Tự dưng, hấn kêu lên thật thảm thiết:

- Em...bác sĩ nói em bị bệnh không cảm được máu. Vậy bây giờ “bị” cái này, nó có...tháo hết máu của em đi không? Sau đó em sẽ chết à?

Nó hoang mang:

- Tôi...tôi không biết.

Cả hai chìm vào khoảng lo sợ thấp thòm, liệu...căn bệnh ấy nó có “thu thuế” cả ngày đèn đỏ không ta??

Năm cấp hai, hấn có học qua loa vài chương sinh học. Tuy nhiên, đến bây giờ là...quên sạch, không còn sót một tẹo nào. Hấn nghĩ sẽ không bao giờ phải tìm hiểu về mấy cái linh tinh ấy, vậy mà...

- Vậy...giờ làm thế nào? - Hấn hỏi.

- Tôi cần...cái đó.

Nó e dè đáp. Bây giờ đi ra tiệm tạp hóa để mua “cái đó” thì cũng mất một khoảng thời gian. Đến lúc ấy thì...haizz..

Chỉ còn một cách...

Nó nhìn hấn.

Hấn có vẻ ngại, hai má đỏ cả lên, may mà nó không nhìn thấy. Suy nghĩ một lúc thì hấn quả quyết:

- Được rồi, hôm nay bốn thiếu gia đây sẽ đi tham quan thực tế xem sao.

Nó đưa ánh mắt cún con lên nhìn hấn, rồi, hấn dứt áo ra đi.

Nó thở phào “ Dương Hàn Phong, đội ơn trời đừng để ai nhìn thấy anh ở tiệm tạp hóa...”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 73: Tôi thích em

Dương Hàn Phong là lần đầu đi mua “cái đó” cho con gái, nên khi bước xuống xe, hấn đã bắt đầu cảm thấy lo lắng. Mức độ nổi tiếng của hấn như thế nào, không phải hấn không biết. Hấn tuy không sợ người ngoài sẽ dòm ngó rồi nói này nói nọ hấn nhưng rồi sẽ có tin đồn là hấn có bạn gái, rồi...nó sẽ gặp rắc rối hơi to với đám fangirl - Windy Love của hấn.

Trước tiệm tạp hóa, tìm hấn cứ đập thình thịch. Đây là gian đồ gia dụng này, đây là gian rau củ này, đây là gian thức ăn nhanh này, còn...gian dành cho phụ nữ đâu nhỉ??

À, chắc là gian đồ dùng cá nhân rồi.

Hắn đồ mặt bước tới gian hàng đồ dùng cá nhân, đưa mắt tìm kiếm một thứ gì đó “lạ lạ”.

Hắn lẩm nhẩm: “ Là cái thứ hay quảng cáo trên TV đó sao? ”.

Dầu gội này, dầu xả này, sữa tắm, sữa rửa mặt. Đầy đủ hết. Có cả...mấy cái như Dạ Hương, Quý Thi, Quy quy zét zét gì đó nữa cơ, hắn nuốt khan, cố để khuôn mặt trắng đẹp hoàn hảo của hắn không bị đỏ hóa.

Hắn đi đi lại lại, nhưng vẫn không tìm thấy thứ được gọi là “cái thứ hay quảng cáo trên TV”. Rồi, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một đồng, một lũ những gói nhỏ nhỏ con con ấy.

Tìm thấy mục tiêu, hắn thấy nhẹ nhõm hẳn ra, nhưng...nhiều loại như thế này, biết chọn cái nào nhỉ?

- “Cái nào dùng tốt nhất đây nhỉ?” Hắn gãi đầu, nói nhỏ.

Xung quanh hình như không có người, hắn bắt đầu thấy nản, không ngờ việc chọn mấy thứ này lại khó đến thế. Dù sao cũng chỉ dùng cho một việc, làm sao phải sản xuất ra nhiều loại thế này? Hắn là đàn ông con trai, làm sao mà chọn??

Hắn đưa tay sờ nhẹ một gói nhỏ màu hồng nhạt.

Chọt chọt...

Tiếng kêu “Bóp...bóp...” nghe thật dễ thương. Hắn cười gượng, rút tay ra, đút vào túi quần. Sau đó lại thấy một gói nhỏ nữa màu xanh dương...

Bóp bóp...

Mềm thật đấy.

Hihi...

Còn gói màu vàng này thì sao nhỉ??

Xẹt...xẹt...

Mát thật...

Hồhồ...

Hắn cứ chọt thử hết tất cả các “gói màu” trong tiệm tạp hóa, chọt nghĩ đến nó đang quần quai ở nhà, bèn giật mình chọn đại lấy một gói. À, không, mỗi loại chọn một gói. Ahihi..

Ra đến cửa tiệm, mặc dù đã được chủ quán cho thêm chiếc túi ni lông đen nhưng hắn vẫn cảm thấy ngại, những con mắt hiếu kì và đám đuôi cứ nhìn hắn chằm chằm.

Cái điện thoại đâu rồi? Mà có thể che giúp ta khuôn mặt.

Thế là hắn giờ điện thoại ra, rồi giả vờ làm như đang nghe điện thoại, che hết cả một phần mặt bên phải, rồi nhanh chóng lái xe về nhà.

Công cuộc đi mua mấy thứ này thật vất vả và gian lao biết chừng nào. Chết thật đấy.

Về nhà, bà Vân Thư đã đi salon từ sớm. Căn nhà vắng lặng. Tiếng bước giày lộp cộp, lộp cộp của hắn nện lên cầu thang.

Cốc cốc... Hắn gõ cửa.

- Vy Khánh, em có trong phòng không?

- Cóoooooooo! - Nó chập vật kêu lên - Anh ngủ ở cửa hàng nhà người ta hả??

Hắn thờ dãi:

- Tôi là con trai, đâu biết gì về thứ này.

- Còn lèm bèm không đem vào đây? Tôi sắp chết đến nơi rồi đây này!!!

Nghe giọng của nó gắt gao quá, hắn mới mò vào phòng. Không ngờ con gái khi đến “tháng” lại có thêm cái tính cách kì quặc nữa.

Đó là từ một người bình thường lại đột nhiên biến thành sư tử.

Hắn bước vào phòng nhưng không thấy một ai, hắn lại hỏi:

- Em ở đâu?

- Phòng tắm. Anh hé cửa ra, vút vào đây!! Sao lè mè vậy?

Hắn hé hé cửa, một khoảng trống chỉ đủ vừa cái túi. Hắn vút vào, hét to:

- Đây, của em cả. Đúng là mệt mà, đã có on mua hộ mà còn bị chửi nữa.

Không có tiếng trả lời, hắn bèn ngó vào trong phòng, nắm giấy sau liền suýt bị tạt cho một xô nước lạnh vào mặt:

- Aa...Dương Hàn Phong, anh là loại khốn nạn, biến thái, háo sắc. Hồi nãy vừa mới thấy anh đứng ngoài, sao giờ đã ngó vào đây rồi? Anh có ý đồ gì hả?

Nó một tay giữ khăn tắm, một tay đánh hấn túi bụi. Hấn kêu lên vài tiếng rồi đẩy nó ra, khó chịu:

- Em bị điên à? Nhìn đáng dấp em xem, tôi chẳng có hứng thú với đáng của em đâu. Đừng tưởng bở.

- Anh...cái đồ biến thái dơ bẩn, cút ngay ra cho tôi.

Chưa kịp để hấn nói thêm câu nào, nó đã đóng khóa cửa đến BÀNH một cái.

Hấn lắc đầu, đi ra giường nó ngồi xem TV...

Chợt, tin nhắn từ điện thoại nó reo lên. Hấn tò mò cầm máy. Vì điện thoại nó không khóa nên hấn dễ dàng mở được. Vào mục tin nhắn xem sao...

Mặt Dương Hàn Phong lập tức trở nên đen thui.

- Lại là cái thằng tên Lâm Thiên Khánh ấy à?

Hấn bực bội cau mày. Cái gì vậy chứ? Cho nhau số điện thoại rồi hờ ra cái là chát chít với nhau à?

Điên rồi đấy.

Hấn lại còn tức điên khi nội dung tin nhắn là:

[Vy Khánh đàn em, hôm nay chủ nhật, đại ca không bắt chú học nữa. Chiều nay nếu rảnh qua nhà đại ca, đại ca đưa đi chơi.

Ký tên: Đại ca của em]

Hấn càng đọc, máu trong người hấn càng sôi lên sùng sục. Vốn đã chẳng có vấn đề gì, nhưng khi nghe đến năm tiếng “đại ca đưa đi chơi” đã thấy tức rồi. Lại còn bonus thêm câu “đại ca của EM” nữa mới oách chứ. Lâm Thiên Khánh dù sao cũng chỉ bằng tuổi nó, tư cách gì gọi nó bằng em? Lại còn đại ca nữa, nó chưa gọi hấn bằng cái tên đó bao giờ.

Hàng trăm câu hỏi cứ dồn dập trong đầu hấn. Hai người này rốt cuộc là mối quan hệ gì đây? Có phải như lời mẹ nói, sẽ có thằng cướp mất Vy Khánh từ tay hấn không??

Không được, hấn không thể làm mất nó. Ba năm trước, tuột mất Hoàng Yến đã là nỗi đau kinh hoàng của hấn rồi, bây giờ mà còn không giữ được nó, thì hấn sống làm gì nữa? What the mục đích sống??

Được rồi, lát nữa nó ra thì hấn sẽ nói, nói hết.

Một lát sau, nó trở ra. Vừa ôm bụng vừa đá Dương Hàn Phong ra khỏi phòng:

- Nay. Hết việc của anh rồi. Về phòng đi.

Hấn nghiêm nghị đặt tay lên vai nó, cúi nó ngồi xuống giường. Nó ngạc nhiên nhưng không tiện phản ứng. Hấn đặt nó ngồi ở đầu giường, rồi hấn xuống đuôi giường ngồi. Hít hơi một cái lấy tinh thần, hấn thật lòng nói:

- Vy Khánh.

- Tôi nghe. - Nó từ tốn trả lời.

- Tôi có chuyện rất muốn nói rõ với em, mà không có thời gian. Nhưng hôm nay, tôi quyết định sẽ bộc lộ hết cho em biết.

- Ừ, nói đi.

Tiếng nó bắt đầu nhỏ dần...

Hấn nói một hơi:

- Mạch Vy Khánh, em là một con người rất đặc biệt. Lần đầu gặp, em biết em khó ưa lắm không hả? “Bình hoa di động”, cái biệt danh này của em cho tôi...hay lắm. Lúc bắt em làm thư ký cho hội học sinh, mục đích chỉ là hành hạ em thôi. Nhưng không hiểu sao...sau này, hay là đến bây giờ, cái mục đích đó lại khác đi nhiều lắm...Tôi muốn ở bên cạnh em nhiều hơn, lúc nào cũng cau có, tức giận với em. Nhất là cái hôm đó, tôi đã...

Hấn cười nhạt, rồi lăm bầm kẻ tiếp:

- Từ sau hôm đó, tôi mới biết em quan trọng với tôi như thế nào. Không phải chỉ riêng tôi, mà còn đối với Minh Khang, Hạo Thiên nữa. Tôi muốn đưa em về nhà để chăm sóc em, muốn gây sự với em, là để em đừng làm ngơ tôi, muốn cau có, tức giận với em, là để em luôn nhớ đến bản mặt đẹp trai của tôi. Tôi muốn làm tất cả vì em, thật đấy. Cả đời tôi chưa bao giờ nói được những câu thế này đâu, mất hình tượng thật...

Không trả lời...

Hấn vẫn hăng say kể tiếp:

- Thực ra, vấn đề tôi muốn nói là...tôi...không phải vì ghét em nên mới làm như thế với em. Mà ngược lại, tôi...t.h.i.c.h em. Mạch Vy Khánh, tôi thích em đó. Em có nghe không hả?

Hấn quay lại nhìn nó, nó vẫn ngồi im như trời trồng, không một chút nhúc nhích. Hấn cười nhẹ, lay lay vai nó:

- Nay, không phải em vì xúc động quá nên bị câm tạm thời rồi chứ?

Nó lắc người làm tay hấn tuột hẳn ra, hấn chép miệng:

- Ngại rồi à? Haiza, đúng là, con gái các em...vậy thì, nếu đồng ý, thì quay lại, gật đầu nhé. Nào, 1, 2,...

Nó vẫn không quay lại, hấn hơi lo sợ. Có phải... Nó...không thích hấn không? Nhưng, trên đời này làm gì có ai không thích hấn cơ chứ??

Hắn nói lớn:

- NÀY!!

Đến giờ, nó mới nhăn nhó quay đầu lại, nhìn hắn với con mắt bí hiểm

- Đau...bụng...quá...

Hắn giật mình, nuốt nước bọt gắng hỏi nó:

- Em có nghe tôi nói gì không đấy?

Nó vừa ôm bụng vừa trả lời:

- Nói...gì...chứ?Đau...bụng...bỏ...mẹ...ra...đây...này...

Hắn chốt dạ:

- Vậy là...tất cả những lời nói lúc ấy, em đều...không nghe thấy sao??

- Nghe gì chứ? Đau bụng chết đây...

Hắn ức chế:

- Mạch Vy Khánh, em là đang đùa tôi, đúng không???

- Anh...làm gì mà to tiếng vậy chứ?

- Em...

Hắn không chịu được nữa, ép nó xuống giường. Hắn như đè lên người nó, ai chân quỳ xuống ga giường, hai khuôn mặt chỉ cách nhau 30 cm...

- Mạch Vy Khánh, hôm nay tôi không cho em biết thế nào là lễ độ, tôi không tên là Dương Hàn Phong!

Nói rồi, hắn từ từ cúi xuống, đặt xuống môi nó một nụ hôn nhẹ...

Đọc bình luận thấy có bạn bảo nên cho hai người yêu nhau nên...hôm nay để hắn tỏ tình luôn. Nhưng nó có đồng ý không thì chưa biết nhé.

Ahihi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Độc quyền chiếm hữu

Khoảnh khắc hai đôi môi sát gần nhau, nó dường như không cưỡng lại được, nhưng vẫn có chút ý chí đẩy hắn ra. Hắn không những không mảy may để ý đến lực đẩy nhỏ xíu của nó, mà ngược lại còn hôn sâu hơn, giống như muốn nuốt nó vào trong tim, không cho đi đâu nữa.

Môi của hắn ngọt đến nổi, hệ thần kinh vốn rất minh mẫn và liêm thanh của nó tự dừng lại bị tê liệt, tứ chi rã rời không nhúc nhích nổi. Cứ như bị mua chuộc bởi một thứ thuốc nào đó. Nụ hôn đầu của nó, first kiss của nó...ôi mẹ ơi...

Nhưng cảm giác đầu môi được ủ ấm như thế này, thực sự rất thoải mái. Tim nó đập mạnh liên hồi, nhịp thở cũng nhanh dần. Cả hắn cũng vậy, nó có thể nghe thấy tiếng đập loạn nhịp từ con tim của hắn như hòa vào nhịp đập của nó. Một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân.

Nó vội vàng thở dốc, dường như lại tạo cơ hội cho hắn làm loạn. Hắn cắn lấy đôi môi anh đào của nó, thanh âm ấy lại kích thích lên đại não của nó. Nó dùng hết sức lực cuối cùng để đẩy hắn ra, một tay giờ lên định cho hắn một cái tát.

Hắn rời môi nó, một tay nhanh chóng bắt lấy đôi tay yếu ớt của nó trên không trung:

- Mạch Vy Khánh, em làm loạn vậy đủ rồi đấy.

- Dương Hàn Phong, anh là đồ khốn nạn, đồ lợi dụng, đồ vô sỉ nhà anh...- Nó thở hắt hển.

Dương Hàn Phong nhếch mép, cúi xuống gần nó:

- Em còn nói nữa, tôi hôn em đấy.

- Thành anh tự trọng. - Nó tức giận vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi vòng tay rắn chắc của gã vô sỉ kia.

Hắn nhìn nó, ánh mắt chứa đầy gian tà:

- Nụ hôn vừa rồi là tự trọng của tôi.

- Anh...hôm nay anh uống lộn thuốc hay do tôi làm cảm vậy hả?? - Nó thều thào.

- Mạch Vy Khánh. Tôi đã nói rồi, hôm nay tôi không cho em biết thế nào là lễ độ, tôi không tên là Dương Hàn Phong.

- Vậy...anh hôn tôi, là lễ độ à?

- Là việc nên làm thôi. Sau này chúng ta sẽ còn làm nhiều hơn thế nữa. - Hắn giờ giọng “biến thái” nhìn nó.

Nó run rẩy nhìn khuôn mặt phóng đại của hắn ở trước mặt. Hắn chắc chắn bị ma nhập rồi, hay sáng nay ra tiệm tạp hóa chắc ăn nhầm bả chó bả chuột gì đó rồi. Không hơi đâu tự dưng đi làm mấy chuyện này cả.

Nó từ từ đưa tay lên, cảm tưởng như sắp vuốt má hắn. Nhưng không, nó đặt tay lên trán hắn, cau mày:

- Không có sốt mà. Anh hôm nay ăn phải thứ gì vậy hả!

- Suyt thì ăn được em. - Hắn cười.

- Anh...tôi lạy anh đấy. Rốt cuộc thì anh cần gì hả?

- Cần em thôi. - Hắn vui vẻ.

- Anh điên rồi, đồ biến thái, bệnh hoạn, vô si, ti tiện...cút ra ngoài cho tôi!

- Chán chưa?

- Chưa.

- Vậy thì sao tôi phải cút. - Hắn tỉnh bơ.

Nó bắt lực, thôi không đấu võ mồm với hắn nữa. Không biết từ khi nào hắn lại trở thành một tên biến thái loại nặng như thế này. Trước kia, hắn làm gì cũng tỏa ra mùi sát khí không cho ai đến gần, thế mà...

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế trên người nó, hai tay chống xuống ga giường, trầm mặc chiêm hữu:

- Mạch Vy Khánh, em nghe đây. Từ bây giờ, em sống là người của tôi, chết cũng là ma của tôi. Vậy nên em phải nghe lời tôi.

- Không. - Nó bức xúc, cái thể loại này là ép duyên sao?

- Em không muốn? Yêu tôi thôi mà, có gì không tốt chứ? - Hắn nhàu mày

- Thực sự đây vào anh chẳng có điều gì tốt cả.

Nó đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn chống cự lại, ép nó xuống, nói tiếp:

- Tôi không thích em hay đi ra đường, vậy nên chiều nay em ở nhà đi. Tôi không thích em nói chuyện với thằng đàn ông khác, vậy nên em hạn chế mở miệng, nhất là với tên Lâm Thiên Khánh gì đó.

Nó cười nhạt:

- Anh lấy tư cách gì sai khiến tôi?

- Chồng tương lai.

- Anh mơ hả? Tôi nói cho anh biết, tôi không bao giờ chấp nhận đâu!

- Bây giờ chưa chấp nhận thì sau này chấp nhận.

- Anh...anh đang bị tưởng bờ à? Cút, cút khỏi phòng tôi ngay!!!

Vừa nói, nó vừa đẩy hắn một cái thật mạnh. Hắn lần này có vẻ nản, không chống được liền bị ngã văng ra sàn. Ngay lập tức, những cái gối trên giường đều tìm nơi hạ cánh - là mặt hắn. Nó ném hết các đồ vật trên giường vào người hắn coi như trả thù cho “phốt kít” của nó.

Dương Hàn Phong nhẹ nhàng bắt lấy một cái gối ôm, nắm chặt tay rồi ném mạnh cái gối xuống đất.

Hắn bắt lực:

- Em thôi cứng đầu được không hả??

Nó gào lên:

- Tôi nói anh cút khỏi phòng tôi. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Nhịp thở của hắn hơi gấp gáp. Đây là lần đầu hắn bị cự tuyệt một cách nhục nhã thế này. Hắn nhìn nó, cười nhạt:

- Được thôi.

Rồi hắn ra khỏi phòng nó, cánh cửa đóng RẦM một cái. Cửa phòng nó làm bằng thủy tinh loại đắt, nhưng vẫn không chịu được lực đập mạnh như thế. Tiếng đổ vỡ CHOANG một cái. Dưới sàn lổm ngổm những mảnh thủy tinh vỡ vương vãi. Mặt nó biến sắc, nhìn đồng hồ nát trước mặt.

- Tại sao anh luôn làm theo ý của mình vậy hả. Anh chẳng bao giờ để tâm đến cảm xúc của tôi.

Hắn phóng xe một mạch đến bar Whisk. Đây là một quán bar lớn thuộc chi nhánh công ty nhà hắn. Tâm trạng không tốt tí nào, cũng lâu lắm rồi không lướt ra bar. Hôm nay hắn định ra

giải sầu rồi tìm lời khuyên từ mấy thằng đàn em chuyên gia tán gái của mình.

Tốc độ phóng xe nhanh như ánh sáng trên đường cao tốc làm mọi người xung quanh khiếp sợ. Đã lâu lắm hần không đi với tốc độ trời cho này, hôm nay bắt đầu lại, cảm xúc không khác đi tẹo nào.

Thực sự rất kích thích.

Bar Whisk hôm nay nhộn nhịp lạ thường. Đã vậy từ khi có bóng dáng hần bước vào cửa, cả quán bar như náo loạn cả lên. Những khách làng chơi cũng bị đuổi về hết sạch để tránh gây sự với thiếu gia nhà này. Hần đi đến đâu, tiếng đồ vỡ vang lên đến đó. Nhìn thấy thằng oắt nào ngửa mặt là hần tiện tay đập thẳng.

Hần thực sự rất bức.

Ngồi vào một góc khuất của bar, ánh mắt lạnh xuyên thấu của hần tia ra ngoài cửa. Tiếng nhạc sập sinh tràn vào tai hần. Một lát sau, một bóng hình cao lớn nữa xuất hiện. Anh ta lễ phép cúi gập người, chào một cách lễ độ:

- Lão Đại. Lâu quá rồi anh mới ghé bar.

- Ủ. - Hần buông một câu nhạt nhách.

- Phải chăng hôm nay Lão Đại có chuyện gì bức tức? - Anh ta nhìn vào mắt hần, tò mò hỏi.

Hần ngược lên, cười nhếch một cái:

- Quả thực không giấu được cậu. Hôm nay tôi hơi bức thật.

Anh ta cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh hần. Nói bóng gió:

- Vậy Lão Đại có thể nói cho em biết không? Biết đâu...em có thể giúp anh được một phần??

Vừa dứt câu, anh ta đã thấy hồi hần vì câu nói quá ngu ngốc của mình. Lão Đại của anh ta thì có gì mà không làm được chứ? Cũng chẳng có chuyện cần đến sự giúp đỡ của anh ta. Lần này coi như...thăm rồi.

Ánh mắt sắc lạnh của hần nhìn chằm chằm vào Gấu Trắng (biệt danh của anh ta). Một lúc sau mới dám mở miệng:

- Cậu có ghé giúp tôi à?

- Dạ...nếu việc đó không nằm ngoài khả năng của em.

- Nghe nói, cậu là dân sát gái? - Hần hỏi.

Gấu Trắng hơi ngạc nhiên vì chủ đề Dương Hàn Phong vừa nhắc tới, nhưng không để hần chờ lâu, anh ta ngay ngừng đáp:

- Cũng...cũng bình thường thôi ạ. Anh đang gặp rắc rối về tình cảm sao?

Hần thờ dãi:

- Không giấu gì cậu. Tôi vừa bị một con bé cứng đầu cự tuyệt.

BỊCH một cái, Gấu Trắng ngã lăn xuống sàn nhà. Miệng còn lắp bắp gì đó không trôi. Lão Đại...bị...cự tuyệt sao? Mặt Trời hôm nay mọc hướng Tây hay người ngoài hành tinh xuất hiện vậy??

Đứng dậy ngồi lên ghế, Gấu Trắng mới bình tĩnh hỏi lại hần:

- Cô gái đó...

- Nó rất cứng đầu. Tôi không biết cô ấy đó có thích tôi không nữa. Hiện tại tôi đang rất hoang mang. Cô ấy cũng giận tôi luôn rồi. Vì tôi lờ...cường hôn cô ấy.

- Cái gì?? Lão Đại...anh...cường hôn??

Gấu Trắng suy nghĩ thì đúng tim mà chết lăn quèo ra sàn. Trời ạ, Lão Đại của anh mặt nào cũng giỏi. Nhưng sao về vấn đề tình cảm này lại vụng thối vụng nát như thế cơ chứ.

Hần thờ dãi lần hai:

- Nghĩ lại rồi mới thấy hồi hần. Thực sự tôi rất muốn biết, cô ấy có thích tôi hay không. Cậu có kế nào không?

Gấu Trắng trầm ngâm một lúc, rồi mỉm cười. Đặt tay lên vai hần:

- Muốn biết một cô gái có thích anh hay không, anh chỉ cần làm cho cô ấy...ghen là được.

- Ghen?? - Hần trố mắt hỏi.

- Chính xác. Nếu một cô gái thực sự thích anh, thì chắc chắn cô ấy sẽ ghen lồng lộn lên khi thấy anh thân mật với người con gái khác thôi. - Gấu Trắng truyền tải đạo lý “nỗi ghen” của con gái.

- À...ra vậy. Tôi biết rồi. - Hần gật gù.

Hần cười nhạt, lắc nhẹ ly Volka trên tay. Làm cho nó ghen à? Trong đầu hần bắt đầu xuất hiện một hình ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tôi sẽ cố gắng tránh xa anh, yên tâm đi

Hắn quậy phá ở bar Whisk đến gần tám giờ tối mới về. Tuy uống rất nhiều rượu, nhưng sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng tỉnh táo như không hề có tí men trong người. Về đến cửa, thấy bà Vân Thư đang ngồi ăn cơm với Vy Khánh, hắn cười cười ngồi vào bàn. Ngay lập tức, nó bật dậy, nhỏ giọng:

- Mẹ, con no rồi. Con xin phép lên phòng!

Hắn ngạc nhiên... Con bé này, giận dai ghê vậy. Nhìn theo nó lên phòng nhưng không đóng cửa vì cánh cửa đã bị bắn làm cho tan nát từ sáng, hắn mới mắt tròn mắt dẹt...sáng nay hắn đã quá tay đến thế sao?

Bà Vân Thư cũng nhìn theo nó, đập mạnh cái bát xuống bàn trông chừng như bị vỡ ra:

- Con lại gây ra chuyện gì rồi?

- Con...haizz..

Hắn lắc đầu rồi lao lên tầng. Bây giờ là thời khắc quan trọng, cần làm theo lời của Gấu Trắng gấp.

Nhưng vì không thể nhớ hết lời của “đại ca sát gái” Gấu Trắng truyền dạy nên hắn như chép ra một miếng giấy. Nội dung hắn cần đạt được trong tối hôm nay là:

- Phải nhận tình cảm vừa thổ lộ sáng nay.

Hắn lẩm nhẩm, cho dù hắn chẳng hiểu làm thế để làm gì nhưng vẫn nghe theo, vì tương lai con em của chúng ta mà!

Vì không có cửa nên hắn dễ dàng đi vào được phòng của nó. Nhìn thấy hắn, nó đang ngồi trên giường đọc sách thì vút nguyên quyển sách ra ngoài rồi trùm chăn ngủ. Hắn thờ dài kéo chăn nó ra. Nó hần học:

- Đi ra ngoài!

- Nghe tôi nói đã! - Hắn bình thường, không trầm không bổng nói.

- Tôi chẳng muốn nghe gì hết. Đi đi!

- Em vẫn nghĩ những lời tôi nói sáng nay là thật sao? - Hắn đổi giọng giễu cợt.

Nó đơ người một lúc, nghi ngờ hỏi:

- Ý anh là sao?

Hắn nặn ra nụ cười đều giả, mĩa mai:

- Haizz, sáng nay tôi chỉ là thử thách em chút thôi. Ai ngờ...vẫn có ai đó tưởng thật, haiz, lại làm cho em mất ngủ rồi. Thực sự xin lỗi.

Cả bầu trời như sụp đổ xuống đầu nó. Gì chứ? Đùa? Thử thách? Tình cảm của nó, cảm giác của nó là thứ để hắn đem ra đùa sao?

Hụt hẫng, một cảm giác truyền đến mọi giác quan trong cơ thể nó. Sao nó lại hụt hẫng như vậy? Nó không biết. Sáng nay, khi nghe hắn nói có ý muốn thay đổi mối quan hệ của hai đứa thành “yêu đương”, dù ngoài mặt không tỏ ra nhưng trong người nó cứ rạo rức không thôi. Nhưng tất cả mọi cảm giác sáng giờ đều tiêu biến khi hắn nhắc đến hai từ “đùa” và “thử thách”.

Nó lẳng lặng không nói gì. Hai mắt như phủ một tầng nước mỏng. Có lẽ, hắn sẽ không nhìn thấy đâu. Còn hắn, hắn cứ nhìn thái độ của nó mà lo lắng khôn nguôi...không biết có xảy ra chuyện gì không nữa. Hắn thấy cái cách này không ổn cho lắm, như là đi xúc phạm người khác vậy.

Hắn nén lại cảm xúc trong người, nghiêng đầu hỏi:

- Sao cảm rồi?

- Đi đi. - Nó một mồi nói.

- Có phải hụt hẫng quá không? Haha, xin lỗi nha! - Hắn cười gượng, trong lòng rối bời. Nhìn thái độ nó như thế này, hắn không sao yên tâm nổi.

Nhìn thấy nó đang mỉm cười một cách gượng gạo trên giường, không hiểu sao tim hắn giống như bị ai đó hung hăng bóp chặt.

Chẳng lẽ...

Hắn trầm ngâm nói:

- Em không có lời gì để nói với tôi sao?

Nó không nhìn hắn chằm chằm, cũng không cúi mặt xuống đất. Chỉ trầm mặc mở miệng, nói một câu:

- Anh ghét tôi lắm à?

- Gì chứ? - Hắn sùng sốt. Hắn có mơ cũng không ngờ tới hậu quả sẽ như thế này.

Nó cũng chỉ vì quá tức giận khi bị lỗi ra làm trò đùa cho hắn. Trong đầu nó cũng chỉ có từng ấy câu, đứng một lúc rồi ngẩng đầu lên nói:

- Nếu anh làm việc này chỉ để đùa tôi, thì xin lỗi, nếu lúc trước tôi có làm việc gì quá đáng với anh, tôi xin lỗi. Anh yên tâm đi, sau này tôi sẽ cố gắng không để anh cảm thấy chướng mắt, càng cố gắng để tránh xa anh. Dù gì cũng chỉ còn một tháng sống trong căn nhà này, anh không cần phải tỏ thái độ muốn đá tôi đi đâu. Nếu không vì lời hứa với mẹ Vân Thư thì tôi cũng không cần sống ở đây để anh chướng mắt làm gì.

Nó nói mà chẳng chú ý tới sắc mặt hần đang từ ngạc nhiên đến tốt độ chuyển sang u ám không một chút ánh sáng.

Gì hả? “Không để anh cảm thấy chướng mắt? Càng cố gắng tránh xa anh? Tò thái độ đá tôi ra căn nhà này? Nếu không vì mẹ thì cũng không cần sống chung để anh chướng mắt?” Con bé này đang nói cái quái gì vậy? Hoàn toàn không liên quan đến vấn đề hần đang cố giải thích. Những lời này trong mắt hần cứ như là lời sỉ nhục, mỗi câu đều tượng trưng cho sự chán ghét.

Mạch Vy Khánh, em...gìoi lắm!

- Mạch Vy Khánh, có phải em tới tháng là mất trí rồi không? - Khẩu khí Dương Hàn Phong lạnh như băng, không khí xung quanh nó như ngưng đọng lại. Nó nhìn hần, thấy khóe môi hần hơi động đậy, hần...là đang tức giận sao?

Nó mỉm cười dịu dàng:

- Hàn Phong đại thiếu gia, nếu không có việc gì nữa, mời anh về phòng. Tôi đang rất mệt.

Những lời nói này trong mắt hần lại là một câu xua đuổi. Hần không sai, nó cũng không sai, cái sai căn bản là...thái độ của hần. Tại sao có thể diễn sâu thế để nó hiểu lầm thành đang “cố sức tỏ ý đá văng” nó ra khỏi nhà được chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Dương Hàn Phong không nói gì nữa, quay đầu lẳng lặng bước đi. Hần tuyệt nhiên không nghĩ tới trường hợp cực đoan này. Tất cả là tại thằng Gấu Trắng. Chuyên xui đại con nhà người ta. Hôm nào có gặp phải xử chết!

Tiếng đóng cửa vang lên một cái, tâm tình nó cũng như sập lại. Nó mệt rồi, sao cái gì cũng lỗi nó ra để làm thú vui vậy?

Nó nhắc điện thoại lên:

- Lâm Thiên Khánh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cuộc thi

Sáng hôm sau, nó tỉnh giấc với một con thịnh nộ khá lớn. Giờ...nó không còn hứng xuống nhà mà nhìn mặt hần nữa. Cứ thấy hần là máu nó sôi sùng sục rồi.

Đi học cũng không yên nữa.

Ngồi ăn sáng, nó vẫn là cái tướng ăn không thể yêu thương nổi - cúi gầm mặt xuống và lặng lẽ ăn. Hần không nói gì, vì hần nghĩ, nếu mở miệng ra là hỏng hết kế hoạch. Tới qua hần đã nghĩ thông rồi, để nó giận dữ như vậy sẽ tạo điều kiện thuận lợi hơn cho kế hoạch của hần.

Cửa mở, một bóng người bước vào nhà. Nó không quay mặt ra nhìn, hần cũng vậy, chỉ có bà Vân Thư ngó ra. Bà vui vẻ cười, nói to:

- Hạo Thiên, con đến chơi hả?

Nó quay ngoắt ra, nhìn thấy anh thì nở một nụ cười vô thức. May thật, trong lúc khốn đốn lại được Hạo Thiên giải cứu. Anh thật là vị thần mặt trời của đời nó mà.

Nó không ăn nữa, chạy như bay lại gần Hạo Thiên.

- Anh Thiên!!!

- Vy Khánh, lâu không gặp. Nhớ em quá rồi...- Hạo Thiên ôm nó vào lòng.

Nó hơi sững sờ, nhưng cũng ôm lại anh.

Trên bàn, bát cơm đã bị hần đặt mạnh xuống bàn không thương tiếc. Hần nhìn hai người kia bằng ánh mắt tóe lửa. Ôm nhau ha, tình cảm ha...

Nó buông anh ra, cười tí mắt. Ni non lắc tay anh:

- Anh đưa em đi học nha!

- Đang định bảo em...- Anh cười rồi quay sang hần:

- Thôi, tao với nhóc đi học trước. Mày đi sau nhé.

Rồi mỉm cười với bà Vân Thư:

- Con chào bác!

Nó nhanh chóng lượn lấy cái ba lô, nhí nhố tạm biệt:

- Con đi học nhé mẹ.

Bóng hai người đã khuất sau cánh cổng to lớn, hần mới hậm hực bỏ lên phòng. Con bé này, cũng quá nhiều vệ tinh bên cạnh, tiêu diệt được tên này, lại rắc rối với tên khác. Đối phó với

những vệ tinh xung quanh nó cũng không phải chuyện dễ.

Đau đầu thật đấy.

Trên xe, nó vui vẻ ngồi nghe nhạc. Bỗng, Hạo Thiên quay qua, hỏi nó:

- Vừa nãy...anh nghe em gọi mẹ thằng Phong...là...mẹ...?

Nó cười:

- Bác ấy nói em có thể gọi như vậy, để cho em đỡ nhớ nhà ấy mà. Anh...đừng có hiểu lầm đấy...

- À...- Hạo Thiên thở ra một cái cười sáng khoái. Ahìhì, thì ra là thế, làm anh cứ tưởng...

Ngồi im lặng một lúc nữa, anh lại hỏi:

- Vy Khánh này...

- Sao anh?

- Chiếc vòng cổ anh tặng...em...có đeo không?

- Có chứ. Đây này!

Nó vừa nói vừa lấy ra sợi dây chuyền lung linh trên cổ. Hạo Thiên mỉm cười:

- Vậy là tốt rồi. À mà...khi đi tắm...em...tháo nó ra nhé!

Nó khó hiểu:

- Sao phải tháo ra ạ?

- À thì...nếu không tháo...sẽ xảy ra án mạng đấy...

- Anh đừng làm em sợ...- Mặt nó trắng bệch..

Hạo Thiên chỉ cười, xoa đầu nó:

- Không phải như em nghĩ đâu. Nhưng cứ phải tháo ra cho anh, lúc tắm xong thì đeo vào. Em chỉ cần biết như vậy là được rồi.

- Ừm...- Nó gật đầu, chứ thật ra nó chả hiểu cái quần xi gì.

Đến trường...

Nó vẫn bắt Hạo Thiên thả nó ở chỗ cũ...nó chẳng muốn bị rắc rối đâu.

Sân trường hôm nay náo nhiệt lạ thường. Mọi ngày vẫn rất náo nhiệt, nhưng hôm nay lại vừa náo, vừa loạn, vừa nhiệt. Cứ như có tin tổng thống Donald Trumps sắp về hay có ngôi sao điện ảnh nổi tiếng sắp hạ máy bay xuống sân trường vậy.

Nó không quan tâm mấy chuyện này cho lắm, cứ bơ đi mà qua. Nhưng đông quá, tốc độ đi cũng chậm hơn rất nhiều. Mãi mới lách qua được đám người ấy, nó vội vàng hít thở không khí, trong cái đám kia có gì mà không cả cho người ta chút oxi để thở vậy chứ?

Đang đi, nó có cảm giác như có người theo sau mình. Cảm giác vừa xong, một giây sau, hai vai nó đã bị người khác quàng lấy. Là Lâm Thiên Khánh. Cậu vừa vui vẻ choàng tay qua cổ nó, vừa đưa cho nó một hộp sữa dâu:

- Uống sữa vào để cho lớn nhé. Lùn thế này thì...

Nó hết nhìn hộp sữa lại nhìn đến chủ nhân của nó. Đây là si nhục một cách công khai chiều cao của người khác à? Nhưng...dù gì cũng là ý tốt của người ta, không nhận thì có bị cho là bất lịch sự không nhỉ?

Nó vừa đưa tay định nhận lấy hộp sữa thì không biết hần từ đâu chui ra, cướp tọt hộp sữa trên tay Lâm Thiên Khánh rồi đồng dặc:

- Vy Khánh không uống được vị dâu.

Lâm Thiên Khánh không có gì là khó chịu, ngược lại còn ân cần hỏi nó:

- Cậu không uống được vị dâu à?

Nó hơi ngại:

- Ừ thì...không uống được.

- Vậy sao không nói với tôi. Được rồi, tôi sẽ rút kinh nghiệm lần sau. Lên lớp thôi..

Nó và cậu cứ cứ nhiên mà bơ hần, coi hần như không khí mà bước qua. Còn hần thì tức không để đâu hết tức, con khó chịu lan tỏa trong người. Hm...lại còn có “lần sau” cơ đấy.

Chuông reng, nó vui vẻ ngồi tám chuyện với Lâm Thiên Khánh. Tiết đầu là của cô chủ nhiệm. Tuy nó gặp rất nhiều rắc rối ở lớp này nhưng quan hệ với cô chủ nhiệm thì rất tốt, nó rất thoải mái với cô.

Cô giáo hôm nay cũng có vẻ vui, bước vào lớp đã cười toe toét. Cô cười tươi, hoan hoan hi hi nói với cả lớp:

- Chắc hẳn ai trong lớp cũng biết đến cuộc thi rồi chứ?

- Rồi ạ!!

Đám học sinh đồng thanh. Tiếng xì xào bàn tán nổi lên khắp nơi. Riêng nó thì chẳng hiểu cái mô tê gì. Ngó sang Lâm Thiên Khánh, cậu cũng nhún vai. Tính của cậu vốn đã không quan tâm đến mấy cái chuyện bờ rào nhà người ta rồi.

Nó gọi Ngọc Vy - cô lớp trưởng vui vẻ. Ngọc Vy khá mến nó, bởi vì cái kiểu nói chuyện hài hước của nó làm cô cười không ngấm được mồm. Nó mở miệng hỏi:

- Ngọc Vy, bọn họ đang nói đến cuộc thi nào vậy?

Ngọc Vy có vẻ sốc:

- Bạn học Mạch Vy Khánh, cậu có phải từ trên trời rơi xuống không hà? Đến cả “King and Queen” mà cậu cũng không biết?

Nó ngó người:

- King...King and Queen là cái giống gì?

- Là cuộc thi sắp tới trường ta sẽ tổ chức đó. Đó là cuộc thi để chọn ra cặp đôi King and Queen đẹp nhất của trường, nhưng để làm được điều đó không phải dễ đâu nhé...

Tiếng cô chủ nhiệm cắt lời Ngọc Vy:

- Thôi nào, cả lớp im lặng để cô phổ biến thể lệ cuộc thi!

Ngọc Vy quay sang nó:

- Nghe cô nói sẽ tốt hơn.

Nó gật đầu, rồi quay lên bảng nhìn và nghe cô phổ biến.

Cô giáo háng giọng rồi nói một tràng, nhưng dường như lại rất dễ hiểu:

- “King and Queen” là một cuộc thi dành cho tuổi teen lần đầu được tổ chức ở trường ta. Thể lệ: Mỗi lớp chọn ra một đôi nam nữ xuất sắc để dự thi. Các đôi dự thi phải thông qua ba vòng: Sơ loại, bán kết và chung kết. Vòng sơ loại được chọn ra 5 cặp đôi xuất sắc nhất, vòng bán kết chọn ra 2 và chung kết sẽ là King và Queen của trường. Sẽ phải thi ba phần bắt buộc:

Phần 1 cũng là phần sơ loại: Âm thực. Mỗi cặp đôi sẽ cùng nhau chế biến một món ăn bất kì, kể cả kem và sinh tố. Miền là ăn và uống được. Ban giám khảo sẽ thưởng thức và chấm điểm. Tổng điểm phần này là 30.

Phần 2 cũng là vòng bán kết: Trình diễn thời trang. Năm cặp lọt vào vòng này sẽ đi trên sân khấu như trên sàn Catwalk. Hai cặp nào có thần thái, có tự tin và được sự ủng hộ của khán giả sẽ lọt vào chung kết.

Phần 3 cũng là vòng quan trọng để chọn ra King và Queen: Đối đáp. Hai cặp cuối cùng có số điểm bằng nhau sẽ thi đối đáp với nhau. Lí lẽ bên nào hay, được ban giám khảo và khán giả đồng tình sẽ được cộng điểm. Tổng phần này là 30 điểm.

Còn một phần cuối cùng, đó chính là hai cặp ở phần chung kết. Tuy là phần phụ nhưng là phần quyết định King và Queen của năm. Ở phần thi này, mỗi cặp sẽ cử ra một bạn để dự thi. Tốt nhất là bạn nữ. Bạn nữ đó sẽ được chấm điểm theo đúng chuẩn mực của người phụ nữ xưa. Bạn sẽ được chọn một môn trong bộ tứ Cầm, kì, thi, họa để dự thi. Phần này 100% chấm điểm theo khán giả, ai được nhiều người ủng hộ hơn sẽ được cộng điểm. Tổng phần này là 10 điểm.

Như vậy, trong 3 phần thi chính và một vòng phụ, cặp đôi King and Queen của năm sẽ được chọn ra. Còn về mức thưởng thì khá lớn, cô không biết là bao nhiêu nhưng đây là lần đầu tổ chức, nhà trường sẽ chi ra một khoản lớn đó.

Những lời trên là lời phổ biến của cô giáo hết đó...

Cô dừng lại thở. Trời ạ, làm sao phải nói hùng hục một lúc được lắm thế nhợ? Xem ra cô cũng rất có hứng thú với chủ đề này.

Ngọc Vy ôm cầm mơ mộng:

- Hihi, nghe đã thích rồi. Vụ này có vẻ là đào trai đẹp trong trường ra cho mà xem. Lúc ấy thì tha hồ mà ngắm, ahihi...

Nó thở dài:

- Trước giờ trường chưa bao giờ tổ chức cuộc thi này phải không?

- Đúng rồi đó. Chắc hôm qua thầy hiệu trưởng về, nhà bị chập điện nên nào thầy cũng chập luôn. Nhưng như vậy cũng tốt. Ahihi...- Ngọc Vy cười toe.

Nó thở dài lần hai rồi quay sang nhìn Lâm Thiên Khánh. Cậu ta đang chống cằm nghĩ ngợi gì đó. Đừng nói là...cậu ta muốn...tham dự cuộc thi đó nha?

Ý nghĩ đó vừa len lỏi trong não nó thì bị dập tắt ngay lập tức. Nghĩ sao mà Lâm Thiên Khánh tham gia mấy cái trò vô vẩn này chứ? Cậu ta chỉ có hứng thú đánh nhau thôi. Nếu trường tổ chức thi đấu bò hay đánh nhau với lợn rừng thì may ra cậu mới để tâm.

Cô giáo lại nhìn học sinh, hỏi:

- Các em thấy lớp mình cặp nào là hợp lý nhất?

Đám học sinh xôn xao một hồi, tiếng cười hú hí rồi lại tiếng hét ầm ĩ lần lượt vang lên. Cuối cùng, một cô bạn đeo cặp kính hồng thơ mộng đứng dậy. Là Mai Anh - lớp phó văn thể của lớp. Cô ấy cười đến rưng cả quai hàm, chỉ chỉ trò trò:

- Theo em...hay là...ề...Song Khánh đi cô ạ!

Cô ấy vừa dứt lời, đám học sinh gật đầu như gà mổ thóc, gật muốn rụng cả cổ:

- Đúng đó cô ơi! Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Cô giáo hướng ánh mắt vui vẻ nhìn nó và Lâm Thiên Khánh. Còn nó thì hướng ánh mắt hận thù về phía nãy đứa bạn ham hồ bán lương tâm. Nó đi thi cái này á? Không ổn..

- Song Khánh, ý các em thế nào? - Cô giáo nhẹ nhàng hỏi.

Nó phản đối kịch liệt:

- Không được cô ơi!! Tuyệt đối không!!

Cô giáo ân cần:

- Tại sao vậy? Vy Khánh, cô nghĩ em nên tham gia cuộc thi này. Nó sẽ giúp ích rất nhiều cho thành tích của em cuối học kì này cũng như cuối năm nay. Cô cũng biết dạo gần đây thành tích của em không được tốt lắm, vậy tại sao em không nắm bắt cơ hội này để nâng cao thành tích của em?

Nó tròn mắt...tham gia cái này được cộng cả điểm thành tích sao? Ôi mẹ ơi, còn gì thích hơn khi không phải vất óc học hành mà vẫn được thành tích cơ chứ???

Cô giáo lại hỏi Lâm Thiên Khánh:

- Thiên Khánh, ý em thế nào?

- Mạch Vy Khánh tham gia thì em sẽ tham gia. - Cậu trầm trầm nói.

Nói xong thì cả lớp lại ồ ra một bản tình ca muôn thuở. Nào là “ Đây, lại bảo hai người đó không có gì đi! ”, nào là “ Chàng đã nói thế rồi thì nàng cũng đồng ý đi chứ! ”, nào là “ Song Khánh nhà mình mà đi thi thì bọn kia có mà xách dép chạy! ”.

Nó hơi bối rối trước những ánh mắt cầu khẩn của mọi người. Nhưng...thi cái này thì có gì không tốt chứ? Lại được cộng thành tích. Có phải quá hời rồi?

- Thôi được rồi. Tôi sẽ vì các bạn, xông pha ra trận mạc một lần!!

Cả lớp vỗ tay rào rào, tưởng như người đi bộ dưới phố kia cũng nghe thấy được, cả tiếng hú hét trong sung sướng nữa. Tất cả học sinh đều ngoác mồm ra cười. Một bạn nam có tiếng vui tính trong lớp đứng lên:

- Vậy thì chuyện đại sự này giao hết cho Song Khánh nhé. Cả lớp mong chờ vào thành công của hai người. Phải làm cho cả trường biết được, 10A3 không dễ chơi nhé. Thành công để chúng tôi còn hiên ngang vênh mặt lên trời mà nhìn chúng nó. Hahaha...

Tiếng cười rộn khắp lớp. Một cô bạn xinh xắn đứng lên, móc méo cậu ta:

- Bạn học Bảo Dương, cậu nói vênh mặt lên trời nhìn chúng nó. Vậy chúng nó là mấy con chim sẽ bay lè tè à?

Một bạn nữ khác cũng xen vào:

- Haha, vênh mặt lên trời không nhìn đất thì ngã sml chứ ở đây mà hiên ngang...

Cả lớp dường như rất vui về cuộc thi này. Ai cũng cười ngoác cả cổ họng, có khi trưa nay về không cả ngậm được miệng. Còn Lâm Thiên Khánh, cậu ra cũng cười nhẹ một cái nhìn nó. Nó cũng nhĩ cậu ta. Ai ngờ oan gia lại có ngày trở thành “bạn thân” một cách nhanh chóng như thế này.

Cuộc thi King and Queen...được tổ chức vào tuần sau...

Tính là để hết tuần, tức là qua Rằm tháng riêng mới viết tiếp. Nhưng ngồi không mà nhớ truyện quá, ahaha...

Sắp phải lên thớt rồi...

-VinZy-

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Quyết tâm

Ra chơi, cả lớp ủa xuống canteen một cách dồn dập. Hôm nay nó không muốn xuống thật, vì...Vẫn còn ngày đèn đỏ cơ mà, đi đứng nhiều không tiện cho lắm.

Lâm Thiên Khánh vỗ vai nó:

- Uống nước không?

- Thôi, cậu đi đi, hôm nay tôi không đi được. - Nó ưỡ oải đáp.

- Sao vậy? Bệnh à? - Cậu lo lắng

- Ồ... - Nó nói cho qua chuyện.

Lâm Thiên Khánh lại ngồi xuống ghế, chống cằm hỏi:

- Đau ở đâu à?

- Không...

- Vừa tới qua còn nói chuyện bình thường lắm mà, sao giờ lại bệnh rồi?- Cậu nghỉ ngơi thôi. Làm gì có loại bệnh nào nhanh chóng tới vậy, nếu có cũng chỉ là...

Cậu nhìn nó, ánh mắt đầy thăm dò. Nó cũng nhìn cậu, hai mắt đối nhau. Nhìn sắc mặt nó ngày càng nhợt nhạt, cậu lo lắng kéo tay nó lên:

- Nếu không khoẻ thì xuống phòng y tế với tôi.

- Thôi...không cần đâu. - Nó làm lì, rồi cũng đứng dậy - Tôi đi vệ sinh chút.

Nói rồi nó chạy ra khỏi lớp một cách nhanh nhất có thể.

Bước ra từ nhà vệ sinh, nó thở ra nhẹ nhõm. Mấy ngày như thế này đúng thật là mệt mỏi. Lật đật chạy lên lớp cũng chả phải chuyện dễ, đang đi, điện thoại trong túi nó rung lên, áp lên tai, nó thông thả trả lời:

- Alo?

- Em lên phòng hội trường đi.- Giọng Hạo Thiên vui vẻ.

- Vâng - Nó cúp máy, rồi lại lon ton chạy lên phòng hội trường. Mặc dù không biết để làm gì nhưng nó hơi khó chịu, lên phòng đó là phải chạm mặt Hàn Phong, nó không thích.

Đúng như nó nghĩ, vừa mở cửa thì đã thấy hán ngồi lù lù một đống ở ghế, còn Hạo Thiên thì bận rộn tới mất với cái laptop.

- Anh Thiên, gọi em có gì không?- Nó chạy đến gần Hạo Thiên, ngo vào laptop xem ké.

- À, em chắc biết về cuộc thi lần này chứ? - Anh nói, tay không ngừng gõ liên tục.

- Biết chứ, em còn được tham gia mà.

Nó cười tí mắt.

2 giây sau, cả Hạo Thiên và hán đều bật dậy như bị điều khiển. Cả hai đồng thanh hét lớn:

- Cái gì??

Nó tròn mắt nhìn, haiz, khinh nó thì cũng vừa vừa thôi chứ, lần này nó tham gia cũng đâu phải tội ác của nhân loại mà anh và hán phải phản ứng gay gắt như vậy.

- Mấy người ngạc nhiên lắm à? Bộ tui không có quyền tham gia hả?

Nó chu mỏ phụng phịu. Làm gì phải làm như nó đi thi hoa hậu không bằng thế?...

Hạo Thiên đẩy nó ngồi xuống ghế, rót cho nó một ly nước cam rồi hỏi hán:

- Em tham gia, vậy người nam là ai?

- Lâm Thiên Khánh - Nó hồn nhiên đáp mà chẳng hề biết hai người con trai bên cạnh đang đen xì mặt.

“Lại là thằng ôn con Lâm Thiên Khánh đó.”

Đó là suy nghĩ của hai người ngay lúc đó. Càng ngày, Lâm Thiên Khánh càng làm hai người họ chướng mắt.

Thấy bầu không khí im lặng khác thường, nó mới đập bàn một cái. Lúc này, hán và Thiên mới thôi ghen ghét với Lâm Thiên Khánh.

- Anh Thiên, anh có tham gia không?- Nó hỏi. Với nhan sắc từng này của Thiên thì việc đoạt danh hiệu King của năm cũng không phải chuyện khó khăn gì.

- Không. Năm nào anh cũng phải nhận chức MC. - Anh chán nản nói.

- Vậy lớp anh là cặp nào thế? - Nó tò mò hỏi. Vốn dĩ mọi ngày nó không quan tâm đến mấy việc này cho lắm nhưng không hiểu sao hôm nay, có một điều gì đó thôi thúc nó hỏi câu này.

Hạo Thiên hást cằm về phía hán:

- Thăng Phong.

Nó đang thông thả uống ly nước cam Thiên vừa rót hộ, vừa nghe xong thì phụt hết tất cả nước trong mồm ra đến nỗi sặc cả lên mũi. Trời đất quý thần thiên địa ơi, hán...cũng có ngày tham gia mấy cái thi thố vớ vẩn này sao?

Sao từ sáng đến giờ nó toàn gặp chuyện sốc tím vậy trời? Ban đầu là Lâm Thiên Khánh cũng đã làm nó ngạc nhiên lắm rồi, bây giờ đến hán cũng tham gia, nhồi máu cơ tim, méo động mạch vành mắt!!

Nó cố bình tĩnh hỏi:

- Vậy...người nữ là...ai?

- Huỳnh Lệ Anh chứ còn ai vào đây. - Hạo Thiên chán chường trả lời. Anh vốn không ưa gì Huỳnh Lệ Anh.

Sắc mặt nó hơi trùng xuống. Không hiểu sao khi tưởng tượng hán cùng Huỳnh Lệ Anh khoác tay nhau vui vẻ tiến lên sân khấu, nhịp thở của nó cũng bắt đầu gấp hơn. Thực sự rất khó

chịu, khó chịu.

Hắn nhìn về mặt nó lúc này thì cười không ngớt. Haha, có vẻ như nó đang...ghen rồi.

Hắn cố ý nhướn mày lên, nói bóng gió:

- Thiên, mày ăn nói căng thế. Cái tên của người ta mà mày nói như bị ai bóp cổ ấy à?

Nó không biết đã mắc mưu hắn, theo tâm trạng lâu bầu trong đầu “Lại còn bênh nhau nữa cơ. Bữa đó ai nói thích tôi chứ, đúng là đồ hai mặt mà.”

Hạo Thiên ngán ngẩm:

- Tao không ưa con nhỏ đó.

- Trước tao cũng không ưa đâu, nhưng giờ tiếp xúc cũng thấy nhỏ ĐỂ THUƠNG phết đấy chứ. - Hắn cố tình châm dầu vào lửa để con tức trong người nó bùng phát.

Không ngoài dự đoán của hắn, nó nghe xong thì mặt tối sầm, lạnh nhạt nói:

- Còn việc gì nữa không? Em về lớp đây.

- Sao về vội thế? Mới ở đây được có hơn 5 phút thôi mà? Hay là có CÀM XÚC gì muốn che giấu à? - Hắn cười gian, cuối cùng thì con thỏ trắng là nó cũng mắc mưu của con sói già là hắn thôi.

Nó cười nhẹ:

- Lâm Thiên Khánh đi mua nước. Tôi không muốn cậu ấy đợi.

Nói xong, nó đi lên lớp. Bỏ lại hắn đang tức nghẹn đến tận cổ. Cứ tưởng chọc nó ghen thì thắng, ai ngờ lại bị nó chọc lại. Đúng là tức chết mà!

Nó lên lớp, ngồi phịch xuống ghế. Lâm Thiên Khánh đưa cho nó một cốc trà sữa socola rồi hỏi:

- Sao? Lại bực mình gì à?

- Không. - Nó chán nản nói - Tại hơi hồi hộp cuộc thi thôi.

- Thua cũng được mà thắng thì càng tốt. Cậu không cần suy nghĩ nhiều vậy đâu. - Cậu ngồi cạnh nó trấn an.

Nhưng không, nếu lần này Dương Hàn Phong không đi thi thì nó chấp nhận thua cũng không sao. Nhưng hắn - Dương Hàn Phong một hai muốn đấu với nó ván này, đã vậy người nữ kia còn là Huỳnh Lệ Anh, nếu thua thì chẳng khác gì nó tự nhận mình kém cỏi sao?

Nó bật dậy, giọng nói đanh lại:

- Không, lần này, chúng ta nhất định phải thắng!

Lâm Thiên Khánh ngạc nhiên:

- Chẳng phải cậu không có hứng thú với cuộc thi này sao?

- Giờ thì có rồi. Lâm Thiên Khánh, lần này coi như là vụ cá cược đó đi. Chúng ta nhất định phải giành chiến thắng! - Nó hùng hồn tuyên bố.

Lâm Thiên Khánh khẽ cười:

- Được, nếu cậu đã quyết tâm như thế thì chiều nay đến nhà tôi học nấu ăn. Vòng đầu là ẩm thực.

Nó gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một cặp mà có những hai kẻ địch, nếu thua, nó sẽ bị hắn chọc đến chết mất.

Tệ hại hơn, nếu thua, Huỳnh Lệ Anh sẽ chẳng bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để phá đám dè bieu nó. Không, nó không để chuyện đó xảy ra đâu.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 78: Khả năng nấu ăn ở mức âm

2:30 chiều...

Nó đang loay hoay với đám rau củ và thịt trên bàn ăn nhà Lâm Thiên Khánh. Còn cậu thì cũng vật vờ với đám hành tỏi, vừa làm, nước mắt vừa chảy ra như suối.

Nó chán nản than vãn:

- Lâm Thiên Khánh, cậu có biết nấu ăn không vậy?

- Không biết. - Cậu trả lời gọn lỏn.

- Tròi...tôi không biết nấu, cậu không biết nấu. Vậy làm sao thì? - Nó nhăn nhó.

- Thì học. - Lâm Thiên Khánh vớt con dao xuống đất làm nó hơi giật mình.

- Thì...ai dạy? - Nó thối mác.

- Có một trung tâm dạy nấu ăn hơi bị nổi tiếng ở gần nhà tôi đây. Hôm nào tôi dắt cậu đi. - Cậu đồ hết chỗ hành tây vào đĩa - Giờ thì thử nấu xem trình độ thế nào.

Nó gật đầu, rồi cúi húi xào xào nấu nấu.

Món đầu tiên nó và cậu nấu đó chính là...canh gà...

Sau một hồi nấu nướng dưới bếp, nó cũng bê được khay canh gà lên bàn ăn. Mùi hương thơm vô cùng làm Lâm Thiên Khánh hít lấy hít để.

- Tôi nghĩ là mình chẳng cần đi học nấu ăn nữa.

Cậu ngồi xuống bàn, phán một câu như thế. Nó không tự chủ mà lỗ mũi cứ nở phình phình. Cái mặt cũng bắt đầu nghênh ngáo hết cả lên.

- Ăn thử đi. - Nó cũng ngồi xuống, lấy thìa múc cho cậu một muỗng canh gà - Rồi cho nhận xét.

Cậu cười nhẹ, đưa một muỗng canh lên miệng. Một cảm giác thật khó tả len lỏi vào trong cổ họng cậu.

Nó phẩn khởi:

- Sao? Ngon không?

- Ngon lắm, muốn ăn thử không?

Rồi cậu không để nó tự múc, liền dứt cho nó một muỗng canh gà vào miệng. Một giây sau, toàn bộ canh gà trong miệng nó phụt hết ra ngoài.

- Oẹ oẹ, cái thứ gì khó ăn thế? Kinh tởm, oẹ...oẹ...

Nó nôn thốc nôn tháo. Canh gà của nó mặn đến khó tả, cứ như nó đồ muối ở biển Chết vào vậy.

Lâm Thiên Khánh uống ừng ực một cốc nước, nhăn nhó:

- Tại sao cậu lại có thể nấu được một cái món mà nó gọi là...cực phẩm như thế nhở?

- Tôi...

- Cậu có phải dốc hết cả tài muối vào đó không?

- Tôi...tôi chỉ cho có...ba thìa muối thôi mà. - Nó giải thích rồi đưa ra một cái thìa to bự choàng.

- Tròi má...cái thìa này của cậu đem đi xúc đất được đấy. - Lâm Thiên Khánh tối tăm mặt mày.

Nó ỉu xiu ngồi chống tay suy nghĩ, Lâm Thiên Khánh thì trầm ngâm ngồi thiền. Cảnh tượng bây giờ giống kiểu như là “một phút mặc niệm” trong truyền thuyết.

Cuối cùng, Lâm Thiên Khánh mở tủ lạnh, đưa cho nó một cốc nước cam:

- Ngày mai đến đây, tôi dẫn cậu đi học. Còn bây giờ thì xem xét cái vụ bán kết gì đó đi đã.

- Nấu ăn dở như thế thì sơ loại còn không được, lo xa thế làm gì. - Nó chán nản - Tôi thực sự không đủ khả năng để đối đầu với họ, nhất là hai người đó.

Lâm Thiên Khánh nhủ mảy:

- Hai người đó?

Nó lắc đầu:

- Không có gì.

Sau đó không lâu, nó rời nhà Lâm Thiên Khánh, về nhà mình. Hắn đã ra khỏi nhà từ chiều, chắc lại đi với Huỳnh Lệ Anh. Sáng nay còn khen cô ấy dễ thương cơ mà.

Nó ỉu xiu ngồi gặm táo:

- Dương Hàn Phong, anh vô tâm vừa thôi. Rõ ràng nói thích tôi, bây giờ lại đóng cặp với một cô gái khác. Tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa. Đồ lừa đảo.

Nó hết chọc ngoáy quá táo rồi lại nằm bẹp xuống sofa. Chắc giờ này hắn và Huỳnh Lệ Anh đang vui vẻ lắm. Càng nghĩ, nó lại càng thấy ảo não.

- Bực mình thật mà.

Trong con tức, nó có ý định đi nấu ăn một cái gì đó. Nhưng vừa bước vào cửa bếp, nó vội vàng quay đi.

- Mình sẽ đốt nhà hắn mất. Thôi, chịu đói lên phòng ngủ đã.

Thế là nó ôm con đói đi ngủ. Trong giấc mơ, nó vẫn thấy nụ cười của Dương Hàn Phong nở rộ trong ánh nắng, nhưng lại hướng về người còn khác, không phải nó.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bọn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Học nấu ăn

Hôm sau, tan học một cái nó đã vội vàng chạy về. Đang đi, nhìn thấy Dương Hàn Phong, cánh tay nó vô thức đưa lên vẫy hân. Hân cũng nhìn thấy, cười nhẹ về phía nó. Nó nhìn hân cười toe toét. Chợt, nụ cười trên môi nó méo mó dần rồi tắt hân. Huỳnh Lê Anh từ phía sau nó phi lên như thật, ôm lấy cánh tay hân. Hân dịu dàng đầu tay lên cánh tay cô ấy. Cả hai có vẻ như...đang rất hạnh phúc. Hai mắt nó cứ nhìn chăm chăm vào cặp đôi nam nữ đang hoà mình trong dòng người trước mặt. Thì ra...nụ cười đó không hề dành cho nó, nụ cười ấy là dành cho Lê Anh. Vậy mà nó cứ tưởng...

Nó tự tặng cho mình một nụ cười khinh bỉ. Mạch Vy Khánh, mày làm sao thế này, bình tĩnh đi.

Nó cứ đứng đối diện với hân và Huỳnh Lê Anh một lúc lâu. Mãi cho tới lúc Lâm Thiên Khánh vội vàng chạy ra, đâm sầm vào nó thì ánh mắt đó mới thôi nhìn hai người kia. Ngược lại, hai người đó bấy giờ lại nhìn về phía nó.

- Ái! Cậu đi đứng thế hả? - Nó cầu nài, nhặt chiếc cặp bị Lâm Thiên Khánh đựng cho rơi xuống đất. Cậu chỉ cười, giật chiếc cặp trên tay nó. Khoác lên vai mình:

- Người thì bé mà cặp thì to. Sẽ có ngày nó đè cậu chết mất.

Nó cười nhẹ, nhìn cậu. Thật ra...Lâm Thiên Khánh còn tốt hơn Dương Hàn Phong gấp nhiều lần. Cậu cũng không phải lạnh lùng, tàn nhẫn, xấu xa như nó tưởng.

Lâm Thiên Khánh xoa nhẹ đầu nó:

- Nhớ, chiều nay, 2 giờ.

- Nhớ rồi. Nhưng cậu đừng có xoa đầu tôi như thế, có biết công chải tóc của tôi là bao nhiêu không hả? - Nó bấu môi giận dỗi. Mái tóc vốn đã hơi rối của nó nhờ cậu mà trở thành tổ chim rồi.

Hân hơi chạnh lòng nhìn Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó như vậy. Đến hân còn chưa từng...

Hân là người nóng tính, không dễ dàng điều khiển cảm xúc như Lâm Thiên Khánh, con giận không bùng mà nổ khiến hân lên giọng mỉa mai:

- Không biết từ khi nào cái trường này lại thành nơi thể hiện tình cảm vậy?

Nó đang cười, nghe xong sắc mặt liền lạnh tanh. Nó quay lại, nói bằng giọng mỉa mai không kém:

- Vậy tại sao anh không nhìn lại mình đi?

Đến giờ hân mới để ý biểu cảm quá khổ của mình: Một tay cầm tay Huỳnh Lê Anh, tay kia vòng qua eo cô ấy. Còn Lê Anh thì từ trên xuống dưới dính sát vào người hân. Hân buông cô ấy ra, nói bằng giọng trầm trầm:

- Lê Anh, em về trước đi.

Huỳnh Lê Anh nũng nịu:

- Người ta muốn anh đưa về cơ...

Hân thật không chịu nổi cái vẻ mặt này của cô ta. Nó thật khiến hân buồn nôn mà không nôn được.

“Lúc này nếu không vì chinh phục Mạch Vy Khánh thì tôi đã giết cô lâu rồi, kinh tởm...” Hân thầm nghĩ.

Hân vẫn chưa vội trả lời ngay, ánh mắt nhìn nó như muốn bóp chặt Lâm Thiên Khánh vậy. Lâm Thiên Khánh thấy tình hình không ổn liền đánh bài chuẩn:

- Vậy tôi không phiền anh đưa cô ta về nữa. Vy Khánh, tôi đưa cậu về.

- Cũng được. - Nó trả lời.

Hân bây giờ đã hất hân tay Huỳnh Lê Anh ra khỏi người, cười lạnh:

- Cậu biết bây giờ Mạch Vy Khánh đang ở đâu không?

- Ở đây! - Cậu ngay thơ kéo tay nó ra trước mặt hân - Cậu ta vẫn ở đây mà, đã đi đâu đâu.

Hân đưa tay lên, xoa xoa hai thái dương. Lâm Thiên Khánh không phải là kẻ ngốc như nó, cậu hoàn toàn có thể hiểu được ý nói của hân. Nhưng cậu lại cố tình tỏ ra không hiểu, có ý gì đây?

Hân thờ dãi:

- Ý tôi là...

- Thôi, các người có biết mấy giờ rồi không? Trưa rồi nắng ra rồi còn đứng đây cãi lộn hả? Lâm Thiên Khánh, về thôi. - Nó bực mình kéo tay Lâm Thiên Khánh đi thẳng ra cổng. Nãy giờ, cái dạ dày không biết nghe lời của nó cứ réo ầm ĩ. Nếu ở thêm một lúc nữa, nó sẽ mất mặt chết mất.

Trên đường về, nó mới nhận ra...ò, nó không có nhà. Bây giờ chẳng lẽ lại dẫn Lâm Thiên Khánh về nhà Dương Hàn Phong? Có điên mới làm việc này.

Quẹo vào con đường phía trước là tới nhà hân, nó rối loạn không biết làm thế nào. Khoảng cách từ đây tới nhà hân còn chưa đầy 100m. Nhớ...Lâm Thiên Khánh biết chuyện hân và nó ở chung nhà thì sao?

Oh My God!

Thật không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra.

Đi thêm 5 bước nữa, nó kéo tay cậu lại, ngập ngừng nói:

- Cậu đưa tôi về đến đây được rồi,

nhà tôi ở ngay kia thôi. Cậu về đi.

Cậu trầm ngâm

- Nếu ở ngay kia thì tôi đưa cậu về đến nhà luôn cho biết. Tiện đường mà, đúng không?

Tiện, tiện cái đầu nhà cậu.

Đi thêm 10 bước nữa, ruột gan nó như múa cả lên. Giữ tay cậu lại, nó lắp bắp:

- Thôi, để đây được rồi. Hàng xóm nhà tôi ghê gớm lắm, thấy cậu đưa tôi về là thế nào họ lại bàn tán này nọ cho mà xem.

- Có tôi ở đây, ai dám bàn tán cậu?

Đi thêm 15 bước nữa, chỉ cần thêm 5m nữa là đến cổng nhà Dương Hàn Phong. Nó liều mình đẩy cậu lùi lại, áp úng:

- Lâm Thiên Khánh, ba mẹ tôi rất nghiêm khắc. Trước giờ ba tôi rất ghét con trai lảng vảng trước cổng nhà tôi. Vậy nên...đưa tôi về đến đây được rồi.

- Thì chỉ cần nói tôi không phải con trai là được. - Cậu vui vẻ.

Nó giật mình, lông tay lông chân dựng hết cả lên:

- Cậu mới nói gì cơ?

- Đùa thôi. Cậu vào nhà đi rồi tôi sẽ về.

Nó gật đầu, đi vào trong nhà. Lâm Thiên Khánh đứng đó nhìn nó khuất bóng sau cánh cửa mới quay đầu, bước về nhà.

Chiều...

Đứng trước cổng nhà Lâm Thiên Khánh, không hiểu sao tìm nó đập nhanh lạ thường. Dù gì cũng chỉ là học nấu ăn thôi mà, cũng có gì to tát đâu. Nhưng lạ lắm, lòng nó cứ nôn nao như sắp bắt đầu xảy ra cái gì vậy.

Lâm Thiên Khánh bước ra với bộ đồ đen huyền thoại. Mọi ngày style của cậu đều ra dáng đại ca nhưng hôm nay trông cậu có vẻ năng động và ngẫu lòi hơn nhiều.

Hơi giống với...Dương Hàn Phong..

Aiss, nó lại nghĩ tới hán nữa rồi. Nó tự cốc mình một cái rồi ném hình ảnh của hán trong đầu sang một bên.

Với tốc độ lái xe hơn cả Tử Thần của Lâm Thiên Khánh thì 5 phút sau, cậu và nó đã có mặt ở trung tâm dạy nấu ăn. Nói là “trung tâm dạy nấu ăn” thôi chứ thực ra đây là một nhà hàng rất lớn, thuộc chi nhánh nhà Lâm Thiên Khánh. Thảo nào cậu lại dẫn nó đến đây.

Nó chẳng tưởng tượng được cái cảnh tượng nó hoành tráng đến thế nào đâu. Tất cả các nhân viên cấp cao trong nhà hàng đều đứng xếp hàng ở cửa, cúi đầu chào cậu ấy. Kể cả những nhân viên khác cũng lễ phép xếp thành hàng dài thẳng tắp từ cửa vào đến cầu thang đi lên.

Lâm Thiên Khánh kéo nó vào cửa, lập tức, cả đám người ấy cúi đầu cung kính, đồng thanh:

- Chào thiếu gia, chào tiểu thư!

Cậu gật đầu, sau đó, một người đàn ông có vóc dáng to lớn đi ra. Ông ấy cũng có nét giống ông quản gia nhà cậu, chỉ có cái nhà to cao hơn.

- Chào thiếu gia.

- Ủ. - Cậu lạnh lùng.

- Chào tiểu thư, tôi là Mã Viên, bếp trưởng ở nhà hàng này. Mời tiểu thư đi lối này. - Ông ta kính cẩn cúi chào nó làm nó hơi ngại.

- Vâng ạ...- Nó khe khẽ đáp.

Ông ta dẫn nó và cậu đến một gian bếp vô cùng sang trọng, chỉ có vài người phụ bếp nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Thiên Khánh, họ lập tức chạy mất vía ra khỏi phòng bếp.

Bếp trưởng Mã Viên mỉm cười:

- Tôi đã nghe thiếu gia nói về tiểu thư rồi nên không vòng vo nhiều nữa. Chúng ta bắt đầu học, được chứ?

- Vâng ạ. - Nó hào hứng.

Mã Viên cười nhẹ lần nữa rồi đi chuẩn bị dụng cụ nấu ăn và thực phẩm. Khi tất cả đã ở trên bàn, ông mới giật mình dừng tay về chờ đợi. Nó tò mò hỏi:

- Bếp trưởng Mã, chúng ta bắt đầu luôn được chứ?

- Xin thất lễ, tiểu thư đợi tôi một lát. - Ông ấy náy.

- Dạ không sao. Mà ông đang đợi ai vậy? - Nó chớp mắt hỏi.

- Là...một người quan trọng. - Ông nghiêm túc.

Nó gật đầu rồi đi ra bàn ăn, ngồi nghịch nhau với Lâm Thiên Khánh. Cậu hình như chẳng quan tâm gì đến việc học nấu ăn này. Hôm nay dẫn nó đến chẳng qua muốn nó học được vài món đơn giản, chứ không hôm đi thi lại làm giám khảo ngộ độc thực phẩm thì toi.

5 phút sau, cánh cửa phòng bếp hé mở. Tiếng gậy cao gót hoà với tiếng gậy da gõ lộc cộc xuống nền gạch hoa sáng loáng. Nó ngược nhìn ra, rồi ngẩn người khi nhận ra người vừa vào là ai.

Lâm Thiên Khánh nhìn ra, vẻ khó chịu lộ hẳn lên qua ánh mắt. Không biết từ bao giờ cậu lại ghét cái tên này như thế.

Mã Viên vừa nhìn thấy người đồ thì vui mừng nói:

- Dương thiếu, cậu đến rồi!

Dương Hàn Phong cười nửa miệng, hai tay vẫn quàng qua cổ Huỳnh Lệ Anh. Cảnh này làm nó vô cùng ngứa mắt.

- Xin lỗi để mọi người phải đợi. - Hần nhàn nhạt nói.

Lâm Thiên Khánh đá ghế đứng dậy:

- Bếp trưởng Mã, ai cho anh ta đến đây?

Mã Viên bối rối:

- Thiếu gia, cậu và Dương thiếu đây có hiềm khích gì phải không? Tôi xin lỗi, nếu biết trước thì tôi sẽ sắp xếp lại lịch học cho hai cậu.

- Học cái gì? - Lâm Thiên Khánh bức tức.

- Nấu ăn ạ. - Ông trả lời.

Nó kéo tay áo Lâm Thiên Khánh, ra hiệu cho cậu đừng nói nữa. Nhìn ánh mắt của nó, cậu cũng hiểu là phần nào, đành ngồi xuống ghế. Đến lượt nó mĩa mai:

- Nghe nói trình độ nấu ăn của Dương thiếu đạt mức đầu bếp rồi mà? Cả Huỳnh tiểu thư đây cũng là một bậc nữ công gia chánh, việc nấu ăn dễ như trở bàn tay. Vậy xin hỏi hai người còn đến lớp học sơ cấp này để làm gì?

Câu hỏi đó Huỳnh Lệ Anh cũng đang muốn hỏi hẳn đây, tại sao trình độ của cô và Dương Hàn Phong cao như vậy rồi mà còn phải đi học ở lớp sơ cấp này chứ?

Hần lạnh lùng trả lời:

- Kiến thức gì thì cũng phải cùng cố thì mới nhớ được lâu. Mà Mạch tiểu thư đây trình độ nấu ăn phải gọi là làm người khác phải “chết mệt”, vậy sao lại đến nơi này?

- Ý anh là làm người khác chết mệt chạy đi WC? - Nó cười nửa miệng.

- Tôi còn tưởng tiểu thư không hiểu chứ. Xem ra không coi thường em được.

Hần chăm chọc, nó nhìn hẳn với con mắt chẳng mấy thiện cảm, rồi quay sang Mã Viên:

- Bếp trưởng, chúng ta bắt đầu thôi!

Mã Viên gật đầu, thật may là thế chiến thứ n tại đây vẫn chưa bùng nổ. Bước đầu, ông dạy 4 người học nấu những món cơ bản nhất. Nó chăm chú nghe ông giảng bài, vừa nghe vừa ghi chép vào cuốn sổ nhỏ. Cơ bản là vì không muốn thua trước mặt hai người đó. Chứ nếu hôm nay Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh không xuất hiện thì giờ này hẳn nó đang bay bổng lên thiên đình rồi.

Lâm Thiên Khánh cũng có vẻ rất chú tâm, cậu muốn kết hợp với nó một cách hoàn hảo nhất. Còn couple Hàn Phong - Lệ Anh thì nghe đến phát ngán. Mấy món này hai người nhắm mắt cũng có thể làm được.

Mã Viên lấy giẻ lau tay, rồi nói:

- Lí thuyết đã xong, bây giờ tôi cho bốn người thực hành. Mỗi cặp làm lại một trong hai món tôi vừa dạy, 1 tiếng sau tôi quay lại.

Cả bốn người gật đầu, rồi chia thành hai cặp. Cặp của nó - Lâm Thiên Khánh thì nấu sườn xào chua ngọt. Còn cặp Hàn Phong - Lệ Anh thì nấu thịt bò sốt kiểu Pháp.

Mỗi người một việc, sơ đồ chỗ đứng hiện nay là:

Lệ Anh - Hàn Phong - Nó - Thiên Khánh

Lâm Thiên Khánh đau lòng cảm thấy củ hành tây lên tay. Vừa chiều hôm qua cậu đã suýt mù mắt vì loại này, thế mà hôm nay nó vẫn như âm binh ám theo cậu. Khổ thật mà.

Nó nhìn cậu đang cắt hành đầy thương cảm, rồi giành lấy cái dao trong tay cậu, dúi lại vào tay cậu một khúc sườn, bắt cậu chặt ra. Chẳng cần phải nói, cậu vui sướng kinh khủng.

Nó cẩn thận cắt từng lát hành lên thớt, Dương Hàn Phong nhìn theo từng hành động của nó như muốn rút tim vậy.

- Cẩn thận thôi, cắt vào tay chảy máu là không cảm được đâu. - Hần nhắc khẽ.

- Không sao. - Nó không lạnh không nóng nói.

Nói xong, nó lại hí húi cắt hành. Tim hẳn cứ như đang là củ hành trên thớt, bị bấm ra từng mảnh. Hẳn sợ nó sẽ làm sao đấy, và lần này có lẽ...sẽ không được may mắn như những lần trước nữa.

Chương 80: Một tuần luyện tập không nghỉ

Hai cặp, bốn người, nhưng chỉ có hai người là bận rộn. Lâm Thiên Khánh dường như chỉ làm osin cho nó, nó kêu gì nghe nấy, bảo gì lấy đấy chứ không đụng vào một lát hành sợi rau. Còn Huỳnh Lệ Anh vì sợ hòng móng tay nên đã để hấn làm một mình, cô nàng chỉ làm chức vụ lấy đồ cho hấn. Lâm Thiên Khánh và Huỳnh Lệ Anh đứng hai bên, nó và hấn đứng giữa cất thái liên tục như cái máy. Được 15 phút, Huỳnh Lệ Anh chán nản nói với hấn:

- Anh Phong, em thấy hơi mệt. Em ra ngoài một chút, lát nữa em về.

- Ủ. - Hấn trả lời, sau đó Lệ Anh cởi bỏ bộ quần áo đầu bếp trên người, xí xồn chạy ra ngoài.

Giờ bên hấn chỉ còn hấn lẻ loi làm một mình, còn bên nó thì...

- Lâm Thiên Khánh, ót...

- Ớt đến đây...

- Lấy cho tôi nước chanh!

- Nước chanh đây!

- Tôi đâu?

- Muốn tôi, tôi có ngay!!

- Sườn?

- Sườn đâu nhĩ? À đây!!

- Lấy cho tôi..

- Vy Khánh, tôi cũng là con người mà, đâu phải cái máy mà cậu sai vặt tôi liên tục vậy? Thôi, tôi ra ngoài chút. - Lâm Thiên Khánh nhăn mặt, trốn ra ngoài.

- Cậu...- Nó cứng họng. Cái tên này, học không học, thi cử cái gì cơ chứ!

Cả gian bếp lớn chìm trong im lặng, cả nó và hấn đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Đột nhiên, hấn dừng tay lại, đi ra đằng sau vừa tựa lưng vào gian handmade vừa uống nước.

Nó nhìn hấn, một giây sau liền quay lên. Hấn làm gì thì làm, liên quan gì đến nó chứ?

Hấn đặt ly nước xuống bàn, vô tình hỏi:

- Em thích tham gia cuộc thi này lắm à?

Suy nghĩ một chút, nó trả lời:

- Giống anh thôi.

- Sao tự nhiên lại đổi thái độ nhanh vậy? Chẳng phải hôm đó tôi đã nói là chỉ đùa thôi sao?

Nghe hấn nói vậy, bàn tay nó dừng hấn lại. Đây mới chính là lý do nó lạnh nhạt với hấn như thế. Nếu hấn không nói đùa, thì có lẽ...mối quan hệ giữa hai người đã có thể tiến thêm một bước nữa.

Nhưng...thực tế là, hấn đang đùa.

Nó không trả lời, tiếp tục công việc đang dang dở của mình. Hấn lại nói:

- Thực ra...những lời tôi nói hôm đó, cũng có một chút, một chút là sự thật.

Không chỉ một chút thôi đâu, tất cả những lời hấn thổ lộ hôm ấy, đều là sự thật.

Nó cười nhẹ:

- Chi tiết anh rất ghét tôi à?

Hấn phủ nhận:

- Không phải.

- Vậy là câu bây giờ anh không ghét tôi như trước nữa chứ gì? - Nó vô tình nói.

- Mạch Vy Khánh, em thực sự không hiểu hay cố tình không hiểu vậy hả?

Hấn nổi giận, bờ lưng tựa vào tủ đồ bật dậy. Con bé này sao lại cứng đầu đến thế cơ chứ?

Nó vẫn lại không trả lời, già tổng hợp tất cả những gia vị trong đĩa vừa rồi. Bao gồm cả ớt, hành tây, tỏi và cả hạt tiêu nữa.

Hắn rồi tù đồ, đi đến gần nó, nhìn thẳng vào mắt nó, giọng nói đầy nghiêm túc:

- Mạch Vy Khánh, có phải...em thích cái tên Lâm Thiên Khánh gì đó rồi phải không?

Nó giật mình, già mạnh chày một cái. Một hạt ớt vô tình bay vào mắt nó cay xè. Đau, xót, rát, nó kêu lên:

- Á! Ớt văng vào mắt tôi rồi, đau quá!

Hắn khoanh tay nhìn nó:

- Tôi chỉ mới nhắc đến Lâm Thiên Khánh thôi, em làm gì phải làm như vậy chứ?

- Làm gì cái đầu anh. Aiss, đau quá!

Nhìn cái biểu cảm nhăn nhó trên mặt nó, hắn bỗng chuyển từ giấm chua sang lo lắng. Nó...bị ớt văng thật à?

- Đây, có sao không thế? - Hắn nói khi nhìn nó đang đau khổ dụi mắt, nước mắt cứ chảy ra ròng ròng.

- Đau...kiểm cho tôi cái khăn! - Nó vội vàng nói.

Hắn nhanh chóng đi tìm khăn cho nó, nhưng khổ nỗi trong phòng không hề có một cái khăn nào. Hắn bối rối cởi chiếc áo đầu bếp mình đang mặc, đưa cánh tay ra cho nó dụi mắt.

Nó như vớ được vàng, vội vã nắm lấy cánh tay của hắn, dụi liên tục.

Tìm hắn như lỡ cả mấy chục nhịp...

Lần đầu tiên nó chủ động nắm lấy tay hắn như thế này...

Mấy phút sau, nó vẫn chưa đỡ hơn tí nào, bèn chạy ra vòi nước rửa mặt liên tục. Mắt nó cay đến nỗi nó không nhìn thấy bất kỳ một thứ gì trước mặt. Cầm lấy chiếc khăn lau hắn vừa lấy ngoài kia về. Cuối cùng, nó cũng mờ được mắt.

Hắn vốn vã hỏi:

- Còn đau nữa không?

- Đỡ chút chút rồi. - Nó vẫn đưa tay dụi mắt.

Hắn cảm mấy cánh tay nó đang dụi mắt kia, dịu dàng:

- Để tôi xem có hạt ớt nào trong mắt em không, đứng yên.

Nó ngoan ngoãn làm theo. Hắn vén nhẹ mấy sợi tóc loà xoà trước mặt nó, nhìn sâu vào mắt nó. Nó cũng nhìn lên hai mắt đối sát nhau. Người này có thể nghe được tiếng đập của trái tim người kia, cả hai trái tim đều như lối nhịp.

Cánh cửa khẽ động, Lâm Thiên Khánh bước vào, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng đó. Cậu kêu lên:

- Hai người đang làm gì thế hả?

Nó vội hất tay hắn ra, mắt cụp xuống.

Lâm Thiên Khánh hùng hổ lại gần nó, sừng sỏ:

- Sao mắt cậu đỏ vậy? Hay là tên này lại bắt nạt cậu?

- Không, anh ta không làm gì tôi cả. Vừa nãy tôi bị ớt văng vào mắt.- Nó lí nhí.

- Ớt văng? Rồi có làm sao nữa không? Đau, đưa tôi xem.- Lâm Thiên Khánh cầm lấy hai cánh tay nó đang đưa lên cao rồi hạ xuống. Nó lắc đầu liên tục, cố sức gỡ tay cậu ra:

- Không, đỡ hơn rồi.

Nó gỡ tay cậu ra rồi quay về với công việc của mình. Lâm Thiên Khánh giành lấy chiếc chày trên tay nó, nhìn nó lo lắng:

- Thôi, cậu ra kia ngồi nghỉ đi. Việc ở đây để tôi làm cho.

Nó cười nhẹ, rồi cũng làm theo lời cậu. Đi ra ghế rồi ăn hoa quả, vừa ăn vừa cười nhìn hai anh chàng soái ca này đang chăm chú nấu ăn.

Nó cảm nắng mắt. Cả hai tên này đều đẹp một cách lạ thường. Con tim nó đang kêu gào thảm thiết, ôi mẹ ơi, lần đầu nó được ngắm cận cảnh soái ca nấu ăn mà trước giờ nó chỉ được ngắm qua màn hình ti vi hay điện thoại thôi.

Quả thực...rất cuốn hút.

Nó vừa nhìn vừa cười tùm tùm. Hoá ra đứa con gái nào cũng thế cả, cuộc đời không trai đẹp? Không vui!

Haiza, tất cả là tại hắn, lúc trước chưa gặp hắn thì nó trong sáng như mặt trời, nhìn thấy trai đẹp thái độ rất bình thường. Thế mà sau gần hai tháng sống trong nhà hắn, mà nó đã thay đổi 180° như vậy. Bây giờ cứ gặp trai đẹp thì mắt lại sáng như đèn pha, miệng cười tùm tùm. Haiza, hắn là hắn đang dạy hư nó, nhất định là thế!

Sau một thời gian cặm cụi nấu nướng, Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh cũng đã hoàn thành món ăn của mình. Thịt bò kiểu Pháp của hắn thì khỏi nói rồi, không chê vào đâu được. Huỳnh Lân Anh cứ ăn lấy ăn để, như chưa từng được ăn vậy. Nó vì trọng "cái tôi" nên không thêm đũa, cổ sức ăn sườn xào của Lâm Thiên Khánh.

Nhìn cũng...bất mắt đầy chữ.

Nó nhìn cậu, rồi nở một nụ cười nhẹ, bất ngờ, nụ cười ấy lại bị bắn nhìn thấy, tay đang gấp thịt cho Huỳnh Lệ Anh thì xiên lên mũi cô ta. Miếng thịt bỏ không vào miệng mà đậu ngay trên mũi của Lệ Anh làm cô ấy sực sặc mà chết. Tuy thế, Lệ Anh vẫn nở nụ cười tươi như hoa héo nhìn hân, quý tộc lau đi chỗ nước sốt dính trên mặt. Nó bụm miệng cười, sống vì thể diện thì có ngày chết.

Nó bắt đầu ném thử sùron xào của cậu. Miếng sùron vừa vào đến miệng, một mùi vị cay cay, mặn mặn lan toả trên đầu lưỡi nó, toả ra mùi thơm thoang thoảng. Nó gật đầu nhìn cậu, gió ngon cái ra hiệu “like”. Cậu tự hào cười, nụ cười như ánh ban mai.

Nhưng sao khi miếng sùron trôi qua cổ họng nó lại có mùi lờ lợ làm nó muốn nôn ra ngoài. Quái thật...

Nó bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh làm hân và cậu lo lắng nhìn theo. Hân quát mắt nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Sao? Nấu bỏ gì vào nhà con nhóc đó lại phải chạy vội thế?

- Chắc ngon quá, sung sướng quá nên vào nhà vệ sinh để cười. - Cậu thân nhiên tự sướng

- Nói không chừng lại ngộ độc thực phẩm. - Hân nói bóng gió.

Vừa lúc ấy, nó từ trong nhà vệ sinh bước ra, cậu không nói gì nữa, hỏi nó:

- Sao?

- Không gì. - Nó uống ừng ực ly nước.

- Chắc tại tôi nấu ngon quá đây mà. - Cậu cười toe.

- Còn kém canh gà của tôi. - Nó rùng mình.

- Tệ vậy cơ. - Cậu chán nản - Tuần sau thi rồi phải không?

Nó chưa kịp trả lời, hân đã cắt ngang:

- Nhận thua đi là vừa. Nấu không biết nấu thì thi thử cái gì cơ chứ.

Nó cười khẩy, chống hai tay lên bàn, nhìn vào mắt hân, bá đạo nói tròn vành, rõ chữ:

- Tôi không phải là người dễ nhận thua, anh cũng biết mà. Ba mươi chưa phải là Tết, anh và Huỳnh tiểu thư đây đừng vội mừng.

- Được rồi, tôi sẽ xem em thắng bọn tôi như thế nào. - Hân nở nụ cười ngọt ngào. Từ khi tham gia cuộc thi này, hân đã thay đổi rất nhiều. Tuy thay đổi vì nó nhưng lại luôn hướng về phía Huỳnh Lệ Anh làm nó không ưa tạo nào.

Cả mấy buổi chiều tiếp theo nó đều đến nhà hàng này học. Hân Phong và Lệ Anh từ hôm đó cũng không đến nữa, điều này làm nó dễ chịu hơn nhiều. Trình độ nấu ăn của nó ngày càng phát triển, bộ não tuy cá vàng nhưng tiếp thu nhanh của nó chẳng mấy chốc đã luyện đến mức tuyệt đối. Ngày cuối cùng, nó đến đây, làm một món cá, đưa cho bếp trưởng Mã Viên nếm thử. Ăn xong, ông cười tươi:

- Tiểu thư quả thực tiếp thu rất nhanh.

Nó cười hạnh phúc, cắt một miếng cho Lâm Thiên Khánh. Lần đầu tiên cậu nổi hứng khen nó:

- Ngon lắm

Nó thờ phào. Ngày mai thi rồi, nhất định phải lọt vào top 5. Nếu không vì thể diện thì cũng phải vì tương lai của nó, được cộng điểm thành tích cơ mà.

Đêm hôm ấy, nó mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Vòng sơ loại

Sáng sớm hôm thi, nó lục đục dậy từ sớm. Mặc dù chán với gối cứ kéo lấy nó (thật ra là bà kéo lấy chăn gối thôi) nhưng nó vẫn nhất quyết dứt áo ra đi mà rằng:

- Anh chăn, anh gối, hôm nay, em phụ hai anh. Nếu có đêm mai, em tình nguyện ngủ đến 8 giờ mới dậy!

Rồi nó xò dép, đánh răng rửa mặt xong liền chạy xuống cầu thang. Chưa có ai thức dậy cả. Nó lấy điện thoại gọi cho Lâm Thiên Khánh...

Tầng tầng tầng tầng tầng tầng tầng tầng tầng tầng...

Chuông điện thoại Lâm Thiên Khánh reo lên khá lâu rồi nhưng vẫn chưa ai nhấc máy. Nó điên người đập máy, lại gọi lại lần nữa. Lâm Thiên Khánh, cậu phải biết hôm nay đi thi rồi, sao còn ngủ nướng được chứ hả?

Nó gọi đi gọi lại đến ba lần mới được nghe thấy cái giọng ngái ngủ của cậu.

- À ló?? - Lâm Thiên Khánh dụi mắt.

- Lâm Thiên Khánh!!! Cậu chết ở đâu rồi hả? Tôi gọi cậu không nghe máy, cậu biết hôm nay là ngày gì không??

Nó quát lên bên kia điện thoại. Cậu nuốt nước bọt, nhẹ nhàng đáp:

- Vy Khánh, cậu cũng đừng háo hức quá thể chứ. Tôi đảm bảo chúng ta sẽ được vào top 5 mà. Yên tâm

- Gì chứ? Với trình độ của tôi với cậu mà còn đảm bảo vào được top 5? Lâm Thiên Khánh, cậu tỉnh ngủ chưa vậy? Cậu có biết cuộc thi này phân bố ở phạm vi toàn trường. Lớp 10 có 10 lớp, lớp 11 cũng có 10 lớp. Lớp 12 cũng có 10 lớp. Tất cả cộng lại là 30 lớp. Cậu còn đảm bảo chúng ta lọt vào top 5?

Nó sùng sồ đáp. Thật ra cuộc thi lần này nó rất mất tự tin. Từ ngày nhận tham gia, lòng nó tự nhiên bất an lạ thường. Nếu thua, một là phụ lòng các bạn học trong lớp, hai là nhục nhã trước Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh. Nó thực sự lo lắng.

Bên kia, Lâm Thiên Khánh trở nên im lặng. Có lẽ cậu cũng nhận ra đối thủ của mình là những ai, cũng hiểu được nỗi lo sợ trong lòng nó. Cậu an ủi:

- Không sao đâu. Vy Khánh, không lẽ cậu nghĩ tôi sẽ để cho công sức chúng ta bỏ ra trong tuần vừa qua coi như đổ sông đổ biển à?

Nó im lặng. Đúng vậy, tuần vừa rồi nó bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy, không thể để nó tiêu tan trong tích tắc như thế được.

- Được. Lâm Thiên Khánh, chúng ta nhất định phải thắng.

- Tất nhiên rồi. - Cậu cười.

Nó cúp máy. Nhìn về phía trước, suy nghĩ hồi lâu rồi đến trường.

Hôm nay, sân trường THPT Hoàng Kỳ náo nhiệt và lung linh khác thường. Trên những tán lá xanh là những chùm đèn Led sáng lấp lánh. Cả sân trường được phủ kín bằng một cây dù lớn màu xanh da trời nhạt. Những dụng cụ nấu ăn đã được bày sẵn ở một góc thoáng khí của sân trường. Những quán hàng ăn vặt cũng xếp đầy công ra vào. Học sinh coi hôm nay như một buổi dã ngoại, ăn mặc thật đẹp và năng động.

Nó đợi tầm ba mươi phút sau khi giám khảo phổ biến thể lệ, cuộc thi bắt đầu. Những cặp nam nữ các lớp nhanh tay nấu ăn lẹ làng. Trùng hợp hơn là, cặp của nó đứng ngay cạnh cặp của Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh. Cô à đưa ánh mắt khinh khi nhìn nó:

- Cần thận không lại làm cháy trường.

Nó cười mỉm

- Chị không phải lo, nếu cháy thì học sinh bình thường sẽ biết chạy, còn chị thì...nếu thần kinh còn ổn định thì còn đỡ, chứ nếu...haiz..

- Em...- Huỳnh Lệ Anh nghiêng răng.

- Sao tự dưng hôm nay lại gọi chị xưng em thế? Đúng là não chị nay bị chấp cháy mà.

- Vy Khánh, em đừng nghĩ tiêu cực về chị như thế chứ. Không phải ai cũng như em đâu...- Lệ Anh nói giọng thô con.

Nó cười khẩy, rồi mặc kệ cô ta. Thứ giả tạo như vậy không nên để tâm làm gì, không lại vấy bẩn cả “tâm hồn chong xáng” của nó.

Nó chăm chú nấu ăn một cách chuyên nghiệp. Lần thi này không chỉ chấm hương vị, mà còn chấm cả thái độ khi nấu ăn nữa. Lâm Thiên Khánh cũng cố gắng hết mình. Khi làm gần xong, trogng khi chờ đợi gả sôi, nó vơ vai nhìn những cặp xung quanh, giật mình phát hiện ra bên cạnh nó lại là nhóm của Bảo Nhi - Thiên Bảo.

Nó vui mừng:

- Nhi!!!

Bảo Nhi là một dân nấu ăn chuyên nghiệp, ngày xưa học cùng nhau nó và cô thường đi chơi, mọi việc nấu nướng ăn vặt đều do Bảo Nhi đảm nhiệm. Ngày ấy cũng là lần đầu tiên nó nướng bánh và làm khét cả rổ bánh nhà Bảo Nhi.

Đang làm, nghe gọi, Bảo Nhi quay sang, nhìn thấy nó thì cũng vui mừng không kém:

- Khánh! Aaa, mày cũng tham gia cuộc thi này sao? Lạ à nha...

Cô nhìn nó mới ánh mắt nguy hiểm.

Nó cười toe:

- Thích. Ồ...thế mày với Bảo cũng đi thi đấy thôi. Eo oi, ghen tị ghê cơ. Hai bạn tính làm King and Queen à?

Nhi héch mũi:

- Nào dám. Đi thi cho có phong trào thôi. Cơ mà bạn Khánh cũng không vừa đâu, mới vào vào A3 một cái là đã bắt cặp ngay với soái ca học đường Lâm Thiên Khánh rồi.

Giọng Bảo Nhi khá lớn, vang đến cả chỗ hắn đang nấu ăn. Vô tình làm hắn đánh rơi một cái đĩa xuống đất, vỡ tan. Mọi người xì xào nhìn hắn như thể là sinh vật lạ vậy. Nhưng chỉ cần một cái nhìn lạnh toát của hắn, lập tức, những ánh mắt ấy liền biến đâu mất.

Nó huyếch tay Nhi:

- Ăn nói bậy bạ. Có tin tao nhét cái đĩa này vào mồm mày không?

- Ồ...- Nhi ngơ ngác.

Hai cô nàng cứ ở đó tăm tì với nhau, để lại hai anh em cùng cha khác mẹ Lâm Thiên Khánh - Lâm Thiên Bảo đảm đương trách nhiệm nấu ăn một mình. Thiên Bảo đang rán cá, cậu cũng vốn không biết nấu ăn nên quay sang than vãn với anh trai:

- Anh Khánh. Anh học nấu ăn từ bao giờ vậy?

- Mới đây thôi. - Lâm Thiên Khánh trả lời, tay vẫn chuyên nghiệp cắt cắt.

- Cho cuộc thi này à?

- Ủ.

Nghe Thiên Khánh trả lời, Thiên Bảo suýt nữa truy tìm. Đây có phải anh trai cậu nữa không trời? Anh trai của Lâm Thiên Bảo chưa bao giờ biết thay đổi vì một ai. Vậy mà...

Ba mươi phút sau, thời gian thi đã kết thúc. Ba mươi cặp đôi lần lượt bày ra món ăn thật bắt mắt ra cái bàn trước mặt để ban giám khảo đến và chấm điểm. Nó hồi hộp nhìn món ăn của mình đang từ từ chui vào mồm của bà cô giám khảo, tim như rút ra từng đợt. Vừa nuốt trôi, bà ấy nhăn mặt lại làm nó lên cơn đau tim, nhưng rồi bà lại cúi xuống ăn miếng nữa. Thực sự nó không hiểu này là bà ấy thấy mình nấu ăn ngon quá hay phát hiện ra món ăn của chuột mới đây?

Thời gian chấm bài cũng là 1 tiếng đồng hồ, từng cặp đôi ngồi xuống hưởng thụ thành quả của mình. Nó cũng đã nếm thử vị của món ăn của nhóm nó, cũng không phải tệ lắm. Haiz, phải trong tình trạng đói đầu mới biết nó gấu gao như thế nào.

Công bố kết quả, couple Bảo Nhi - Thiên Bảo cứ túm ta túm tít với nhau làm nó hơi bị...ganh tị, hờn hờn lảng ra chỗ khác. Còn Lâm Thiên Khánh khá là bình tĩnh. Đã nói rồi, cậu là người biết kiềm nén cảm xúc trong mọi hoàn cảnh, dù có hồi hộp như thế nào thì cũng không làm cậu cuống lên được.

Dương Hàn Phong thì khỏi nói đi, với trình độ nấu ăn đạt cấp siêu sao như hân thi lo gì chứ.

Tiếng cô tổng phụ trách vang lên trên sân khấu:

- Sau hơn một tiếng hội thảo, hội đồng chấm thi chúng tôi đã đưa ra được kết quả. Kết quả này là trung bình giữa ba ban giám khảo và không có dấu tay của sự mất công bằng.

Tim nó rộn lên...

- Và sau đây, không để thầy cô và các em chờ lâu nữa thì chúng tôi xin công bố kết quả cuộc thi...

Cô phụ trách nói liến thoắng nhưng lại không hề nhắc gì tới kết quả làm nó sốt ruột vô cùng.

- Đúng vị trí số 1, là cặp đôi của lớp...11A1, em Dương Hàn Phong và em Huỳnh Lê Anh!!

Cả trường hét lớn, vỗ tay rào rào. Ai chẳng biết hai người này là một cặp trời sinh, hôm nay lại dự thi cùng nhau nữa, không nghi mới lạ.

Nó nhìn về phía hân với ánh mắt không vui...

- Chiếm vị trí số 2 là cặp đôi của lớp 12A7, Nguyễn Minh Trang và Trần Nhật Hải!!

vỗ tay Tim nó lại rút đi một nấc...

- Vị trí số 3, là cặp đôi của lớp... 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi!!!

Tiếng hú hét vang lên một lần nữa.

- Số 4, chính là cặp đôi của lớp chọn năm nay, lớp 10A1, Nguyễn Hoàng Bảo Nhi và Lâm Thiên Bảo!!

Nó cười tươi chúc mừng cho Bảo Nhi, nhưng xem chừng nụ cười này có vài phần gượng gạo. Lâm Thiên Khánh chắc có lẽ đã cảm nhận được nó hơi run lên nên nhẹ nhàng cầm lấy tay nó trấn an. Nó cũng sờ một lúc rồi cũng cảm thấy bình thường, chỉ là trấn an thôi mà.

- Cặp đôi cuối cùng của giải sơ loại ngày hôm nay...thuộc về...lớp...

Tiếng cô phụ trách nói làm tim nó gần rơi xuống đất...

- Lớp 11A3!!

Tiếng cô phụ trách nói to, rõ ràng làm nó như rơi xuống 18 tầng địa ngục. Vậy là...nó...đã thua sao?

Nó cười cay đắng nhìn Lâm Thiên Khánh, tự hỏi bản thân đã cố gắng như thế nào, vậy mà...

Sân trường tự nhiên náo loạn hẳn lên, đột nhiên có một tiếng nói từ dưới sân vọng lên:

- Cô ơi, lớp 11A3 xếp thứ 3 rồi mà cô??

Cô phụ trách giật mình xem lại bảng điểm, quả thực lớp 11A3 đứng thứ 3. Cô cười gượng, xoa tay:

- A, vừa nãy do có chút nhầm lẫn nên cô đọc sai kết quả. Và cặp đôi cuối cùng của vòng sơ loại là của lớp...10A3, Mạch Vy Khánh và...Lâm Thiên Khánh!!

Nó như được kéo từ 18 tầng địa ngục lên 9 tầng mây xanh, bất ngờ nhảy lên người Lâm Thiên Khánh một cách vui vẻ và tự nhiên hết mức. Cậu sững người, vòng tay ôm lấy nó.

Cả lớp 10A3 vui như vỡ chum, hét ầm lên khắp trường. Một tiếng "Song Khánh", hai tiếng "Song Khánh" khiến nó ngái đờ mặt. Còn về mặt của Dương Hàn Phong chẳng khác gì táo bón, nhăn nhó đến lạ. Nhất là hành động của nó hồi nãy, không ưa chút chút nào.

Hô hét xong, cô phụ trách mới vui vẻ tuyên bố:

- Năm cặp đôi này sẽ là năm cặp bước vào vòng bán kết của cuộc thi King and Queen lần này. Thể lệ của bán kết là đi Catwalk, các cặp hãy chuẩn bị tốt cho ngày thi tuần sau!

Buổi lễ kết thúc, nó cười cười nói nổ với Bảo Nhi rồi khoác tay cô nàng cút thẳng ra canteen. Có lẽ nó rất vui, và cả những người kia cũng vậy.

Nó đang vui về ôm tay Bảo Nhi thì có một tiếng nổ phát ra làm nó giật mình. Hóa ra là học sinh 10A3 tổ chức phi vụ chúc mừng này cho cặp đôi Song Khánh. Lớp trưởng Ngọc Vy

cười toe toét như chưa từng được cười, hí hửng nói với nó:

- Haha, hôm nay nhờ Song Khánh nên lớp 10A3 của chúng ta mới được nò mây nờ mặt với các lớp khác. Chuyện này rất đáng chúc mừng, nào, chúng ta đi!

- ĐI! - Toàn bộ 43 con người 10A3 hét lên. Thế rồi bọn họ kéo cả nó, cả Lâm Thiên Khánh và couple Nhi - Bảo đi cùng. Nơi tụ tập là một quán cà phê khá lớn. Bọn nó cứ quậy tung bừa quán nhà người ta lên làm chủ quán ra về mặt hối hận khi chứa bọn nó. Một bạn nam nâng ly, nói nhảm nhí như say rượu:

- Công lao to lớn này là của Song Khánh, nào Vy Khánh, tôi mời cậu một ly!

- Ê, sao công của Song Khánh lại chỉ mời có Vy Khánh thôi? Có ý gì đây? - Một bạn nữ hay bắt bẻ đáng dậy.

- Á à, Hoàng Nhật, đừng nói là cậu...thích Vy Khánh đó nha? Nâu nâu nâu, Vy Khánh là của Thiên Khánh rồi, cướp là ăn đập sml nghe chưa? - Lớp phó học tập lên tiếng.

- Đúng rồi, đúng rồi. Song Khánh, Song Khánh.

Bọn họ quậy quá nên nó muốn ngại cũng không được, đành ngồi một góc ăn snack. Mãi sau, Lâm Thiên Khánh lại gần, dẫn nó đến mấy bàn ồn ào vừa nãy. Thấy nó, Ngọc Vy hào hứng:

- Hai bạn học Song Khánh, nhiệm vụ lần 1 của hai bạn đã hoàn thành. Giờ còn vòng bán kết nữa, mỗi cánh cửa nữa chờ chúng ta mở khóa. Hãy cố lên nhé!

- Cố lên, cố lên! - Đồng thanh.

Nó nói lớn:

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

Bạn nam vừa nãy đứng lên, lăm nhăm:

- Đúng rồi, ai mà có thể thắng được tuyệt sắc mỹ nhân của 10A3 chứ??

Lại là bạn nữ hay bắt bẻ đứng lên:

- Hoàng Nhật, có cả soái ca 10A3 nữa. Cậu quên sao?

- À ừ, quên. Song Khánh, cố lên nhé!

Nhận được những lời động viên từ những bạn học, nó cảm thấy tự tin hơn vô cùng. Tuần sau thi Catwalk, tức là cả thời trang lẫn thần thái đều phải ổn. Nó sẽ phải cố gắng hơn lần này nhiều.

Nhưng...không sao rồi, có Lâm Thiên Khánh, cậu sẽ đi cạnh nó. Không biết tự bao giờ nó đã coi Lâm Thiên Khánh như là một điểm tựa, nơi nó có thể dựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Anh...không ăn được...

Chiều hôm đó, lớp 10A3 mới thôi tụ tập ăn uống linh đình. Đám con trai đã nốc hết ba két bia, thằng nào thằng nấy say lòi mắt. Nó cũng chẳng khá hơn, sau một trận hành hạ rót não ra ngoài, nó được tha bổng về quê, lật đật tìm đường về nhà. Lâm Thiên Khánh kéo mũ áo nó lại, nói bằng giọng nghiêm túc như chưa từng uống một lon bia nào:

- Tôi đưa cậu về.

Nó cười:

- Thôi, cậu lo cho cái xác cậu thì hơn. Cậu đưa tôi về mặc công tôi lại phải đưa cậu về thì khổ.

- Tôi đâu có say? - Cậu nhăn trán, con chổng chế vừa nãy biến đi đâu mất. Cậu buồn ngủ quá...

- Cậu chỉ xin thôi. - Nó cốc trán cậu rồi nói to - Hoàng Nhật, phiền cậu đưa Lâm Thiên Khánh về nhà giùm tôi với. - Nó gọi Hoàng Nhật rồi đỡ Lâm Thiên Khánh ra chỗ anh ta. Hoàng Nhật cười méo xệch:

- Vy Khánh cô nương, cô đừng làm tổn thương trái tim bé bỏng của tôi vậy chứ. Lo cho ý chung nhân thì cũng một vừa hai phải thôi.

Nó cười méo mó:

- Lại gì nữa đây? Con trai các cậu khi say là thần kinh hết cả nút luôn à?

- Thôi, để tôi. Cậu về đi. - Hoàng Nhật meo máo đỡ lấy Lâm Thiên Khánh từ tay nó. Vừa đi vừa lăm bằm với cái xác là lướt Lâm Thiên Khánh đang ngủ khò khò trên vai:

- Lâm Thiên Khánh, mày có biết mày may mắn lắm không hả? Công chúa của tao, giờ nhờ mày chăm sóc, nghe chưa?

Lâm Thiên Khánh tất nhiên chẳng nghe thấy gì, vừa ngủ vừa gật gù trên vai Hoàng Nhật. Bản tính đại ca giang hồ của cậu đã biến đâu mất, bây giờ chỉ còn là một Lâm Thiên Khánh bình thường như bao người khác.

Nó về đến nhà, lập tức bắt gặp ánh mắt như hồ vồ mồi của Dương Hàn Phong. Nó nuốt khan nước bọt, cổ giả mù lướt qua. Hấn đập nhẹ tay xuống bàn, chăm chọc:

- Lọt vào bán kết rồi mà sao cái mặt lại thế kia?

Nó sờ sờ lên mặt mình, ngơ ngác hỏi:

- Mặt tôi làm sao?

Hắn lắc đầu, thờ dài rồi đến gần, vò tóc nó:

- Ngốc chết đi được.

- Aiss, anh bỏ cái tay ra khỏi đầu tôi mau! - Nó hăm hè nhìn hắn.

- Không ngờ trình độ nấu ăn dùng để mưu sát như em cũng lọt được vào top 5. - Hắn đã tha cho tóc nó nhưng lại bắt đầu hành hạ vai nó, hắn choàng một tay lên vai nó, kéo chặt vào người.

Nó không để ý cho lắm, nghênh mặt hạnh diện:

- Anh coi thường tôi quá rồi. À mà, anh đang lợi dụng tôi đó, buông ra!

Nhìn vẻ mặt nó đáng yêu hết chỗ nói như thế này, hắn không kìm được, tình nghịch bóp mũi nó, lắc lư:

- Tôi đã xem nhẹ em rồi.

- Aiss, đã bảo buông ra mà. - Nó đấm cho hắn một quả vào mặt. Hắn tuy không đau lắm nhưng vẫn vờ ôm mặt, kêu ca:

- Uê, con gái gì mà vũ phu thế.

- Nhảm, nhảm quá nhảm. Tôi là con gái, phải gọi là “vũ phụ” chứ. - Nó cười hehe.

Hắn bỗng đổi nụ cười dịu dàng, nhìn vào mắt nó tìm kiếm nó đập “thịch” một cái, khuôn mặt không tự chủ mà dần đỏ cả lên.

Hắn xoa nhẹ đầu nó, nhẹ nhàng:

- Tôi cũng muốn nắm thử tay nghệ của em. Vậy...bữa tối nhờ em.

Nói xong, hắn cười gian xảo rồi vẫy vẫy tay nó, đi lên phòng. Còn nó vẫn chưa hết “thịch...thịch...” nên một lúc sau mới hoàn hồn:

- Bữa tối nhờ em?

Nó chớp chớp mắt rồi ngồi xuống bàn ăn hoa quả (tác giả bỗng nhận ra nhà Hàn Phong lắm quả ăn quá, hôm nào cũng có cái ăn). Suy nghĩ miên man một hồi nữa, nó tự cười:

- Được thôi.

Chiều hôm đó, nó lật tung cả nhà bếp lên, chuẩn bị đầy đủ tất cả những đồ dùng và thực phẩm cho buổi tối hôm nay. Nhìn nó bận rộn với công việc nấu ăn như vậy, Dương Hàn Phong cười như mếu, suốt bữa còn tưởng nó ăn phải bã gì rồi nên mới thế. Bà Vân Du chỉ cười, ngồi đọc báo ở bàn ăn.

Dương Hàn Phong cuối cùng cũng vì xót nó nên mới vào giúp nó một tay. Hai người làm rất nhanh, nhোáng một cái đã xong cả bàn ăn thịnh soạn.

Nó cười toe toét, nói lớn:

- Bữa tối đã xong!

Nhưng có vẻ Dương Hàn Phong vẫn chưa xong hay còn đợi chờ một cái gì đó. Thấy nó đang dọn thức ăn lên bàn ăn, hắn rón rén tránh ánh mắt của mẹ rồi lò dò ghé tai nó:

- Xong rồi à?

- U, thế anh định bao giờ mới xong? - Nó hỏi.

- Em...không thấy...thiếu thiếu cái gì à? - Hắn áp a áp ứng.

- Thiếu cái gì?

- Thì...cái đó...khoai... - Hắn mặt đỏ như gấc nói. Thực sự từ lúc sinh ra đến giờ, hắn chưa từng bị nghiền một món ăn nào đến thế. Cái món khoai tây chiên kia từ bao giờ đã trở thành khoái khẩu của hắn.

Nó suy nghĩ một lúc rồi phá ra cười:

- À...thì ra...anh thích món đó thế cơ à? Tôi không biết đấy...

Hắn ngưng quá bèn tìm cách chuồn đi. Nó nhìn theo bóng dáng lon ton đang vờ lên ra chỗ khác của hắn mà bật cười, gọi vói theo:

- Hôm nay không có món đó đâu, đừng chờ đợi quá.

Hắn không quay đầu lại:

- Tình cờ thôi.

Ngưng một lúc, hắn quay đầu lại, cười tình nghịch:

- Hôm nay tiểu Bảo lại đói rồi.

??? Ý nghĩa của câu nói đó là gì? Chẳng lẽ...hắn hỏi Wanyang Potato của nó là để làm thức ăn cho chó sao?

Thứ...súc vật!!!

Nó tức điên người, lực của bàn tay với mấy dụng cụ ăn uống cũng không còn nhẹ nhàng như trước nữa.

Ăn cơm...

Nó ngồi ăn trong sung sướng khi nhận được lời khen tới tấp từ bà Vân Du:

- Vy Khánh, con nấu ngon lắm.

Nó cố giấu nụ cười vào bụng, khiêm tốn trả lời:

- Mẹ quá lời rồi.

Hắn bấu môi, miệng vẫn còn lem nước sốt:

- Thích quá thì nói luôn đi, lại cò già vờ...

- Anh... - Nó phồng mũi nhìn hắn. Thật tức chết mà.

Dương Hàn Phong gấp cho nó một miếng thịt bò, nhướn mày:

- Món em thích nhất.

Nó cũng cười cười gấp cho hắn một con tôm, thực ra đây là tâm ý của nó, không có mưu đồ mưu kế gì cả.

Trước khi con tôm an toạ trong bát cơm của hắn, bà Vân Du hốt hoảng ngăn lại:

- Đừng, Hàn Phong nó không ăn được cay.

Nó ngậy người ra...hắn...không ăn được cay, vậy tại sao bao lâu nay nó không biết?

Nó nhìn hắn như thay câu hỏi. Hắn hiểu ý, thân nhiên nói:

- Tôi không ăn được cay.

Nó gạt mình, thế mà thời gian qua nó đã cho hắn ăn bao nhiêu là đồ cay. Điển hình là món Wanyang Potato đó...độ cay của món đó phải tương đương với mì cay cấp độ 6.

Ôi trời...

Vậy mà...hắn lại không nói cho nó biết.

Nó cúi mặt xuống ăn và không nói thêm lời nào nữa. Khi dọn dẹp xong, nó mới chạy theo hắn lên phòng. Vừa kịp kéo hắn lại, nó hỏi, giọng hơi hối lỗi:

- Anh không ăn được cay, tại sao không nói với tôi?

Hắn cười nhẹ, búng vào trán nó một cái:

- Ngốc.

- Aiss, sao lúc nào anh cũng nói tôi ngốc hết vậy? Trả lời tôi, tại sao chứ? - Nó nổi đùng.

- Đáng ra là tôi nổi giận với em mới đúng, tại sao bây giờ lại thành em nổi giận với tôi rồi?

- Tôi... - Nó áy náy.

- Thôi, về ngủ đi. Chuyện đó...tôi hi sinh một chút cũng được.

Nói rồi hắn đóng cửa phòng, để lại nó đứng bần thần ở ngoài.

Cái gì mà hi sinh...

Cái gì mà nột chút...

Rõ ràng là không ăn được, tại sao vẫn cố ăn chứ.

Có ngày chết.

Haizzz...

Nó thở dài, rồi về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đột nhập

Sáng hôm sau...

Ở lớp 10A3, một con bé đang cố gắng lục lọi khắp nơi một cái gì đó với vẻ mặt táo bón.

Giương mặt nó xanh lè xanh lét, đôi mắt đã ngân ngấn một tầng nước. Sổ nhật kí của nó...đâu rồi?

Nó cố bình tĩnh giờ đi giờ lại mấy quyển sách trong cặp, nếu cơ may thì sổ gạo của nó còn kẹp trong đó. Nhưng không, nó chẳng tìm thấy gì cả.

Thấy Lâm Thiên Khánh bước vào khi đi mua hai ly nước chanh về, nó vội vàng kéo cậu ngồi xuống. Vừa lúc ấy thì chuông reo.

- Lâm Thiên Khánh, cậu có thấy sổ gạo của tôi đâu không? - Nó lo lắng hỏi.

- Có...có...- Lâm Thiên Khánh uống ừng ực ly nước chanh.

Nó vui như nhật được vàng, lay lay người Lâm Thiên Khánh một cách mạnh bạo:

- Đâu? Ở đâu?

- Có...có thấy đâu - Lâm Thiên Khánh cười sặc.

Nó bị hụt hẫng một cú lớn, đẩy cậu ra, khuôn mặt hầm hầm. Cuốn sổ ấy mà rơi vào tay ai thì nó không còn mặt mũi nào mất.

Nhật ký à....

Vào giờ, nó cứ suy nghĩ miên man về quyển sổ gạo của mình. Nó thật không tưởng tượng được khi cuốn sổ ấy lọt vào tay một người trong cái trường này.

Kính and Queen nó cũng không còn mặt mũi nào đi thi nữa.

Nhưng...rõ ràng lúc đến lớp vẫn còn mà. Sau đó...

Sau đó nó đút vào cặp. Có hai trường hợp: Một là còn ở trong cặp, hai là kẹp vào trong quyển sách nào đó. Nhưng trong cặp không có, cũng không kẹp trong quyển sách nào cả.

Khoan...hôm nay có Toán, mà hình như nó chưa kiểm tra đến vở bài tập Toán...thì chắc là quyển sổ kẹp trong quyển bài tập Toán...

Mà bài tập Toán thì...

Nộp cho thầy hiệu trưởng rồi (thầy hiệu trưởng dạy Toán)

Mà nộp cho thầy hiệu trưởng thì quyển sổ cũng đang ở phòng hiệu trưởng..

Ồi thôi, chết mẹ nó rồi...

Hiệu trưởng mà đọc được... Thì chỉ còn nước đóng gói về quê, không học hành gì nữa.

Nó hốt hoảng nói với Lâm Thiên Khánh:

- Chết rồi, quyển sổ gạo của tôi kẹp trong bài tập Toán nộp cho hiệu trưởng rồi, làm sao bây giờ??

Lâm Thiên Khánh nhủ mảy một lúc, rồi cười gian:

- Có cách rồi. Lại đây nói nhỏ cho nghe...

Nó gật đầu, ghé tai nghe Lâm Thiên Khánh nói:

- Là thế này[(#)]\$&#&#&#@%2%2%&#&#&2%2%/#&#%&. Hiểu chưa?

Nó cười gật gù:

- Cậu cáo thật mà. Bái phục, bái phục...

Lâm Thiên Khánh chỉ cười lướt qua rồi nháy mắt với nó, bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Ngước lên bảng một lúc, cả lớp 10A3 nhón nháo lên khi nghe tiếng kêu thất thanh của nó:

- Aaaaa...đau bụng quá...

Tình hình lớp đang rất rối loạn, ai cũng biết vai trò của nó trong cuộc thi rất quan trọng, mà cuộc thi lại là danh dự của lớp. Ngọc Vy mặt trắng bệch, chạy tới hỏi hạ mặc kệ cô dạy Địa đang ngơ ngác trên bảng:

- Vy Khánh, cậu ổn không?

- Đau bụng quá...híc...Vy ơi...

- Giờ...giờ sao? - Ngọc Vy lo lắng.

Cô giáo dạy Địa lý quát lớn:

- Cả lớp im lặng! Ngọc Vy, về chỗ đi.

Ngọc Vy tuy bất bình nhưng vẫn phải miễn cưỡng về chỗ. Nó vẫn nhăn nhó, rên lớn:

- Đau bụng quá, đau chết mất...huhu...

Cô giáo cũng phải hỏi han:

- Em kia, em bị làm sao?

- Đau...em...đau bụng cô ơi...

Lâm Thiên Khánh nhanh nhẩu chen vào:

- Chắc tại hôm qua ăn linh tinh nên giờ đau bụng đó cô ạ!

Cả lớp gật đầu rùm rụp, cô dạy Địa hoang mang:

- Ừm...bây giờ...em xuống phòng y tế nghỉ nhé, để bác sĩ khám cho. À, ai đưa bạn xuống phòng y tế giúp cô với.

Lâm Thiên Khánh chỉ chờ có thế, chồm lên:

- Để em cho cô ạ.

- Được rồi, Thiên Khánh, em đưa bạn xuống phòng y tế đi. - Cô giáo gật đầu.

Cậu điếu nỏ lên vai, nó vẫn cố làm ra vẻ đau đớn quặn thắt rồi kêu la ỹ ới. Cả lớp ai cũng xanh mặt vì lo cho nó.

Ra khỏi lớp được một đoạn, nó cười tinh nghịch nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Hèhèhèhè...

- Rồi, hành động đi. - Cậu dáo dác nhìn.

Nó và cậu men theo bờ tường đến phòng hiệu trưởng, mắt đứa nào cũng thao láo như thằng trộm chó. Nó giật thót người khi thấy hiệu trưởng đang ngồi lật từng cuốn vở ra xem.

Nó hốt hoảng:

- Chết rồi Lâm Thiên Khánh! Thầy ta...thầy ta...

Cậu ngó vào cửa sổ và thấy cảnh tượng đó, cậu cũng hơi hoảng nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Cậu thở ra một cái rồi nắm lấy hai vai nó, nói:

- Để tôi đánh lạc hướng thầy, cậu vào lấy nhanh đi.

Nó gật đầu, nó biết cái phi vụ này nguy hiểm đến cỡ nào...

Lâm Thiên Khánh bắt đầu cầm lấy một tập giấy lên tay rồi lén lút đi ra phía sau.

Cậu đi đến cầu chì phòng hiệu trưởng, ngắt hết mọi nguồn điện...

Hiệu trưởng giật mình, tuy giờ là buổi sáng nhưng phòng hiệu trưởng được đặt ở nơi cách âm nên khá xa với trường học. Xung quanh là những hàng cây rậm rùm và đặc biệt hơn, hôm nay trời rất âm u nên trong phòng thầy khá tối.

Lâm Thiên Khánh cười nửa miệng rồi bật cầu chì lên.

Phòng thầy lại sáng...

Thầy hiệu trưởng thờ phào rồi lại bắt đầu lấy mấy cuốn vở ra chấm nốt.

Lâm Thiên Khánh lại ngắt cầu chì đi...

Lấp đi lấp lại mấy lần như vậy cũng đủ làm hiệu trưởng thót tim. Thầy run run khi thấy bóng điện cứ nhấp nhá nhấp nháy, mặt trở nên xanh lè.

Lần cuối cùng, cậu mở cầu chì lên rồi bảo nó nấp vào một chỗ. Còn cậu thì đến bên phòng hiệu trưởng, gõ cửa:

- Thưa thầy...

Hiệu trưởng giật nảy mình, suýt nữa thì mông tiếp đất. Nhìn thấy Lâm Thiên Khánh đứng ngoài cửa, thầy ta chưa hết sợ nên vẫn lắp bắp:

- Thiên...Thiên Khánh đó hả em.

- Vâng ạ. Hội trưởng Dương Hàn Phong nói em đem công văn của sở đến cho thầy. - Cậu miễn cưỡng nhắc đến Dương Hàn Phong vì phòng hội trưởng cách nơi này khá xa, có thể kéo dài thời gian cho nó.

- Ủ ừ, đưa thầy.

Lâm Thiên Khánh tìm trong tập giấy lủ này cầm trên tay, rồi giả vờ lo lắng:

- Chết rồi thầy ơi, em lỡ bỏ quên trên phòng hội trưởng rồi. Thầy đợi em một lát nhé.

Lâm Thiên Khánh định đi thì một cơn gió thổi bên cửa sổ, âm thanh truyền vào rất đáng sợ.

Hiệu trưởng cười méo xệch:

- Thôi thôi, để thầy đi lấy với em. Chứ ở trong phòng mãi...cũng...chán.

- À...ạ...cũng được ạ.

Thế là thầy hiệu trưởng đi theo Lâm Thiên Khánh đến phòng hội trường. Nó núp sau cánh cửa lúc này mới dám thò đầu ra, cười khâm phục:

- Lâm Thiên Khánh, cậu đúng là vừa gan vừa cáo mà!

Nó không làm mất thời gian, vội vàng đi vào lục lọi tủ tung bàn hiệu trưởng. Máy cuốn vở vừa nảy thầy xem không phải của lớp nó. Vậy...rót cuộc thầy đã đụng đến lớp nó hay chưa.

Nó đi tìm khắp tủ sách của thầy, trên đỉnh là một sổ quyền vở được xếp ngăn nắp. Vì chiều cao khiêm tốn nên nó chơi với mãi, làm đổ cả chồng sách xuống sàn.

- Chết rồi...- Nó hơi sợ, rồi cúi xuống tìm vở của mình.

Cả chồng sách đổ xuống vừa nảy cũng không có quyền nào của nó cả. Nó bắt đầu sờ sợ, thầy đã đi khá lâu nên chắc...cũng sắp trở về rồi.

Nó bất chợt nhìn thấy một chồng sách nữa để trên kệ tủ, ngăn nắp như sách đọc của thầy. Nhưng rất lạ, chồng sách đó toàn là vở ghi. Nó tò mò gỡ xuống xem. Trên đó toàn là vở của lớp 10A3.

Nó cười tươi, nhanh tay tìm vở của mình. Cuối cùng, nó cũng nhìn thấy cuốn sách thân yêu của nó.

- Oa...may quá, chắc thầy chưa đọc.

Nó lật từng trang quyền vở ra, không ngoài dự đoán, cuốn nhật kí của nó kẹp giữa quyền vở. Nó thờ phào ôm lấy quyền sách, định chuồn.

Nhưng lúc nó vừa bước một chân định ra ngoài thì thấy Lâm Thiên Khánh cùng hiệu trưởng bước vào. Khuôn mặt cậu cười hả hê, còn thầy thì nhăn như đít khi.

Nó vội vã chui vào gầm bàn, vì rỗng một bên và một bên bị che khuất nên không ai thấy được nó.

Lâm Thiên Khánh nói về hồi lỗi:

- Em xin lỗi, công vẫn đã chuyển về mà em cứ tưởng..

- Thôi, không sao đâu. - Thầy hiệu trưởng bước vào và suýt ướt quần vì cảnh tượng trước mắt: Toàn bộ sách vở được bày hết xuống sàn, bàn làm việc bị lục lọi lung tung lên cả.

Lâm Thiên Khánh giả vờ ngạc nhiên:

- Ôi trời ơi, chuyện gì xảy ra vậy?

Thầy hiệu trưởng sợ mất mặt, giọng run run:

- Từ sáng đến giờ thầy toàn gặp chuyện mờ ám. Đèn điện chập chòn, phòng thi đảo điên lộn xộn.

Nhận ra hàm ý trong lời nói của thầy, Lâm Thiên Khánh thật sự rất muốn cười thật to. Cậu chỉ dám bụm miệng, cố nín cười:

- Thưa thầy... Thầy có nghĩ phòng mình có...ma không ạ?

- Bậy nào, làm gì có ma với mô ở đây!

Thầy hiệu trưởng cổ quất lớn để đỡ sợ, nhưng càng nói, tóc gáy thầy càng dựng đứng cả lên.

- À, nếu vậy thì em xin phép về lớp ạ.

Nói xong, cậu đi về lớp để thầy giáo ngồi một mình. Thầy ta vội lau mồ hôi ướt trên mặt, chỉnh lại nhịp tim, mắt đảo dác nhìn quanh phòng.

Lâm Thiên Khánh đi được một đoạn, cũng bất chợt ngó vào phòng hiệu trưởng lần nữa. Bất gặp nó đang nhăn nhó trốn trong gầm bàn mà suýt không nhận được, bật cười thành tiếng.

Nó tức đỏ mặt, gằn lên những tiếng không phát ra âm thanh rồi khua tay nặng xị lên để cậu tìm cách cứu nó.

Lâm Thiên Khánh lắc đầu rồi cũng phải ra tay. Cậu bịt chặt một mũi, miệng cố giả giọng kêu:

- Meo...meo...

Một lần nữa làm hiệu trưởng đứng tim.

Thầy ta vội bật dậy, tìm khắp phòng xem con mèo quý quái ấy ở đâu. Lâm Thiên Khánh thấy bước chân của thầy chuẩn bị đến chỗ nó, vội kêu lên:

- Meo...ngoao...ngoào...

Thầy hiệu trưởng giồng tai lên nghe ngóng, rồi lật đật chạy ra cửa xem.

Nó nhân cơ hội ấy, phi thẳng ra cửa sau, kéo tay Lâm Thiên Khánh chạy mất xác.

Hiệu trưởng tìm toát mồ hôi vẫn không thấy con mèo, ngồi phịch xuống ghế, lau mồ hôi, thắc mắc:

- Chẳng lẽ phòng này có ma? Mà tiếng kêu của con mèo đó có gì đó lạ lạ...

*

Lên lớp học, nó lại giả vờ mệt mỏi, tựa lưng Lâm Thiên Khánh vào lớp.

Cả lớp nháo nhác:

- Vy Khánh sao rồi?

- Đờ hơn rồi - Lâm Thiên Khánh cũng phải bái phục vì độ diễn sâu của nó.

Hai đứa xin cô giáo về chỗ rồi ngồi cười tủm tỉm với nhau.

Sang tiết sau, nó đang ngồi cười hí húi cười nói với Lâm Thiên Khánh. Hiệu trưởng huy động cả cô tổng phụ trách và cô phó hiệu trưởng đến từng lớp hỏi thăm. Cô giáo đang giảng bài trên bảng thì dừng lại, cúi đầu chào khi thấy thầy hiệu trưởng đứng trước cửa phòng:

- Thấy hiệu trưởng...

- Em chào thầy! - Cả lớp đồng thanh.

Thầy hiệu trưởng xua tay ra về không cần chào, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Các em có ai nhìn thấy con mèo nào trong trường không?

- Không ạ. - Cả lớp từng người một nói.

Thầy hiệu trưởng ảo não:

- Thôi được rồi, nếu có thấy thì tránh xa nó ra và lên báo với thầy. Con mèo đó bệnh nặng lắm rồi đấy.

Nghe thầy nói đến đây, nó không chịu được cười thành tiếng, còn Lâm Thiên Khánh thì tức ứ chịu được.

Mèo bệnh?

Lại còn...nặng lắm rồi đấy?

Đây là trêu người cậu à?

- Vâng ạ. - Cả lớp đồng thanh.

Thầy hiệu trưởng gật đầu rồi đi sang lớp khác, hỏi thăm.

Nó cười sặc sụa nhìn Lâm Thiên Khánh đang tức khoả khoải:

- Haha, mèo bệnh, mèo bệnh.

Lâm Thiên Khánh lườm nguýt nó:

- Nếu không vì cậu thì tôi có được trao tặng cái “biệt hiệu danh giá” đó không?

Nó cứ cười, trời ơi, buồn cười chết mất. Cái tên Lâm Thiên Khánh này khi giận dữ cũng đáng yêu chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chân lí

Trưa hôm đó, nó về nhà với vẻ mặt tủm tỉm cười. Mở cửa ra một cái, nó đã thấy Hạo Thiên và Hàn Phong ngồi rất chi là...chính tề ở ghế sofa.

Nó cười cười với anh:

- Aaa. Anh Thiên. Sao anh nói anh làm MC mà sơ loại không thấy vậy?

Hạo Thiên kéo nó ngồi xuống ghế, vuốt ve bộ tóc dài của nó rồi nói:

- Vòng 1 nấu ăn thì cần gì MC hả con bé này. Anh làm MC ở bán kết với chung kết thôi.

- Ồ, ra vậy. Em thật sự...rất muốn nhìn thần thái của anh lúc mặc vest trên sân khấu đấy. - Nó cười út mắt, nói một câu bông đùa.

- Thật à? Bởi vì sao? Bởi anh đẹp trai quá mà. - Hạo Thiên cười sảng sặc tự sướng.

Hắn hầy giờ bị bơ trầm trọng, hèm lên một tiếng rồi nói bóng gió:

- E hèm, nhà này có hai người thôi a.

Hạo Thiên nhìn hắn nguy hiểm, nó ngồi giữa nhận ngay tia cực tím của hai tên đó bắn thẳng vào đầu. Nhấn mặt giăng hoà:

- Hìhì, Hàn Phong, anh Hạo Thiên. Hai người là bạn hay kẻ thù vậy a?

- Bạn. - Hai tên đó tiếp tục lờm nhau chấy mắt.

- Bạn mà nhìn nhau âu yếm vậy a. - Nó nói tiếp.

- Thế mới là bạn. - Lại đồng thanh và vẫn nhìn nhau như thế.

- Haiza, tôi mệt hai người quá. Nếu muốn nhìn nhau thế thì tôi không cản trở nữa.

Nó bực mình nói rồi vùng vằng đứng dậy, toan lên phòng. Lập tức hai tay nó liền bị hai người nắm chặt lại, mỗi người giữ một tay.

- Không đi đâu hết. - Lại đồng thanh tập ba.

Đồng thanh everywhere...

Nó lờm nguýt rồi hất tay cả hai đứa ra, ngồi xuống.

Hạo Thiên lại chần chú nói chuyện với nó:

- Hầy, thế nào? Em chuẩn bị gì cho bán kết chưa? Nghe chừng hơi cầu kỳ đấy.

Nó ngán ngẩm lắc đầu:

- Chưa.

- Vậy thằng Phong? Máy chuẩn bị gì cho “công chúa” của mày chưa? - Hạo Thiên chăm chọc.

Hắn nhìn anh một ánh mắt đầy khói thuốc súng:

- Ý mày là sao hả?

- Thì Huỳnh Lê Anh đó. - Anh cười không ra cười.

- Cô ta thì liên quan gì đến tao?

- Hơ...Queen của mình mà lại không liên quan?

- Một mình cô ta cũng đã xí xón chuẩn bị từ lâu rồi. - Hắn vói tay uống một ly nước cam.

- À, ra vậy. - Hạo Thiên gật gù. Chợt anh thấy sắc mặt của nó có gì đó...không vui.

Tìm anh đột nhiên nhói lên một cái.

Giấu đi cảm giác ấy vào lòng, anh lại cười:

- A, Phong, mày cho tao mượn nhóc con một lát.

- Đi đâu? - Ánh mắt hắn chợt lóe lên tia lửa đạn.

- Chọn đồ cho cuộc thi nên mày tuyệt đối không được đi theo.

Hắn nghe tức lẩm nhưng vẫn tỏ ra bất cần:

- Tao rảnh chắc.

Rồi quay sang nói với nó:

- Nhớ về sớm.

Nó nhìn Hạo Thiên, anh bật cười:

- Rồi rồi, tao sẽ đưa con bé về trước bữa tối.

- Cái gì? Không được. - Hắn giẫy nảy.

- Có gì không được à? - Hạo Thiên nghiêng đầu hỏi.

- Mượn quá. Chiều là phải về. Không được cãi.

Nói xong, hắn bực dọc lên phòng, đóng rầm cửa.

Hạo Thiên cười tươi nhìn nó, nó cũng vì nụ cười ngọt như đường mật ấy mà cười theo. Hai người cứ nhìn nhau cười híp mắt như hai đứa hâm.

- Đi theo anh.

Thiên nói, rồi rồi anh dẫn nó ra xe, phóng vèo đến siêu thị Nhật Hạo.

Đến với siêu siêu thị Nhật Hạo, nó càng ngày càng cảm thấy choáng ngợp với vẻ nĩ lệ của toà siêu thị này...

Nó không giống với chi nhánh ngày trước Dương Hàn Phong dẫn nó đi. Ngày ấy nó đã đủ choáng váng trước sự to lớn và đẹp đến sáng sủa chói rọi. Toà siêu thị này còn là chi nhánh chính của công ty nhà Hạo Thiên. Không thể phủ nhận nó vô cùng, vô cùng sang trọng.

- Anh Hạo Thiên, những đồ đắt tiền như vậy em không thể nhận được đâu.

Nó khó xử nhìn Hạo Thiên trước hàng trăm bộ váy dạ hội đẹp lung linh. Đây là những mẫu mới nhất và đắt nhất của công ty. Mới nhìn vào giá tiền của một bộ váy ngoài cùng đã làm nó giật thót.

10 triệu...

Con số này đối với Hạo Thiên thì là nhỏ còn đối với nó thì cực kỳ cực kỳ lớn. Và nó không mặt dày đến nỗi đi nhận của người khác một thứ đồ đắt đỏ như thế.

Hạo Thiên đi đầu nó:

- Ngốc, đối với em thì anh tiếc cái gì chứ.

- Nhưng...haiz, em không nhận đâu. - Nó quả quyết - Lòng tự trọng của em còn lớn lắm.

- Việc tặng quà cho em cũng làm tổn thương lòng tự trọng sao? - Hạo Thiên trùng giọng xuống.

- Không phải ý đó - Nó thấy Hạo Thiên hiểu lầm ý của nó liền vội vàng giải thích.

- Vậy ý em là sao đây? - Anh khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào tường chăm chú nhìn nó.

Nó đắn đo một lúc rồi lí nhí:

- Em...em với anh không phải họ hàng thân thích, cũng không có quan hệ gì gần gũi cho lắm nên việc nhận những thứ đắt như vậy thì...em không thể...

Sắc mặt Hạo Thiên sa sầm xuống. Không có mối quan hệ gì thân thiết? Đối với nó cũng không coi anh là người thân sao?

Hay chỉ là...anh trai thôi, cũng không sao?

Hạo Thiên hít một hơi dài, vẫn nhìn nó nhưng với một ánh mắt đượm buồn:

- Em coi anh là người ngoài à?

Nó chưa kịp nhận ra ánh mắt buồn rầu của anh nhưng đã nhận thức được lời nói của mình có sức sát thương như thế nào. Vội vàng giải thích:

- Không phải, ý em là...aizz, em...

Hạo Thiên nhìn vẻ lúng túng như sắp khóc của nó mà bật cười, nụ cười nhưng tim anh cảm thấy...đau:

- Rồi rồi, anh hiểu mà. Vậy thì chiều mai anh đưa em đi xem những kiểu khác.

- Dạ. - Nó mỉm cười

- Bây giờ đi ăn gì đi. Anh đói rồi, chắc em cũng thế phải không? - Hạo Thiên xoa đầu nó, khoác vai nó đi đến nhà hàng ngay bên cạnh - Nhật Hạo.

Nó ngồi đối diện anh, đưa mắt nhìn vẻ trống lẽ của nhà hàng này. Hoá ra siêu thị được nối liền với nhà hàng. Cũng đúng, cục diện chính của công ty nhà Hạo Thiên mà, sao không sang trọng và tiện nghi được.

Hạo Thiên gõ gõ chiếc đĩa vào cái ly thủy tinh trước mặt:

- Làm gì mà mặt ngẩn ra thế cô nương?

- Đang nghĩ về một vấn đề...- Nó ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu lia lịa, kiểu như Lê-ô-nác-dô tìm thấy hai quả trứng giống nhau trong hàng ngàn quả trứng hay Men-den tìm thấy một thứ thực vật đơn giản dễ lai hơn là đậu Hà Lan.

Hạo Thiên bật cười trước vẻ ngây ngô ấy của nó:

- Nghĩ ra gì rồi?

- Em vừa phát hiện ra một chân lý. Anh biết gì không?

- Biết thì đã không phải hỏi em. - Hạo Thiên cười ha ha.

Nó ù xù lờm lờm anh, Hạo Thiên phải ra tay giảng hòa trước:

- Thôi được rồi, phát hiện ra chân lý gì nào?

Nó cao giọng, hào hứng kể:

- Em có thể đoán ra công ty của Dương Hàn Phong có tên là gì.

- Là gì? - Anh cười

- Nhật Hàn. Đúng không?

- Sao em biết? Nó nói à?

- Không phải, tự em suy ra đấy. - Nó nói đầy tự hào.

- Suy ra như thế nào? - Anh tò mò.

Nó cười “e lệ” như kiểu được phỏng vấn:

- Hồi trước anh có nói là công ty anh Khang là Nhật Minh. Chữ “Minh” trong Minh Khang là tên đệm. Hôm nay công ty anh là Nhật Hạo, chữ “Hạo” trong Hạo Thiên, cũng là tên đệm. Thì em đoán công ty của Dương Hàn Phong là Nhật Hàn.

Anh vỗ tay:

- Nhóc thông minh quá.

- Hí hí - Nó cười nhe răng

- Thôi ăn nhanh rồi về, không kheo thẳng Phong lại lèm bèm điếc tai. - Hạo Thiên đẩy đến trước mặt nó một món ăn.

Nó gật đầu rồi cả hai cùng ăn vô cùng...vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngày đặc biệt

Sáng hôm sau...

Nó vẫn đến trường như mọi ngày, nhưng mọi việc nhìn nó với ánh mắt lạ hơn...

- Ưc... - Nó nuốt khan một cái, dường như cảm thấy luồng khí lạnh quanh quần đùi đây.

Nói chẳng bao giờ sai, lát sau Lâm Thiên Khánh đã chạy ra chỗ nó, khoác vai nhau thật tình tứ.

- Hey girl, are you love me? Oh oh oh...

Cậu vừa lảm nhảm mấy câu hát vừa nhảy tung tung làm người nó cũng lắc lư theo. Nó cười nhẹ rồi đẩy cậu ra:

- Thôi cho tôi xin, từ một đại ca giang hồ từ bao giờ cậu lại thành một kẻ tăng động như thế này hả?

- Từ lúc gặp cậu đó. - Lâm Thiên Khánh bốt nhảy - Nhưng nếu cần, tôi vẫn có được khí chất của một đại ca.

- Vậy cậu để dành khí chất “đại ca” ấy cho hôm nào đi Catwalk nhé. Biết ơn ghê cơ... - Nó mĩa mai.

Cậu nói lại với giọng mĩa mai không kém:

- Cậu nói tôi thì cậu đã xem lại mình chưa? Đi đôi giày năm phân đã ngã lăn quay ra thì Catwalk với chả Dogwalk cái gì.

- Ai nói hả? Tôi... - Nó bị bắt trúng tim đen, đỏ mặt, ấp úng cái lại.

Lâm Thiên Khánh cười như phá làng:

- Nhìn cái tướng chuyên đi giày thể thao không quá hai phân của cậu là tôi biết rồi. Thế này làm sao thắng nổi Huỳnh Lệ Anh đây? Thôi, chiều nay tôi sẽ có một buổi tập riêng cho cậu.

- Tập? - Nó tròn mắt.

- Tập đi đứng.

- Tôi biết đi từ lúc hai tuổi rồi. Không cần tập cũng được. - Nó ngán ngẩm, thế nào cậu ta cũng lại bắt nó đeo cái giày cao như cái sào vào chân cho mà xem...

Lâm Thiên Khánh chép miệng, ghé vào tai nó, nói nhỏ:

- Với cái dáng đi như khủng long sống lại của cậu thì ban giám khảo có mà chạy mất dép.

- Cậu...

Lập tức, chưa biết ban giám khảo có chạy mất dép hay không nhưng Lâm Thiên Khánh là đang chạy bay giày, bán sống bán chết rồi.

Haizzz...

Trong giờ học, có vẻ lớp 10A3 thời gian này không ai quan trọng việc học gì nữa cả, tất cả chỉ chăm chăm vào tiết của cô chủ nhiệm vì khi đó, cả lớp lại được nghe cô giáo kể kinh nghiệm khi đi Catwalk.

Cô chủ nhiệm cười tươi:

- Song Khánh này, chiều nay các em tới trường, nhà trường đã tổ chức một buổi tập giữa năm cấp lot vào bán kết. Hôm nay cô tổng phụ trách sẽ phổ biến và dạy các em một số kĩ thuật khi đi Catwalk. Chỉ có một buổi duy nhất là hôm nay thôi cho nên Song Khánh cố gắng đi tập luyện nhé.

- Vâng ạ. - Nó chán nản nhìn quanh lớp, nó là con gái nhà nông, đối với gái phố là vô cùng kém cỏi về mấy vụ đi đứng này. Cho nên, nó hơi ngại khi đứng giữa đông người.

Buổi học trôi qua nhanh chóng...

Chiều.

Trời không nắng, những ngọn gió đầu đông lạnh buốt phả lên mặt đường, rít bên xe đạp. Người đạp xe mặc một chiếc áo phông đen, đầu đội chiếc mũ con mèo xinh xắn. Khuôn mặt ửng đỏ vì gió mạnh.

Hôm nay, nó mượn được của Dương Hàn Phong một chiếc xe địa hình. Vì chiều cao không cho phép nên việc đi xe của nó khá khó khăn. Xấp xành, tập tễnh mãi mới đi được vài vòng xe.

Kitttttttttt...

Tiếng xe đạp phanh gấp vang lên, không lâu sau thì đổ ruynh xuống đất.

Giọng nói chua ngoa của một người con gái hét ầm lên một khoảng công trường:

- Aaaa...Mạch Vy Khánh, mày định đâm chết chó nhà tao à??

Huỳnh Lê Anh hét lên chua loét. Hôm nay, cô ta mặc một chiếc áo lông trắng toát, mặc một chiếc quần da màu đen tôn lên đôi chân dài của cô ấy, đầu đội lệch một chiếc mũ điệu đàng, tay dắt một chú chó Corgi khá dễ thương.

Nó nhìn xuống, chân đã bị xước một mảnh nhưng không chảy máu. Nó thờ phào, rồi nhìn Huỳnh Lê Anh:

- Chó nhà chị muốn đâm chết tôi thì có.

Nói rồi nó đứng dậy, phui phui quần áo, xuyết xoa vì vết thương đã tím bầm lên. Tuy không chảy máu nhưng đau nhức vô cùng.

Huỳnh Lê Anh tức giận, vút cả dây dắt chó ra:

- Mày...này, đã sai thì đừng có lên giọng, nếu mày không phanh kịp thì chó nhà tao cũng bị mày tông chết rồi.

Nó trừng mắt:

- Tôi còn tông chết cả chị nữa đấy. Nhiều lời...

- Mày...- Huỳnh Lê Anh định xô tới đẩy nó nhưng lại mắc vào dây dắt chó, chới vói cùng đôi giày cao năm phân làm cô ta suýt thì ngã đập mặt.

Nó phì cười:

- Nói rồi mà chị vẫn cố chấp vậy nhì. Haiz, đúng là IQ vốn đã thấp, EQ lại còn thấp hơn.

Huỳnh Lê Anh lấy lại thăng bằng, dùng một giọng khinh bỉ nhìn nó:

- Khi nói chuyện đừng lòi mấy cái IQ, EQ ra để nói người khác. Thứ tầm thường.

Nó cười nhẹ nhàng nhưng vẫn mang nét đánh đá vốn có:

- Kề ngu thường đánh giá thấp những gì nó không đủ trình độ để hiểu.

- Mày cầm đi, con nhò này, mày...

Huỳnh Lê Anh xô tới, hai tai đỏ bừng định xô nó xuống hồ nước sau lưng nó.

Nhìn về mặt cô ta giận dữ đến làm loạn, nó bắn loạn nhìn cô ta như con hổ xông chuông, hai tay vói đến bờ vai nó định xô nó xuống. Giật mình không kịp tránh, nó chới vói ngã lại phía sau, nhắm mắt lại, sẵn sàng cho một cuộc tắm nước hồ Hoàng Kỳ vào mùa đông.

Nhưng không, một bàn tay ai đó đã ôm được nó vào lòng, xoay người nó lại. Cùng lúc đó sai chân, đá đít Huỳnh Lê Anh xuống hồ.

Không hiểu sao cái lan can hồ cao như thế mà chỉ với một cái đá, Huỳnh Lê Anh không ngờ tới lại ngã lộn cổ xuống mặt hồ lạnh toát. Tiếng nước ẦM lên một tiếng, những bọt sóng nổi lên phềnh. Cô ta re lên giận dữ, tay chân khua khoắng ầm cả một vùng công trường.

Nó nằm gọn lỏn trong vòng tay Dương Hàn Phong, nhìn về mặt hắn lúc này. Hắn nhìn nó, một cái nhìn ám áp chưa từng thấy.

Giọng nói trầm trầm của hắn vang bên tai nó:

- Có sao không?

Nó lắc đầu, bối rối quấy đạp trong ánh mắt của hắn. Nó cứ bị hút vào đôi mắt xám khói lạnh lùng ấy, đến nỗi không thể nào thoát ra được.

Tìm nó hẫng một nhịp.

Người trong trường nghe tiếng hét thảm thiết của Huỳnh Lê Anh thì cũng kéo ra xem. Nhìn thấy hoa khôi đương nhiệm của trường vùng vẫy dưới hồ, bộ áo lông trắng bị vấy bẩn, không ít người cảm thấy xót xa. Một nam sinh mạnh dạn nhảy xuống hồ, vớt cô ta lên.

Cô ta ho sặc sụa.

Hắn buông nó ra, tiến đến bên Huỳnh Lê Anh, giọng nói vẫn lạnh lẽo muôn phần:

- Không sao chứ?

- Anh...anh Phong, em...không sao. - Dù cô ta thừa biết người đá đít cô ta xuống hồ là hắn nhưng vẫn không tránh móc nửa lời, cô ta đang được lòng hắn, tuyệt đối không được để hắn mất lòng.

- Ủ.

Hắn nói rồi quay đi, kéo nó đi theo với ánh mắt lạ lùng của mọi người.

Đi được một đoạn, nó gỡ tay Dương Hàn Phong ra. Hắn có vẻ không thích, nhìn nó.

- Tại sao...anh lại cứu tôi, thay vì...thay vì...cứu Huỳnh Lệ Anh.

Nó nói, dường như còn đang chờ đợi một điều gì đó. Nó đang đợi hắn nói một câu, chẳng hạn “Em quan trọng với tôi hơn là cô ta” hoặc “Em ngốc lắm, để cô ta bắt nạt hoài vậy à!”

Nhưng không, hắn chẳng nói gì cả, tiếp tục ung dung bước đi. Nó hơi khó chịu, lườm mắt nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, đang đi, hắn quay lại làm mặt nó úp vào lồng ngực hắn. Nó giật mình nhìn lên, thấy nụ cười hơi nhếch lên của hắn đang nhìn nó:

- Em mà ngã xuống đó sẽ bị cảm, mẹ Vân Thư sẽ trách tôi.

Hắn nói rồi rút tay túi quần, ung dung đi tiếp. Còn nó đứng thẩn thờ một mình, nó lại suy nghĩ linh tinh nữa.

Thì ra, nó lại tự cảm động chính mình rồi.

Lại bị ảo tưởng rồi.

Nó hựt hẫng, hựt hẫng đến tột cùng.

Giá như hắn biết lúc ấy nó trông chờ một câu nói quan tâm của hắn hơn là trách nhiệm thì có lẽ...

Có lẽ...hắn và nó...sẽ...

Nhưng có lẽ cũng chỉ là có lẽ thôi.

Nó thờ dài, đôi chân ngắn cũn lại bước đi từng bước chậm...

Dương Hàn Phong đang đi thì đứng khựng lại, môi mỉm cười dịu dàng chưa từng thấy.

Cái vẻ như cá chết cạn của nó, chắc chắn, chắc chắn là đang...ghen với Huỳnh Lệ Anh rồi.

Hắn lại cười trong vô thức, trong nụ cười có hình bóng của nó...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tập luyện

Tất cả mười người - năm cặp đôi lọt vào bán kết - tụ họp đông đủ ở phòng đa chức năng. Cả MC - Trịnh Hạo Thiên cũng đã có mặt. Căn phòng này vốn dĩ để họp hội đồng cấp cao nhưng hôm nay lại để cho những học sinh dự thi vòng bán kết của King and Queen tập luyện ở đây thì rõ ràng đã cho thấy hội đồng nhà trường đã quan tâm đến cuộc thi này đến thế nào.

Cô tổng phụ trách bắt đầu điểm danh từng cặp của từng lớp một...

- Lớp 12A7, Nguyễn Minh Trang và Trần Nhật Hải. Hai bạn đã đến chưa?

- Có!

Tiếng nam nữ đồng thanh vang lên, nó đánh mắt nhìn sang cặp đôi của 12A7. Rõ ràng là họ đang yêu nhau, nhìn cứ chi diệu bộ là thấy rõ rồi.

- Tốt lắm. Lớp 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi?

- Có!

Cặp đôi này cũng không khác gì mấy, cũng tay bắt chân nắm âu âu yếm yếm nhau, thực làm người khác ganh tị!

Haiz, đến giờ nó mới vỡ lẽ, tất cả những cặp đôi dự thi King and Queen đều đang yêu nhau, có thể gọi là tình nhân. Trừ nó và Lâm Thiên Khánh. Hoặc là hắn và...

Mà không, ai mà biết được hắn có thích Huỳnh Lệ Anh hay không chứ.

Nó bĩu môi...

- Lớp 11A1, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh?

- Có.

Tiếng báo danh ủa oài của hắn vang lên nơi góc phòng. Hắn đang ngồi chơi game, nghe tiếng gọi mới bắt giác trả lời.

- Lớp 11A1, bạn nữ chưa đến sao?

- Không biết. - Hắn tỉnh bơ.

Cô phụ trách chép miệng, nhìn xuống bảng tên. Lại là cái tên Huỳnh Lê Anh - hoa khôi đương nhiệm của trường Hoàng Kỳ khoá trước. Năm nay đột nhiên trường lại không tổ chức thi hoa khôi (học sinh thanh lịch) mà lại chuyển sang King and Queen, nhưng không sao, cuộc thi này có khi còn thú vị hơn đó chứ.

Tiếng giầy cao gót lộp cộp trên nền đá lạnh ngày một gần. Chẳng mấy giây sau, Huỳnh Lê Anh với bộ cánh mới ung dung bước vào.

À, ra là...về nhà thay đồ. Cũng phải, quần áo ướt tã toi thế rồi cơ mà.

Nó cười thầm...

Style của Lê Anh lúc này là một chiếc áo choàng đen, vẫn là quần da đen tôn lên đôi chân dài hai mét ấy. Đầu không đội mũ nữa mà đội một chiếc vương miện nho nhỏ trên mái tóc hạt dẻ xoăn bồng bềnh.

Điều nó đặc biệt quan tâm là, đi phía sau Huỳnh Lê Anh là “King” của nó - Lâm Thiên Khánh.

Cậu mặc một bộ quần áo y chang như kiểu quần áo nó đang mặc trên người - áo phông đen liền với chiếc mũ đen con mèo.

Quả không hổ danh là mỹ nam A3 mà. Lúc này, quả thực cậu đẹp không góc chết.

- Hoa khôi đương nhiệm, em vào chỗ đi.

Cô phụ trách ái ngại, cả hai người cùng đến bên “người của mình”. Nhìn thấy cậu, nó cười giòn:

- Lúc sáng còn ham hồ lắm mà. Sao đi muộn thế?!

- Ở nhà tu bổ nhan sắc thì mới khiến cậu nở mày nở mặt chứ. - Lâm Thiên Khánh cười rõ tươi. Nhưng nụ cười này lại làm cho Dương Hàn Phong nhíu lên một điệu khinh khỉnh.

Tổng phụ trách lại nói tiếp:

- Lớp 10A1, Nguyễn Hoàng Bảo Nhi và Lâm Thiên Bảo?

- Có mặt! - Nhi và Bảo đồng thanh rồi nhìn nhau, bật cười khanh khách.

- Cuối cùng, lớp 10A3, Lâm Thiên Khánh và Mạch Vy Khánh.

- Có ạ. - Nó và cậu cùng nói.

Cô phụ trách cười:

- Cả hai em cũng tên Khánh luôn à? Hợp nhau ghê.

- À...dạ... - Nó cười nhăn mặt nhìn cậu.

Dương Hàn Phong chỗ miệng vào nói mĩa:

- Không phải lúc nào trùng tên cũng hợp nhau đâu. Có lẽ là thù địch cũng không chừng.

Nó liếc hần một cái sắc lẹm, hần lại dường như chẳng quan tâm gì đến ánh mắt của nó. Điều đó không quan trọng, quan trọng là hần đang rất bức bối.

Rồi năm cặp đôi ngồi xuống ghế, đối diện cô phụ trách. Cô vừa nói vừa giăng giải cho chúng nó những gì phải thi trong vòng bán kết này.

- Các em phải thi lần lượt từng cặp một. Lát nữa cô sẽ cho các em bốc thăm số thứ tự. Và bây giờ thì nghe cô phổ biến thể lệ của cuộc thi này đây. Trong các em chắc ai cũng biết đi Catwalk rồi chứ?

Nghe cô giảo hời, cả đám học sinh đồng loạt trả lời “Rồi ạ!” thật lớn. Còn nó, chỉ dám lí nhí nơi cổ họng. Nó đâu biết gì về thể loại này? Nhưng nếu chỉ mình nó học đi Catwalk thì chắc chắn sẽ bị họ cười, nếu vậy thì rất mất mặt cho lớp 10A3, nhất là Lâm Thiên Khánh. Nên thôi, đề hôm nào bảo cậu dạy vậy.

- Trang phục Catwalk sẽ do các em tự quyết định, các em có thể chọn các trang phục biểu diễn truyền thống hoặc hiện đại. Hai cặp nào đẹp nhất, được nhiều phiếu bầu của các bạn nhất thì được thi vòng chung kết.

Tiếng xì xầm nổi lên ngày một lớn, nó nghe mang máng những câu hỏi dễ nghe của những cô bạn nữ hỏi bạn nam của mình “Cậu chọn hãng nào? Gucci hay Chanel? Cậu có thích Louis Vuitton không..”, “Chiều mai chúng mình đi chọn trang phục nhé!”, “Cậu muốn mặc trang phục truyền thống hay hiện đại?”, “Công ty thời trang lớn nhất thành phố này ở đâu ấy nhỉ?”...vân vân.

Nó thì bình thản ngồi hóng chuyện, Lâm Thiên Khánh thì ngồi nhìn nó hóng chúng nó nói chuyện. Còn Dương Hàn Phong bức tức ngồi nhìn Lâm Thiên Khánh ngấm nó hóng chúng nó nói chuyện. Huỳnh Lê Anh ghen ghét nhìn hần nhìn Lâm Thiên Khánh ngấm nó hóng chúng nó nói chuyện.

Đó là cả một câu chuyện dài...

Lâm Thiên Khánh không làm gì nữa, cô phụ trách cũng lên phòng hiệu trưởng có chút việc nên trong phòng đa chức năng chỉ còn lại 11 người: Năm cặp King and Queen và một MC - Hạo Thiên.

Bất chợt, Lâm Thiên Khánh thở dài, than vãn với nó:

- Haiz...gái nhà người ta nhìn mà chảy nước miếng. Còn gái nhà mình nhìn mà chảy nước mắt. Haizzz...

Nó quắc mắt:

- Thích thì sang đó đòi cặp đi. Đứng rồi đấy, tôi có bằng ai đâu, đi với cậu chỉ tỏ làm hại thanh danh của cậu thôi.

Cậu chợt dạ, ách, con bé này nhanh giận thế cơ à? Không khéo cứ tình hình này đến hôm thi cũng không tập tành được gì mất. Thế là, cậu lại phải quắp đuôi đi năn nỉ:

- Ờ...làm gì mà căng thế. Đùa tí làm sao mà...trong những đứa con gái ở đây thì cậu là xinh nhất rồi còn gì.

- Khỏi nịnh. - Nó bừa môi. Nó ghét nhất là nịnh hót người khác.

Lâm Thiên Khánh đổi giọng ngọt ngào, quay sang bá vai nó, thủ thủ:

- Nói thật, ơ cái cậu này. Đấy, cậu nhìn xem. (rồi Lâm Thiên Khánh chỉ tay về đằng trước, hướng chỉ của cậu là một cô gái, hình như của lớp 12A7 - Nguyễn Minh Trang). Đấy, cái mặt nó bẹt thè lè như con cá chuối ấy thì đẹp để gì. Ôi dỗi ôi, mặt bẹt chưa đủ nhá lại còn cộng thêm cái mũi tẹt lõm như cái bồn cầu thế kia. Tội lỗi, thảm họa thiên nhiên mà.

Nó suốt nửa thì bật cười với giọng nói hài hước của cậu. Quay lại nhìn chị gái Minh Trang. Quà là một foo gái rất đẹp, đôi mắt sáng nhưng...mặt...bẹt thật. Cur nhiên vẫn không đến nổi như Lâm Thiên Khánh tả. Nó vẫn kim được tiếng cười, mặt lạnh tanh. Lâm Thiên Khánh lại chỉ về một cô gái nữa - Hàn Thiên Tuyết của 11A3:

- Còn con bé kia mặt như cái lưỡi cày thì đẹp nổi gì. Ấy dà, lại còn khuyến mãi đôi lông mày như cái nải chuối treo lên thế kia. Haiz...

Nó không nhìn được nữa phá ra cười sảng sặc. Lâm Thiên Khánh nhìn nó, cười theo. Rồi cậu dờ hơi, lục ra cái tính đi chăm điểm người khác. Cậu ngồi lăm bằm với nó:

- Còn Huỳnh Lệ Anh, Bảo Nhi với cậu thì tôi không chăm nữa. Hết con gái rồi, đến lượt con trai nhá. À kia, cậu thấy chưa? Cái thằng mặc áo đỏ như đồng bóng ấy. Giời ạ, với con nết tình trường của tôi về nhìn người thì chắc chắn thằng này có tướng làm thầy cúng, cậu thấy cái kiểu nó nhảy nhồm như động dờ rồi chổng phao câu lên trời và vãi lạy như thực mã ý không? Đấy, chính nó đấy.

Nó cười nghiêng ngả...

Lâm Thiên Khánh cực thích nhìn nó cười, được đà phân tiếp:

- Kia, nhìn thấy chưa? Đây mới là “Khuôn trăng đầy đặn” như trong thơ của cụ Du này. Cái mặt nó béo như cái mâm, ôi dỗi ôi, đau đớn thay, đau đớn thay là cái mồm nó. Ôi thấy chưa...dỗi ôi, đúng là ma chê quỷ hờn. Kinh khủng khiếp hơn là cái bộ đầu của nó kia. Mặt đã béo như cái mâm, mồm đã dày như quả chuối tiêu lại thêm cái bộ tóc phải nói là như cái thùng cảm ụp sập chứ mà. Haiz, tuy không phải nhà tạo mẫu tóc, nhưng theo ý kiến của tôi thì cạo trọc cái đầu nó đi rồi ụp cái gáo dừa lên còn đẹp hơn. Đúng là...

Nó cười đứt ruột vì cậu. Lâm Thiên Khánh à, tuy người ta không đẹp bằng cậu nhưng cũng được xếp vào hàng mỹ nam. Sao cậu có thể bóp méo vẻ đẹp của người ta thành một vẻ đẹp mà...quý không tiêu, mà không hoá vậy?

Chưa hết cuộc chém gió thì cô phụ trách bước vào. Trên tay cầm một hộp thủy tinh đựng mấy mảnh giấy gấp lại. À, chắc đây là bốc thăm số thứ tự đây mà.

- Hạo Thiên, em biết việc làm của em trong cuộc thi rồi chứ? - Cô phụ trách cười đẹp như hoa hướng dương nhìn anh. Anh gật đầu rồi nhận lấy trong tay cô một tập giấy, chắc là thuyết trình. Cô phụ trách đưa hộp thủy tinh cho Hạo Thiên, bảo anh cho các bạn học bốc.

- Đây đây, giấy đây. Nào nào, giờ tôi đọc đến lớp nào thì cứ một bạn lên bốc thăm nhé. Nào, mời 12A7.

Cô bạn nữ “mặt bẹt thè lè như con cá chuối, mũi tẹt lõm như cái bồn cầu”(trích lời Lâm Thiên Khánh) lên hăm hờ bốc thăm. Rồi cô ấy nhảy cẫng lên vì vui sướng:

- Zê...Số 3, số 3!!!

Hạo Thiên cười nham nhở với độ dờ hơi của cô gái này, anh tiếp:

- 11A1?

Dương Hàn Phong bước lên, ánh mắt xẹt một tia nguy hiểm sang chỗ Hạo Thiên. Anh chỉ cười, nghiêng đầu thách thức.

- Số 4. - Hấn trầm giọng rồi lạnh lùng quay gót.

Hạo Thiên vẫn giữ y nguyên nụ cười vừa rồi:

- Lớp 11A3?

Vẫn là một anh chàng “mặt béo như cái mâm, mồm dày như quả chuối tiêu rồi tóc hợp với gáo dừa”(vẫn là trích dẫn lời bình của Lâm Thiên Khánh) bước lên. Những lời cậu nói chẳng đúng chút nào, anh ấy không những không xấu mà còn có nét...đẹp trai nữa. Bốc được mảnh giấy, anh ta sững sờ, buông lỏng tay rồi nói như vô hồn:

- Số 1...

Hạo Thiên tiếp:

- Lớp 10A1? Lớp 10A3? Hai lớp cùng lên đi.

Nó véo má Lâm Thiên Khánh một cái rồi hùng hớn bước lên bốc thăm. Thiên Bảo cũng nhường Bảo Nhi lên. Hai đứa bạn thân tít ta tít tít, đến bốc thăm cũng rất hiểu ý nhau. Nó chọn một mảnh giấy, tuyệt nhiên, Bảo Nhi cũng có ý định chọn mảnh giấy còn lại, hai người sinh ra đã trái tính nhau như vậy, thế mà không biết như thế nào mà chơi được với nhau suốt từ bé đến giờ.

Nó và Bảo Nhi đồng thanh:

- Số 5 / Số 2.

- Lớp 10A3 số 5, lớp 10A1 số 2 phải không?

- Vâng ạ. - Bảo Nhi gật đầu.

Bốc thăm kết thúc, mọi người đã biết số thứ tự của mình. Tất nhiên nó và Lâm Thiên Khánh vô cùng vui vẻ, cuối cùng mà. Tha hồ thời gian.

Cuối cùng, cô phụ trách tổng kết lại:

- Nếu ai trong các em cũng biết đi Catwalk rồi thì thôi, không dạy nữa. Các em về và tự luyện tập cho mình. Cô đọc lại số thứ tự thi, xem có lớp nào nhầm lẫn không: 12A7 thi số 3.

11A3 thi số 1, 11A1 thi số 4, 10A3 thi số 5 và 10A1 thi số 2? Đứng hết chưa?

- Rồi ạ. - Những giọng nói thích thú lẫn chán nản vang lên.

- Rồi, nếu không có ai thất mắc gì nữa thì chúng ta tan sớm. Chào các em, chúc các em thi tốt!

- Chúng em chào cô!

Tan, nó thờ dài đi về, bỗng nhiên có một lực kéo lại từ đằng sau. Nó định nổi đóa lên nhưng lại thôi vì nhìn thấy khuôn mặt khả ái của Hạo Thiên:

- Nhóc con, chiều mai anh đến nhà đón em đi mua đồ. Nhớ chuẩn bị.

- Dạ. - Nó mỉm cười trong ánh mắt, anh xoa đầu nó rồi về trước.

Nó chỉnh lại mái tóc rồi bước tiếp, Lâm Thiên Khánh lại từ sau chạy lên:

- Nói gì với nhau thế?

Nó đáp:

- À, Lâm Thiên Khánh, chiều mai tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu rồi đến mua đồ. Tôi phải biết cậu mặc đồ gì để còn phối hợp chứ.

- OK. Để tôi đưa cậu về.

Nó giật mình:

- Thôi thôi, hôm nay tôi hơi mệt, không tiếp cậu được. Để hôm khác.

- Ừ. Mệt thì về nghỉ đi. Đừng có cứ cắm mặt vào điện thoại ấy.

- Biết rồi.

Cậu lại “vô tình” xoa đầu nó lần nữa rồi về biển. Nó bực mình nhăn mặt, rửa trong lòng:

- Sao mấy người thích làm rối đầu người ta thế nhỉ? Thử quá thai không à!

Nó lại mất công gỡ lại bộ tóc rối của nó, Dương Hàn Phong tay rút túi quần, tiến đến:

- Thi thắm to nhỏ với nhau cái gì đấy?

- Liên quan đến anh chắc.

Nó bực mình nên trút hết lên hần, bực tức giẫm chân thùm thụp ra khỏi phòng. Chắc nó còn giận hồi này (phân cảnh hần cứu nó chỉ vì trách nhiệm)

Haiz...nếu nói con gái giận dai thì nó là đại con gái luôn, giận dai hơn đĩa. Chịu

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Mua sắm

Chiều hôm sau...

Nó dụi dụi mắt tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Với lấy cái điện thoại để xem giờ, rồi...giật mình khi thấy con số hiện lên trên màn hình..

[14:30]

Thôi chết rồi, muộn lại để Hạo Thiên phải chờ mất.

Nó hấp tấp chạy vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, phóng xuống nhà. Bà Vân Thư đã dọn bữa cơm chiều, nhìn thấy nó, mỉm cười dịu dàng:

- Vy Khánh, dậy rồi hả con. Ngồi xuống ăn chút gì đi.

Nó phân vân, giờ chẳng lẽ lại từ chối bà, thế thì khá vô lễ. Nó đành phải ngồi xuống nhanh chóng ăn hết bữa cơm chiều này.

Từ trên cầu thang, hần cũng bước xuống. Ánh nhìn của hần chạm phải nó đang vội vàng nhét bánh mì vào miệng. Hần hơi cười hếch lên.

Dương Hàn Phong ngồi vào bàn, đối diện nó. Nhưng không như hần mong đợi, nó chẳng đoái hoài gì đến sự hiện diện của hần cả. Nó cứ thản nhiên ngồi ăn rất ư là...vô duyên.

Bà Vân Thư lo lắng:

- Vy Khánh, con ăn từ từ thôi kẻo nghẹn.

Nó nhồm nhoàm trả lời:

- Dạ, con muộn mất. Hôm nay con có hẹn đi mua sắm với anh Hạo Thiên.

Bà Vân Thư tươi cười:

- À. Con cứ ăn từ từ thôi. Mẹ sẽ bảo Hàn Phong đưa con đi. Hàn Phong, con có rảnh không?

- Có thể vì trách nhiệm mà đưa em đi.

Hàn Phong cầm một lát bánh mì lên, bỏ vào miệng. Nó lắc đầu liên tục, uống nốt ly sữa trên bàn rồi xua tay:

- Không cần, không cần.

Rồi nó xò giầy, lau miệng, vẫy tay chào bà:

- Thôi con đi nha mẹ.

Nói rồi nó phóng ra ngoài mất hút. Bà Vân Thư nhìn theo, rồi lại nhìn Dương Hàn Phong về chán nản lắm. Thế rồi bà bỏ com, vừa đi lên cầu thang vừa nói bóng gió:

- Nhà họ Trịnh có đứa con dâu tốt quá...

Nghe thế, tóc gáy Dương Hàn Phong dựng lên rào rào. Ý của mẹ hắn là gì đây? Hmm...

Hắn cũng không thèm động đũa nữa, bực tức đứng dậy. Nó đi với Hạo Thiên, với Hạo Thiên...

Thì chỉ có nước đến Nhật Hạo. Trịnh Hạo Thiên đưa đứa con gái mình thích đi siêu thị, chắc chắn phải đến chi nhánh chính.

Thế là hắn phóng xe đến chi nhánh chính của Nhật Hạo, không quên rủ Huỳnh Lê Anh đi cùng.

*

Nó đã đến trước cửa công ty của Hạo Thiên, lấy điện thoại gọi cho Lâm Thiên Khánh:

- Lâm Thiên Khánh, cậu đến đi. Địa chỉ là đường số X...

- OK. Năm phút nữa tôi sẽ có mặt.- Lâm Thiên Khánh hào hứng.

- Đi cẩn thận, bye bye.

- Bye.

Cúp máy, Hạo Thiên nhìn nó cười rồi dúi nó vào trong. Lên tầng 3 của siêu siêu thị Nhật Hạo.

Trước mặt nó không còn là những mẫu mới nhất của Nhật Hạo, không còn là những bộ váy hàng trăm triệu hay thậm chí cả tỷ mà là một gian hàng tuy không sang trọng bằng gian hàng của những mẫu hot nhất nhưng cũng lấp lánh những bộ váy tuyệt đẹp. Nó nghĩ, nó sẽ hợp với những bộ này hơn. Ít ra chúng không quá hờ hạng.

Quả thực năm phút sau, Lâm Thiên Khánh có mặt ở Nhật Hạo thật. Không cần chỉ đường, cậu tự biết mò lên tầng 3 của siêu thị này. Nhìn thấy cậu, ánh mắt Hạo Thiên có vẻ không vui.

Nó vui vẻ:

- Nhanh thế, còn biết mò lên đây nữa. Thật giỏi.

- Kì của cậu mà. - Lâm Thiên Khánh cười nhe răng.

Nhìn sang Hạo Thiên, thấy vẻ mặt anh có vẻ không vui, nó mới chột dạ. Aiss, anh Hạo Thiên không thích Lâm Thiên Khánh cho lắm. Lần này đi cùng anh ấy mà rủ cả cậu đi cùng nhưng không hỏi ý kiến anh, chắc chắn anh sẽ giận lắm.

- Em xin lỗi, em chỉ muốn biết cậu ta mặc đồ gì để em phối hợp thôi. - Nó lí nhí.

Hạo Thiên lại nở một nụ cười ngọt ngào, xoa đầu nó:

- Không sao.

Nó cười tươi nhìn anh. Hôm nay đành bỏ mặc Lâm Thiên Khánh để cậu đi một mình vậy.

Anh dẫn nó đi khắp tầng 3 để xem đồ, Lâm Thiên Khánh cứ lèo đèo đằng sau, vừa đi vừa lăm bằm cái gì không rõ lắm. Vừa chạm vào một bộ váy màu xanh da trời, tay nó chạm phải tay một cô gái. Bàn tay đó hơi gầy và có bộ móng dài và đẹp. Nó ngược nhìn...

- Aaa...Bảo Nhi. Mày cũng đi mua đồ hả?

Nó hét lớn khi nhìn thấy Bảo Nhi. Cô nàng cũng ngạc nhiên không kém.

- Aaaaa...trùng hợp thật đấy. Tao định mua một ít đồ cho cuộc thi. Mà mày cũng đi mua đồ sao?

- Ủ. - Nó phấn khích. - Thiên Bảo à, cậu chiều Bảo Nhi quá rồi đấy. Trước đáng nó đẹp lắm mà giờ lại mồm mồm thế này...

- VY KHÁNH À...- Bảo Nhi gần lên từng tiếng qua kẽ răng - Mày có thể giữ cho tao chút danh dự được không hả?

- Bảo Nhi, mày cũng có danh dự hả? Trước giờ tao tưởng danh dự của mày bị chuột gặm rồi chứ. - Nó cười phá lên.

Nó và Bảo Nhi cứ đấm đấm đá đá nhau, quên mất rằng xung quanh có ba chàng trai đang đứng. Và họ không có hứng thú nhìn hai nàng cứ trêu chọc nhau mãi như thế.

Thiên Bảo khẽ ho khan vài tiếng. Lúc này, trận chiến giữa nó và Bảo Nhi mới dừng lại.

Bảo Nhi hơi ngước lên, nhìn thấy Hạo Thiên, bèn cúi đầu xuống, lí nhí chào:

- Hội phó...

- Không sao đâu, các em cứ tự nhiên đi. - Hạo Thiên bắt đầu thả thính bằng nụ cười tỏa nắng hút hồn người.

Cả nó và Bảo Nhi đều ngượng hết chỗ nói, cả hai không nói một lời nào nữa. Cuộc chiến kết thúc, nó lại cùng Hạo Thiên tung tăng đi mua đồ. Vẫn lại là Lâm Thiên Khánh lò dò bước đằng sau và sau cùng là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo đang cười cười nói nói với nhau.

Hạo Thiên đưa cho nó một chiếc váy ren dài màu đỏ, nhìn nó ý hỏi có thích chiếc váy này không.

Nó nhìn qua một lượt chiếc váy...đường nét tinh xảo, hoa văn không đậm cũng không nhạt, nói chung rất vừa mắt. Nhưng...chiếc áo đó khoét một mảng lớn ở ngực và hai bên cánh tay, chỉ có một dây nhỏ vắt lên cổ. Nó rất ghét những cái áo hở như thế này.

- Không, nó...không được kín đáo cho lắm.

Hình như Hạo Thiên đã quên mất nó là một đứa sống trăm tính, thích phong cách kín cổng cao tường. Anh chỉ cười nhẹ:

- Anh xin lỗi, anh quên.

Nó cười lại, nhìn anh. Anh lại dắt nó đi tiếp, chọn hết chiếc này đến chiếc nọ mà vẫn không vừa ý nó.

Bảo Nhi hí hửng cầm một chân váy ren màu trắng và một chiếc áo sơ mi rộng, khoe với cả đám:

- Đẹp không?

- Đẹp, đẹp. - Thiên Bảo chán nản nhìn cô nàng. Nãy giờ Nhi cứ hỏi “Đẹp không” luôn miệng, đến nỗi Thiên Bảo hoa hết cả mắt nhưng vẫn chưa tìm được bộ nào hợp với cô nàng.

Lâm Thiên Khánh hai tay đút túi quần, lướt qua một bộ váy học sinh khá đang yêu. Cậu dừng lại, nhìn nó hồi lâu rồi cầm lấy bộ váy đó, đưa cho nó:

- Không phải cho cuộc thi, tặng cậu.

Nó nhìn qua, ừm, chân váy chỉ cao hơn đầu gối một chút, áo phông ở trên cũng bắt mắt. Nói chung...Lâm Thiên Khánh cũng khá hiểu tính cách của nó.

- Cảm ơn.

Nó nói khẽ.

Đi được một đoạn nữa, cả đám chợt khựng lại khi thấy bóng dáng của đại ma vương...

“Dương Hàn Phong? Anh ta đến đây làm gì?” Nó nhủ mày, rồi chợt nhìn thấy cô gái đi cạnh hắn, lông mày nó giãn dần ra.

Thì ra là...đưa Queen đi mua đồ.

Thế mà nó cứ tưởng...

Nó cố bước đi từng bước chậm, nhưng chậm đến đâu...thì cũng phải chạm mặt nhau rồi.

Vừa nhìn thấy nó, Huỳnh Lê Anh khoác chặt tay hắn, kênh kiệu nhếch môi:

- Ayya...em cũng đi mua sắm sao Vy Khánh?

- Vâng. - Nó nở một nụ cười rất nguy hiểm - Chị cũng đi mua đồ nữa sao, tưởng nhà chị có hẳn một cửa hiệu chứ.

Huỳnh Lê Anh không biết thế nào lại cảm như hén. Ánh mắt Hạo Thiên nhìn Dương Hàn Phong cũng không kém phần nguy hiểm:

- Hàn Phong, cậu nói có cuộc họp quan trọng mà. Sao giờ đã ở đây rồi?

Hắn hơi bối rối nhưng giọng vẫn điềm tĩnh và đầy khí lạnh:

- Hết việc rồi. Cậu không nghềnh đón tôi đến Nhật Hạo hay sao?

- Yooo...đâu có. Dương Hàn Phong, cậu nghĩ nhiều rồi. - Hạo Thiên nói, rồi anh nghĩ thầm “Mày được lắm, chơi trò hành động mật...”

Dương Hàn Phong bấm bụng “Thực ra tao muốn đến đây xem cách mày đối xử với con nhóc kia thôi. Muốn thoát khỏi sự kiểm soát của tao à...”

Nhìn hai đại ma vương cứ hằm hè “trao đổi ánh mắt”, nó gờ rỏi:

- Thôi, ở nhà nhìn chưa chán hay sao mà đến đây vẫn nhìn hoài vậy.

Tất cả ánh mắt còn lại đổ dồn vào nó. Nó chợt dạ, chết cha, họ vẫn chưa biết nó từng ở cùng nhà với cả hai đại ma vương kia. Cho nên câu nói của nó vừa nãy có gì đó...không bình thường.

- À à...ý tôi là...thấy hai người thân thiết như vậy thì chắc cũng đến nhà nhau chơi rồi. Rồi thì ở nhà nhìn chưa chán hay sao mà đến đây vẫn nhìn.

Nói xong câu đó, những ánh mắt kia mới thôi soi mói nó. Phù...suýt thì lộ bí mật.

Hạo Thiên bỗng trở nên hào hứng:

- Lâu lắm mới có cơ hội đi cùng nhau, hay đi chung đi. Có gì trao đổi cho tiện.

Ý kiến của anh lập tức được mọi người tán thưởng, riêng nó không nói câu nào. Thế là 7 người, mỗi người một cặp (trừ Lâm Thiên Khánh vẫn cô đơn lèo đèo chạy theo nó và Hạo Thiên) đi thành một tập đoàn. Đi đến đâu là thu hút sự chú ý đến đó vì toàn trai xinh gái đẹp. Nó không chắc là bọn họ có nhìn thấy gái xinh như Huỳnh Lệ Anh hay không nhưng chắc chắn một điều, bốn tên sát gái kia đã làm bao nhiêu cô nàng chảy nước miếng.

Huỳnh Lệ Anh ôm ấp cánh tay của hấn phát bực, định hất ra nhưng nhìn thấy nó đang nhìn mình, Dương Hàn Phong lại ôm cô ả chặt hơn làm Lệ Anh khoái chí vô cùng. Sắc mặt nó không được tốt lắm, Hạo Thiên cũng đã nhìn ra.

- Hàn Phong, chiếc váy này có đẹp không? - Huỳnh Lệ Anh xun xoe khoe một chiếc váy màu xanh lá úa, nhìn mặt bằng chung thì khá là quyến rũ.

- Đẹp. - Hấn trả lời qua quýt.

- Váy còn cái này thì sao?

- Được được.

- Thế cái này?

- OK, OK.

- Hàn Phong à, này giờ anh có nghe em nói gì không vậy? Anh cũng chọn đồ đi chứ.

Huỳnh Lệ Anh phụng phịu nói.

Dương Hàn Phong nãy giờ ánh mắt đều hướng đến con nhóc lanh chanh kia chứ có đoái hoài gì đến Huỳnh Lệ Anh đâu. Nghe nói thế, vì không muốn phiền phức nên trả lời đại:

- Em chọn trước đi, lát tôi sẽ phối hợp với đồ của em.

Miệng Lệ Anh cười rạng rỡ rồi tung tăng đi kiểm đồ.

Nó đang vân vê, bỗng rồi trước hai chiếc váy. Một chiếc màu trắng tinh khiết, dài trên mắt cá chân tầm mười phân. Hoa văn không nhiều nhưng chất liệu vải rất đẹp. Chiếc còn lại cũng màu trắng nhưng tà váy trên ngắn hơn tà váy dưới một khoảng tầm ba mươi phân. Tà dưới gần chạm mắt cá chân, tà trên chỉ thấp hơn đầu gối mười phân. Hoa văn có vẻ nhiều hơn chiếc kia một chút nhưng không bị lòe loẹt quá mức. Thực sự hai chiếc này đều rất vừa ý nó, nó không biết xử lý ra sao.

- Lấy cái này đi. - Hai tiếng nói phát ra từ hai bên khiến nó giật mình. Hạo Thiên và Lâm Thiên Khánh mỗi người chỉ một chiếc váy khác nhau. Hạo Thiên thích chiếc đầu tiên, còn Thiên Khánh thì chọn chiếc thứ hai.

- Haiz, đã phân vân thì lại bị hai người làm cho rối hơn. - Nó chán nản.

- Gợi chiếc váy này lại đi. - Một lần nữa Hạo Thiên và Lâm Thiên Khánh lại đồng thanh nói.

Đồ được gói xong, mỗi người đưa một chiếc cho nó:

- Em/Cậu cầm lấy.

Nó hết nhìn hai túi đồ lại nhìn sang hai tên kia, mỗi người một sắc mặt.

- Thôi, không cần hai người mua hộ. Để em tự trả tiền.

Nói rồi nó tung tăng đến quầy thu ngân, hai tên kia không kịp cầm một câu.

- Chị ơi tính tiền hộ em.

- Đợi chị lát nhé. - Vừa lúc đó điện thoại của cô thu ngân rung chuông. Cô nhấc máy nghe.

-[Nếu cô bé đó nói hai túi đồ ấy giá bao nhiêu thì cứ nói giá thấp nhất vào. À, tầm 200k thôi. Số còn lại tôi sẽ trả] - Giọng Hạo Thiên vang lên bên kia đầu dây.

-[Vâng cậu chủ]

Nó đợi một lúc thì cô thu ngân bước ra, tươi cười:

- À, của em hết 200k.

Nó ngạc nhiên:

- Dạ? Chị...chị xem lại giùm em...có bị sai số ở đâu không ạ?

Hai chiếc váy này ở chi nhánh chính của Nhật Hạo, không thể có chuyện rẻ như vậy được. Nhất định là có gì mờ ám ở đây...

- Không đâu em, hai mẫu này là hai mẫu đang hot. Giám đốc nói nếu ai mua cùng lúc hai chiếc này thì chỉ lấy giá đó thôi mà.

- Ồ...

Dường như nó chưa tin cho lắm, nhưng cũng trả tiền nhanh rồi bước tới chỗ Hạo Thiên và Thiên Khánh.

Hạo Thiên xoa đầu nó:

- Đồ đã để em trả tiền rồi thì giãy phải để anh. Không được từ chối.

- Nhưng..

- Tặng quà cho em

- Nhưng anh đã tặng em nhiều quà lắm rồi. - Nó nhìn xuống cổ, chiếc vòng cổ mà anh tặng nó vẫn lấp lánh sáng chói ngời. Hai chữ T-K quện vào nhau sáng rực lên, chiếu vào mắt anh. Anh cười mờ ám

- Em chịu đeo chiếc vòng đó mới là món quà quý nhất đối với anh.

- Là sao ạ?

- À, không có gì. Chúng ta đi chọn giày thôi.

Rồi ba người lại theo nhau đến gian giày. Trời ơi, nhìn mà nó muốn khóc luôn. Đôi giày cao gót thấp nhất ở đây cũng khoảng 5 phân. Đã vậy gót còn nhỏ xíu, chỉ sợ nó vừa đeo lên đã gãy làm đôi.

Nó nhìn anh, rồi nhìn Lâm Thiên Khánh, cuối cùng nhìn sang mấy đôi giày cao chon vòn kia. Nó...không thể quát nổi loại này!

- Anh Thiên...có giày đế thấp hay giày búp bê không? Loại này em mang không nổi...

Hạo Thiên thờ dài:

- Đi Catwalk ai lại mang giày đế thấp hay giày búp bê hả em. Thôi, cố gắng tập luyện đi.

Rồi anh chọn một đôi giày, đưa cho nó:

- Thử mang đôi này đi. Ngoan, cố gắng một chút.

Nó nhìn đôi giày cao gót một cách sợ sệt...Nó màu trắng xoá như tuyết, gót cũng phải cao chừng 6-7 phân. Trên bề mặt còn có hai quả cầu tuyết màu xanh huyền ảo. Hai bên đính những hạt đá trắng lấp lánh. Thực sự nó rất đẹp.

Nó cố xỏ đôi chân vào đôi giày, cũng không quá khó. Nhưng để đứng lên, nó mất khá nhiều công sức. Gót giày nhỏ quá, chỉ sợ gãy gọn.

- Em cứ đi như bình thường, không sao cả.

Hạo Thiên nhìn nó rồi chạy ra cách nó một khoảng không xa. Rồi vẫy tay ý muốn nó bước lại gần. Nó xập xễnh đi từng bước chậm, mấy lần suýt nữa thì ngã lăn ra.

Một lúc sau, nó đã lấy được cân bằng trên đôi giày cao gót. Không còn khom lưng chống đỡ nữa, nó đứng thẳng người lên, mắt nhìn về phía trước. Bước được một đoạn thì cổ chân nó nghẹo về một bên. Nó nhắm chặt mắt sẵn sàng cho cuộc hôn đất vĩ đại nhất đời nó.

Nhưng không, Dương Hàn Phong lại như một bóng ma lúc ẩn lúc hiện, thời khắc này lại đỡ lấy nó. Khoảng cách giữa hai người cũng không quá xa làm nó bỗng đỏ bừng mặt.

Hạo Thiên vội vàng chạy lại, đỡ nó ra khỏi hán rồi sốt sắng hỏi han:

- Vy Khánh, em có sao không?

Nó lắc đầu, rồi ngồi tụt xuống sàn. Xoa xoa đôi chân đã đỏ ửng vì giày cao gót. Hán và Hạo Thiên cùng nhìn thấy, cùng nhau có cảm giác giật giật nơi ngực trái.

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh cầm trên tay một đôi giày khác, tiến vào. Đôi giày này khác với Hạo Thiên, nó trong xanh màu thủy tinh, bề mặt được đính pha lê nhỏ xíu vô cùng ưa nhìn. Gót giày chắc chỉ cao tầm 5 phân, lớn hơn đôi vừa nãy một chút. Dọc gót giày cũng được đính đá thành những hình trái tim lồng vào nhau. Toàn bộ đôi giày nhìn tưởng như trong suốt nhưng lại có màu, nhìn lâu lại tưởng như trong suốt. Thực sự rất tinh tế.

- Cậu thử đi đôi này trước đi. Tập luyện từ thấp đến cao sẽ tốt hơn. Tôi đã lấy sẵn cho cậu một số đôi giày từ 5 đến 10 phân. Từ từ mà học.

Nó nhăn mặt nhìn cậu, rồi lại xoa xoa đôi chân đau của mình. Cuộc thi này không dễ ăn như nó nghĩ, cũng phải khổ cực lắm chứ.

Bảo Nhi và Thiên Bảo cũng đã đến chỗ của bốn người. Cùng lúc đó Huỳnh Lệ Anh cũng đến. Tất cả tụ họp thật đông đủ tại gian giày cao gót.

Vừa nhìn thấy mấy đôi giày cả chục phân, long lanh đắt tiền, Lệ Anh sáng cả mắt lên, xuýt xoa:

- Oaaaa...thật đẹp quá đi...

Rồi cô ta lấy liền tiếp những đôi giày cao khủng bố đó và thử hết. Nhìn cảnh Huỳnh Lệ Anh mang những đôi giày cả chục phân mà vẫn đi được thẳng, thậm chí còn xoay vòng vòng nhún nhảy lung tung nữa, nó liền cảm thấy khâm phục lẫn ghê rợn. Nó tưởng tượng ra cảnh Huỳnh Lệ Anh bước hụt một cái, gót giày bé như que tăm kia gây đến xước. Huỳnh Lệ Anh ngã úp mặt xuống đất, chổng mông ra ngoài. Giày mỗi chỗ văng một cái. Thế thì buồn cười chết mất.

Chưa bao giờ trong đời nó cảm thấy nể phục Huỳnh Lệ Anh như lúc này.

Không rảnh nhìn Lệ Anh xoay đi xoay lại mấy đôi giày cao gót, Lâm Thiên Khánh đã đi về phía nó, trước mặt Dương Hàn Phong. Cậu cúi xuống, nâng một chân của nó lên, nhìn vào vết thương đỏ ửng của nó, dịu dàng hỏi:

- Đau lắm nữa không?

- Đỡ hơn rồi. - Nó đáp.

- Mang đôi giày này đi, nó sẽ không làm cậu đau nữa.

Nói rồi cậu đưa cho nó đôi giày thủy tinh trong suốt ấy. Nó mỉm cười nhận lấy. Nhìn qua nó cũng khá thích đôi này.

- Để tôi mang cho cậu.

Lâm Thiên Khánh dịu dàng cầm lấy chân nó, xỏ vào đôi giày màu thủy tinh trong suốt kia. Đôi chân trắng muốt của nó nổi bật trong màu như không màu của đôi giày.

Nãy giờ, Dương Hàn Phong đứng đó đã thấy hết tất cả. Hắn không nói gì, cũng không làm gì. Chỉ đứng đó, và nhìn. Những cử chỉ dịu dàng như Lâm Thiên Khánh chắc chắn hắn không bao giờ làm được, cho nên ánh mắt an tâm của nó hồi nãy sẽ mãi không dành cho hắn.

Chọn đồ xong, trời cũng đã tối hẳn. Nó lo lắng nhìn lên bầu trời, có vẻ nó sắp đổ mưa. Ở đây có nhiều người chắc chắn không để Dương Hàn Phong hay Hạo Thiên đưa nó về được. Như vậy sẽ lộ mất. Mà nếu hai tên đó không đưa nó về, thì nó phải đi đâu?

Dương Hàn Phong nhìn lên trời, trầm tư:

- Trời tối và sắp mưa rồi. Hay chúng ta đi ăn đi.

Lời đề nghị của hắn được hưởng ứng nhiệt tình. Nhất là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo. Bảo Nhi hí hửng cười toe toét:

- Đi chứ, được hội trường mời đi ăn đâu phải là chuyện dễ.

Nó thực sự không muốn đi chút nào. Hết nhìn Hạo Thiên, nhìn hắn rồi lại nhìn sang Lâm Thiên Khánh. Chẳng thấy ai phản bác, nó mới khẽ nói:

- Mọi người cứ đi đi. Tôi sẽ bắt taxi tự về được.

Nó toan đi thì Hạo Thiên đã nắm lấy cổ tay nó. (hành động này cũng lọt vào mắt xanh của Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh, hai người nhìn Thiên bằng ánh mắt sát thủ). Hạo Thiên giờ giọng năn nỉ:

- Em cũng đi với mọi người đi. Trời tối rồi, con gái như em về một mình nguy hiểm lắm. Rồi lỡ lại có ai bắt nạt thì...

- Em không bắt nạt chúng nó thì thôi, làm gì có ai bắt nạt được em. - Nó cười tươi.

- Nhưng trời cũng sắp mưa rồi, em nên ở lại cùng mọi người thì tốt hơn.

Hạo Thiên hết lời khuyên bảo nó nhưng hình như nó vẫn chẳng xoay chuyển. Cuối cùng, hắn cũng phải ra tay:

- Sao không dám đi? Em sợ gì hả?

Nó lập tức bị mắc bẫy của hắn:

- Sợ...sợ cái gì chứ.

- Vậy tại sao không dám đi?

- Chỉ là đi ăn thôi mà, được, đi thì đi.

Nó giẫm chân bình bịch chạy vọt lên trước, Hạo Thiên bật cười chạy theo. Lâm Thiên Khánh theo sát gót nó và anh. Tiếp theo là Dương Hàn Phong bị Huỳnh Lệ Anh bám như đĩa dính ngàn năm. Hắn gỡ ra thế nào cũng không được. Cuối cùng là couple hạnh phúc Nhi - Bảo vừa đi vừa cười khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Kế hoạch

Bảy người quây quần lại một chiếc bàn ăn rất lớn bằng thủy tinh trong suốt. Bên trên phủ một chiếc khăn trải bàn trắng tinh. Tuy chỉ là khăn trải bàn nhưng họa tiết trên chiếc khăn rất tinh tế. Quả thực ở đây cái gì cũng hoàn hảo.

Bọn họ bắt đầu gọi món. Nó tròn mắt nhìn Hàn Phong và Hạo Thiên lật đi lật lại menu trên tay. Hắn vát chân chữ ngũ, hất hàm hỏi Hạo Thiên:

- Thiên, nhà hàng của mày có gì ăn được không?

- Trừ bát đĩa ra thì cái gì cũng ăn được. - Hạo Thiên nhàn nhạt đáp, rồi quay sang hỏi nó - Em ăn gì?

- Dạ...

Nó lúng túng.

- Anh ăn gì thì em ăn cái đó.

Hạo Thiên gật đầu rồi bắt đầu gọi món.

- Tôn Khoác Long Bào, Vịt Quay Thượng Hạng, Bào Ngư, Tôm Chiên, Gà Tần, Bò Bít Tết, bla...bla...

Chắc anh biết rõ tính ham ăn của nó nên đã phòng bị trước, gọi cả tá món ăn ngon nhất ra. Nó nghe mà hơi chóng mặt, nhìn anh không chớp mắt.

- Nhìn ghê thế? Đói rồi à? - Anh chọc - Yên tâm, lát anh sẽ cho em ăn thỏa thích.

- Anh đâu cần đánh giá cái dạ dày của em như vậy. - Nó chu mỏ phụng phịu.

- Anh đùa thôi mà. Dạ dày của em dù lớn đến đâu anh vẫn có thể nuôi được. - Hạo Thiên cười toét miệng và ngay lập tức bị hắn véo một cái vào sườn, ngã lăn ra đất.

Anh lồm cồm bò dậy, nhăn nhó hét toáng lên:

- Máy làm gì thế hả?

- A, mình ngứa ngáy chân tay ý mà, Ý, xin lỗi nhé! - Hân cười hả hê. Vừa lúc đó, nhân viên đã dọn đồ ăn lên bàn. Tất cả là 24 món, xếp chặt kín bàn ăn. Toàn là những món nó chưa từng thấy bao giờ...

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi, mọi người ngồi vào thường thức. Bàn hình tròn nên mọi người ngồi khá gần nhau. Lâm Thiên Khánh ngồi cạnh nó, bên cạnh nó là Dương Hàn Phong rồi đến Huỳnh Lê Anh rồi đến Hạo Thiên (đối diện nó). Cuối cùng là couple Bảo Nhi - Thiên Bảo đang dùng con mắt to tròn nhìn bàn ăn mà Hạo Thiên gọi lên.

Anh ta coi họ là lợn hay sao!

Nhưng...dù sao không mất gì mà cũng được ăn ngon, như vậy cũng đủ rồi. Hảii...

- Em ăn đi! - Hạo Thiên đẩy về phía nó một đĩa bò bít tết nhìn rất bắt mắt. Nó cười ngược. Đối với những món ăn như thế này, nó làm gì biết ăn chứ!

Dao, đĩa, nó còn chẳng biết sử dụng nữa là...

Huỳnh Lê Anh ăn một cách nho nhã và thanh thoát. Quả là gái phở, không giống bất kì ai. Vẻ xinh đẹp vốn có của cô ấy lại được tôn lên như một hoa hậu thực sự.

Nhưng chưa “hoa hậu” được bao lâu thì cô ta buông đĩa, uống nước. Nhìn thấy nó vẫn đang hí hoáy, chưa ăn được gì, cô ta liền giờ giọng châm chọc:

- Vy Khánh, sao vậy em? Không biết ăn à?

Nó cắn môi nhìn Huỳnh Lê Anh. Cô ta nghĩ nó là ai cơ chứ. Sao lại có loại người sống trong thế kỉ này mà còn khinh người thế này cơ chứ!

Nó cười lệch, nhìn cô ta rồi cầm đĩa lên, cố tình chứng minh cho cô ta biết nó không hề thua kém. Nhưng vừa cầm lên, nó lại lúng túng. Nhớ...có làm sao hay thế nào thì...mất mặt chết!

Bảo Nhi đang ăn, ngước lên nhìn nó, tròn mắt:

- Khánh, sao mày còn không ăn đi?

- À...không...không hợp khẩu vị cho lắm...- Nó lúng túng trả lời.

Nghe vậy, Hạo Thiên đứng bật dậy:

- Để anh đổi món cho em. Phục vụ...

- Thôi không cần đâu anh, em...vẫn ăn được mà! - Nó giật mình xua tay.

- Em không ăn được thì để anh gọi món khác...

- Em ăn được, ăn được mà!

Nó cười một cách gượng gạo. Trong lúc nó đang hỗn loạn thần trí thì điện thoại Huỳnh Lê Anh reo. Cô ấy lấy khăn lau tay, lau miệng rồi sang choảnh cầm lấy điện thoại, áp lên tai.

Nghe điện thoại xong, cô ấy đứng dậy. Mím cười dịu dàng làm nó không muốn nuốt cơm:

- Nhà em có khách đến. Mọi người ở lại vui vẻ nhé! Mong rằng chúng ta sẽ có những lần đi chơi như thế này. Hàn Phong, em về nhé!

Nó lẩm bẩm: “Lượn ngay đi cho nước nó trong. Bày đặt chào với chả hỏi...”

Huỳnh Lê Anh đi rồi, nó mới thờ phào nhẹ nhõm, ngã người ra phía sau. Cô ta đi rồi, nó còn cần giữ thể diện gì nữa chứ! Chén thôi!

Nó vung tay cầm lấy miếng thịt bò, xé làm đôi rồi tòm lượn vào miệng, nhai nhuộm nhuộm. Rồi vớ lấy cốc nước, tu ừng ực.

Hàn Phong đã quá quen với cái tính vô duyên của nó, nên vẫn bình thản ăn. Còn Hạo Thiên, Thiên Khánh và Thiên Bảo thì nhìn nó ăn mất phần của ông nội họ vậy.

Đang ăn rất hăng say, nó ngước lên, ngo ngoáy hỏi:

- Sao nhìn tôi ghê thế?

Bảo Nhi uống nước quý tộc, rồi thờ dài nhìn ba người con trai đang tròn mắt nhìn nó, chẹp miệng:

- Haiz, các anh thông cảm. Vy Khánh từ nhỏ đã không biết giữ thể diện, càng không có duyên. Cho nên cái tướng ăn nó hơi...

Bảo Nhi nhún vai rồi thờ dài thườn thượt, nói với nó:

- Còn mày nữa. Ăn uống thế này thì tới hôm đó đi thi thể quái nào được.

Nó mắc nghẹn trong cổ họng, vội vội cốc nước, nhắm mắt nhắm mũi hỏi:

- Há? Thi cái gì cơ?

- Mày không biết à? Thi Catwalk xong trường sẽ tổ chức tiệc. Tất nhiên từng hành động của thí sinh cũng được giám khảo bí mật theo dõi. Mày ăn uống cái kiểu này thì có mà âm điểm

“Phụt...” nó tuôn hết cốc nước ra ngoài:

- Cái gì cơ?

- Rốt cuộc là mày ngu hay bị chậm tiến vậy hả? Tối hôm đó có ba hoạt động: Đi Catwalk, tổ chức tiệc và nhảy. Chết rồi, tao thực sự lo cho mày Khánh ạ. Tưởng ăn thì “như một vị thần (king)”, tưởng đi thì như khủng long sống lại mà còn nhảy với nhót. Oh My Godddd!!

Bảo Nhi ca thán, sắc mặt lo lắng thấy rõ. Nó nghe mà trắng bệch cả mặt. O, trước giờ nó cứ nghĩ là tối đó chỉ thi Catwalk thôi chứ? Ở đâu lòi ra thêm hai cái thứ tiệc tùng với nhảy nhót này vậy? Chết nó rồi, chết thật rồi!!

- Có thật không? - Nó nhìn Hàn Phong, Hạo Thiên và Thiên Khánh. Và ba chàng cùng gật đầu cái rụp.

- Sao mấy người không cho tôi biết sớm? - Nó hét lên.

- Tưởng em/cậu biết rồi! - Đồng thanh.

- Ahuhu, chết tôi rồi. Xong thật rồi, thì thò cái gì chứ? Ăn với uống, tiệc với tùng, nhảy với nhót. Giày cao gót tôi còn đi không nổi, nói gì nhảy tung tung trên cái gậy đó chứ!!

Nó khóc ròng. Lần này thì hay rồi, thì toàn vào những cái nó chả hiểu mù tịt gì.

Hạo Thiên dỗ dành:

- Thôi ngoan. Anh có thể dạy em nhảy!

- Thôi, dạy cũng thể thôi. Em sẽ dẫn bẹp chân anh mất! - Nó mếu máo.

- Không sao cả. Còn 4 ngày nữa cơ mà. Học nhảy hai ngày là cùng. Còn học cách ngồi trong bàn tiệc thì...đành nhờ thằng PHONG dạy em vậy.

Hạo Thiên lập kế hoạch thật chi tiết.

- Tại sao tao phải dạy con bé này? - Hấn dù rất thích nhưng vẫn cố ngang giọng dừng dừng. Thấy thế, Hạo Thiên bèn nói:

- Thế thôi vậy. Thiên Khánh, nhờ cậu khoản dạy nhóc này...

- Ấy ấy, mạnh động thế. Tao nói thế thôi mà! - Hấn chặn ngang lời nói của Hạo Thiên. Suyt nữa thì mất phần lời.

- Thế mày có dạy không? - Hạo Thiên cười

- Dạy mà, dạy mà. Sao mà gât thế.

Hấn nhăn nhó trả lời.

Lâm Thiên Khánh bắt mắt nhìn Hạo Thiên:

- Vậy thì tôi phải làm gì?

- Việc của cậu chỉ ở nhà tập hết những gì đã nói ở trên. Và phối hợp đồ với nhóc con. Vậy thôi. - Hạo Thiên đang cố hết sức làm giảm thời gian gần nhau của nó và cậu.

- Ừm...- Cậu có vẻ không thích lắm nhưng kế hoạch đã định sẵn. Phán lại thì không hay.

Hạo Thiên nhìn nó:

- Xong. Giờ còn lo lắng nữa không?

- Đờ hơn rồi. Nhưng...

- Thôi, không phải lo lắng gì cả. Ăn đi nào. Hôm nay là ngày cuối cùng cho em ăn kiểu “vị thần” này đấy.

Nó bèn ngoan ngoãn ăn hết phần của mình.

Bốn ngày nữa thực sự sẽ là những ngày rất vất vả và đầy kỉ niệm trong lòng nó!

Tập nhảy với Hạo Thiên, tập ăn với Hàn Phong. Cái nào khó hơn nh?

Haiz...không nghĩ về vấn đề đó nữa. Nó phải về “tập ngữ” đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Giày cao gót

(Mấy nhiệm vụ học hành không có gì mới nên tui nhanh nhé)

Chiều, hôm nay là lịch tập nhảy với Hạo Thiên. Trước khi tập nhảy là phải tập đi giày cao gót.

Haiz, nghĩ tới đã nản.

Nó thờ dãi rồi nhìn chiếc giày 5 phân trước mặt. Nhiệm vụ của nó là phải vác đôi giày này đến phòng tập của Hạo Thiên.

Nghe thì dễ đấy, nhưng thực hành thì...

..-

Nó loạng quạng đi trên đôi giày đó. Mặc bộ váy học sinh mà Lâm Thiên Khánh tặng cho hôm qua. Ahihi, khá dễ thương nha...

Bỏ đôi giày đi là hoàn hảo rồi.

Haiz...

Vì đây là việc luyện tập của từng nhóm nên không thể nhờ Dương Hàn Phong đưa đi được. Nó đành làm phiền đến Lâm Thiên Khánh, bắt cậu phải ra trạm xe buýt đón nó. Nhất định không cho cậu vào nhà.

Còn lí do thì...

Đến trước cổng phòng tập của Hạo Thiên (phòng tập của Hạo Thiên ở bên ngoài, không phải ở nhà), nó bước xuống và tạo nĩa thì vỡ mồm vì trượt chân. May mà có Lâm Thiên Khánh đỡ, không thì...mất thì.

Hạo Thiên vui vẻ nồng nhiệt đón nó vào, nhưng lại nhìn Lâm Thiên Khánh với ánh mắt chẳng mấy đón tiếp. Điều này cậu có thể hiểu. Nhìn ánh mắt của Hạo Thiên nhìn nó cậu đã biết được anh đang nghĩ gì mà.

Nhưng thật tiếc cho Hạo Thiên, Lâm Thiên Khánh cậu đây cũng rất thích nó.

Nếu là những thứ khác, hay bất kể cái gì cậu đều có thể nhường cho mọi người. Nhưng nó thì không. Dù có mất tất cả, cậu cũng không thể mất nó được.

Đầu tiên, anh tập nó đi thẳng người trên giày cao gót. Anh đặt một quyển vở trên đầu nó, cho nó đeo giày cao với chiều cao gót tăng dần từ 5-7 phân.

Mặt nó căng hết sức, mắt tròn to để xác định phương hướng. Điều này làm anh và cậu đều phải phá ra cười.

- Nào, dẫn mặt ra! Làm gì mà căng như sắp đi đánh giặc thế?!

Hạo Thiên nói rồi lăn ra cười. Lâm Thiên Khánh cũng chẳng nề nang, ngồi cười hết công suất. Nó tức tím mặt, giậm chân bình bịch. Mà quên rằng...nó đang "đứng" trên một cái sào được gọi tắt là giày cao gót!

Quả như dự đoán, nó chới vơi một lúc rồi ngã sấp xuống đất. Nhìn bộ dạng nó thảm hơn bao giờ hết: Hai chân chống ngược lên, giày cao gót mỗi chiếc bay một nơi, mặt úp xuống đất, hai tay áp sát nền gạch hoa. Trông nó bây giờ chẳng khác nào con sâu đang bò bò...

Hạo Thiên kinh ngạc mở to mắt. Trời ơi, bé con của anh...sao lại thảm đến vậy! Ngã đến không thấy quê hương luôn. Anh định chạy để đỡ, thấy nó cũng tội ghê nhưng mà...nhặt mồm cái đã!

Nó bị ăn một cú ngã lịch sử, không còn mặt mũi nào. Thế mà hai tên con trai kia cứ nhìn nó cười không ngậm được mồm. Đau đớn đứng dậy, nó hét lên, to đến nỗi phòng tập của Hạo Thiên dù cách âm đến mấy cũng không có tác dụng:

- Anh còn tình người nữa không hả Hạo Thiên? Còn cậu nữa, Lâm Thiên Khánh. Tôi là Queen của cậu đó. Cậu nữ lòng nào để hoàng hậu của mình chết không nhắm mắt?! Hai người...đứng là máu lạnh mà! Tôi thật vô phúc, vô phúc mới đi kết bạn với mấy người!

Hạo Thiên ho khan rồi chạy đến đưa cho nó ly nước:

- Nào dám...Vy Khánh. Em bớt giận, hạ hỏa, hạ hỏa. Anh nào dám làm phiền. Chỉ là...cảnh tượng ngàn năm có một ấy buồn cười ừ chịu được...

- Đi ra! Anh...anh còn dám chế nhạo em! Huu, tôi bất hạnh quá mà!

Lâm Thiên Khánh cũng nhập cuộc:

- Kích động quá Queen của tôi ơi. Chuyện còn con như vậy sao lại khiến cậu nổi nóng rồi. Cậu cứ như thế này thì làm sao mà tập được. Không tập được thì sẽ không thi được. Không thi được thì không được giải King and Queen. Không được giải King and Queen thì sẽ rất có lỗi với lớp...

- Dừng! - Nó chặn họng Lâm Thiên Khánh - Cậu nói nhiều quá!

Rồi nó lại kiêu hãnh đứng lên, rồi lại suyt ngã. Hai thằng "nghiệt nhân" kia lại bụm miệng cười. Nó lại suyt nữa cời giày ra mà phang cho mỗi thằng một nhát...

Thật tức chết mà!

Nó đi trên đôi giày cao đó đến sung dỏ cả chân mà vẫn chỉ lết đệt được vài bước ở đôi giày năm phân. Quả thực học cái này còn khó khăn hơn cả học Hoá.

Hạo Thiên cho nó 2 tiếng nghỉ lấy sức và ăn chiều. Còn anh phải về nhà để giải quyết một số công việc gì đó. Nó và Lâm Thiên Khánh bèn gọi com hộp.

Nếu như là nó của bao ngày khác, gặp những chuyện ăn uống bình thường như thế này thì nó sẽ xử lý khác. Nhưng hôm nay nó hơi khác, cho nên nó xử lý không mấy bình thường.

Nó chỉ động đũa vài miếng rồi bỏ dở, ngồi tự ki ở một xó. Lâm Thiên Khánh vốn đã không ăn nhiều, cũng đem hộp com đi cho mấy chú chó lang thang.

Sắc mặt nó chẳng có gì là vui vẻ, vừa ịu xiu vừa lo lắng vừa đau khổ. Tập đến thế nào chẳng nữa, thì nó vẫn không đi được trên giày cao gót. Huống hồ còn nhảy chung với cả Lâm Thiên Khánh.

Cuộc thi này...chắc nó phải bỏ cuộc thôi.

- Không được bỏ cuộc! - Lâm Thiên Khánh như đọc được ý nghĩ của nó, đập bàn nói lớn làm nó hơi giật mình.

- Dù gì tôi cũng không học được. Chỉ còn hơn ba ngày nữa, mà nhảy tôi còn chưa biết, lại còn vụ ăn uống cho lịch sự sang chảnh. Tôi...không làm được!

Nó bắt lực nói. Trước giờ chưa có gì làm nó bắt lực như thế này. Kể cả việc nhóm bạn thân của nó mấy năm trước tan rã, trong khi nó là nhóm trưởng nhưng không giữ được nhóm. Chuyện này quả thực nó không làm được, dù cố gắng đến mấy, cũng không thể được...

- Cậu nữ để lớp chúng ta bị cười nhạo? Còn lớp trưởng Ngọc Vy, Hoàng Nhật, cô chủ nhiệm thì sao? Cậu nữ phụ lòng tin của họ?

- Nhưng...tôi không thể... - Nó rom róm nước mắt.

- Không gì là không thể cả. Mọi chuyện đều trông có vẻ bất khả thi cho đến lúc nó được hoàn thành. Cố lên, còn có tôi bên cậu mà! - Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó, an ủi.

- Thật không? - Nó sụt sùi.

- Thật. Nào, đứng lên. Tôi dạy cậu. Trông cách dạy của Hạo Thiên khá nặng nề. Yên tâm, sẽ không đau chân như hồi sáng nữa.

Lâm Thiên Khánh đỡ nó dậy rồi tháo đôi giày ra, đeo vào cho nó một đôi dép bông xinh xắn. Cậu lấy dầu xoa chân cho nó. Nhìn dáng vẻ chú tâm này của cậu...thật chẳng giống ấn tượng ban đầu của nó tí nào.

Cuối cùng thì cậu vẫn là một tên đại ca dịu dàng.

Nó bắt giác mỉm cười..

Nửa tiếng sau, cậu lại “bắt” nó đeo lại chiếc giày cao gót kia. Nhưng lại lót vào hai bên hai chiếc khăn lau mềm. Việc này sẽ không làm đau chân nó nữa.

Nó bước đi từng bước nhỏ theo sự chỉ dẫn của Lâm Thiên Khánh. Cậu đi sát bên cạnh nó, chỉ bảo từng li từng tí một. Khi nó chơi vơi sắp ngã, cậu lại đỡ nó, bắt nó đứng thẳng lên. Chẳng mấy chốc, nó đã đi thành thạo trên đôi giày năm phần.

Lâm Thiên Khánh nhìn thành quả do mình đào tạo ra, mỉm cười:

- Cậu thấy chưa. Tôi nói rồi mà, cậu nhất định sẽ làm được.

- Không tin được. Nhanh thật đấy, mới có nửa tiếng thôi! - Nó tự hào nhìn đồng hồ.

- Vậy giờ chúng ta chuyển lên giày bảy phần nhé! - Chóp nhanh lấy cơ hội, cậu đưa ra trước mặt nó một đôi giày cao gót nữa.

Nó chán nản, rồi cũng gật đầu. Phương pháp dạy của Lâm Thiên Khánh cũng khá ổn, chân nó cũng không còn đau như sáng nữa.

Bốn giờ chiều, Hạo Thiên mới lái xe đến nơi. Vừa vào để cửa, đã thấy nó đứng vô cùng tự tin trên chiếc giày bảy phần. Anh ngạc nhiên:

- Nhóc con à, em..

- Em đi được rồi! Hìhì... - Nó vui mừng nhảy nhót, gót giày ngoẹo về một bên nhưng nhanh chóng được giữ thẳng bằng.

Hạo Thiên mỉm cười khen:

- Nhóc con, em giỏi lắm.

- Đều là nhờ Lâm Thiên Khánh đã dạy em suốt buổi trưa đó. Phương pháp của cậu ta rất tốt. - Nó kể công, rồi nhìn Lâm Thiên Khánh.

Hạo Thiên nhìn cậu, không vui. Nhưng dù gì cậu ta cũng đã giúp anh dạy nhóc con. Không có cơ gì để anh bực mình cả.

- Cảm ơn cậu. - Anh khe khẽ.

- Có gì đâu. Cậu ta pà Queen của tôi mà. - Lâm Thiên Khánh cười nhẹ.

Buổi tập tan tằm vào 5 giờ chiều. Hạo Thiên đưa nó về nhà, hẹn nó ngày mai sẽ cùng anh tập nhảy. Nó gật đầu, trầm tư nhìn ra xa.

Chắc giờ này hần và Huỳnh Lệ Anh đã rất ấn ý trong việc phối hợp với nhau rồi. Họ đều là dân thượng lưu, đối với mấy việc như thế này đã chẳng có gì xa lạ nữa.

Nó không chắc có thắng được Huỳnh Lệ Anh hay không, nhưng tỉ số giữa nó và Huỳnh Lệ Anh chênh nhau khá lớn. Một bên là học sinh khoá đầu tiên, chưa có kinh nghiệm và không có tên tuổi gì trong trường. Còn một bên là học sinh khoá giữa, rất xinh đẹp, thành thạo và vô cùng nổi tiếng trong trường - hoa khôi khoá trước cơ mà.

Đây là không kể mấy anh chị lớp 12, lớp 11 và cả couple Nhi - Bảo nữa.

Haiz, khó ăn thật

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Tương xứng với cậu hay hần

Chiều hôm thứ năm, lịch tập nhảy (hay còn gọi là khiêu vũ) với Hạo Thiên. Lâm Thiên Khánh tất nhiên cũng đi theo. Nó lê cái xác đau ê ẩm, dư âm của buổi tập đi giày cao gót ngày hôm qua. Hai mắt cá chân nó như sưng phù lên, nhức nhối.

Nhưng vẫn phải vội vàng lết xuống nhà khi nghe tiếng còi xe của Lâm Thiên Khánh ầm ầm trước cổng. Chết rồi, không thể để Lâm Thiên Khánh vào nhà rồi nhìn thấy hần đang ngồi nhón nhơ xem TV được.

Dưới nhà, hần quả nhiên đàn ngồi gót táo xem TV. Thấy nó xuống thì buông dao, nhưng ánh mắt vẫn không rời cái TV:

- Tập nhảy đó hả?

- Ủ! - Nó trả lời vội.

- Cẩn thận ngày mai thăng Thiên lại phải bó bột bàn chân đấy. - Hấn tùm tùm, cắn miếng táo “rộp” một cái.

- Tôi đảm anh giờ. Khẩu nghiệp!

Nó nói xong thì lướt vội ra cổng, hấn ngồi trong nhà thôi xem TV, cũng vứt miếng táo xuống nhà. Không nói không rằng bỏ lên phòng.

Ngồi trên xe Lâm Thiên Khánh, nó có chút buồn ngủ. Gà gặt hết bên này sang bên kia, cuối cùng buồn ngủ quá chúi về phía trước.

Cộp...

Tiếng va chạm giữa đầu nó với phần trước của ô tô khá lớn làm nó tỉnh ngủ hẳn. Tay nó cảm nhận thấy quả ôi to dùng mọc trên trán nó ngày một đỏ rát, nó không khỏi mếu máo nhìn cậu. Lâm Thiên Khánh dừng xe, quay sang nhìn nó, cậu bật cười:

- Chừa cái tội đầu cũng vạ ngủ được.

- Lâm Thiên Khánh... - Nó nhăn nhó, xoa xoa cục sưng trên trán.

- Đùa thế, ngồi yên. Tôi băng vết thương cho.

Cậu lục trong ngăn tủ trước mặt một miếng băng dán cá nhân. Hình như chỉ có cậu có miếng băng kiểu này. Vì trên đó có vài nét chữ lơ mờ “Thiên Khánh” và hai cái chuông ở dưới. Cậu cẩn thận bóc ra và dán lên cho nó.

- Người đầu mà vụng về thế không biết...

Cậu vừa dán vừa nói, hình như lực có mạnh hơn chút làm nó kêu lên:

- Đây là giết người không cần dao a~!

- Tại cậu chứ tại ai!

Lâm Thiên Khánh nói, rồi lại tập trung lái xe.

Phòng tập của Hạo Thiên...

Hai người đến nơi, Hạo Thiên đã đến là bao giờ. Nhìn thấy nó cùng vết thương đang được băng trên trán, anh lo lắng:

- Nhóc con, em sao vậy?

- A, không gì. Bất cẩn xú a... - Nó cười.

“Hậu đậu. Em cứ thế này làm sao anh yên tâm đây...” - Hạo Thiên lo lắng nghĩ. Cô gái này còn ngây thơ quá, ngoài xã hội kia không đơn giản như cô ấy nghĩ. Cuộc thi này không đơn giản chỉ chọn ra King and Queen, cũng như buổi dạ vũ tối hôm đó không đơn giản là thi đấu giữa những cặp đôi.

Mà là...cuộc tranh chấp giữa những người có quyền lực và địa vị với những người tầm thường. Học sinh trường Hoàng Kỳ nổi tiếng chơi rất thâm và độc. Một cô gái như nó tại sao lại chọn thi vào trường như thế này.

Công nhận là trường Hoàng Kỳ chuẩn quốc gia rồi đấy, cơ sở vật chất và chất lượng học tập bậc nhất thành phố nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó. Ở Hoàng Kỳ, phân biệt giai cấp rất rõ ràng.

Thấy vẻ mặt Hạo Thiên có vẻ âu tư, nó tính nghịch hỏi anh:

- Sao? Đang tương tư em nào rồi?

Anh cười, véo mũi nó:

- Làm gì có cô nào. Nếu có thì...

- Thì sao hả? - Nó cười lớn.

- Thì là em thôi. - Anh trả lời làm nó cụt giọng, thôi cười.

- Sao? Căng thế. Nào, bắt đầu tập đi.

Thế là hiện trường vẫn như hôm qua: Nó và Hạo Thiên tập, nhưng khác cái là nay tập nhảy. Còn Lâm Thiên Khánh ngồi ngoài có nhiệm vụ nhìn, mà không muốn nhìn thì thôi (Hạo Thiên không cấm cản) và rót nước.

Lâm Thiên Khánh đường đường là đại ca giang hồ, thế mà nay lại phải đi rót nước cho người khác. Thật là chẳng biết để mặt vào đâu.

Hạo Thiên tập cho nó nhảy bằng chân không trước. Nó vì không có vấn đề gì nên nhip theo bước nhảy của anh rất ấn ý. Nó nghĩ “Thật ra nhảy còn dễ hơn đi giày cao gót đấy chứ!”

Nó đã lắm, lắm hoàn toàn. Ý nghĩ đó vừa chiếm hữu đầu nó được vài phút thì Hạo Thiên buông nó ra.

- Rồi, khởi động như thế được rồi. Đeo giày vào.

Anh hát hăm về phía mấy đôi giày cao gót trên giá để giày. Nó mặt xanh như đất nhái, nuốt nước bọt một cách khó khăn. Lâm Thiên Khánh thấy tình hình như này là nó không đi lấy, nên đã tự mình lấy một đôi giày ra cho nó.

“Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu lại muốn đổi đầu với tôi à?” Ánh mắt nó nhìn cậu như muốn đốt sống cậu vậy.

“Phải tập!” Cậu kiên định nhìn nó.

Rồi Hạo Thiên đeo giày vào cho nó, thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng. Rồi cho nó đứng dậy.

Không vấn đề.

Anh bắt đầu nhảy những bước đầu tiên. Anh chia tay ra, mời nó đặt tay lên. Nó hơi ngớ người ra, không biết làm thế nào. Hạo Thiên dịu dàng:

- Đưa tay cho anh!

Nó chưa kịp đặt tay lên thì Lâm Thiên Khánh ở ngoài nói lớn:

- Khoan!!!

Nó dừng lại, nhìn cậu đầy khó hiểu. Một lúc sau, cậu lấy ra một chiếc găng tay trắng mịn, đưa cho nó:

- Đeo găng tay vào. Cầm tay sẽ lây rất nhiều vi khuẩn.

Trời ạ.

Lâm Thiên Khánh, cậu từ bao giờ đã mắc bệnh sạch sẽ vậy?

Tuy thế nó cũng ngoan ngoãn đeo găng tay vào theo ý cậu. Về mặt Hạo Thiên có vẻ không vui...

- Lâm Thiên Khánh, ý cậu là tôi bẩn?

Hạo Thiên buông nó ra, tiến lại gần Lâm Thiên Khánh, khắp người tỏa ra nồng nặc sát khí.

- Tôi không có! - Cậu thản nhiên đáp, và cũng thản nhiên nói tiếp - Chỉ là lo cho sức khỏe của Vy Khánh thôi.

- Cậu...- Hạo Thiên mím môi.

Thấy tình hình căng thẳng như sắp đánh nhau to, nó vội can ngăn:

- Thôi thôi. Anh Hạo Thiên, là em. Em sợ tay em bẩn sẽ lây vi khuẩn sang anh. Hai người đừng cãi nhau nữa.

Không hiểu sao hai cái người này, động một tí là xích mích.

- Em là đang bảo chữa cho cậu ta! - Tuy nói vậy nhưng anh cũng đã thôi lăm lăm nắm đấm vào mặt Lâm Thiên Khánh.

- Thật mà. - Nó cười - Chúng ta bắt đầu thôi!

Anh lại đưa tay ra, nó đặt tay lên bàn tay lớn của anh. Thật sự...hết lời dễ tả.

Tuy đã đeo găng tay nhưng phần cổ tay của nó còn không bằng cổ tay của Hạo Thiên.

Thực sự...không trắng bằng, không đẹp bằng.

Nó than thở.

Anh bước đi những bước nhảy đầu tiên, yêu cầu nó phải bước theo anh. Nó chân được chân mất, lăm lăm lại vẹo chân về một bên, ngã sóng soài ra đất.

Anh lại dịu dàng đưa tay ra, như một thiên sứ.

Nó cố gắng đứng dậy, bước nhịp bước theo điệu nhảy của anh.

- Một, hai, ba...xuống, xuống một chút nữa...nào. Cố lên, làm lại nhé. Một...hai...

Anh kiên nhẫn dạy nó nhảy từng bước. Nhưng hình như nó không theo kịp, cứ chân vững chân ngã, chốc chốc lại tưởng như sắp ngã.

- Nhanh, nhanh chút nữa. Cố gắng lên, xoay, xoay nào...

Hạo Thiên có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều so với lần tập đi giày cao gót hôm qua. Anh không còn quá gắt gao việc bắt ép nó phải đi thật thành thạo, mà bây giờ lại chuyển hướng sang làm thế nào để học nhanh và thoải mái nhất.

- Xoay, xoay nhanh hơn một chút. Nào...

Nó cố gắng xoay nhanh hơn như lời anh nói. Nhưng thật không may...nó trượt chân, và một chiếc giày đã không theo ý nó, nhắm thẳng vào khuôn mặt đất giá của anh.

Nói cho chính xác là nó vừa đá vào mặt Hạo Thiên một cú...KHÔNG HỀ NHE!

Miệng nó há hốc ngạc nhiên, rồi vội vàng tới đỡ anh dậy. Nó nói hơi lắp bắp, có lẽ do quá hoảng:

- Hạo Thiên...anh...anh có sao không? Chết rồi, em...em xin lỗi...

- Anh...không sao! - Hạo Thiên hơi đau (không phải hơi đau bà con ạ) trả lời nó.

- Em biết là rất đau mà. Cái gót giày này gõ thùng mặt chứ chả chơi. - Nó e ngại nhìn anh.

- Đồ ngốc này. - Hạo Thiên bật cười - Anh không biết là em đang lo lắng hay hù dọa anh nữa.

- Thôi. Anh ra kia ngồi nghỉ chút đi. Để Lâm Thiên Khánh dạy em cũng được. Tình hình này anh còn tiếp tục thì chắc...viện chỉnh hình chào đón anh mất.

Nó đúng là đang vừa lo lắng vừa hù dọa Hạo Thiên thật.

Anh gạt đầu rồi ra hàng ghế chờ ngồi xem. Lâm Thiên Khánh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn anh, rồi bắt đầu dạy nó.

*

- Dẫm lên chân tôi đi! - Sau khi thấy nó nhảy cơ bản khá thành thạo rồi, cậu bắt đầu tập cho nó những bước nhảy khó dần.

- Không được. Sẽ...nát chân cậu mất!

Nó nghĩ Lâm Thiên Khánh hình như bị điên rồi, nó mà dẫm lên thì không què cũng quặt cho mà xem.

- Cứ dẫm lên đi! - Ánh mắt cậu kiên định thấy rõ - Như vậy cậu mới tập được động tác này.

- Chúng ta có thể...không tập động tác này nữa, có được không? Sẽ làm đau cậu đấy. - Nó khó khăn nặn ra từng tiếng.

Cả đời nó rất sợ làm đau người khác. Nhưng bấy lâu nay, hình như chẳng ai sợ làm nó đau lòng cả.

- Không sao cả. Cứ dẫm lên đi. - Lâm Thiên Khánh không hề có ý định thay đổi quyết định.

Nó hơi run thào đôi giày cao gót ra. Đang tháo đến chiếc thứ hai thì bị Lâm Thiên Khánh ngăn lại:

- Đỡ cả giày cao gót. Dẫm lên chân tôi.

Lần này thì nó sốc nặng. Cái gì? Lâm Thiên Khánh hôm nay ăn nhầm cái gì à? Chân không của nó dẫm lên chân cậu cũng đủ làm cậu không què cũng quặt rồi. Nếu còn thêm đôi giày cao gót này nữa thì chắc không bại liệt thì cũng tàn phế mất!

- Cậu điên rồi sao Lâm Thiên Khánh?

Nó tức giận pha lẫn thương xót nhìn Lâm Thiên Khánh. Cậu mỉm cười:

- Hi sinh cho cuộc thi một chút thôi. Có sao đâu!

Lâm Thiên Khánh hi sinh cho cuộc thi này nhiều đến thế, vậy mà nó...

Không được.

Phải tập luyện cho đáng hoàng để không phải xấu hổ khi đứng trước một tâm hồn cao cả như cậu!

Nó cố dùng hết sức nâng người lên, để trọng lượng đỡ tựa lại bàn chân nó. Còn cậu? Chắc là đau lắm, vì trong nháy mắt nó thấy Lâm Thiên Khánh khẽ run lên.

Nó thực sự đau lòng rồi.

Cuối cùng trong cả buổi chiều ngày hôm ấy, nó, Lâm Thiên Khánh và Hạo Thiên cũng đã hoàn thành nhiệm vụ học nhảy. Nó có thể nhảy tốt những bước cơ bản và biết một chút về những điệu nhảy điệu luyện.

Đổi lại cả hai chân nó đều đau nhức rã rời, như muốn lìa ra khỏi thân xác nó vậy.

Buổi tập kết thúc, Hạo Thiên bị nó đuổi về đường thương nên đã bị mấy anh áo đen hộ tống về nhà.

Nó nhìn Lâm Thiên Khánh đang ngồi trên hàng ghế trắng lạnh lẽo, vẻ khá mệt mỏi. Nó đòi xem chân cậu, nhưng cậu nhất quyết không cho.

Cậu chắc không đi nổi nữa, bèn gọi tài xế riêng đưa nó về nhà trước. Còn mình thì tự bắt taxi về nhà.

*

Nhà Dương Hàn Phong..

Nó về đến nhà, lòng tràn ngập lo lắng. Không biết vết thương của Lâm Thiên Khánh như thế nào rồi.

Nó nhìn xuống chân mình, aiss, đau chết được.

Nó lê về phòng mình. Bà Vân Thư chắc lại đi Spa nên không thấy có trong nhà. Nó khó khăn lắm mới leo lên được chiếc cầu thang, mở cửa phòng mình, nó ngạc nhiên khi thấy Dương Hàn Phong ngồi lì lì đọc sách trên bàn học của nó.

Nhưng vì chân đau, nên nó không nói gì hẳn cả. Xập xènh lét xác về giường, nó nằm vật ra, lẩm nhảm:

- Tùy anh muốn làm gì thì làm. Tôi mệt rồi. Không còn sức để...

Nó chưa nói hết câu, Dương Hàn Phong đã quẳng quyển sách xuống đất. Âm mị tiến lại gần nó. Người thấy mùi ám khí, nó bật dậy. Giật mình khi thấy khuôn mặt đẹp trai không tí vết của hằn đang ngày càng gần mình.

- Ê...ê...Dương...Dương Hàn Phong. Vừa nãy là tôi nói nhầm, tôi lỡ lời... Anh...đừng mạnh động. Bình tĩnh...

Dương Hàn Phong cười nhếch soái thần một cái, dí đầu nó:

- Nghĩ vớ nghĩ vẩn!

Nói rồi gấn cúi xuống, nhìn vào đôi chân đau của nó:

- Đau ở đây phải không?

Nó gật đầu.

Hắn cẩn thận xem xét “vết thương”. Tuy chỉ là vài vết trầy xước, chủ yếu là đau bên trong nhưng hắn vẫn bẻ quặt bẻ queo gì đó. Rồi xoa xoa nắn nắn gì đó nó không rõ. Nhưng chỉ tầm năm phút sau, chân nó thoải mái hơn hẳn.

- Đỡ hơn chưa?

Vâng, đây là tiếng nói của hắn. Chính xác là của hắn - Dương Hàn Phong.

Từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, à nhầm, từ thời quen hắn đến giờ nó chưa bao giờ nhìn thấy hắn ôn nhu một cách kì lạ như thế này.

Tuy dễ thương thật đấy nhưng vẫn cảm thấy...lạ lạ.

Không ngờ Dương Hàn Phong cũng có thể chăm sóc con gái dịu dàng như thế này.

Nó nhìn hắn mãi, dường như là không chớp mắt. Thế rồi hắn ngẩng lên, bật cười:

- Sao? Lại tưởng bỏ gì rồi?

- Làm..làm gì có...

Nó vội đánh trống lảng...

Xin lỗi đọc giả vì ra truyện hơi chậm. Vì cuối năm rồi, tác giả lại là học sinh cuối cấp nên phải ôn thi nhiều ời là nhiều. So-ni ha!

Đừng vì thế mà bỏ rơi truyện nha, tội Zy lắm.

Thế nha, yêu các cậu nhiều nhiều.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Có việc ăn thôi cũng không xong

Sáng hôm sau...

Nó gần như bị bại liệt, nằm lì một chỗ không dậy nổi. Vừa hôm qua chỉ mới đau ở chân thôi, hôm nay đã ê ẩm khắp người.

Vừa mở cửa phòng nó, Dương Hàn Phong ngán ngẩm nhìn con sâu đang cuộn tròn trong chăn. Không biết vì lười, hay vì đau nhức.

- Vy Khánh, dậy...

Tiếng hắn khàn khàn vọng vào từ ngoài giường.

- Dương Hàn Phong...anh...xin phép cho tôi nghỉ học hôm nay đi. Thực sự...tôi không dậy nổi nữa...

Nó làm nhảm trong đau thương.

Hắn thở dài một cái, rồi ngồi lên mép giường nó, định hất tung cái chăn ra:

- Được rồi. Không đi học thì cũng phải dậy. Em quên hôm nay mình phải làm gì à?

Nó lơ lơ mờ mờ mắt, nhìn hắn, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp:

- Làm gì chứ...

- Tập ăn. - Hắn nói như đi chơi.

- Trời ạ, có việc ăn thôi mà cũng phải tập. Tôi không dậy, không dậy...

Nó mè nheo, kéo chăn trùm kín đầu. Hắn thở dài lần 2 rồi vờ đi ra cửa, rút điện thoại ra gọi cho ai đó:

- À, Lê Anh...

Vừa nghe thấy hai tiếng “Lê Anh”, con buồn ngủ của nó trôi đi đầu mất tiêu. Mắt nó mở to, hơi kéo chăn ra để nghe xem hai người đó đang nói gì.

- Em nói anh qua đó hôm nay sao...

Nó khẽ bĩu môi một cái. Gì chứ Dương Hàn Phong sang chỗ của Huỳnh Lệ Anh thì chỉ có nước bị cô ta dụ dỗ chứ tập tành được gì. Rõ ràng là bảo hôm nay ở nhà dạy nó tập ăn tập uống gì đó, bây giờ có Huỳnh Lệ Anh rồi thì muốn bỏ rơi nó ở nhà chứ gì.

- Xin lỗi em, hôm nay anh RẤT BẬN vì có công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Nghe đến đây nó bất giác bật cười một cái. Hẳn từ chối Huỳnh Lệ Anh là vì nó? Trời ơi, thật không thể tin nổi. Lại còn “công việc quan trọng”? Việc liên quan đến nó quan trọng vậy sao?

Nó không biết cảm giác hiện giờ là gì, nhưng thực sự nó cảm thấy rất được an ủi. Cái chân nó dường như cũng bớt đau rồi.

Hắn cúp điện thoại, nó lại vội vàng chui vào trong chăn giả vờ ngủ tiếp.

Hắn biết tổng nó đã nghe được gì, cho nên lại giả vờ băng quơ:

- Mà con nhóc này cũng đâu có chịu dậy tập chứ. Hay là đến chỗ của Lệ Anh nhỉ?

Nó giật mình, bật dậy, hất tung cả chăn ra ngoài, mở to mắt nhìn hắn:

- Tôi...tôi...haizza, tôi đã nhận được tầm quan trọng của việc tập ăn rồi. Tôi dậy rồi, chúng ta cũng nên...tập luyện như kế hoạch chứ nhỉ?

Nói rồi nó chui vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân buổi sáng với tốc độ nhanh như ánh sáng.

Hắn gượng lắm mới không bật cười vì thái độ của nó, giờ không gắng nổi nữa ngồi xuống giường cười một mình.

*

Sau một thời gian chuẩn bị, hắn đã hoàn thành bàn tiệc đầy sang trọng. Nó quả thực rất bị luá mắt. Mới ngồi xem TV có 1 tiếng thôi mà hắn đã làm được cả một bàn tiệc như thế này, thật đáng ngưỡng mộ.

- Là anh tự tay làm sao?

- Đúng vậy. Có gì không ổn à?

Khẩu miệng nó thành hình chữ O to tướng. Hắn nhìn nó, cười nhẹ:

- Miệng em lúc này đủ để nhét vừa hai quả bi-a đấy.

Nó ngậm ngay miệng lại, cắn cắn môi nhìn bàn thức ăn. Thức ăn ở đây rất không giống thức ăn bình thường, mỗi đĩa chỉ có một món ít tí tẹo.

- Bình thường thì người ta ăn món nào thì mới đem ra, nhưng em là lần đầu tiên, cho nên tôi đã mang cả một lượt lên cho để.

Hắn nói.

Nó gật gật, tỏ vẻ dễ hiểu lắm.

Cửa mở, bà Vân Thư hình như vừa đi đâu đó về. Hắn và nó đồng thanh:

- Mẹ!

Bà cười tươi, tiến lại gần hai đứa:

- Các con đang làm gì vậy?

Hắn giải thích:

- Thực ra là trường con đang có cuộc thi...

- Mẹ biết...- Bà cười cười cắt ngang lời hắn - Và ngày kia là cuộc thi được tổ chức chứ gì.

- Tốc độ nắm bắt tin tức của mẹ chẳng khác xưa là mấy...- Hắn hướng ánh mắt nguy hiểm nhìn mẹ hắn.

Bà Vân Thư cười tà mị, ghé tai hắn nói nhỏ:

- Không nắm bắt tin tức nhanh thì làm sao biết được con đang nuôi con dâu mẹ trong nhà chứ...

- Mẹ...- Hắn hằm hè nhìn bà.

Bà cười tinh nghịch rồi đến gần nó, hỏi:

- Con đang học cách ăn uống trên bàn tiệc phải không?

- Dạ.

Nó gật đầu.

- Vậy được. Hàn Phong sẽ dạy con, còn ta sẽ ngồi giữa nhìn hai đứa để...để...ừm...có gì thì nhắc nhở.

- OK!

*

Tình hình hiện tại là nó ngồi đối diện Dương Hàn Phong, còn bà Vân Thư ngồi giữa khoảng cách hai người. Hấn nhìn nó, mặt nghiêm trọng.

Nhìn 6 món ăn được hấn dọn lên bàn trước, nó tò mò hỏi bà:

- Mẹ ơi..

- Sao con?

- Khi vào tiệc, người ta ăn ít như vậy sao mẹ? Không sợ đói sao?

Nó hướng ánh mắt thô con vào mấy món ăn tẹo teo trên đĩa. Bà Vân Thư và hấn bật cười.

- Không phải con ạ. Chúng ta vẫn còn rất rất nhiều món ăn khác chưa được dùng đến. Đây mới là món khai vị, sau món khai vị là món chính, cuối cùng là món tráng miệng.

Nó gật gù:

- Haizz, rắc rối ghê. Sao người ta không dọn lên một thể luôn mẹ nhỉ?

Nó ăn món khai vị, ừm, cũng không đến nỗi nào. Nó vẫn chống đỡ được những quả ăn xúp quý tộc hay bánh mì. Nhưng món chín quả là làm khó nó rồi.

Hấn luôn nhớ sở thích của nó, cho nên đặc biệt dành cho nó món bò bít tết. Nó vui không tả được, định xỏ vào sâu xé em bò thì bị hấn ngăn lại:

- Từ từ...

Nó ừ ừ. Thức ăn đến miệng rồi mà vẫn chưa được ăn, nó phải chờ đến bao giờ đây? Haizz...

Hấn đặt trước mặt nó bộ dụng cụ ăn uống gồm dao, đĩa, thìa...nói chung đủ cả, xếp đầy cả một ngăn. Lần lượt hấn và bà Vân Thư cũng vậy. Nó hỏi:

- Cần nhiều dụng cụ như vậy để làm gì? Không sợ bị rơi vào chân à?

Hấn giải thích:

- Mỗi món ăn dùng với một bộ dụng cụ khác nhau. Ví dụ như muỗng này, để dùng món xúp. Dạng xúp này là xúp chính, chứ không phải xúp khai vị. Dao và đĩa dùng ăn món chính làm từ thịt hoặc cá...

Nó gật gù. Hấn lại nói:

- Bây giờ em ăn thử đi!

Mặt nó sáng lên rồi cầm đĩa ăn ngay lập tức. Nhìn cách nó cầm cái đĩa chống ngược mà gượng gạo đến vô cùng, cả hấn và bà Vân Thư nhìn nó với vẻ mặt táo bón. Rồi hai người cũng ăn.

Nhìn cách hấn và bà Vân Thư cầm dao cắt, rồi lấy đĩa ăn, nó cảm thấy dễ học vô cùng, bèn ra tay bắt chước.

Nhưng sao...thịt dai vậy nhỉ?

Cắt...cắt...cắt...

“Sao mà vẫn chưa đứt nữa...” Nó nhăn mặt.

- Làm được không con? - Bà Vân Thư, vẻ mặt không mấy tin tưởng nhìn nó, kiểu như bà sợ nó sẽ quăng cả cái đĩa thức ăn này vào mồm con bà mất.

Hấn nhìn nó:

- Đầu tiên, em phải dùng đĩa để cố định thức ăn, rồi lấy dao cắt nó ra. Như thế này này...

Hấn làm lại một lần nữa cho nó xem, nó ô a một chút rồi làm lại. Nhưng thực sự...thịt bò dai khủng khiếp, nó cắt mạnh tay lắm rồi nhưng mãi mà vẫn chưa đứt.

Cắt...cắt...cắt...

Chưa đứt.

Mạnh tay hơn nữa..cắt...cắt...cắt...

Hừm, vẫn chưa đứt. Mạnh tay hơn nữa!

CẮT...CẮT...

VÉO....

Miếng thịt không lìa ra nhưng cũng không còn ở trên đĩa của nó, toàn bộ miếng bò bít tết to đùng ấy nhờ “sức mạnh” to lớn của nó mà bay thẳng vào mặt Dương Hàn Phong..

Không gian như nín lại, mặt nó và bà Vân Thư ngẩn lại như táo bón. Gỡ được miếng thịt bò trên mặt ra, Dương Hàn Phong mới lãnh đạm đọc lớn từng chữ:

- MẠCH...VY...KHÁNH!!!

Nó cười trừ, nghe rằng nhấm nhấm nhìn hấn. Không ngờ cái việc ăn uống này cũng khó đến vậy, nó nghĩ chỉ cần học một tiếng đồng hồ là hoàn tất. Nhưng này giờ đã quá 30p rồi mà nó vẫn chưa học được cách ăn món chính. Haizz...

Để tránh tình trạng hỏi này tiếp diễn lần thứ hai, Dương Hàn Phong đổi chỗ ngồi, lại gần nó hơn một chút. Hấn lại càng tỉ mỉ tận mẫn trong việc dạy nó cách ăn uống. Vừa dạy, hấn vừa cầm cái đĩa trên tay như thể nhắc nhở “Em không học hấn hỏi thì tôi sẽ lấy cái đĩa này xiên cho em một phát từ chân lên đầu”.

Cả buổi chiều hôm đấy, chỉ có bà Vân Thư chịu khổ. Ngồi ngắm hai đứa con quánh lộn nhau không biết bao nhiêu lần, rồi lại hoà giải ngồi học ăn như thật.

Có định cho bà đi ngủ không đấy?

Nhưng có vẻ học với hần rất hiệu quả. Nếu như nó không có tình chộc tức bản bằng việc giả vờ không làm được thì trình độ “giả làm con nhà từ tể” và “thái độ sang choảnh trong bàn tiệc” của nó đã đạt level max.

Nó đã tự tin cho bữa tiệc tối ngày kia rồi...

Chap này hơi ngắn, nội dung cũng không được hay. Thực sự xin lỗi độc giả vì vừa qua kì thi tốt nghiệp kinh khủng và bạn tác giả còn bị ốm nữa. Nhưng thấy bỏ truyện lâu quá rồi nên có viết được một chút, chất lượng không cao.

Chỗ nào sai sót các bạn cứ comment hoặc inbox trực tiếp đến cho mình để mình sửa lỗi. Mình rất vui và mong chờ những góp ý từ các bạn

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Cô ta là chướng ngại vật

Sáng hôm sau...

Trường học...

- Song Khánh!!!

Nó vừa đặt móng xuống ghế, chưa kịp làm gì đã bị lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến của mấy cái loa phát thanh 10A3 làm cho giật mình. Mấy người cứ làm như thế thì có khi chưa thì nó đã chết ngộp vì đau tim rồi.

- Vy Khánh...- Lớp trưởng tăng động Ngọc Vy cười dịu dàng gọi tên nó, đồng thời chạy đến xoa bóp vai các kiểu, làm nó thấy hơi nhột nhột mà cũng hơi sợ...Có ý gì đây?

- Hèm, Ngọc Vy. Cậu định làm gì hả? - Nó ngao ngán cầm lấy tay Ngọc Vy, bỏ xuống. Cô nàng tinh nghịch ngồi xuống ghế, làm vẻ trang trọng:

- Vy Khánh, tối ngày mai thi vòng bán kết rồi.

- Thi sao? - Nó thần nhiên.

- Cậu...- Ngọc Vy phụng phịu - Vy Khánh bảo bối, sáng mai được nghỉ nữa, cậu phải giữ gìn sức khoẻ cẩn thận, đừng để bị bệnh nghe chưa. Thức ăn cũng cần kiểm tra kĩ càng nữa, nhớ không được ăn đồ linh tinh đấy, còn nữa...

- Thôi được rồi! - Nó nhanh chóng cắt ngang lời Ngọc Vy, nếu cứ ở đây nghe thì đến sáng mai cũng không hết.

- Vy Khánh à, người ta là đang rất lo lắng cho cậu a~! - Ngọc Vy chu môi thò con nhìn nó. Nó bật cười:

- Lo cho sức khoẻ của tôi hay lo cho cái gì khác nữa đây...

Cô nàng đỏ mặt, đưa tay đánh yêu nó:

- Ấy dà, gì cũng bị cậu phát hiện. Hìhì, tối mai cậu và Thiên Khánh nhất định phải thật xinh đẹp, phải thật đẹp nhớ chưa. Để tôi còn nỡ mảy nỡ mặt với mấy anh soái ca khoá trên...

Nó thờ dãi. Ngọc Vy ơi là Ngọc Vy, cậu không thể quan tâm tôi một chút mà không nhắc đến soái ca được hay sao?

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh cũng vào lớp. Cậu đặt cặp xuống một cách nhẹ nhàng, và cũng nhẹ nhàng nói:

- Ngọc Vy, ai cho cậu bắt nạt Queen của tôi thế hả?

Cô nàng iu xù:

- Thôi, trả Vy Khánh cho cậu. Hừm, cậu cứ coi chừng đấy, có ngày tôi quay lại cướp Vy Khánh từ tay cậu.

Nó và cậu cùng cười vui vẻ nhìn Ngọc Vy ngững nguẩy chạy đi chơi. Một lát sau, nó ngo xuống đôi chân cậu, hỏi:

- Lâm Thiên Khánh, chân cậu...

- Không sao. - Cậu dứt khoát.

- Nhưng mà tôi thấy đáng đi của cậu hôm nay hơi...có vấn đề...- Nó nhìn kĩ chân cậu - Có thật là không sao không?

Lâm Thiên Khánh dù đã đeo giày cổ cao nhưng vẫn không qua được mắt nó, ậm ừ:

- Không sao đâu. Đảm bảo tối mai lại đẹp trai như bình thường.

Nó cười, đánh nhẹ cậu một cái. Cậu được đà ăn vạ, kêu lên:

- Vy Khánh, cậu thực sự đang làm thổ huyết tôi rồi.

- Có cần tôi cho máu đổ ngược lại không? - Nó hươ hươ nắm đầm.

- Ấy, không cần, không cần.

*

Giờ học.

Vẫn như mọi khi, lớp 10A3 đối với môn Ngữ Văn đều không có hứng thú, cho nên, giáo viên vẫn cứ giảng, còn học sinh vẫn cứ nghịch ngợm.

Một bóng học sinh nữ thấp thoáng ở cửa lớp, cô chủ nhiệm cười tươi, vẫy tay gọi:

- Em, vào đây đi!

Bình thường thì tốc độ dò tin tức của học sinh A3 là vô cùng nhanh chóng, nhưng tự nhiên hôm nay có học sinh mới chuyển đến mà không ai trong lớp biết gì. Là thật.

Chắc là do quá hồi hộp về cuộc thi tới mai.

Nhắc lại bạn học nữ vừa rồi, khi nghe cô giáo gọi thì bước vào. Quả là một mỹ nữ...

Mái tóc dài được làm cầu kì, thả ra hai bên. Cô mang chiếc cặp con thỏ nhỏ nhắn xinh xắn và một chiếc giày thủy tinh màu hồng nhạt. Máu son môi cũng hồng mộng mơ nốt. Lúc đứng trên bục giảng còn cố tình nháy mắt một cái.

- Chào các bạn, mình là Nguyễn Thanh Thảo, học sinh mới. Mong các bạn giúp đỡ.

Cô nàng Thanh Thảo cười hiền, đám con trai tất nhiên vẫn ồ lên như mọi khi, nhưng đám con gái nhìn, mỗi người một ánh mắt.

Thanh Thảo bắt đầu chọn chỗ ngồi. Hướng nhìn của cô bắt đầu tia thẳng vào chỗ của nó. Bước chân cô chậm chậm tiến lại gần nó, đồng thời những ánh mắt của học sinh trong lớp cũng bắt đầu tới dần...

- Bạn học nữ này, tôi muốn ngồi chỗ của cậu. Cậu có thể nhường chỗ cho tôi được chứ?

Thanh Thảo cất giọng nói dễ thương. Nó ngược nhìn, ánh mắt không mấy thiện cảm:

- Bàn trên còn chỗ trống mà?

Đúng, rõ ràng bàn trên bỏ trống, không có ai ngồi hết mà. Tại sao Thanh Thảo lại muốn ngồi chỗ của nó chứ?

Đám học sinh dõi theo từng hành động của hai người, không chớp mắt.

- Nhưng mà...tôi muốn ngồi chỗ của cậu hơn. Nó rất...đẹp.

Lại cười, được rồi, cô ấy muốn đánh bại nó bằng nụ cười chứ gì. Mà khoan đã, “nó rất đẹp”. Rốt cuộc “nó” ở đây là chỉ phong cảnh xung quanh hay chỉ Lâm Thiên Khánh đây?

Nhưng nói sao thì nói, bạn học mới vào lớp ai lại đi bắt bẻ bao giờ. Nó đành đứng dậy, thu dọn sách vở rồi ngồi lên bàn trên. Tất nhiên, Thanh Thảo nhận được vô vàn ánh mắt kinh dị của mọi người. Nhưng cô nàng không quan trọng cho lắm, cười hóm hờ ngồi xuống.

Mọi ánh mắt của hơn 40 học sinh vẫn không rời Thanh Thảo và Song Khánh.

Thấy Lâm Thiên Khánh không nói không rằng, cô nàng nghĩ cậu cũng đang không biết nói gì để làm quen nên mở lời trước:

- Bạn học này, cậu tên gì?

Lâm Thiên Khánh này giờ vẫn đang ngủ rất say sưa, tự dưng thấy mùi hương thường ngày không còn, thay vào đó là mùi nước hoa con gái khá đậm. Cậu ngược lên, nhìn Thanh Thảo khó chịu:

- Cậu là ai?

Cô nàng nở nụ cười tươi rói:

- Mình là Thanh Thảo, học sinh mới chuyển đến...

- Vy Khánh đâu? - Không để Thanh Thảo nói hết câu, cậu đã ngắt lời cô bằng một câu hỏi ngắn gọn.

- Vy Khánh? - Cô nàng chưa hiểu lắm nên gặng hỏi lại. Lập tức, hơn 40 cái miệng đồng thanh:

- Ở trên ấy!

Lâm Thiên Khánh hướng ánh mắt lên bàn trên, thấy nó đang ngồi lụi một xó, khuôn mặt không mấy dễ chịu. Lâm Thiên Khánh cười nhẹ, xách cặp lên bàn trên một cách rất tự nhiên:

- Này, làm gì mà cái mặt khó coi thế kia? Xa tôi vài phút mà đã thế rồi à?

- Con khi. - Nó trả lời.

- Thôi nào, tôi đây này, có đi đâu mất đâu. Nãy ngủ quên xú. - Cậu cười cười nhìn nó - Mà cậu khó chịu cái gì hả? Ghen à ghen à?

- Ghen cái đầu cậu! - Nó lấy quyển sách đánh cậu một cái - Chỉ là...chỉ là...tính chiếm hữu của tôi hơi cao thôi.

- Là tính chiếm hữu hơi cao, là tính chiếm hữu hơi cao...- Lâm Thiên Khánh vừa cười hí hí vừa nhại lại câu nói của nó.

Thanh Thảo bị bỏ lại không thương tiếc thì tức giận đến nỗi khí nóng toả ra khắp người. Trời đang lạnh, cô nàng mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng manh, mắt căm căm hờn hờn nhìn người con trai trước mặt. Từ trước đến giờ chưa có người con trai nào từ chối cô, vậy mà...

Chàng trai này, cô đã nhắm, thì phải có bằng được.

*

Tan học, học sinh đã ra về gần hết, chỉ còn Song Khánh và vài cán bộ lớp ở lại chuẩn bị một số thứ cho ngày mai. Ngọc Vy với vẻ mặt khá ưu tư sồn sồn chạy đến:

- Vy Khánh, Thiên Khánh. Cậu có thấy con bé học sinh mới có gì đó rất khả nghi không?

- Là sao? - Nó trả lời, ánh mắt hơi động.

- Vy Khánh, cậu không thấy ánh mắt con nhỏ Thanh Thảo đó có gì đó...gian tà à? Tôi nghĩ nó có thể là chứng ngại vật lớn nhất giữa hai người. Cứ cẩn thận đó. - Ngọc Vy bức xúc, uống ổng ọc chai nước khoáng.

Mai Anh chen vào:

- Đứng rồi. Lúc thấy nhỏ đó đi về phía hai người tôi đã thấy nghi lắm rồi. Lần này phải cực kì cẩn thận.

Lâm Thiên Khánh cười trừ:

- Các cậu có phải lo xa quá rồi không?

Ngọc Vy và Mai Anh giận dữ đập bàn đứng dậy:

- Con trai các cậu làm sao hiểu được lòng dạ mấy loại con gái đó.

Nó ngã lưng lại đằng sau:

- Haizz...tôi nghĩ các cậu xem nhiều phim thần tượng quá rồi đấy. Cậu ấy cũng chỉ là mới vào lớp nên không biết thôi, các cậu cứ làm quá...

- Không phải làm quá đâu! - Ngọc Vy đe - Thường thường thì những kiểu con gái như thế sẽ dần dần lộ ra bản mặt xấu xa rồi hãm hại nữ chính để cướp nam chính. Song Khánh, cậu cứ chờ xem.

Lâm Thiên Khánh và nó chỉ cười băng quơ, xem lời của hai cô nàng cuồng phim thần tượng Ngọc Vy và Mai Anh nói liên thiên. Cuối cùng, Mai Anh chốt một câu:

- Nếu con nhỏ đó dám sấn si đến một sợi tóc của Vy Khánh, nếu không xé háng nó tôi không tên là Hoàng Mai Anh. Hứ...thôi, giải tán đi!

Trên đường về, nó nghĩ vu vơ mãi đến những lời nói của hai cô nàng. Thực sự nó cũng có cảm giác không lành khi nhìn vào mắt Thanh Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Du ngoạn (1)

2:00 chiều hôm đó.

Trời xanh, gió nhẹ, không có nắng.

Lâm Thiên Khánh đang chỉnh lại bộ sơ mi trắng cho ngầu ngầu một chút. Thực sự lâu lắm rồi cậu mới mặc sơ mi trắng, hầu hết toàn mặc đồ đen nên giờ mặc lại thấy...hơi lạ.

- Hôm nay phải cho Vy Khánh một bất ngờ mới được.

Cậu nhìn vào gương, cười thầm, sau đó phóng xe đến cái nhà mà cậu coi là nhà của nó!

Đứng trước cửa, cậu hồi hộp một chút, chỉnh lại quần áo tóc tai rồi bấm chuông:

- Kính koong...kính koong...

- Ai thế?

Nó từ trong nhà nói vọng ra. Nó đang ngồi xem phim với Dương Hàn Phong. Đang đến đoạn gay cấn thì bị gọi, tụt hứng thật chứ.

Hắn nói, mắt không rời tivi:

- Ra mở cửa đi.

Nó gật đầu rồi chạy ra mở cửa, chưa kịp nhìn đầu tóc mặt mũi cậu ra sao, nó đã hét toáng lên:

- Ai vậy...aaaaaaaaa!!!

Nó vội đóng sầm cửa lại, ánh mắt hốt hoảng vô cùng. Lâm Thiên Khánh mà biết nó ở cùng với Dương Hàn Phong thì lớn chuyện cho mà xem!

Hắn quay sang, nhíu mày nhìn nó:

- Ai đến mà em sợ như gặp zombi thế?

Nó thờ gấp, chạy đến kéo Dương Hàn Phong vào trong phòng. Không kéo Thiên Khánh vào nhà mà thấy hắn đang ung dung xem tivi thì...

- Đi đâu? - Hắn nói lớn.

- Suyt...Lâm Thiên Khánh đến! - Nó nhún mặt.

- Gì? Cậu ta đến đây làm gì? - Da gà của hắn nổi hết lên. Không hiểu sao nhắc đến cái tên Lâm Thiên Khánh là hắn ớn cả người.

- VY KHÁNH!!

Từ ngoài cửa vọng vào tiếng gọi không mấy dễ chịu của Lâm Thiên Khánh. Nó hoảng hồn, nói vọng ra:

- Cậu...đợi tôi một chút. Một chút thôi!

Nói rồi nó kéo hắn lên phòng. Để trong phòng nó thì không ổn, cho nên nhét vào phòng hắn là OK nhất.

- Anh ở yên đây. Không được nhúc nhích, không được phát ra tiếng động, không được thờ. - Nó thì thầm.

- Em điên à? - Hắn nhăn mày.

- Ừm...thôi được. Anh thờ đi. Không cho anh thờ thì chết mất.

Nó đi ra ngoài, mở cửa cho Lâm Thiên Khánh:

- Hihi...Thiên Khánh...cậu đến đây làm gì? - Nó cười như rặn ề ề.

- Bất ngờ không? Tôi muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ! - Cậu đưa cho nó bó hoa hồng đỏ rực.

“Sự sợ hãi bất ngờ thì có...” Nó nhìn bó hoa với vẻ mặt táo bón, nhưng cũng nhận lấy.

- Cảm ơn. - Nó đứng ra một bên cho cậu vào nhà.

Lâm Thiên Khánh đi một bước, nó lại đau tim một lần. Trời ơi, hôm nay mà cậu phát hiện ra thì...những ngày tháng sau này nó sống làm sao trong cái trường đó đây?

- Không ngờ nhà cậu cũng đẹp quá đấy.

Cậu gật gật, đi về phía cái bàn để những đĩa hoa quả và nước.

- Cậu vừa xem tivi à? - Cậu hỏi.

- Ờ...phải! - Nó ậm ừ trả lời.

- Sao lại có những hai cốc nước? - Cậu hỏi, làm nó giật thót mình. Chết rồi, lần này giấu đi đâu...

Lâm Thiên Khánh chưa để nó trả lời, lại cười phá lên:

- Giờ tôi mới biết cậu không những ham ăn, mà còn ham uống nữa. Những hai cốc nước.

Nó thờ phào:

- Ờ phải phải...

Lâm Thiên Khánh nhảy nhót hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng chưa cả hỏi ý nó, đã leo tót lên phòng nó.

- Cậu đi đâu vậy hả? - Nó hét toáng lên khi thấy cậu đi về hướng phòng nó và hắn (vì phòng nó và phòng hắn đối diện nhau)

- Lên phòng cậu tham quan một chút! - Cậu hi hi ha ha trả lời.

- Không được chạy lung tung đấy! - Nó thờ phào.

Mới nhắm mắt thờ một hồi, dây thần kinh nó lại dựng ngược lên: Lâm Thiên Khánh là đang đi nhằm vào phòng hắn!! Chết rồi!!

Nó ba chân bốn cẳng chạy theo, nhưng không kịp mất rồi. Lâm Thiên Khánh vừa kịp mở cửa phòng hắn ra!

Không khí lạnh trong phòng tràn ra ồ ạt. Mặc dù trời đang lạnh nhưng Dương Hàn Phong vẫn thích nằm ngủ dưới điều hoà. Thế nên Lâm Thiên Khánh mới quắc mắt:

- MẠCH VY KHÁNH. Ai cho cậu ngủ dưới nhiệt độ như thế này hả???

Nó lúc đó mới đi lên hết cầu thang, chưa kịp thờ đã vội vàng trả lời:

- Cậu...cậu...đi nhằm...phòng...rồi.

- Nhắm phòng? Tôi nhớ là cậu làm gì có anh chị nào nhĩ? - Cậu chớp mắt nghi hoặc.

- Ờ thì...phòng của em trai tôi!

- Em trai cậu? Lốp mấy rồi?

- Lốp...lốp 6...

- Lốp 6 mà ngủ được ở nhiệt độ này á? Em cậu cũng siêu nhân thật đấy.

- Ồ thì...cũng...đủ mấy năm...- Nói xong nó mới thấy lời nói phét của mình thật ngớ ngẩn.

- Haiz...trung lai cậu chắc cũng tương tự...- Cậu thờ dài.

Nó lôi kéo:

- Rồi cậu...đi ra đi. Không khéo nó về thì phiền lắm!

- Ồ...- Lâm Thiên Khánh đang đóng cửa lại.

Bụp bụp...

Lâm Thiên Khánh giật mình quay ngoắt lại. Tim nó như bị kéo lên trên trời vậy, toàn thân cứng đờ.

Trong phòng, Dương Hàn Phong bực bội chửi thề một câu:

- Mẹ nó, đúng là xui xẻo mà!

Hoá ra tiếng động vừa nãy là do hần lộn lờ trong tủ sách, vô tình làm rơi một quyển sách xuống đất.

Lâm Thiên Khánh nghiêm trọng hỏi:

- Trong phòng đó có người à?

- Làm...làm gì có...- Nó lấp bắp trả lời. Hiện giờ khuôn mặt nó cũng tái xanh như đất nhái, hai tai thì đỏ bừng lên như vừa bị ai nhét ớt.

- Vậy...tiếng động đó từ đâu ra? - Cậu hoài nghi.

- Làm...làm gì có tiếng động nào chứ. Cậu...cậu nghe nhầm rồi đó.

- Không chừng là kẻ trộm, không ổn rồi!

Nói xong cậu mở khoá lao vào phòng như đội tuần tra mật. Nó ở ngoài như muốn xông vào lôi cậu ra đập cho một trận.

- LÂM THIÊN KHÁNH!!!

***

Cậu chui vào phòng, ngó nghiêng khắp chỗ này chỗ kia. Dương Hàn Phong trốn trong đường trống giữa hai kệ sách đang tức lộn ruột. Hần ghét nhất thằng nào dám xông vào phòng hần, lại còn thám thính khắp phòng nữa. Thật muốn xông ra bóp chết Lâm Thiên Khánh mà!

- Sao không tìm thấy gì nhỉ? - Cậu nhăn trán tò mò.

- Đã bảo có gì đâu mà...- Nó run run.

- Haiz, chẳng lẽ một người như tôi lại có lúc sai? - Lâm Thiên Khánh đi đi lại lại quanh phòng, lăm bà lăm bầm gì đó không rõ. Nó nhìn theo từng bước chân của cậu, tìm thỉnh thoảng thỉnh thoảng mãi không chậm lại.

Nó chuyển hướng ánh mắt ra chỗ kệ sách, nhìn thấy hần đang ung dung đứng tựa vào đó. Chỉ cần Lâm Thiên Khánh nhìn qua một chút là phát hiện ra ngay.

Không thể chống cự được nữa, nó run đến nổi ngã đến ruynh xuống đất.

Lâm Thiên Khánh vội vàng chạy lại, đỡ nó dậy, đặt nó ngồi lên cái ghế xoay của hần. Dương Hàn Phong thấy thế cũng ngửa mặt mà chui hần vào trong.

- Cậu làm sao vậy?

- Không...không sao. Chúng ta đi ra khỏi phòng này đi, được không? - Nó bám lấy tay cậu, khẩn khoản nói như đang nhờ vả việc gì.

- Ồ...được...được...- Cậu tuy hơi khó hiểu vì hành động của nó nhưng thấy nó như vậy, cậu cũng không đành lòng điều tra thêm - Nhưng đợi tôi đi rửa tay cái đã, nãy tìm kiếm bản quá.

- Đi đi...nhà tắm ở cuối hành lang...

Mặc dù phòng hần cũng có phòng tắm riêng nhưng để cậu rửa tay ở đây thì nguy hiểm quá.

Lâm Thiên Khánh đi rồi, nó mới thở phào trượt xuống đất. Việc này giấu đi giấu lại cũng không giấu được mãi, không sớm thì muộn Lâm Thiên Khánh cũng phát hiện ra thôi.

Dương Hàn Phong hùng hục đi ra từ khe kệ sách, mặt không có chút vui vẻ nào. Vừa đi ra hần vừa vung tay hất đổ mấy quyển sách xuống đất. Quanh người hần khí toả ra nồng nặc. Hần chạy tới, kéo nó lên rồi lôi vào trong khe hổng giữa hai kệ sách, lấy thân mình ép chặt lấy nó.

- Anh...anh thả tôi ra! Khó...khó thở!

Nó vùng vẫy, nhưng lại càng bị hần ép chặt. Hần ghì chặt hai tay nó sang hai bên, lạnh lùng nói:

- Sao em lại để tên ngốc đó vào phòng tôi, hả?

- Tôi...tôi có biết đâu...Cậu ta...tự mình xông vào đó chứ! Anh có...có làm gì thì đi...tìm...cậu ta ấy...

- Em để cậu ta vào nhà, lại còn ngáo đá xông vào phòng tôi. Không trừng phạt em thì tôi phải làm sao? - Hấn cúi xuống, nói nhỏ vào mặt nó. Nó hơi rợn người, dùng hết sức đẩy hấn ra:

- Đồ biến thái, buông ra. Dương Hàn Phong, buông tôi ra!!!

Hấn cười yêu nghiệt một cái, rồi nhẹ nhàng cúi xuống. Điểm đáp xuống của hấn là...môi nó!

- Vy Khánh!

Chỉ còn 1 giây nữa là chạm, “chuyện tốt” của hấn lại bị Lâm Thiên Khánh phá tan tành. Hấn hơi buông nó ra, khuôn mặt tức tối thấy rõ.

Lâm Thiên Khánh đúng là khắc tinh đời hấn, lúc nào cũng phá chuyện tốt của hấn cả

Nó thờ đốc, Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu đúng là cứu tinh của đời tôi!!

Nụ hôn đầu đã bị Dương Hàn Phong cướp mất, nụ hôn thứ hai chắc chắn nó phải để dành để trao cho anh chồng đẹp trai của nó!

- Vy Khánh!

Lâm Thiên Khánh vừa đi rửa tay về đã thấy nó mắt tích, chẳng lẽ xuống nhà rồi?

- Đi nhanh thật đấy!

Nói xong cậu đóng cửa lại, đi xuống nhà.

Khi chắc chắn Lâm Thiên Khánh không còn lượn lờ quanh đây nữa, hấn mới lấy tay kẹp cổ nó, kéo ra ngoài.

- Nguy hiểm thật đấy...- Nó ngó nghiêng khắp nơi, hình như vẫn hơi sợ.

Hấn nhìn nó, rồi lại trầm ngâm một lúc. Sau đó, hấn lại kéo tay nó, đi thật nhẹ ra ngoài.

Cạch..

Hấn cố mở cửa nhẹ hết mức, nhưng vẫn tạo ra tiếng động nhỏ. Rồi nhanh chóng kéo nó chạy về phía phòng bà Văn Thư...

- Nhanh lên. - Hấn quay lại nhắc nhở nó mà không nhìn phía trước. Lúc quay đầu lại chạy tiếp, được ba bước, hấn cảm thấy như va phải một cái gì đó...

Cái gì đó...

Cái gì đó...

Hấn ngược mắt lên, vì chạy trong tư thế cúi người nên trông hấn khá thấp hơn Lâm Thiên Khánh.

Nhưng người bất ngờ nhất không phải hấn, cũng không phải nó. Mà là Lâm Thiên Khánh. Cậu đơ người, dường như không thể nhúc nhích được. Mắt tròn tròn, bất động. Mãi sau cậu mới mở miệng nói một câu cứng ngắt:

- Oh...My...Chuối!!!

***

- Chuyện là như thế đó. Vì vậy nên tôi mới phải đến ở nhờ nhà anh ta.

Sau một hồi ngồi kể lại chuyện từ hồi xưa đến bây giờ, nó mới giải thích được để Lâm Thiên Khánh đủ hiểu. Cậu vẫn chưa thôi hướng ánh mắt kinh dị về phía Dương Hàn Phong. Hấn cũng không kém. Hai bên găm ghè nhau như hai tảng đại, nếu không có nó thì chắc xông vào cắn nhau toi bời luôn rồi.

- Cậu đừng nói cho ai biết chuyện này. Được không?

Nó nói như cầu xin cậu.

- Được rồi. - Ánh mắt vẫn không rời Dương Hàn Phong.

Nó thấy bây giờ tình hình quan trọng không phải chuyện của nó nữa, mà là làm cách nào để hai tên này thôi găm ghè nhau.

- Hìhì, hai người...nhìn nhau đăm đúi vậy a~...

Nó nói bóng gió...

Vẫn nhìn.

- Hìhì, Lâm Thiên Khánh, cậu mắt công tôi đây, hay để tôi dẫn cậu đi chơi ở nơi này nha. Cực kì thú vị, nhân tiện mua hoa bách hợp để tặng bạn giám khảo tối ngày mai nữa.

Quả thực rất có hiệu quả. Nghe xong Lâm Thiên Khánh liền cười tít mắt, gật đầu rùm rụp:

- Được được. Chúng ta đi.

- Đi thôi!

Nó vừa nói xong, định cùng Lâm Thiên Khánh ra ngoài thì hấn lên tiếng:

- Còn tôi thì sao?

- Có thể đi cùng, nếu anh muốn. - Nó quay lại.

- Ồmm...vì an nguy của em, tôi mới miễn cưỡng đi theo. - Dù vô cùng thích thú nhưng hắn vẫn cố rặn ra một lý do.

- Hừ...- Nó bĩu môi - Anh thay đồ đi, tốt nhất là đồ dễ chịu một chút. Lát nữa chúng ta đi.

- Được rồi.

***

Dưới nhà, ba con người, sáu ánh mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

Lâm Thiên Khánh mặc sơ mi trắng...

Nó mặc sơ mi trắng...

Dương Hàn Phong cũng...sơ mi trắng...

Thế này là thế quái nào? Áo ba à?

Nhưng dù gì cũng phải đi cho nhanh nên chả ai nào bị chấp cheng mà đi thay quần áo cả.

- Gần trưa rồi, đi sớm còn về sớm. Tốt nhất là trước bữa tối. Vì đường đến đó cũng khá xa.

Nó nói.

Lên đường...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Du ngoạn (2)

Xe của Dương Hàn Phong băng băng chạy trên đường, đã ngồi trên xe 2 tiếng rồi mà vẫn chưa đến nơi khiến hắn và cậu nản người.

- Vy Khánh à, bao lâu nữa thì mới đến đây? Tôi ngồi đến sắp trĩ rồi đây này...

Lâm Thiên Khánh toang toác kêu, vịn vịn người mẩy cái. Nó chán nản nhìn cậu:

- Một lát nữa là đến rồi. Dương Hàn Phong, anh đi thẳng, rồi rẽ trái. Gửi xe ở một tiệm nào đó. Chúng ta đi bộ.

- Sao? Đi bộ? - Hắn kinh ngạc kêu lên.

- Đường đi nhỏ lắm, ô tô khó lách vào được.

- Trời ơi...- Hắn và cậu đồng thanh.

Cuối cùng thì 3 người cũng an toàn gửi được chiếc xe ở một nhà ông lão nông dân tốt bụng. Nó hào hứng vừa đi vừa tung tăng chạy nhảy, còn hắn và cậu thì trề trề đi phía sau.

- Đây, hai người là con trai sao mà sức yếu quá vậy? Còn thua cả một đứa con gái như tôi nữa...

- Em là con quái vật chứ con gái gì!

Dương Hàn Phong bắt mồm kêu lên. Nói gì thì nói ngồi lái xe hơn 2 tiếng cũng làm hắn đủ nản rồi, giờ lại còn phải đi bộ ở con đường cỏ chật hẹp này nữa. Thật ép người quá đáng mà!

- Anh...đi nhanh lên, không thì tôi bỏ lại hai người bây giờ đó!

Nó bực bội rào bước nhanh dần, hai tên con trai ẻo là đằng sau vừa bước vừa mắt tròn mắt dẹt nhìn trời, rõ chán.

Nó dẫn hai người kia đến một bờ sông lớn, nước sông dâng đến nỗi không nhìn thấu đáy, đứng từ bờ bên này không thể nhìn thấy bờ bên kia. Dương Hàn Phong nhìn thấy nước, tâm tình vui vẻ hẳn lên. Hắn cười:

- Đến rồi sao?

- Gần đến rồi.

Nó không để ý, phía sau nó và hắn, sắc mặt của Lâm Thiên Khánh không được tốt lắm. Mặt cậu trắng bệch như táo bón, miệng quèo quèo không nở nổi một nụ cười.

- Vy Khánh, chúng ta...chơi ở bờ bên này à? - Cậu run run hỏi.

Nó dường như chưa nhìn thấy sự “sợ sợ” của cậu, vui vẻ:

- Không, chúng ta sẽ sang bờ bên kia.

Lâm Thiên Khánh suốt chút nữa thì ngã khụy xuống, may mà có nó đỡ được. Nó nhủ mày:

- Này Lâm Thiên Khánh, cậu không khỏe ở đâu à?

- À...không...không...

Nó tạm thôi tin cậu, đứng gần bờ sông hơn một chút để đợi thuyền tới.

Dương Hàn Phong đứng gần chạm tới vực nước, hần khoan khoái hít thở không khí trong lành ở nơi đây. Vùng sông nước này thật sự rất đẹp, quang cảnh xung quanh cũng rất đẹp.

Lâm Thiên Khánh đi từng bước chậm, đến gần nó. Đứng im như pho tượng nhìn dòng nước chảy xiết. Nó cười dịu dàng, thốt lên:

- Đẹp quá, phải không?

Không nghe tiếng trả lời, nó bèn quay sang nhìn cậu.

- Lâm Thiên Khánh...

Cậu vẫn không trả lời, đứng im nhìn nước sông chảy như muốn cuốn cả cậu đi.

- Này, Lâm Thiên Khánh!!!

- À...Hà...hà??? - Cậu sực tỉnh, quay sang lấp bắp.

- Cậu đang nghĩ cái gì vậy hả? - Nó khó hiểu.

- À...hihi, mọi người thường hay chọc tôi là sợ nước. Nhưng mà người ta toàn nói quá lên thôi ý chứ...gi mà sợ nước chứ...hê hê...tôi không có sợ đâu...hê hê...chỉ là chuyện nhỏ thôi mà...có gì đâu mà sợ...hê hê...

Cậu cười một cách miễn cưỡng, cơ mặt căng đen đét.

Nó cười tủm tỉm, hóa ra một tên đại ca giang hồ như Lâm Thiên Khánh lại là một kẻ...sợ nước...

Chiếc thuyền bằng gỗ nhỏ dần dần tiến đến gần ba người họ, nó mỉm cười gọi hần:

- Dương Hàn Phong, lại đây. Thuyền đến rồi.

Hần vội vàng chạy đến chỗ của nó. Nhưng câu nói này kích động không ít đến thần kinh của Lâm Thiên Khánh.

- À...ơ...thuyền...thuyền...thuyền...

Trần tình lại một lúc, Lâm Thiên Khánh mới hỏi lại:

- Thuyền...thuyền mà cậu nói...là...là cái thuyền này hả?

- Đúng rồi đó. - Nó cười.

- À...ơ...đúng là chiếc thuyền này...hihi...là chiếc thuyền này...ôi trời...

Khuôn mặt của cậu căng như hôm nay là ngày tận thế vậy.

Hần chẳng thích lúc này nó cười với Lâm Thiên Khánh chút nào, bèn hậm hực:

- Thuyền đến rồi, xuống mau.

Ba đứa đứng đợi thuyền đến gần bờ, Dương Hàn Phong nhanh nhẩu chạy xuống trước. Hần nhảy đến tùm cái xuống thuyền làm con thuyền lắc lư điên đảo.

- Cậu có chắc...là...là chiếc thuyền này không?

Nhìn thấy con thuyền lắc lư thấy gớm, cậu lấp bắp hỏi. Mồ hôi túa ra như tắm.

- Chắc chắn... - Nó nhìn cậu - Cậu sợ à?

Như bị động đến lòng tự trọng, cậu nhảy cẫng lên:

- Sợ gì chứ!!! - Cậu nổi dóa - Chiếc thuyền này tuy nhỏ...nhưng nó...rất dễ thương...giống như cậu vậy...ơ ơ...nhưng mà...thuyền thì vẫn là thuyền có đúng không...hihi...

Nó quay lại phía sau lên cười một cái. Dáng vẻ lúc sợ hãi của Lâm Thiên Khánh dễ thương không chịu được.

- Chiếc thuyền này an toàn lắm, không sao đâu.

Để trấn an cậu, nó bèn nói mấy câu đảm bảo này nọ. Cậu cười méo xệch:

- Nếu cậu nói như vậy...đúng là chiếc thuyền này rồi...hì hì...được...

- Vậy...chúng ta đi thôi!

Nó đi lên trước vài ba bước, quay lại vẫn thấy Lâm Thiên Khánh đứng im, mồm lấp bắp cái gì mà:

- Đi...đi...đi chúng ta...chúng ta lên thuyền...lên thuyền...

- Này Lâm Thiên Khánh, đi thôi! - Nó nói lớn.

- À...đi...đi lên thuyền thôi phải không... Đi...đi thôi...

Lâm Thiên Khánh bước đi những bước cực nhỏ như sợ trượt chân.

Nó thấy cậu chịu đi thì cũng nhanh chân chạy về phía mạn thuyền, chưa gì đã nghe tiếng nói khó nghe của Dương Hàn Phong:

- Em và cậu ta bán muối trên đây à? Lâu thế...

- Lâm Thiên Khánh có vẻ sợ...

Nó quay lại nhìn cậu.

Lâm Thiên Khánh run run, nhìn về phía nó:

- Đi còn không thêm đội mình nữa... - Cậu lèm bèm.

“Mạnh dạn lên Lâm Thiên Khánh, mày đường đường là gì chứ, đại ca, là đại ca, mày sợ gì mấy cái trò sông nước vớ vẩn này cơ chứ...”

Cậu nuốt nước bọt nghĩ, hồi lâu sau mới đến được chỗ của nó.

Cũng như trước, chưa gì Dương Hàn Phong đã chòi mồm ra:

- Cậu là rùa hay người vậy hả? Có việc đi đứng thôi cũng không xong.

Lâm Thiên Khánh không còn tâm trạng đâu mà đôi co với hắn. Cậu chỉ cầu mong có thể vượt qua khúc sông này một cách an toàn, vậy thôi.

Nó cũng bước xuống thuyền, nhưng nhẹ nhàng hơn Dương Hàn Phong nhiều, ít ra cũng không làm thuyền lắc lư như hắn. Nó nói với len:

- Xuống thuyền đi Lâm Thiên Khánh!

Cậu sờ sợ lau mồ hôi, cười cười mà như khóc đến nơi:

- Phải...phải xuống thuyền hả...

- Đúng vậy. Xuống đây đi, nào!

Nó chìa tay ra để cậu nắm lấy, kèm với nụ cười dịu dàng chưa từng thấy. Dương Hàn Phong rất chi là không ưa được, bèn hất tay nó ra:

- Em nhỏ con như vậy, cậu ta lôi em xuống sông mất.

Rồi hắn đưa tay hắn ra, ý nói Lâm Thiên Khánh bám vào.

Tất nhiên, Lâm Thiên Khánh cũng chẳng ưa gì hành động vừa nãy của hắn. Cái tên Dương Hàn Phong này, toàn đi phá game của người khác không à...

Nhưng rốt cục, cậu vẫn phải bám lấy tay của hắn mà trèo xuống thuyền...

Lắc lư...

- Ôi dòi ôi...

Cậu la toáng lên, hai tay buông lỏng nhảy xuống.

- Á...- Nó kêu lên, vì bây giờ người Lâm Thiên Khánh hoàn toàn dựa trên người nó. Nói trắng ra, là cậu đang ôm chặt lấy nó.

Dương Hàn Phong tức nổ mắt, mau chóng gỡ tay cậu ra, chen vào giữa:

- Tôi ngồi giữa.

- Anh tránh ra đi, tôi muốn ngồi với Vy Khánh! - Cậu hướng ánh mắt chủ game nhìn hắn.

- Thôi, Dương Hàn Phong, anh về chỗ cũ đi. Để tôi ngồi giữa. - Nó chen vào.

Miền cưỡng, Dương Hàn Phong là miền cưỡng về chỗ cũ.

Lâm Thiên Khánh thở phào một cái, may thật, cậu đã an toàn xuống thuyền mà chưa ướt quần...

***

Nó ngồi giữa hai tên con trai, một tên về mặt hầm hằm giận dữ, mắt không rời hai người kia. Còn tên còn lại thì sợ co vùi, mắt lảng lác, tay bám chặt vào thành thuyền.

Thấy chiếc thuyền bình yên, không lắc lư điên đảo nữa, Lâm Thiên Khánh mới từ từ buông tay ra.

“Mình an toàn rồi...”

Nhưng vừa buông được cánh tay thứ hai ra, thuyền bỗng như va phải hòn đá dưới sông nhô lên hay cái gì mà lắc nhẹ một cái.

- Ôi trời ơi ôi trời ơi! - Lâm Thiên Khánh sợ dựng ngược tóc gáy, hét toáng lên.

Dương Hàn Phong giật mình, nó cũng vậy. Hấn cọc cần cần nhả:

- Thuyền rung một chút thôi cũng sợ, đồ yếu vía!

Nó phang lại:

- Con mèo mà anh còn sợ, nói gì người khác!

Dương Hàn Phong lập tức mất lưỡi.

Lâm Thiên Khánh nhắm chặt mắt lại, hỏi nó:

- Có thật sự an toàn không vậy hả???

- Cậu yên tâm, không lật đầu mà lo!

Nó ngồi tùm tùm cười.

Dương Hàn Phong tức tối, mắt không rời nó và cậu.

Lâm Thiên Khánh trong tình trạng lúc nào cũng cảnh giác, chỉ cần rung nhẹ một tí thôi cũng đủ làm cậu rụng tim.

Ba người cứ như vậy đi suốt đoạn đường dài. Mãi sau, cười chán, nó năn người nhìn hai tên lớn xác mà trẻ con kia:

- Này, hai người thả lỏng ra có được không? Nhìn quang cảnh xung quanh kia!

Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh cùng nhìn ra một phía, và cũng đồng loạt kêu lên:

- Đẹp thật.

Nó cười nhẹ.

- Ai cho anh bắt chước tôi?!!

- Là cậu bắt chước tôi thì có!

- Này, anh bắt chước tôi thì nhận đi!

- Tôi lại và cho cậu lộn đầu xuống sông bây giờ, ai bắt chước ai chứ?

Ayza, hai cái tên này không lúc nào là không gây chiếc với nhau. Rảnh ra một chút là găm gừ nhau rồi.

***

Ngồi thuyền hơn 15 phút, cả nhóm đã sang đến bờ bên kia. Lâm Thiên Khánh không bị con thuyền và dòng sông ám nữa, tâm trạng lại như bình thường. Nói gọn lại là lại dương dương tự đắc như bình thường.

- Chị ơi, đóa hoàng thảo này bao nhiêu ạ?

Nó nhẹ nhàng hỏi một tiểu tử xinh đẹp ngồi bán hoa bên bờ sông. Chị ấy dịu dàng trả lời:

- 160.000 em ạ. Hoàng thảo hoa đẹp như vậy, không mua uống lắm!

Nó cười tươi, đúng là mồm miệng kẻ bán hàng, rất mùi lòng khách.

Nhưng...nó lại không thích màu sắc này cho lắm. Mục đích đến đây là mua hoa bách hợp nổi tiếng bao đời kia. Nhưng nếu muốn mua được loài hoa này loại đẹp nhất, cần phải đến một nhà ông lão xa xôi. Từ đây đến chỗ đó cũng phải mất 3 - 4 km.

- Hay mua hoa hồng luôn đi, đỡ mất công.

Lâm Thiên Khánh mết đứt hơi nói. Cậu đi săn lùng tất cả hàng hoa gần bờ sông rồi nhưng không hàng nào bán loại hoa bách hợp kia cả.

- Không được. Nhất định phải là loài bách hợp, tôi rất hiểu mấy cô giáo đó mà. Rất thích loài hoa trang trọng và tinh khiết. Nhưng tặng hoa hồng thì không có gì đặc biệt cả. Cậu hiểu không?

- Nhưng có gì phải tặng hoa chứ, có ai ra điều lệ này đâu.

- Cậu IQ thì cao mà EQ thì thấp vậy hả? Cậu không biết động não à? Cậu không để ý mỗi cái bàn của giám khảo đều có rất rất nhiều bình hoa hoặc bó hoa đó sao? Không phải do ban tổ chức tự mua đâu, là được tặng cả đấy. - Nó giải thích - Không tặng cũng không phải là tội, nhưng để lại ấn tượng xấu với đội ngũ giám khảo. Có khi họ cho rằng chúng ta không chuyên tâm nữa ấy chứ.

- À...đồ con lợn như cậu cũng có ngày thông minh như thế này à?

- Xí...- Nó ngó nghiêng - Dương Hàn Phong đâu?

Nói mới nhớ, Dương Hàn Phong từ nãy đến giờ chẳng thấy đâu cả làm nó có chút hụt hẫng. Đòi đi chơi với nó mà giờ lại chạy đâu mất tiêu.

- Kệ anh ta đi.

Lâm Thiên Khánh kéo nó đi xem mấy lời hoa đẹp nữa. Hai người đi xa dần, xa dần. Có vẻ như chân đã mỏi nhưng không ngừng bước được. Nó đi trước, cậu đi sau, miệng nó không ngừng liên tục về mấy loài hoa đẹp như cổ tích ở đây.

- Lâm Thiên Khánh, cậu biết không, hoa ở đây đã đẹp, quả ở đây cũng không kém đâu. Vừa ngọt vừa tươi, cậu có muốn...

Nó vui vẻ quay đầu lại, giật mình khi không thấy Lâm Thiên Khánh ở phía sau nữa.

Quang cảnh xung quanh nó hoàn toàn lạ lẫm, không một bóng người. Vấn đề là nó không biết nhà ông bán hoa bách hợp ở đâu cả, định vừa đi vừa hỏi. Ai ngờ lại lạc cả cậu lẫn hân. Nó hơi sợ, nhưng rồi lại mỉm cười:

- Có sao đâu, mình còn điện thoại mà!

Nó mở điện thoại ra, gọi cho Lâm Thiên Khánh...

- Sao? Không có sóng? Làm gì có chỗ nào không có sóng thế này chứ!!! - Nó hét toáng lên khi nhận được thông báo “ngoài vùng phủ sóng”.

- Chết rồi, làm...làm sao đây...

Nó cứ đứng trơ bên vệ đường, chỗ này ngoài mấy con ong vò vẽ bay lè xè ra thì chẳng còn ai ngoài nó cả. Nó chỉ còn biết kiên nhẫn đợi xem có ai đi qua để hỏi đường đến nhà ông lão bán hoa bách hợp.

- Êh, có một chiếc xe đang tới...- Mắt nó sáng lên, đưa tay vẫy vẫy - Giúp tôi với! Giúp tôi với!

Chiếc xe sang trọng kia đi đến gần nó từ từ, từ từ rồi đột nhiên tăng tốc phóng thẳng. Nó tức tối nhìn theo, mồm toang toác:

- Tốt bụng quá ha!

Nó lại đợi một chiếc xe khác trong 10 phút tiếp theo.

- Giúp tôi với! Cứu mạng!

Nó lại há mồm ra kêu thật to với một cái giọng không dễ nghe một chút nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt nó, rồi một người đàn ông ăn mặc lấm lem bước xuống.

- Cô gái, tôi có thể giúp gì cho cô không?

- Bác ơi cho cháu hỏi bác có biết đường đến nhà ông lão bán hoa bách hợp đẹp nhất vùng này không?

Bác nông dân thở dài, xua tay:

- Haiza, ngày hôm nay đã 2 người hỏi đi con đường này rồi. Tôi không biết đâu.

- Dạ...vậy...phiền bác rồi. Cảm ơn bác.

- Không có gì. Mà cô nên đi nhanh lên đi. Trời cũng tối rồi, lại còn sắp mưa nữa.

- Cảm ơn bác. - Nó nhìn lên bầu trời, quả thật trời đen mịt mù, báo hiệu một cơn mưa lớn sắp đến.

Nó lang thang bước đi trên con đường vắng lộng gió. Tiết trời tối tháng 12 chẳng dễ chịu chút nào. Nó thì mặc mỗi cái áo sơ mi khá mỏng nên mỗi đợt gió lùa vào làm nó rùng cả mình.

- Có xe nữa...- Nó lại ra tín hiệu giống như trước, chiếc xe lại dừng lại. Nó có linh cảm như sắp được cứu rồi.

Bước từ trên xe xuống là gã đàn ông tuổi đã trung niên, râu ria lồm xồm phát sợ. Mặt thì gian gian kiểu mấy thanh niên trộm chó lâu năm.

- Cô em xinh đẹp, có muốn bọn anh giúp gì không? Hay là...lên xe với anh đi, anh sẽ giúp em về nhà.

Tên đó cất giọng cười khà ồ.

Nó hối hận vô cùng vì đã gọi chiếc xe này lại, lập tức không trả lời tên yêu râu xanh đó mà vợ lấy điện thoại, cố tình nói lớn:

- Alo chồng yêu ơi, anh mau đến đón em đi. Trời tối rồi, nhanh lên nhé anh. Hà? Anh nói 2 phút nữa đến sao? OK nè, mà anh nhớ dẫn theo NHIỀU cảnh sát vào nhé.

Tên đàn ông vội chui tọt vào trong xe, lấm bầm:

- Trẻ vậy mà đã có chồng rồi sao...

Ông ta phóng đi nhanh như gió. Nó không giám quay đầu lại nhìn nên vẫn chưa biết ông ta đã đi, vẫn cứ luyên thuyên với chiếc điện thoại chẳng đến ai:

- Chồng yêu à, anh nhanh lên nhé...

Một bàn tay lớn bỗng đặt lên vai nó làm nó giật mình hét toáng lên, mắt nhắm nghiền:

- Á...um..

Anh ta bịt miệng nó lại, xoay người để nó nhìn rõ mặt mình:

- Vy Khánh, là tôi. Dương Hàn Phong đây.

Nó mở mắt ra. Thật đúng là Dương Hàn Phong rồi, cái bàn mặt sắt gái này, đúng là hân rồi!

Hân buông tay bịt miệng nó ra, nó như sắp khóc ôm lấy hân:

- Huhu...Đương Hàn Phong, anh đã bỏ đi đâu vậy hả? Có biết tôi sợ lắm không...huhu...

Hắn mỉm cười, xoa đầu nó:

- Tôi đây, yên tâm đi, không có kẻ xấu làm hại em nữa đâu.

Bù lu bù loa một lúc, nó chợt nhận ra mình đang làm gì, bèn đẩy hắn ra:

- Xin lỗi..

Hắn cũng ngại không kém, mắt nhìn lên trời, không dám nhìn nó:

- Không...không sao.

Hắn lấy lại hình tượng, đưa tay lên gạt nước mắt cho nó:

- Sao lại khóc nữa rồi. Em đúng là chúa mít ướt mà.

- Anh có biết...lúc phát hiện ra lạc cả anh, cả Lâm Thiên Khánh tôi đã sợ như thế nào không...một mình tôi, lại gặp đám người đó...nếu..

- Nào, không nói nữa. - Hắn chặn nó lại - Chuyện đó chỉ là “nếu” thôi. Còn bây giờ chẳng phải tôi đã ở đây rồi sao? Em còn sợ cái gì?

- Nhưng...Lâm Thiên Khánh lạc đâu mất rồi...không thấy cậu ấy đâu hết. - Nó sụt sùi.

“Em lo cho cậu ta đến vậy sao?” Hắn đau lòng nghĩ. Nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười:

- Người như cậu ta có phải đắn đo mà không biết mò đi tìm em chứ. Cậu ta sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng quá.

Ầm...ầm...rũnh...rũnh...

Trời đổ mưa...

- Phải quay lại bờ sông mới được.

Hắn nhìn trời mưa, nói.

Nó kịp cản:

- Không được. Trời mưa không có thuyền chạy trên sông đâu.

- Thế phải làm thế nào? Lâm Thiên Khánh còn chưa tìm được ra. - Hắn nhủ mảy suy nghĩ

Nó và hắn vội chạy đến một ngôi nhà gần đó, xin trú tạm. Chủ nhà là một bà góa tốt bụng, căn nhà khá lớn với bên trong là hai ngôi nhà tách biệt nhau. Một căn nhà lát gạch ở trên, một căn nhà nền đất phía dưới. Có lẽ đây là nơi nuôi chó mèo của bà thời trước.

- Hai cháu cứ ở nhà trên đi, còn nhà dưới bà xuống ngủ cũng được.

- Không được đâu bà ạ. - Nó nói - Chúng cháu ngủ ở nhà dưới được rồi, chúng cháu xin ngủ tạm mà để bà ngủ ở đó thật không phải phép...

Nần nỉ mãi, bà lão mới chịu đi ngủ ở nhà trên. Còn nó và hắn kéo nhau xuống căn nhà nền đất. Ở đây không có giường, chỉ có một cái chiếu cũ dưới nền nhà và một chiếc chăn bông cũ mềm. Bên cạnh có một cái đèn bão vẫn sáng.

- Chúng ta đành qua đêm ở đây thôi, còn Lâm Thiên Khánh...không biết cậu ta ra sao rồi.

Hắn vừa nói vừa trải rộng cái chiếu ra, lót thêm mấy mớ rom ở dưới. Áo của hai người đã ướt nhẹp, nhưng không có đồ để thay.

Nó quay qua nhìn Dương Hàn Phong, hét lên:

- Á!!! Đồ cuồng biến thái, anh làm gì vậy hả???

Sờ dĩ nó hét lên như vậy là vì...hắn đang cởi áo ra và vắt nước đi cho ráo.

- Em ngại cái gì chứ! Chẳng phải...body của tôi cũng bị em nhìn rồi sao?

Hắn mặt dày cười. Nó vẫn hai tay che mắt, giọng run lấy bầy:

- Đồ biến thái...huhu...không biết tôi có thể sống sót sau đêm nay không nữa...huhu...

Hắn vắt chiếc áo lên xà nhà, rồi ngồi xuống chiếu, thì thầm vào tai nó:

- Em nghĩ với dáng vẻ...như thế này của em thì có thể ừm...hấp dẫn được tôi sao?

- Anh...- Nó nghiêng răng.

Dương Hàn Phong nhìn lại một lượt dáng người nó, rồi thở dài:

- Haiz...lùn lùn...mập mập, ba vòng cây cau, IQ còn thấp...

- Tôi khâu mồm anh giờ! - Nó quay sang bóp miệng hắn. Dương Hàn Phong ứ ớ kêu lên:

- Bỏ...bỏ tay em ra...hồng...hồng mặt tôi...

Nó buông tay ra, đầu cúi nhìn hần.

Không đùa với hần nữa, nó vẫn ngồi ở đó trầm ngâm. Dương Hàn Phong nằm xuống nhưng chốc chốc lại giật mình dậy, vẫn thấy nó ngồi đó, nhìn vào ngọn đèn bão sáng mập mờ. Hần lo lắng ngồi dậy:

- Sao em vẫn chưa ngủ đi?

- Lâm Thiên Khánh...không biết cậu ta bây giờ ra sao rồi. Tôi lo lắm..

Khuôn mặt của nó hiện rõ hai chữ ưu tư. Hần trầm hần đi, mắt sụp xuống. Trái tim đau như bị cái gì đâm vào rồi lại hung hăng xát muối lên.

“Em lo lắng cho cậu ta đến vậy sao?”

Trước tiên mình gửi lời xin lỗi đến các bạn độc giả vì viết chậm truyện. Trong thời gian thi cử nên mình hơi bận.

Thứ hai, ở chap trước có một đoạn mình viết vô cùng vô lý. Đó là đoạn mới vào, mình viết “2:00 chiều hôm đó...” rồi đến đoạn cuối, mình lại để Vy Khánh nói “gần trưa rồi”. Do mình viết một chap trong nhiều ngày nên có sơ suất, ở sắn truyện mình đã sửa lại còn ở những web truyện khác vẫn chưa sửa được. Mong bạn đọc đừng chất vấn nhiều quá. Quân tử làm đại sự không nên chú trọng tiểu tiết, đúng không?

Cười toe toét.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngôi sao sáng nhất trong đêm

15 phút, 30 phút...rồi một tiếng trời qua...

- Rốt cuộc em có định ngủ không? - Dương Hàn Phong bật dậy, tức mình nói. Nãy giờ hần cũng định ngủ nhưng cứ thấy nó ngồi đó mãi, con giận trong lòng hần lại trỗi dậy, làm con buồn ngủ phần xéo đi đầu mắt. Nó lo cho Lâm Thiên Khánh thì cũng vừa vừa thôi, cứ ngồi thức thì Lâm Thiên Khánh sẽ tự xuất hiện trước mặt nó chắc?

Nó thờ dài:

- Tôi không ngủ được...hắt xì..

- Đã bảo em rồi, thấy chưa, giờ bị cảm rồi đấy, còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi là thi, em định vừa thi vừa lau nước mũi à? - Hần nổi đóa lên, nhưng vẫn không ngừng tay đi tìm một ít rom, đốt lửa lên sưởi.

- Tôi...- Nó đưa tay dụi mũi liên tục, hần nói đúng. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là thi, nhưng lại bị cảm thế này...thi thổ gì cơ chứ?

Hần cuối cùng cũng ép nó nằm xuống, lấy chiếc chăn cũ đắp lên cho nó. Mãi sau, nó mới chợp mắt được một lát. Còn hần, hần cứ mãi ngồi im bên cạnh nó, mắt không rời người con gái đang ngủ.

- Em có biết...em cứ như thế này...tôi đau lòng lắm không?

***

Sáng..

Sau khi từ biệt bà lão tốt bụng, nó và hần cũng đã hỏi được đường đến nhà ông lão hoa bách hợp. Đi được vài mét nữa, cuối cùng nó và hần cũng đến tới đích. Cảm bó hoa bách hợp đẹp đến mê hồn trên tay, nó mỉm cười, bệnh tật ở đâu bay đi hết. Đang định quay gót đi về thì nghe tiếng ngáp dài sau lưng.

Nó và hần đồng loạt quay lại, thì nhìn thấy Lâm Thiên Khánh uể oải tựa lưng vào cửa, mắt vẫn lim dim như lợn con. Nó vội đưa bó hoa cho Dương Hàn Phong, kêu lên:

- Lâm Thiên Khánh!!!

Cậu lười biếng mở mắt, khi nhìn thấy vóc dáng quen thuộc thì tỉnh ngủ hần, nhảy cẫng lên sung sướng:

- Vy Khánh, haha, tìm được cậu rồi. Haiza, hờ ra là cậu đã đi tận đâu đâu rồi, làm tôi phải tự mò đường đến nhà ông lão này. Thấy tôi thông minh không? Hí hí..

- Thông minh cái đầu cậu! - Nó cốc nhẹ vào đầu cậu một cái - Làm tôi khổ sở suốt đêm lo cậu có bị ai vớt xuống sông không, cậu đi đâu thì phải nói tôi một tiếng chứ!

- Haha...sorry, so sorry.

Trên đường về, nó vẫn là phải đi giữa để tránh xảy ra án mạng trước khi thi.

- Vy Khánh, ngày hôm qua tôi đã hỏi ông lão hoa bách hợp rồi. Có một con đường rừng về được tới nhà mà không cần đi qua con sông kinh tởm đó. Cậu đi với tôi không?

Lâm Thiên Khánh hí hửng nói. Ừ thì...cậu hí hửng cũng phải thôi, tìm ra con đường bộ mà không phải băng qua sông thì cũng quá tốt rồi.

- Cũng được đấy! - Nó cười.

Dương Hàn Phong lập tức phản bác lại:

- Không được. Đi đường rừng nguy hiểm lắm, nhớ lại lạc đâu trong rừng hay xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Tốt hơn là vẫn nên đi đường cũ.

Nó gật gù:

- Cũng đúng...

Thế là cuộc chiến đường bộ - đường thủy diễn ra ác liệt.

- Tôi đã bảo đi đường rừng đó. Không lạc đâu mà lo.

- Cậu có chắc chắn không? Tối nay thi rồi mà cậu vẫn còn để Vy Khánh mạo hiểm như vậy, lỡ không về kịp thì sao?

- Có tôi ở đây, cậu ấy làm sao mà lạc được.

- Vậy hôm qua thế nào? Cậu vẫn để con nhóc đó đi lạc...

Nó tức điên người vì hai tên này, nếu không vì đang cầm bó hoa bách hợp đẹp để thi nó đã nhảy lên đám cho mỗi thằng một phát gậy hết cả hàm răng lâu rồi.

- Thôi, hai người cãi nhau đủ chưa?

Nó gất lên, ánh mắt có lửa đang hùng hục nhìn hai tên thần kinh đó.

- Đi theo tôi! - Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đồng thanh, rồi cũng một động tác: cầm lấy một tay nó, dẫn đi.

Nhưng ngờ đâu nó đã tiến lên một bước, cho nên hai thằng nắm hụt. Tình hình bây giờ là: Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đang...nhắm tay nhau. Nhưng vì nắm phía sau nên hai chàng chẳng ai biết gì.

Nó đứng lại, từ từ xoay người lại. Lúc này hai đại ca mới phát giác: Hàu tay nó đang cầm bó hoa rồi, vậy còn...tay mình đang nắm...chẳng lẽ là của...

Nó nhìn chăm chăm, hai tên này mới đồng loạt bỏ tay nhau ra.

Cảnh tượng này...quá thực hơi làm nó...khụ khụ...

- À...tôi...tôi sẽ chân thành tác hợp cho hai người. Tôi...đi trước đây.

Nó nói xong, ôm hoa chạy biến. Còn hai tên phía sau mặt đỏ như gà tây, chạy phía sau.

***

Về đến nhà cũng đã 10h trưa, nó tắm xong, nằm ngủ ruỳnh một cái, không thèm ăn uống gì cả. Khổ lắm Dương Hàn Phong mới lôi được nó dậy, nhét cho vài miếng cơm và vài viên thuốc cảm.

- Giờ uống chắc tôi không sao nữa đâu. Nghỉ ngơi tốt đi. - Hần trầm trầm nói.

Gật đầu. - Nó làm một động tác đơn giản thể hiện sự đồng ý.

- Ngoan lắm. - Hần mỉm cười, xoa đầu nó rồi ra khỏi phòng. Nó ngã lưng ra phía sau, nhủ thầm "Bệnh cảm thì hết rồi, bây giờ lại đến bệnh tim là sao".

***

5h chiều, xe của Lâm Thiên Khánh đã đỗ trước cổng nhà hắn. Bấm chuông một cách lịch thiệp, cậu chào bà Vân Thư một cách lịch sự. Sau đó được cho phép lên phòng nó.

Cốc cốc cốc...

Cậu vẫn luôn là người phép tắc, trước khi vào vẫn cần gõ cửa. Chứ không như Dương Hàn Phong, cứ thế xông vào chẳng bao giờ hỏi ai.

Không có tiếng trả lời, cậu chắc mẫm nó đang ngủ ngon lành bên mở cửa, bước vào.

- Vy Khánh bảo bảo, dậy nhanh!

Cậu lay nó dậy, đúng lúc ấy thì Dương Hàn Phong bước vào.

- Lâm Thiên Khánh. Để yên cho con nhóc đó ngủ đi. Nó mới bị cảm, chắc vẫn chưa hết mệt đâu.

Hần trầm trầm nói. Lâm Thiên Khánh hốt hoảng:

- Vy Khánh bị cảm?

- Ủ. Tối hôm qua dính mưa, bị cảm nhẹ.

- Anh ở cùng cô ấy mà lại để cô ấy bị cảm như thế này à? - Cậu bực tức.

- Vì tìm kiếm cậu nên Vy Khánh mới dính mưa, giờ cậu còn trách ai?

Hai tên con trai không nói gì nữa, cùng đi ra ngoài để nó ngủ thêm một lúc nữa. Trong thời gian đó, không biết hai tên đã nói gì với nhau nhưng lúc trở vào, mặt thẳng nào cũng hầm hầm sát khí.

5 giờ 30 phút. Nó ngủ dậy, giật mình nhớ đến cuộc thi tối nay, nó vội vàng lao xuống nhà. Thấy Lâm Thiên Khánh đang ngồi ở bàn tiếp khách, nó hớn hờ:

- Thiên Khánh, cậu đến bao giờ vậy?

- Vừa đến thôi. Cậu hết mệt chưa? - Cậu ân cần hỏi han.

- Khoẻ. Khoẻ lắm rồi.

- Vậy chúng ta đi đến phòng chuẩn bị đi. Dương Hàn Phong, anh cũng chuẩn bị đi chưa nhỉ? - Cậu nhìn Dương Hàn Phong bằng ánh mắt trêu người.

Hắn cũng nhìn lại cậu bằng ánh mắt tương tự:

- Tất nhiên.

- Vậy xin phép, tôi đưa Vy Khánh đi trước.

Nói xong, cậu để lại một nụ cười nửa miệng rồi kéo nó ra xe, phóng đến phòng chuẩn bị.

Còn hắn thì đứng bật dậy, tâm trạng không tốt, liền gọi điện cho Huỳnh Lê Anh:

- Cô đến phòng chuẩn bị đi.

- Anh Phong, anh đến đón em đi...- Bên kia đầu dây điện thoại, Huỳnh Lê Anh không nhéo làm nũng.

- Cô bị què hay tàn phế? - Hắn lớn tiếng.

- Em...em biết rồi. 15 phút nữa em đến ngay.

Dương Hàn Phong bỏ điện thoại xuống, đôi mắt xám khói u tối đó chợt sáng lên...

***

Lâm Thiên Khánh không đưa nó đến phòng chuẩn bị sớm, vì ở đó quá nhiều người. Cậu đưa nó tới một phòng makeup của một chuyên gia của nhà cậu.

- Lâm Thiên Khánh, makeup nhẹ thôi, không cần phải phiền đến chuyên gia đâu. - Nó nhăn mặt.

- Ngồi yên đi. Cậu muốn thua à?

Thế là nó phải ngồi yên cho ông chuyên gia đó makeup, nhưng chưa được một phút, ông chuyên gia đó đã bị đuổi ra khỏi phòng:

- Tìm người makeup nữ cho tôi.

- Không cần phiền phức thế đâu, chuyên gia đây làm cũng ổn mà. - Nó ngược lên nhìn cậu.

- Ông ta ở gần cậu như vậy, tôi không thích.

Thế là, nó lại phải ngồi đợi makeup nữ đến. Khi hoàn thành xong cũng là 6 giờ tối, cuộc thi 7 giờ mới bắt đầu. Tiết trời tháng 12 khá lạnh làm nó phải mặc thêm chiếc áo gió ở ngoài.

- Cậu mặc đi! - Lâm Thiên Khánh đưa cho nó một bộ váy học sinh cực đáng yêu và một đôi giày thể thao màu trắng nhỏ xinh. Nó trề môi:

- Lại nữa...

- Cậu...

- Thôi được rồi, tôi mặc, được chưa?

Cũng may cho nó, bộ váy học sinh đó còn có một chiếc áo khoác len dài ở ngoài. Mặc cũng không lạnh lắm.

- Đi thôi!

Nó và cậu trên đường tới trường, tìm nó cứ thỉnh thoảng không thôi. Căng thẳng làm nó không còn tự tin được nữa.

- Ăn thôi chocolate này đi. Nó sẽ giúp cậu giảm căng thẳng.

Nó cầm lấy, bỏ vào miệng. Vị chocolate đắng lại tan ra, ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng.

***

Phòng chuẩn bị..

Người người tập nập, nào người makeup, nào người làm tóc, nào người chuẩn bị trang phục và vô vàn những kiểu người khác đang chạy nhón nháo. Lâm Thiên Khánh đặt nó ngồi trên một cái ghế, nhỏ giọng:

- Lát nữa sẽ có người đến làm tóc và đem trang phục đến cho cậu, ngồi yên đây. Tôi đi mua nước.

Nó gật đầu, rồi nhìn chăm chú vào con người trong gương kia. Kia...có phải là nó không?

Thực sự lạ lắm, rất lạ lắm.

Đang mơ màng trong hình bóng chiếc gương, Huỳnh Lê Anh từ đâu bước đến cạnh nó, kiêu kì cất cao giọng:

- Chuẩn bị tinh thần thua chưa, Mạch Vy Khánh?

Nó đứng dậy, nở một nụ cười nửa miệng, nhìn thẳng vào mắt cô ta:

- Chưa biết ai là người thua cuộc, Huỳnh Lệ Anh, chị đừng quá tự phụ.

Cô ta cười phá lên:

- Xem ra mày vẫn chưa biết chỗ của mày ở đâu à? Được rồi, tao sẽ chống mắt lên nhìn mày vênh vào được bao lâu!

- Tôi cũng sẽ chống mắt lên nhìn chị chống mắt nhìn tôi được bao lâu. - Nó không nóng không lạnh, nhìn Huỳnh Lệ Anh như muốn thiêu đốt cô ta. Cảm thấy không còn có thể mở miệng, Huỳnh Lệ Anh ngừng nguẩy đi ra chỗ khác.

Trang phục cũng đã được đem đến, nó đang ngồi thiền niệm phật trong thời gian làm tóc. Mái tóc đen dài tự nhiên của nó nay được làm xoắn nhẹ, phần mái được thả xuống hai lọn tóc duyên dáng, rủ xuống cằm.

***

- Chào mừng các quý thầy cô, các ban giám khảo và toàn thể các bạn học đã có mặt tại buổi tối ngày hôm nay!

Giọng nói trầm ấm của Hạo Thiên vang lên vào lúc 7 giờ. Báo hiệu cuộc thi đã bắt đầu. Trường THPT Hoàng Kỳ sáng tựa một viên ngọc bị đốt cháy giữa dòng sông. Khuôn viên trường được trang trí tinh xảo, được lắp đặt lò sưởi bàn lớn nên rất ấm áp. Tối hôm nay vô cùng đông đúc, có lẽ hơn 1500 học sinh đều đến đủ cả. Phần lớn đều mặc trên mình những bộ váy đẹp rạng rỡ. Trên bàn, những chiếc ly thủy tinh trắng trong suốt được đặt nối tiếp nhau. Nước ngọt, soda hay cả rượu vang đều được rót sẵn. Trông bây giờ y hệt như một bữa tiệc sang trọng chứ không còn là một cuộc thi nữa rồi.

Dưới một góc sân trường, nhóm Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật đang ngồi tám chuyện. Hôm nay hai cô nàng Vy và Anh đều vô cùng xinh xắn. Ngọc Vy thì diện một chiếc váy ngắn màu xanh da trời, chân đeo đôi giày búp bê cũng màu xanh nốt. Còn Mai Anh thích phong cách cá tính nên cô nàng mặc nguyên một bộ váy lửng màu đen và đi đôi giày cao cổ đen. Hoàng Nhật...mọi ngày nhí nhố là thế, nhưng khi chàng quất bộ vest đen lên người thì không chê vào đâu được. Ba người nói chuyện thật rôm rả.

Đang vui, bỗng nhiên sắc mặt Ngọc Vy sa sầm xuống. Ánh nhìn cô như muốn đốt cháy người trong mắt thành hàng nghìn mảnh tro. Cô nàng day nghiêng:

- Lại là con nhò Thanh Thảo đó.

Mai Anh và Hoàng Nhật nhìn theo mắt cô, phía cổng trường, Thanh Thảo vừa bước ra từ một chiếc xe màu đỏ sành điệu. Cô nàng diện một bộ váy khoét nách màu đỏ tươi, xung quanh đính những viên đá quý tuyệt đẹp. Mái tóc nhuộm màu đỏ sọc làm xoắn cỡ lớn bỗng bồng bềnh lên. Màu son môi không phải là hồng mộng mơ nữa, mà là đỏ quyến rũ. Thanh Thảo, từ trên xuống dưới, toàn đỏ.

Mai Anh là người nóng tính, không bao giờ kìm chế được như Ngọc Vy. Vừa nhìn thấy Thanh Thảo cô nàng đã muốn động thù nhưng lại bị Hoàng Nhật ngăn cản:

- Đứng, Mai Anh.

- Cậu không thấy con bé đó vô cùng nguy hiểm à? Lỡ nó gây ra rắc rối gì cho Vy Khánh thì sao? Cái hôm đầu tiên nó đi học tôi đã thấy rất có vấn đề rồi. Vy Khánh là công chúa trong mộng của cậu mà cậu lại dễ yên như vậy à?

Mai Anh nổi đóa lên, khuôn mặt mạnh mẽ đã đỏ lên vì tức giận

Ngọc Vy nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh đã. Bây giờ, Hoàng Nhật, cậu đi theo sát gót Thanh Thảo xem cô ta định làm trò gì.

- Được.

Hoàng Nhật lần la đến gần bàn Thanh Thảo đang đứng, nói năng nhít một lúc để bắt chuyện.

***

- Hôm nay, vòng bán kết của cuộc thi King and Queen được tổ chức lần đầu tiên ở trường ta. Trước tiên tôi xin thay mặt cho toàn thể các bạn học sinh gửi đến các thầy cô và ban giám khảo một lời chúc sức khỏe, chúc buổi thi hôm nay thành công rực rỡ.

Hạo Thiên vừa ngồi ngủ vừa nói. Mấy kiểu dẫn chương trình này anh đã học thuộc mấy trăm lần rồi, giờ vừa ngủ vừa đọc cũng chẳng có vấn đề gì.

- Sau đây tôi xin trân trọng giới thiệu 9 ban giám khảo ngồi tại 3 chiếc bàn lớn ngay dưới sân khấu. Trân trọng giới thiệu bà Thôi Thị Từ Thi, bà Trần Thị Như Lạc, bà Dương Thị Cốc, ông Hà Long Phần, ông Thẩm Lập Cập, bà Hoàng Lâm Cẩm, bà Bành Sa Mãi, bà Trương Liên Thiên và ông Nguyễn Hữu Xoèng.

Nói xong, anh than thở “Tên gì mà đọc đau cả mồm”...

Giới thiệu ban giám khảo xong, anh nói lớn:

- Sau đây là phần tự giới thiệu của các cặp đôi trong buổi tối ngày hôm nay. Mở đầu là cặp đôi của lớp 11A3, Hàn Thiên Tuyết và Hoàng Minh Khôi.

Tiếng hú hét vang lên ngập trời, tưởng như chỉ cần vào tích tắc nữa là cái trường này sẽ nổ tung vậy. Mảnh rèm mỏng được kéo ra hai bên để cặp đôi của lớp 11A3 từ trong bước ra. Trông hai người y như hoàng tử và công chúa bước ra từ truyện thần thoại vậy.

Màn giới thiệu của 11A3 đã kết thúc, tiếp theo là đến couple lớp 10A1, Bảo Nhi và Thiên Bảo. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, trang phục cũng rất dễ thương tạo nên vẻ nhí nhảnh cho cặp đôi này.

Tiếp theo, couple lớp 12A7 cũng vậy. Mặc dù cuối cấp nhưng anh chị vẫn rất chịu chơi. Bạn nữ Hàn Thiên Tuyết quyến rũ trong bộ váy ngắn màu tím. Bên cạnh là Hoàng Minh Khôi chứng chạc và soái ca.

- Tiếp theo, xin mời cặp đôi của lớp 11A1, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh bước lên sân khấu.

Giọng Hạo Thiên vừa trầm ấm nhưng lại mang một vẻ rất thú vị dành cho cặp đôi này. Lập tức, Huỳnh Lệ Anh trong bộ váy trắng ngắn khoác tay Dương Hàn Phong thật tình tứ bước

ra sân khấu. Hàng nghìn con mắt cả ngưỡng mộ lẫn ghen tị nhìn hai người. Dương Hàn Phong thì khỏi phải nói, hẳn mặc một bộ đồ đơn giản: sơ mi trắng - quần âu đen - giày thể thao trắng nhưng vẫn làm nổi bật vẻ đẹp trai vốn có. Huỳnh Lệ Anh makeup khá cầu kì, bộ váy trắng vừa cúp ngực vừa ngắn khiến cô nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Giới thiệu xong, hai người lại đi về đứng phía góc sân khấu để chờ đợi cặp đôi cuối cùng cùng với 3 cặp còn lại.

Phía dưới khán đài, Ngọc Vy đưa con mắt thèm muốn lên sân khấu, miệng hét to:

- Trời ơi, anh Phong đẹp trai chết đi mất. Hú hú...

- Đôi này đẹp quá, không biết Song Khánh nhà mình có bì kịp không nữa...- Giọng Hoàng Nhật trầm trọng.

Hạo Thiên lạnh chanh nói, giọng ngọt ngào chưa từng thấy:

- Và cuối cùng, cặp đôi của lớp 10A3, Mạch Vy Khánh và Lâm Thiên Khánh!

Hàng chục con mắt của từng thành viên lớp 10A3 háo hức chờ đợi, không ngoại trừ Nguyễn Thanh Thảo. Cô ta không ngờ hai người này lại là đại diện để thi cuộc thi này.

Nhưng từ phía trong tấm rèm mỏng, bước ra chỉ có mỗi Lâm Thiên Khánh. Bộ cánh của cậu là áo phông nam cá tính, quần ống nhỏ và đôi giày trắng quen thuộc. Cả dàn khán giả hoang mang. Người nữ đâu rồi?

30 giây sau, bàn tay của Lâm Thiên Khánh chia ra đón lấy đôi tay thanh thoát của nó. Cả hội trường rúng rờ, bất động...Quá hoàn hảo, quá ngọt ngào rồi!

Nói đến lớp 10A3 nói riêng, hơn 40 cái loa phát thanh không màng thể diện mà gầm rú như mấy con thú đại:

- Hú!!! Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Cả hội trường rộ lên, cậu và nó bước ra như một cặp thiên sứ. Bộ váy học sinh Lâm Thiên Khánh chọn cho nó thực sự vô cùng tinh tế, làm tôn lên vẻ học giả của nó. Mái tóc đi nắng nhiều, dưới ánh đèn lại như màu nâu socola nhẹ, cộng thêm hai lọn tóc xoã xuống cằm. Hôm nay, thực sự nó đẹp một cách lạ lùng, không có điểm chê.

Ngọc Vy suýt chút nữa ngã ngửa, cô ôm tim, nhắm mắt nói:

- Huhu, hôm nay Vy Khánh đẹp chết mất. Đẹp hơn hoa khôi Huỳnh Lệ Anh kia là cái chắc!

- Chuẩn rồi. Như thiên thần vậy! - Hoàng Nhật mỉm cười.

- Nhìn vẻ mặt con bé Thanh Thảo đó kia, trời ơi, há há, sướng thế không biết! - Mai Anh cười tự đắc nhìn Thanh Thảo. Cô nàng Thanh Thảo này hơi thờ bất đầu có chút gấp gáp, mồ hôi túa ra trên trán. Cô không ngờ nó lại có ngày hôm nay.

Nhưng...người bất ngờ nhất không phải những người đó, mà là Dương Hàn Phong. Hắn đứng bất động, đôi mắt không rời dáng người nhỏ bé đó. Nó đẹp quá sức tưởng tượng đối với hắn, tạm thời hắn chưa thể tin được, người con gái đó, không ngờ sẽ có ngày đánh bại trái tim hắn như thế này.

Lâm Thiên Khánh cầm tay nó đi đến góc sân khấu, cùng chỗ với bốn cặp kia. Nó đứng gần Dương Hàn Phong, nghe hắn thì thầm:

- Không ngờ trang điểm lên em lại đẹp như vậy. Không biết lát nữa sẽ như thế nào nhỉ?

Nó cười lạnh lùng, trên sân khấu nó không thể đánh mất khí chất:

- Cảm ơn.

Hạo Thiên thấy năm cặp đã đông đủ, cất tiếng nói mở đầu màn trình diễn:

- Năm cặp đôi của chúng ta đã có mặt đủ. Vậy ngay sau đây là màn trình diễn Catwalk của từng cặp!

Mỗi cặp đôi đi về một hướng sau tấm rèm cửa. Vừa đi, Lâm Thiên Khánh mỉm cười nhìn nó. Công chúa của cậu quả thực rất đẹp, đẹp một cách dễ thương chứ không bị bóp méo. Trông nó lúc nghiêm túc, góc nghiêng hoàn hảo không góc chết.

Giữa vũ trụ bao la rộng lớn này, mỗi ngôi sao sáng đều xoay vòng quanh em...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đừng bao giờ khóc khi có tôi bên cạnh

Vào phòng chuẩn bị, hai bộ váy trắng hôm nọ và mấy đôi giày thủy tinh đã được đem đến cho nó. Chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, nó đã bị mấy cô gái lạ hoặc lòi vào trong phòng vệ sinh thay trang phục. Cả đôi nó ghét nhất và sợ nhất thay đồ khi có người, kể cả bạn cùng giới. Tay cô gái đó vừa chạm vào vai, nó đã giật mình hét ra:

- Chị...chị...em có thể tự làm được. Chị có thể ra ngoài được không?

- Nhưng mà nhanh lên nhé! - Cô gái nghiêm túc.

- Vâng.

Chỉ một lát sau, nó đã mặc bộ váy tà lệch hôm nọ và đôi giày xanh nhạt. Chân nó không dài nên tốt nhất mặc kiểu váy này để ăn gian chiều cao một chút. Lâm Thiên Khánh cũng đi thay đồ nên chỉ còn mình nó cố gắng giữ bình tĩnh trong phòng.

Những cặp còn lại cũng chạy đôn chạy đáo để thay trang phục. Dương Hàn Phong đã nhanh chóng thay xong. Nó chợt nhìn lướt qua nhưng cũng đủ làm đứng tim nó.

Có phải là...quá hoàn hảo rồi không? Dương Hàn Phong bây giờ...thật làm người ta muốn nghệt thờ mà.

***

Cả sân trường nhộn nhịp, náo loạn. Các học sinh ngồi chật kín các ghế đá và ghế đẩu trong trường. Số còn lại đứng lên để nhìn được rõ hơn. Hạo Thiên vừa kịp giới thiệu sơ qua về lớp 11A3.

Từ sau tấm rèm, mỹ nữ của 11A3 kiêu diễm bước ra. Cô gái xinh đẹp chân bước thật nhịp nhàng, chuyên nghiệp. Đầu ngẩng cao, ánh mắt đẹp sáng long lanh. Bộ váy cô đang mặc cũng vô cùng sang trọng: Váy dạ hội chạm gót màu hồng nhạt, trên cổ đính những đường diềm đẹp mà mịn làm lộ ra cánh tay trắng trẻo và cặp xương quai xanh quyến rũ. Ngay sau đó, nam nhân cực soái cũng thanh lịch bước ra. Hai người sánh bước bên nhau thật đẹp, thật xứng đôi. Đứng trước khán đài, cô gái kiêu hãnh ngẩng cao đầu, cười nhẹ rồi khoác tay người con trai quay về. Cả hội trường rộ lên những tràng vỗ tay kịch liệt dành cho màn đầu tiên.

Và 2 cặp đôi tiếp theo cũng vậy. Bảo Nhi vẫn cái vẻ đáng yêu vốn có sánh bước bên Thiên Bảo nhìn thật cute. Hai anh chị lớp 12A7 nhìn chừng chặc hơn một chút, mỹ nữ này rất quyến rũ trong bộ váy cúp ngực màu xanh biển dài quá đầu gối. Còn người con trai rất ra dáng tổng tài trong bộ vest xanh tím. Mỗi cặp đôi đều vô cùng được khán giả và ban giám khảo ủng hộ.

Hạo Thiên nhí nhảnh dẫn tiếp:

- Và bây giờ các bạn học sinh và ban giám khảo đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chiêm ngưỡng màn biểu diễn của cặp đôi của lớp 11A1, trong đó có đệ nhất mỹ nam Dương Hàn Phong và đương kim hoa khôi Huỳnh Lệ Anh chưa?

Tiếng reo hò vang lên khắp bốn phía, Huỳnh Lệ Anh quả thực không phụ sự kì vọng của mọi người và tự mình khẳng định cô xứng đáng là hoa khôi của toàn trường. Bộ váy cô ta đang mặc thực sự còn nóng bỏng hơn chị gái lớp 12 kia nhiều. Tất nhiên, đối với một vài người nhìn thấy rất bóng mắt. Với thân hình 1m68 và đôi chân thon dài, bộ váy này đã tôn lên tất cả những đường cong trên cơ thể cô. Vẫn là kiểu cúp ngực nhưng khoét rất sâu, chân váy thắt lại ở vùng hông và xẻ dọc xuống tận gót chân. Đôi giày cao gót chắc cũng tầm 7-8 cm khiến cô bây giờ cao chừng 1m76.

Dương Hàn Phong bước ra, nữ sinh toàn trường hét to và giật lên như bị kích điện. Khắp đầu đầu có nữ sinh, nơi đó có tiếng hét tên hân. Ngọc Vy và Mai Anh cũng sững sờ, hệ thần kinh miễn nhiễm với trai đẹp của cô nàng mạnh mẽ Hoàng Mai Anh cũng bị vô hiệu hóa.

- Trời ơi, người đâu mà đẹpppppppp thế không biết!!! - Ngọc Vy thèm chây dài.

- Lần đầu tiên tao muốn lấy chồng trong đời đấy mà ạ. - Mai Anh cười tủm tỉm, mắt sáng lên.

- Ma lực...ma lực...- Hoàng Nhật bị hai cô gái này làm cho lép vế, tui thần ngồi lăm nhăm

Thanh Thảo mắt không rời người con trai trên sân khấu. Anh ta còn đẹp hơn cả cậu bạn Lâm Thiên Khánh gì đó làm cô phải thèm thường. Lát nữa xuống nhập tiệc, phải làm cách gì đó để bắt chuyện mới được.

Quay lại với sân khấu, Huỳnh Lệ Anh bắt đầu khoác tay quay lưng đi về, dáng đi kiêu hãnh như một siêu mẫu.

“Cạch”. Một thứ gì đó trên người Huỳnh Lệ Anh rơi xuống sàn Catwalk. Đôi môi đỏ sặc sảo của cô khẽ nhếch lên một cái. Nhưng tình tiết vụn vặt này không ai để ý, kể cả Dương Hàn Phong.

- Đã gần đến thời khắc quyết định, và bây giờ chúng ta hãy chào đón cặp đôi cuối cùng. Lớp 10A3!

Tấm rèm mở ra, không gian như ngưng đọng lại. Nó y như một nàng công chúa bước ra từ trong lâu đài. Bộ váy trắng thuần khiết cùng với đôi giày cao 6 phân khiến chiều cao của nó được cải thiện lên đến 1m60. Trên mái tóc xoăn dài cài một chiếc vương miện bằng bạc sáng lấp lánh. Chiếc vòng của Hạo Thiên tặng sáng chói trên cổ. Nó ngẩng cao đầu, bước đi.

“Sinh ra không nhất thiết phải là một công chúa, nhưng nhất định phải sống như một nữ hoàng”.

Khi nó đứng trên khán đài một cách kiêu diễm và thật kiêu ngạo, khắp bốn bề đều rộ lên những tiếng hú hét vang trời.

- Đẹp quá...

- Mỹ nữ này trong trường mà bao lâu mình không biết nhỉ?

- Không ngờ con nhỏ thư kí hội học sinh này cũng xinh đáo để...

- Thế này thảo nào Huỳnh Lệ Anh hại sống hại chết...

-...

Ngọc Vy ngạc nhiên tột độ, trời đất, dung nhan vừa nãy cũng đủ làm cô suýt ngất rồi, bây giờ...thật khiến người ta muốn chết đi cho xong!

- Mai Anh...- Ngọc Vy tựa vào vai cô nàng, thủ thi.

- Hửm? - Mai Anh chăm chú nhìn lên sân khấu.

- Mà biết tao muốn làm gì bây giờ không?

- Làm gì?

- Làm les!

- Mà tránh xa tao ra! - Mai Anh vờ hất người Ngọc Vy ra, hai đứa cười khanh khách.

Nhưng chưa hết ngạc nhiên, tạo hình của Lâm Thiên Khánh còn khiến hai cô nàng ngạc nhiên hơn. Không ngoại trừ Thanh Thảo.

Lâm Thiên Khánh bao ngày đại ca bất cần như thế, nhưng hôm nay lại giống như thiên thần giáng thế, không vương một chút bụi trần. Cậu mặc bộ vest trắng thanh lịch, trên ngực trái còn có một bông tuyết trắng làm bằng bạc đính đá sáng lấp lánh. Cậu từ từ, nhẹ nhàng đưa tay cho nó khoác lấy. Và cũng không một chút dằn dả, nó cũng mỉm cười, khoác tay cậu.

Quay đầu đi về được ba bước, nó dẫm phải một thứ dây gì đó đầy những hạt tròn tròn. Do không đề phòng, gầy lại cao, nó lập tức trượt chân một khoảng dài trên sân Catwalk. Một khoảng khắc lâm thâm nó như ngừng đập...

Lâm Thiên Khánh cảm thấy cánh tay đang khoác lên tay mình dần tuột xuống, nhanh tay đỡ lấy nó, kéo nó về một bên trong lúc nó sắp tiếp đất. Cảnh tượng ngọt ngào ấy diễn ra trước mặt toàn thể ban dân thiên hạ.

Toàn bộ khán giả đều “Ồ” lên một tiếng rồi hú hét vang trời. Nhất là mấy con quạ của 10A3. Nhưng trong đó, chỉ có sắc mặt Thanh Thảo sa sầm xuống. Những tiếng hét vẫn vang lên dồn dập:

- Aaa...tình cảm quá đi!

- Anh ý tâm lý chưa kia! Á!!!

- Hai người này là một đôi, chắc luôn!

Thanh Thảo tức lắm, nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt. Cả hội đồng ban giám khảo đều gật gù:

- Tốt lắm, xử lý tình huống rất tốt!

Lâm Thiên Khánh để nó đứng dậy, rồi mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường. Nó và cậu an toàn về đến nơi chuẩn bị.

Sau đó, cả năm cặp đôi cùng nhau bước ra khỏi cánh gà, khoác tay nhau bước trên sân khấu. Khán giả vỗ tay reo hò như sấm nổ, và cùng bình chọn 2 cặp đôi xuất sắc nhất.

Màn trình diễn kết thúc, Hạo Thiên lại được lộ mặt ra. Sắc mặt anh hớn hờ:

- Wow...các bạn đã nhìn thấy màn biểu diễn của các cặp đôi chưa ạ?

- RỒI! - Tiếng đồng thanh của hầu hết khán giả bên dưới làm náo động cả một vùng.

- Vậy các bạn đã quyết định sẽ bầu chọn cho cặp đôi nào chưa?

- RỒI!

- Vậy thì màn nhảy đôi mà các bạn đã chờ đợi bao lâu xin được phép bắt đầu! Xin mời ban giám khảo về phòng hội đồng để chấm điểm. Các camera an ninh và người theo dõi mặt các thí sinh bắt đầu làm việc!

Khúc nhạc du dương vang lên trên sân trường, hàng trăm cặp đôi khác đang đứng tụ họp ở dưới sân chờ đợi hai diễn viên chính để nhảy những bước nhảy đầu tiên. Đó chính là đệ nhất mỹ nam tử và đương kim hoa khôi của THPT Hoàng Kỳ.

Thay đồ ra khỏi phòng chuẩn bị, tất nhiên, nó lại mặc bộ váy trắng còn lại và chiếc vương miện nhỏ nhún trên mái tóc. Lâm Thiên Khánh sánh bước bên nó xuống sân trường, thì thầm:

- Lát nữa dù có ra sao thì cậu cũng đừng làm gì cả. Có người theo dõi mặt, làm bậy có nguy cơ trừ điểm đấy.

- Được.

***

Bước ra đến sân trường, Hạo Thiên đã bị bao vây bởi vô số các nữ sinh. Anh chạy như chạy giặc, cố gắng hét to vào cái mic:

- Nào, các bạn yên lặng, yên lặng để còn tiếp tục chương trình nào. Nếu cứ lộn xộn như thế này thì dẹp luôn đi, về nhà ngủ cho lành.

Không khí đã bớt ngạt hãn, tiếng ồn cũng vui đi nhiều. Hạo Thiên mới sửa lại bộ trang phục đã hơi nhăn nhúm, miệng lại tươi như hoa, hưng phấn nói:

- Hôm nay, có lẽ là ngày vui nhất của trường chúng ta, các bạn học có thấy như vậy không?

- ĐÚNG!

- Tất cả chúng ta cùng đứng dưới sân trường, vui vẻ chơi bởi tuy sắp phải chào đón kì thi học kì sắp tới. Nhưng các bạn có thấy mệt không?

- KHÔNG!

- Vậy thì, chương trình tập thể đầu tiên của buổi tối ngày hôm nay là nhảy đôi. Các bạn đã sẵn sàng để vui vẻ cùng bạn nhảy của mình chưa?

Nói đến đây, không gian bỗng im lặng, hai hình bóng đẹp đẽ bỗng nhiên từ từ tiến tới, thu hút ánh nhìn người khác. Cô gái mặc bộ váy ren xanh sát nách trên đầu gối 10 phân. Chàng trai diện bộ vest đen, bên trong là sơ mi trắng thắt cà vạt. Hai người đi để đầu là gây sự chú ý đến đó.

- Đẹp đôi thật đấy.

- Hoa khôi quyền rũ đây phải không? Nói chứ vừa nãy nhìn cô ấy trên sân khấu bóng hết cả mắt.

- Chiếc váy kia là bản giới hạn đó, nghe nói đắt cực kì.

- Anh Phong còn đẹp gấp nghìn lần mọi ngày nữa, mọi khi anh ý đã là cực phẩm soái rồi, mà hôm nay...ừ huhu, muốn rụng trứng mà!

- Hai người này là đại diện cho trường nhảy khúc nhạc đầu tiên sao?

-...

Hạo Thiên cũng nhếch mép cười nhìn hãn mà suýt quên nhiệm vụ của mình. Anh giật mình, lại nói tiếp:

- Như các bạn đã nhìn thấy, cặp đôi trước mặt là...

Không gian lại từ ồn ào trở nên im lặng như tờ, tiếng bước chân một lần nữa lại vang lên. Mọi ánh nhìn của mọi người đều nhắm vào nơi phát ra âm thanh, không ngoại trừ hần, Lê Anh và Hạo Thiên.

Nó bước vào kiểu hãnh như một nàng công chúa, tay khoác lên tay Lâm Thiên Khánh. Bộ váy trắng trên người như khoác lên mình nó một nét đẹp thuần khiết. Lâm Thiên Khánh, vẫn là bộ vest trắng thắt cà vạt đỏ nhưng lại ra dáng CEO. Nhận ra mình là tâm điểm của mọi sự chú ý, nó hít thở sâu, nở một nụ cười tươi như thay lời chào. Lâm Thiên Khánh lãnh đạm lạnh lùng đến tê cứng, khí chất cậu cất giấu bao lâu được cậu bộc lộ ra hết.

- Woa...nhìn lại thì đôi này còn đẹp hơn nhiều này.

- Anh chàng soái ca kia nhìn cũng đẹp không kém anh Phong đâu nhĩ?

- Mà không biết Lâm Thiên Khánh à? Trước là học sinh quậy phá kinh lắm mà, nhưng giờ tự nhiên thay đổi chóng mặt, cả học lực lẫn hạnh kiểm.

- Chắc là có thêm gia vị tình yêu chứ gì?

-...

Hần và Hạo Thiên đương nhiên nghe thấy những lời bàn tán đó, sắc mặt cả hai không tốt tí nào. Đến lúc cậu dẫn nó đến trước mặt hần và Huỳnh Lê Anh, hần mới giật mình bắt gặp.

- Chào đại mỹ nam và đại hoa khôi. Hôm nay hai người sáng nhất rồi đấy.

Lâm Thiên Khánh cười xã giao nhìn hai người đó, hần bắt buộc phải chào lại:

- Chẳng phải cậu và con nhóc đó cũng nổi không kém sao?

- Lại còn phải “kém” cơ à, anh cũng quá là khinh địch đi. - Cậu cười.

- Đó là tự tin. - Hần nhìn cậu.

- Tự tin quá thành tự phụ đấy.

- Từ trước đến nay tôi đều thế, không có vấn đề gì xảy ra cả. - Hần cắn chặt răng.

Lâm Thiên Khánh chỉ cười nhẹ, rồi cầm tay nó lướt qua hần...

Khoảnh khắc cậu kéo nó nhẹ nhàng lướt qua, đã lỡ chạm nhẹ vào cánh tay hần. Dương Hàn Phong chỉ hận, tại sao hần không giữ tay nó lại, tại sao hần không thể đối diện với ánh mắt của nó khi ấy...

Hạo Thiên nở một nụ cười - nụ cười mà anh luôn cho là giả tạo nhất, cất giọng vui vẻ:

- Và bây giờ, xin mời đại mỹ nam và đương kim hoa khôi, vừa hay là couple của lớp 11A1, lên nhảy điệu nhảy đầu tiên.

Dương Hàn Phong buông cánh tay Huỳnh Lê Anh ra, tự mình bước ra giữa sân trường - nơi dành cho cặp nam nữ chính của bữa tiệc. Huỳnh Lê Anh ngỡ ngàng, tiến về phía nó đứng. Hần cầm lấy một cái mic, giọng hần trầm ngọt thật muốn làm tan chảy bao trái tim thiếu nữ:

- Chào mọi người.Tôi là Dương Hàn Phong..

Chưa để hần nói hết câu, tiếng hét ầm trời đã làm kinh động cả sân trường.

Hần cười nhạt, rồi nói tiếp:

- Tôi là người không thích nói vòng vo, mọi người ai cũng biết. Bây giờ, tôi muốn mời bạn nhảy của tôi, nhảy với tôi điệu nhạc đầu tiên. Xin em hãy đưa tay cho tôi!

Trái tim nó rung lên thật mạnh, bàn tay đang nắm chặt Lâm Thiên Khánh từ từ tuột xuống...

Huỳnh Lê Anh cười tươi, chìa đôi bàn tay ngọc ngà ra phía trước. Dương Hàn Phong cười lạnh lùng, tiến về phía đó.

Năm bước...ba bước...một bước...

Khoảng cách giữa nó và hần đang chỉ còn là một bước chân. Hần bỗng dừng nhìn nó lâu, lâu thật lâu làm nó bỗng tự cảm thấy...người hần muốn mời làm bạn nhảy, chính là nó.

Trong khoảnh khắc ấy, nó tuyệt nhiên không biết làm gì, chỉ còn biết đứng trơ, tay khoác Lâm Thiên Khánh cũng đã buông hần ra. Cậu cũng đã cảm nhận được, liền nhìn nó, trong lòng bỗng tràn ngập nỗi xót xa.

“Cậu thích anh ta đến vậy sao?”

Đã qua một lúc lâu rồi, hần vẫn đi từng bước nhỏ không đáng kể, vẫn cứ nhìn nó như vậy. Điều này thôi thúc nó hãy đưa tay ra, để nhảy điệu nhảy đầu tiên với hần! Nó mạnh dạn thở gấp, bàn tay có chút ngượng ngập, chậm rãi rời cánh tay của Lâm Thiên Khánh.

Đến lúc này, hần lại không còn nhìn về phía nó nữa. Đôi chân có tiến bộ đi nhanh về phía trước, đón lấy bàn tay trắng trẻo của Huỳnh Lê Anh. Nó bất động, cánh tay đang đưa lên không trung buông thõng xuống.

Lần này, lại là nó tự mình đa tình rồi...

Cũng không phải lỗi tại hần, là vì nó. Tự biên, tự diễn, tự làm, tự chịu.

Mọi người xì xào:

- Con nhóc đó vừa định đưa tay cho anh Phong phải không? Đứng là thứ lằng nhằng, bạn nhảy của mình ở ngay bên cạnh mà còn dám...

- Nó nghĩ anh Phong thích nó chấy?

- Tội nghiệp Lâm Thiên Khánh, bị bạn nhảy của mình cấm cho cái sừng thật lớn...

Mắt nó đã hơi ngấn một tầng nước, một phần là vì tủi thân, phần lớn là thấy có lỗi với Lâm Thiên Khánh. Họ nói đúng, nó đúng là đứa con gái không ra gì...

Hắn đã nắm tay Huỳnh Lệ Anh bước ra giữa sân trường, hai bóng dáng xinh đẹp nhảy cùng nhau giữa muôn vầng ánh đèn sáng lung linh.

Khóc sao? Khóc cái gì chứ, chẳng phải là tự mày đa tình sao?

Nó cố ghì chặt nước mắt sắp rơi ra và thứ gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng. Hắn vốn đã không có tình cảm gì với nó, vậy mà...

Bây giờ còn định khóc, khóc cái gì!

Dương Hàn Phong nhảy cùng Huỳnh Lệ Anh, nhưng ánh mắt lại không ngừng dõi theo người con gái bị hắn làm hụt hẫng khi nãy. Hắn không biết làm thế nó sẽ tổn thương, càng không hiểu nó đang cố gắng kìm nén nỗi đau đớn trong trái tim.

Quá trình mạnh mẽ thành công, nó đã không khóc, nhưng sắc mặt lạnh tanh, không chút biểu cảm. Có lẽ nếu nói thêm một câu hoặc cười nhẹ một cái, nó sẽ không kìm chế được cảm xúc của mình. Lâm Thiên Khánh cười đắng, dường như cậu đã nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi. Trái tim cậu đau đến nỗi không thể thở được, cậu xoay người nó lại, mạnh mẽ ôm vào lòng.

Mọi người xung quanh như bị đông cứng, động tác nhảy của Dương Hàn Phong cũng ngừng lại. Tất cả đều đang chú ý vào hai bóng dáng kia. Dương Hàn Phong bị sốc, vội vã buông tay Huỳnh Lệ Anh ra. Họ Thiên không thể mở nổi miệng, chân tay anh cứng đờ, mic cầm trên tay cũng rơi xuống.

Nó ngạc nhiên đến tột độ, cố gắng dùng sức đẩy cậu ra. Nhưng sức của nó đối với cậu chỉ là mèo gãi ngứa không đáng nói.

- Lâm Thiên Khánh... - Quả không sai dự đoán, vừa mở miệng nói được một câu, nước mắt cô kim hãm này giờ bỗng từ đâu lại như nước lũ ập đổ về. Nó không nén nổi nữa, giọt nước mắt đầu tiên từ từ rơi xuống gò má...

Xung quanh lại xì xào:

- Lại tò về gì nữa đây?

- Tò ra đáng thương gì chứ, đúng là đồ hai mặt mà...

- Lâm Thiên Khánh kia cũng ngốc thật chứ...

Lâm Thiên Khánh không quan tâm, buông nó ra, mỉm cười lau đi nước mắt trên má nó:

- Nhớ kĩ, đừng bao giờ khóc khi có tôi bên cạnh.

Nó gạt đầu, nở một nụ cười trong nước mắt. Tình cảm đối với Dương Hàn Phong có lẽ cũng chỉ là đơn phương. Nếu một việc gì đó khởi đầu đã không có hi vọng, thì hơn hết nên sớm buông bỏ.

Nó cũng nên sớm buông bỏ tình cảm này thôi.

Buổi tiệc bắt đầu, từng cặp đôi đều háo hức chạy ra sân nhảy. Dương Hàn Phong hấp tấp đi về phía nó đang chuẩn bị nhảy cùng Lâm Thiên Khánh. Hắn kéo tay nó:

- Khi nãy vì sao em khóc?

Nó không trả lời, nói đúng là chưa để nó trả lời, Lâm Thiên Khánh đã xô tới, hất tay hắn ra:

- Tránh xa Vy Khánh ra.

Hắn nắm chặt bàn tay, giọng đầy sát khí:

- Cậu có quyền gì?

- Vy Khánh là bạn của tôi, cũng là bảo bối của tôi. Tất nhiên, bảo bối của tôi không phải thứ để anh tùy tiện đụng vào, càng không phải thứ để anh tùy tiện làm tổn thương.

Nói rồi cậu dắt nó lướt qua mặt hắn một cách lạnh nhạt và vô tình. Nó đi theo bước chân của cậu, cố gắng không nhìn hắn một cái nào.

Nhưng...cuối cùng thì nó vẫn nhìn hắn!

Tiết mục nhảy kết thúc, tâm trạng của nó đã được ổn định. Bây giờ nó có thể nổi mà không bị ảnh hưởng cảm xúc, để có thể thắng được Huỳnh Lệ Anh ở vòng này, nó tuyệt đối không được yếu đuối lần nữa!

Mọi người đang thưởng thức những món ăn trên bàn hay những ly nước đầy quyến rũ. Ngọc Vy vui vẻ đến bên cạnh nó, chọc:

- Aiya, vừa nãy hai bạn Song Khánh làm gì mà ngọt ngào vậy a. Làm người ta ghen tị chết đi được.

- Đúng đó đúng đó, thế nào sáng ngày mai hai người sẽ thành mục HOT của trường đó nha...- Mai Anh từ đâu về liền nhảy vào cuộc trò chuyện.

Hoàng Nhật vừa cầm ly soda trên tay, vừa vỗ vai Lâm Thiên Khánh:

- Lúc cậu vừa ôm Vy Khánh, sắc mặt của đại nể nam Dương Hàn Phong gì đó biến đổi dữ dội. Có phải...có chuyện gì không?

Không biết Lâm Thiên Khánh có phản ứng gì không, nhưng vừa nghe xong câu đó, cơ thể nó đã phản ứng kịch liệt. Trái tim còn rung mạnh hơn lần trước nữa.

Nhưng càng rung động, càng đau lòng.

- Không biết. - Cậu lạnh nhạt trả lời, nhét vào mồm Hoàng Nhật một miếng thịt lớn - Cậu ăn đi và đừng nói lung tung nữa.

Đang cười vui vẻ, hihi haha gì với nhau, Lâm Thiên Khánh bảo nó:

- Đợi tôi ở đây, tôi đi vệ sinh chút.

Nó mỉm cười gật đầu, rồi cùng nhập tiệc với các bạn. Ngọc Vy và Mai Anh bị hút lên đàn trai xinh gái đẹp lớp 11, cứ ra đó truyện trò như thể đã quen biết lâu năm. Hoàng Nhật cũng không ở cạnh nó lâu, đi ra cạ ly với mấy người bạn trí cốt.

Chỉ chờ có vậy, Thanh Thảo cầm trên tay ly rượu vang đỏ, từ từ tiến lại gần nó với nụ cười đắc ý. Nó cũng phát hiện ra nhưng không mấy đề phòng. Thanh Thảo cười, rồi hất ly rượu lên người nó.

- A...- Nó kêu lên.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Tại...tại tôi đi hơi gấp, xin lỗi...- Thanh Thảo giả vờ cẩn trọng lấy khăn lau chỗ bị dính rượu vang trên người nó. Nhưng càng lau, chỗ rượu càng loang ra. Bộ váy trắng thuần khiết của nó đã bị dính màu đỏ của rượu.

Thanh Thảo cười thích thú, dù là người gây ra chuyện nhưng vẫn cố tình làm người tốt:

- Chết rồi, làm sao đây? Người cô bẩn hết rồi kia, nhìn thấy ghê quá. Nếu tôi là cô bây giờ á, thì tôi sẽ mất mặt chết mất và muốn tìm một cái lỗ chui xuống ngay lập tức đó...

Mọi người xung quanh đều chú ý vào nó và bộ váy nó đang mặc, mỗi người bình luận một kiểu. Đa số là những lời nói ác ý. Nó nắm chặt tay như muốn bẻ gãy từng chiếc xương của người đối diện. Thanh Thảo vẫn nhìn nó, cười đắc thắng.

- Nhìn kia, cô gái vừa nãy nhìn giống như thiên thần, mà bây giờ chiếc váy bẩn rồi..

- Mất mặt quá đi...

- Thảm thật đó...

- Đáng đời, cái thứ hồ ly hai lòng thì bị vậy đã thảm gì chứ...

Những tiếng cười đùa phát ra ngày một nhiều, những ánh mắt cùng với những chỉ trích của mọi người đều hướng về nó.

Nó bị những người xung quanh ảnh hưởng, lại không có ai bên cạnh nên tủi thân chạy đi. Ngọc Vy và Mai Anh vừa tới nơi, Lâm Thiên Khánh cũng vừa về.

- Cô đã làm gì với Vy Khánh? - Giọng Lâm Thiên Khánh bây giờ nghe đáng sợ hơn bao giờ hết.

- Tôi có làm gì đâu...- Thanh Thảo dùng đĩnh.

Cậu nắm chặt bàn tay, định chạy theo nó nhưng bị Thanh Thảo ngăn lại:

- Lâm Thiên Khánh, nếu bây giờ cậu đuổi theo cô ta thì cậu sẽ rất mất mặt đấy biết không hả?

- Đừng để tôi thấy mặt cô lần nào nữa.

Lâm Thiên Khánh đẩy mạnh Thanh Thảo ra làm cô ngã xuống đất. Không được kết quả như mong muốn, cô ta bực tức gào to, đập hết những chiếc ly thủy tinh trên bàn. Bảo vệ lập tức lôi cô ta ra như kẻ thần kinh, nặc cho cô ra kêu gào ầm ĩ.

Nó vừa chạy vừa khóc, bộ váy đã bẩn như vậy rồi, thể diện cũng mất hẳn rồi. Cuộc thi này, nó thua chắc rồi.

Mọi công sức, cố gắng của nó. Mọi hi sinh của Lâm Thiên Khánh đều đổ sông đổ biển. Lần này nó không kim nén nữa mà oà khóc. Nó đã hứa với 10A3 rằng nhất định sẽ không làm lớp bê mặt, sẽ không làm ai phải xấu hổ. Vậy mà chính bản thân nó còn đang xấu hổ vì nó...

Nó ngồi sụp xuống, chiếc vương miện trên đầu rơi xuống đất...

Tuyệt vọng...

Dương Hàn Phong về mặt lo lắng thấy rõ, vội vàng chạy tới bên cạnh nó. Thì ra từ lúc nó chạy đi hẳn đã chạy theo nó rồi. Thấy nó khóc như vậy, hẳn cũng chẳng thể cười nổi, bèn lau nước mắt đi cho nó. Nó kịp nhận thức được liền hất tay hẳn ra:

- Tránh xa tôi ra...

- Em không sao chứ? - Hẳn đỡ nó đứng dậy.

- Tôi bảo anh tránh xa tôi ra! - Nó lớn giọng.

- Tôi cứ không tránh xa đấy, em làm gì tôi? - Hẳn nhặt chiếc vương miện lên.

- Anh...- Lời nói của nó như bị ai đó chặn mất.

Hắn tự nhiên nổi cáu:

- Em cứ như thế này, bảo sao tôi không lo lắng? Để con bé đó bắt nạt mà không biết phản kháng lại à?

- Tôi...

- Em là Mạch Vy Khánh, Mạch Vy Khánh không hề biết đến hai chữ “yếu đuối”. Em mạnh mẽ, không để ai bắt nạt. Vậy mà tại sao chỉ trong buổi tối hôm nay tôi đã thấy em khóc những hai lần?

- Tôi..

Hắn chỉnh cho nó đứng thẳng người lên, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nó. Rồi cài chiếc vương miện lên:

- Đứng cúi đầu, vương miện sẽ rơi.

Nó nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt xám khói u tối của hắn. Dường như trong đôi mắt ấy bây giờ lại có chút ấm áp...

Tại sao lúc nào nó quyết định buông bỏ, hắn lại làm nó rung động chứ...

Dương Hàn Phong, anh là đồ đáng ghét!

Vừa lúc ấy, Lâm Thiên Khánh hốt hải chạy tới, xô hắn ra:

- Anh tránh xa cậu ấy ra một chút.

Hắn nhún vai, rồi lững thững đi vào trong. Khi đi qua nó còn ghé tai, nói nhỏ:

- Cần thận hơn với bạn bè của Huỳnh Lệ Anh nữa.

Bóng dáng hắn khuất sau cánh cửa, Lâm Thiên Khánh mới vồn vã hỏi:

- Nguyễn Thanh Thảo đã làm gì với cậu? Nói đi.

- Nhìn chiếc váy này là cậu đủ hiểu.

- Sao cậu không cho cô ta một đấm? - Cậu giãy nảy.

- Có camera và nhân viên theo dõi mặt. Cậu nói không được làm vậy nên tôi phải chịu thôi.

- Nhưng...thật quá quái...- Lâm Thiên Khánh tức giận.

- Tôi thua rồi. - Nó sụp mặt xuống, lồng ngực nhói lên từng hồi.

- Không sao mà, đi vào thay bộ váy vừa này là xong. Chúng ta có 2 chiếc váy trắng mà.

- Đúng rồi...- Nó sực nhớ ra rồi cười.

- Đi thôi.

Lâm Thiên Khánh cời chiếc áo khoác ngoài ra, khoác lên người nó.

Bên trong sân trường vẫn ồn ào, tiếng nhạc âm ỉ khiến tai người ta khó thích ứng.

Nó với bộ váy trắng còn lại bước vào, Ngọc Vy hấp tấp chạy đến:

- Vy Khánh! Cậu có sao không vậy? Làm tôi sợ hết hồn...

- Không sao đâu, may mà có 2 chiếc váy.

- Con nhỏ Thanh Thảo đó...Hoàng Nhật, tôi nói cậu theo sát nó xem nó định làm gì cơ mà, cậu bỏ đi đâu vậy hả?

Ngọc Vy kéo tai Hoàng Nhật, gắt gỏng. Anh chàng kêu oai oái:

- Có phải lúc nào tôi cũng theo sát cô ta được đâu.

- Mai Anh nó tức lắm rồi, đi vệ sinh từ nãy đến giờ vẫn chưa ra. - Ngọc Vy bỏ tai Hoàng Nhật ra, khoanh tay nói.

Nó lo lắng:

- Ai đi tìm Mai Anh đi, không khéo cô ấy lại làm gì Thanh Thảo thì sao?

- Kệ nó, nếu tìm được Thanh Thảo tôi cũng cho cô ta một trận thừa sống thiếu chết luôn. - Ngọc Vy ưỡn ngực.

- Vấn đề không phải ở đó, nếu như Mai Anh làm gì cô ta thì cô ta có đề yện không? Gần thi rồi, cẩn thận hạnh kiểm thi hơn.

- Tôi nghĩ thầy cũng đúng đó. - Hoàng Nhật gắt gù - Với bản tính của Mai Anh thì không có chuyện bỏ qua đâu.

Nó nghiêm trọng:

- Hoàng Nhật, Thiên Khánh. Hai cậu mau đi tìm Mai Anh đi.

- Nhưng...- Lâm Thiên Khánh phản đối.

- Yên tâm đi, có Ngọc Vy ở đây với tôi rồi mà.

- Cũng được. Ngọc Vy, cậu ở lại với Vy Khánh. Hoàng Nhật, đi theo tôi!

Hai người vội vàng chạy ra ngoài cổng trường, đi tìm Mai Anh. Nó ở lại mà lo lắng toát mồ hôi, vội cầm lấy một cốc nước ngọt uống.

Trên loa thông báo bỗng vang lên tiếng nói:

- Mời hội trường hội học sinh lên văn phòng, hiệu trưởng có việc tìm gấp.

Dương Hàn Phong tuy không hiểu chuyện gì, bất mãn chạy nhanh lên văn phòng.

Một bạn học của 10A3 chạy đến chỗ nó và Ngọc Vy:

- Vy Khánh, vừa nãy cậu có sao không?

- Tôi không sao. - Nó cười.

- Vậy...cậu cho tôi mượn lớp trường một lát nhé. - Cậu bạn gái đầu.

Nó cười tươi nhìn cậu ta, vừa nhìn đã biết cậu ta định làm gì rồi.

- Được, được chứ. Ngọc Vy, cậu đi nhanh đi.

- Nhưng cậu...

- Đi đi, không khéo lại lỡ chuyện. - Nó cười tỉnh nghịch.

- Chuyện gì cơ?

- Cậu đi nhanh đi.

Cuối cùng Ngọc Vy vẫn phải đi theo cậu bạn kia. Nó ở lại một mình, cao ngạo ngồi một góc.

Không gian vẫn không giảm bớt ồn ào. Một nhóm nữ vừa cười đùa vừa đi tới chỗ của nó. Nó nhìn thấy, nhưng không làm gì cả.

Nó chắc đây là bạn bè của Huỳnh Lê Anh đây.

- Wow...em gái này, em đẹp lắm đó.

Một giọng nói chảy nước vang lên bên tai nó. Nó cười xã giao:

- Chị quá khen.

- Em ít nói thế cơ à, vừa nãy mặt mặt như vậy vẫn không làm em nhận thua sao? Chịu đựng giỏi nhì.

- Quá lời. - Nó cười nửa miệng.

- Được, để chị xem em chịu đựng giỏi đến mức nào.

Cô gái đó nói xong, liền nghiêng gót giày lên chân nó. Từng đợt đau đớn, nhức nhối như xuyên thủng lớp da của nó. Nó cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, từng cơ khớp kêu lên răng rắc.

Thấy nó vẫn chỉ nổi lên phản ứng nhẹ, cô ta dẫm mạnh chân rồi nghiêng thật mạnh từng hồi. Lần này đã quá sức chịu đựng của nó. Nhưng phải hành động sao cho không bị phát hiện nhất.

Nó giả vờ ngã về phía trước, lấy tay hất hết mấy cốc nước ngọt vào người cô ta. Quả nhiên, cô ta bỏ chân ra, hét toáng lên:

- Aaaaa...bộ váy...váy của tao...mày...

- O...em xin lỗi chị, em không cố ý đâu.

Nói xong nó lại cười nửa miệng, dẫm một phát vào chân cô ta, cô ta liền ngã lăn ra đất.

Nó cũng vờ ngồi xuống, hót hời:

- Có ĐAU không? Bà chị?

- Mày...mày...

- Chẳng phải chị thích dẫm lắm sao?

Cô ta thấy Dương Hàn Phong đã từ trên văn phòng trở vào, vội lui đi chỗ khác. Nó thở gấp, ngồi tụt xuống đất.

Vết thương xem ra không nhẹ, lại còn là giày cao gót dẫm phải. Nhìn y như bị đinh nung nóng rồi ấn lên vậy.

Nó kêu lên nho nhỏ, cố cắn chặt răng chịu đựng. Vết thương đã hơi rỉ máu, mặt nó trắng bệch ra. Chảy máu như vậy...có ảnh hưởng gì đến lát nữa không...

Nó vội khập khiễng đi vào nhà vệ sinh. Dương Hàn Phong trông thấy, đang nói chuyện cũng bỏ ly soda xuống, chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Kết quả

Nó chạy vào nhà vệ sinh, vết thương chảy máu nhiều hơn. Nhưng vì không thể cầm máu nên nó vô cùng hoảng sợ. Xả mạnh vòi nước, nó còi bỏ đôi giày để nước chảy cho trôi bớt máu.

Dương Hàn Phong mở bật cửa nhà vệ sinh, chạy như điên vào. Nó giặt mình, chân đặt trên bồn cũng trượt xuống suýt thì ngã sắp mặt.

- Em có sao không?

Hắn chạy đến đỡ nó dậy, nó mở to con mắt, nhìn hắn với ánh mắt “không thể tin nổi”:

- Nhà vệ sinh nữ? Anh dám...

- Nói nhỏ chút! - Hắn lấy tay bịt miệng nó - Em có muốn bị đánh vào tin đồn ở cùng tôi trong nhà vệ sinh nữ không? Hà?

Nó im lặng, kéo tay hắn ra. Hắn lúc này mới nhìn xuống vết thương, lo lắng:

- Em bị làm sao? Có đau lắm không?

- Không thấy à mà còn hỏi.

- Đi, theo tôi đến phòng y tế.

- Phòng y tế hôm nay có mở đâu.

- Đến bệnh viện đi, máu của em không cầm được. - Hắn khoác tay nó lên vai, định bế nó trên tay.

- Không được. - Nó đẩy hắn ra. - Sẽ...muộn mất.

- Em điên à? Tính mạng quan trọng hay kết quả cuộc thi quan trọng?

Nó không nói gì cả, đẩy nhẹ hắn ra rồi lại xả nước vào vết thương. Từng tế bào trong người hắn như tan ra, nhũn đi như dòng nước vô tình kia.

Hắn gọi điện nhờ một người nào đó đến tiệm tạp hoá mua tất cả những dụng cụ sơ cứu đến nhà vệ sinh. Hắn nâng chân nó lên, đổ vào vết thương một chút chất chống nhiễm khuẩn rồi băng bó cho nó. Hắn cảm nhận thấy đôi vai nhỏ ấy đang run lên đùng đột, đôi môi xinh đẹp ghìm chặt để tránh tạo ra tiếng kêu.

Vết thương có vẻ đã đỡ hơn, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Có điều chảy chậm lại một chút. Nhưng nó không đi được giày cao gót nữa, đành phải vào phòng chuẩn bị lấy đôi giày thể thao kia đeo tạm.

***

Đã có kết quả cuộc thi, ban tổ chức và ban giám khảo ngồi đông đủ trên khán đài. 5 cặp đôi đứng trước quần chúng một chút. 3 cặp kia đã đông đủ, chỉ còn thiếu nó và Dương Hàn Phong.

Chưa để mọi người rì rầm, 30 giây sau, hắn từ đâu bước ra, đứng cạnh Huỳnh Lệ Anh. Trên nét mặt lộ rõ sự lo lắng tột cùng.

Vậy...nó đâu?

Câu hỏi này xuất hiện đầu tiên trong đầu Lâm Thiên Khánh. Cậu vốn nghĩ nó bị hắn đưa đi nên vô cùng tức giận. Nhưng thấy hắn đi một mình, cậu lại chuyển sang lo lắng.

Vài phút sau, nó được một người phụ nữ trẻ dìu ra, chân khập khiễng. Cậu vội chạy đến đỡ nó, miệng run run:

- Vy Khánh, cậu làm sao thế hả? Vừa rồi cậu đi đâu?

- Tôi không sao. - Nó dựa hắn vào người cậu.

Lâm Thiên Khánh mặt lạnh như băng: “Rốt cuộc ai làm chuyện này? Lát nữa phải xem lại camera.”

Hạo Thiên vẫn đứng trên sân khấu, nhưng nét mặt không còn vui vẻ như trước. Anh trầm trầm:

- Đã có kết quả cuộc thi Catwalk ngày hôm nay, xin mời các bạn học ổn định chỗ ngồi để ban giám khảo thông báo kết quả rõ ràng nhất.

Đại diện ban giám khảo, bà Thôi Thị Từ Thi lên thông báo kết quả thi. Bà luyện tha luyện thuyền một lúc lâu, mãi vẫn chưa vào vấn đề chính. Vết thương ở chân nó vẫn rỉ máu, miếng băng trắng quấn quanh cũng nhuộm màu đỏ. Khuôn mặt nó không còn tự nhiên nữa mà trắng bệch ra...

Mãi sau, bà Từ Thi mới thông báo kết quả - cũng chính là phần được mong đợi nhất tối nay:

- Sau đây, thay mặt cho đoàn giám khảo tôi xin thông báo kết quả cuộc thi.

Bà ấy cầm tờ kết quả trên tay làm bao con tim muốn tan chảy trong lồng ngực:

- Lớp 11A3, phần giới thiệu 7 điểm, phần đi Catwalk 13 điểm. Tổng 20 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên rầm rầm.

- Lớp 10A1, phần giới thiệu 6 điểm, phần đi Catwalk 15 điểm. Tổng 21 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên rùm rùm.

- Lớp 12A7, phần giới thiệu 7 điểm, phần đi Catwalk 15 điểm, tổng 22 điểm.

Tiếng vỗ tay nổi lên như thần.

- Lớp 11A1...

Nói đến đây, bà cô đột nhiên dừng lại làm cho cả hội trường nín thở. Những tiếng vỗ tay và hò hét vang lên, báo hiệu cho 1 cặp đôi cao điểm trong đêm.

- Lớp 11A1, phần giới thiệu 9 điểm, phần đi Catwalk 17 điểm, tổng 26 điểm.

Những tràng vỗ tay và kêu hét vang lên ngập trời. Huỳnh Lê Anh cười tươi như hoa, tay khoác tay Dương Hàn Phong. Hắn mặt lạnh như tiền, tâm trí của hắn đều đổ lên người con gái đang dẫn mắt sức dựa trên người Lâm Thiên Khánh kia.

- Lớp 10A3...phần giới thiệu 8.5 điểm, phần đi Catwalk 17 điểm. Tổng 25.5 điểm.

Toàn bộ dây thần kinh của lớp 10A3 thi nhau chống ngược lên. Họ hò hét toác cả cổ họng, miệng hô to:

- Song Khánh! Song Khánh! Song Khánh!

Nó mỉm cười, gục trên vai cậu.

Bà cô mỉm cười:

- Hai cặp đôi được đi vào chung kết, các em đã rõ rồi chứ? Chính là quán quân - lớp 11A1 và á quân - lớp 10A3. Mời hai em đại diện của hai lớp lên nhận thưởng.

Huỳnh Lê Anh khoác tay Dương Hàn Phong cười toe toét đi lên như kiêu đạt giải hoa hậu thế giới. Hắn cố tình đi nhanh để có thể nhìn thấy tình trạng của nó.

Lớp 11A1 lên rồi, sao 10A3 vẫn chưa lên?

Đây là câu hỏi của hầu hết khán giả. Dương Hàn Phong nhìn chằm chằm vào nó, có vẻ nó quá mất sức rồi. Hai hàng lông mày nhú vào nhau, bàn tay hắn nắm chặt lại.

Bất ngờ, Lâm Thiên Khánh nhấc bổng nó lên, bế trên tay, bước lên sân khấu. Cái đám họ to của 10A3 và hầu hết những người có mặt hôm đó đều nức mắt kinh ngạc. Không ngoại trừ Dương Hàn Phong. Hắn ngoài kinh ngạc ra, còn một cảm xúc không lời khác. Trong lòng bứt rứt khó chịu đến điên lên được.

Trao giải xong, cậu bế nó xuống, định đặt nó đứng xuống đất. Nhưng khi đôi chân vừa đặt xuống, nó liền ngã đi, ngã vào người Dương Hàn Phong đang đi bên cạnh. Hắn cùng cậu hoảng hốt, liền định đưa nó đến bệnh viện. Nhưng cậu đã chậm một bước.

Hắn đã kịp bế nó trên tay, miệng gấp gáp:

- Cậu, đi xem camera an ninh. Tôi sẽ đưa Vy Khánh đến bệnh viện.

Dù không thích chút nào nhưng cậu biết tình hình đang rất gấp, và có lẽ hắn hiểu nó hơn:

- Được.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng khi người con gái đó bỗng đứng ngã khụy. Huỳnh Lê Anh vô cùng tò mò lẫn ghen tức. Nó bị thế có phải do người của cô làm không?

***

Bệnh viện...

Hắn đã đợi ngoài này được 30 phút, cánh cửa kia vẫn chưa mở ra. Lâm Thiên Khánh đem theo một con chip ghi hình cậu vừa lấy được trong phòng bảo vệ. Hắn vội vàng làm thủ tục kết nối giữa con chip và laptop. Chẳng mấy phút sau, hình ảnh đã được chiếu lên.

Từng cảnh, từng cảnh khiến hắn và cậu giật sùi máu. Cả hai mặt đỏ bừng, cơ khớp tay kêu lên răng rắc.

- Anh nghĩ đám người này có thể do ai kêu tới? - Lâm Thiên Khánh mặt trầm trọng, nói như rít qua kẽ răng.

- 95% là Huỳnh Lê Anh.

Có tiếng thờ ơ dửng dưng của Lâm Thiên Khánh. Cậu vốn không muốn động thủ với cô ta, nhưng cô ta cứ muốn động vào người con gái của cậu. Không cho cô ta một bài học có lẽ cô ta không sáng mắt ra được.

Bác sĩ đã ra ngoài, nói rằng nó tuy đã qua nguy hiểm nhưng nhấn mạnh không bao giờ được để nó có một vết thương nào nữa. Hôm nay nếu không đưa đến kịp thì có lẽ nó đã mất máu mà chết luôn rồi!

Chắc phải để nó ở lại bệnh viện hết ngày mai để xem tình hình. Cả hai người con trai đêm ấy đều ở lại bệnh viện nhưng không ngủ được. Hai người đều gục đầu trên giường bệnh của một người con gái...

Tình cảm quá sâu sắc, cả hai người đều không sao rút chân khỏi bể tình này rồi.

Sáng hôm sau...

Tin Dương Hàn Phong, Lâm Thiên Khánh và nó nghỉ học đang hot khắp trường.

Ở lớp 10A3, mọi người còn lo lắng hơn. Cặp đôi vàng của lớp nghỉ học ngay sau khi nhận giải, có biến chăng?

10 giờ trưa...

Nó tỉnh dậy, thấy hai tên con trai dờ dơi nhất hành tinh đang ngủ gục bên cạnh nó.

Dương Hàn Phong, mỗi khi nó quyết định từ bỏ thì hắn lại trở nên vô cùng ầm áp, không cho nó rời khỏi. Còn Lâm Thiên Khánh, với nó chỉ là tình cảm bình thường, như giữa hai người

bạn tri kỷ mà thôi.

19 giờ tối hôm đó, nó xuất viện. Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đưa nó về nhà

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Lâu rồi không gặp

Sáng hôm sau. Chủ nhật. Trời lạnh, không có nắng.

Nó mơ màng mở mắt, vừa định kéo chăn ngủ tiếp thì “được” một giọng nói lạnh băng cùng hành động lôi em chần thân yếu ra khỏi người làm cho bừng tỉnh:

- Vy Khánh, dậy thôi xem nào.

- Không...tôi vẫn còn mệt lắm...- Nó giật lại tấm chăn.

- Ngoan, hôm nay chủ nhật. Tôi đưa em đi ngắm cảnh. - Hấn dờ chiều “dụ dỗ”

- Chần bị bệnh rồi, nó cần tôi chăm sóc...- Nó thò đầu ra, ôm lấy ôm đê cái chần.

Dương Hàn Phong phì cười, đỡ nó dậy:

- Em lắm lí do quá đấy. Nhanh lên, mẹ đang chờ dưới nhà.

Nó...nếu không vì nể tình mẹ Vân Thư thì còn lâu mới chịu xuống nhà. Hmm...

Dưới nhà...

- Vy Khánh, con dậy rồi à? Sao không nghỉ thêm chút nữa...- Bà Vân Thư ngồi trên bàn ăn, cầm thìa lên nhìn nó.

Nó liếc Dương Hàn Phong một cái, rồi cười nhẹ:

- Con đỡ hơn nhiều rồi ạ.

- Nào, ngồi xuống ăn cơm đi con. Hàn Phong, mẹ lấy thiếu bát rồi. Con xuống lấy đi.

Hấn bắt mắt định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt của bà Vân Thư, hấn đành ngậm đắng nuốt cay xuống nhà bếp lấy thêm một cái bát nữa.

“Riết rồi thì mẹ cưng Vy Khánh hơn con trai ruột nữa...” Hấn nhủ thầm trong bụng.

Ngồi vào bàn ăn, hấn nhìn thấy một cái bát vẫn còn trống trên bàn, lạ lùng hỏi:

- Mẹ, có thiếu bát đâu.

- Lát nữa có khách. Hàn Phong, con chuẩn bị tinh thần chưa? Có một người con vô cùng thân thiết sẽ đến nhà ta đấy. - Bà Vân Thư cười tươi.

- Là ai vậy mẹ? - Hấn nhiu mày, trong tâm bỗng nảy ra một hình ảnh.

- Không nói cho con biết đâu. - Bà cười tủm tỉm

Nó từ từ đặt bát xuống, hàng lông mi khẽ cụp xuống. Nó cũng đang nghĩ đến một hình ảnh...

Bà Vân Thư thấy không gian yên ắng liền nối tiếp câu chuyện:

- Hàn Phong, con có hồi hộp không? Mấy năm không gặp rồi...

Tìm hấn đập tình thịnh.

Nó buông hấn thìa xuống, mấy năm không gặp thì chắc không phải Minh Khang. Vậy...người đó...

- Chào mọi người!!!

Một giọng nói vang lên ngoài cửa khiến nó và hấn giật mình, vội quay sang nhìn. Bà Vân Thư cười tươi, buông bát xuống ra đón tiếp nồng hậu.

- Nhật Huy, con đi đường có mệt lắm không?

- Con không mệt đâu bác. Hàn Phong...- Chàng trai tên Nhật Huy ấy nhìn quanh nhà, ánh mắt chạm phải Dương Hàn Phong đang đứng đơ một góc cùng một người con gái khá dễ thương.

- Đại ca...- Anh ta lao đến trước mặt Dương Hàn Phong. Hấn đơ một lúc rồi ôm chặt lấy chàng trai tên Nhật Huy kia:

- Thăng chất, lâu quá không gặp!

Nó sững sờ nhìn hai tên con trai ôm nhau tình tứ, nghĩ bụng “Tên này có sức hút tam giới luôn hay sao...”

Mãi sau hai thằng mới buông nhau ra, hần cười tươi, hồ hởi:

- Thằng này, sao giờ lại lên đây thế?

Bà Vân Thư xoa đầu Nhật Huy rồi kể:

- Thím nó sinh em bé, di Hạnh phải về quê trông cháu nên nhờ Nhật Huy lên chơi cùng con cho đỡ buồn.

- Tốt quá rồi. - Hần vỗ vai Nhật Huy bồm bộp.

Ánh mắt Nhật Huy chĩa về phía nó, nó giật mình nhìn thẳng vào mắt cậu.

- Chị dâu?

Hai từ, chỉ hai từ đó làm nó giật nảy mình. Dương Hàn Phong cũng hơi đỏ mặt, nhảy lên đánh vào cánh tay cậu:

- Chị dâu cái gì. Thằng này mới lên đây đã láo thế này rồi à? Con bé này...nói thế nào cho đúng nhỉ?

Nó gỡ rối:

- Em chào anh, em là...ừm...gọi là gì được nhỉ? Em là...ờ...ờ nhờ.

- Ờ nhờ? - Nhật Huy mắt có ý cười, nhìn nó làm nó đỏ cả mặt. Tất nhiên, anh chàng này cũng khá đẹp trai đấy chứ.

Dù là Nhật Huy nhưng hần cũng không khỏi ghen tị, tình huống gì đây?

Nó giải đầu:

- Chuyện dài lắm, nói chung là bây giờ em bị ở nhờ nhà Hàn Phong. Chắc tầm nửa tháng nữa em về nhà.

- À...- Nhật Huy cười tươi - Anh là Hoàng Nhật Huy, có mối quan hệ lung tung với đại ca.

- Vâng. - Nó cười.

Cả bốn người cùng ngồi vào bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất vui vẻ. Bà Vân Thư hỏi chuyện:

- Vậy con lên đây nhập học luôn à?

- Vâng.

- Vậy lát nữa Hàn Phong đưa Nhật Huy đi đăng ký hồ sơ nhập học nhé. Tiện thể mai đi học luôn.

Hần nói sau khi nuốt chửng quả trứng:

- Chủ nhật có ai ở trường không nhỉ?

- Cứ đi đi, khác có người.

Ăn xong cơm, hần và Nhật Huy kéo nhau lên phòng nói chuyện. Nó cũng lên phòng, bà Vân Thư đi làm công chuyện nên căn nhà khá yên ắng.

30 phút sau...

- Vy Khánh, em có đi lên trường chơi tí không?

Hần nghiêng cổ lên gọi, hiếm khi hần được dễ thương như thế này, đến Nhật Huy cũng phải ngỡ ngàng vì sự thay đổi lớn của đại ca cậu.

- Không đi. - Nó nói.

- Ờ, vậy ở nhà ngoan nhá, không chạy lung tung đấy. - Hần dặn dò y như dặn đứa trẻ con ba tuổi.

- Biết rồi, khổ quá...

Hần và Nhật Huy đi ra đến cửa, cậu tò mò hỏi hần:

- Cô bé Vy Khánh ấy dễ thương nhỉ?

Hần giật thót:

- Ủ thì cũng...mà chú hỏi làm gì?

- Em...em có làm gì đâu...

- Anh nói chú biết nhá, con bé ấy ngốc lắm, đừng làm gì nó. Nhá! - Hần mở cửa xe.

- Ờ...đại ca, anh nói xem có phải anh thích Vy Khánh rồi không? - Nhật Huy cười tinh nghịch, nháy mắt.

- Bớt nói linh tinh. - Hần chui vào xe, đóng cửa lại cái rầm.

Ngật Huy cười tùm tùm trèo lên ghế sau, đại ca của cậu dốt nhất ở khoản nói láo, vì thế chuyện gì của hần cậu cũng nắm trong lòng bàn tay.

***

Một tiếng sau..

Xe của hắn đỗ trước cổng, vừa bước vào nhà, hắn đã gọi í ới:

- Vy Khánh!

- Vy Khánh?

Không thấy trả lời, hắn vội lên tầng xem. Nhật Huy cũng vội vàng sát gót.

Kết quả...

Hắn tức nổ người với dòng chữ nó dán trên cửa kính:

- Dương Hàn Phong, tôi đi ăn vặt với Lâm Thiên Khánh một lúc. Không cần lo lắng cho tôi đâu.

Nhật Huy lò dò thò mặt ra đằng trước, ngó xem. Đọc xong đồng thời nhìn xong phản ứng của Dương Hàn Phong, cậu cười nắc nẻ:

- Đại ca, thế này mà anh chứ chửi bay chửi biến quái. Thích người ta thì tỏ tình đi, dằn dặt lại bị thằng khác ăn mất thì toi.

Hắn xé tờ giấy dán trên cửa, vo tròn lại, mím môi:

- Nào phải chưa tỏ tình...

- Anh tỏ tình rồi á? - Nhật Huy mắt tròn như ốc nhồi. - Thế sao tình hình vẫn cứ...

- Là tỏ tình không đúng cách. - Hắn thở dài.

- Thế nào mà không đúng cách? - Nhật Huy gặng hỏi. Thực ra cậu cũng là một sát thủ tình trường đó chứ.

Hắn ù dột, tiến về phía giường ngồi phịch xuống:

- Hôm ấy anh tỏ lộ, rồi...lờ...cường hôn...

- Ngu người. - Theo bản năng, Nhật Huy kêu lên một tiếng, nhận ra ánh mắt của hắn đằng đằng sát khí bèn cười hi hi. - Em xin lỗi, em quen mồm...

Hắn thở hắt ra, vứt tờ giấy trong tay đi. Nhật Huy tò mò hỏi tiếp:

- Thế nào nữa đại ca?

- Sau đó Vy Khánh đập cho anh mày một trận, tức quá anh đi ra, anh đóng cửa mạnh quá làm vỡ cả kính...

Nhật Huy đưa tay lên che miệng, nếu không che thì miệng cậu giờ này chắc nhét đủ cả quả mít. Dương Hàn Phong lại nhìn cậu, cậu bỏ tay ra, cười hi hi:

- Em ngạc nhiên quá ý mà, rồi...thế nào nữa?

- Haizzz...tôi về anh mày nghe lời xui của thằng Gấu Trắng, chửi bay chửi biến lời tỏ tình lúc sáng. Còn nói đó chỉ là chỉ thách thức cô ấy thôi...

Đến nước này thì Nhật Huy bật dậy, hét to:

- Oh shit! Đại ca, anh...

- Khó thể chứ...- Hắn nằm ườn xuống giường.

- Thiên linh linh địa linh linh, cầu cho chúa Giê-su thánh A-la và hội thánh đức chúa giời phù hộ cho đại ca của em. - Vừa nói Nhật Huy vừa lắc đầu liên tục.

- Anh mày đã thế, chú không an ủi hay nghĩ cách thì thôi, lại còn...- Hắn nói như hát tuồng.

- Em chịu, trước giờ em chưa thấy thằng nào tán gái ngu như anh.

- Hử? - Hắn nhồm đậy. Cái thằng này, thả rông lâu năm sinh ra cái tính nghĩ gì nói đấy rồi à?

Cậu lại gãi đầu, cười hi hi part n+1:

- Em cứ bị quen mồm. Đại ca, anh yên tâm. Có em ở đây rồi, thôi thì tùy cơ ứng biến.

Hắn ngồi bật dậy:

- Nhật Huy, anh nói cho chú biết. Mai đi học mà còn cứ câu trước câu sau như này thì chết với anh.

- Đại ca yên tâm, em vẫn y như lúc bé. Vậy mai xưng hô như nào?

- Như trước.

- Vâng, thiếu gia.

Hai thằng con trai cứ như thế mà nói chuyện suốt buổi sáng, một thằng thì ngóng người về, một thằng buồn ngủ sắp rụng cổ đến nơi...

Hèn, em biết là mấy thím vừa nãy nghĩ nhầm Nhật Huy là ai đó đó nha...□□

Yên tâm, người đó sẽ có ngày trở về.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chuẩn bị - Bắt đầu

Sáng thứ hai.

- Thừa mẹ con đi học.

Tiếng đồng thanh của nó và hân vang lên, lúc đó, Nhật Huy mới hấp tấp trèo xuống cầu thang. Cậu nhăn mặt, gọi với lên:

- Đại ca, chị dâu, hai người đợi em với!

Hắn quay ngoắt lại, nhìn cậu với ánh mắt lạ lùng. Nhưng dường như trong ánh mắt ấy có ý cười không hề nhẹ. Nó cũng quay lại, lúc đó hắn mới giờ giọng:

- Bớt nói nhảm.

Nhật Huy nhún vai: “Đại ca thế này thì bao giờ mới cura được chị dâu...thích thì nói đi, lằng nhằng!”

Trường trung học phổ thông Hoàng Kỳ...

Lớp 10A3.

Nó vừa đặt chân vào cửa lớp, hàng chục bước chân đã dồn dập ra chặn nó lại. Đầu tiên, lớp trưởng Ngọc Vy xì xồn hỏi han:

- Vy Khánh! Hôm nọ cậu và Thiên Khánh làm sao mà nghỉ học vậy? Khoan đã, chân cậu làm sao mà phải băng bó như này?

- Sức khỏe không tốt lắm, giờ ổn rồi.

Nó cười.

- Vậy nghỉ ngơi nữa đi nha, cuối tuần là chung kết King and Queen rồi đó...

Vừa nói cô nàng vừa diu nó về chỗ, vừa hay Lâm Thiên Khánh cũng vừa đến lớp. Chưa ngồi vào ghế, cậu đã hỏi:

- Đờ hon chưa?

- Chưa đặt dít đã đặt mồm rồi...- Nó lắc đầu.

- Tôi hỏi. - Lâm Thiên Khánh dường như chẳng quan tâm điều nó vừa nhắc, cậu chỉ muốn biết điều cậu đã hỏi mà thôi.

- Ổn hon nhiều rồi, cảm ơn đã quan tâm!

Nó vỗ vai cậu cười tươi. Mấy ánh mắt híp lại của mấy cô nàng mơ mộng 10A3 tràn đầy vui vẻ. Đột nhiên không biết từ đâu, Mai Anh xông đến, túm cổ Lâm Thiên Khánh vút ra một xó, tự mình sờ khắp đầu tóc cô tay chân nó:

- Cậu không sao chứ? Tôi nhớ cậu chết đi được...

- Không sao không sao. Tay chân không mất cái nào, đầu còn trên cổ đây. Cậu làm như không gặp mấy năm rồi ấy...- Nó lại cười.

Từ khi vào 10A3, cuộc sống của nó trở nên tươi đẹp hẳn. Có bạn bè thực sự quan tâm lo lắng cho mình, có cậu bạn cùng bàn cực soái và cô chủ nhiệm dễ thương. Thật là một cuộc sống mà ai cũng muốn có.

Lâm Thiên Khánh như nhớ ra điều gì đó, quay sang nói rất nghiêm túc:

- Nhà trường huy bỏ cuộc thi thứ tư rồi, hình như là phần thi nữ ấy, bỏ rồi. Cho nên chỉ cần qua vòng 3 này thi sẽ phân thắng bại luôn.

- Vậy sao? Tốt quá, may mà không phải đứng ra so đo với Huỳnh Lệ Anh. Nếu so sánh ra, tôi thua chắc.

-!!!

Lâm Thiên Khánh không biết an ủi nó thế nào, nhưng suy cho cùng, nếu đem nó và Huỳnh Lệ Anh đặt trên bàn cân thì xem ra...90% bàn thắng sẽ nghiêng về phía cô hoa khôi kia.

Nó trầm ngâm ngồi đọc sách, cậu ngồi ngắm nó. Vốn không thích người khác nhìn mình chăm chăm, nó quay sang nhìn cậu, nói bóng gió:

- Cậu đang ngủ à?

- Tôi đang ngủ...- Lâm Thiên Khánh bị phát hiện, vội cụp đầu vào cánh tay vờ ngủ.

Nó cười, trời ạ, Lâm Thiên Khánh dễ thương như thế này cơ mà!

- Cậu ngủ mà mắt vắt lên trời à? Mắt cậu bị lẻ rồi sao? - Nó mĩa mồm.

- Chi là...tôi hôm qua mới học được món ảo thuật mắt lẻ, cho nên muốn thử! - Cậu ngưng nghịu đáp.

- Ồ...- Nó gật đầu cười, rồi tiếp tục đọc sách.

***

Nói đến hần và Nhật Huy, lần này hai chàng lại làm náo loạn một vùng khi đi cùng nhau. Nhan sắc Dương Hàn Phong vốn có thừa, cộng thêm vẻ đẹp lao vùn vụt như máy bay không người lái của Nhật Huy lại làm văng tung tóe trái tim của bao nữ sinh trong trường.

Hạo Thiên từ trên tầng nhìn xuống. Thấy một bóng dáng khá quen thuộc nhưng nghĩ đến cong nào anh cũng không tài nào nhớ ra nổi. Anh chạy xuống chỗ hai người đó. Hàn Phong hát hân

- Nhớ thằng này không?

Hạo Thiên ngai ngai lắc đầu làm Nhật Huy có chút hụt hẫng. Hàn Phong, Hạo Thiên, Minh Khang chơi thân với nhau từ nhỏ, chuyện này ai cũng biết. Nhưng giữa tình bạn này còn có người thứ tư, đó là Hoàng Nhật Huy. Ngày ấy cậu mới 7 tuổi, được bà nội - tức dì Hạnh - đem lên chơi cùng ba đại thiếu gia kia. Bốn người thân nhau như hình với bóng, tuy nhiên suốt ngày ba người bắt Nhật Huy gọi là thiếu gia. Sống trong nhà Hàn Phong đến năm 12 tuổi, cậu phải về quê chăm sóc em gái mới sinh của mẹ mình. Từ đó mất hần liên hệ.

Nhật Huy thôi không hồi tưởng nữa, cậu cười một cái toả nắng rồi gãi đầu:

- Thiếu gia Hạo Thiên, anh quên em rồi à?

- Thiếu gia?

Hạo Thiên nhăn mày suy nghĩ, rất lâu rồi ngoài mấy thằng thuộc hạ ất ơ của bố anh thì Hạo Thiên chưa được nghe ai gọi anh bằng hai từ này. Cách gọi này thì chi có...

- Nhật Huy! - Anh reo lên rồi ôm nhẹ lấy cậu. Hai người chạm vai nhau rồi trò chuyện rí rít.

- Mới có 5 năm mà anh đã quên em rồi.

Nhật Huy cười trách móc.

- Tại chú mày lớn đẹp trai quá, anh mày không nhận ra. Trước mày đen thùi lui như chó thui cơ mà...- Hạo Thiên cũng cười.

Nhật Huy được tuyển vào lớp 11A1 - cùng lớp với hai tên kia nên tình anh em lẫn tình bạn ngày càng sâu sắc. Ngày ngày anh, hần và cậu đều đi tự ôn với nhau. Hần có vẻ rất thích vòng chung kết này, vì đó là vòng thi đối đáp.

Bên nó và Lâm Thiên Khánh cũng siêng không kém, sáng đi học, những buổi chiều không phải đi học thêm thì nó đều sang nhà Lâm Thiên Khánh để ôn thi. Nếu pà vòng thi đối đáp thì nó không lo lắng gì mấy, cùng lắm thì lòi mất lý lẽ cùn của nó ra dùng thôi!

Một tuần nhanh chóng trôi qua...thoảng chốc, trường trung học phổ thông Hoàng Kỳ lại tổ chức vòng chung kết cho cuộc thi King and Queen. Quang cảnh trường không được trang hoàng như vòng hai nhưng mang vẻ trang trọng đến lạ. Hôm nay, hàng nghìn học sinh đều đến tụ tập. Bởi lẽ, họ chào đón màn trình diễn IQ của nam thần học đường Dương Hàn Phong nhất. Ngoài ra còn đến xem xem, cô gái lớp 10 này có thể đánh bại đương kim hoa khôi Huỳnh Lệ Anh hay không...

Buổi thi bắt đầu. Ban giám khảo hình như vẫn là 9 thầy cô hôm nọ, nhưng chỗ ngồi bị đổi. Ban giám khảo ngồi dưới khán đài, để dễ dàng nhìn thấy biểu hiện của thí sinh hơn.

Hạo Thiên hôm nay lại trình sơ mi trắng khiến anh trở nên thư sinh hơn nhiều. Vẫn là chiêu “cười toả nắng” dùng đi dùng lại nhưng vẫn rất hiệu quả với hàng trăm nữ sinh.

- Chào mừng các bạn đã quay lại với cuộc thi King and Queen...

Anh chán nản đứng lăm lăm mấy bài tình ca muôn thuở của mấy thầy cô phụ trách. Đọc xong bài diễn thuyết dài dằng dặc, anh trút hơi thở cuối cùng:

- Sau đây đã đến giờ làm việc, mời hai bên thí sinh ngồi vào bàn thi!

Trên khán đài có đặt hai cái bàn và bốn chiếc ghế nhỏ, để cho hai cặp đôi ngồi đối diện nhau. Hạo Thiên đứng giữa để dễ đọc câu hỏi. Câu hỏi hôm nay một phần là do ban tổ chức, một phần là do anh cố ý sửa cho vui. Nó và Lâm Thiên Khánh ngồi ở dãy bàn bên phải, cùng lúc đó hần và Huỳnh Lệ Anh ngồi vào dãy bàn bên trái.

- Như các bạn nhìn thấy, phía bên tay trái của tôi là cặp đôi quán quân của lớp 11A1 - Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh!

Tiếng vỗ tay reo lên như sấm cùng với tiếng gọi tên như mưa đổ. Hạo Thiên nhăn mũi, nói tiếp:

- Còn phía bên phải của tôi là cặp đôi á quân, Mạch Vy Khánh và Lâm Thiên Khánh của lớp 10A3.

Lớp 10A3 ra sức vỗ tay vỗ chân và kêu gào hết công suất. Bảo Nhi cũng đứng vào hàng ngũ này, cô nàng phát phơ chiếc bông múa trên tay cổ vũ. Khung cảnh hỗn loạn. Nhật Huy thấy tình hình lạ vãi, ngăn người ra:

- Rốt cuộc mình phải ủng hộ cho đại ca hay chị dâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thắng bại bất phân

Đám học sinh phía dưới im lặng như tờ khi nghe tiếng chuông ra hiệu bắt đầu cuộc thi. Hạo Thiên giờ tờ giấy ghi 10 câu hỏi điền rò nhất mà anh từng đọc (hay ít nhất đó là suy nghĩ của anh) làm nó hơi căng thẳng. Lâm Thiên Khánh mỉm cười trấn an nó. Tất nhiên, điều này làm hấn chẳng vừa mắt chút nào!

Hạo Thiên bỏ tờ giấy xuống, lại nói tiếp:

- Chúng ta hãy phân hai bên thành hai nhóm. Lớp 11A1, hai người muốn đặt tên nhóm là gì?

- Windy. - Hấn trầm giọng nói.

- Không để thêm tên nữ sao? - Hạo Thiên cười gian tà.

Nhận được ánh mắt sắc hơn dao của hấn, Hạo Thiên mới thôi châm chọc, rồi quay sang hỏi tiếp:

- Còn lớp 10A3 thì sao?

- Song Khánh ạ. - Không hẹn mà nó và Lâm Thiên Khánh đồng thanh, rồi cùng nhìn nhau cười. Lần này không chỉ hấn cảm thấy khó chịu nữa mà Hạo Thiên cũng thấy bực mình. Anh trung ra bộ mặt không mấy thích thú, nói tiếp:

- Sau đây là những câu hỏi đầu tiên cho hai nhóm Windy và Song Khánh. Câu hỏi thứ nhất là câu hỏi đồ vui: Có 5 người trong phòng. Nam đang đọc sách, Minh xem TV, Hoàng đang ăn cơm, Tú đang chơi cờ. Hỏi người còn lại trong phòng - Huy đang làm gì? Các bạn có 30 giây để suy nghĩ rồi viết đáp án vào tờ giấy để sẵn trên bàn, sau 30 giây tôi sẽ đến thu và đọc kết quả. 30 giây bắt đầu.

Với câu hỏi mới đầu dễ quẹo như thế này thì hấn và Lâm Thiên Khánh chưa đến 5 giây đã phát hiện ra đáp án. Trên mỗi hai người đều nở nụ cười đắc ý.

Ba mươi giây trôi qua, Hạo Thiên đi đến từng nhóm thu kết quả. Anh không hề ngạc nhiên khi thấy hai tờ giấy có kết quả y như nhau:

- Wow...tôi đoán không lầm, hai bạn nam ở hai nhóm có thần giao cách cảm nhỉ? Kết quả y như nhau! Đó chính là chơi cờ (chơi cờ cùng Tú).

Đám học sinh ở dưới hò hét ồn ào, mới vào đầu trận đã chứng tỏ không ai hơn ai làm họ cảm thấy vô cùng thích thú.

Hạo Thiên cười, hùa theo đám đông:

- Cả hai nhóm đã được cộng 5 điểm. Sau đây là câu hỏi thứ hai. Bắt đầu từ câu hỏi này ai là người giờ tám bảng trên bàn trước thì giành phần trả lời trước. Câu hỏi thứ hai là: Có hai con chó đang chơi bóng với nhau ngoài công viên, con chó trắng tên Đen và con chó đen tên Trắng. Nam thấy hai chú chó này quá dễ thương nên đã ném quả bóng chúng đang chơi ra xa rồi bảo “Đen, đi nhặt trái bóng”. Hỏi con nào sẽ đi nhặt bóng?

Vừa dứt câu hỏi, Huỳnh Lệ Anh đã hấp tấp giờ cao chiếc bảng trả lời trên tay. Hạo Thiên cười nhẹ:

- Bạn nữ của nhóm Windy, xin mời đọc kết quả!

- Tất nhiên là con chó màu trắng đi nhặt rồi, vì nó tên Đen mà!

Hầu hết những người có mặt ở đó đều nghĩ đó là câu trả lời đúng, kể cả Huỳnh Lệ Anh cũng rất tự tin vì câu trả lời này. Thế nhưng, Hạo Thiên cười lớn:

- Quả không hổ danh là đương kim hoa khôi của trường. Trả lời một cái là...sai luôn!

Cả hội trường bỗng cười ầm lên làm cho Huỳnh Lệ Anh xấu hổ tím cả mặt. Dương Hàn Phong cũng nhún mày, không hiểu vì sao câu trả lời đó lại sai. Hấn cũng nghĩ câu trả lời như vậy. Đúng lúc đó, nó nở một nụ cười trên môi rồi giờ cao tấm bảng trả lời. Hạo Thiên tươi tỉnh:

- Mời em, Vy Khánh!

- Sẽ chẳng có con chó nào đi nhặt bóng cả, ngược lại Nam sẽ phải đi nhặt dép vì chạy không kịp bởi Nam không phải chủ của chúng, cướp đồ chơi của chúng thì chúng đuổi chạy mất dép thôi.

Cả hội trường rộ lên những tràng pháo tay vì câu trả lời độc nhất vô nhị của nó. Hạo Thiên cười nắc nẻ:

- Chúc mừng em. Đó là câu trả lời chính xác! Nhóm Song Khánh được cộng thêm 5 điểm.

Lâm Thiên Khánh giương cao cây cờ thần phục. Còn bên Hàn Phong, tuy thua nó một trận nhưng hấn vẫn mỉm cười suốt: “Chỉ có cái đầu như em mới nghĩ ra câu trả lời như thế...”.

- Câu hỏi số ba là câu hỏi sinh học. Từ câu hỏi này tôi sẽ tham khảo cả hai ý kiến của hai nhóm rồi đưa ra câu trả lời: Hãy giải thích yếu tố di truyền và yếu tố môi trường là như thế nào?

Hấn lại giờ cao tấm bảng trong sự cao ngạo vốn có. Hạo Thiên xi một cái rở dài trong bụng nhưng miệng vẫn tươi cười:

- Mời nhóm Windy.

- Yếu tố di truyền là hiện tượng chuyển những tính trạng của cha mẹ cho con cái thông qua gen của cha mẹ. Yếu tố môi trường là những ảnh hưởng trực tiếp đến gen như là tính cách, sức khỏe, tâm lý, giáo dục...

Quả không hổ là Dương Hàn Phong, mở miệng ra là nói lý lẽ. Ở dưới rộ lên những lời bàn tán sâu sắc về bộ não bạc tỷ của hấn.

Hạo Thiên nuốt nước bọt rồi mời:

- Mời Song Khánh.

Tất nhiên, nó và Lâm Thiên Khánh không ai ôn lý thuyết gì cả. Nó đánh giờ chiều cuối cùng - chém gió:

- Em chẳng biết trả lời gì hơn. Nhưng trả lời theo cách của anh Hàn Phong nhóm bên thì có vẻ hơi dài dòng.

- Vậy em sẽ trả lời như thế nào? - Hạo Thiên hỏi.

- Đơn giản hơn như sinh con ra giống bố là yếu tố di truyền, còn giống ông hàng xóm là yếu tố môi trường.

Lần này không ai trong phạm vi công trường đến khán đài là không ôm bụng cười. Hạo Thiên sau một tràng cười mất hết hình tượng, mới ho khan nói tiếp:

- Em thật là một cô bé dễ thương. Anh thấy câu trả lời của hai nhóm đều rất chính xác đó chứ, phải không?

- PHẢI! - Nhóm học sinh phía dưới gào ầm lên.

- Vì vậy ở câu số ba này, cả hai nhóm sẽ được cộng thêm 5 điểm.

Tất nhiên, hội đồng ban giám khảo chẳng ai thích ý kiến của nó. Mấy ông bà nhìn nhau...

Lâm Thiên Khánh lại được một phen hết hồn vì câu trả lời có một không hai của nó, cậu thì thầm:

- Boss, cậu thật giỏi.

Nó nhìn cậu, cười vui vẻ.

Hạo Thiên tiếp tục đọc câu hỏi tiếp theo:

- Câu hỏi số 4, vẫn là câu hỏi đồ vui nhưng hai bên có thể tranh luận với nhau, nếu cần: Hấp 3 cái bánh bao mất 6 phút, hỏi hấp 15 cái bánh bao mất bao nhiêu phút?

Nó nhanh nhẩu giơ bằng trả lời, Hạo Thiên vui vẻ:

- Mời nhóm Song Khánh.

- Mất 30 phút ạ.

Cả đám học sinh cười rộ lên. Tưởng cô gái này thông minh xuất chúng như thế nào, hoá ra cũng chỉ là kẻ ngốc như vậy thôi.

- Mời nhóm Windy.

- Mất 6 phút thôi. - Hàn Phong vừa cười vừa trả lời.

Nó đứng bật dậy:

- Tại sao chứ?

- Em ngốc thật, có ai đi hấp từng cái bánh một không?

Nó cup mi suy nghĩ, một lúc sau mới ngồi xuống, hỏi Hạo Thiên:

- Em xin hỏi có được hỏi lại anh Phong không ạ?

Tim hấn đập mạnh, nó gọi hấn là “anh Phong” cơ đấy.

Hạo Thiên nhìn ban giám khảo, họ gật đầu tỏ ý bằng lòng. Nó khoanh tay hỏi hấn:

- Vậy theo như anh nói, ví dụ ăn một cái bánh hết 1 phút thì ăn 10 cái bánh hết bao nhiêu phút?

- 10 phút. Em tưởng ai cũng ngốc như em chắc? - Hấn cười mỉa mai.

- 10 phút ăn hết 10 cái bánh bao, dạ dày anh đúng là thùng phuy không đáy!

Hấn cảm lạnh, cả hội trường cũng cảm lạnh, không ai có thể ngờ nó lại vắn hấn trong tình huống như thế này.

Nó cười “Dù gì cũng không được điểm thì cũng phải giữ lấy thanh danh của mình chứ...”

Cuối cùng, vì trả lời đúng lý thuyết, bên hấn được cộng 5 điểm...

Hạo Thiên thở ra một tiếng, nhẹ giọng:

- Đây là câu hỏi cuối cùng trong 5 câu hỏi tư duy. Câu hỏi có nội dung: Có một con sói và một con cừu uống nước ở một khúc sông. Con sói rất muốn ăn thịt cừu cho nên nó đã nghĩ ra một mưu mẹo. Nó mon men lại gần cừu rồi nói: “Nghe đây, ta sẽ cho ngươi 1 phút để trả lời 50 câu hỏi. Nếu ngươi không trả lời được, ta sẽ ăn thịt ngươi”. Nói rồi con sói kẻ ra một loạt 50 câu hỏi về mọi vấn đề. Nó chắc mẩm phen này sẽ ăn được cừu. Không ngờ, cừu chỉ trả lời đúng 1 câu mà đã giải quyết xong 50 câu hỏi của sói.

Hỏi, cừu đã trả lời câu gì?

Hấn nuốt nước bọt “Câu hỏi kiểu gì vậy trời...”

IQ của hấn cao như thế còn không nghĩ ra, huống gì là Huỳnh Lệ Anh. Bên nhóm Windy cảm như tờ, không có động tĩnh gì.

- Thế nào? Hai nhóm đã có câu trả lời chưa?

Nó từ từ giơ cao tấm bảng trả lời. Hấn chợt dạ “Lần này lại là câu trả lời gây yếu tim gì nữa đây...”

Lâm Thiên Khánh nãy giờ chưa trả lời được câu nào, cậu thấy mình như hòn đá vậy. Xấu hổ quá.

Hạo Thiên cười:

- Mời Song Khánh.

- Con cừu trả lời: “Tao không biết...”. Chỉ một câu, giải quyết cả 50 câu hỏi.

Tiếng hò hét và vỗ tay reo lên từ bốn phía, cô gái này mở miệng ra là nói những phát ngôn gây sốc nhất thời đại, không ai tưởng tượng được.

- Wow...em tuy không giỏi mấy kiểu lý thuyết bài học nhưng tư duy hoạt động khá nhanh nhì? Chúc mừng em, nhóm của em được cộng thêm 5 điểm.

Sau vòng câu hỏi tư duy là câu hỏi ứng xử, Hạo Thiên tổng kết kết quả của vòng đầu:

- Sau vòng đầu tiên, chúng ta đã có kết quả. Nhóm Windy đạt 15 điểm. Nhóm Song Khánh cũng đạt 15 điểm. Tỉ số hiện tại đang bị san bằng. Và chúng ta cùng đến với vòng thi thứ hai - ứng xử.

Sau 5 phút nghỉ tại chỗ, cuộc thi cũng bắt đầu. Hạo Thiên vẫn vai trò đó, đọc câu hỏi:

- Câu đầu tiên: Bạn làm việc ở tầng 60 của toà nhà 100 tầng. Bạn bước vào phòng làm việc và thấy một quả bom đang đặt trên ghế. Đồng hồ trên quả bom đếm ngược chỉ còn 90 giây. Bạn sẽ làm thế nào?

Quả là hack não, hack não!

Dương Hàn Phong đang lăm lăm tính toán gì đó. Thời gian chỉ có 30 giây, nó và Lâm Thiên Khánh cũng bí hòng.

Trong đầu nó toàn những câu trả lời điên rồ như “Nhét quả bom vào bồn cầu”, “quăng xuống tầng trệt giết đứa mình ghét...”, “đặt vào thang máy, đưa nào xấu số thì...”

Và câu trả lời của hắn là...

- Quảng ra ngoài cửa sổ. Nếu cho 60 tầng, mỗi tầng cao 5m thì 60 tầng cao 300m. Tính ra 7s trái bom sẽ đi được 150m vì thế 14s nó mới đi hết quãng đường 60 tầng kia. Vì vậy cứ thoải mái ăn chơi 80s kia đi, canh chừng khi nào đồng hồ còn 10s thì ném đi thật xa, trái bom 10s không thể đi hết quãng đường 300m nên sẽ nổ trên không trung.

- Ô....

Những tiếng ồ phát ra cùng hàng trăm cái mồm đang há hốc vì câu trả lời của hắn. Chỉ trong 30s, hắn đã tính ra được câu trả lời. Thiên tài, thiên tài.

Hạo Thiên chẳng bắt ngờ gì mấy, anh chỉ tò mò câu trả lời của nhóm nó thôi.

- Còn Song Khánh thì sao?

Nó lác đầu nhìn Lâm Thiên Khánh, cậu cũng tặc lưỡi nhìn nó. Câu hỏi gì mà kì cục, đầu óc nó đã chậm chạp hơn người khác lại còn...

“Tôi hiểu nhé...” Ánh mắt Lâm Thiên Khánh nhìn nó như muốn nói.

Nó khẽ chớp mi mất một cái. Dù gì cả hai đứa cũng không có câu trả lời đáng hoàng nên...chém gió một tí cho vui vậy.

Lâm Thiên Khánh lấy giọng:

- Ừm...em nghĩ là...kẹp quả bom vào mông và bạn sẽ có một màn trình diễn bay trên không thật ngoạn mục.

Những tiếng cười lớn nhỏ thi nhau phát ra ngay sau khi Lâm Thiên Khánh dứt lời, nó thì sốc đến mức suýt thì ngã ruỳnh xuống đất. Lâm Thiên Khánh, cậu cũng lấy lợi không kém ai.

Tất nhiên, câu hỏi này Dương Hàn Phong ăn chắc 5 điểm.

- Câu hỏi thứ hai trong vòng thi ứng xử: Nếu trên xe buýt có một người đang hút thuốc. Bạn tỏ ra khó chịu và người ấy hỏi “Tôi có thể hút nốt điếu thuốc này được không?” thì các bạn sẽ làm như thế nào?

Huỳnh Lệ Anh nhanh tay trả lời trước:

- Riêng em thì em chắc chắn sẽ không đồng ý, hút thuốc lá vô cùng có hại cho sức khỏe của người hút lẫn người hít. Nếu người đó vẫn hút, em sẽ yêu cầu người đó xuống xe buýt ngay lập tức.

Hoa khôi vẫn đứng là hoa khôi, nói những câu sặc mùi văn hoá...

Suy nghĩ của nó khác với cô ta. Nó nói như đùa:

- Em sẽ nói “Hút thì được, nhưng đừng nhà ra”.

“Quả chỉ có em mới nghĩ ra những câu trả lời như thế...” Hắn và Hạo Thiên cùng nghĩ thầm trong bụng.

Lần này, cả hai nhóm đều được cộng 5 điểm.

- Câu hỏi số 3 trong vòng thi ứng xử: Có một anh chàng nghèo khổ muốn lấy công chúa. Nhà vua đồng ý với điều kiện ông sẽ đưa ra hai mảnh giấy. Một tờ ghi chữ “có” và một tờ “không”. Anh chàng này phải bốc thăm và công khai trước cả làng. Nếu bốc phải tờ giấy ghi chữ “có”, anh sẽ được lấy công chúa. Còn nếu bốc phải tờ “không” thì anh sẽ bị chém đầu.

Đêm trước ngày diễn ra, một người lính đã nói với anh nhà vua sẽ viết từ “không” trên cả hai tờ giấy. Làm thế nào để anh chàng này có thể lấy được công chúa mà không bị chém? Câu hỏi này ưu tiên hai bạn nam ở hai nhóm nhé.

Lâm Thiên Khánh cười tong tong và giơ băng trả lời trong khi Dương Hàn Phong đang bối rối, không biết làm thế nào:

- Anh chàng đó chỉ cần bốc một tờ giấy rồi bỏ vào miệng nhai. Sau đó báo nhà vua lên đọc từ được ghi trên mảnh giấy còn lại. Chắc chắn mảnh giấy đó ghi từ “không” nên mọi người sẽ đều nghĩ mảnh giấy anh ta vừa nuốt ghi từ “có”. Như vậy nghiễm nhiên, anh ta sẽ được cưới công chúa.

Câu trả lời của Lâm Thiên Khánh quả nhiên không sai tạo nào. Còn bên hắn thì cảm lạnh, hắn đâu có giới về mấy vụ hỏi cưới công chúa này chứ.

Song Khánh được cộng 5 điểm

Trận đấu ngày càng gay gắt. Vòng hai có khi tỉ số lại bị san bằng mất. Mọi người ở dưới đều đang toát mồ hôi hột, không một ánh mắt nào lơ đãng khỏi sân khấu.

- Câu số 4 trong vòng thi ứng xử: Nếu một ngày nào đó có một bạn khác giới gửi thư “riêng tư” cho bạn nhưng bạn không muốn tiến xa hơn nhưng vẫn muốn giữ lại tình bạn thì bạn sẽ làm như thế nào?

Hội đồng ban giám khảo đơ người...câu hỏi này làm gì có trong danh sách?

Chỉ có Hạo Thiên biết, anh đã thêm câu hỏi này vào cho vui thôi =)))

Bên nhóm Windy, người được tỏ tình như cơm bữa không ai khác là Dương Hàn Phong. Hắn trầm tĩnh:

- Trước giờ tôi chưa từ chối ai mà vẫn giữ được tình bạn cả. Nhưng mà nếu có, tôi sẽ nói “Học sinh cấp ba không được yêu sớm đâu. Chúng ta chỉ là bạn thôi, được không?”

Hứ, sặc mùi giả tạo. Dương Hàn Phong mà cũng nói được câu đấy cơ à? Có mà người ta chưa tỏ tình đã bị hắn xé tan tành hi vọng, hoặc là bị phủ một cách không thể phủ hơn.

Nó nhoen miệng cười với câu trả lời của hắn:

- Bên em thì có ý kiến khác. Từ đại tuyệt chiêu:

1: Mặt mộc gặp hắn.

2: Hỏi vay tiền.

3: Mặt mộc gặp hắn hỏi vay tiền.

4: Say rượu, mặt mộc gặp hắn hỏi vay tiền.

Chỉ trong chưa đến một tuần, hắn ta sẽ tự lui thôi.

Câu này chấm điểm theo ý kiến của khán giả nên Hạo Thiên nhanh chóng vào câu hỏi cuối cùng, cũng chính là câu hỏi đối đáp của cuộc thi:

- Các bạn nghĩ thế nào về việc nam nữ ở thử trước hôn nhân của sinh viên hiện nay?

Nó chau mày “Học sinh cấp ba không nên hỏi những câu vượt xa trí tưởng tượng thế này chứ...”

Cả bốn người đều không ngờ nhà trường có thể ra câu hỏi “lớn lao” như thế này. Hội ý diễn ra trong 5 phút.

Đầu tiên, về phía Dương Hàn Phong và Huỳnh Lê Anh, hai người có hai ý kiến trái ngược nhau. Hàn Phong coi việc đó chẳng có vấn đề gì nhưng Huỳnh Lê Anh thì không thể chấp nhận được. Còn nó và Lâm Thiên Khánh đồng quan điểm: Sống thử là phương pháp tốt.

- Nhóm em nghĩ việc sống thử trước hôn nhân là hoàn toàn đúng đắn. - Nó mở đầu cho cuộc tranh luận.

- Tôi phản đối! - Huỳnh Lê Anh lớn giọng. - Nam nữ chưa kết hôn ở chung một nhà, mặc dù là có tình yêu nhưng cũng không thể được.

Nó và Dương Hàn Phong cùng lúc thấy giật mình thon thót.

- Tại sao lại sai chứ? Việc sống thử có liên quan đến việc có nên tiếp tục mối quan hệ đó nữa hay không. Mỗi góc cạnh của một con người khi tiếp xúc ngoài đường ta chỉ nhìn thấy một khía cạnh nào đó, khó mà nhìn thấy những khía cạnh khác của người ta. Nhưng nếu ở chung một nhà thì chẳng mấy mà hiểu được nhau cũng như thông cảm cho nhau và quyết định có nên tiếp tục mối quan hệ này nữa hay không. - Nó nói liền một mạch.

Huỳnh Lê Anh cũng nhanh không kém:

- Đó chính là điểm mấu chốt. Nếu ở cùng thì sẽ biết hết những vấn đề tuyệt mật của nhau. Ví dụ như hai người rất yêu nhau, khi ở thử như vậy, phát hiện ra tật xấu của nhau thì trở nên chán nản, dẫn đến tình cảm đổ vỡ. Cho nên, việc sống thử trước hôn nhân là hoàn toàn sai lầm, nó có thể làm tan vỡ hạnh phúc của nhiều người và sẽ gây trở ngại hôn nhân của những người đó về sau.

Ờ...Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh là đang tròn mắt nhìn hai chị nhà đầu đầu. Hoàn toàn không có chữ nào trong đầu.

Nó mỉm cười:

- Tôi không đồng tình với ý kiến đó. Nếu như sống thử đã cảm thấy chán nản, muốn từ bỏ mối quan hệ thì sau khi tiến tới hôn nhân sẽ ra sao? Trước sau gì cũng sẽ phát hiện ra nhiều tật xấu của nhau thì nên để người ta biết sớm. Nếu không, khi đi vào hôn nhân cũng sẽ dẫn đến những cuộc cãi vã không đáng có, kết quả cũng dẫn đến việc tan vỡ hạnh phúc gia đình. Nếu như sống thử đã không chấp nhận được những tật xấu của bạn thì nên kết thúc sớm thôi, vì không sớm thì muộn cũng có ngày bị ép đến chết.

- Nhưng khi sống thử không chỉ có vậy, nó còn kéo theo vô số những gì không đáng có nữa. Những thứ đó ảnh hưởng đến việc học hành, nhất là với học sinh, sinh viên. - Huỳnh Lê Anh tỏ ra phản đối gay gắt.

- Cho nên khi sống thử phải biết giữ chừng mực, không làm những việc quá đáng là được. Điều này cũng là một cách để rèn luyện tính độc lập và chăm lo gia đình cho cả hai người đó.

Huỳnh Lê Anh nghiêng răng bặm lười, không biết trả lời như thế nào...

Cuộc thi đối đáp kết thúc nhanh chóng với hai ý kiến khác nhau. Trong thời gian bỏ phiếu, đồng thời cũng trong thời gian chấm điểm của giám khảo. Hai đội đi rồi về khu nghỉ ngơi.

30 phút sau...

Kết quả cuộc thi đã có, ban giám khảo lên sân khấu để đọc điểm và số phiếu bầu. Nó, Lâm Thiên Khánh, Dương Hàn Phong và Huỳnh Lê Anh đứng thành một hàng cạnh khán đài, số khán giả thì xếp hàng chật ních cả sân trường.

Vẫn là cái tên cũ, bà Thôi Thị Từ Thi cầm tờ kết quả lên đọc rất hoành tráng. Nhưng bên cạnh bà còn có thêm bà Hoàng Lâm Cẩm làm thư kí. Sau khi huyền thuyên mấy bài diễn văn từ thời con trâu còn biết ngồi thì bà Từ Thi cũng nói đến vấn đề chính:

- Số điểm và số phiếu bầu đều được kiểm tra kĩ càng, không hề có gian lận nên mong các em tôn trọng.

Nhóm Windy, vòng một 15 điểm, vòng hai 21 điểm. Tổng 36.

Nhóm Song Khánh, vòng một 15 điểm, vòng hai 21 điểm. Tổng 36.

Thật không ngờ được, hai nhóm lại có số điểm bằng nhau!

Nó chau mày “Sao lại có thể như thế được?” Phần thi đối đáp rõ ràng nó đã làm cho Huỳnh Lệ Anh phải cảm nín, thế mà số điểm vẫn bằng nhau. Sao có thể chứ?

- Còn số phiếu bầu được thống kê lại như sau:

Nhóm Windy được 770 phiếu.

Nhóm Song Khánh được 765 phiếu.

Những tiếng hò hét vang lên, thời khắc phân thắng bại đã đến. Nó thất vọng, buông thõng hai tay xuống. Ông trời đã an bài nó thua Huỳnh Lệ Anh rồi..

Nhưng..

- Cô ơi, vẫn còn 5 phiếu bầu cho Song Khánh!

Bạn nam kiểm phiếu hốt hải chạy lên khán đài, đưa ra 5 lá phiếu. Bà Từ Thi tỏ ra phân vân:

- Vậy là điểm hai nhóm bằng nhau, số phiếu bầu cũng bằng nhau.

Ồn ào. Hai từ này đủ để diễn tả hiện trạng ở sân trường Hoàng Kỳ bây giờ. Đây quả là cuộc chiến không hồi kết, thắng bại bất phân.

Nó mím chặt môi chờ kết quả, tim run lên từng đợt hoà cùng làn gió lạnh giữa đông. Sân trường rực lửa, chia làm hai phe tranh đấu với nhau, cãi nhau như vẹt, càng cãi càng hăng.

Một nhân vật xuất hiện gần khán đài khiến nó giật mình. À mà không chỉ nó, Lâm Thiên Khánh, Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật và hầu hết các học sinh lớp 10A3 đều cảm thấy lo lắng.

Đó là Thanh Thảo.

Cô nàng từ sau buổi dạ vũ hôm đó thì nghỉ học suốt một tuần. Đến một phút trước vẫn chưa hề xuất hiện. Bây giờ lại đột ngột quay về khiến tình hình nhóm Song Khánh bất lợi.

- Thưa cô, em có thể bầu chọn được không? - Thanh Thảo cười vui vẻ nhìn bà Từ Thi rồi nhìn sang Lâm Thiên Khánh.

- Được chứ, phiếu bầu của em sẽ là điểm quyết định. - Bà cô mừng như mở cờ trong bụng.

- Em chọn...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bọn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Em chọn...

Em chọn...

Khoảnh khắc này, giây phút này...tất cả mọi hành động diễn ra trên sân trường như dừng lại. Trái tim bốn người dự thi cũng chậm lại, nhịp thở bắt đầu lệch lạc đi...

- Em chọn...Windy ạ. - Thanh Thảo kiêu hãnh trả lời.

Ngay sau đó chưa đầy nửa giây, một nửa đám khán giả reo hò ầm ĩ, nửa còn lại ù rũ như mắc cúm gia cầm. Nhất là tập đoàn lớp 10A3, không ai trên mặt đều hiện lên hai chữ: GIẾT NÓ!

Rõ ràng Thanh Thảo là lớp 10A3, dù sao cũng vì lớp mà ủng hộ cho lớp chứ. Đẳng này...

Bà Từ Thi miệng cười toe toét:

- Vậy là kết quả đã rõ ràng, Nhóm Windy 771 phiếu. Nhóm Song Khánh 770 phiếu. Kết quả: Windy chính là nhóm được nhận giải King and Queen đầu tiên của trường ta.

Huỳnh Lệ Anh miệng cười rộng đến mang tai, mắt híp lại đến nỗi dính cả vào nhau. Dương Hàn Phong có vẻ không bình thường, ánh mắt như dính chặt vào cặp đôi còn lại.

Còn Song Khánh thì...

Ngay sau giây đầu tiên, nó như lạng người đi, không nhúc nhích. Nhịp thở khe khẽ dần. Nó đã tuyệt vọng từ lúc thấy kém Windy 5 phiếu, nhưng sau đó lại được gieo rắc thêm hi vọng. Nó đã kì vọng rất nhiều, rất nhiều...để rồi

...

Đề rồi lại thất vọng gấp bội lần.

Chẳng thà năm phiếu bầu sau kia không xuất hiện, chẳng thà không có sự góp mặt của Thanh Thảo, thì nó có lẽ cũng chẳng hụt hẫng đến mức này!

- Vy Khánh...không sao đâu, dù gì chúng ta cũng chỉ kém họ...- Lâm Thiên Khánh xoa đầu nó an ủi. Nó cười nhạt, ngược lên nhìn cậu:

- Tôi không sao.

Lũ Ngọc Vy và Mai Anh vừa điên vừa tức, họ kiên quyết lát nữa phải giết chết con bé Thanh Thảo kia mới hả dạ.

Bà Từ Thị lại xuất hiện:

- Mời cả hai nhóm lên nhận giải.

Đang trong thời gian hai nhóm lên nhận giải, Huỳnh Lê Anh vẫn cười toe khoác tay Dương Hàn Phong tình tứ. Còn nó và Lâm Thiên Khánh mặt lạnh như tiền nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười giả tạo.

- Vì hai nhóm có số phiếu xấp xỉ bằng nhau, cho nên phần thưởng cho hai nhóm cũng sẽ xấp xỉ bằng nhau. Sau khi kì thi kết thúc, trong khi toàn trường cùng đi tham quan ở một nơi thì hai nhóm sẽ được đi chơi riêng. Địa điểm sẽ được thông báo sau kì thi. Riêng nhóm Windy ngoài việc đi chơi riêng cùng Song Khánh thì được nhận một chiếc Cup King And Queen khoá đầu tiên của trường ta.

vỗ tay...vỗ tay

Hội thi kết thúc, kết thúc cả ba tuần vui vẻ của trường Hoàng Kỳ. Tan tầm xong, Mai Anh hùng hổ lên xách cổ Thanh Thảo xuống, nói như tát nước vào mặt:

- Nguyễn...Thanh...Thảo...

- Sao? - Cô ấy vênh mặt lên, cười tự đắc.

- Cậu học ở lớp nào? - Mai Anh nghiến răng ken két.

- 10A3, cậu bị lú rồi à? - Thanh Thảo trừng mắt.

- Cậu biết cậu học 10A3, sao còn bầu chọn cho 11A1, cậu có biết phiếu bầu của cậu quyết định mọi chuyện không? Cậu có biết Song Khánh đã vất vả như thế nào để đổ vào cuộc thi này không? Há??? - Mai Anh gắt gao.

Thanh Thảo nhún vai:

- Bầu chọn cho ai là quyết định của tôi, tôi thích nhóm nào thì bầu cho nhóm đó. Chuyện này chẳng có gì sai cả...

- Cậu...- Mai Anh định tung ra nắm đấm cho Thanh Thảo tan mặt thì bị Hoàng Nhật ngăn lại, cậu trầm tĩnh:

- Mai Anh, không cần chấp loại người như vậy, dù gì sau này cậu ta cũng không còn là người của lớp mình nữa rồi.

Nói xong cậu kéo Mai Anh đi ra chỗ nó và Thiên Khánh.

- Vy Khánh, cậu không sao chứ? - Tất cả đồng thanh.

Nó ù rũ, rồi đột nhiên nở nụ cười tinh nghịch:

- Mọi người nghĩ thế nào?

- Cậu còn cười được à? - Máu nóng trong người Mai Anh lại sôi lên sùng sục.

- Lúc mới dự thi, tôi còn không nghĩ được lọt vào top 5. Dù sao thì tôi cũng không bằng Huỳnh Lê Anh, thì Windy được quán quân cũng là chuyện đương nhiên. Chủ yếu chúng ta thi để mở rộng tầm mắt, chứ không phải đạt King And Queen. Với lại, làm “Queen” của toàn trường có phải chuyện dễ? Đi đâu cũng phải chú ý hành động cử chỉ, rõ là mệt.

- Cậu thật sự nghĩ như vậy à? - Ngọc Vy lo lắng.

- Thật mà.

- Vậy...chúng ta đi ăn mừng nào!!!

Lớp 10A3 nhanh chóng thay đổi cảm xúc, từ hụt hẫng, tức giận sang đến vui vẻ. Mọi người dắt nhau đi quây phá tung bưng đến tận chiều tối.

Khi thức ăn, nước ngọt hay bia bọt đã thấm vào cơ thể, Hoàng Nhật mới liệng lạng ra chỗ Lâm Thiên Khánh, làm nhảm:

- King And Queen kết thúc rồi. Cậu có ý định gì chưa?

- Ý định gì? - Lâm Thiên Khánh làm nhảm không kém.

- Thì...cậu có thích Vy Khánh hommmm? - Hoàng Nhật cười man rợ.

- Tất nhiên là...có! - Lâm Thiên Khánh cười hớ hớ.

- Thích...thì tỏ tình đi...

- Tò...tình? - Mắt Lâm Thiên Khánh lờ đờ, héch lên nhìn Hoàng Nhật.

- Ồ.

- Được, tôi quyết định! - Lâm Thiên Khánh cảm ơn nước, giờ cao lên trời, rồi lại cười hớ hớ, ngồi xuống, nói nhỏ với Hoàng Nhật - Ra Tết tôi sẽ tỏ tình với cậu ấy!

- Thế chứ lại...hề hề hề...- Hoàng Nhật cụng ly - Anh em tốt, nhé.

- Là anh em tốt à? - Lâm Thiên Khánh ngệt mặt ra.

- Đúng rồi..

- Anh em tốt thì hôn cái...chu chu...- Lâm Thiên Khánh quả nhiên đã say, những lời này mà cũng nói ra được. Hai anh chàng đang trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý.

- Hai thằng này...lần nào cũng say đầu tiên. - Một anh chàng cũng đang “trên mây” giờ chứng, phán.

- Cậu có khác gì đâu, cảm đi. - Ngọc Vy phát phát tờ giấy ăn trên tay.

Được, cậu quyết định rồi, thì xong, ra Tết, cậu nhất định phải tỏ tình với nó.

Trời đã tối mờ, tối mờ tối mịt, đã thế còn lạnh, nó phải khổ sức vác cái thân nghìn tấn Lâm Thiên Khánh về nhà, cậu đã ngủ từ lâu.

- Ông ơi. - Nó gọi quản gia. - Ông thay đồ và vệ sinh cá nhân cho cậu ấy nhé, cháu về đây ạ.

- Nhưng trời tối lắm rồi, hay là tiểu thư cứ ở lại đây đi. - Ông quản gia nhìn trời, lo lắng.

- Dạ thôi ạ, cháu còn về được. - Nó cười rồi tạm biệt ông quản gia.

Đường về khoảng 15 phút, nó nghĩ thế nào lúc về bà Vân Thư cũng loay quanh lo lắng cho mà xem.

Về đến nhà, đèn sáng trưng. Nó thò đầu vào rồi len lén chui vào nhà.

- Đi đâu mà bây giờ mới về?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Vì sợ nhầm lẫn

Nó giật mình quay sang nhìn thì thấy Dương Hàn Phong đứng trên cầu thang, mặt mày không được sáng sủa cho lắm. À ờ...không dễ chịu cho lắm.

- Đi đâu mà giờ mới về?

Nó thán nhiên:

- Ăn mừng. À mà, lớp anh được quán quân sao lại im lìm thế?

- Ừm...cũng...vừa về...- Hần ấp úng. Vì không có hứng thú với việc tụ tập ăn uống chúc mừng cho nên lớp 11A1 dù đạt quán quân nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì.

- Chúc mừng nhá. - Nó cười.

- Em không buồn à? - Hần ngạc nhiên.

- Buồn lắm gì, dù gì cũng không thắng nổi bọn anh. Với lại, tôi không thích là người bị cả trường soi mói.

- Ừm..

Nó đi lên phòng tắm rửa rồi nằm ườn xuống giường. Đầu nó lúc này đã hơi ong ong, rõ ràng vừa nãy chỉ uống một chút thôi mà...

- Vy Khánh, em ăn gì chưa? - Hần ở ngoài gõ cửa ý tứ.

- Chưa. - Nó lười biếng mở mắt.

- Xuống nhà đi. Nhật Huy nấu cơm rồi.

Nghe thấy Nhật Huy nấu cơm, nó tỉnh hẳn, rồi lon ton xuống nhà thưởng thức tay nghề của anh chàng.

- Anh Nhật Huy, anh nấu ăn ngon thật đó! - Nó hí hóp mắt lại, đưa tay ra hiệu “like”.

- Chị dâu, chị thích là được rồi. Đại ca, anh cũng ăn đi. - Nhật Huy ngồi vào bàn. - Bác gái đâu?

Dương Hàn Phong ngược mặt lên:

- Mẹ tôi có công chuyện nên về muộn tí. Thôi ăn đi.

Ba người ngồi ăn vui vẻ, vừa ăn vừa bàn tán về cuộc thi sáng nay.

- Chị dâu, sáng nay lúc trả lời câu hỏi, chị ngầu thật đấy. Cô gái bên cạnh đại ca sánh không kịp luôn.

- Anh Nhật Huy, sao anh cứ gọi em là chị dâu thế? Trong khi em nhỏ tuổi hơn anh. - Nó tròn mắt.

Nhật Huy áp úng nhìn hần, còn hần vẫn tỏ ra cái thái độ gọi là "liên quan đến anh mày chắc".

- Cái này...cái này...là biệt hiệu, biệt hiệu! - Nhật Huy cười hơ hơ.

- Vậy sao...biệt hiệu lạ lùng thật đấy...- Nó chớp mắt suy nghĩ.

Trong lúc nói chuyện, hần và Nhật Huy đều để ý rằng, khi đáp lại lời của cậu, nó đều trả lời "Anh Nhật Huy" chứ không chỉ gọi tên. Điều này làm cả hai chàng hết sức khó hiểu.

Cuối cùng, Nhật Huy cũng đành mở mồm trước:

- Chị dâu, em để ý sao chị cứ gọi em là "anh Nhật Huy" thế? Có thể gọi em là Huy, hoặc anh Huy cũng được mà? Sao cứ phải thêm cả tên đệm?

Nụ cười trên môi nó lập tức tắt ngúm, thay vào đó là khuôn mặt tái xanh, buồn thảm thảm. Nhận ra sự thay đổi này, Nhật Huy gắng hỏi:

- Chị dâu, chị sao thế?

- Em không sao.

- Vậy còn cách xưng hô...

- Em gọi anh như vậy, để tránh nhầm lẫn với một tên Huy khác...

Giọng nó buồn buồn xen lẫn đau lòng khiến hần bất giác lạnh người. Một tên Huy khác...chẳng lẽ là...

Người tên Huy mà nó đã gọi tên vài tháng trước?

Càng ngày hần càng tò mò về tên Huy này. Rốt cuộc tên đó là ai mà lại "được" nó coi trọng đến vậy? Tên đó là ai mà mỗi khi nhắc đến thái độ của nó lại trở nên như vậy?

Ăn cơm xong, hần nói có việc nên lên phòng trước, nó cũng đi ngủ sớm. Chỉ có Nhật Huy chăm chỉ đi làm bài tập về nhà.

Sáng hôm sau...

Ngay sau cuộc thi lúc nào cũng là ngày chủ nhật. Sáng dậy nó đã không thấy hần đâu, nghe Nhật Huy báo có việc phải lên trường gấp.

Ăn sáng xong, có tiếng gõ cửa. Nhật Huy đang ở trên phòng nên nó không tiện nhờ. Nó đành phải xuống mở cửa. Người với chả ngòm, chủ nhật mà còn mò tới nhà người ta quấy rối nữa.

Nhưng suy nghĩ đó của nó bị dập tắt ngay và luôn khi thấy người gõ cửa là ai.

- Anh Hạo Thiên! - Nó reo lên.

- Vy Khánh, chúc mừng em nhé. - Hạo Thiên ôm bó hoa hồng lớn tặng cho nó với vẻ mặt hớn hờ. Nó phẩy tay:

- Có gì đâu mà phải chúc mừng. Nhưng...cảm ơn anh nhé.

Nó và Hạo Thiên đi vào phòng khách, để bó hoa trên bàn rồi nói chuyện trên trời dưới đất. Bỗng Hạo Thiên kêu lên:

- À, lời nhai này giờ anh suýt quên mất chuyện chính.

- Chuyện gì anh? - Nó tròn mắt ăn cam.

- Bỏ anh muốn mời em đến nhà ăn trưa. Em xem có được không?

- Bỏ anh á? - Nó ngạc nhiên. - Sao tự nhiên bỏ anh lại mời em đến nhà làm gì?

- Tại vì anh hay kể về em với ông ấy, với lại cuộc thi hôm qua cũng truyền đến tai bố anh, ông ấy rất tò mò muốn biết em là ai cho nên...- Hạo Thiên cười vui vẻ.

- Ồ...vậy cũng được. Anh đợi em thay đồ đã.

- OK.

Nó nhảy chân sáo lên phòng thay đồ trong một nốt nhạc rồi nhảy xuống nhà.

- Đi thôi.

Nhật Huy trên tầng nhìn xuống, lắc đầu ngao ngán.

***

9:00

Dương Hàn Phong về đến nhà, chưa bước vào cửa đã gọi ầm ĩ.

- Nhật Huy, Vy Khánh!

- Có emmmmm...- Nhật Huy gấn cổ lên thật to.

Hần bước vào nhà, ngồi bẹp xuống ghế sofa, cầm ly nước lên uống rồi hỏi:

- Vy Khánh đâu?

- Bị bắt đi rồi. - Nhật Huy tỉnh bơ.

Hắn sặc nước, phun hết ra ngoài, vội vàng hỏi tiếp:

- Hà? Bắt đi? Ai bắt đi?

- Anh Thiên. Nghe đầu báo bố anh ấy mời chị dâu đến nhà ăn trưa đấy. Haiza, xem ra chị dâu rất được lòng mấy vị phụ huynh thì phải.

- Hờ? Hạo Thiên? Ăn trưa?

Hắn há mồm. Cái gì? Bố Hạo Thiên mời nhóc con nhà hắn đến nhà ăn trưa à? Thế thì chẳng khác nào...đi ra mất cả!

Ôi trời ơi, hắn tức lắm rồi.

Tức lắm rồi!

Tức lắm rồi!!!

Hắn vội vàng lao ra cửa định đi ra ngoài, thấy vậy Nhật Huy cười tủm tỉm

- Đại ca, anh đi đâu đấy?

- Đi rình!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Đi rình

Nó vui vẻ bước xuống xe của Hạo Thiên thì gặp ngay phụ huynh. Bố Hạo Thiên cười tươi:

- Chào con, con là Vy Khánh phải không?

- Con chào bác, đáng ra con phải chào trước mới đúng. Ai lại...- Nó ngượng ngùng.

- Hayza, ai chào trước cũng vậy thôi. Bác là bố của Hạo Thiên. Nó kể nhiều về con lắm đấy.

- Dạ...hihi. Bác gái đâu ạ?

- À, bác ấy đang nấu ăn trong bếp ấy. Nào, cháu vào nhà đi.

Đây là lần đầu tiên nó đến nhà Hạo Thiên. Căn nhà quả thực rất đẹp, rất rộng, trang trí cực kì bắt mắt.

Quay lại với “kẻ đi rình”...

Hắn chẳng mấy chốc đã đổ xe ngay sát cổng nhà Hạo Thiên. Tuy chưa nhìn thấy gì nhưng căn nhà đã bị hắn ném cho một cái nhìn thấy ghét =))

“Cả đời Dương Hàn Phong mình chưa bao giờ lên lên lút lút như thằng trộm chó ở cổng nhà người ta bao giờ. Thế mà...” Hắn nghĩ bụng, rồi rón rén đi đến cổng chính, ngó đầu vào.

Reng...reng...reng...

Điện thoại hắn đột nhiên rung chuông khiến hắn giật mình muốn ngã nhào xuống đất. Tim đập thình thịch. Hắn bực mình bất máy:

- Alo?

- Anh Hàn Phong. Bây giờ anh có rảnh không? Em..

- Không rảnh. - Nhận ra là giọng nói khó ưa của Huỳnh Lệ Anh, hắn càng bực tức hơn, cúp máy không chút suy nghĩ.

Hắn lại ngó vào cửa. Ó...đâu rồi? Nghe điện thoại mấy giây mà nó đã biến đâu mất rồi?

Hừ, bực mình, bực mình, bực mình!

Hắn lại men theo hàng hoa lớn trước cổng nhà Hạo Thiên để nhìn qua những khe hở thông qua tường. Dòm ngó mãi sau mới thấy. Nó và gia đình Hạo Thiên đang ăn cơm trong phòng bếp.

- Hừ, ăn cơm vui vẻ quá nhì. - Hắn nhăn mày, bĩu môi, xì mũi, quăng ánh mắt hình viên gạch vào cửa sổ nhà Hạo Thiên.

***

- Đây toàn là những món số 1 của bác gái đấy, con xem. - Bố Hạo Thiên hào hứng chỉ ra từng món một.

- Nhìn bắt mắt quá bác ạ. Chắc chắn sẽ ngon lắm. - Nó cười tít mắt.

- Nào, bà xã ngồi đi. Cả nhà ăn cơm vui vẻ nhé. - Ông cẩn thận kéo ghế ra cho người vợ xinh đẹp của mình. Hạo Thiên ngồi ngay cạnh nó, cười một cách hạnh phúc khiến lúm đồng

tiền bên má lộ ra dễ thương đến phát khóc.

- Em ăn cái này đi. - Hạo Thiên gấp cho nó một miếng tôm. Nó vâng dạ:

- Vâng.

Cứ tưởng nhà bên này có thói quen lúc ăn không được nói chuyện. Ai ngờ, mấy phút sau, cô vợ xinh đẹp của bố Hạo Thiên đã cời mở lời chuyện nó:

- Con là cô bé Vy Khánh mà thằng Thiên nhà bác luôn mồm kể đấy hả?

- Dạ...vâng...- Nó hơi ngại, ai biết được Hạo Thiên lại kể nhiều về nó đến thế.

- Đúng là ngoan thật. - Bà gật đầu hài lòng.

Hèm...nó cảm thấy ánh mắt này, thần thái này, điệu bộ này khi nhìn nó...rất giống với mẹ của Hàn Phong a~...

Phía ngoài cổng, một phần Dương Hàn Phong đứng suốt thì bị muỗi cắn chết, phần lớn là thấy nó còn đang vui vẻ ăn cơm với Hạo Thiên, hấn bực mình dấn vào tường mấy cái. Nhưng chưa được bao lâu, hấn lại phải dòm tiếp xem có gì...

Nó và nhà Hạo Thiên xem ra khá hợp nhau cho nên nói chuyện chưa được bao lâu đã tỏ ra rất thân thiết. Một ít sốt chua cay dính ở miệng nó khi ăn tôm, Hạo Thiên đã kịp thời nhận ra. Anh lấy khăn giấy lau đi vết lem trên miệng nó làm nó hơi giật mình.

- Trên miệng em có dính chút...- Anh giải thích.

- Ồ...- Nó ngại ngại cúi gằm mặt. Điều này làm cho bố mẹ Hạo Thiên cười thích thú.

Trái hấn với không khí trong nhà, bên ngoài, Dương Hàn Phong bực tức há hốc mồm ra. Cứ thế này thì bố mẹ Hạo Thiên sẽ chắm nó trước mắt!

Hấn lại cuống cuồng rình tiếp. Hai ngón tay gõ gõ liên tục lên tường về hấp tấp lắm.

Ồ...lại...đi đâu mất rồi? Nhà Hạo Thiên cũng ăn nhanh thật đấy!

Hấn lại lờ mờ nhìn lên khe hở để nhìn thấy phòng khách. Nó đang ngồi uống trà ăn bánh nói chuyện với mẹ của Hạo Thiên. Và đặc biệt, nó và anh lại đang ngồi gần như sát vào nhau cơ chứ!

- Nghe nói con đang ở nhà của Hàn Phong à? - Mẹ Hạo Thiên cười hiền.

- Vâng, tầm nửa tháng nữa cháu sẽ về nhà.

- Nếu cháu không ngại...thì chuyển đến đây ở cũng được. - Thấy tình hình khá thuận nên mẹ Hạo Thiên nói toẹt ra luôn. Ngay sau đó, bà bị Hạo Thiên nhắc nhở bằng ánh mắt ngại ngùng nhẹ. Trời ơi, mẹ của anh...đúng là...

Nó cười:

- Dạ thôi ạ. Nhà con còn có người già, bố mẹ hay vắng nhà nên...

- Ủ, không sao đâu con.

Hấn ở ngoài tò mò chổng chất tò mò, trong đầu chỉ quanh quẩn mấy câu “Đang nói cái gì thế?”, “Định hỏi cưới phu nhân nhà cháu à?”...

Bố Hạo Thiên cười cười rồi vỗ vai anh, nói với nó:

- Sau này ở trường có gì khó khăn cứ báo Hạo Thiên nhé. Nó không giúp được thì bác giúp.

Hạo Thiên được nước nghênh mặt lên, cầm lấy tay nó đặt lên đầu gối:

- Bố cứ phải nói là yên tâm.

Nhìn thấy cảnh này, hấn tròn tròn con mắt to đến nỗi phải bằng mấy con ốc sên, cái gì thế kia? Không ổn rồi, chuẩn bị hỏi cưới thật rồi, phải xông vào giải cứu phu nhân thôi!

Nghĩ là làm, hấn đập tung một bên cửa nhỏ cạnh cổng chính rồi hùng hổ xông vào nhà Hạo Thiên. Khuôn mặt hằm hằm sát khí...

Nó giật mình...tên này đến đây làm gì mà mặt mày bặm trợn thế kia?

Nhìn thấy hấn, bố mẹ Hạo Thiên đều mừng rỡ:

- A, Hàn Phong, con đến chơi đấy à? Lại đây ngồi đi.

- Con đến có việc ạ. - Hấn thoát cái đã đến cạnh nó, kéo tay nó về phía mình. - Xin phép hai bác cho con đưa Vy Khánh về nhà trước.

- Việc gì thế hả con? - Hai người lo lắng, còn Hạo Thiên nhìn hấn với ánh mắt thích thú “Cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi rồi nhé...”

- Việc riêng tư. - Hấn vừa nhìn nó vừa nói ba từ thật tròn vành, rõ tiếng rồi dắt nó về luôn. Nó còn chưa ứ ớ được gì, ngoài:

- Thật ngại quá, cháu xin phép...

***

- Đi chậm thôi, ngã bây giờ! - Nó loạng choạng theo bước chân của hấn. Chân hấn thì dài, còn chân nó...sao mà theo kịp!

- Có chuyện gì mà anh hành xử vô duyên thế? Mặt mặt chết đi được. - Nó vừa đi vừa lườm nhàu. Hấn lớn tiếng:

- Lên xe đi rồi nói.

Rồi hấn nhanh tay mở cửa rồi kéo nó vào trong xe. Chạy biến.

- Rồi, rốt cuộc có chuyện gì?

- Chẳng có gì cả. - Hấn tỉnh bơ.

- Không có chuyện gì? Thế sao anh lại xông vào nhà anh Hạo Thiên rồi dắt tôi về như con cún vậy hả? - Nó hơi bức, quay qua lớn giọng với hấn.

- Tôi không thích.

- Anh không thích? Được rồi, đồ bảo thủ! - Nó chẳng mấy vui vẻ, ngược lại còn hơi...à không, rất bức mình nói với hấn. Cứ thế cả hai im lặng cho tới khi về nhà. Có vẻ là nó đã giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Tôi nằm đâu trong tim em

Về đến nhà, chưa gì nó đã cục súc đẩy toang cánh cửa xe rồi đi thẳng vào nhà. Nhật Huy đang nghịch laptop giữa phòng khách, nhìn thấy nó liền vui vẻ chào:

- Chị dâu, chị về rồi à?

Có vẻ, nó khá bức Dương Hàn Phong nên bơ luôn cả anh chàng. Nhật Huy chỉ còn biết lơ ngơ nhìn theo bóng dáng nó rồi nhìn ra cửa. Dương Hàn Phong cũng vừa vào đến nhà.

- Đại ca, anh lại làm gì ngu người rồi? - Nhật Huy chép miệng.

Cậu chàng liền bị hấn ném cho một cái lườm nguýt vào mặt, biết mình lại “lỡ miệng”, cậu vội tính kế lâu dài:

- Aa...đại ca...em...em đi lên trường có việc tí. Xong việc em tạt sang nhà thằng bạn chơi tầm nửa đêm mới về. Anh...làm gì thì làm đi nhá.

Nói xong, cậu vội ôm laptop chuồn thẳng.

Hấn thờ dài...nó đang giận như vậy, làm gì được chứ?

5:30 chiều. Trên phòng hấn.

Sau một giấc ngủ dài, hấn tỉnh dậy. Nhật Huy quả thực chưa về. Thời điểm này tốt nhất để hấn suy nghĩ làm thế nào để nó hết giận.

Rồi, một cảnh tượng hài không tả nổi diễn ra trong phòng hấn:

Một tên con trai đẹp như tranh vẽ đang ngồi trước gương, khuôn mặt thay đổi trạng thái 360°.

- Vy Khánh, tôi sai rồi, tôi xin lỗi, lần sau sẽ không dám thế nữa...

Hấn vừa chớp mắt để thương vừa nói. Xong, hấn nổi da gà:

- Sến quá, tóm chết được.

Rồi, hấn lại đổi trạng thái khác.

- Vy Khánh, em giận cái nỗi gì? Chuyện tôi nói cũng đã nói xong rồi, xin lỗi cũng đã xin lỗi rồi. Giờ em làm nào tùy em.

Diễn xong, hấn lại ôm đầu khóc lóc:

- Thế này không bị đập một phát bay ra ngoài cửa sổ mới lạ.

Hết cách. Hấn đành phải làm theo cách cũ xi và cổ hủ nhất: Search Google.

- LÀM THẾ NÀO ĐỂ DỠ DÀNH CON GÁI.

Trời ạ, người quen của hấn mà thấy thì sau này ra đường, hấn phải đem theo cái quạt mo mát!

Hấn click vào một video, cái gì mà ”Con gái giận cỡ nào cũng phải mỉm cười ôm lấy bạn”. Trời đã lạnh, thêm cái tiêu đề nghe thấy ớn.

Nội dung clip xoay quanh việc một người đàn ông đi dỗ người phụ nữ. Anh ta mua một chai coca loại nhỏ rồi viết chữ lên vỏ chai, dẫn người con gái phải uống từ từ. Người con gái uống thấy mỗi lần hiện ra một số chữ liền uống hết cả chai. Thấy mấy dòng chữ xin lỗi trên vỏ chai, nàng đã chịu tha thứ cho anh chàng!

Hấn xem xong, gật đầu suy nghĩ:

- Đúng là cái kết Happy Ending. Không biết phu nhân có thích uống nước mát không để còn tặng nàng chai Nam Ngư 900 ml..

Cứ thế, hấn vẫn chưa tìm ra cách nào hữu hiệu mà thời gian đã trôi nhanh như cắt. Thoáng cái đã gần 7 giờ tối, không có cách nào khác, hấn đành mò sang phòng nó.

Cạch...

Hắn rón rén mở cửa. Từ hồi rình mò nó với Hạo Thiên thì hắn có thể thành trộm chó chuyên nghiệp cmnr...

- Vy Khánh? - Hắn gọi khẽ, rồi len lén ngó vào phòng. Không có ai hết, chỉ có con chó trắng ngày xưa - Tiểu Bảo Bảo đang nằm ỉn trên giường. Tiểu Bảo bây giờ đã lớn hơn nhiều, nhưng sắc thái hôm nay của nó có vẻ không được bình thường cho lắm.

Hắn chẳng quan tâm đến điều đó. Điều hắn quan tâm nhất bây giờ là... Dương Hàn Phong hắn đang bị nó cách mặt, còn con chó này lại được nó nâng niu cho lên giường. Có bất công quá không?

Thế là, con dơi trong người hắn bùng phát. Hắn bắt đầu mon men đến bên giường, nói làm nhảm:

- Ê, con chó kia! Ê!

Hắn nói lớn quá nên chú chó giật mình tỉnh giấc. Vì bị phá giấc ngủ, Tiểu Bảo rên rĩ như trách móc. Hắn bực mình:

- Ông vào đây không phải để mà ăn vạ. Ông có chuyện muốn làm cho ra lẽ với mày đây. Vênh tai lên mà nghe!

Tiểu Bảo vẫn rên lên tội nghiệp và nhìn hắn với ánh mắt dễ thương. Nhưng hắn lại cảm thấy như con chó này đang thách thức hắn. Hắn bắt đầu kể tội:

- Tại sao? Há? Tại sao mày lại được nằm trên giường của phu nhân nhà ông mà ông lại phải khổ công như này? Ai? Ai cho mày cái gan dám ngủ với vợ ông? Đến trèo lên giường phu nhân mà ông mới làm có một lần, còn mày suốt ngày được ngủ cùng vợ ông? Há...

- Ai là vợ anh?

Chưa nói xong, hắn đã bị nó chặn miệng. Thôi xong...

Nó bước ra từ trong phòng tắm, mặc bộ đồ ngủ màu trắng con gấu rồi nhảy lên giường:

- Anh vừa làm nhảm gì đấy? Cái gì mà vợ anh?

- Có...có gì đâu? - Hắn ấp úng.

Hình như Tiểu Bảo biết được, chú chạy vào lòng nó rồi kêu lên những tiếng “l...l...” làm nó thương đứt ruột. Nó nhìn phất lên Dương Hàn Phong, hắn đang đỏ mặt hỏi hột!

“Cái con quỷ cái này, giờ mày lại còn ăn vạ với phu nhân nhà ông nữa...” - Hắn nghĩ thầm.

Nó nghiêm nghị:

- Anh lại làm gì nó rồi?

- Tôi...có làm gì đâu! - Hắn chối bay chối biến.

- Anh có biết Tiểu Bảo bị ốm từ sáng đến giờ rồi không hả? Khó lắm nó mới ngủ được lúc, thế mà anh lại...- Nó rít lên qua từng kẽ răng.

Hắn nghệt mặt ra:

- Ốm á?

- Chứ còn gì. Nói chứ mà, cả ngày hôm nay tôi đau đầu lắm rồi đấy.

Nói xong nó lại vuốt ve Tiểu Bảo thật nhẹ nhàng. Khi chú chó đã ngủ, nó trườn xuống đất vỗ về. Dương Hàn Phong từ mép giường bên kia cũng chạy sang, ngồi cạnh nó. Cũng bắt chước vuốt ve bộ lông trắng muốt của Tiểu Bảo.

- Anh làm nó thức bây giờ! - Nó hẩy nhẹ khuỷu tay hắn.

- Thức thế nào được. Giờ đem vứt nó ra chuồng trâu nó cũng chả biết! - Hắn cười hà hà.

- Xi...

Ngồi thêm một lúc nữa, hắn mới đang mộng mơ về tình huống lúc này. Tiểu Bảo đang nằm trên giường ngủ ngon lành, còn nó và hắn ngồi cạnh nhau giống như...

- Vy Khánh! - Hắn bắt giác gọi.

- Hử? - Nó vẫn vuốt ve chú chó nhỏ.

- Em có thấy...hai chúng ta bây giờ...rất giống... - Hắn mập mờ.

- Giống gì?

- Giống một đôi vợ chồng đang chăm sóc con không?

Nó dừng ngay động tác âu yếm Tiểu Bảo, ngồi đơ ra suy nghĩ tầm 30 giây rồi cười phá lên:

- Hahaha...

Hắn có vẻ không vui:

- Em cười cái gì?

- Trí tưởng tượng của anh...cũng quá là phong phú đi. Anh có thấy đứa con nào có nhiều lông như thế này chưa?

Nghe thế, hai mắt hần sáng bừng lên, rồi ghé sát mặt nó, hỏi nhỏ:

- Vậy sau này chúng ta sẽ sinh một đứa con ít lông nhé?

- Anh bị biến thái à? Phấn ngay! - Nó quắc mắt nhìn hần rồi đuổi như đuổi tà. Hần vẫn còn cố ý ở lại, phụng phịu như trẻ con:

- Vy Khánh...

- Cút về phòng, nhanh! - Nó đẩy hần ra cửa.

- Vậy rốt cuộc trong tim em, tôi nằm ở chỗ nào vậy? - Hần cố nán lại để hỏi nốt câu cuối.

- Tâm thất trái, tâm thất phải, tâm nhĩ trái, tâm nhĩ phải. Anh muốn nằm đâu cũng được. - Nói xong, nó đẩy hần ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm.

Mặt nó bây giờ đã đỏ dần lên, trèo lên giường, ôm Tiểu Bảo vào lòng, thủ thi:

- Tiểu Bảo, con nói xem, có phải...tên mặt lạnh đó cũng thích mẹ phải không?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chọn quà

Sáng hôm sau...

Nó mơ màng phui phui gì đó đang quấy trên mặt mình, mở mắt ra thì thấy cái đuôi của Tiểu Bảo. Không quan tâm chuyện này mấy, nó lại đắp chăn, quay sang bên kia ngủ tiếp.

Tuy hai mắt ngủ nhưng não nó tất nhiên vẫn đang phân tích. Hôm nay thứ mấy nhỉ, có phải đi đâu không nhỉ..

- Chết rồi! - Nó choàng tỉnh, bật dậy như gấn lò xo. Hôm nay thứ hai, đi muộn một cái là...

RẦM RẦM RẦM...

Tiếng bước chân của một con voi ma mút đang lặn dần xuống cầu thang. Nhật Huy đang nấu ăn bỗng giật mình quay lại, nghĩ nó vẫn còn giận đại thiếu gia nhà cậu nên không dám mở mồm.

- Anh Nhật Huy, chào buổi sáng! - Nó vui vẻ vẫy tay chào cậu.

- Ô...ơ...chào buổi sáng, chị dâu.

- Hàn Phong đâu?

- Đại ca...

Ngật Huy nhìn lên trên tầng, mặt cắt không còn một giọt máu. Nó tò mò...có gì mà bản mặt Nhật Huy lại khó coi như vậy?

3 giây sau...

- Cút ra! Tránh xa tao ra mấy con quý lông lá này...

Tiếng hần thất thanh trên phòng. Nó thì ngo ngác nhìn lên. Cái tiếng la hét này nó đã nghe ở đâu một lần rồi..

À...

Nó mỉm cười đắc ý. Chắc chắn là hai con mèo đã làm phiền đến hần. Tối nay nó sẽ Dương Hàn Phong mà dám ngủ một mình thì nó đi bằng lỗ mũi.

Hần hồng hộc chạy xuống cầu thang, khuôn mặt xanh như tàu lá chuối.

- Vy Khánh...có...có...

- Mèo chứ gì!

Hần gật đầu trong sợ hãi, chân tay co rúm lại. Nó lác đầu ngán ngẩm rồi đi dọn bàn ăn cơm.

Trường.

Bước vào lớp, nó đã ngửi thấy một cái mùi...kiểu như sắp đến lễ hội hay gì đó. Xem ra mấy cô bạn nữ thì đang cười thích thú lắm.

- Có chuyện gì mà họ cười dữ vậy? - Nó nhăn trán hỏi Ngọc Vy. Cô nàng tròn mắt:

- Vy Khánh, cậu dồn công sức vào King And Queen đến nỗi không nhớ ngày mai là Giáng Sinh à?

- Giáng...Giáng Sinh? - Nó ngạc nhiên. Quả thực từ khi bắt đầu cuộc thi, nó chẳng nhớ ngày tháng gì nữa cả.

- Đúng rồi. À...Vy Khánh nhà mình có định...tặng Thiên Khánh cái gì không đây? - Ngọc Vy chọc nó. Nó cười tươi một cái, rồi về chỗ ngồi của mình.

***

Tan học, nó vội vàng xách cặp về mà chẳng đợi Lâm Thiên Khánh đi cùng. Điều này làm cậu chàng mếu máo giận dữ.

Hoàng Nhật ngó nghiêng khắp lớp, rồi đến khoác vai Lâm Thiên Khánh, thì thào:

- Thiên Khánh, cậu đi với tôi một chút!

- Đi đâu? - Lâm Thiên Khánh vẫn còn hơi giận nên cậu uể oải chẳng buồn đi.

- Đi mua quà!

- Quà gì?

- Giáng Sinh.

- Há?

Lâm Thiên Khánh tròn con mắt, nếu Hoàng Nhật không nói cậu cũng không nhớ ngày mai là Giáng Sinh. Haiza, suýt thì quên mất.

Hoàng Nhật lờm ngượng:

- Cậu đừng nói là...cậu quên nhá?

- Ờ thì...

- Haizz...một cậu quá. Thôi, đi với tôi, sẵn tiện chọn quà cho Vy Khánh luôn. - Hoàng Nhật kéo cậu đi.

* Cửa hàng *

- Không ổn không ổn rồi, tôi chẳng biết chọn cái quái gì cho Vy Khánh cả! - Lâm Thiên Khánh mặt đút hơi, vừa thờ vừa ngồi bịch xuống đất. Chẳng hiểu sao chính Hoàng Nhật đã rủ cậu đi mà bây giờ cứ như Hoàng Nhật là quân sư quạt mo cho Lâm Thiên Khánh vậy.

- Cái này. - Hoàng Nhật cầm que kẹo mút to chà bá lên, cười mếu máo khoe với Lâm Thiên Khánh. Cậu thờ dài:

- Cậu điên à, cái kẹo đấy có khi còn lớn hơn mặt Vy Khánh nhà tôi nữa.

- Từ nãy đến giờ chọn mắt hai tiếng đồng hồ rồi đấy, đùa chứ tôi mệt lắm rồi. - Hoàng Nhật cũng ngồi phịch xuống bên cạnh.

- Haizaaaa...- Hai chàng cùng kêu lên chán chường.

Việc mua bán tiếp tục diễn ra một số tiếng đồng hồ nữa...

***

Quay lại với Vy Khánh, nó đang cầm trên tay một số những túi quà lớn nhỏ. Chủ yếu là cho nhóm Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật. Cho Nhật Huy và Hạo Thiên, cho Lâm Thiên Khánh và...Đương Hàn Phong.

Nó vui vẻ để hết vào trong cặp rồi tung tăng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Giáng sinh (1)

Sáng ngày Giáng Sinh, thời tiết rất lạnh, rất lạnh. Nó dậy sớm hơn thường ngày nhiều vì còn phải đi gói quà nữa.

Xong xuôi, nó cầm một hộp quà nhỏ, vui vẻ nhảy lóc cóc trên lầu.

- Giáng Sinh vui vẻ! - Nó tung tăng nhảy xuống cầu thang, chìa ra trước mặt Nhật Huy một hộp quà. Anh chàng cảm động quá, sụt sùi cảm ơn liên tục làm nó buồn cười muốn văng cả hàm răng ra ngoài. Bên trong hộp quà là một chiếc áo sơ mi trắng để ra Tết cậu mặc đi tán gái. Nhật Huy vô cùng “cảm kích” về ý nghĩa món quà này rồi lấy trong túi áo ra một hộp nhỏ:

- Chị dâu, em chẳng có bao nhiêu, chỉ tặng chị được cái này.

Nó mở ra, trong đó là một chiếc lắc tay màu trắng bạc gắn thêm 2 cái chuông nhỏ đẹp mê hồn. Nó vui vẻ:

- Đẹp quá, cảm ơn anh.

Ngật Huy cười rồi bảo nó lên phòng gọi Dương Hàn Phong dậy. Không hiểu sao hôm nay hần lại dậy muộn đến thế.

Cốc cốc cốc...

Nó gõ cửa, không có câu trả lời, nó đành phải tự mở cửa đi vào. Phòng hần hơi tối nhưng có ánh sáng đèn ngủ xanh mờ ảo khiến nó vẫn nhìn rõ đường đi.

Hắn vẫn đang cuộn trong chăn ngủ ngon lành, dường như tối qua hắn đi ngủ rất muộn. Nhìn khuôn mặt lúc ngủ của hắn thật dễ thương và yên bình, khác hẳn với lúc tỉnh dậy. Nó tự hỏi, rốt cuộc đâu mới là bộ mặt thật của hắn? Sự lạnh lùng giả dối kia có phải là hắn tự gây dựng nên?

Nó đến gần, nhìn thật kĩ khuôn mặt hắn. Chưa bao giờ nó nhìn hắn lâu như thế này. Cả người hắn toát ra một khí chất mê hồn như bùa mê không thể thoát.

- Ừm...- Hắn xoay người một cái làm nó giật cả mình, thoát khỏi sự cảm dỗ không lời kia. Nhớ tới nhiệm vụ của mình khi lên đây, nó mới lay hắn dậy:

- Dương Hàn Phong...

- Hừm...- Hắn ưỡn oái y như nó mọi hôm.

- Hôm nay anh làm sao thế? Dậy muộn hơn cả tôi nữa. - Nó cầu nhàu.

-...

Thấy hắn không thèm trả lời, nó tức giận đá mấy phát vào người hắn nhưng không có tác dụng. Nó đành cố sức kéo chiếc chăn trên người hắn ra.

- Dậy!!!

Nó vừa kéo chăn vừa ngân dài chữ “dậy”. Cuối cùng, nó cũng thành công cướp chăn từ tay hắn. Chưa kịp mỉm cười trên chiến thắng thì...

- Á!

Vừa vứt được cái chăn xuống đất, nó đã bị hắn kéo tay xuống giường. Hắn thì thầm:

- Em cướp chăn của tôi thì tôi đành phải lấy em làm chăn vậy.

- Buông ra! - Nó giãy giụa nhưng chẳng xi nhê gì so với hắn. Điện rồ mà, hắn mới 17 tuổi, cái thứ biến thái này!

- Tôi cảm thấy em còn ấm hơn cái chăn nữa...- Hắn ôm chặt nó hơn. Tim nó như loạn hết cả lên, hoàn toàn không điều chỉnh được.

- Buông ra!!!

Nói mãi không được, nó nẩy ra một kế. Thôi kệ hắn, cứ để hắn ôm như này đi. Rồi nó lẩn luhn xuống đất, kéo theo Dương Hàn Phong cũng ngã phịch xuống nền nhà.

- Đau...- Hắn lò dò mở mắt, trách móc.

- Dám lợi dụng tôi à? Đồ dê cù này!

- Cái gì mà dê cù, ăn nói lung tung - Hắn khép mắt lại, phu nhân nhà hắn cũng láo toét dần dần, không biết học ai.

- Mau xuống nhà ăn cơm đi.

Nó nói rồi chạy biến ra khỏi phòng, mặt đỏ từ nãy giờ nhưng chắc hắn còn buồn ngủ nên không thấy.

Vào...

Trường học.

- Giảng Sinh vui vẻ nhé tiểu chuông chuông! - Ngọc Vy chạy đến ôm chầm lấy nó.

- Tiểu Chuông chuông? - Nó nhú mày vì biệt hiệu mới Ngọc Vy vừa tặng nó.

- Khánh trong tiếng việt là Chuông đấy. Quà của cậu. - Ngọc Vy dúi vào tay nó một món quà nhỏ, bên trong không biết là cái gì.

- Cảm ơn nha. Đây, tặng cậu! - Nó đưa cho Vy một gói quà, bên trong là một đôi găng tay màu hồng phớt có viền trắng viền dứa. - Ngân khố nhà nước cũng chỉ được có thế.

Không ngờ, Ngọc Vy lại sung sướng ôm lấy nó lần hai:

- Yêu Vy Khánh quá đi. Tớ thích món quà này lắm, moa moa.

- Thôi thôi...buông ra cái nào, nghệt chết tôi rồi!

Sau đó hai đứa tiu tít rủ nhau xuống canteen, gặp Mai Anh rồi kéo xuống luôn. Ngồi dưới mái hiên đầy nắng gió của canteen, nó bỗng có cảm giác lạnh lạnh nơi sống lưng.

- Vy Khánh, cái này cho cậu! - Mai Anh lôi một hộp kẹo lớn trong ba-lô ra, trong đó có đủ thứ kẹo trên đời, nào là sô-cô-la, bim bim, bánh gạo, bánh quy, kẹo mút...Nó vui vẻ:

- Ăn hết chỗ kẹo này của cậu chắc tôi tăng chục cân mất!

- Tăng thì cứ tăng, có sao đâu! - Cô nàng cười híp mắt.

Bỗng ở đâu lấp ló ra hai nam sinh, tướng tá thì cũng...ngon phết đấy. Hai cậu chàng cứ xô xô đẩy đẩy nhau, mãi không quyết định xem ai đi trước. Điều này làm ba đứa con gái đang ăn sáng hơi chú ý, hướng ánh mắt lại gần.

Cuối cùng, một nam sinh đã mạnh dạn tiến tới bàn của ba đứa nó, cúi đầu lí nhí:

- Ngọc...Ngọc Vy...giảng sinh vui vẻ. Cái này...anh...tặng em!

Thế là, chưa để Ngọc Vy kịp hó hê hay phát biểu cảm tưởng gì, anh chàng đã chạy mất dép làm cậu bạn “đồng môn” của mình run lập cập.

Nó và Mai Anh cùng xúm vào trêu chọc cô nàng, anh chàng còn lại lấy hết cam đảm, chạy tới nói lớn:

- Mai Anh. Anh thích em!

Rồi cũng chạy như bay giống anh bạn nọ. Hai nàng chưa kịp nhận thức được gì, nó đã than vãn:

- Êu ôi, ghen tị quá đi, lúc thì...Ngọc Vy, gắng sinh vui vẻ. Lúc thì...Mai Anh, anh thích em. Thật là ngược chết tôi mà! Sao một đứa FA không ai dòm ngó như tôi lại phải ở đây chịu cảnh như này chứ...

- Thiên Khánh nhà cậu đâu? - Hai nàng bị gọi hồn kia liền đồng thanh.

- Cái gì mà “Thiên Khánh nhà cậu”...- Nó làm bầm. Đột nhiên, mắt nó sáng lên:

- Hai cậu...mở quà đi, xem trong đó có gì?

Ngọc Vy và Mai Anh nhìn nhau, rồi miễn cưỡng mở quà. Sau khi mở ra rồi thì cả ba người cùng há mồm kinh ngạc.

Cái gì thế này, hai tên này hên nhay đi mua à? Hai hộp quà y hệt nhau, đều là chiếc đồng hồ đính đá trắng toát. Nó che miệng cười khúc khích:

- Hai cậu...giờ có đồ đòi rồi nhé!

Hai cô nàng thờ dãi rồi cắt vào cặp, tiếp tục ăn.

Đang ăn rất vui vẻ, thì đầu đó có luồng gió thoảng qua khiến nó thấy không ổn cho lắm. Vài giây sau, bất thành linh lại có hai bàn tay lạ đặt lên vai nó.

- Hú oà, hội chị em đang làm gì đấy?

Hoàng Nhật vui vẻ cười toe miệng hăm he định ngồi cùng thì bị Lâm Thiên Khánh xách cổ, vứt ra một xó:

- Chỗ này để tôi!

Hoàng Nhật than thở:

- Đòi thật bất công mà!

Thấy Hoàng Nhật nói cũng đúng, vì thế, hội chị em quyết định đá luôn hai tên này sang bàn bên cạnh cho đỡ chật đất.

Hai chàng nhìn nhau, khóc ròng...

Ăn uống xong xuôi, ba đứa con gái mỗi đứa một nét mặt từ từ bước ra khỏi bàn. Nó vừa đi vừa hí hửng trêu chọc hai cô nàng vừa được về đồ đòi free. Bỗng nhiên, một chàng trai lạ hoặc bước tới trước mặt ba đứa. Nó lại chep miệng, khoanh tay nhướng mày nhìn hai cô bạn:

- Lại có người tìm kìa hai nàng!

Giọng nó tỏ rõ vẻ đùa giỡn khiến anh chàng đỏ hết cả mặt, hít một hơi thật sâu, anh chàng ngại ngần ấp úng:

- Quà này...tặng em!

Anh ta đưa ra một hộp quà, có vẻ được gói rất kỹ, rất tỉ mỉ. Nó ngạc nhiên khi thấy hộp quà đó giờ ra trước mặt mình. Lâm Thiên Khánh nhìn thấy, tức sôi máu định bật ghê đứng dậy. Nhưng kịp thời đã bị ngăn lại bởi Hoàng Nhật. Có vẻ anh chàng này là học sinh khoa trên, cho nên không nên dấy vào làm gì.

Nó mở to mắt rồi nhìn xung quanh:

- Tôi?

- Mong em có thể nhận! - Anh chàng cúi mặt xuống.

Hai cô nàng vừa bị trêu chọc đến đen mặt, bây giờ được nước liền kéo nhau đi trêu lại nó:

- Êiii...ghen tị nha...

- Ủ ôi, đáp lại đi kìa, người ta thành khẩn quá.

Nó liếc xéo hai cô bạn rồi cười gượng nhìn anh chàng:

- Hờ...anh...anh có bị nhầm tôi với ai rồi không? Hình như...tôi đâu có quen anh?

Chàng trai cười nhẹ như hoa hồng mới nở:

- Vy Khánh...có thể em không quen anh nhưng...anh thực sự...rất...thích em.

Nó há hốc miệng ngạc nhiên, con mắt cũng mở to đến sắp rơi ra khỏi眶. Mai Anh bất ngờ, vô tình nói bật ra:

- Ồi giờ ới giờ...ý gì đây? Vy Khánh, người ta...

Đúng lúc ấy thì đám Nhật Huy, Hàn Phong cùng Hạo Thiên bước vào. Chắc ba bọn họ không định vào canteen đâu nhưng chắc Nhật Huy đã đánh hơi thấy mùi lạ nên đã dắt hai tên kia vào cùng. Ai ngờ lại gặp được cảnh tượng lãng mạn này.

Hắn tiến tới, đứng cách không gần cũng không xa chỗ nó. Khuôn mặt lộ rõ vẻ ghét cay ghét đắng nhưng tai vẫn vểnh lên nghe tiếp câu chuyện.

Nó không để ý lắm, vẫn bị rối trong chuyện này. Cái gì đây chứ, muốn trả lời phủ hay gì.

- Hờ hờ...anh...ý anh là...- Nó vẫn cố ý hỏi lại anh chàng, mong sao anh ta có thể hiểu được ý trong câu nói của nó mà tránh đi. Nếu cứ tiếp tục thì...anh ta có khi không còn mặt mũi nào nữa.

Ngọc Vy huyếch cánh tay nó:

- Tô tình chứ còn gì nữa...

Nó nhìn cô nàng một cái làm cô bỗng hiểu ra vấn đề, vội kéo Mai Anh chạy tụt lại đằng sau, chỗ của Hoàng Nhật và Thiên Khánh. Lâm Thiên Khánh lộ rõ sự ghen tuông ra mặt, chỉ cần tên con trai kia động chạm một xíu là cậu có thể nhảy ra đâm cho một phát.

Không phụ lòng mong mỏi của nó, anh chàng kia có nghe thấy điệu bộ muốn từ chối của nó, bèn cười:

- Ý anh là...giáng sinh vui về! Mong em có thể nhận món quà này!

- Cảm ơn anh! - Nó thậm nghĩ "Tên này cũng biết suy nghĩ ra phết..."

Tuy tỏ tình thất bại nhưng cuối cùng nó cũng nhận quà của anh chàng. Chàng ta đứng đơ một chỗ rồi:

- Chào em, anh là...

- Xong việc rồi thì sao không cút đi cho đỡ chướng mắt?

Anh chàng chưa kịp giới thiệu bản thân cho nó thì đã bị giọng nói khó nghe của hắn xen vào. Đồng thời cũng tiến lại gần nó hơn. Phát hiện ra đây là hội trưởng mang tiếng khó ở, anh chàng vội vàng chạy biến.

Nó nhìn hắn với ánh mắt đầy khó hiểu, thế mà chưa gì hắn đã làm căng, chẳng thèm liếc nhìn nó một cái. Hai cô nàng Ngọc Vy và Mai Anh cứ ngỡ nó đã chọc giận hội trưởng khó ở này rồi nên vội vàng giục nó chạy biến.

Nó nghe theo lời hai nàng, cũng đi lên lớp, nhưng chưa đi được ba bước đã bị các chị chạy xô tới chỗ Dương Hàn Phong quá quá đông nên bị mắc kẹt ở giữa. Nó thở dài than vãn nhìn sang, bên tai toàn những câu ngọt như đường mật:

- Á...anh Phong, anh nhận quà cho em vui!

- Anh Hàn Phong, em thích anh từ lâu lắm rồi!

- Anh Hạo Thiên, anh đẹp trai quá!

- Bạn Nhật Huy này, bạn mới vào trường nhưng đã thu hút tớ rồi, tặng cậu!

....

Xem ra sau hôm nay, ba tên kia có thể thuê xe tải chở quà về nhà mất...

Ba người con trai đang là tâm điểm của lũ con gái kia thì đầu nổi ba vạch đen. Họ quên không lường trước được việc này, có khi tình hình này kéo dài đến hết buổi mất! Hơi rắc rồi đây...

Nó và Mai Anh đang chen chúc để đi ra khỏi đám đông. Đứng hời Ngọc Vy ở đâu...cô nàng vẫn đang cố gắng bon chen với dòng người xô bồ để chụp ảnh ba anh chàng có gương mặt toa sáng nằm trong top của trường. Nó đánh mất sang chỗ Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật, thấy hai người cũng đang bị đám đông bầu kín. Hầu hết toàn con gái lớp 10.

Hết ba anh chàng lớp 11 nổi tiếng kia, giờ lại đến trai nhà mình. Nó và Mai Anh nhìn nhau, thật hết nói nổi.

- Cút, cút hết. Hai thằng này có người yêu rồi. - Mai Anh xông ra phá tan nát vòng tròn của đám con gái kia, nặng giọng nói. Ánh mắt của cô nàng có thể thiêu đốt hoàn toàn mấy cái xác khô bọn họ. Nó nhìn Mai Anh như nhìn một vị nguyên soái phá tan vòng vây của địch.

Mai Anh vẫn ánh mắt đỏ nhìn đám con gái kia, đồng thời dắt mũi Hoàng Nhật đi. Lâm Thiên Khánh cũng theo sau.

Đám con gái kia chẳng làm được gì. Giải tán trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Giáng sinh (2)

Về lớp, việc đầu tiên nó quan tâm là...

- Mai Anh, có phải cậu và Hoàng Nhật đang có gian tình gì đó không? Khai mau!

- Gian tình cái gì đó! Tôi ghét cậu ta còn chẳng hết...- Tuy miệng một chối hai bỏ nhưng mặt Mai Anh đã đỏ hết cả lên, kèm theo nụ cười hơi hơi nhếch lên bên khóe môi.

- Rồi rồi, yêu nhau lắm cần nhau đau mà. - Nó cười tí mắt rồi bỏ sang lớp 10A1, đi tìm cô bạn thân yêu của nó, Bảo Nhi.

Quả không sai dự đoán, cô nàng Bảo Nhi một đứng hai trông cứ ngó mãi ở cửa. Nó trèo lên tầng ba, một dứt hơi. Tay cầm hộp quà cũng rung nhẹ. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hớn hở của Bảo Nhi, nó lại như được tiếp thêm sức lực, nhảy bổ tới chỗ cô nàng:

- Bảo Nhi, Merry Christmas! Tao không biết tao nói đúng hay sai nhưng thôi kệ bà nó đi. Tóm lại là muốn chúc mấy giáng sinh vui về và không bị ghê!

- Con này...tao nhớ mày vài chương luôn ý...- Bảo Nhi ôm lấy nó, không thềm để ý lời chúc xia xoi của cô bạn.

- O...ơ...buồng tao ra. Mày làm như không gặp tao mấy chục năm rồi ý! - Nó ngạc nhiên khi thấy thái độ của Bảo Nhi chợt lạ lùng.

- Có quà cho bà không? - Bảo Nhi mếu máo như trẻ con.

- Tất nhiên. - Nó đưa ra trước mặt cô nàng một hộp quà. - Một đôi bông tai to như cái móc khoá. Mày đeo vào tai trẻ tặn rồn! - Nó review món quà như thật.

- Mày...- Bảo Nhi vừa cười vừa mếu cầm lấy hộp quà rồi đeo vào tai nó một thứ gì đó.

- Lắc chân, vừa đi nó vừa kêu, người ta tưởng mày đang gong xich chó! - Bảo Nhi cũng review món quà của mình oách hơn cả nó.

Hai đứa chơi với nhau từ bé, không đếm được có bao nhiêu lần giận nhau rồi xích mích. Nhưng, mỗi quan hệ nào cũng phải qua sóng gió thì mới được bền lâu. Và tình bạn này, đã vượt ượt ngưỡng cửa của sóng gió!

***

Về lớp, đập vào mắt nó là cái bàn học đầy quà. Nó chắc chắn là quà của mấy cô bạn lớp bên cho Lâm Thiên Khánh. Nó xi một cái làm hai cô nàng lăm chuyện Ngọc Vy và Mai Anh bỗng quay xuống xem.

- Nhiều quà ghê nhì? - Nó nói mát.

- Tôi có thể cho cậu hết, nếu cậu thích! - Lâm Thiên Khánh nhìn về mặt không tra gì của nó, cười tươi.

- Xì, thềm vào! - Nó gạt một số hộp quà của Lâm Thiên Khánh vào gầm bàn để lấy chỗ ngồi và nằm. Lâm Thiên Khánh cười nhẹ rồi lấy trong ba-lô ra một hộp Chocolate Noel hình trái tim khá to. Vòng tay qua người nó rồi khoe hộp Chocolate ra. Cảm tưởng như chỉ nhích thềm một chút nữa thôi, cảm của Lâm Thiên Khánh sẽ đặt lên vai nó một cách tình cảm không chịu được.

Nó giật mình vì hành động kì quặc của Lâm Thiên Khánh. Lập tức bật dậy, nhìn chăm chăm vào cậu. Lâm Thiên Khánh cười nhẵn nhụi:

- Kiến cần cậu à?

- Cậu làm gì vậy hả? - Nói cho cùng, nó cũng không thích đụng chạm thân thể chút nào. Với hành động của Lâm Thiên Khánh cũng vậy, không những thế còn gây hiểu lầm cho người khác nữa. Ví dụ như...à mà thôi.

- Tặng cậu chứ sao. - Cậu thân nhiên như chẳng làm gì cả.

- Của cậu...hay...của em gái nào...- Nó nhướn mày nhìn hộp Chocolate.

- Cả buổi chiều hôm qua của tôi mà cậu nói thế à? - Lâm Thiên Khánh bắt đầu giận dỗi.

- Thế á...cảm ơn nhiều nhá. Ai biết cậu lại tốt thế... - Nó ôm lấy hộp kẹo, lắc lư người Lâm Thiên Khánh nịnh nọt.

Vốn không định tha thứ đâu, nhưng không biết làm sao Mạch Vy Khánh học ở đâu cái trò nịnh hót này làm cậu hơi rùng mình.

- Thôi được rồi. - Cậu xua xua tay.

Nó lấy trong túi ra một hộp quà màu trắng sữa, trong đó có một chiếc khăn len màu xám bạc:

- Chú tâm vào cuộc thi quá nên tôi quên khuấy mất ngày Giáng Sinh. Nếu không tôi đã tự đan tặng cậu rồi..

Lâm Thiên Khánh bất giác nở nụ cười hạnh phúc đến báo động. Trước kia cậu nghe nói com gái tặng khăn cho con trai thì 90% là cô gái đó thích chàng trai kia rồi.

- Thanks người đẹp! - Lâm Thiên Khánh vui vẻ thà thính.

- Tôi ăn bà nó rồi...- Nghe xong cuộc trò chuyện đầy “yêu thương” của cặp đôi Song Khánh, Ngọc Vy cùng Mai Anh ghen hòng thốt lên. Thật là ngược cẩu FA quá đi!

Lúc đó, có một ánh mắt đầy ghen ghét của một người con gái ngoài cửa sổ. Thanh Thảo đã bị chuyển sang 10A4. Cô nàng xiết chặt hai tay, nhưng...cái kia cuối cùng cũng được gửi đi rồi.

***

Ra chơi tiết hai, nó ngồi ngẩn ở ghế suy nghĩ một lúc lâu. Mãi sau mới ra quyết định cầm hai hộp quà nữa lên phòng hội trường hội học sinh.

Lâm Thiên Khánh thấy vậy, bất giác chau mày, thò tay vào ngăn bàn găm nhấm mấy viên Chocolate. Hoàng Nhật ngó nghiêng khắp lớp, rình lúc ít người thì chạy vèo tới chỗ Lâm Thiên Khánh, lôi một mạch cậu xuống cầu thang.

- Hoàng Nhật, cậu sao đấy? - Đang yên đang lành bị người khác kéo xuống nơi như thế này làm Lâm Thiên Khánh có chút khó chịu.

Hoàng Nhật lại lao liên nhìn quanh một cái rồi kéo Lâm Thiên Khánh ngồi xuống, lôi trong túi quần ra một lá thư. Vừa nhìn qua đã biết là thư tình. Rồi cẩn thận đưa cho Lâm Thiên Khánh, ánh mắt tràn ngập vẻ mong đợi.

Lập tức, mặt Lâm Thiên Khánh liền sa sầm xuống, đen hẳn một vùng. Lấy một giọng lắp bắp, run run cầm lấy lá thư, nhìn thẳng vào mắt người con trai đối diện:

- Hoàng...Hoàng Nhật, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì không? Cái này...

Lời nói vừa mới thốt lên đã làm cho mặt Hoàng Nhật nổi rõ ba vạch đen, cũng hiểu ra Lâm Thiên Khánh vừa nghĩ cái gì. Cậu đập cho Lâm Thiên Khánh một cái rồi nhỏ giọng:

- Cậu điên à. Cái này tôi tìm thấy trong ngăn bàn của cậu vừa nãy. Tôi nghĩ là của...Vy Khánh.

- Cái gì? - Lâm Thiên Khánh bày ra bộ mặt thật không thể tin nổi.

- Cậu nhớ lúc Vy Khánh đẩy hết quả xuống gầm bàn cậu không? - Hoàng Nhật mặt nghiêm túc như đang quay phim truyền hình trình thám

- Ừm...nhớ. Làm sao?

- Theo như tôi nghĩ thì lúc đó Vy Khánh đã thả bức thư này vào ngăn bàn của cậu. Lúc ra chơi tiết 1 lúc cậu và đám Vy Khánh xuống canteen mua nước, tôi lảng vảng ở đó định vứt rác vào ngăn bàn cậu, không ngờ lại thấy cái này.

- Cậu...có chắc là của Vy Khánh? - Lâm Thiên Khánh nhìn nét chữ trên bức thư, nghi ngờ hỏi.

- 80% là của Vy Khánh. Tin tôi đi! - Hoàng Nhật nói chắc nịch.

Lâm Thiên Khánh nhìn chăm chăm vào bức thư, trên môi khẽ nở một nụ cười vui vẻ.

***

Cùng lúc đó, phòng hội trường hội học sinh...

Dương Hàn Phong sau hai tiết học đầu đầu cũng lên phòng để nghỉ ngơi. Làm hội trưởng sướng thật, trong khi các học sinh khác mệt mỏi nằm thoi lòi trên bàn thì hắn lại có một phòng riêng để nghỉ. Tất nhiên, Hạo Thiên cũng theo đuôi hắn lên phòng hội trường nghỉ cùng. Cái này người ta gọi là "sướng lây".

Nhật Huy lang thang trên sân trường, chỉ tại anh bạn nói chuyện với gái, ngoảnh trước ngoảnh sau Hàn Phong cùng Hạo Thiên đã đi từ lúc nào, làm tội cậu phải một mình vác xác lên phòng hội trường như bị tội đánh nhau toác đầu chảy máu.

Nhưng thế này cũng không phải là xấu, vì cậu đi đến đâu, ánh mắt ngưỡng mộ và thèm muốn quần lấy đến đấy. Cái cảm giác này...quả thực không tệ.

Ý, ai kia? Trước mắt cậu hình như là Vy Khánh chị dâu đang chen trong đám đông. À, cũng tốt, lời chị dâu lên phòng hội trường cùng cho vui.

Nghĩ là làm, cậu đến gần đám đông đang di chuyển kia, gọi lớn:

- Chị...

Nhận ra ánh mắt sắc như dao của nó đang bắn vào về phía mình cùng hàng trăm con mắt đang quay lại nhìn cậu, Nhật Huy lập tức rút cổ lại, nghẹn giọng:

- Đàn...đàn em Mạch Vy Khánh. Hội trường có việc tìm gặp em.

Nó chen chân ra khỏi đám đông, tia mắt nhìn cậu như muốn nói "Anh mà không rút câu nói vừa nãy thì em sớm xuống Địa Ngục báo danh rồi!"

Nó không nói gì, lon ton đi theo Nhật Huy như một chú gà con. Đám người phía sau xì xầm, thì nhau bàn tán này nọ.

Đến cửa phòng hội trường, Nhật Huy lau mồ hôi:

- Chị dâu, em không ngờ chị lại có ánh mắt đáng sợ vậy.

- Sắp chết đến nơi không đáng sợ thì cái gì mới đáng sợ? - Nó nhìn Nhật Huy, đẩy cửa vào. - May mà em cũng đang định lên đây.

Bước vào phòng hội trường, cảm xúc đầu tiên hiện ra trong nó là...

- Ôi mẹ ời, lắm quà thế...

Nó mở to mắt đi về phía núi quà của ba tên kia. Quà thực làm người nổi tiếng rất sướng, lúc nào cũng có cái ăn sẵn mà không mất công nấu nướng.

Nhìn về mặt thèm muốn của nó, Hạo Thiên cười:

- Không cần trưng ra cái bản mặt đó đâu, cô gái nhỏ ạ.

Nó quay lại:

- Các anh thuê xe tải chưa?

- Thuê xe tải làm gì? - Hạo Thiên và Nhật Huy cùng thắc mắc, chỉ có mỗi hắn vẫn đang ngả người ra phía sau chiếc ghế xoay, không một chút phản ứng.

- Chờ quà về. Nhiều như này, chẳng lẽ cứ chất ở đây?

Hạo Thiên bật cười:

- Cho em hết, nếu thích.

- Thôi, thành ý của người ta cả, anh lại cho đứa con gái khác. Mấy chị xinh đẹp mà biết được thì chết em à?

Lúc này, mi mắt Dương Hàn Phong mới hơi động, hắn hình như vẫn bức chuyện lúc sáng, giọng nói không dễ chịu cho lắm:

- Tự nhiên chạy lên đây làm gì thế?

Nó xù lông lên. Gì chứ? Lắm lời? Biết vậy chẳng thả nó không chuẩn bị quà cáp gì nữa còn hơn. Có lòng như vậy lại bị người khác cho là lắm mồm. Thế có bức mình không cơ chứ?

- Anh tưởng anh Nhật Huy tự nhiên không kéo tôi lên đây thì tôi thèm đến lắm chắc? - Nó gầm gừ nhìn hắn, cổ tình giấu hai hộp quà ra phía sau.

Nhật Huy tròn mắt, ngây thơ nói:

- Chị dâu, chẳng phải chị nói cũng có việc lên đây sao?

Bùm...nó nghe bom nổ đầu đây...cái tên Nhật Huy này, thật không biết dùng từ gì để hình dung nữa.

Đuôi mắt hần hơi nhăn, lộ rõ ý cười. Hắng giọng lại, hần hỏi:

- Thế lên đây có việc gì?

Nó bấm mạnh ngón tay vào một hộp quà, đột nhiên tươi tỉnh hẳn. Nó lấy ra một hộp quà, đặt lên bàn:

- Quà Giáng Sinh cho anh Hạo Thiên.

Hạo Thiên cười không biết hồ nấy cái răng, trông anh chẳng khác nào đứa trẻ con được cho kẹo.

- Cảm ơn em yêu, à, quà của em...thì...tối nay nhé!

Phụt, một dây thần kinh của Dương Hàn Phong đột nhiên đứt tung một cái. Hần cần thời gian phân tích ý đồ của Hạo Thiên thông qua câu nói kia.

Gi mà...em yêu...

Gi mà...quà của em thì tối nay nhé...

Nói thế chẳng khác nào...

Hềm, hần công nhận là hần “hoi” đen tối, nhưng mà bất kì thằng đàn ông nào nghe xong câu này cũng nghĩ như hần cả thôi.

Hạo Thiên và Nhật Huy tất nhiên cũng nằm trong số đó, thấy lời nói mình hơi sai sai, Hạo Thiên bèn chữa lại:

- Ý anh là tối nay phiên Hàn Phong cho anh ăn ké một bữa, bất ngờ sẽ ở phía sau.

Nó gật gật, nó là sinh vật nào một chiều, không thể có ý nghĩ “sâu xa” như bầy sói kia được.

- Còn quà của tôi đâu? - Dương Hàn Phong cảm thấy mình như bị ngược, bèn lên tiếng.

- Anh á...hình như không có thì phải!

Nó tỉnh bơ nói với hần rồi cong mông chạy về lớp. Ngay sau đó, Nhật Huy không giữ ý tứ, cười phá lên làm hần tức nổ đom đóm mắt.

- Thằng ranh con kia, chú chắc gì đã có mà cười anh?

- Em á? Sao lại không có. Chị dâu mới sáng sớm đã xuống bếp đưa quà cho em rồi...- Nhật Huy cười rách mép, cố tình châm chọc hần.

Dương Hàn Phong là...đang bị ngược thật rồi! Hai thằng nghiệt súc kia được phu nhân của hần tặng quà, còn hần lại mồm không...

Phu nhân, để xem về nhà tôi trừng phạt em thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Bữa tối ấm áp

Sau buổi sáng vất vả và một nửa buổi chiều lạnh cóng, cuối cùng cũng tan học một ngày ở THPT Hoàng Kỳ. Những con người như những bộ xương khô trong cánh áo đồng phục đang uể oải bỏ ra khỏi lớp. Hôm nay là Giáng Sinh, Giáng Sinh đấy. Thế mà các thầy cô chẳng biết thương ngày tiết tháng mà vất kiệt sức chịu đựng của học sinh thế này...

Nó không khác gì các bạn học khác, thò đầu ra khỏi lớp đã muốn đông cứng lại. Trời gì mà lạnh khiếp, nhà trường chỉ cho mặc đồng phục. Hôm nay xách nhiều đồ quá mà nó quên đem áo khoác đi để tránh chiều rét.

Đang co ro trên sân trường thì bỗng có một luồng hơi ấm từ phía sau chạy lại, bao phủ khắp người nó. Nó giật mình quay lại:

- Lâm Thiên Khánh?

- Lạnh lắm à? Mặc áo khoác của tôi đi!

Nó nhìn xuống, do chênh lệch khá nhiều về chiều cao nên chiếc áo khoác của cậu nó mặc đã dài đến gần đầu gối. Cậu chỉ mặc chiếc áo len cao cổ và khoác đồng phục.

- Cậu không lạnh à? - Hỏi xong nó mới biết mình hỏi một câu ngu không tả được.

- Cậu nghĩ mình đông da sắt như tôi cũng biết lạnh á? - Cậu cười tươi, một tay nhấc cặp nó xuống, khoác lên vai mình.

Nó cũng cười, trò chuyện với cậu suốt quãng đường cậu đi lấy xe. Thỉnh thoảng lại trêu đùa đù đẩy nhau, nhìn khá vui vẻ.

Nhưng trong đó có một người không hề vui chút nào - Dương Hàn Phong.

Hần đang cầm chiếc áo khoác màu xám tiến lại gần phía nó thì đã chạm một bước: Lâm Thiên Khánh đã kịp đưa áo cho nó trước. Hần đứng khựng lại, một tay đang cầm áo buông xuống. Cảm giác lúc này, vừa bức bối khó chịu vừa xen lẫn một chút mất mát, tủi hờn. Hần không thích phu nhân nhà hần như thế chút nào!

Không biết có phải do lè mề nói chuyện với Lâm Thiên Khánh hay không mà khi nó về đến nhà, Dương Hàn Phong đã ngồi trên ghế, sắc mặt không có vẻ tốt cho lắm.

- Hi, hội trường? - Nó giờ tay chào giống như vẫn còn ở trường khiến hắn càng bức thêm. Ở nhà vẫn gọi hắn là hội trường, em muốn xí xóa quan hệ của chúng ta?

- Giờ mới về đây à? - Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng đen trên người nó, trưng ra bộ mặt khó chịu.

Từ trên tầng, Hạo Thiên ngó xuống, thấy công chúa nhà mình đã về, anh vui vẻ:

- Vy Khánh, lên đây!

- Vâng, em lên ngay! - Nó ba chân bốn cẳng chạy lên tầng, không cả để ý mặt hắn đã đen như đáy nồi.

Ngay như cát, hắn đã theo ngay sau nó. Hừ, không quan tâm cũng không được, lỡ như Hạo Thiên có ý đồ bất chính gì với nó thì sao?

Mức độ đen tối của hắn tăng vọt...

Mở cửa, nhìn lên giường, nó ngạc nhiên đến mức vút cặp ở giữa lối ra vào rồi nhảy tót lên giường. Trên đó có một con gấu cực cực to đàn nằm chễm chệ. Quả nhiên, chỉ có Hạo Thiên mới nghĩ ra những món quà như thế này.

Hạo Thiên đứng ở một mép giường nhìn con bé tăng động trước mặt mà không khỏi phì cười:

- Thích không?

- Thích, rất thích, cực kỳ thích...- Nó cười.

Hạo Thiên mỉm cười rồi xoa đầu nó, nó cũng vui vẻ để anh xoa đầu như vậy. Hắn đứng ngoài cửa, nhìn thấy thì không khỏi quay đi, cười nhạt. Hết trêu đùa Lâm Thiên Khánh rồi đến chọc ghẹo Hạo Thiên, cô gái nhỏ này muốn bức hắn chết hay sao?

Tối, trong khi nó lục đục trong bếp thì hai anh cả Hạo Thiên và Nhật Huy đã bị hắn đuổi đi mua đồ, còn hắn vẫn ung dung nghịch điện thoại. Nó nhìn hắn với ánh mắt uất ức:

- Ê, cái tên vô nhân tính kia. Không thấy tôi cực khổ trong này như nào à mà vẫn còn ngồi chơi ở đây?

Khoé mũi hắn hơi nâng lên rồi vút điện thoại chạy vào bếp. Nhìn vẻ cực khổ chịu đựng này của nó còn vui hơn nhìn nó trêu ghẹo thằng con trai khác.

Hắn bước vào bếp, đứng cạnh nó, cách nó nửa mét. Vừa nhanh tay xử lý thực phẩm, hắn vừa tranh thủ hóng hớt.

- Vy Khánh.

- Giẻ? - Nó thô bỉ trả lời.

- Hôm nay Giáng Sinh đấy, em không có quà cho tôi thật à?

- Không có! - Nó trả lời tinh bơ làm hắn thất vọng đến tận gót chân. - Anh cũng có khác đâu.

- Ai nói tôi không có quà cho em? - Hắn buông con dao trên tay xuống, hướng người về phía nó.

- Quà đâu? - Nghe thế, nó hí hửng quay ngoắt sang. Thế là coi như hai người mặt đối mặt.

- Quà của tôi chính là...bữa tối vui vẻ này đây! - Hắn nhún vai rồi phá ra cười sặc sụa.

Nó được một phen hổ, bức mình quay sang làm tiếp. Hắn nhận ra mình đùa hơi quá, bèn gác sang một bên, tựa lưng vào tường, chăm chú nhìn nó.

Lại bị người ta nhìn, nó cáu:

- Không lo làm đi còn đứng đây nhìn tôi làm gì?

- Thích.

- Hơ...- Nó đến quỵ với câu trả lời trống tuếch trống toác của hắn, lại quay sang, tiếp tục bơ hắn.

Tuy về ngoài hơi hợt bình tĩnh thế nhưng trong tâm hắn đang đấu tranh kịch liệt. Sao đối với Lâm Thiên Khánh thì vui vẻ buông thả, với Trịnh Hạo Thiên thì ngoan ngoãn nghe lời, còn đối với hắn lại như ném cả một thùng phuy bơ vào mặt thế?

Càng nghĩ càng tức, hắn buột miệng nói một câu khá lớn:

- Mẹ nó, rốt cuộc em và bọn họ có quan hệ gì chứ?

Nó đang bầm bầm thì dừng lại, ngược mắt lên:

- Há? Bọn họ nào?

Dương Hàn Phong nắm lấy hai vai nó, cố tình nhìn sâu vào mắt nó. Rồi lấy giọng đồng dục:

- Hết Lâm Thiên Khánh lại đến Trịnh Hạo Thiên, cô gái nhỏ, em muốn tôi tức chết phải không?

Thần linh ơi, nó như này là bị sắc đẹp mê hoặc rồi. Cả thân thể cứng đờ không nhúc nhích nổi...

Hắn nói tiếp, ánh mắt dụ dăng:

- Sau này đừng đi trêu chọc bọn họ nữa, được không?

Ừa...đại ca, anh tung hoành nhiều quá...cái mạng nhỏ này của nó không chống nổi đâu...

Nó như bị thôi miên, đứng bất động, mắt cũng không thoát ra nổi vẻ đẹp dịu dàng kia. Hấn nâng nhẹ cánh môi, từ từ...từ từ lại gần nó...

Mắt nó tròn trĩnh...trời ơi, Dương Hàn Phong, anh định làm gì?

Thế nhưng không hiểu sao đến một chút sức lực để phản kháng nó cũng không có, huhu, Dương Hàn Phong, anh là đồ đại ma vương đem sắc đi hại người mà!

Thấy nó không phản ứng lại, tâm tình Dương Hàn Phong rất tốt, lần này ăn đậu hũ của nó chắc không vấn đề gì...

5cm...3cm...1cm...

Ở khoảng cách này nó có thể cảm nhận được hơi thở của hấn đang bắt đầu nóng lên. Dương Hàn Phong thì nắm chắc cơ hội được “ăn” nó rồi!

Rầm...

- Ô...- Nhật Huy há hốc mồm, ô lên một tiếng. Thấy có tiếng động phát ra làm nó giật mình, một phát đẩy mạnh hấn ra. Ở khoảng cách xa cũng có thể nhìn thấy mặt hấn đang đen thui lù. Hừmmmm, đậu hũ đến mềm rồi mà lại bị rơi, tức chết hấn mà!!!

Nhật Huy mới đi chợ về vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy, vội vàng kêu lên:

- Đại ca, chị dâu, hai người...hai người làm tiếp đi...em không phiền!

Nói rồi anh chàng vút luôn giò đi chợ ở ngoài cửa, chạy biến lên trên phòng. Lần này thăm rồi, làm đại ca lỡ chuyện, không biết tới Giáng Sinh này cậu phải phát phơ cà lơ ở con đường nào nữa...

Trong bữa ăn, ánh mắt Dương Hàn Phong lạnh lẽo nhìn Nhật Huy. Anh chàng run đến nổi tay cầm đũa cũng rơi keng một cái. Đại ca, em hứa lần sau sẽ tìm kế cho anh “ăn” chị dâu mà, xin anh đừng nhìn em với ánh mắt ấy...huhuhu...

Tan ăn, nó lục đục chạy lên phòng ngủ lấy gì đó rồi đột nhập vào phòng hấn. Phần quà sáng nay vẫn chưa tặng, nhân cơ hội này phải mang sang, dù gì cũng mua rồi, không tặng cũng uổng!

Hấn tựa lưng vào bàn ăn, chăm chú nhìn Nhật Huy...

- Đại ca, em biết sai rồi...- Nhật Huy kêu gào...

- Chú không sai. - Hấn mỉm cười.

Nhật Huy biết, khi hấn cười kiểu này thì chắc chắn...sắp có chuyện xảy ra với cậu rồi! Thăm rồi, chết không có chỗ chôn mất...

Nhật Huy vội vàng khóc than:

- Đại caaa...

- Chồng tài liệu trong phòng, anh nhờ chú xử lý. Sáng mai phải xong. Được không? - Hấn nhẹ nhàng nói mà như đâm vào tai cậu. Thế nhưng, Nhật Huy đâu dám từ chối.

- Vâng vâng...

Nhật Huy chạy lên phòng hấn lấy tài liệu. Vừa nhìn thấy cái đồng giấy tờ trên bàn, cậu chỉ muốn đi chết cho xong. Một chồng tài liệu học sinh chất cao như núi, dài như sông...

- Thế nào? Có nhiều không? - Từ ngoài cửa vọng vào tiếng của hấn. Hấn ung dung khoanh tay, dựa vào tường, mắt lim dim nhìn Nhật Huy.

- Không...thế này là đủ rồi...- Tuy miệng nói thế nhưng Nhật Huy lại nghĩ “Đại ca của em...Rốt cuộc anh có đảo tiểu sử tám đời tổ tiên của học sinh trường mình không thế?”

- Chỉ là tài liệu học sinh hai năm nay thôi, không nhiều. - Lời hấn nhẹ như mây bay làm Nhật Huy suy nghĩ. Trời, hoá ra ngày nào hấn cũng nhón nhơ chơi bời làm cậu tưởng việc của hội học sinh quá ít. Ai ngờ hấn lại chất một đồng việc vào một xô rồi chờ thời cơ tìm người làm thay.

Độc ác lắm luôn á!

Nhật Huy ôm chồng tài liệu về phòng trong ngậm ngùi. Chị dâu, chỉ ở đâu về đây cứu em với!

Hấn mỉm cười đóng cửa phòng lại, ánh mắt chạm phải chiếc hộp màu trắng dưới gầm bàn.

Mở ra, là một chiếc đồng hồ nam nhìn khá bắt mắt. Bên cạnh còn có dòng chữ viết nắn nót: “Giáng Sinh an lành, đại ma vương...”

Vừa nhìn cách nói lẫn cách viết, hấn đã nhận ra là phong cách của nó. Nụ cười trên môi hấn tươi tắn hẳn lên. Chưa bao giờ hấn thấy một chiếc đồng hồ bình thường lại đẹp đến như vậy.

Đột nhiên thấy thương Nhật Huy ghê, nhưng mà thôi, chạy sang phòng của phu nhân đã!

Cốc cốc cốc...

- Vy Khánh!!!

- Gì đấy? - Nó cất giọng ngái ngủ, vừa chớp mắt được một lúc đã bị phá, bực mình thật.

- Mở cửa cho tôi. - Hấn nhẹ nhàng.

Nó ưỡn oái ra mở cửa, nhìn hấn. Hấn vui vẻ gỡ hộp quà ra trước mặt nó:

- Cái này là của em?

-Ồ. - Nó lén đi tìm gục luôn ở cửa. Hắn đành phải lôi nó vào giường.

Cốp...

- Ázzz...Đương Hàn Phong, anh giết người à? - Nó thất thanh kêu lên, con buồn ngủ tan biến từ lúc nào.

Chuyện là, trong quá trình đi vào phòng thì Dương Hàn Phong đã va đầu nó vào cánh cửa. Ôi, quả đầu của tôi...

- Xin lỗi xin lỗi, tôi kích động quá!

- Ázzz, anh qua đây chỉ hỏi chuyện về hộp quà thôi á? - Nó cục cằn.

- Không, có quà cho em!

- Hử? Gì thế?

Nó ngồi xuống đệm giường, trơ mắt lên nhìn hắn. Hắn đặt ra trước mắt nó một hộp khá lớn, khi mở ra, bên trong là một đôi giày Adidas màu trắng cực đẹp.

- Wow...tặng tôi thật á? - Nó ngạc nhiên nhìn đôi giày rồi đến chủ nhân của nó. Hắn khếch gật đầu, khoe miệng nở một nụ cười đầy vẻ mong đợi.

Nó vui vẻ cầm lên ngắm nghía...

Suy nghĩ gì đó một lúc lâu, sắc mặt nó bỗng trầm xuống. Nó đặt đôi giày xuống sàn, buồn buồn nói:

- Người ta nói...tặng giày...là khởi đầu của sự chia cắt đấy...

- Chẳng phải gần hai tuần nữa em phải trở về nhà rồi sao? - Hắn tắt hắn nụ cười trên môi.

- Ừ...- Nó cụp mắt xuống, suy nghĩ. Nhanh thật đấy, thoát cái nó đã gắn bó với ngôi nhà này đã được 3 tháng. Haizz, nó phải trở về nhà thôi.

Nhìn nó buồn như vậy, hắn đột nhiên muốn chọc nó một chút để tâm tình khá lên...

- Này, tôi có 1 yêu cầu nho nhỏ.

- Yêu cầu gì? - Nó ngược lên.

- Tôi muốn hoàn thành nụ hôn còn đang dở vừa nãy!

- Cút ra ngoài! - Nó đứng bật dậy như thường lệ rồi tổng cổ hắn ra khỏi phòng. Tâm trạng khá lên nhiều. Hắn bị đuổi thì ai oán:

- Tôi lỗ quá mà, cho em ngắm soái free mà không được cái gì...

- Anh có muốn xuống Âm Phủ free không? Mau về phòng! - Nó hét lớn.

Tối hôm đó, có ba thanh niên trong một mái nhà, mỗi người có một tâm trạng riêng. Một thanh niên ngủ ngon trong chăn ấm, một thanh niên nữa ai oán không ngủ được vì chịu thiệt, còn một thanh niên khác...đang vật lộn với đồng tài liệu chồng chất trong khi chưa hoàn thành hết một nửa mà khóc ròng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Anh đã về, tặng em một đại tẩu xinh đẹp

Sáng hôm sau...

Ngồi trên bàn ăn, Nhật Huy gấp ngán ngán dài, hai mắt đen sì như gấu trúc. Chẳng là hôm qua xử lý xong đồng tài liệu đó cũng khoảng 3-4 giờ sáng nên cậu ngủ rất ít. Dương Hàn Phong cũng vậy, không hiểu sao hôm nay nhìn hắn bơ phờ thấy lạ. Nó cầm thìa lên, nhìn hai tên kia mà ngán ngán:

- Nhà mình thành trại nuôi gấu trúc từ bao giờ thế?

Nhật Huy thanh minh:

- Chị dâu, chị phải đòi lại công bằng cho em. Đại ca bức người quá đáng mà!

- Há? - Nó không hiểu gì.

- Đại ca em...vù...- Một cơn gió lạnh thổi qua tai Nhật Huy khiến anh chàng rùng mình, liếc sang nhìn Dương Hàn Phong. Vẻ mặt...

- Đại ca hôm qua làm việc đến khuya, em khuyên thế nào cũng không chịu đi ngủ...- Nhật Huy đau khổ nói, mồm sưng vù lên. Đại ca, anh độc ác vừa vừa thôi...

“Chú tự chuốc lấy” Ánh mắt Dương Hàn Phong đặc ý rung rung.

Nó quay sang hắn, lo lắng khuyên can:

- Làm việc thì cũng chừng mực thôi. Đừng cố sức quá.

- Được rồi. - Hắn mỉm cười.

Ừuuu... con bò Hoàng Nhật Huy thật muốn xông ra trước chị dâu đại nhân mà thanh minh mà. Nhưng đại ca quá bức người, lá gan nhỏ bé của cậu không đủ trình để chịu được.

Kính koong...

- Để tôi mở.

Nó chạy ra mở cửa, một làn gió lạnh thổi đến bên tai. Nó ngạc nhiên nhìn người con trai trước mặt. Đã lâu thật lâu rồi nó chưa nhìn thấy hình dáng của anh...

- Anh Minh Khang! - Nó hét lên rồi không tự chủ được mà chạy đến ôm chầm lấy anh. Đáy mắt Dương Hàn Phong hiện lên một tia nguy hiểm. Minh Khang sững sờ...rồi đưa tay lên ôm lại. Tiểu bánh bao này rất lâu rồi anh chưa được chạm vào, từng đầu ngón tay anh trở nên nóng rực...

Phía sau Minh Khang còn có 1 cô gái rất xinh đẹp nữa. Cô gái này nhìn qua thì chỉ có một kết luận: thần tiên tỷ tỷ. Đôi mắt to sáng, lông mi dài rậm, khuôn mặt trái xoan trắng hồng, chân vừa dài vừa thon. Thoáng nhìn đã biết con gái Trung Hoa.

Nó ngại ngùng buông anh ra. Cùng lúc đó Hàn Phong và Nhật Huy trong nhà cũng chạy ra tay bắt mặt mừng. Dương Hàn Phong cục súc:

- Con bé đằng sau đây là ai thế?

- Cô ấy là...- Minh Khang quay lại định giới thiệu nhưng bị giọng nói nhẹ nhàng như mây bay ngăn lại. Cô gái cất tiếng:

- Xin chào, tôi là Vương Tuệ San. Mọi người cứ gọi tôi là San San là được.

Ồi...mỹ nữ này làm nó điên đảo thần trí mất rồi. Ngay cả giọng nói cũng dễ thương như vậy...

Ba hồn chín vía của nó chạy theo chị gái xinh đẹp đó rồi!

Dương Hàn Phong thấy nó nhìn cô gái kia không chớp mắt, trong lòng thoáng kinh ngạc. Phu nhân nhà hắn ăn tạp quá, mê cả trai lẫn gái luôn...

- Nước dãi chảy đến khoeo rồi kìa. - Hắn nhắc nhẹ.

Nó vuốt nước bọt rồi đưa tay ra chào hỏi chị xinh đẹp:

- Em chào chị. Em tên là Vy Khánh...

- Hi em...- Tuệ San vui vẻ cười nói.

- Chị ơi...chị xinh chết mất...- Nó ôm tim.

Dương Hàn Phong kéo Vy Khánh sang một bên rồi hỏi:

- Cô gái này, cô là gì của thằng bạn tôi vậy?

- Nói ra thì là vị hôn thê...- Câu nói của Tuệ San thốt lên như cái đánh đến cheng một cái vào đầu của mấy người trong phòng. - Nhưng không ai có tình cảm với đối phương cả. Tôi phải bắt buộc về đây để “vun đắp tình cảm”. Chán thật.

Ồ, vị này là hôn thê của Minh Khang...thế mà hồi nãy nó còn vô ý ôm anh ấy trước mặt Tuệ San...thật là...

- Em xin lỗi. Vừa nãy em hơi thất lễ với anh Khang...- Nó lí nhí.

- Không sao, dù gì cũng là hôn thê trên danh nghĩa thôi, chứ chẳng có tình cảm gì. - Tuệ San ân cần.

- Vậy chị là người Trung phải không ạ? - Nó hỏi.

- Sao em biết? - Về mặt Tuệ San hết sức kinh ngạc.

- Tại em đu phím nhiều quá...- Nó cười...

*** Giữa phòng khách ***

- À, thì ra là con gái độc nhất của tập đoàn Vương Thị chuyên về đá quý bên Trung áy hả? - Dương Hàn Phong tựa lưng ra phía sau, sau khi nghe Tuệ San giới thiệu qua về gia đình.

- Đúng vậy. - Cô cười nhẹ.

- Thảo nào, hai tập đoàn đá quý lại có hôn sự với nhau. - Hắn gật gù. - Mà sao cô lại biết tiếng Việt, mà lại còn rất thông thạo nữa?

- Bà ngoại tôi là người Việt, bà rất hay kể với tôi về con người Việt Nam. Cô giáo thời cấp 2 của tôi cũng là con lai Việt - Trung nên tôi rất thích đất nước này. Tôi yêu cả ngôn ngữ của Việt Nam nữa nên...- Mặt Tuệ San sáng long lanh.

Nó giờ ra ánh mắt khâm phục:

- Chị San San, chị thật giỏi. Em cũng muốn học tiếng Trung nhưng thấy nó khó quá...

- Chị dạy em! - Tuệ San cười mở.

- Thật không ạ? - Nó vui mừng.

- Tất nhiên. - Tuệ San thân thiện chạy đến ngồi cạnh nó.

Minh Khang vứt quả táo đang ăn dở xuống sọt rác, âm trầm nói:

- À, đơn xin nhập học của cô đã gửi đến trường rồi. Bây giờ có thể đi học luôn được.

- Cảm ơn. - Tuệ San đối với ai cũng nở nụ cười dịu dàng như vậy thì phải.

Từ khi cô Tuệ San, nó không đoái hoài gì đến mấy thằng con trai kia cả, lúc nào cũng lơ đãng đi sau cô gái xinh đẹp này. Đạo này nó bị trúng tà rồi, hờ một chút là bị sắc đẹp làm mê hoặc.

Một chiếc xe màu đen đỗ ở cổng trường, trong xe có hai người đàn ông mặc áo đen đang nhìn về phía sân trường, ánh mắt sắc bén bắn ra lửa.

- Con nhỏ đó có liên quan đến Lâm Thiên Khánh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đưa con gái của mày đang nằm trong tay tao

Lâm Thiên Khánh trong lớp bỗng thấy tim mình thất lên một cái. Tự nhiên có cảm giác không lành, cậu vội đi tìm nó.

- Vy Khánh! - Cậu hốt hải, mặt đầy mồ hôi vì tìm kiếm suốt 15 phút mới thấy nó đang ngồi nói chuyện với Tuệ San ở gốc cây xà cừ.

- Có chuyện gì mà cậu lại thành ra như này? - Nó nhăn mặt nhìn cậu.

Lâm Thiên Khánh nhìn Tuệ San bằng ánh mắt đa nghi:

- Đây là ai?

- À, giới thiệu cho cậu, đây là thần tiên tỷ tỷ của tôi, Vương Tuệ San. Là con gái Trung Quốc 100%. Thế nào? Xinh lắm phải không? - Nó hí hửng.

Tuệ San nghiêng đầu chào:

- Chào cậu. Cậu là bạn trai Vy Khánh à?

- Không phải! - Nó giật mình. - Bạn trai bạn gái gì ở đây, là hao pengyou! (Hao pengyou = bạn tốt ở tiếng Trung).

- Ồ...- Tuệ San nhìn cậu tỏ ý cười. - Thôi chị lên lớp đây. Bye em, gặp lại ở nhà Hàn Phong nhé!

- OK chị!

***

Lâm Thiên Khánh khổ lắm mới kéo được nó vào trong góc lớp. Nó thấy hôm nay cậu trở nên lạ lạ nên hỏi:

- Nay Lâm Thiên Khánh, hôm nay cậu sao thế?

- Không có gì...chỉ là...có linh cảm xấu...- Cậu toát mồ hôi.

- Xem ra linh cảm của cậu không được đúng cho lắm. - Nó cười. - Hôm nay tôi thực sự rất khoẻ, rất vui.

- Mong là vậy.- Cậu gật đầu.

Suốt buổi học hôm ấy ánh mắt cậu không rời nó nửa bước. Nó dờ khóc dờ cười, không biết là cậu lo xa hay bị gì nữa. Nó cũng có phải trẻ con mấy tuổi nữa đâu, ai lại đi trông như trông trẻ thế này!

Mặt nó méo xệch:

- Ài, Lâm Thiên Khánh, tôi định đi vệ sinh. Cậu không định đi cùng tôi chứ?

- Tất nhiên.

- Cậu bị biến thái à? - Nó mỉa mai.

- Đùa thôi. - Cậu quay lên bàn trên, gọi í ới. - Mai Anh, cậu đi vệ sinh cùng Vy Khánh nhà tôi với nhé!

- Tất nhiên là được! - Mai Anh cười tươi. - Vy Khánh “nhà tôi” cơ đấy...

- Thôi đi đi...- Nó kéo Mai Anh chạy vào xuống nhà vệ sinh. Vừa đi vừa thì thầm to nhỏ với nhau. Nó than vãn hôm nay Lâm Thiên Khánh hình như có bệnh, cứ lo cho nó sẽ bị làm sao rồi đến việc trông chừng nó như trẻ lên ba nữa. Mai Anh bật cười:

- Người ta là đang lo lắng cho cậu đó, đồ ngốc ạ.

- Có cần phải thái quá lên vậy không? Hôm nay tôi đâu có bị gì...mà còn...um...ừ...

Nói đến đây, miệng nó bỗng bị bịt chặt bằng một mảnh vải nhỏ. Mai Anh phản ứng không kịp cũng bị chuốc thuốc mê. Ngay sau đó, thuốc ngấm vào người khiến nó ngất lịm đi.

Nhận thức của nó rơi vào một màu đen âm đạm...

***

Lúc này, Dương Hàn Phong đang gật gù trong phòng hội trường tự cảm giác thấy trái tim đau quặn thắt. Cổ họng hần khô khốc, nóng ran...

Lâm Thiên Khánh đang ở sân bóng rổ, vừa ném được quả bóng thứ 27 vào rổ thì nhận được điện thoại. Nhìn tên người gọi, sắc mặt cậu tốt lên hẳn. Người đó là [Baby nhà mình].

- Alo? Bé yêu, sao lại gọi cho tôi thế này? Đi vệ sinh cũng cần tôi đi đón sao?

- Lâm Thiên Khánh, đã lâu không gặp. Không ngờ bây giờ mày lại biết nói chuyện với đàn bà đấy. - Bên kia, một giọng đàn ông âm trầm vang lên.

Lâm Thiên Khánh giật mình, tay cầm điện thoại run lên:

- Anh là ai?

- Lâm Thiên Khánh, đứa con gái này đang nằm trong tay tao...

- Anh là ai mà có bàn tay lớn thế? - Cậu cố tình chọc ghẹo để moi được thêm thông tin về tên bất cóc bí ẩn này, cậu cố lắm mới không để giọng trở nên run rẩy.

- Khu nhà gỗ trong rừng bạch đàn cách trường 5 km, hẹn gặp lại.

Nói xong, tiếng cúp máy vang lên như tiếng chém đầu trong phim cổ. Lâm Thiên Khánh toát mồ hôi, vội tắt điện thoại rồi lao vút đi. Hoàng Nhật đứng bên cạnh lập tức chạy theo, vừa chạy vừa hỏi:

- Có chuyện gì?

- Vy Khánh bị bất cóc rồi.

***

Căn nhà gỗ trong rừng bạch đàn...

Đầu óc nó quay cuồng, đầu muốn nổ tung ra. Nhận thấy một chút ánh sáng phát ra từ khe ở cửa một cánh cửa mục, nó dần tỉnh lại. Khắp phòng giăng đầy mạng nhện, nhìn thấy rợn người. Nó đang bị treo lơ lửng trên một chiếc ghế mục nát giữa phòng, không biết khi nào sập xuống. Khi đã nhận thức được mọi chuyện, nó vội vàng lay lay Mai Anh:

- Mai Anh? Tỉnh lại đi!

- Azz...- Mai Anh khẽ kêu lên. - Đây là đâu vậy?

- Tôi cũng không biết, có người bắt chúng ta đến đây.

- Hà? Bị...bắt? - Mai Anh thoáng hoảng sợ.

Một giọng đàn ông cười khanh khách từ bên ngoài tiến vào. Một tên béo ú và một tên gầy còm. Nhìn qua có vẻ như chưa tốt nghiệp cấp 3.

- Tỉnh rồi à? Hai cô em xinh đẹp?

- Các người là ai? Sao lại bắt chúng tôi đến đây? - Nó dùng hết sức lực để giãy dụa trên cái ghế nát. Dây thừng họ buộc quá chặt khiến tay nó như muốn rời ra.

- A, tao sẽ không nói cho mày biết đại ca tao học trường Chiêu Thánh đâu. - Tên béo cười xềnh xệch, ngay lập tức bị tên gầy đánh cho một phát vào đầu:

- Câm mồm cái thằng ngu này. Mày nói thế nhờ nó phát hiện ra đại ca học lớp 12A6 thì sao?

- Hai vị đại ca này...các anh nói hết rồi?

Hai tên kia ngó người...

Nó thầm nghĩ “Thật tội nghiệp tên đại ca đó quá, có hai thằng đàn em ngu đàn như thế này...”

Bộ não ít hoạt động của nó đang phải hoạt động hết công suất. Trường Chiêu Thánh với trường Hoàng Kỳ từ xưa đến nay vốn nổi tiếng không ưa nhau, nhất là đối với nam sinh. Nam sinh trường này thấy nam sinh trường kia lèng phèng ở cổng trường mình hoặc địa bàn của mình thì ồ ạt ra đánh nhau, bất chấp thể lực. Còn lý do thì trời mới biết. Một điều quan trọng nữa là...Minh Huy của nó cũng đăng kí học trường đó.

Azz...tự nhiên sao lại nghĩ đến tên đó chứ? Nó thật điên rồi!

Quay lại với lý do nó và Mai Anh bị bắt đến đây, rõ ràng là chỉ có nam sinh xích mích thì liên quan gì đến nó? Nếu thích thì tự đi tìm mà đánh, sao lại quơ phải một đũa ắt ơ như nó thế này?

Đang chìm trong suy nghĩ và kế hoạch để rời khỏi đây thì một giọng nam trầm lạnh vang lên từ phía sau:

- Là con bé tầm thường này à?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cuộc độ sức

Lúc này, ở trường...

- Tút...tút...tút...

Dương Hàn Phong đi đi lại lại trong phòng hội trường, trong lòng như lửa đốt. Nãy giờ hắn gọi cho Vy Khánh không được, linh cảm lại rất xấu, hắn bắt lực tựa lưng vào cửa kính thờ dài.

Từ phía trong cửa kính, hai mắt hắn đã phát hiện ra Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật đang vội vã chạy theo nhau, không biết vì lý do gì nhưng sau khi nghe Lâm Thiên Khánh nói gì đó, nét mặt Hoàng Nhật trắng bệch ra. Chuyện này nếu suy nghĩ kỹ thì 90% có liên quan đến nó. Hắn vội vội lấy chiếc áo khoác rồi chạy vù xuống, bám sát đuôi hai người kia.

***

Khu nhà gỗ sau rừng bạch đàn...

- Là con bé tầm thường này à?

Nó quay lại nhìn về phía phát ra giọng nói đó, khẽ nheo mắt. Một thằng con trau lẹ hoặc lẹ huơ, tướng tá nhìn cũng ngon lành. Khuôn mặt quyền lực, ngũ quan tinh xảo, khá bắt mắt.

Thế mà lại đi làm cái việc thất đức như này...Thật đáng thất vọng..

- Anh là ai? Tôi có quen anh à? - Nó đánh giọng.

Tên con trai kia không thèm trả lời nó, nhìn chằm chằm vào Mai Anh làm cô nàng không chịu được chửi một câu:

- Địch, bà móc mắt mày ra giờ, nhìn cái quái gì!

Tên đó nhếch môi cười nhạt rồi quay sang bảo bọn đàn em:

- Tao bảo chỉ bắt một đứa, sao bây giờ những hai đứa ở đây?

- Tại chúng nó đi với nhau đại ca ạ, có sao đâu, hai em ngọt nước thế này cơ mà...- Tên béo khẽ nuốt nước bọt.

- Ngọt cái mà cha mày! - Mai Anh do lợi thế chân dài nên đã giầy giữa đá thẳng vào mặt tên béo.

- Cái con quý này...mày...- Tên béo tức giận định lao đến thì bị tên đại ca đá cho một phát bay ra góc tường.

Ồi trời, cái tên to xác như thế kia mà hắn chỉ một cước đạp bay, nói gì nó...

Tên đại ca này cũng không vừa đâu!

Từ sau lần này, nó phải cân nhắc trước khi nói chuyện với ai, không khéo bị đạp dính tường lúc nào không biết lại khổ.

Nét mặt nó thoáng sợ sệt khi thấy tên đại ca đang tiến lại gần. Nó gượng cười, đưa tay lên khua khoáng khắp nơi, miệng nói lên thiên:

- Aa...đại ca xinh đẹp này, có gì chúng ta từ từ nói, Tết nhất đến nơi rồi...xin anh tha cho em cái hàm răng về còn húp cháo...

- Cảm ơn - Hắn lớn giọng, đi vòng vòng quanh nó một cách thận trọng. Cả đời nó ghét nhất thằng nào nói với nó hai chữ “Cảm ơn”, thế mà hôm nay lại bị một thằng ranh nói như tát vào mặt, tức chết mà!

Tên đại ca cất giọng:

- Mày là gì của Lâm Thiên Khánh?

- Anh quen cậu ta à? Là gì với nhau thế? Có thân không? - Hai mắt nó sáng lên.

- Bỏ mày đang hỏi mày. - Tên đó đưa ngón tay lên chỉ vào mặt nó.

- Ờ thì...bạn cùng bàn, khá thân.

- Chỉ thế thôi?

- Ờ, thế anh còn muốn thế nào nữa. Đại ca, xin anh đấy, tôi không thù không oán với nhà anh sao anh lại bắt tôi đến đây?

Tên đó hừ lạnh, quay lưng lại:

- Vài thưa còn đòi che mắt thánh? Mày tưởng tao không biết mày với Lâm Thiên Khánh có quan hệ gì?

- Ở mẹ nó, anh là đang đánh ghen à? Đạo ca à anh yên tâm đi, tôi không cướp Lâm Thiên Khánh của anh đâu!

-...

Tên đại ca chưa kịp nói gì, cánh cửa đã bị đá tung vỡ tan nát. Ngược ánh sáng hiện lên hai hình ảnh quen thuộc, là Lâm Thiên Khánh và Hoàng Nhật. Nét mặt Lâm Thiên Khánh khẽ biến sắc khi nhìn thấy mặt tên đại ca đang đứng gần chỗ nó bị treo. Mai Anh như chết đuối vớ được phao, hét lên:

- Hoàng Nhật, mau đến cứu bọn tôi!

Tên đại ca nhếch mép như mọi chuyện đã xảy ra y như hắn dự định. Hắn cười lớn, vỗ tay:

- Wow...tình cảm sâu sắc thế cơ à...chỉ vì một con đàn bà tầm thường này mà mày nghỉ chơi à?

- Bạch Lãng Tiều, có gì thì tính lên tao, đừng động vào cậu ấy. - Giọng Lâm Thiên Khánh đã kiên nhẫn hết mức có thể.

Tên đại ca Bạch Lãng Tiêu cười phá lên:

- Ô, cuộc độ sức chưa xong mà mày đã bỏ cuộc chạy theo đứa con gái rẻ rách này? Mày có còn là Lâm Thiên Khánh tao biết không thể?

- Tao sẽ không đi vào con đường đó nữa...- Lâm Thiên Khánh trầm giọng nói. - Nhưng Vy Khánh không liên quan đến thù oán giữa chúng ta, thà cô ấy ra đi.

- Haha...thả? Mày nói dễ nghe nhỉ?

Nó ngồi trên chiếc ghế treo đu đẳng giữa nhà cũng hiểu ra một số vấn đề. Lâm Thiên Khánh chắc trước kia có gây thù gì đó với tên Bạch Lãng Tiêu kia, muốn mở một cuộc độ sức để kết thúc thù oán này, thế nhưng từ khi nó xuất hiện thì cả tổ chức của Lâm Thiên Khánh đều giải tán. Khó trách tên đại ca kia lại tức giận đến vậy.

- Vậy thì hôm nay phần thắng bạn tại đây đi. - Lâm Thiên Khánh nghiêm túc nói, thực ra trong lúc nghiêm túc cậu quả thực rất mê người.

- Haha...được...- Bạch Lãng Tiêu cười khà ỏ. - Mộtmọt nhé?

- Bắt đầu đi?

Chiếc dây thừng đột nhiên hơi tụt xuống, nó đứng tim, căn nhà tuy nhỏ nhưng trần lại cao khủng khiếp, từ khoảng cách nó bị treo xuống đến nền nhà cũng phải 3 mét. Nếu dây thừng đứt thì chỉ có nước rơi rãng.

Nhưng điều làm nó lo lắng nhất là, tên đại ca kia lợi hại như vậy, Lâm Thiên Khánh sẽ không có mệnh hệ gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Bị hành hạ

Hoàng Nhật may mắn đã chuẩn qua mắt tên đại ca Bạch Lãng Tiêu, trong chớp mắt đã cởi được dây trói cho Mai Anh, vừa định mon men đến gần nó thì bị cái liếc mắt của tên đại ca làm cho rùng mình:

- Nếu mày dám động vào con bé đó thì đừng mong thoát chết!

Hoàng Nhật biết rõ năm đó cậu và Lâm Thiên Khánh cùng bọn đàn em đã đánh nhau cực kì kinh khủng với bọn này như thế nào, hôm đó nếu không có chỗ trú thân thì chắc cậu không toàn mạng mà trở về.

Hoàng Nhật ngay lập tức bị tên gây bắt lại, ấn vào một xó. Tên béo vừa gắng gượng dậy được liền tóm lấy Mai Anh. Hai người bị hai tên giải đi như tù nhân, đứng dẹp vào một bên tường để nhìn hai đại ca tranh đấu, không khí nồng nặc mùi phi-la-den.

Còn nó, vẫn bị treo lơ lửng trên chiếc ghế cũ. Nó cảm tưởng như đây là cuộc đấu bò và nó là ban giám khảo vậy. Hơi thở có chút mạnh, đôi mắt mờ mờ của nó cố dân căng hết mức để theo dõi.

- Lần trước tao thua, lần này sẽ không thế nữa đâu. - Bạch Lãng Tiêu cười nửa miệng, dãn thế võ đe dọa Lâm Thiên Khánh.

Lâm Thiên Khánh hình như chẳng hề hấn gì, thản nhiên nhìn tên đại ca họ Bạch khiến hắn điên cuồng chạy đến. Lâm Thiên Khánh vẫn không có dấu hiệu chống trả, khoe miệng nâng lên một nụ cười chết người.

BỐP...

Một cú đấm được chuẩn bị kĩ lưỡng văng thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Lâm Thiên Khánh, bên khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ. Nó giật nảy mình, chiếc ghế treo cũng theo đó mà đu đẳng. Lâm Thiên Khánh là đại ca giang hồ cơ mà? Nghe đồn giỏi võ võ lắm cơ mà? Sao đến một cú đấm như thế này cũng không đỡ được?

Hay là do tên đại ca kia quá lợi hại? Lâm Thiên Khánh không thể chống nổi?

Nó đang bắt đầu chuyển từ lo lắng sang sợ hãi, tình hình thế này thì có khi bốn đứa nó phải chết cùng nhau thôi.

Hoàng Nhật và Mai Anh thì giãy giụa mãi làm cho hai tên kia phải giữ phát mệt. Họ nhìn Lâm Thiên Khánh, rồi lại nhìn sang nó đang bị treo, trong lòng không khỏi thoáng qua nét sợ sệt.

Bạch Lãng Tiêu cười ha hả:

- Lâm Thiên Khánh, sau có mấy tháng qua lại với con đàn bà kia mày đã yếu xiu thế rồi à? Hahaha...

Lâm Thiên Khánh vẫn không nói gì, cậu mạnh mẽ đưa tay quệt vết máu trên miệng. Bạch Lãng Tiêu nhìn cậu đến ngu người, sắc mặt ngày càng trầm xuống. Thôi xong, đã không đánh trả thì chớ, lại còn ngheh ra cái mặt “gọi đòn” thế này. Có khi hôm nay cậu bị đánh đến nổi bố mẹ không nhận ra mặt.

Bạch Lãng Tiêu điên cuồng chạy đến như một con bò điên, dùng đầu gối đá thẳng một cú vào bụng Lâm Thiên Khánh. Cậu chỉ cúi người, sắc mặt vẫn rất “cam chịu”. Kiểu như hôm nay cậu đến là để nộp mạng vậy. Đến nước này thì nó thực sự đau lòng hết lên:

- LÂM THIÊN KHÁNH!

Sau hai cú đánh vừa rồi thấy Lâm Thiên Khánh không hề có ý định phản kháng, nếu thêm một chiêu nữa thì...eo oi...không còn răng mà đón Tết...

Bạch Lãng Tiêu cười hề hề rồi lao đến định giáng một cú tuyệt chiêu của hắn lên sau gáy Lâm Thiên Khánh, nó hét lên, che mắt lại. Nó khóc mất rồi, không dám nhìn thêm nữa, nếu chỉ nhìn một chút nữa thôi là nó ngất mất!

BỐP...BỊCH!!!

Một tiếng bốp vui tai phát lên và tiếng ngã sóng soài ra nền đất, nó run run hé mắt ra, thì cảnh tượng đối với nó là không ngờ được: Bạch Lãng Tiêu đang ngã nhào dưới đất, hàm bên trái lệch hẳn sang một bên. Lâm Thiên Khánh phúi tay, cười một vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, đứng trước mặt Bạch Lãng Tiêu đang bò lồm cồm trên mặt đất, khinh bỉ nói:

- Cú đấm thứ nhất, tao nhường mày vì dù gì mày cũng là đàn anh của tao. Cú thứ hai, tao nhường mày vì một chút “tình nghĩa” năm đó không truy đuổi đàn em tao.

Bạch Lãng Tiêu hướng ánh mắt căm phẫn về phía Lâm Thiên Khánh:

- Sao mày còn đánh tao?

- Bỏ mày éo dần đến nỗi để người ta đánh đến cái thứ ba. - Cậu nhàn nhạt đáp. - Nếu mày đánh xong rồi, thì giờ đến lượt...tao!

Nó đang bị treo cũng dang trào khí thế. Ôi, Lâm Thiên Khánh anh hùng vãi chưởng, trước khi đánh còn “đền” cho người ta vài cú vì “tình nghĩa” nữa chứ!

Nó phản kích:

- Hú hú, Lâm Thiên Khánh cố lên!

Ồ, thay vì ngồi đó khóc lóc lo lắng như trong phim Hàn Xèng thì nó lại hưng phấn cổ vũ, tựa như đây là một cuộc chơi gã đấu bò gì đó rất hay ho.

Nó tròn mắt nhìn Lâm Thiên Khánh cười một cách lạnh không thể lạnh hơn. Bạch Lãng Tiêu bò dậy, lắc lắc mái tóc để phui bụi cũng như ra vẻ “anh đây có bị cái quái gì đâu”.

Lâm Thiên Khánh không nể nang gì tiến tới kéo Bạch Lãng Tiêu lên rồi đấm cho anh ta phát nữa, điều này làm cả mồm mép anh ta đều dính đầy máu tươi. Hai tên đàn em há mồm nhìn hẩn. Má, mới chỉ có hai cú đấm của Lâm Thiên Khánh đã gục, thì nên gọi là tay nghề của Lâm Thiên Khánh cao hơn hay của đại ca bọn họ yếu đi đây?

Nhìn Lâm Thiên Khánh chuẩn bị tiến tới, Bạch Lãng Tiêu bất đắc dĩ hét to:

- Trương Phi Hinh, treo lên!

Lập tức tên béo đang giữ chặt Mai Anh bỗng buông cô nàng ra, chạy thật nhanh đến một góc nhà rồi cố sức quay điên cuồng chiếc tay lái. Càng quay, chiếc dây thừng trói chặt chiếc ghế nó đang ngồi càng cao lên. Lâm Thiên Khánh dừng ngay động tác chuẩn bị đánh Bạch Lãng Tiêu, tay hơi run nhìn người con gái bị treo trên đỉnh trần nhà. Lòng tràn đầy lửa giận.

Cuối cùng cái tay lái cũng đã được kéo hết cơ, lúc này nó đang bị treo đến điểm cao nhất của ngôi nhà, cách mặt đất 6-7 mét. Nó run rẩy nhìn xuống, nó rất sợ độ cao...

Bạch Lãng Tiêu choáng váng bỏ dậy, cười khà ố:

- Đánh nữa đi? Nếu tao cho con bé đó rơi từ trên kia xuống thì sao nhỉ?

- Mày dám...? - Lâm Thiên Khánh bốp chặt hai tay.

- Sao? Xót à?

- Thà cậu ấy xuống. - Lâm Thiên Khánh nói từ từ.

- Nếu mày để yên cho tao đánh sưng tay thì tao sẽ suy nghĩ. - Bạch Lãng Tiêu thừa nước đục thả câu.

Lâm Thiên Khánh có chút suy nghĩ, cậu nhìn cô gái đang run run trên đỉnh trần nhà mà tâm can như bị ai xé ra từng đợt.

- Được. - Sau câu trả lời này của Lâm Thiên Khánh thì có tiếng cười kinh tởm phát ra từ miệng Bạch Lãng Tiêu. Anh ta ra hiệu cho hai tên đàn em không cần giữ Hoàng Nhật và Mai Anh nữa, để hai người họ về trường. Còn hai tên đàn em nghe lệnh lập tức đến giữ hai tay Lâm Thiên Khánh, còn tên đại ca thì tự mình đấm cho cậu một cú thật mạnh vào bụng.

BỤP!

Mắt cậu nhắm nghiền, chịu đựng. Tiếp sau đó là vô vàn những cú đánh đấm khác của Bạch Lãng Tiêu và tiếng khóc thét đến đau lòng của nó. Nó dù đang rất sợ nhưng thấy Lâm Thiên Khánh vì mình mà bị hành hạ như vậy, nó không cam tâm!

- Xin anh...đừng đánh nữa!

- Tha cho Lâm Thiên Khánh đi..

- Bạch Lãng Tiêu, cậu ấy sẽ chết mất...

- Đồ cầm thú, dừng tay!

Bao nhiêu tiếng khóc của nó đều như vô hình. Bạch Lãng Tiêu cứ như con thú xổng chuồng, điên cuồng lao vào cắn xé Lâm Thiên Khánh. Cả người cậu bây giờ đã bết bết máu, thương tích khắp toàn thân.

BỐP...

Một cú đập mạnh vào bụng đến từ Bạch Lãng Tiêu khiến Lâm Thiên Khánh không chịu nổi nữa, cậu loạn choạng rồi ngã rầm xuống, bất tỉnh. Nó nhìn thấy cảnh tượng ấy thì vừa đau vừa sợ, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Bạch Lãng Tiêu sau một hồi điên cuồng vật vã, nhìn thấy Lâm Thiên Khánh ngã khụy dưới chân mình thì cười như điên như dại. Nhưng không được bao lâu sau, hắn thấy sau gáy mình đau ghê gớm..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Vợ ơi, anh tìm thấy em rồi !

Bạch Lăng Tiêu đột nhiên thấy sau gáy mình đau buốt đến lạ, rồi từ cổ anh ta chảy xuống một dòng máu đỏ. Một lưỡi dao lam sắc bén vọt qua gáy anh.

Anh ta giật mình kinh hãi, vội nhìn về phía sau. Nơi đó xuất hiện một người con trai có dáng người cao lớn, khí chất phát ra hùng lực khiến anh cảm thấy rùng mình. Vết thương ở cổ anh ta...là thế nào đây?

- Mày là đứa nào? - Bạch Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy người này quen thuộc đến lạ.

- Mày không cần biết. - Hắn gằn giọng, đều đều nói từng chữ một, ánh mắt gắt gao nhìn cô gái đang ngất lịm trên chiếc ghế treo lơ lửng giữa trần nhà.

- Lại là vì con đàn bà thối nát này à? Mày không thấy Lâm Thiên Khánh gục ở đây rồi à? Mày...là đàn em của nó phải không? - Bạch Lăng Tiêu nghi ngờ nhìn hắn, khinh thường hỏi.

Dương Hàn Phong chỉ cười khẩy làm cho tên đại ca máu chó kia ngây người. Mãi sau hắn mới nhả ra một câu:

- Cậu ta xứng sao?

- Mày...mày có ý gì? - Bạch Lăng Tiêu sợ hãi lùi lại hai bước, trong lòng run rẩy như sắp có chuyện gì xảy ra. Anh ta quay lại nhìn hai tên đàn em, một tên đang ôm khuôn mặt đang bê bết máu đang chạy vội ra ngoài, một tên không biết trốn đâu mất tăm mất tích.

Bạch Lăng Tiêu cố nén sự sợ hãi trong lòng xuống, vênh vác:

- Mày đến đây làm gì?

- Đòi vợ. - Hắn một nặng một nhẹ trả lời làm Bạch Lăng Tiêu ngu người.

- Há? Ai là vợ mày?

- Ở đây chỉ có bốn chúng ta, chẳng lẽ lại là mày? - Hắn nhìn xuống Lâm Thiên Khánh đang nằm dưới đất. - Hay là cậu ta?

Bạch Lăng Tiêu chỉ tay lên trần nhà:

- Con bé đó?

-...

- Không thể nào, con bé kia rõ ràng là người tình của Lâm Thiên Khánh! - Tên đại ca tỏ vẻ không tin, hếch mắt lên nhìn hắn, ngay lập tức đã ăn một quả dấm vào mặt, kéo theo lũ lượt một đống những kiểu hành hạ khác người.

Dương Hàn Phong ra tay trong chớp lát. Hừ, phu nhân nhà hắn mà anh ta dám nói là người tình của thằng ôn con kia, còn muốn sống không?

Bạch Lăng Tiêu lệch nốt hàm bên kia, hắn xiêu vẹo tưởng như sắp ngã xuống đất. Một thứ gì trắng trắng rơi xuống hoà cùng màu máu đỏ tanh tưởi.

À, cái thứ màu trắng rơi xuống kia là...răng của tên đại ca Bạch Lăng Tiêu.

Sau khi bị Dương Hàn Phong cho một trận liên hoàn cước, cuối cùng không chịu nổi nữa đành lấy hết sức bình sinh để kêu lên:

- Anh trai...hà...tha cho em...lần sau em không dám bắt người tùy tiện nữa.

- Cho mày 30 giây để đưa Vy Khánh xuống. - Hắn nhìn trên trần nhà.

- Vâng...vâng..

Bạch Lăng Tiêu vội vàng quay chậm chiếc tay lái, để cho chiếc ghế nó đang ngồi từ từ hạ xuống đất. Dương Hàn Phong chạy đến, nhìn nó với kiểu ánh mắt “Vợ ơi, anh tìm thấy em rồi!” sau đó liền cời trói cho “vợ mình”. Nhìn những vết hằn đỏ do dây thừng siết chặt trên da thịt nó, hắn đau lòng đến mức không cất nên lời.

Bé nó trên tay, lạnh lẽo nhìn Bạch Lăng Tiêu đang run như cầy sấy bên cạnh, hắn khề hắt hàm:

- Công cậu ta về! - Đương nhiên, cậu ta ở đây là đang ám chỉ Lâm Thiên Khánh.

Sắc mặt Bạch Lăng Tiêu thoáng biến sắc, nhưng rồi lại cười nhe, hở ra một vùng lợi trắng tuềnh do bị dấm rụng hết cmm răng:

- Vâng, anh chị đi vui vẻ!

Sau đó, một công một, trở về từ khu nhà gỗ trong rừng bạch đàn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Anh giấu tôi?

Một tiếng đồng hồ sau, tại nhà Dương Hàn Phong..

- Ummm...- Nó ngáp dài sau một giấc ngủ miên man, khẽ he hé đôi mắt nhỏ ra nhìn xung quanh. Quái lạ, sao nó lại ở nhà thế này, rõ ràng nó nhớ là nó đang bị treo như con lợn sắp bị đem đi làm xúc xích cơ mà!

- Dậy rồi à? - Một giọng nói trầm thấp vang lên cùng tiếng mở cửa lạnh lùng, hắt xuất hiện với ly trà nóng trên tay. Ánh mắt nhìn nó vẫn như bình thường mà sao...nó cứ cảm thấy lạnh sống lưng.

- Sao tôi lại ở nhà được nhỉ?

- Ngủ quên, bị đuổi ra khỏi lớp. - Hắn đùa như không đùa.

- Thật á? Thế có bị trừ điểm không? - Nó hốt hoảng.

- Trừ hết cmn điểm rồi, mai em tự đi nộp mạng đi! - Hắn làm ra bộ mặt nghiêm trọng nhìn nó làm nó mất hồn:

- Hic...chết tôi rồi!

Trong cơn hoảng loạn, nó đâu biết có một nụ cười gian manh ở đâu đó cơ chứ!

Trêu chọc em cũng khá thú vị đấy chứ, chẳng trách em thích đi trêu chọc người khác như vậy.

Nhưng hắn không thích nhaaa!

Hắn đặt ly trà vào tay nó, cười hiền lành:

- Thôi, uống trà đi bà nội, chuyện cũng qua rồi.

Nó dăm chiêu cảm ly trà lên, không nhìn gì mà uống thẳng thùng làm hắn hơi chột dạ. Phụ nhân cả tin quá, nếu có người bỏ thuốc vào trong trà rồi làm gì cô ấy thì sao?

Haizzz, đúng là càng ngày càng có nhiều chuyện phải lo lắng.

- Dương Hàn Phong, hồi nãy tôi mơ một giấc mơ...rất lạ! - Nó nghiêm túc đặt ly trà xuống, nhìn hắn.

- Lạ?

- Ừm, tôi thấy tôi bị bắt đến một căn nhà hoang vu, bị treo trên chiếc ghế giữa trần nhà. Lâm Thiên Khánh vì cứu tôi nên bị bọn côn đồ đánh cho một trận...

- Ừ, thế nào nữa? - Hắn lạnh nhạt hỏi, hừm, em chỉ nhớ Lâm Thiên Khánh cứu em thôi, còn công của tôi em để đâu mất rồi...

- Sau đó tôi ngất đi, trong một khoảnh khắc nào đó tôi thấy mình nhẹ đi...thế là...tỉnh!

- Có gì đâu mà lạ? - Sau khi nghe nó kể về “giấc mơ” kia thì hắn trưng ra bộ mặt chẳng ngạc nhiên tẹo nào.

- Nhưng giấc mơ đó rất chân thực, y như thật ấy. - Nó khẽ nhăn mày, đập vào mắt là vết hằn đỏ do dây thùng trói chặt. - Sao...sao...

- Sao chẳng gì, em mộng du thôi. Uống trà xong rồi thì đi ngủ đi, sáng mai còn có sức đi nhận tội! - Hắn cắt đứt nguồn suy nghĩ của nó rồi ép nó nằm xuống. Thực sự hắn chẳng muốn nó nghĩ lại chuyện đó chút nào.

***

Trong phòng hội trường trường THPT Hoàng Kỳ...

Minh Khang đang ngồi ngủ gật trên ghế thì bị giọng của Tuệ San làm cho tỉnh giấc:

- Minh Khang, cho tôi mượn điện thoại một chút. Điện thoại tôi hết pin rồi.

- Trên bàn ấy. - Anh uể oải đáp.

Tuệ San tung tăng đi lấy điện thoại chỗ chiếc bàn đặt ở giữa phòng, vui vẻ bật lên. Cơ mặt cô khẽ tê cứng khi nhìn thấy hình ảnh hiện lên trên màn hình.

Là cô gái có khuôn mặt tựa thiên thần ấy...

Là cô gái mà anh mỉm cười hạnh phúc khi được ôm cô ấy vào lòng..

Chính là cô gái đó...

Tự nhiên trong tim Tuệ San như một dòng nước lạnh xối lên. Cô không thích Minh Khang, nhưng cảm giác chiếm hữu anh trong tay đã làm cho cô không muốn anh tơ tưởng đến người con gái khác.

Nhìn thấy Tuệ San im lặng nhìn điện thoại của mình, anh mới phát giác ra:

- À, mặt khẩu là 0909.

- Dễ nhỉ? - Tuệ San vô thức ngoảnh sang cười với anh.

- Ngày tháng sinh của Vy Khánh. - Anh cười dịu dàng, mắt chợt sáng lên khi nghĩ đến nó.

- Anh thích Vy Khánh à? - Tuệ San tò mò hỏi, giọng pha lẫn sự buồn bã giấu kín không ai biết.

- Ừ, thích từ cái nhìn đầu tiên luôn mới ghê chứ! - Anh cười lớn.

- Tại sao không ở bên em ấy?

- Tình yêu đâu phải chỉ đến từ một phía là được.

- Ý anh là Vy Khánh không thích anh? - Tuệ san nheo mắt. - Nhưng sáng nay con bé còn chạy đến ôm anh cơ mà?

- Thế cô nghĩ cứ ai ôm tôi là thích tôi à? - Anh chun mũi. - Thế thì nửa cái trường này đều thích tôi emnư.

- Thế anh có định...theo đuổi Vy Khánh nữa không? - Tuệ San ngập ngừng hỏi. - Tôi...có thể giúp!

- Thôi dẹp đi. - Anh đứng bật dậy. - Ai đòi hôn thê lại giúp hôn phu theo đuổi người con gái khác. Với lại tôi thấy...có lẽ Vy Khánh hợp với người khác hơn!

- Ừm...- Bỗng nhiên trong lòng Tuệ San lại thấy hơi...vui vui.

Minh Khang nhìn Tuệ San cười như ngây ngốc ở bên cạnh, tự nhiên trái tim đập nhanh lên mấy nhịp. Nhìn chiếc điện thoại bị cô xoay tròn trong tay, anh háng giọng:

- Không mượn điện thoại nữa à? Gần hết giờ ra chơi rồi đấy.

- À, có chứ...

***

Lâm Thiên Khánh trở mình trên giường, khi mở mắt ra thì đã quá chiều. Bên cạnh là bình truyền nước, máy đo nhịp tim v.v...đang hoạt động loạn xạ. Cậu thờ dài, chắc chắn mấy thứ phiền phức này là do ông bố hay lo nghĩ của cậu đem cắm vào người mình. Cậu mạnh tay rút hết mấy thứ dây dợa lằng nhằng rồi đi xuống nhà. Một con đau như đá rơi xuống đầu cậu làm cậu ngồi sụp xuống nền nhà. Lâm Thiên Khánh cố điều chỉnh nhịp thở trở lại mức bình thường, ánh mắt chạm phải chiếc điện thoại trên bàn...

Ở nhà Dương Hàn Phong, hần luôn túc trực bên nó 24/24, thế nào mà lúc có người gọi đến lại đúng lúc hần đi xuống lấy nước cho nó.

- Vy Khánh, Vy Khánh! - Bên kia đầu dây, giọng Hoàng Nhật dồn dập hỏi.

- Sao? - Nó thân nhiên, vẫn không nghĩ ra chuyện sáng nay không phải là giấc mơ.

- Cậu có sao không? Có bị thương chỗ nào không?

- Cậu...nói gì thế? Tôi làm sao mà bị thương? - Nó nhăn mày.

- Chuyện sáng nay...

- Sáng nay đã xảy ra chuyện gì à?

Hoàng Nhật tưởng nó bị đánh đến mất trí nhớ, hoảng loạn nói:

- Sáng nay để cậu và Thiên Khánh chịu thiệt thòi trong tay tên Bạch Lãng Tiêu đó, rất xin lỗi, sẽ có ngày tôi đòi lại công bằng cho cậu. - Hoàng Nhật hùng hồn nói.

Nó ngớ mặt ra, mở hôi trên trán nhẹ nhàng lăn xuống. Từng hình ảnh như lướt qua đầu nó, cảnh tên đại ca đó treo nó trên chiếc ghế giữa nhà, cảnh Lâm Thiên Khánh bắt lực nằm trong vùng máu vì bảo vệ cho nó...

- Vậy là...chuyện sáng nay...không phải là mơ sao? - Giọng nó hơi run.

- Cái gì mà mơ cơ?...Tít...tít...

CẠCH..

Dương Hàn Phong bước vào, ngạc nhiên nhìn nó vội vàng tắt điện thoại, xỏ chân vào đôi dép bông định chạy xuống nhà. Hần cũng vội giữ nó lại:

- Em định đi đâu?

- Anh lừa tôi? Chuyện sáng nay rõ ràng là thật!

Hần sững lại:

- Tôi...tôi chỉ muốn em không phải suy nghĩ nhiều thôi...

- Anh có biết Lâm Thiên Khánh vì tôi mà suýt mất mạng không? Vậy mà anh định giấu tôi? Tôi không ngờ anh lại ích kỷ đến vậy!

Nó nói xong liền chạy nhanh qua hần, phóng thẳng đến nhà Lâm Thiên Khánh.

Hần một mình trong phòng nó, thần thờ cười nhạt. Cô bé của tôi, em chỉ biết đến Lâm Thiên Khánh đã hi sinh rất nhiều vì em, nhưng những điều tôi làm vì em, em chưa bao giờ để mất tới.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Anh đi chết đi

Lâm Thiên Khánh đang nằm thiếp đi trên giường, bên cạnh là bố cậu - ông Lâm Thiên Ninh và bà vợ thứ hai của ông. Bà Lý Duệ Tâm tuy chỉ là mẹ kế nhưng yêu thương cậu hết lòng,

thậm chí còn hơn cả Thiên Bảo.

Bác sĩ nhanh chóng rút ống nghe ra khỏi tai, bảo với hai ông bà:

- Cậu nhà bị thương nhiều quá, nhưng giờ thì ổn hơn rồi. Ông bà khuyên can cậu đừng đi gây chuyện đánh nhau nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.

- Được rồi. - Lâm Thiên Ninh thở dài, vị bác sĩ lễ độ đi ra ngoài.

Sau tiếng thở dài đầy náo nức là một giọng nói hơi giận dữ pha xót thương phát ra từ miệng ông:

- Cái thằng này, con với chả cái. Cả ngày ăn xong rồi đi gây chuyện!

- Thôi ông, chắc gì con nó đã...- Lý Duệ Tâm đỡ lời.

- Nó không gây chuyện với người ta thì chẳng lẽ người ta gây chuyện với nó à? - Ông hơi giận, làm kinh động đến Lâm Thiên Khánh đang nửa tỉnh nửa mê trên giường.

Đúng lúc đó, quản gia cung kính bước vào và dẫn theo một cô gái vẫn còn đang mặc bộ đồ ngủ hình con thỏ bông trắng trên người. Khuôn mặt hốt hải, hơi tái đi vì lạnh.

- Ông chủ, bạn của cậu chủ đến thăm..

Lâm Thiên Ninh bực bội quay lại nhìn cô gái kia, rồi nhún mày:

- Cháu là?

- Dạ, cháu là bạn cùng lớp với Thiên Khánh. Cậu ấy sao rồi ạ? - Nó run run nói.

- Haiz, cái thằng này nhà bác cả ngày chỉ biết kiếm chuyện đánh nhau, chắc lại bị người ta đánh thành ra nông nổi này. Đừng là...

- Không phải đâu bác! - Nó ho sù sụ. - Cậu ấy...vì cứu người nên mới bị..

Lý Duệ Tâm nhìn chăm chăm vào chú thỏ trắng đang run cầm cập kia, nói thay cho chồng:

- Ý cháu là...

- Vy Khánh, sao cậu lại đến đây?

Lý Duệ Tâm chưa kịp cất hết câu thì đã bị giọng nói trầm lạnh của Lâm Thiên Khánh cắt ngang. Lúc này, cả hai ông bà đều không để tâm đến chú thỏ trắng kia nữa, hai người tức tốc chạy về phía giường của cậu con trai.

- Thiên Khánh, con có sao không?

- Lại gây chuyện với ai để thành ra như thế này?

Nhưng Lâm Thiên Khánh chẳng đáp lấy một lời, cậu chỉ thờ ơ hất ra kiểu "quá phiền" rồi gọi nó:

- Vy Khánh, cậu lại đây chút!

Chú thỏ trắng ngơ ngác nhìn Lâm Thiên Khánh, cậu cười nhẹ và khẽ gật đầu. Lâm Thiên Ninh và Lý Duệ Tâm đều đờ người. Đại thiếu gia nhà này lại có lúc ôn nhu như thế này sao? Thực sự hai ông bà chưa thấy bao giờ!

- Vậy...bố mẹ ra ngoài trước nhé, hai đứa cứ...nói chuyện đi! - Hiểu ý, Lý Duệ Tâm vội vàng kéo chồng mình xuống dưới nhà.

Sau khi hai vị phụ huynh đã khuất bóng dưới cầu thang, nó mới rón rén chạy đến bên giường Lâm Thiên Khánh với vẻ mặt ăn năn hối lỗi.

- Lâm Thiên Khánh, cậu có sao không? Bị thương có nặng không? Ngày mai có đi học được nữa không? Cậu..

- Thôi nào, tôi vẫn ổn, chưa chết được đâu mà lo! - Lâm Thiên Khánh phì cười, rút ống truyền nước ra khỏi tay. - Nhưng chắc ngày mai bố mẹ tôi sẽ không cho đi học, chán thật.

- Bố mẹ cậu nghĩ thế là đúng! - Nó ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường. - Nếu tôi là bố mẹ cậu, tôi chắc chắn phải nhốt cậu ở nhà một tuần, à không, một tháng!

Trán Lâm Thiên Khánh liền nổi ba vạch đen...

***

Dương Hàn Phong bực tức ngồi trên ghế sofa xem TV, mặc dù TV đang bật, mắt hắn vẫn nhìn cơ mà tâm hồn đang treo lơ lửng phương nào rồi!

- Phu nhân à, anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Em thấy không, nếu anh nói cho em biết chuyện của Lâm Thiên Khánh thì thế nào em cũng lại chạy đến chỗ cậu ta cơ mà...

Loay hoay một lúc hắn cũng tắt TV đi, hậm hực đi đi lại lại trong nhà. Vừa hay Nhật Huy hí hửng đi xuống. Trông cậu ăn mặc bánh bao, hẳn là đang có hẹn với một em gái xinh đẹp nào đó. Dương Hàn Phong lại trầm mắt xuống. Cái gì đây? Trong khi đại ca nó đang bực tức mà nó lại hí hửng đi hẹn hò thế này à?

- Ê, Nhật Huy! - Hắn nổi con, dùng “uy quyền” của mình để có người chịu khổ cùng.

Nhật Huy đang đi xuống cầu thang thì khựng lại, trời lạnh mà cậu cảm tưởng như mồ hôi trên trán rơi từng giọt.

- Đại...đại ca...

- Chú đi đâu đấy?

- Em...em đi chơi đây một tí...

- Ừm...trước khi đi, anh muốn nhờ chú một chuyện! - Trong đầu Dương Hàn Phong loé ra một suy nghĩ, hắn cười thầm

- Chuyện gì ạ?

- Lấy điện thoại ra!

Hắn ra lệnh, rồi nhìn về mặt ngạc nhiên của Nhật Huy, khẽ khàng giải thích:

- Lấy điện thoại ra, gọi cho phụ nhân nhà anh!

- À, dạ!

Tất nhiên Nhật Huy không dám kêu ca một chữ, răm rắp nghe theo lời hắn. Nhưng vừa lời điện thoại ra đã bị hắn dúi xuống ghế. Sắc mặt nghiêm túc không chịu được.

- Bây giờ chú gọi điện cho Vy Khánh, nói là sáng nay vì cứu cô ấy nên anh bị thương, bảo cô ấy về ngay.

- Vâng, vâng! - Trong lòng Nhật Huy đang gào thét “Đồ lưu manh!”.

Nhật Huy nhắc điện thoại lên, bắt đầu gọi.

***

Tiếng điện thoại rung trên bàn, hiện tại nó đang lúi húi xuống bếp nấu cháo cho Lâm Thiên Khánh. Cậu đang thiêu thiêu ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc, tâm tình chẳng tốt gì nấy.

Người gọi đến: “Không phải là Huy đó”.

Cậu có chút khó hiểu nhìn tên liên lạc, rồi nhanh chóng bắt máy.

Chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng the thé như lợn bị chọc tiết:

- Aaa...chị dâu ơi, chị ở đâu mau hiện hồn về đây đi. Đại ca của em vì cứu chị và tên gì gì chết bầm đó mà bị thương nặng, chết đến nơi rồi đây này!!!

Ừ, Dương Hàn Phong hắn đâu có bảo Nhật Huy nói hắn bị thương sắp chết đâu...

Lâm Thiên Khánh phun châu nhà ngọc:

- Anh là ai?

Vì đang bật loa ngoài nên giọng trầm ấm kích thích thính giác của Lâm Thiên Khánh đều lọt hết vào tai Dương Hàn Phong. Hắn đen mặt, sao thằng ranh con này lại cầm điện thoại của phụ nhân chứ!

- Đây là cái thằng chết tiết hại lây chị dâu phải không? Chị dâu đâu? Đưa máy nhanh! - Nhật Huy háu tấu, thực ra cậu cũng chẳng vui về gì khi nghe giọng đàn ông trong điện thoại của Vy Khánh, vì chắc chắn đại ca của cậu sẽ nổi hứng “trêu đùa” cậu như cái lần bắt cậu hoàn thành đồng tư liệu kia.

- Cô ấy đang nấu ăn, có việc gì à? - Cách nói của Lâm Thiên Khánh y như người chồng đang nói về vợ mình. Hề, lúc này không nên nhìn về mặt của Dương Hàn Phong thì hơn.

Vừa lúc này thì tiếng cửa bật mở, tiếng bước chân loẹt quẹt quen thuộc của nó lọt ngay vào đầu dây bên kia khiến Dương Hàn Phong mở to mắt.

- Xong rồi đây à? - Lâm Thiên Khánh hoàn toàn bơ đi người trong điện thoại, dịu dàng hỏi nó.

- Ừm, ăn đi cho khỏe. - Nó đặt bát cháo trên bàn. - Mà cậu cầm điện thoại tôi làm gì thế?

- À, có người gọi tôi. - Lâm Thiên Khánh đưa điện thoại cho nó, nó ngơ ngẩn áp vào tai.

- Ai đấy?

Nhật Huy định tuôn một bản tình ca lâm ly bi đát nữa nhưng lại bị Dương Hàn Phong cướp lấy điện thoại, hắn lạnh giọng:

- Về nhà đi, tôi có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì thế? - Nó mới ở nhà Lâm Thiên Khánh có mấy chục phút thôi, làm gì mà gọi lấy gọi để về thế?

- Nhanh đi. - Hắn cúp máy.

Nó khó hiểu nhìn chiếc di động truyền đến tiếng kêu tít...tít...tít trên tay, nghĩ bụng, nếu đã khỏe đến nỗi nói được như thế thì chắc không có vấn đề gì, ở lại với Lâm Thiên Khánh một chút đã.

Thế là, nó ở nhà Lâm Thiên Khánh một mạch đến tận 5 giờ chiều.

***

Về đến nhà cũng là 5 rưỡi, nó nhẹ nhàng xỏ đôi dép bông ấm áp rồi chạy vù vào nhà. Trên đường đi bỗng chạm mặt Nhật Huy, anh chàng nhìn nó bằng ánh mắt tố cáo:

- Con thỏ chết đuối kia, chị chết ở đâu mà bây giờ mới mò về nhà? Chị có biết đại ca hành hạ em tàn bạo thế nào không?

- Sao? - Nó ngơ ngác hỏi, hai cái tai thỏ rung rung.

- Chị dâu, tất cả là tại chị, chị phải chịu trách nhiệm!

Nói rồi Nhật Huy ôm mặt chạy biến về phòng, để lại nó một mình lơ ngơ giữa hành lang. Cuối cùng, nó quyết định vào phòng hắn để hỏi xem, rốt cuộc là chuyện gì.

Cốc cốc cốc...

- Không khóa. - Bên trong vọng ra câu trả lời lạnh băng của hần, nghe đã biết tâm trạng chẳng tốt lành gì.

Nó khẽ mở cửa, chui đầu vào. Cảnh tượng là một chú thỏ trắng đang lảng lảo nhìn vào trong phòng. Nhìn thấy hần đang ngồi trên giường đắp chăn đọc sách thì cười hi hi, rón rén bước đến gần.

- Dương Hàn Phong, anh đang làm gì vậy nha...

-...

Dương Hàn Phong bị sao thế này? Lại chấp chày ở đâu à? Tự nhiên cấm khẩu với nó cơ đấy!

- Dương Hàn Phong, anh nấu cơm chưa a?

-...

Haizz, rốt cuộc nó đã tạo nghiệp gì mà phải chịu cái lạnh này giữa mùa đông chứ?

- Dương Hàn Phong, vừa nãy anh gọi tôi về gấp như vậy, định hỏi tôi chuyện gì à?

Lần này hần mới khẽ đưa mắt ra khỏi quyển sách, khoe môi khẽ động:

- Hỏi xem em mặc áo ngực màu gì.

Aaaa, Dương Hàn Phong, đồ biến thái, anh đi chết đi!!!

_____

Gửi độc giả.

VinZy biết là trong khoảng thời gian vừa qua có rất nhiều độc giả bức xúc vì nghỉ viết hơi lâu. Chuyện là tác giả vừa bước chân vào lớp 10, môi trường giáo dục thay đổi nên cần có thời gian để thích ứng.

VinZy hứa sẽ cố gắng khắc phục, và ít nhất là mỗi tuần ra một chap.

#VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Đi đâu cũng bị hiểu lầm

Bố mẹ bắt Lâm Thiên Khánh dưỡng thương một tuần, thời gian cứ chạy nhảy như tia chớp, chẳng mấy mà con đường đi đến trường Hoàng Kỳ đã nhuộm hương vị của Tết. Lòng Dương Hàn Phong cũng nhuộm một màu âm đậm..

Một tuần nữa lại trôi qua, nó với hần vẫn vậy, chẳng có tiến triển gì hơn. Hôm nay đã là 27 Tết, hương vị của Tết đã đến đầu mũi, nó vui vẻ thức dậy sau khi trường thông báo lịch nghỉ Tết. Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ dài 10 ngày, nó muốn làm gì đó trước khi rời khỏi ngôi nhà này.

Dương Hàn Phong cũng đã thức dậy từ lâu, hần ngồi ngơ dưới xích đu trong vườn hoa, mắt hướng vô định. Hôm nay hần mặc một bộ quần áo màu xám bạc, màu sắc âm đậm như tâm trạng hần vậy. Hần biết chỉ ngày mai, ngày kia là nó sẽ phải rời đi, rồi sau này hần sẽ chẳng còn hào hứng muốn về nhà khi tan học, chẳng còn bút rứt khó chịu khi mỗi buổi tối không được nghe giọng của nó, chẳng còn những cái cớ vô lý không biết mọc từ đâu ra để bắt nó nấu ăn.

- Dương Hàn Phong, anh dậy sớm thế? - Giọng nó lạnh lạnh khiến hần bưng tỉnh. Hướng ánh mắt về phía phát ra tiếng nói, hần thấy một cô gái thân hình tròn ung ung, mặc một bộ quần áo lông cừu đang cười. Hần không nói gì, cũng không nhìn nó nữa, tiếp tục nhìn về phía xa xăm như trước.

Nó ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên hần không nói gì với nó khi nó hỏi những câu tương tự. Tròn mắt lặn đến gần, nó lại nói:

- Nhanh nhỉ? Thế mà đã 27 rồi, chẳng mấy nữa mà...

- Ủ, chẳng mấy nữa mà em phải đi rồi. - Hần cất tiếng.

- Chán thật.

- Chán thì đừng đi nữa!

Nó sững sờ, sau đó đánh nhẹ vào vai hần:

- Hâm à, không đi sao được. - Nó bâng quơ hỏi. - Vậy...tôi đi...anh có..buồn không?

Dương Hàn Phong đơ ra một lúc, đôi mắt xám khói u tối ấy lại nhìn thẳng vào mắt nó làm nó lại bị hút vào. Đang trong cơn xúc động thì

- Buồn quái gì, đi càng rộng nhà!

Ờờ mờ, Dương Hàn Phong, bà bầm mày ra!!!

Dương Hàn Phong lại trở về với vẻ tráo trở mọi ngày, cười cười hắt hăm hỏi nó:

- Sao tự nhiên nay dậy sớm đột xuất thế? Trời trời bão hay gì?

Nó phồng má:

- Vốn có lòng tốt rủ anh đi mua vài thứ để nấu một bữa cuối cùng, cơ mà người ta lại...Haizzz, buồn quá chẳng đi nữa! - Vừa nói nó vừa lon ton chạy đi.

Hắn nhanh chóng túm lấy cái đuôi của chiếc áo, kéo nó lại.

- Vế trước còn hiệu lực không?

Gật gật...- Nó cười nhe răng.

- Đi thôi!

Thế là một cao một thấp, một trắng một xám đi cạnh nhau nhìn đến là tương phản. Một chú cừ non trắng nõn như nó đi cạnh một con sói xám nham hiểm thế kia, không biết khi nào bị ăn thịt.

***

Trên đường đi, nó mở cửa kính xe để luồng gió lạnh mùa đông thổi vào. Không khí mát lạnh khiến bao tâm tình không tốt trong nó và Dương Hàn Phong như bị thổi bay đi.

Trước cổng chợ...

- Em dẫn tôi đi đến nơi quái gì thế này? - Hắn bật mũi, cái mùi cá tanh tươi cùng rau củ dập nát phát ra từ một bãi rác nhỏ cạnh chợ.

- Hết đoạn này là vào trong chợ rồi, suốt ngày siêu thị chẳng có gì vui cả! - Nó kéo tay hắn chạy một mạch vào trong chợ. Từ nhà hắn đến chợ này cũng khoảng 5 km chứ chẳng gần.

- Cái chợ Bách Diệp này cũng quá là...nhỏ đi! - Hắn nhăn mày. Tuy bây giờ là sáng sớm, sương mù vẫn giăng đầy đường nhưng trong chợ đã chật kín người, tầm nhìn của hắn cũng giảm xuống bao nhiêu lần.

- Anh thấy chưa? Sở dĩ nhiều người đến như vậy là vì rau quả, thịt cá ở đây rất tươi, tầm 8 giờ đã hết hàng rồi.

- Nhưng sao...- Hắn quay lại nhìn đồng rác đang bốc mùi. Hiểu ý, nó liền cười:

- Rau củ hoặc cá không bán được thì người ta vứt hết ở đó. Ở đây giống kiểu thị trường so sánh độ tươi, kém nhau một chút là bên được bên không.

- Lắm chuyện, vô ý thức. - Hắn cầu nhàu.

Để tránh tên lấm mồm Dương Hàn Phong lại hỏi thêm mấy câu kì quặc nữa, nó bắt đầu hành trình đi chọn thực phẩm.

- A, hàng cá ở bên kia tươi nhất kia! - Nó reo lên rồi kéo Dương Hàn Phong đến bên sạp cá.

Vừa nhìn thấy đôi nam nữ trước mặt, chị hàng cá đã đơn đả:

- Hai em ơi, mua cá chị đi, cá tươi như thế này nấu bữa cơm tình yêu thì phải biết!

Ở ở...com...com tình yêu...

Cùng một lúc mà cả người nó và Dương Hàn Phong đều nóng lên, song, nó ho nhẹ một tiếng, bảo với chủ sạp:

- Con cá chim này bao nhiêu ạ?

- 50 nghìn em ơi! - Hàng cá tí tít.

- Vậy để em con này!

Hàng cá nhanh tay cho con cá vào một chiếc túi nylon. Bán xong hàng, chị nhìn đôi nam nữ trước mặt bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tấm tắc:

- Hai đứa đẹp đôi quá. - Cười lớn, nhìn nó. - Em có phúc thật đấy, người yêu đẹp trai như vậy.

Nếu có thể thì chị đây cũng muốn có anh người yêu như vậy nhaaaa...

Da mặt nó cứng đờ, trời ạ, bán hàng thì bán thôi, nói nhiều thế làm gì!

Vừa định mở miệng ra thanh minh thì đã bị giọng nói cười đùa của Dương Hàn Phong làm cho sốc đến nói tẹo nữa thì lao đầu xuống đất:

- Cô ấy cũng rất đẹp mà.

Hắn...là đang khen...nó nha?

Tin được không?

Là ai tới nào cũng chõ mồm vào phòng rồi si nhục nhan sắc của nó vậy? Là ai luôn mồm bảo "Không hiểu sao càng nhìn lại càng thấy em xấu vãi chưởng" vậy?

Chị hàng cá nhìn show ân ái trước mặt, biết rõ là đang bị bọn có gấu hành hạ nhưng vẫn cười tươi rói:

- Đúng đúng đúng, cả hai đều rất đẹp, rất xứng đôi!

"Ồ ờ, chị mà biết chúng tôi không phải người yêu xem chị có còn lăm mồm thế này được nữa không!" - Nó nghĩ, à mà từ từ đã, hình như đây không phải lần đầu bị nói như vậy?

Haizz, thật là, đi đâu cũng bị hiểu lầm là sao?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chưa từng nghĩ sẽ thích em

Tiếp theo, nó và hấn cứ nối đuôi nhau đi mua thêm chút đồ. Nhưng đi đôi kiểu này đặc thù quá, cho nên đến đâu cũng bị người ta nhìn bằng ánh mắt quái dị.

8:00, nó và hấn về đến nhà.

***

- Oa, đại ca, chị dâu, hai người định mở tiệc đấy à? Mua nhiều đồ thế? - Nhật Huy thấy nó và hấn mỗi người xách một túi đồ lớn thì xuýt xoa, rồi chạy đến cầm đỡ vài món.

Dương Hàn Phong ừ nhẹ:

- Ủ, ngày mai Vy Khánh phải về nhà rồi.

- Hờ? Nhà nào? - Nhật Huy thắc mắc.

- Nhà bố mẹ. - Hấn tuôn ra ba chữ làm Nhật Huy đánh rơi cả chiếc làn đang đựng hoa quả xuống đất. Anh chàng có vẻ khá sốc, nhìn chăm chăm vào nó đang lúi húi đi đằng sau. Thấy Nhật Huy nhìn mình, nó cười hi hi giải thích:

- Có gì đâu, em cũng chỉ là về nơi mình nên về thôi mà!

- Thế là sau này...chị không về đây nữa à? - Nhật Huy chớp mắt hỏi, giọng buồn thối ruột.

Nó và hấn đồng thanh:

- Tất nhiên là không phải!

Nhật Huy trở mặt nhìn cảnh tượng trước mặt, giây trước còn buồn thiu thì giây sau đã cười rạn rờ. Phải rồi, Dương Hàn Phong hấn còn phải rước chị dâu về nhà nữa mà, làm gì có chuyện không quay về nhà này nữa!

- Vậy...em giúp hai người nấu ăn nhé?- Cậu hí hửng nhặt hết mấy quả cam, táo bị rơi xuống đất rồi phi thẳng vào nhà bếp. Nó và Dương Hàn Phong đi sau, nhưng chẳng ai nói với nhau lời nào.

Mọi chuyện cứ thế trôi mãi, tới hôm đó...

10:00.

Nó đang ôm điện thoại lướt facebook, nhìn chăm chăm vào chấm xanh trên nick hấn. Hấn online hơn một tiếng rồi, thỉnh thoảng lại offline khiến nó như phát điên lên được.

Còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi...

Đang trong cơn tuyệt vọng thì điện thoại nó rung lên:

- Ê.

Nó vội vàng nhìn lên người gửi, nhảy cẫng lên. Là hấn, là hấn!

Chết mất, nó cứ tưởng hấn sẽ cầm khẩu với nó đến sáng mai luôn chứ!

Chưa đầy ba giây sau, nó đã rep lại:

- Sao?

Buzz..

- Nói chuyện không? - Hấn. - Call ấy.

Buzz..

- Không bật đèn. - Nó lật đật bỏ chạy.

Buzz..

- Call giọng thôi.

Buzz..

- Ủ, gọi đi!

Ngay lập tức, điện thoại nó đã nhận một cuộc điện thoại, năm giây sau nó mới bắt máy.

Bên kia im lặng mấy giây, sau đó mở lời:

- Có đó không?

- Có.

- Sao chưa ngủ?

- Không thích. Mà anh rảnh ghê cơ, cách mấy bước chân thôi mà cũng phải gọi! - Nó đùa.

- Thích.

-...

Haizz, nó lại bí hòng rồi!

Hắn âm ừ:

- Mai để tôi đưa em về nhà nhé!

- Tất nhiên, chẳng lẽ đi bộ! - Nó nói với giọng kiêu "tất nhiên là thế rồi".

Bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của hắn, không hiểu sao, mỗi khi hắn cười kiểu này là tim nó lại rung lên.

- Chẳng lẽ lại để em đi bộ thật chứ mà...

- Nếu thế thì tôi sẽ gọi Lâm Thiên Khánh đến đón! - Nó cười haha.

Ừm, nói xong câu đó, nó nào biết, mặt ai kia đang đen sì...

- Em mà nhắc đến tên đó nữa, tôi sẽ làm thịt em!

- Sao sao? - Nó cười sáng sủa. - Thôi được rồi, không đùa nữa!

Nói mấy chuyện xàm xí vài câu, hắn lại hỏi:

- Em có ghét tôi không?

Nó bảm bụng: "Có, bà ghét mày, ghét mày kinh khủng luôn ấy!"

- Không hẳn.

- Là sao?

- Kiểu như, lúc thì ghét, lúc thì không ý!

Hắn cười:

- Tôi thì lại muốn em ghét tôi, cực kì ghét vào!

Nó nhăn mày, hỏi lại:

- Tại sao?

- Vì người ta bảo ghét của nào, trời trao của đấy. Tôi vẫn đang đợi ngày ông trời trao tôi cho em đây!

À à, thì ra từ nãy đến giờ nói chuyện nhạt như nước ốc vớt lược đấy là để đợi đến bây giờ, đợi đến giờ tung thính phải không?

Dương Hàn Phong, anh thâm lắm! Bây giờ nó biết trả lời ra sao?

Bên kia, Dương Hàn Phong tỏ ra vô cùng thích thú.

- Sao cảm rồi?

- Cạn ngôn! - Nó thờ hất ra.

- Em biết không?

- Hờ? Biết cái gì? - Nó đề cao cảnh giác hết mức có thể để tránh ăn nhảm bả của hắn.

- Cái này mà em về với nhà này, là ngày tôi vui nhất!

- Ồ...- Nó thờ phào nhẹ nhõm, Dương Hàn Phong, tôi đã đề phòng rồi nhé, không bị dính thính của anh nữa đâu!!!

- Nhưng về sau, tôi vui với không vui, ít nhiều gì đều liên quan đến em!

Ặc ặc...anh có thể...bớt bớt được không?

Nó đành trả lời hắn bằng một điệu cười hết sức là kinh dị.

Hắn biết nó đang vô cùng bối rối, liền nín cười mà nói tiếp:

- Hôm nay em vui không?

- Vui, làm sao?

- Ừm, tôi hơi thế thôi. Nhưng mà lúc nào em không vui, đừng tự mình ôm ấp ức, đến đây ôm tôi này!

- Dương Hàn Phong, bà mầy biết rồi nhé! Đừng có thả thính nữa! - Nó chịu không nổi, hét lên.

- Thả thính là cái gì? - Dương Hàn Phong này là đang giả ngu hay sao?

Nó suyt nữa thì quăng luôn cái điện thoại, hic, đúng là không nên đụng vào hắn mà! Éo sai vào đâu cái kiểu tầm ngấm tầm ngấm đánh rắm thảm chết voi!

Nó mắng:

- Anh thôi nói mấy câu sến súa chảy nước mắt đi, kinh chết đi được!

- Haha, nói chuyện bình thường nhạ! Ắt!

- Thôi, nói chuyện kiểu này có khi tôi phải đi nôn hết đồ đồ vừa ăn ra mất. Đi ngủ đây!

Xong, nó tắt máy cái rụp.

Dương Hàn Phong nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, cuộc gọi chỉ kéo dài hơn 15 phút. Hắn cứ tưởng...nó sẽ thức cả đêm nói chuyện với hắn chứ?

Hóa ra...

Vy Khánh, em có biết cái gì là không lường trước được không?

Chính là...

Tôi chưa từng nghĩ là sẽ gặp em.

Nhưng mà tôi đã gặp rồi này.

Tôi cũng chưa từng nghĩ là sẽ thích em.

Nhưng tôi đã thích mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ra mắt nhà phụ nhân

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời đang cố hé mắt ra khỏi những đám mây dày đặc, chiếu xuống đường phố thì một cảnh hỗn loạn đang diễn ra trong phòng Dương Hàn Phong.

Hoàng Nhật Huy nằm dạng hánh trên giường, sắc mặt cực kì khó coi, dường như cậu chàng đã cạn lời với đại ca của mình.

- Đại ca, nghe em đi. Đi ra mắt bố mẹ vợ phải ăn mặc cho lịch thiệp vào. Anh nhìn anh xem, xem có giống mấy thằng badboy chuyên đi chọc gái không hả?

- Anh mầy thế này đã từ tế lắm rồi, chú còn muốn như nào nữa?

- Anh...

Ngật Huy lướt qua một lượt quần áo trên người Dương Hàn Phong:

- Anh nhìn xem, áo khoác dài đen, quần đen, giày trắng thì không nói làm gì, nhưng...

Cậu không biết nói thế nào, nhưng thực sự chuỗi quần áo này với nét mặt hắn hiện tại...thật giống mấy tên côn đồ chuyên đi bắt nạt con gái nhà lành.

- Anh đi mặc hộ em cái đồng phục trường, nhanh lên!

Dù sao thì cậu cũng không để bố mẹ Vy Khánh thoát nhìn thấy hắn đã phải đuổi vội đâu!

Hắn nghĩ thấy cũng đúng. Tết nhất đến nơi mà rước nguyên một cục đen sì vào nhà người ta thì cũng...

Cuối cùng hắn cũng lấy lại vẻ học trường đảng hoàng từ tế để về ra mắt...bố mẹ vợ.

9:00, hắn và nó đã có mặt ở cổng nhà. Trong nhà khá ồn ào, mọi người đang tấp nập chuẩn bị thịt lợn để đón Tết.

Nó mở cổng, chạy tót vào sân, nói to:

- Bố ơi, mẹ ơi! Con về rồi!

Ông Mạch Gia Vinh đang cẩn thận chế biến món thịt quay trên bếp lửa đỏ rực thì ngừng tay, ngược mắt ra giữa sân, thấy cô con gái dờ hoi đang đứng hét. Ông vội lau tay chạy ra:

- Về rồi đấy à con? Thế nào? Học hành có ổn không?

- Tất cả đều ổn ạ, năm nay nhà mình chuẩn bị Tết sớm thế, mọi năm toàn 29, 30 mới bắt đầu cơ mà! - Nó vui về.

- Cháu chào chú! - Dương Hàn Phong hôm nay đi xe máy, hần cẩn thận cất xe vào một góc gần chuồng chó rồi đang hoảng chào hỏi.

Ánh mắt của Mạch Gia Vinh chạm vào tên con trai cao hơn con gái mình mấy chục phân kia, đồng tử có hơi hỗn loạn:

- Nhìn cậu quen quen...

- Cháu là hội trưởng hội học sinh trường THPT Hoàng Kỳ, lần trước cháu có trao đổi với chú về việc...ờ kí túc xá của Vy Khánh ấy ạ!

- À à...ta nhớ rồi, mời vào nhà, mời vào nhà!

Ông Mạch Gia Vinh trước giờ rất hiếu khách, nhất là bạn bè của cô con gái vàng ngọc nên vợ cùng hớn hờ mời hần vào nhà. Ông ngồi ở ghế dài, đối diện là hần đang ngó nghiêng ngắm nhìn ngôi nhà. Nó sau khi chào hỏi mẹ ở dưới bếp thì cũng chạy lên, ngồi vào ghế bên cạnh hần.

- Cháu uống nước! - Ông đẩy một ly trà đến trước mặt hần, tươi cười bảo.

- Vâng ạ! - Hần đỡ lấy ly trà. - Kiến trúc nhà mình đẹp quá ạ.

Nó: "Tôi muốn nôn hết đồ ăn ra quá!!!"

Mạch Gia Vinh cười:

- Ôi dào, nhà chục năm đến nơi rồi, đẹp đề gì nữa!

Hần không biết đáp lời ra sao, bèn chuyển chủ đề:

- Cô đâu ạ?

- À, cô đang nấu ăn dưới bếp ấy. Vy Khánh, vào phòng con lấy bánh ra mời khách!

Nó tròn mắt: "Con gái bố vừa mới về đến nhà đấy!"

Thấy thái độ của nó buồn cười không chịu được, hần đỡ lời:

- Thôi chú ạ, cháu uống nước được rồi!

- Ủm...thế cũng được! - Ông bối rối.

- Trước cháu nghe Vy Khánh kể về ông nội của em ấy, vậy ông đâu rồi ạ? - Hần cười.

- Ông đi chơi với mấy ông bà trong xóm rồi, lát nữa ông về.

- Vậy...bà đâu ạ? - Hần tò mò hỏi tiếp, vì hần chưa bao giờ nghe nó kể gì về bà nội cả.

Ông Mạch Gia Vinh cười buồn:

- Bà di cư xuống dưới ấy được gần chục năm nay rồi..

Hần tất nhiên hiểu "dưới ấy" là đâu, bèn rồi rít:

- Cháu xin lỗi ạ...

- Có gì đâu, mà cháu học lớp mấy nhớ?

- Dạ 11.

- Thế thì có gì nhờ cháu kèm cặp Vy Khánh nhà chú học với nhé, con bé lười với nghịch ngợm lắm.

- Cháu luôn sẵn lòng ạ! - Hần cười rồi nhìn nó từ nãy đến giờ vẫn câm như hến bên cạnh.

Lúc này nó mới nhảy cẫng lên:

- Con lười thì nghe được, chứ con nghịch ngợm ở đâu ra?

Ông Mạch Gia Vinh tuôn một tràng:

- Thế đĩa nào không được ăn lại dầm tan nát nồi bánh đúc của mẹ mày? Đĩa nào luôn bị cô giáo phạt úp mặt vào tường vì tội bắt nạt mấy bạn nam trong lớp? Đĩa nào là đĩa bày trò nghịch ngợm đến nỗi bị đình chỉ học 1 tuần? Đĩa nào...

- Thôi...thôi được rồi. Dù sao cũng là quá khứ rồi mà...- Nó gãi đầu, aizz, tội danh của nó hồi đó cũng...ghê gớm đấy chứ nhì.

Hần nuốt nửa thì lẩn ra cười:

- Không ngờ trước em cũng nghịch như thế!

Nó bĩu môi, quay ngoắt đi chỗ khác.

- Thôi con xuống bếp xem mẹ có cần giúp gì không đây, bố cứ ở đây mà nói chuyện đi nhá! - Nó đứng dậy, lại nói. - Nhưng mà không được nói xấu con đâu đấy!

- Được rồi được rồi, cô cứ xuống bếp đi! - Ông cười.

Nó tung tăng chạy ù xuống bếp, trước khi đi còn không quên tặng hân một cái nhìn sắc lẹm.

Không biết làm cách nào, nhưng chỉ 5p sau, hân đã chuẩn được xuống bếp cùng nó.

- Cháu chào cô.

Mẹ nó đang chuẩn bị cơm thì thấy một người lạ hoắc chui vào bếp. Tính bà trầm hơn ông Gia Vinh nên biểu hiện sắc mặt không vui về gì đấy. Bà thật không thích bạn bè là nam của con gái mấy.

- Ủ, chào cháu. - Bà nói nhỏ rồi quay sang nó. - Thôi, con làm nốt món này rồi đặt lên mâm. Mẹ lên trên nhà với bố đã. Nhớ đừng đốt bếp con nhé!

- Vòng... - Nó cầm mấy cọng hành với xả lên. - Nhìn thấy hân. - Anh vào đây làm cái gì?

- Giúp em, lỡ có cháy nhà bếp thì dập cho nhanh! - Hân cởi áo đồng phục trên người ra, xoắn tay áo.

Bên ngoài nhà bếp, một nụ cười nhẹ vô tư nở trên môi bà. Cậu trai trẻ này...cũng khá đấy chứ.

***

Nó đang điên đầu vì từ này đến giờ hân cứ lòi mấy chủ đề lúc nhỏ ra trêu chọc nó mãi. Tức quá, nó vứt nguyên nắm hành xuống đất, hùng hổ nói:

- Dương Hàn Phong, anh mà nói thêm câu nào nữa thì tôi cho anh ra chuồng chó ăn cơm!

- Vy Khánh, khụ khụ, nhưng mà thực sự buồn cười lắm. Em xem, nào là bôi nhọ mít, đổ nước, tụt quần...còn trò nào em chưa thử nữa không? - Hân thực sự muốn đào bới quá khứ của nó lên, buồn cười chết mất.

Nó cay đắng cầm một con dao lớn trên tay:

- Dương Hàn Phong, hôm nay có món mới!

- Món gì thế?

- Hàn Phong xào xả ớt! - Nói rồi nó cầm dao lên, hân vội chạy tán loạn, nó vừa đuổi vừa hét:

- Anh đứng lại cho tôi!

Hai đứa cứ chạy vòng quanh nhà bếp, hết cười lại mếu. Bỗng từ đâu ra một bóng người con trai cao lớn bước vào, nhẹ nhàng từ phía sau che mắt nó lại.

Dương Hàn Phong dừng hân về mặt cười đùa lại, trầm mặc nhìn. Thằng dờ hơi này từ đâu chui ra vậy?

Nó đang đuổi hăng thì bị đứa hâm nào bịt mắt, tức tối hét lên:

- Thằng nào đấy?

- Em đoán xem? - Một giọng nói trầm ấm vang lên sát bên tai, tựa như làm cả thân người nó nhũn cả ra.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đừng làm tổn thương em ấy

Giọng nói trầm khàn quen thuộc cùng với hơi thở ấm áp phả nhẹ bên tai khiến nó rùng hết cả mình, con dao trên tay cũng lỏng dần..

Nó vội gỡ đôi tay ai kia ra khỏi mắt mình, rồi há mồm kinh ngạc. Sau đó vội vứt con dao trên tay lên bàn rồi nhảy lên ôm chặt lấy người kia.

Hân nhìn thấy mà muốn đột tử.

- Ahaha...anh Vũ Minh!- Nó vừa đu đẳng trên người con trai tên Vũ Minh kia vừa hét lên sung sướng. Bao lâu rồi nó chưa gặp anh, bây giờ gặp lại bất ngờ quá khiến nó khó có thể không chế cảm xúc của mình.

- Con bé này, em có biết là em rất nặng không hả? - Giang Vũ Minh bật ra chiêu "phũ gái thần chuông" khiến mặt nó xị ra. Nó tuột xuống, đứng đối diện anh. Dương Hàn Phong cũng bước tới gần, nhìn Giang Vũ Minh với ánh mắt dò xét.

Nó nói với giọng gấp gáp:

- Anh về lúc nào thế?

- Ba hôm trước. Có đến tìm em nhưng em lại không có ở nhà. Hụt hẫng quá! - Giang Vũ Minh dịu dàng xoa đầu nó.

- Ô, em vừa về nhà sáng nay xong.

Đến lúc này Dương Hàn Phong mới mở miệng, sắc mặt tối đi mấy phần:

- Vy Khánh, đây là...?

- A, hai người làm quen nhé! Đây là Giang Vũ Minh, anh trai hàng xóm của tôi. Anh ấy đang học năm hai Đại học Kinh tế Quốc dân, anh ấy là người cực kì tốt bụng. Chuẩn soái! Là mỹ nam vạn người mê!

- Và là người vô cùng đặc biệt với em nữa! - Giang Vũ Minh thêm vào.

Nó không nói gì, chỉ cười sảng sặc. Hắn trầm ngâm..Giang Vũ Minh sao? Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?

Ồ ồ, còn không phải là cựu hội trưởng hội học sinh của trường Hoàng Kỳ sao? Không phải là đại mỹ nam nổi bật 3 năm liền giữ danh soái ca học đường trong truyền thuyết sao?

Dương Hàn Phong muốn nổ cả đầu óc, sao xung quanh nó toàn thành phần khó đỡ thế này?

Nó chỉ vào hắn:

- Anh, đây là Dương Hàn Phong, hội trưởng hội học sinh trường Hoàng Kỳ bọn em. Anh học năm hai chắc không biết anh ấy...

- Anh có vẻ thăm trường vài lần, có nghe qua tên. Cậu ấy rất xuất sắc. Hiệu trưởng nói xuất sắc hơn các hội trưởng cũ rất nhiều. - Giang Vũ Minh vừa nói vừa nhìn Dương Hàn Phong với vẻ mặt bí ẩn.

Dương Hàn Phong cố nặn ra một nụ cười xã giao, đưa tay ra:

- Quá lời rồi. Tiền bối, hân hạnh được gặp anh!

- Hân hạnh! - Giang Vũ Minh cười nhẹ, đưa tay ra bắt. Nó đứng đơ ở giữa, không biết làm cái gì.

Dương Hàn Phong khó thở muốn bật cả lồng ngực ra ngoài, bèn bồi thêm câu nữa:

- Đại học Kinh tế Quốc dân, nghe nói khóa các anh chỉ có 1 người duy nhất đỗ?

- Đúng vậy, hầu hết học sinh đều thi Y, Ngoại thương, FPT là nhiều. - Giang Vũ Minh đáp. - Hội trưởng mới, sau này cậu định thi gì?

Dương Hàn Phong ậm ừ:

- Quản trị kinh doanh.

-Ồ...- Giang Vũ Minh ồ lên một tiếng rồi thôi không bắt chuyện với hắn nữa. Anh cười nhìn nó, sắc mặt trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Em đang làm gì thế?

- Nấu ăn! - Nó tự hào khoe.

- Em nấu ăn hay em đốt nhà thế? - Anh véo nhẹ má nó, nói với giọng dịu dàng đến nỗi hắn sồn hết cả da gà.

Nó đã quá quen với giọng điệu này của anh nên dương dương tự đắc:

- Anh không biết sao? Bây giờ trình độ nấu ăn của em ở mức very good đấy nhé!

- Thế cơ, không biết ai trước làm tan nát cả vườn rau của anh chỉ vì nấu mãi không thành một món nhĩ?

- Zzz...anh cứ nhắc lại chuyện quá khứ. Nhưng mà anh không thấy sau khi vào nồi của em, mấy cây rau nhà anh sexy hơn nhiều à?

-...

Giang Vũ Minh và nó cứ lời qua tiếng lại, hoàn toàn bỏ đi hắn đang đứng một xó. Hắn dờ khóc dờ mếu đứng nhìn phu nhân đang cười toe toét với người khác. Lửa giận nổi lên bùng bùng, hắn bỏ ra ngoài hít thở không khí.

Món ăn cuối cùng nhanh chóng được hoàn thành.

Thấy Dương Hàn Phong tâm trạng không tốt lắm, nó lần la hỏi chuyện:

- Anh ăn phải bả à mà mặt như bánh đa chiều bị ế thế?

- Ăn phải bả của em đấy! - Hắn tò về giận dỗi rồi định quay xe đi về. Nó vội cản lại:

- Đến thì ở lại ăn với nhà tôi một bữa xem nào, về làm gì, giờ cũng quá trưa rồi!

Hắn đang vô cùng cảm kích khi được phu nhân giữ lại ăn cơm thì lại bị câu sau của nó như đánh cho một phát giữa mặt cho tỉnh ngủ:

- Cho anh thưởng thức tay nghề của anh Vũ Minh. Cực kì, cực kì chuyên nghiệp!

-!!! - Hắn không nói gì, nhưng trong lòng thầm gào thét "Con mẹ nó, em có thể thôi nhắc hai chữ "Vũ Minh" trước mặt tôi có được không hả?"

***

Bữa trưa đã dùng xong, hiện tại bàn tiếp khách của nó đã chật người. Bố mẹ và Giang Vũ Minh ngồi ở ghế sofa, còn nó và hắn ngồi cạnh nhau trên 2 chiếc ghế liền kề.

- Thế Khanh đâu rồi ạ? - Vũ Minh ngó nghiêng, chết không chữ lại, ăn cơm xong rồi mới nhớ đến em trai của nó.

Bố nó thờ dài:

- Cái thằng suốt ngày lêu lổng, đi chơi nhà đũa nào rồi ấy.

Nó tí mĩ gọt quả táo chín đỏ trên tay, đáng vẽ rất nhu mì thực nữ. Giang Vũ Minh nổi hứng trêu chọc:

- Nay ăn táo bỏ vỏ cơ à em?

Nó ngược phát lên, nhìn anh với ánh mắt như muốn móc họng anh ra đến nơi.

- Giang Vũ Minh!!!

- Hahaha...- Anh cười, nụ cười ngọt ngào hơn cả đường mật. Nếu so sánh với Dương Hàn Phong thì không biết ai hơn ai.

Bố mẹ nó rất quý Vũ Minh, chỉ vì ngày trước bố nó và bố anh là bạn học rất thân, lại còn gần nhà nhau. Lần này anh về, bố nó lại hỏi:

- Vũ Minh, sao lần nào về con cũng đi một mình thế?

Anh cười:

- Con sợ đi nửa mình sẽ dọa chết Vy Khánh!

Bố nó bật cười, xua tay:

- Ý chú là sao cháu mãi không tìm bạn gái, hay là tiêu chuẩn cao quá?

- Cháu còn đợi Vy Khánh lớn chứ ạ! - Anh cười rồi nhìn nó. - Lớn nhanh lên, anh đợi!

Không biết thật hay đùa, chỉ một câu này thôi cũng khiến Dương Hàn Phong âm dương lẫn lộn, trong người nóng rực đỏ mồ hôi nhưng khí lạnh lại chạy dọc sống lưng. Mồ hôi toát ra khiến hần khó chịu muốn nó tung lên. Chỉ hận không được trực tiếp cầm tay nó và tuyên bố nó là của mình mà thôi.

Nó bật cười ha hả, Giang Vũ Minh, anh thật biết đùa người nha!

- Nhưng mà em có người trong lòng rồi nha! - Nó đùa lại, chẳng để ý ánh mắt phụ huynh cho lắm. Thôi kệ đi, anh đùa thì mình cũng đùa, sợ gì chứ!

- Ôi, anh đau lòng quá! - Anh ôm lấy ngực trái kêu lên rồi lắc đầu cười mãi.

Dương Hàn Phong lại một lần nữa nóng bừng cả người, nhưng lần này là nóng...nóng vì hí hửng.

- Khổ thân thằng nào vô phúc lắm mới vợ phải em! - Hần bâng quơ nói, sự khó chịu trong lòng từ nãy đến giờ cũng dịu đi vài phần.

Bố nó cười haha:

- Kiếp trước thằng này phải đắc tội với thiên lôi nên mới vợ phải con bé! Không phải thương!!!

Nó liền vờ lấy một quả táo, cắn rôm rốp như phân lại. Khổ thân tôi quá mà, cái nhà gì đâu toàn đi bắt nạt con gái thôi!

Bố nó cầm lấy một miếng táo, bỏ vào miệng:

- Thế lần này về, bao giờ lại đi hả con?

- Con ở nhà luôn! - Nó hí hửng. - Bố mẹ vui hong nè?

Không hiểu sao không khí trong nhà bỗng trầm hẳn xuống, sắc mặt của bố mẹ nó đều có vẻ gượng gạo:

- Sao...sao con không ở kí túc xá thêm?

- Bố mẹ sao thế? Không thích con ở nhà sao?

- Không...chỉ là...sau Tết bố mẹ sẽ đi xuất khẩu lao động.

- Sao? Xuất khẩu lao động? - Nó đứng phắt dậy, hét lớn. Sao bố mẹ không nói gì với nó mà đã tự ý quyết định sang nước ngoài như thế? Còn ông nội thì sao? Em con thì sao?

- Bố mẹ sẽ đem theo em con sang bên đó học, còn ông nội...bố mẹ sẽ để ông sống ở viện dưỡng lão một thời gian...- Bố nó nhỏ giọng.

Nó đứng bật dậy phản đối:

- Tại sao chứ ạ? Viện dưỡng lão? Bố có làm sao không thể?

Cả nhà giật mình, nhìn nó. Hần cũng giật mình, đáng vẽ này của nó...rất lâu rồi hần mới thấy lại. Trong lòng xuất hiện một thứ cảm giác đau xót không lời.

- Vy Khánh, không được ăn nói như thế với bố con. - Mẹ nó nghiêm khắc nhắc nhở. Nhưng nó chẳng quan tâm, tại sao phải để ông nội nó sống ở viện dưỡng lão khi trong nhà không thiếu người?

Bố nó thờ dài nhìn Giang Vũ Minh, ý nói chỉ anh mới có thể giải thích cho nó hiểu. Giang Vũ Minh hiểu ý, bèn kéo tay nó ngồi xuống cạnh mình, nhẹ nhàng:

- Vy Khánh, em nghe anh nói này.

- Anh Vũ Minh, anh cũng ủng hộ ý này của bố mẹ em sao? - Nó tức giận, nước mắt như trực trào ra ngoài. Ông nội nó đã già, cần có người thân ở bên cạnh, vậy mà...

Anh cười an ủi:

- Em nghe này, bây giờ công việc của bố mẹ em bận suốt ngày. Em cũng đi học suốt, ở nhà có Thế Khanh với ông nội thôi. Mà Thế Khanh cũng phải đi học, em xem ông nội em ở nhà một mình có buồn không?

- Em...- Nó trầm xuống.

- Mấy ông già bà cả trong xóm cũng đi viện đi chơi hết. Bây giờ bố mẹ em cũng đã kí hợp đồng với người ta rồi, nếu hủy thì...- Anh nhìn thẳng vào mắt nó, nó cũng nhìn anh. - Với lại, viện đường lầy cách đây cũng không xa lắm, mỗi tuần em có thể đi thăm ông cơ mà!

Nó sậm sùi ngồi xuống ghế, kiểu như vẫn còn ảm ức vì chuyện đó.

- Vậy...ông đã biết chưa?

- Tất nhiên rồi, ông còn vui vẻ nữa là đằng khác!

Khi nghe mẹ nó nói vậy, nó cũng an tâm phần nào. Nhưng rồi...sau này nó sẽ ở đâu?

- Sau này chia khóa căn nhà này mẹ giao cho con, nhưng con vẫn phải chịu khó ở kí túc xá nhé. Thật chứ mẹ không yên tâm để con ở nhà một mình trong thời gian dài như vậy.

- Nhưng mà...- Nó ái ngại nhìn Dương Hàn Phong. Bất gặp ánh mắt của nó, hấn nuốt chút nữa là lặn ra cười.

- Không sao không sao, kì II trường vẫn có kí túc mà! - Hấn nói phét mà chân không run, mặt không đỏ. Nói xong còn lén nháy mắt với nó nữa chứ!

- Ủ, Hàn Phong, cháu trông chừng con bé hộ cô chú với nhé. - Bố nó nhìn Dương Hàn Phong bằng ánh mắt tin tưởng. Dương Hàn Phong bật ra một nụ cười hút hồn:

- Vâng ạ, cháu không để nó chạy linh tinh đâu.

Haizz...bố mẹ ơi, giao con cho tên dờ hơi này thà để con bon chen một mình trong cái trường đầy còn hơn. Đây đúng là giao gà ra tận miệng cáo mà!

- Bao giờ bố mẹ đi?

- Ăn Tết xong bố mẹ bay luôn.

- Vậy chắc con được ở nhà Tết năm nay nhỉ?

- Tất nhiên.

- Anh Vũ Minh, như mọi năm anh nhé! - Nó cười tỉnh nghịch rồi nháy mắt với Vũ Minh. Anh chàng cười vui vẻ, gật đầu liên tục.

Dương Hàn Phong cười méo xệch. "Như mọi năm" rốt cuộc là trò mèo gì?

***

Cuộc nói chuyện từ từ đi vào hồi kết...

Tạm thời Dương Hàn Phong để nó ở nhà đến Rằm tháng Giêng thì qua đón. Haizz...nửa tháng đấy, hấn nghĩ mà thấy nó dài như nửa thế kỉ.

Dắt xe ra cổng, đột nhiên, hấn bị một giọng nói kéo lại. Quay lại thì thấy người phía sau là Giang Vũ Minh - người làm hấn bị ăn hành nãy giờ.

- Tiền bối, anh gọi em? - Tuy thế, hấn vẫn giữ giọng cung kính để nói với anh.

Vũ Minh cười một cách đầy ẩn ý:

- Tôi biết cậu có ý gì đó với Vy Khánh.

- Ý gì đó...là ý gì? - Hấn nhăn mày không hiểu, anh ta là đang tuyên chiến với hấn à?

- Tôi nghĩ ý gì đó thì cậu phải biết rõ hơn tôi chứ.

- Tiền bối, có gì anh cứ nói thẳng!

Dương Hàn Phong hơi khó chịu.

Giang Vũ Minh nghiêm túc:

- Ý tôi là...nếu sau này cậu và em ấy có thể ở bên nhau, thì xin cậu...đừng làm tổn thương em ấy!

Hấn lặng người, hơi run run nhìn anh. Sao đến Giang Vũ Minh cũng nói với hấn câu này? Quá khứ của nó...rốt cuộc đã trải qua những gì?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nói thật hay mạo hiểm

Sau kì nghỉ Tết dài 10 ngày, học sinh trường Hoàng Kỳ lại xách mồng đi học. 10 ngày ngắn quá mà, chưa đủ để họ xả hết những thứ trong người kia ra.

Nhưng đối với "ai đó", 10 ngày dài như một con ác mộng.

Sáng mùng 6, Dương Hàn Phong lục đục thức dậy chuẩn bị bữa sáng - việc mà mỗi ngày hắn đều bắt Nhật Huy làm. Anh thấy làm lạ, bèn lân la đến gần ông đại ca chờ người của mình, ấp úng hỏi:

- Đại ca, anh hôm nay...có gì à?

- Là sao? - Hắn quay lại, nhìn Nhật Huy, đồng thời cười nhẹ một cái.

Nụ cười này ấm áp như ánh mặt trời nhưng lại khiến Nhật Huy lạnh sống lưng, tóc gáy anh ta dựng đứng cả lên:

- Đại ca...có phải...em lại làm gì sai rồi không?

-...? - Hắn trưng ra vẻ mặt hơi bất ngờ.

- Huhu...xin đại ca...tha cho em...huhu...em không biết em đã sai cái gì nhưng mà...xin anh tha cho em!

Nhật Huy bám chặt chân Dương Hàn Phong, gào khóc không thôi làm hắn ngơ cả người.

Cái quái gì thế này?

Hắn chỉ là...chuẩn bị bữa sáng như bình thường thôi có được không hả?

- Ban đầu thật là không có gì, nhưng từ lúc chú ôm chân anh thì hơi có vấn đề rồi đấy. - Hắn thản nhiên nói rồi quay lưng vào nấu tiếp, nhắc theo Nhật Huy vẫn như chú cún bám lấy chân hắn.

Nhật Huy ngẩn ra, rồi từ từ nhả hắn ra, đứng dậy:

- Anh...?

- Ừ.

- Anh ừ cái gì mà ừ, rốt cuộc hôm nay có sự kiện gì thế? - Nhật Huy thở phào vào sự thay đổi kì lạ của ông đại ca không phải do mình, đồng thời bệnh hóng hớt lại nổi lên.

Hắn đang chăm chú làm rồi lại dừng tay một lúc, bất giác nâng cánh môi, cười nhẹ một cái:

- Có khách.

Nói xong, hắn lại tiếp tục công việc của mình. Nhật Huy trố tròn mắt, bộ não không ngừng dựa lên những chứng cứ đã có để phân tích và xử lý thông tin:

"Có khách à, mà với nụ cười như thế kia thì chắc là khách nữ, mà khách nữ ngoài mẹ đại ca ra thì..."

Ồ!

Nhật Huy đã phát hiện được vấn đề, nhưng mặt cậu chàng lại méo xệch đi, la toáng lên:

- Aaaaa! Đại ca, em không ngờ con người anh lại đào hoa như vậy! Chị dâu mới đi khỏi không được bao lâu mà đã dắm dất gái về nhà! Con nhỏ đó là ai? Ôi, chị dâu của em, khổ thân chị quá, em sẽ đòi lại công lý cho chị, em sẽ vật lỏng, vật cánh con bé đó ra, rồi...

- Anh vật lỏng ai thế? - Từ ngoài cửa truyền vào một thanh âm quen thuộc, đủ làm cảm hứng thương xót của Nhật Huy câm tịt.

- Chị...chị dâu? - Nhật Huy mắt sáng rực, chạy vù ra cửa.

Dương Hàn Phong cũng dừng ngay động tác nấu nướng lại, nhìn ra cửa, ánh mắt ôn nhu cộng mười phần hòa thuận.

Nó cười toe toét trước cảnh tượng buồn cười của hai anh em nó, rồi tình nghịch nhảy vào nhà bếp, cầm lấy một quả cam, nhanh như chớp đã bóc xong vỏ.

- Bất ngờ không? - Nó nói, quăng một miếng cam vào miệng.

- Chị dâu, sao chị không về sớm một chút? Hay ít ra mấy ngày Tết cũng phải ghé qua đây một chút chứ? - Nhật Huy cầu nhàu, lại nhai cam tóp tép, nhìn đến là mất hình tượng.

- Thì bây giờ em qua đây chúc Tết này, bác gái đâu rồi?

- Bác Văn Thư hôm qua đi hội xuân với mẹ hai anh Thiên với Khang, bây giờ đã về đâu. - Nhật Huy nói rồi nhìn Dương Hàn Phong. - Làm em tưởng đại ca định dất gái về nhà, hú hồn chim én.

Nó cười, rồi đột nhiên không biết nói gì nữa.

Dương Hàn Phong vẫn mặc tạp dề trên người, chiếc tạp dề mà hôm hai người đi chợ, nó đã chọn cho hắn. Nó có màu trắng sữa, ở giữa có một chú thỏ trắng đang gặm gù buồn ngủ, dễ thương vô cùng.

- Em không đem theo hành lý à?

- Không. Hôm nay tôi về chơi thôi, chiều nay bố mẹ tôi mới bay sang đó.

- Có cần tôi đưa ra sân bay không?

- Không cần, không cần. Tôi đi cùng chú là được rồi.

- Vậy sáng mai tôi đến đón em về nhà?

- Vậy...cũng được. - Nó nói, rồi ngẩng đầu lên nhìn hân. - Lại làm phiền anh rồi.

Nhật Huy bĩu môi "Không phiền tí nào, ngược lại có ai đó đang sướng như điên kia kia!"

***

Ăn xong bữa sáng, như thường lệ, ba người lại chạy ra xem TV. Xem chán, bỗng Nhật Huy nảy ra một trò:

- Nói thật hay mạo hiểm, phạt uống bia, OK không?

Hân phản đối:

- Vy Khánh không uống được.

- Tôi uống được, thề đấy, chơi đi!!! - Nó phản khởi.

- Đấy, chị dâu đã nói thế thì chơi hết mình đi nhé!

Thế là theo số đông, ba người lại bắt đầu chơi trò mạo hiểm này. Nhật Huy kéo từ trong góc phòng ra một két bia lớn còn mới tinh, sau đó lại lấy đầu ra một chai rượu vang đã hết, để xuống đất quay út mù.

Hướng của chai rượu từ từ chậm dần, ai cũng đang rất hồi hộp, chai rượu rốt cuộc quay về hướng nào?

Cạch...cạch...cạch...

- Ô, Nhật Huy, anh chọn nói thật hay mạo hiểm đây?

- Mạo hiểm đi! - Nhật Huy tỏ vẻ "anh đây không sợ ra gió", hùng dũng chọn mạo hiểm.

Nó cười sáng sặc:

- Vậy...anh dốt Tiểu Bảo ra ngoài đường, hết lớn "Anh yêu em" rồi cầu hôn nó đi!

Vừa nghe hai chữ "Tiểu Bảo", một vật thể màu trắng to ùng từ đầu đã chạy đến, dụi dụi đầu vào người nó tỏ vẻ hí hửng lắm.

- Chị dâu, chị chơi gì ác thế! - Nhật Huy thất kinh nhìn chú chó lớn trước mặt.

- Nào, dám chơi dám chịu chứ. - Hân Phong cười híp mắt.

Nhật Huy đau khổ:

- Em tự phạt 3 ly, được chưa?

Trong tích tắc, một chai bia cứ thế mà lăn ra ngoài..

Lần thứ hai..

Nhật Huy vốn đã cay cú vì bị hai người trước mặt ép cho một trận, đến nước này, khi thấy đầu chai rượu hướng về phía Dương Hân Phong thì cười phá lên:

- A...haha...đại ca, anh chọn gì đây?

- Mạo hiểm - Hân trả lời dứt khoát, gương mặt vẫn điềm tĩnh.

- Chị dâu, em nhường chị. - Nhật Huy rất khôn, không bao giờ muốn tự rước họa vào thân nên để hai người tự ngược nhau.

Nó chống cằm suy nghĩ một lúc rồi:

- Anh chạy ra đường, tỏ tình với cô gái mà anh gặp gần nhất!

Nhật Huy cười thầm trong bụng, chị dâu, đến đại ca còn không nể mặt, đúng là có chí khí!

Dương Hân Phong khẽ cười:

- Tôi thích em.

Nhật Huy và nó đồng loạt ôm tim, kiểu quái gì thế này?

- Tôi bảo anh chạy ra đường cơ mà! - Nó giãy đành đạch.

- Nhưng cô gái tôi gặp gần đây nhất là em. - Dương Hân Phong nói.

Nhật Huy nhăn nhó, đúng là ngồi không cũng trúng đạn, rõ ràng là tìm cách để ngược người ta nhưng cuối cùng lại tự rước ngược về mình, khổ thân.

- Thôi, mạo hiểm kiểu này chán chết. Giờ chơi nói thật thôi nhé, không nói được phạt 3 ly. - Nhật Huy khởi xướng trò chơi mới, tất nhiên, chẳng ai phản đối cả.

Cạch...cạch...

Lần này, đầu chai lại hướng về Nhật Huy.

Anh dờ khóc dờ cười chờ đợi câu nói của nó...

- Anh đã làm gì mắt mặt nhất trước mặt người khác giới?

- Em chọn bị phạt! - nhật Huy nhất quyết cầm nín.

Nó cười:

- Anh Nhật Huy, nếu anh chọn bị phạt thì anh uống hai chai rồi đó, không biết sau này còn phải uống nữa không, chi bằng...

Nghe nó dụ dỗ, Nhật Huy mới khẽ mở miệng:

- Năm lớp 6 hay lớp 7 gì đó em không rõ, thậm chí một bạn gái trong lớp...

- Ồ...- Nó và Dương hân Phong cùng ồ lên một tiếng rồi tiếp tục lắng nghe.

- Hôm đó ăn nhiều hạt mít quá nên hơi đầy bụng, xuống cầu thang, bạn ấy bất ngờ vỗ lưng em, sợ quá...thế là thả bom hàng loạt...

- Phụt...háháhá...- Nó và Dương Hân Phong đều ngoác mồm ra cười. Nhật Huy cũng có lúc mắt mặt như thế sao? Thiên địa ơi...

Quả mặt của Nhật Huy đã đỏ như gà tây, bắt đầu quay quay cái chai lần thứ 2.

Cạch...

- Quào, lần này đến chị đây, chị dâu! - Hướng của chai rượu quả nhiên hướng về nó thật.

- Kể một lần bị crush phũ phũ đi! - Nhật Huy háp tấp đặt câu hỏi. Chẳng để ý Dương Hân Phong đang nhìn mình bằng ánh mắt sắc lẹm.

- Anh muốn hỏi crush nào?

- Gần đây nhất. - Sau câu nói này của Nhật Huy, vẻ mặt Dương Hân Phong đã sáng sủa hơn một chút.

Nó suy nghĩ một lúc, ánh mắt khẽ nhìn Dương Hân Phong rồi lắc đầu:

- Em tự phạt 3 ly.

- Ờu, chị dâu, chị đừng thế chứ! - Tưởng rằng sẽ có được ít thông tin từ trò chơi này, thế mà nó lại nhất quyết không mở mồm.

Nó tuy tư lượng không tốt nhưng vẫn uống được hết ba ly, sau đó vài phút, gương mặt nó thoáng đỏ, đôi mắt bắt đầu lơ mơ...

Chai rượu lại bắt đầu quay...hết lần này đến lần khác đều trúng Nhật Huy khiến anh chàng vừa khốn đốn trả lời vừa uống phạt. Từ này đến giờ là 3 chai rồi. Nhật Huy đã trúng 5 phát liên tiếp.

Trong thời gian Nhật Huy trúng liên tiếp ấy, bia đã ngấm dần vào cơ thể nó. Thần kinh vốn không minh mẫn bây giờ còn hoạt động kém hơn.

Chai rượu quay từ từ, chậm dần rồi dừng lại trước mặt hắn:

- A, Dương Hân Phong! - Nó cười, giọng nói đã có vài phần biến đổi.

- Hỏi đi.

Đôi mắt nó bây giờ không có định hướng gì cả, cứ đảo vòng vòng rồi dừng, rồi lại đảo, có vẻ, nó đang suy nghĩ đến một câu hỏi rất nghiêm túc.

- Anh và Hoàng Yến, rốt cuộc là mối quan hệ gì vậy? Anh...có thích cô ấy không? - Nó nửa tỉnh nửa say, chỉ trỏ khắp nơi. Nó biết, và hai thằng kia cũng biết, nó say rồi!

Hắn lạng người, thấy vậy, nó bật cười, ngón tay trỏ chạm nhẹ vào má hắn:

- Hừ, trả lời đi!

Nhật Huy sau khi nốc sạch 4 chai bia thì thân thể đã lao đảo, đến nước này lại còn lẫn ra đất ngủ khô khô khiến tình hình không thoải mái là mấy. Không khí lúc này chỉ còn hơi thở nóng dần của hắn và ánh mắt chờ đợi của nó đối diện nhau...

Hắn ngập ngừng:

- Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Trở về sớm hơn dự kiến

Hắn dứt quãng nói, ánh mắt như muốn né tránh câu hỏi của cô gái trước mặt. Nhưng lúc thấy ánh nhìn mong đợi từ đôi mắt sắp sụp xuống kia, hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

- Tôi...thực ra...tôi và Hoàng Yến, ngày ấy...vẫn chưa chính thức là người yêu, chúng tôi chỉ là...

Hắn cố nhớ lại những kỉ niệm đã chôn sâu vào trong kí ức ấy, đang định nói tiếp thì...

Chợt nhận ra, cô gái kia vì chờ đợi quá lâu nên đã ngủ thiếp đi.

Hắn thờ dài, quả thật, màng kí ức năm ấy dù hắn không muốn nhớ nhưng vẫn không thể nào quên. Bế nó lên phòng, nhìn đồng hồ, bây giờ mới là 9 giờ sáng, đến chiều đưa nó về vậy.

***

Chiều, hắn và nó đưa bố mẹ ra sân bay. Nó vui vẻ nói cười nhưng đôi mắt đã ngấn nước.

"Trân trọng thông báo, quý khách hàng bay chuyến 16:30, từ Hà Nội đến Singapore, xin mời tiến về sảnh chính để kịp chuyến bay. Xin cảm ơn".

Tiếng của một cô tiếp viên vang lên khắp sân bay, nó vội lau giọt nước mắt chuẩn bị rơi xuống, nhỏ giọng:

- Mẹ, bên đó thời tiết khác ở đây, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe.

Mẹ nó cười hiền, vuốt tóc nó:

- Ừ, con ở nhà phải biết chăm sóc bản thân.

- Vâng...- Giọng nó lạc đi. - Bố, bố...cũng thế nhé!

Bố nó trầm lặng cười, nụ cười chứa đầy tình yêu thương và bao bọc:

- Ở nhà học hành cho cẩn thận, và...chăm sóc ông họ bố mẹ.

- Vâng.

Nói đoạn, bố nó nhìn hắn với ánh mắt tin tưởng:

- Hàn Phong, con gái chú...nhờ cháu nhé. Nếu nó gặp khó khăn, xin con hãy giúp đỡ nó nhé.

- Tất nhiên rồi chú. - Hắn tạo cho người đối diện một cái nhìn đầy tin tưởng.

Sau khi ôm tạm biệt bố và mẹ, nhìn chiếc máy bay từ từ cất cánh, chân nó nhũn cả ra. Tất cả mọi chuyển động đều phải dựa vào Dương Hàn Phong. Hắn nhẹ nhàng đỡ nó ngồi lên xe, lái về nhà.

Làn gió mùa xuân như vẫn mang hơi thở mùa đông, phả vào mặt nó. Trong khoảnh khắc này, đáng lẽ người ta đều rất dễ chịu, thế nhưng, về mặt nó bây giờ nhìn chẳng có vẻ gì là dễ chịu cả.

- Em đừng có trung cái về mặt ù dột đó được không? Bố mẹ em chi ra nước ngoài một năm thôi mà, em làm gì mà mặt nghiêm trọng vậy. - Sau một thời gian dài im lặng nhìn nó, hắn cũng lên tiếng.

Nó mặt xanh như tàu lá chuối, thều thào:

- Anh làm sao mà hiểu được...

- Sao tôi lại không hiểu? Ba năm nay tôi đều sống như vậy, bố mẹ đều ở Pháp. Cũng có làm sao đâu!

- Không phải vấn đề đó! - Nó cáu, gấp gáp. - Anh lái xe nhanh một chút được không?

- Gì cơ? - Hắn lơ lơ không hiểu.

- Chẳng biết sáng nay tôi ăn phải cái gì, đau bụng quá, lái xe nhanh lên! - Nó ôm bụng kêu, về mặt méo như vành xe xịt hơi khiến hắn bật cười. Trời đất, hắn tưởng nó buồn vì chuyện gì...hóa ra...

Aya, chắc tại sáng nay uống chút bia đó, lần sau phải cấm tiệt nó đụng vào thứ đồ uống đó mới được!

***

Sau khi thăm nhà vệ sinh hết lần này đến lần khác, 7 giờ tối, nó cũng được tha bổng về quê. Vừa bước ra tới phòng khách, nó ngạc nhiên đến mức muốn lòi cả con mắt ra ngoài. Trong phòng đông đủ tất cả thành viên: Dương Hàn Phong, Nhật Huy, Hạo Thiên, Minh Khang và Tuệ San đang ngồi như chờ đợi điều gì đó.

Vừa nhìn thấy nó, Hạo Thiên đã nổ bùm một cây pháo bông, rác bay khắp nhà, cười cười nói nói:

- Vy Khánh, chào mừng em đã trở lại! Thế là từ nay em định cư dài tập ở đây phải không?

Minh Khang thêm vào:

- Từ nay chắc anh thường xuyên lui đến đây chơi lắm nhé.

Tuệ San cười tươi:

- Chị cũng thế.

Nó méo mó nhìn mấy ông bà đang cười toe toét trước mặt:

- Mấy anh chị ơi, em chỉ là quay về nhà này sớm hơn dự kiến thôi mà...

Dường như phát hiện ra câu nói của nó có gì sai sai, Nhật Huy la toáng lên:

- Chị dâu, thế "dự kiến" là bao giờ thế?

- Là...- Nó ngẩn ra, không ngờ lại bị Nhật Huy chơi xấu như thế này. Mọi người cười ồ lên làm nó đỏ bừng cả mặt.

- Thôi nào, mọi người cắt bánh kem đi! - Tuệ San dịu dàng nhắc nhở.

Cô nhẹ nhàng bật nắp mấy lon bia, đổ vào ly, đưa cho mỗi người một ly. Dương Hàn Phong vội thay ly của nó bằng nước ngọt.

- Tôi uống được mà! - Nó lè nhè.

- Uống được con khi nhà em, trưa nay uống một chút thôi đã lần quay ra rồi nói những câu lằng nhằng cả, lại còn bị đau bụng. Giờ em vẫn còn gan uống à? - Dương Hàn Phong trách móc.

- Nói cái gì cơ? - Sắc mặt nó không được tốt lắm, nó đang nghĩ, nếu trong lúc lơ mơ nó lại nhắc điều gì về Vũ Minh Huy thì...

Dương Hàn Phong trầm mặc nhìn nó một hồi, rồi trả lời:

- Không...không có gì đâu. Nói chung là em không được uống thứ đó nữa, uống nước ngọt đi.

Hắn gạt phắt chuyện đó sang một bên, rồi đánh trống lảng:

- Hôm nay mọi người phải thật vui vẻ nhé, ngày mai đi học lại rồi, không có thời gian chơi đâu!

- OK, OK. Tối nay quẩy tung bùng lên cho anh, cho thằng Phong dọn! - Hạo Thiên nâng ly. - Một, hai, ba...

- Dzó!!!

***

Đêm, nó trần trọc không ngủ được vì câu nói của hắn. Rốt cuộc lúc đó nó đã nói những gì? Tại sao thái độ của hắn lại như thế?

Đúng rồi, lúc đó ngoài hai người ra còn có người thứ ba: Nhật Huy. Phải chạy sang hỏi cậu mới được!

Nghĩ là làm, nó lật đật chạy sang phòng Nhật Huy. Vừa gõ cửa, cậu đã mắng sa sả ra:

- Đưa vào vô duyên thế, đêm rồi mà vẫn làm phiền người khác là sao há???

- Là em, Vy Khánh đây. Xin lỗi đã làm phiền anh vào lúc đêm khuya như thế này. Em chỉ muốn hỏi anh một chuyện... - Nó nói với giọng điệu hối lỗi.

Vừa nghe hai từ "Vy Khánh", tâm tình Nhật Huy tốt lên hẳn, ai chứ chị dâu thì không thành vấn đề.

Cậu nhảy xuống giường, chạy ra mở cửa:

- Chị dâu, chị muốn hỏi em cái gì?

- Anh Nhật Huy, rốt cuộc lúc sáng nay lúc em uống kha khá bia xong, em đã nói gì với Dương Hàn Phong vậy?

- Nói gì á? - Nhật Huy nhăn mày suy nghĩ, quả thực lúc đấy cậu cũng lơ mơ lắm, vừa nghe xong câu hỏi đã lần ra ngủ nên giờ chẳng nhớ gì cả.

Nhưng lúc nghe nó đặt câu hỏi xong, cả người Nhật Huy như giật thót cả lên, hoặc là vì sợ quá nên lần ra ngắt chứ không phải ngủ.

Chuyện liên quan đến...

Liên quan đến cái gì nhỉ? Cậu chẳng nhớ gì cả!

Ngày Huy bắt lực:

- Chị dâu, quả thực...em uống hơi quá chén, nên giờ chẳng nhớ cái gì cả!

- Vậy sao...Uhm, cảm ơn anh nhé. Khuya rồi, anh ngủ đi, không làm phiền anh nữa.

- Xin lỗi vì không giúp được gì cho chị. - Nhật Huy áy náy.

- Không sao đâu, là em nhờ anh mà.

Nó ủ dột đóng cửa phòng Nhật Huy lại, rồi quay về phòng, trong lòng là cả một mớ hỗn độn.

***

Ngày Huy không ngủ được tạo nào, cậu cứ bị câu nói của nó làm cho ám ảnh. Rốt cuộc nó đã hỏi đại ca cái gì nhỉ? Sao cậu lại cảm thấy hơi...nguy hiểm như thế này?

Cậu thờ một hơi dài, đi xuống nhà uống một cốc nước. Lúc về lại phòng, đột nhiên đi qua phòng hắn. Cửa phòng khẽ mở, cậu tò mò nán lại xem một chút...

Đại ca của cậu, hình như đang thu dọn gì đó. Một chiếc hộp lớn màu trắng đang đặt dưới đất. Cậu nhú mày, nín thở theo dõi.

Dương Hàn Phong nhẹ nhàng lấy trong ngăn bàn ra một khung ảnh - thứ mà hắn ta quý trọng hơn bản thân mình suốt 3 năm qua. Hắn dịu dàng nhìn bức ảnh, ngồi xuống giường, ngắm nhìn thật lâu hình ảnh trong khung.

Ngày Huy cố lách người ra một góc để nhìn rõ hình trong khung ảnh. Rồi, cậu sực nhớ thì đột quỵ khi nhìn thấy bức ảnh. Chính là...cô gái đó.

Là...chị Hoàng Yến...

Cậu nhớ ra rồi! Sáng nay chị dâu hỏi Dương Hàn Phong, là chuyện của Hoàng Yến, là mối quan hệ giữa hai người họ!

Bàn tay Nhật Huy bỗng run lên bần bật.

Dương Hàn Phong khẽ nhìn bức ảnh thật lâu, thật lâu, sau đó lấy giọng dịu dàng nhất:

- Hoàng Yến, ba năm rồi...em...có khỏe không?

- Hoàng Yến, anh kể cho em nghe chuyện này nhé...

- Hoàng Yến, thời gian gần đây anh có gặp một cô gái, cô ấy rất dễ thương, rất tăng động...

- Anh không biết là anh đã thích cô ấy từ lúc nào, cảm giác này...chắc em cũng hiểu mà, đúng không?

- Anh quyết định rồi, sẽ theo đuổi cô ấy, em... ủng hộ anh chứ?

- Chắc anh phải cất em vào một góc trong kí ức thôi, sẽ toàn tâm toàn ý yêu cô ấy...

- Anh hứa, sẽ không để cô ấy tuyệt vọng tay nữa đâu, nhất định, sẽ không để mắt cô ấy, sẽ không làm cô ấy khóc, sẽ không làm cô ấy tổn thương...

-...

Hắn đặt bức ảnh vào chính giữa chiếc hộp, trong đó chứa toàn bộ là đồ của Hoàng Yến. Ánh mắt lưu luyến nhìn vào chiếc hộp lần nữa...

Trong khung ảnh, cô gái ấy vẫn cười tươi, nụ cười rực rỡ như ánh nắng mai...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mấy người nghĩ Lâm Thiên Khánh sẽ để Vy Khánh gặp nguy hiểm à?

Sáng hôm sau, trường THPT Hoàng Kỳ đang náo loạn âm ỉ cả lên. Giữa sân trường, từng đám, từng đám học sinh tụ tập lại một chỗ bàn tán gì đó. Bảng thông báo chặt kín người, có vẻ như đã có vụ gì hay ho đây...

Nó kéo tay Ngọc Vy, khẽ hỏi:

- Ngọc Vy, bọn họ đang nói cái gì vậy?

- Cậu không biết à? Hai ngày nữa trường tổ chức đi du lịch đấy. Trường chơi trội vài, mới ra Tết mà đã du lịch rồi.

- Ồ, ra vậy.

- À khoan, cậu với Thiên Khánh với hai anh chị lớp 11 kia được đi riêng hay sao ý nhĩ? Uaw...ghen tị quá đi...- Ngọc Vy bám chặt lấy cánh tay nó.

- Thôi đi cô nương, đi riêng có gì vui đâu...

- Có chứ, bồi đắp tình cảm! - Ngọc Vy cười híp mắt, hai đứa kéo nhau vào lớp. Trên đường đi đụng mặt Huỳnh Lệ Anh. Cô ta khẽ liếc nhìn hai người, rồi cười khẩy, bước qua như một cơn gió. Ngọc Vy bĩu môi:

- Loại người gì không biết, kèn kiệu chánh chó vãi ra, không hiểu sao anh Hàn Phong lại nhìn trúng cho được.

Nó lập tức bật lại:

- Ai nói Dương Hàn Phong nhìn trúng chị ta chứ?

Ngọc Vy nhìn nó, vẻ mặt e dè:

- Vy...Vy Khánh, cậu...biểu cảm này là sao hả? Cậu sao phải kích động thế?

- Tôi...tôi kích động hồi nào? - Tim nó đập thình thịch, nó cũng không hiểu vì sao nó lại phản ứng như vậy nữa.

- Rõ ràng là cậu phản ứng giống như bị người ta cướp mất miếng ăn vậy...- Ngọc Vy nhìn nó chăm chăm - Cậu...đừng nói là...cậu...

- Tôi làm sao? Chỉ là hơi có ý kiến thôi có được không hả? Người ta là đại soái ca của trường đấy, mắt nhìn cũng không đến nỗi tệ như vậy chứ! - Nó cố rặn ra một cái lý do.

- Thôi chúng ta về lớp đi. - Ngọc Vy kéo nó đi với vẻ mặt ưu tư...

***

Hết tiết hai, trên loa phát thanh của nhà trường vang lên cái giọng ồm ồm của thầy bí thư đoàn trường, được mệnh danh là chúa khẩu nghiệp - Lê Cường Thịnh:

"Thông báo, thông báo cho toàn thể học sinh trường THPT Hoàng Kỳ, thứ bảy này, trường tổ chức cho học sinh đi tham quan khu đền thờ An Dương Vương và công viên Hoa Hồng. Học sinh ba khối em nào đi tham quan thì đăng kí với cô chủ nhiệm để nhà trường chốt danh sách! Riêng bốn em học sinh Dương Hàn Phong, Huỳnh Lệ Anh của lớp 11A1, Mạch Vy Khánh, Lâm Thiên Khánh của lớp 10A3 thì sẽ có một chuyến đi riêng, địa điểm tại khu rừng Quý Vương bên cạnh khách sạn Nam Cung, chuyến đi kéo dài hai ngày một đêm và free tất cả các khoản..."

"Thông báo...để nói tiếp kỉ nghỉ Tết dài 10 ngày và giải tỏa căng thẳng cho kì thi học sinh giỏi sắp tới, nhà trường tổ chức đi tham quan..."

cả lớp 10A3 xì xào:

- Sao nhà trường đều thế, gì mà rừng Quý Vương, nghe đã rợn...
- Đi riêng còn không bằng đi chung cả trường nữa...
- Mà tao chưa nghe đến rừng Quý Vương bao giờ, đũa nào google search đi!

Một bạn nữ nhanh tay lấy điện thoại tìm kiếm "rừng Quý Vương", ngay lập tức đã có kết quả. Rừng Quý Vương là một khu rừng sinh thái, bên cạnh tuy có khách sạn Nam Cung do một thương nhân người Nga mở nhưng cư dân bên cạnh toàn người dân tộc. Khu rừng này được khá ít lượt tham quan vì giá cả không rẻ nên không có nhiều bình luận về khu rừng này. Tuy thế, thương nhân người Nga này nhất quyết không giảm giá tham quan, tạo cho nó một cảm giác tò mò mãnh liệt.

Lâm Thiên Khánh cầm lấy điện thoại, đọc kĩ từng bình luận của những người từng tham quan, chau mày:

- Chuyến đi này không biết Vy Khánh có được an toàn không, hay là...ở nhà?
- Không! - Nó xỏ lên, tắt điện thoại cậu đi. - Tôi hóng chuyến du lịch này lâu lắm rồi cậu biết không?
- Nhưng mà nhớ...
- Cậu nghĩ nhà trường lại để chúng ta gặp nguy hiểm à?
- Uhm, chắc vậy.

Hết buổi, nó hí hửng cắp sách về nhà, vui vẻ chuẩn bị cho chuyến "thăm hiểm" hai ngày tới. Về đến nhà được một lúc thì đám Minh Khang, Hạo Thiên và Tuệ San đồng loạt kéo đến. Vừa đến cửa, nó đã nghe giọng oang oác của Hạo Thiên:

- Ối giờ ơi, trong khi anh phải đi chuyến tham quan nhằm chán thiếu muối cùng cả trường thì có mấy người được đi riêng, GATO ghê vậy á!!!

Nhật Huy tí từng đi sau:

- Anh GATO vì không được đi chung với chị dâu nhà em thì có =))
- Chú chỉ được cái nói đúng. - Hạo Thiên cười nhún nhún.

Vào trong nhà, bê được đĩa hoa quả ra thì đã bị Minh Khang hóng hớt:

- Sao rồi em gái? Em thấy khu rừng gì ấy nhỉ? À à rừng Quý Vương ấy như thế nào?
- Khá OK anh, nghe rất thú vị.
- Lúc nào có dịp cả nhà mình cùng đi nhé! - Tuệ San cười tươi, cầm lấy miếng táo, đưa cho từng thành viên.
- OK! - Tiếng đồng thanh vang lên.

Tối, khi nó đang ngủ khò khò trên giường thì dưới nhà đang diễn ra một cuộc hội thảo.

- Đang đâu lại có Huỳnh Lê Anh chen vào, mất cả vui! - Nhật Huy làu bàu, cậu đặt cốc nước xuống bàn như nói lên về bất bình.
- Còn không kể đến roi rừng núi như thế, Huỳnh Lê Anh cô ta có làm hại gì đến Vy Khánh không nữa. - Minh Khang khá lo lắng.
- Các anh có phải hơi...lo lắng thái quá rồi không? Chỉ là xích mích nhỏ thôi mà, Lê Anh không đến nỗi sẽ hại Vy Khánh đâu! - Tuệ San luôn nghĩ ai cũng thánh thiện như vậy.
- Tuệ San, cậu mới về nước nên tôi không muốn nổi nóng, chứ cậu đừng nghĩ Huỳnh Lê Anh đơn giản như vậy. Bao nhiêu lần gài bẫy Vy Khánh rồi, biết không hả? - Hạo Thiên hơi nóng lên. Thật sự khi thấy người trong nhà nói đỡ cho người anh ghét, anh bức mình không chịu được.
- Rõ ràng lần này cũng không có ngoại lệ đâu! - Nhật Huy cay cú.

Tình hình hơi có vẻ nóng lên, Dương Hàn Phong nãy giờ lắng nghe hết những lời mọi người nói. Hắn nhàn hạ cầm ly cà phê lên uống, rồi nhẹ nhàng đặt xuống:

- Mấy người nghĩ Lâm Thiên Khánh sẽ để Vy Khánh gặp nguy hiểm à?

Nói rồi, hắn cười nhạt bước về phòng, bỏ lại mọi người đang cứng đờ miệng giữa phòng khách.

Người con gái hắn yêu, vậy mà phải dựa vào sự bảo vệ của kẻ khác...

Hắn tự cảm thấy bản thân thật quá vô dụng...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Nửa đêm đi hôn trộm

Hai ngày sau...

Nó đang cùng với ba người còn lại ngồi trên một chiếc xe 6 chỗ trên hành trình đến với rừng Quý Vương.

Hơn một tiếng ngủ trên xe, nó cũng đặt chân đến khu rừng này, vừa xuống xe, không khí trong lành đã thổi vào tai nó. Nó hít căng lồng ngực, cảm thán một câu:

- Waaa...không khí thật dễ thở. Khung cảnh cũng đẹp quá đi mất!

Nó quay lại nhìn, Lâm Thiên Khánh cười tươi nhìn nó:

- Cũng không tệ!

Huỳnh Lệ Anh đang bận với công cuộc chụp ảnh selfie nên chỉ còn Dương Hàn Phong đứng đó nghe hướng dẫn viên của trường phổ biến thể lệ. Sau đó, hướng dẫn viên cũng quay xe đi về, để lại bốn đứa đứng lơ ngơ trước khung cảnh núi rừng hùng vĩ.

- Giờ chúng ta đi đâu? - Nó hỏi.

Dương Hàn Phong lạnh như băng:

- Đây là hơn hai triệu để thuê phòng khách sạn trong hai ngày một đêm. Chúng ta phải tự túc, nhà trường đã sắp xếp trò chơi cho chúng ta rồi. Đây là bản đồ, em cầm lấy một cái đi.

- Ồ...- Nó cầm lấy bản đồ, nhìn vào mà hoa cả mắt. Đây là cái gì thế? Bản đồ quái gì mà...

À, nó quên mất, nó bị mù đường...

Sau đó, liền đưa bản đồ cho Lâm Thiên Khánh bằng ánh mắt tin tưởng..

Dương Hàn Phong vừa bước vào đã thu hút ánh nhìn của những người trong khách sạn. Không hiểu sao chuyến đi lần này khá đông du khách, khách sạn Nam Vương này hoàn toàn không vắng người như nó tưởng tượng.

- Chị ơi, em đặt 4 phòng đơn. - Dương Hàn Phong không cười, nói với cô nhân viên.

Cô nhân viên đơ ra một lúc, rồi mới sực tỉnh tìm phòng. Một lát sau, cô nhìn Dương Hàn Phong bằng ánh mắt tiếc nuối:

- Xin lỗi em, hôm nay khách sạn khá đông nên chỉ còn 3 phòng đơn.

- Gì cơ? - Nó và Huỳnh Lệ Anh đồng thanh.

- Rất xin lỗi các em. Nhưng mà...hai em (chỉ vào Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh) và hai em nữa (chỉ vào nó và Lâm Thiên Khánh) đều là couple phải không? Vậy thì hai em ở một phòng cũng có sao đâu!

- Không được! - Lần này, lại là nó và Dương Hàn Phong đồng thanh.

Hắn điềm nhiên nói với cô nhân viên:

- Chị đặt 3 phòng cho bọn em. Cảm ơn.

Sau khi cầm được 3 chiếc chìa khóa trong tay, hắn bắt đầu phân phòng...

- Để cho em một phòng riêng! - Huỳnh Lệ Anh vừa sơn móng tay, vừa nói.

- Tôi một phòng riêng. - Lâm Thiên Khánh không thích cảnh sống chung một phòng chút nào.

Dương Hàn Phong cười, lắc đầu nhìn nó:

- Vậy tôi với Vy Khánh một phòng a?

- KHÔNG ĐƯỢC! - Lời hắn nói lập tức bị ba người còn lại phản đối kịch liệt.

Cuối cùng, trao đổi một lúc, vì sự an toàn của nó, đành phải cho Huỳnh Lệ Anh riêng một phòng. Nó ở chung với một trong hai tên kia thì đều bị phản đối, thành ra nó ở 1 phòng, Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh một phòng. Perfect!

Tất nhiên, nếu không vì bắt buộc đi thì hai tên kia có cho vàng cũng chẳng thèm ở cùng phòng với nhau đâu!

Đặt phòng xong, bốn người đi ăn trưa. Những đặc sản ở vùng này quả thực không tệ, đặc biệt là món gà xé kia.

Buổi chiều, nó và Lâm Thiên Khánh ở phía bên trái, hắn và Huỳnh Lệ Anh ở phía bên phải, ở giữa là một hướng dẫn viên du lịch đang làm nhảm gì đó khi bắt đầu leo lên một cái dốc cao. Trên đó là nơi cư ngụ của hàng chục dân tộc ít người. Huỳnh Lệ Anh chẳng quan tâm mấy, vừa đi vừa nghịch điện thoại, trái hắn với ba người còn lại đang chăm chú ngắm nhìn phong cảnh hùng vĩ từ độ cao 100m.

Một cô gái dân tộc vừa lướt qua trước mặt cả nhóm. Nó lác mắt. Ôi trời, đúng là gái dân tộc, chị nào cũng xinh như thiên thần.

Rồi...một chị nữa...lại một chị nữa...

Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh cũng là giống đực, tất nhiên cũng có động lòng với những cô gái xinh đẹp kia. Đến chị gái thứ tư, Lâm Thiên Khánh buột miệng:

- Con gái ở đây xinh ghê ghém.

- Điều đấy không cần phải bàn, em ạ. - Anh chàng hướng dẫn viên du lịch hí hửng nói.

- Thế anh ơi, ở đây người ta phát vợ cho hay là phải đi bắt ạ? - Lâm Thiên Khánh hỏi.

-...- Cả nhóm đơ toàn tập.

Bỗng nhiên, đúng lúc đó lướt qua cả nhóm là một cô gái dân tộc. Nhìn xinh đẹp mỹ miều hơn những cô gái lúc trước nhiều. Có vẻ như cô là con gái của trưởng làng nên nhìn vẻ mặt khá kهنه kiêu. Cô liếc nhìn đoàn người, ánh mắt dừng lại một hồi trước Lâm Lâm Thiên Khánh và Dương Hàn Phong:

- Đồ từ thiện hay sao mà đòi phát?

-!!! - Cả nhóm lại đơ tập hai...

Hai thằng con trai bị hổ như thế thì mặt mũi không dễ đi đâu được, đành tách bầy ra với hướng dẫn viên, đi riêng. Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đi trước, Huỳnh Lê Anh và nó đi sau. Vừa đi vừa ngắm cảnh ở cạnh bờ hồ Anib. Đôi mắt lấp lánh nhìn về phía khu rừng thần bí đang chờ đón nó vào sáng ngày mai.

Nó cứ nghĩ đến chuyện vừa rồi lại thấy buồn cười, nghĩ đến lần thứ ba là bật cười ha ha. Lâm Lâm Thiên Khánh thấy thế, neho mày hỏi:

- Cậu cười cái gì?

Nó cười híp mắt lại, nhìn cậu mà như không nhìn:

- Haha, Lâm Thiên Khánh, lần đầu tiên bị phũ cảm giác thế nào? Haha...tôi không ngờ cậu cũng...mề gái đẹp như thế đấy!

Lâm Thiên Khánh hèm một cái lấy giọng, rồi cầm lấy cái mo cau quạt quạt như Tể Công, nói:

- Gái gú với bản tăng chi là con gió thoáng qua...

- Ồ...- Nó ô lên, nhìn cậu, cười, “thanh niên nghiêm túc của năm”.

- Nhưng mà trời nóng quá, bản tăng cũng cần ít gió...- Lâm Thiên Khánh cười nhe răng.

Ồ...đến đây thì hết mề nó nghiêm túc rồi...

Nó với Lâm Thiên Khánh cứ vừa đi vừa nói chuyện, lại trêu đùa nhau như vậy. Rõ ràng là làm cho Dương Hàn Phong tức gần chết. Hấn im lặng đi dẫn đầu, vừa đi vừa đóng tai hóng chuyện.

Chuông điện thoại Dương Hàn Phong reo ỳnh ỏi...

Hấn lười biếng bắt máy.

- Gì? - Nhận ra là Hạo Thiên gọi, hấn thẳng đuột vào vấn đề.

- Mai lên phỏ lượn.

- Há? Đã bảo...

- Mai lên phỏ lượn?

- Lượn lượn cc, không thấy rằng bố mầy gầy hết khi đi theo mầy rồi à? Lượn với lờ...- Hấn bực mình.

- Lượn cc, bố mầy đang hát. Ai thềm rừ mầy đi lượn ở đây? - Hạo Thiên bị chửi thì ngo ngác thanh mình.

- Thế thằng ranh con nào vừa bảo “Mai lên phỏ lượn” đấy?

- Bố lạy mầy, bố đang hát “I love Poland”, thế quái nào mầy lại nhép ra “Mai lên phỏ lượn” thế?

-!!! - Hấn bị quê đến đỏ mang tai, tắt điện thoại cái rùm, chưa để Hạo Thiên hỏi thăm một câu...Trời ạ, đã bực lại thêm bực...

Bạn thân là đồ con chó...

Tối hôm đó, đúng như phân chia phòng thì nó và Huỳnh Lê Anh ở riêng hai phòng cạnh nhau. Còn phòng của hấn và Lâm Thiên Khánh thì đối diện dễ dễ...hoạt động.

Trong phòng nọ...có hai thằng con trai chuẩn bị chiến nhau đến nơi...

Lâm Thiên Khánh ôm khư khư cái gối trên tay, vừa quơ tay loạn xạ để đuổi Dương Hàn Phong:

- Anh...anh định làm gì?

Dương Hàn Phong vừa mới tắm xong, trên người mặc mỗi bộ quần áo ngủ, ngo ngác nhìn bộ dạng của Lâm Thiên Khánh như thể sợ bị hấn cướp sắc đến nơi...

- Cậu bị điên à?

Nói rồi hấn ngồi xuống giường, lấy khăn lau khô mái tóc ẩm. Vừa nãy trong nhà tắm hấn đã sấy gần khô rồi, chỉ cần lau qua một chút là ỏn.

Thấy tình hình không tệ như tưởng tượng, Lâm Thiên Khánh thờ phào. Cậu đứng dậy xách cở Dương Hàn Phong lên ghế xô pha, rồi trèo lên giường. Vừa đặt mông xuống lại bị hấn đá một phát ra góc nhà.

Hấn bình tĩnh đặt một cái gối ôm ra giữa giường. Phân chia rất công bằng.

- Anh làm cái gì thế? - Lâm Thiên Khánh khó hiểu.

- Chia giường.

- Anh...chẳng lẽ tôi phải ngủ chung giường với anh thật á? - Cậu ghê người.

- Không thích thì xuống sàn mà ngủ.

- Hừ...- Lâm Thiên Khánh khinh thường nhìn chỗ ngủ bé tí của mình. - Cho tôi chỗ ngủ rộng hơn một chút đi!

- Xuống sàn, tha hồ rộng. - Hắn đã chia xong giường liền nằm nhoài ra chỗ của mình.

- Không cho thì tôi sang ngủ cùng với Vy Khánh!

Lâm Thiên Khánh vừa dứt lời thì cũng tung tăng chạy ra cửa. Hắn bật dậy như rô-bốt, hét to:

- Đứng lại. Ai cho cậu đi?

- Sao? - Cậu nhìn hắn.

Hắn lườm nguyệt Lâm Thiên Khánh một cái, rồi nặng nề dịch cái gối ra một chút. Chỗ ngủ của Lâm Thiên Khánh rộng ra hơn nhiều.

Hắn thà hi sinh tất cả, chứ không bao giờ để tên côn đồ kia chung phòng với phu nhân đâu!

Cậu cười đắc ý:

- Biết điều từ đầu có phải hơn không? Hắn im lặng, kéo chăn ngủ.

Nửa đêm..

Bùm..

Một mùi...kinh dị phát ra từ đâu đó khiến hắn nhức hết cả mũi. Nhìn sang thẳng ranh con bên cạnh đang lén chỗ của mình thì bực tức:

- Lâm Thiên Khánh, cậu xả bom đấy à?

Lâm Thiên Khánh đang ngủ ngon, tất nhiên chẳng mấy may quan tâm đến lời của hắn. Cậu chàng còn huênh hoang gác chân sang cả phần giường của hắn mà không chút xấu hổ. Vẫn ngáy khò khò...

À, thì ra...dáng vẻ lúc cậu ngủ nó lại...“duyên dáng” như thế này!

Hắn tức đến nổi cả khô tai, xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Điểm đặt đầu tiên là phòng của nó.

Đúng như dự đoán, nó lại quên khóa cửa phòng nữa rồi. Đúng là hậu đậu.

Vì cửa không khóa nên hắn dễ dàng đi vào trong được. Ánh đèn ngủ bảy màu mờ mờ ảo ảo đặt trên chiếc bàn cạnh giường, phản lên gương mặt nó. Hắn lại gần, không tự chủ được mà hôn lên trán nó một cái.

Rồi...lại không tự chủ được...hôn lên mũi một cái nữa...

Aizz...hắn trở nên biến thái như thế này từ khi nào vậy?

Hôn mũi xong, hắn lại nghĩ “Hôm trán, hôn mũi thì thiếu combo hôn quá!” rồi tự biện cho mình một lý do vớ vẩn nào đó, chủ yếu là...ừm...cuối cùng lại không nhận được mà hôn lên má phải của nó.

Ừm, nụ hôn này là nụ hôn cuối, hắn...không có hôn môi nữa...

Nhưng mà...nghĩ lại...hắn lại biến thái dứa sát khuôn mặt của mình lên khuôn mặt nó. Khi sắp đến gần đến độ giới hạn, nó cự quậy, trở mình một cái làm hắn sợ run, chui tọt xuống gầm giường.

Nó lơ mơ mờ mắt, rõ ràng vừa nãy nó cứ cảm thấy như có người ở cạnh vậy. Chắc nó mơ ngủ rồi...

Nó lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Hắn không thấy động tĩnh gì trên giường nữa, mới lò dò bò từ dưới gầm giường lên, sau đó chỉnh lại chăn cho nó, khẽ bước ra sô-pha, ngủ một giấc đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chúng ta...làm bạn đi !

Do lạ chỗ ở hay vì gì đó, nửa đêm, sau khi Dương Hàn Phong "làm chuyện xấu" xong xuôi rồi co cẳng ngủ ở ghế sô pha, nó tỉnh bật dậy. Cổ họng khô rát, nó mò mẫm trong bóng tối để tìm nguồn điện bật đèn. Hôm nay rừng Quý Vương tối tăm lạ thường, không một ánh trăng nào có thể lọt qua ngọn cây trong rừng cho nên căn phòng tối như than, thị lực của nó về khuya có vẻ không tốt lắm, mọi thứ mờ mờ ảo ảo. Quờ quạng thế nào, nó đụng phải một vật gì mềm mềm trên ghế sô pha.

Không những mềm, mà còn...ấm nữa!

Cái gì đây nhỉ?

Nó nhăn mày khẽ động não, đoán già đoán non thứ mình chạm phải là cái gì mà quên mất chỉ cần ra bật điện là có thể biết ngay rồi?

Đúng là ngu người mà ==))

Dương Hàn Phong đang ngủ thì bị bàn tay dừa nào đấy đụng vào người, khó chịu mở mắt ra. Lờ mờ thấy bóng dáng tròn tròn của nó đang quờ quạng sờ dưới chân mình, hắn vừa buồn cười vừa muốn khóc. Phụ nhân của ta, sao nàng lại không nhận ra ta nhỉ?

Hắn khẽ động dậy, bắt lấy tay của nó vẫn đang sờ soạng trên người nó. Nó giật mình, vội giật lại, nhưng không là gì so với lực giữ tay của hắn. Theo quán tính, nó liền bổ nhào về phía trước, ngã thẳng lên ghế...

Và...ngã thẳng vào người Dương Hàn Phong.

Hắn chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào, cứ như thể là hắn cố tình vậy.

Nó vẫn chẳng biết thứ kì lạ dưới thân mình là người hay ma, nhưng thấy bóng dáng một khuôn mặt, nó cố lại gần hơn để nhìn kĩ một chút.

Nhận ra hơi thở của phụ nhân nhà mình cận kề khuôn mặt, tim Dương Hàn Phong bỗng đập mạnh.

Hừm, nó bỗng cảm thấy sự nguy hiểm đang lan tỏa đâu đây...

- Mạch Vy Khánh, em định nhân cơ hội cướp sắc tôi à?

Giọng Dương Hàn Phong chọc ghẹo bên tai.

- Là anh? - Nó tròn mắt, bật dậy nhanh gọn nhưng không thành.

- Chứ em không nhìn thấy tôi à? - Dương Hàn Phong vói tay, bật đèn lên. Căn phòng sáng trưng, chỉ còn tư thế của nó và hắn là hơi ám muội. Một tay hắn giữ lấy eo nó, một tay với lên bật điện.

- Bỏ bàn tay tội lỗi của anh ra khỏi người tôi mau lên! - Nó đỏ mặt, đẩy hắn ra khỏi mình.

Hắn nhẹ nhàng ngồi dậy, tay vẫn không rời khỏi nó. Đặt nó ngồi bên cạnh, không nghĩ ngợi bèn vòng tay qua ôm nó một cái...

Nó giật mình, tưởng hắn thả mình ra rồi cơ mà?

Tên biến thái này...

- Buông ra! - Nó cố hết sức đẩy Dương Hàn Phong ra.

- Không hiểu sao đột nhiên lại rất muốn ôm em như thế này. - Hắn làm như không nghe thấy nó nói gì, nhẹ nhàng thò thè bên tai nó.

Nó bất động vài giây, sau đó vẫn ý thức được mà đập hắn ngã lăn quay xuống đất.

Nó giãy nảy:

- Anh làm sao lại vào phòng tôi vậy hả? Còn không mau đi ra ngoài! Nhanh lên!

- Tôi sợ ma. - Hắn cố tình nhấn mạnh vào hai từ “sợ ma” để gợi nhắc đến tối ngày hôm đó, hắn không những vào được phòng nó mà còn ôm nó ngủ nữa cơ!

Vy Khánh tất nhiên hiểu, bắt gặp đó mặt...

- Anh sợ cái gì thì kệ anh. Cút ra khỏi phòng tôi ngayyy!

- Tôi thì không sợ gì đâu, nhưng còn em...- Hắn cố tình nhìn ra phía cửa sổ. Con gió vừa nãy làm cho cửa sổ bung ra, tẩm rèm bay bay phả vào phòng những mùi hương kì dị. Tiếng gió xào xạc ngoài rừng vọng vào khiến ai cũng phải nổi da gà.

Nó vuốt nước bọt nhìn ra phía cửa sổ, không rét mà run...

- À, thôi, tôi về phòng đây. Em ở lại bảo trọng! - Hắn cười nham hiểm rồi quay lưng bước đi. Một cơn gió mạnh thổi tới, đập vào cửa sổ mấy tiếng BÀNH rợn người.

Đèn điện vụt tắt...

- Huhu, Dương Hàn Phong, đừng đi! - Nó chìm trong bóng tối, liên tục gọi hắn lại.

- Ở đây phiền em lắm...- Hắn thích thú trêu chọc.

- Không phiền, không phiền, anh mau quay lại đây, tôi sợ...- Nó sợ đến nỗi chân tay lạnh toát, mồ hôi đổ ròng ròng.

Hắn quay lại, vút phăng cái điều khiển đèn điện đi. Nó đúng là ngốc, chẳng hề biết mình đang bị lừa.

***

6 giờ sáng, hắn lại trở về phòng. Lâm Thiên Khánh vẫn ngủ lì chưa dậy. Haiz...

7 giờ 30 phút, bốn người tập trung trước một sân cỏ rộng dẫn vào rừng Quý Vương. Nghe nói nhà trường đã sắp xếp trò chơi cho tụi nó rồi, nhưng không biết là trò gì. Anh hướng dẫn viên hôm qua lại cầm hai cái bản đồ, chia ra thành hai đội. Nhóm Dương Hàn Phong và Huỳnh Lệ Anh gọi là đội “Người tối cổ”, nhóm của nó và Lâm Thiên Khánh gọi là đội “Người tinh khôn”. Hai đội sẽ cầm tờ bản đồ này đi vào rừng Quý Vương. Cứ cách 50m sẽ có một hộp quà để dẫn tới kho báu. Chưa cần biết kho báu là gì, nhưng sẽ có vô số hộp quà với những thứ “tuyệt vời” bên trong. Cứ mở hộp ra là phải thực hiện yêu cầu tương ứng với mỗi hộp. Ở khu vực mỗi hộp quà sẽ gắn một cái camera. Nếu đội nào mở hộp ra mà không thực hiện yêu cầu trong hộp thì sẽ bị trừ 10 điểm. Gọi ý những thứ “tuyệt vời” trong hộp đại loại là:

- Tờ giấy dẫn đường đến với kho báu.

- Ăn hết 5 quả táo.

- Hát to một bài hát “cù chuối” nào đó.

- Ngồi thiền giữa bụi chuối 3 phút.

- Hét to “Hú...Tôi là con điên” 5 lần và thổi phồng 3 quả bóng bay.

- Ăn hết 3 cái bánh mì không vị.

-...

Bắt đầu xuất phát, hai nhóm người tới cỏ và người tình khôn chia làm hai ngã đường, mỗi ngã đường bắt đầu đi đều dẫn đến kho báu dài như nhau.

Dương Hàn Phong và Huỳnh Lê Anh đi chẳng theo đoàn chút nào, hần đi rất nhanh, bỏ xa Huỳnh Lê Anh lúi húi chạy phía sau. Đến khi nhìn thấy một hộp quà dưới gốc cây to, hần dừng lại, cong môi bảo Huỳnh Lê Anh mở ra.

Cô ta tất nhiên rất háng hái, vồ lấy hộp quà xé tan nát. Nội dung bên trong là gì không biết, nhưng nhìn thấy 5 quả táo lùn lóc trong hộp đã biết là gì rồi.

- Cô ăn hết đi. - Dương Hàn Phong chán nản.

Huỳnh Lê Anh nhìn năm quả táo không lượng lự, ăn một mạch hết sạch. Gì chứ 5 quả táo vẫn bình thường.

Cùng lúc đó, hai người nghe thấy mé rừng bên kia cái giọng chanh chua của nó “Hai con thần lẩn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi...hey hey...”. Hần buồn cười đến lăn lộn, nhưng vẫn cưỡng lại được, tiếp tục hành trình của mình.

Bên nó và Lâm Thiên Khánh sau khi hát nhăng hát cuội một bài, nó ngồi bẹp xuống một gốc cây, than thở:

- Khụ khụ...khàn cả cổ.

- Ai bắt cậu hát to thế.- Lâm Thiên Khánh buồn cười nói.

- Cậu không thấy nội quy nói sao? Phải hát to, hát to!

- Được rồi được rồi, chúng ta đi tiếp. - Lâm Thiên Khánh tiến tới, kéo tay nó đi tiếp. Nó uể oải bước như bò trên nền đất, bước được tầm 50m nữa lại thấy một hộp quà, hai đứa nhìn nhau, lại nhìn lên cái camera giấu dưới tán lá, rồi thờ dài:

- Cậu mở đi. - Đồng thanh.

Lâm Thiên Khánh căng mắt mò đến hộp quà, mở ra. Bên trong là ba cái bánh mì với nội dung là ăn hết. Nó không ngần ngại nhai hết sạch ba cái. Vốn đang đói, được tiếp sức như này thì quá tốt rồi.

Ăn xong, nó vỗ bụng:

- Waww...no quá! Đủ sức rồi, chúng ta đi tiếp.

Lâm Thiên Khánh bật cười, đi tiếp. Lần này nó đi tung tăng hơn nhiều, chắc là vì có ba cái bánh mì lót dạ.

Bên nhóm của hần và Huỳnh Lê Anh, một cảnh tượng hài không tả nổi khi một hotgirl vườn trường và một soái ca học đường đang ngồi giữa bụi chuối, nhắm mắt đọc kinh:))

Huỳnh Lê Anh khóc không ra tiếng:

- Huhu, sao 3 phút trôi chậm quá vậy?

- Cô im mồm hộ cái đi. - Dương Hàn Phong khó chịu nói.

- Huhu...

Sau 3 phút, hai người đứng lên với bộ quần áo đi rừng (được nhân viên du lịch phát cho) lấm lem và ướt đẫm do sương trên bụi chuối đọng lại. Dương Hàn Phong lại đi tiếp, Huỳnh Lê Anh vừa đi vừa nhìn bộ quần áo bằng ánh mắt ghê tởm. Cô chỉ hận bây giờ không có gì để thay ra. Thoáng chốc, Dương Hàn Phong lại thấy một hộp quà nữa. Mở ra, bên trong là một tờ giấy chỉ đường đến với kho báu.

Hần cười hài lòng rồi nói:

- Huỳnh Lê Anh, có giấy chỉ dẫn rồi.

Không thấy ai trả lời, hần bèn quay lại. Phía sau mình không có ai, Huỳnh Lê Anh cũng biến đi đâu mất. Giữa rừng sâu hoang vắng như thế này, cô ta còn có thể đi đâu chứ?

Hần chẳng để ý, cứ tiếp tục theo đường chỉ dẫn mà đi.

Nó và Lâm Thiên Khánh hết lần này đến lần khác bị ngồi thiền, thổi bóng bay đến tấc cả ống dẫn khí cùng những câu "Tôi là con điên" to đùng khiến những người sống cạnh khu rừng này cứ lắc đầu: "Động trẻ thời nay bị làm sao ấy nh". Nó đã mệt đứt hơi, chỉ rình lúc Lâm Thiên Khánh sơ hở là ngồi thờ như con điên.

- Ô, kia có một hộp quà nữa kia! - Lâm Thiên Khánh vui mừng reo lên, nhanh nhẩu bỏ đến xé tan hộp quà trước con mắt tròn tròn của nó. Lòi chưa kịp thốt, cái tay của Lâm Thiên Khánh đã nhanh hơn. Quà không sai, trong hộp lại có thêm 3 cái bánh mì nữa...

Nó vật vã:

- Ôi dồi ơi...

Lâm Thiên Khánh nhìn nó, hỏi lỗi:

- Tôi xin lỗi, cứ tưởng qua nhiều phát xịt rồi lần này sẽ trúng chứ...ai ngờ...

- Định mệnh, cậu từ bao giờ đã có cái kiểu "Tay tung tăng đi trước, nào là lướt theo sau" thế hả?

- Ai biết được, chắc là từ lúc quen cậu đấy. - Cậu cười nhăn răng.

- Địch, đúng là không sợ kẻ địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như bò mà!

Nó lụm thuộm nhai ngấu nghiêng cái bánh mì, Lâm Thiên Khánh cũng ăn đỡ cho nó một cái. Nó vừa ăn vừa hướng ánh mắt cảm hờn về chiếc máy quay trên cành cây kia.

Chẳng mấy chốc nữa, cái bụng nó đã căng phình ra, nó thề là không thể nhét thêm bất kì thứ gì vào bụng nữa. Lật đặt đi phía sau, đập vào mắt nó là cảnh tượng Lâm Thiên Khánh đã lạch chanh định nhặt thêm một cái hộp quả nữa, nó thất kinh chạy vù đi. Trời đất, nếu ở lại chắc nó bỏ mạng vì bội thực quả!

***

Hắn đã thành công trên con đường tìm thấy kho báu, đó là hai mảnh hình trái tim đan vào nhau, phía sau có 1 cái chìa khóa. Thì ra trò chơi này là vậy, thảo nào lại để một nam một nữ đi cùng nhau.

Nhưng Huỳnh Lê Anh đã biến mất, chuyện này không phải chuyện nhỏ. Hắn bèn bỏ hai mảnh trái tim vào túi áo đi rừng rồi quay lại tìm Huỳnh Lê Anh.

Lâm Thiên Khánh từ khi phát hiện lạc mất nó thì như con thú hoang, điên cuồng lục soát khu rừng nhưng vẫn không tìm thấy. Cậu lo lắng đến thất thần, dây thần kinh đau như sắp đứt rời. Rốt cuộc...nó đã đi đâu được chứ?

Đang trong tình trạng mất bình tĩnh thì cậu chạm mặt Dương Hàn Phong. Thấy cậu, hắn cao giọng mĩa mai:

- Sao vẫn chưa đi tìm kho báu vậy? Còn lơ thơ ở đây ngắm cảnh được à?

- Anh có thấy Vy Khánh đâu không? - Lâm Thiên Khánh dường như chẳng quan tâm đến lời châm chọc của hắn, tâm trí cậu chỉ có ba từ duy nhất "Mạch Vy Khánh".

- Cô ấy đi cùng cậu, tại sao lại hỏi tôi? - Hắn nhiu mày. - Chẳng lẽ...con nhóc này cũng lại mất tích rồi?

Lâm Thiên Khánh quắc mắt:

- "Cũng"? Ý anh là sao?

- Huỳnh Lê Anh cũng biến mất rồi.

Lần này thì Lâm Thiên Khánh còn lo hơn gấp bội lần, cậu chạy thẳng vào trong rừng, ráo dác tìm kiếm nó.

Dương Hàn Phong cũng sốt sắng chẳng kém, mồ hôi trên trán cứ chảy ròng ròng. Mỗi người một ngả, nhưng đều để tìm kiếm một cô gái.

Sau 30 phút nghỉ ngơi ở một gốc cây mát mẻ, nó bùng tỉnh dậy. Rừng Quỳ Vương âm u không thấy mặt trời, không khí mát mẻ, dễ chịu. Nó vờn vai một tiếng cho khỏe người rồi lần mò đi dạo. Đang sung sướng tận hưởng cảm giác ăn no tắm mát rồi đi dạo trong rừng thì nghe tiếng kêu thất thanh:

- Cứu tôi với! Cứu với!

Nó giật mình, đi về phía phát ra tiếng kêu cứu. Đó là một vách núi cao đầy đá nhọn lồm chồm, trên mặt đất xuất hiện một vết trượt dài. Nó đoán là có người trượt chân ngã xuống vách núi.

Nó vội vàng chạy tới, ngó xuống. Ôi thật bất ngờ, Huỳnh Lê Anh đang đau khổ bám vào một cành cây nhỏ, bàn tay xinh đẹp trắng muốt bị trầy xước đến thảm hại.

- Huỳnh Lê Anh, sao...- Nó ngạc nhiên, rồi lại nhanh chóng đưa tay ra. - Bám vào tay tôi!

Cánh tay nó thả tự do xuống sườn núi, chạm mạnh vào những viên đá nhọn, nếu để Huỳnh Lê Anh nắm lấy, thì chắc chắn sẽ bị xước xát thảm hại hơn nhiều.

Huỳnh Lê Anh có vẻ sốc, sự không ngờ hiện lên trong đáy mắt cô ta.

- Mạch Vy Khánh...cô...

- Nhanh lên, chị có muốn sống không hả?

Huỳnh Lê Anh không đắn đo nắm lấy tay nó, nó một tay bám chắc vào một tảng đá nhô lên, một tay kéo Huỳnh Lê Anh lên sườn núi. Cánh tay chà xát với bề mặt đá nhọn đến bật máu. Nó không buông, vẫn tiếp tục kéo cô ta lên. Cuối cùng cũng lên được bờ.

Huỳnh Lê Anh ngồi phịch xuống đất, thở không ra hơi, mặt trắng bệch vì sợ hãi. Nó ôm lấy cánh tay, máu chảy không ngừng. Bây giờ nó mới nhớ ra lời của bác sĩ. Nó cố nén đau đớn vào trong, đếm từng hơi:

- Chị không sao chứ?

Giọng Huỳnh Lê Anh run run:

- Tôi...tôi...không sao.

- Vậy thì tốt.

Ngập ngừng một chút, Huỳnh Lê Anh tiếp:

- Tại...tại sao cô lại...cứu tôi? Trước giờ tôi chưa bao giờ đối xử tốt với cô cả, thậm chí toàn tìm cách hãm hại cô...

- Tôi không phải loại người nhỏ nhen như vậy, vì thù riêng mà thấy chết không cứu. - Nó nắm chặt bàn tay, nói.

Cánh tay phải càng lúc càng đau nhói, máu càng ngày càng chảy không ngừng. Nhận ra sự khác lạ trên vết thương của nó, Huỳnh Lê Anh hỏi:

- Vết thương của cô...không sao chứ?

- Không sao, chỉ sắp chết thôi.

Huỳnh Lệ Anh không ngờ nó lại nói câu này. Nhìn vết thương đã biết không đơn giản. Để lâu e sẽ sinh chuyện. Cô run run nhìn ngó khắp nơi, rồi mắt sáng lên chạy ra phía sau hái lượm thứ gì đó. Một lát sau, cô quay lại:

- Tôi có biết một chút y thuật. Để tôi cầm máu cho cô.

- Máu của tôi không cầm được. - Mặt nó hiện rõ vẻ đau đớn.

- Yên tâm đi, thuốc này loại máu nào cũng cầm được. - Huỳnh Lệ Anh chắc nịch.

Nói rồi cô ta lôi từ trong túi áo đi rừng ra một chiếc khăn mùi xoa, ý định là để lau mồ hôi nhưng bây giờ phải dùng nó với nhiệm vụ cao cả hơn. Cô tìm một phiến đá lớn, sạch sẽ rồi giặt nát cái khăn lá vừa hái được, gói vào chiếc khăn rồi buộc lên cánh tay nó.

Quả nhiên, sau 15 phút đắp thứ thuốc của Huỳnh Lệ Anh, vết thương đã không còn chảy máu. Nó nhìn Huỳnh Lệ Anh, cảm kích:

- Cảm ơn chị.

- Tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Nếu không có cô chắc tôi phải bỏ mạng ở đây rồi. - Huỳnh Lệ Anh cười xinh như hoa.

- Chúng ta về thôi, nhờ đầu hai thằng óc chó kia lại đi tìm. - Nó đứng dậy.

Huỳnh Lệ Anh cũng đứng dậy theo, trong lòng đầy suy nghĩ...

Đi được vài chục mét, bỗng nhiên, Huỳnh Lệ Anh nói:

- Vy Khánh!

Nó quay lại, nhướn mày nhìn:

- Hừm?

Ngập ngừng một lúc, Huỳnh Lệ Anh mới bình tĩnh lại được. Cô nói rõ ràng, rành mạch, tròn vành, rõ tiếng:

- Chúng ta...làm bạn đi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Ăn được, nhiều

Nghe Huỳnh Lệ Anh nói vậy, nó hơi dơ ra một chút. Quay đầu lại, nó thấy ánh mắt cô ấy tràn đầy hi vọng, toàn thân như phát ra một thứ ánh sáng lạ...

Lúc Huỳnh Lệ Anh như thế này, đẹp lạ lùng...

Thích...

Tìm nó đập mạnh một cái...

- Được! - Nó cười rồi quay mặt đi, mặt đỏ dần lên. Trước kia luôn thấy vẻ mặt điệu đà, kênh kiệu của Huỳnh Lệ Anh mà quên mất cô ấy thực sự rất xinh đẹp. Hôm nay nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu đó thì...

...ôi, vết thương hết đau rồi...

Huỳnh Lệ Anh được chấp nhận, cười tươi rồi chạy đến đi cạnh nó, vừa đi vừa nói luôn mồm:

- Vy Khánh, em thích ăn gì nhất?

- Đồ ăn vặt.

- Em thích đi đâu nhất?

- Ở nhà.

- Em thích con gì nhất?

- Người.

- Em thích ai nhất?

-...

- Sao không trả lời? - Huỳnh Lệ Anh cụp đuôi lại, chớp chớp mắt.

- Vô vị quá. - Nó nhìn Huỳnh Lệ Anh một lượt rồi trả lời. - Chị toàn hỏi mấy câu ở đâu đâu..

Huỳnh Lệ Anh ồ lên một tiếng, vừa đi vừa im lặng suy nghĩ. Đường như cô có điều muốn hỏi, rất muốn hỏi mà cứ dằn dà mãi chưa hỏi được.

- Có chuyện gì chị nói đi. - Nó cảm thấy tình hình cứ áp a áp úng của Huỳnh Lệ Anh như thế này rất chi là khó chịu nên ra đề nghị.

- Chị nói điều này, em đừng để ý nhé.

Huỳnh Lệ Anh cẩn thận hỏi thăm.

- Được rồi, chị nói đi.

- Thực ra...em có biết...lý do chị luôn nạt nộ em, chèn ép em là gì không? - Huỳnh Lệ Anh lưỡng lự hỏi.

- Vì nhìn tôi không vừa mắt à? - Nó thẳng thắn trả lời.

- Không hẳn...

- Thế vì cái gì?

- Vì Hàn Phong..thích em...- Huỳnh Lệ Anh đỏ mặt cúi đầu. Nó chợt rùng mình một cái, hai tai cũng nóng dần lên.

- Ai nói với chị thế? - Nó nhú mày.

- Chị...chị tự cảm thấy thế.

- Haha...cứ coi như trực giác chị quá kém đi. - Nó giả vờ bình tĩnh nhưng tim cứ đập ngày một nhanh. Haizzz...đúng là trên bảo, dưới không nghe mà.

Huỳnh Lệ Anh cười nhạt:

- Thật đấy, Hàn Phong anh ấy...thực sự rất thích em. Chị đã từng nhìn thấy anh ấy trong phòng hội trường, ngồi im lặng một hồi rất lâu chỉ để nhìn ảnh em thôi..

- Thôi thôi, mắt chị hoa rồi đấy. Đừng ở đây làm nhảm nữa, chúng ta tìm đường về. - Nó cắt ngang cuộc hội thoại của Huỳnh Lệ Anh. Nếu nghe tiếp, nó lại mất ngủ mất...

Huỳnh Lệ Anh bối rối, nhưng vẫn đi theo nó tìm đường về. Rừng rậm âm u, không biết có gì nguy hiểm không đây...

Đi được một đoạn dài nữa, bên tai nó văng vẳng tiếng gọi của Dương Hàn Phong. Nó vội quay lại nhìn Huỳnh Lệ Anh:

- Giọng của Hàn Phong?

- Đúng rồi. - Huỳnh Lệ Anh cười mà nuốt nước mắt vào trong. Cuối cùng thì...người mà hần gọi tên vẫn không phải là cô ấy.

- Dương Hàn Phong! Tôi ở đây! - Nó gân cổ gào.

Dương Hàn Phong đã nhìn thấy nó và Huỳnh Lệ Anh, vẻ mặt như bắt được vàng, vội vàng chạy đến. Đang định ôm nó vào lòng thì bị một phần tử khác đẩy ra.

- Lâm Thiên Khánh? - Nó cựa quậy, Lâm Thiên Khánh lúc này đang ôm chặt lấy nó.

Chưa để cậu trả lời, Dương Hàn Phong đã bỏ nhào tới, kéo Lâm Thiên Khánh ra.

- Buông ra. - Hần bực mình, kèm theo lời nói là một lực đẩy khá mạnh làm cho Lâm Thiên Khánh văng ra một xó.

Hần nhìn thấy vết thương dài trên tay phải nó, thất kinh kêu lên:

- Tay em...làm sao?

- Không có gì đâu. - Nó trả lời.

- Em có nói không hả? - Hần gắt lên.

- Tay Vy Khánh vì cứu em nên mới bị như vậy, anh đừng trách cô ấy. - Huỳnh Lệ Anh rụt rè nói.

Dương Hàn Phong nhú mày:

- Tại sao lại cầm được máu? Máu của Vy Khánh vốn không cầm được?

- Ở những khu rừng nguyên sinh như thế này thường có một loại lá gọi là lá Bồ Đề. Lá này lúc tươi, mới hái gỡ nát đắp lên thì máu gì cũng cầm được. - Huỳnh Lệ Anh giải thích.

Nghe Huỳnh Lệ Anh kể hết sự tình, cả Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đều xúm lại hỏi thăm nó. Nhưng rồi mọi sự quan tâm lo lắng bị nó đánh phủ đầu, kéo mọi người về khách sạn Nam Vương.

Nhóm “người tới cổ” tìm được kho báu là chiếc chìa khóa ở dưới hai mảnh ghép trái tim, phần quà ở trong một chiếc rương nhỏ. Cần lấy chìa khóa đó để mở rương ra. Tưởng gì, bên trong là một đôi đồng hồ. Hần chẳng đoái hoài gì đến, để cả cho Huỳnh Lệ Anh.

Vết thương của nó đã được sát trùng và băng bó cẩn thận. Buổi chiều vốn là lịch đi xem kịch “Truyện Kiều” do người dân tộc “cosplay” nhưng nó bị cầm tiết đi vì vết thương. Nó vùng vằng, đòi đi cho bằng được.

Kết quả...

Buổi chiều, 2 giờ cả nhóm đã tụ họp đông đủ tại một cái rạp nhỏ cách khách sạn tầm 100m, nơi đó đang có kịch Truyện Kiều chuẩn bị ra mắt. Nó nôn nóng muốn được nhìn Thúy Kiều

như trong truyện lắm rồi, con gái ở đây còn rất xinh như vậy nữa. Không biết Thúy Kiều sẽ cực phẩm như thế nào.

Nhưng...đôi không như mơ.

Dàn diễn viên vừa xuất hiện, đã làm nó muốn ngã bổ chửng ra phía sau. Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh càng ngạc nhiên hơn. Bộ khu này hết gái xinh rồi hay sao mà để một người như thế kia cosplay Thúy Kiều nhỉ?

Người đóng vai Thúy Kiều là một cô gái độ 25-27 tuổi, tóc rẽ t্রে búi tròn mộ cực trên đỉnh chòm, số tóc còn lại xỏa xuống. Khuôn mặt trang điểm cầu kì đến phát sợ với cách ăn mặc “cô diên” mà theo lời nó thì quần cái rèm cửa vào có khi còn đẹp hơn. Chân đi đôi dép tồ ơng màu tím ma mị dưới lớp váy lòa xòa. Thật chẳng ra làm sao.

- Tôi...tôi đi tìm nước uống. - Lâm Thiên Khánh tái xanh cả mặt. Huỳnh Lệ Anh cũng không kém, vội chạy theo:

- Tôi đi với.

Mọi người xem kịch bắt đầu ồn ào, nó lắc đầu:

- Hoa ghen thua thắm, liều hờn kém xanh...- Nó vừa nhìn vừa lẩm bầm.

- Em nói cái gì đấy? - Dương Hàn Phong nói nhỏ.

- Tôi nghĩ là cây liều nó mà thấy bà này liều đang rù cũng phải dựng ngược lên, ít nhất là buổi đêm. - Nó thì thào.

Hắn cười, giọng cười mà nó thích nhất. Chính là cái giọng cười khi hắn nghiêm túc ấy.

Nó chột ngược lên nhìn hắn, thấy hắn dưới bộ dạng này, tự dung thấy lòng mình thật ảm áp.

Và rồi...Kim Trọng cũng xuất hiện. Lần này càng làm cho khán giả hoang mang hơn. Haizz, rốt cuộc là kịch Truyện Kiều hay kịch Chí Phèo vậy?

Kim Trọng kia là một người trạc 29 tuổi, thân tầm bảy thước, vai tầm ba thước. Ăn mặc thì cứ như thẳng ở trong xó nhà chui ra. Cái áo xè tà màu blue lá chuối cùng với cái quần màu vàng thật tôn lên cái chân đầy lông lá của anh ta. Lông chân của anh ta dài đến nỗi mang đi cột nơ cũng được.

Aiz, lỗi không phải do anh, Kim Trọng ạ, mà lỗi là do đũa nào cho anh lên đây cosplay kia.

- Chọc mù mắt tôi đi. - Nó chán chường nhìn.

- Công nhận nhìn chán thế. - Hắn hùa theo.

- Nhìn cái mặt đã biết yếu sinh lý, thảo nào Kiều tha đi làm kĩ nữ chứ éo chịu gã cho. - Nó nói mấy câu bông đùa.

Hắn chăm chọc:

- Nhìn qua đã biết yếu sinh ký. Vậy em nhìn mặt tôi xem yếu hay khỏe?

Tưởng nó sẽ ngại ngùng đỏ mặt, ai ngờ, nó lại cười gian tà, nhón chân lên, khề nói nhỏ vào tai hắn:

- Có một số thứ...muốn biết thì phải...thử mới được.

- Em có muốn thử không? - Hắn cười còn gian hơn nó.

- Biến thái. - Nó vỗ vào má hắn một cái, ngừng giây xem tiếp. Còn hắn thì...cái mặt oan ức hiện rõ mấy chữ “Rõ ràng là em biến thái trước mà?”

Rồi từng người, từng diễn viên lên show mặt, nó ưng mỗi Thúy Vân và Hoạn Thư. Haiz, thế quái nào mà để hai nữ phụ còn đẹp hơn nữ chính.

Đến cảnh Thúy Kiều - Kim Trọng đang tán tỉnh nhau trong vườn đào. Kiều đang ngồi ngắm trăng thì đột nhiên nhìn Trọng, cười nhẹ. Kim Trọng nhìn nàng, dịu dàng hỏi:

- Sao nàng lại cười ta?

- Vì mặt chàng dính đất kia, để ta lau hộ.

Nó nhìn cách hai diễn viên đóng mà rợn không chịu được, bèn nhún vai mấy cái. Dương Hàn Phong muốn trêu nó vài câu, bèn nhại lại:

- Sao nàng lại cười ta?

- Cười vì chàng nhìn như thẳng ngiên vậy. - Thúy Kiều phiên bản lỗi! - Mạch Vy Khánh đáp lời.

Hắn cong mọe đầu lưỡi...

Xem hết vở kịch, đó là sự dừng cảm lớn...

À, xem xong kịch mà chẳng thấy Lâm Thiên Khánh và Huỳnh Lệ Anh quay lại. Biết ngay mà, thế nào cũng lại tìm có trốn về khách sạn. 5 giờ chiều rồi, thu dọn hành lí về nhà thôi.

Đúng 8 giờ tối, nó đã có mặt ở nhà. Vừa vào nhà, đã thấy một bảy người siêu hóng ngồi giữa bàn uống nước. Mấy người đó thấy nó và Dương Hàn Phong về thì nhảy xỏ tới, hỏi:

- Du lịch vui không hai em ơi? - Minh Khang.

- Trải nghiệm được những gì rồi? - Hạo Thiên.

- Có vui không? - Tuệ San.

- Ăn được tí nào chưa đại ca? - Nhật Huy.

Bốn câu hỏi, hần chỉ trả lời mỗi một câu duy nhất.

- Ăn được, nhiều.

Nói rồi nhìn Nhật Huy cười sở khanh.

Nói chuyện thêm một tí nữa, cũng là hơn 10 giờ tối. Mọi người giải tán, ai về nhà nấy. Thế là hết không khí Tết rồi, từ nay lại phải vui đầu vào học thôi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Là tôi

Trở về với nhịp điệu học hành tập nập, thời gian nó ở nhà cũng không còn nhiều như trước. Đi học gần hết tuần, chiều rảnh lại sang nhà Lâm Thiên Khánh nhờ cậu chỉ bài. Dương Hàn Phong ra Tết cũng bận bù đầu với đồng tài liệu học sinh lớp 12 chờ xử lý. Nhật Huy dạo này rất ngoan, ngoan đến nỗi hần không tìm ra một điểm nào để bắt cậu làm việc thay cho mình.

Một tháng sau...

Buổi chiều nắng nhẹ tại trường trung học nào đó...

- Phù...trường chết rồi chứ! - Dương Hàn Phong ngả người ra phía sau, đặc ý nhìn chồng tài liệu đã xử lý hết nằm trên bàn. Hần không tham gia vào đội tuyển học sinh giỏi, cũng không tham gia vào CLB thể thao nên ngoài thời gian trên lớp ra thì hần rất rảnh. Nhưng thời gian rảnh đây hần đổ hết vào công việc của trường, giờ mới được “rảnh thật” nên rất hí hứng móc điện thoại ra, gọi cho nó.

- Vy Khánh...! - Giọng hần uể oải bên kia đầu dây.

- Sao? - Nó hỏi.

- Em đang ở đâu vậy?

- Nhà Lâm Thiên Khánh, có gì không?

- Em sang bên này được không?

- Tôi bận rồi, để mai nhé! Anh đi nghỉ đi. - Nó nói xong rồi cúp máy.

Hần thở dài, nhìn vào màn hình một lúc lâu. Đau đầu quá...

Lâm Thiên Khánh cầm ly sữa đặt lên bàn, mỉm cười hỏi:

- Ai vậy?

- Dương Hàn Phong, không biết anh ta làm cái gì mà nghe giọng uể oải lắm.

Nó không giấu nổi sự lo lắng trong lòng.

- Sao cậu không sang bên đó với anh ta? - Lâm Thiên Khánh cười cho có lệ.

- Tôi...sợ phiền anh ấy nghỉ ngơi...

Lâm Thiên Khánh liền quay mặt ra phía cửa, giấu đi sự đau lòng đang hiện rõ trong đôi mắt. Cậu ghen tị, ghen tị với Dương Hàn Phong.

***

Sáng hôm sau...

Trên lớp 10A3, hai con khủng long bạo chúa đang rầm rầm đuổi nhau. Mai Anh cầm nguyên đôi tông lao không biết của đứa nào, chạy đi rượt đuổi Hoàng Nhật. Cậu chàng vừa chạy vừa cầm ly trà sữa, vẻ mặt thay đổi đến buồn cười.

Cả lớp nhìn hai đứa, lắc đầu chán nản. Hôm nào cũng gây nhau, đến chịu.

- Thằng kia! Trà trà sữa cho tao! - Mai Anh gào lên.

- Không trả, làm gì nhau! - Hoàng Nhật lè lưỡi.

Hoàng Mai Anh khề gừ lên một tiếng, chạy với tốc độ ánh sáng, chẳng mấy chốc đã bắt được Hoàng Nhật. Cậu chàng giãy giụa kiểu gì làm rơi ly trà sữa xuống đất.

Tìm Mai Anh cũng theo nó mà rơi bộp xuống sàn nhà...

- Hoàng...Nhật!!!- Tiếng hét của Mai Anh có sức công phá đến nỗi, chiếc rèm cửa đang lặng gió tự nhiên bay phấp phới như gặp cuồng phong.

- Mai Anh...tôi xin lỗi mà! - Hoàng Nhật cố gắng xin lỗi nhưng vô tác dụng.

- Cậu thích gà luộc hay chuối xanh? - Mai Anh trợn mắt lên, chuẩn bị cho một con thịnh nộ đổ xuống người Hoàng Nhật.

- Tôi thích cậu. - Hoàng Nhật hồn nhiên trả lời.

-!!! - Quái, con giận bay đầu mất tiêu rồi?

Mai Anh bỏ cổ áo cậu chàng ra, đỏ mặt quay đi thẳng.

Nó cười thầm, dễ thương thế không biết!

Ra về, loa phát thanh của lớp - cũng chính là cô nàng vừa đỏ mặt ngại ngùng kia - chạy như ma đuổi từ dưới văn phòng lên, hét hải:

- Drama cực mạnh mọi người ơi!

Cả lớp xôn xao:

- Chuyện gì cơ?

- Trường Chiêu Thánh vừa gửi thư thách đấu bóng rổ. Ba ngày nữa tại sân vận động trường mình. Bây giờ họ đang thử sân ở dưới kia kia!

Cái gì cơ?

Chiêu Thánh?

Bóng rổ?

Tìm nó đập ngay một nhanh, hơi thờ chừng lúc căng ngắt quãng. Mọi người đã đổ xô xuống dưới sân bóng xem, chỉ còn nó và Lâm Thiên Khánh vẫn đứng im một chỗ.

- Cậu sao thế? - Lâm Thiên Khánh nhăn trán hỏi.

- Không. - Nó dứt khoát.

- Có lẽ sẽ gặp lại người cũ đấy. - Lâm Thiên Khánh bất ngờ cong môi đầy quý dị.

- Ai cơ? - Nó tưởng chỉ mình nó gặp lại người cũ cơ chứ?

- Bạch Lăng Tiêu.

Ừ nhỉ, tại sao nó lại quên khuấy đi mất cái tên này.

- Cậu ở đây nhé. Tôi về trước. - Lâm Thiên Khánh nhẹ nhàng xoa đầu nó. Cậu lại cúp học chiều nữa rồi..

- Ừm. - Nó cười.

Lâm Thiên Khánh đi khỏi, nó đi đi lại lại trong phòng với vẻ mặt rầu rĩ. Bóng rổ là môn thể thao yêu thích nhất của người đó. Lần này trường cậu ta thách đấu bóng rổ, khả năng cao là người đó cũng sẽ tham gia.

Nó xách cặp đi xuống Canteen mua vài thứ ăn vặt thì vô tình đụng phải một người. Người đó vừa nhìn thấy dáng vẻ của nó thì bất ngờ lên giọng:

- Ê, con lùn kia. Mày không có mắt à?

- Tôi xin lỗi. - Nó cúi đầu.

- Ha, tưởng thế nào. Gái trường Hoàng Kỳ cũng chỉ đến thế này thôi à? - Cô ta cười khẩy. Nó khẽ liếc thấy bộ đồng phục của Chiêu Thánh.

- Chú ý tôn trọng. - Nó đánh thép nói.

- Mắt đã không ra mắt lại còn đòi người khác tôn trọng. - Cô ta cắn một miếng khoai tây, vừa nhai nhai vừa nhìn nó với nửa con mắt.

Đúng lúc đó, một dáng người con trai cao ráo lướt đến từ phía sau. Mùi hương quen thuộc đến cay mũi cứ thế mà xộc thẳng lên não nó.

- Anh...- Vừa nhìn thấy người con trai kia, cô nàng hotgirl liền nũng nịu gọi.

- Có chuyện gì vậy? - Vừa âu yếm nhìn cô gái, chàng trai cũng quay mặt lại nhìn nó. Khoảng khắc ấy, cả hai trái tim đều như ngừng thờ.

Tay nó bắt đầu run lên, ánh mắt vốn rất đánh thép nhìn cô gái đột nhiên mềm nhũn. Con người này...lâu lắm rồi nó không gặp. Mùi hương này, lâu lắm rồi nó không ngửi qua. Ánh mắt dịu dàng kia, đã lâu rồi nó chưa được nhìn thấy...

Tất cả, đều xa lạ đến rùng mình.

- Vũ...Minh Huy...- Nó bất giác gọi tên người kia.

Người kia cũng chẳng ái ngại gì, ánh mắt nhìn nó hờ hững, chứa đựng một chút coi thường:

- Phải. Là tôi. Lâu rồi không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bọn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chúng ta là người yêu cơ mà

Nó khẽ điều chỉnh lại nhịp thở. Người từng thương thôi mà, rác rưởi thôi mà. Nó đã sớm không còn cảm giác gì nữa rồi.

Chẳng qua chỉ là...một chút chưa quen, một chút phản ứng tự nhiên thôi!

Mới có hơn sáu tháng chưa gặp, vậy mà cô bạn gái cậu ta dùng để rũ bỏ nó đã đi đâu mất.

Trăng hoa không chịu được mà. Nếu bây giờ nó còn tỏ ra yếu đuối nhu nhược, sẽ bị cậu ta quăng cho một chữ “khinh” vào mặt.

Cậu ta trong kí ức kia đã không còn chỗ cho nó, thì hà cớ gì nó phải bận tâm cậu ta?

- Mạch Vy Khánh. Trông cậu có vẻ không được dễ chịu cho lắm nhỉ? - Vũ Minh Huy vui vẻ nhìn nó, không ngờ nó còn lưu luyến cậu ta đến vậy. Cậu vừa nói vừa ôm lấy cô hotgirl kia.

Một giây sau...

Nó nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh Huy khiến cậu ta nổi da gà. Ánh mắt này...thật không đúng chút nào.

- Cậu có thấy ai đứng trước mặt cậu mà tỏ ra dễ chịu chưa?

Cậu nói đáp trả đầy danh thép này...lại càng không đúng hơn.

Đây có phải Mạch Vy Khánh mà cậu ta quen nữa không trời?

Cô gái giật giật tay áo Vũ Minh Huy:

- Anh quen con nhỏ mặt mũi này à?

- Ừm. Bạn cùng lớp hồi trước thôi. - Cậu ta vừa nói vừa nhìn nó. Sự thân thiện lạ lùng của nó khiến cậu ra hơi ngạc nhiên.

- Ra vậy. Thôi bỏ đi, nể mặt mày là bạn cũ của người yêu tao, tao tha cho lần này vậy.

“Làm như tôi sợ cô không tha cho lắm vậy” - Sao nó cứ cảm thấy gu người yêu của tên cận thị này có vẻ lạ. Toàn mấy đứa không nào thôi thể nhỉ?

Ừm, chắc hồi trước nó cũng không có não nên mới thích cậu ta.

- Yên Nhi, em đi ra sân báo với anh Tiêu là anh sẽ vào muộn một chút. Anh muốn nói chuyện với bạn cũ một lát. - Vũ Minh Huy xoa đầu cô người yêu. Cô ta những nhiều một lúc rồi mới ngoáy móng đi thẳng.

Minh Huy khẽ cười, nhìn bộ dạng lúc này của nó khá khác so với hồi đó. Xinh hơn nhiều rồi.

- Đạo này cậu xinh hơn đấy nhỉ?

- Một con nặng bay ra khỏi đồng cỏ thì tất nhiên nó phải sạch sẽ, thơm tho hơn rồi. - Nó không thèm nhìn cậu ta mà chăm chọc.

Xa nhau lâu như vậy rồi, mà tính bướng bỉnh của nó vẫn không thay đổi. Vũ Minh Huy dù đã khá quen với việc này, nhưng không thể chấp nhận nổi việc nó ám chỉ cậu ta là đồng cỏ.

- Sao cậu lại tự coi mình là con nặng bần thiêu vậy chứ? - Vũ Minh Huy vặn lại. Trong thời gian quen nhau khá dài, cậu ta cũng học hỏi được nó đôi chút.

Nhưng tất nhiên, học trò không bao giờ thắng được sư phụ. Cậu ta tức lòi mắt khi nghe câu trả lời của nó:

- Con nặng khi chết đi có thể hóa thân thành những con vật khác cao cấp hơn. Còn đồng cỏ thì ngàn năm vẫn là đồng cỏ thôi.

- Cậu...- Vũ Minh Huy tức đỏ mặt. Rồi lấy lại bình tĩnh, không thể động tí là nổi con lên được. Mất hình tượng.

- Trông đáng vẻ cậu như thế này, chắc...chưa có người yêu đâu nhỉ? - Vũ Minh Huy liếc mắt sang đề tài khác. Cái đề tài mà cậu ta chắc chắn rằng nó sẽ phải cúi mặt ngậm mồm.

- Có gì không được à? - Nào nó bắt đầu bế tắc.

- À, không. Chỉ là thấy lạ khi đã lâu như vậy rồi mà cậu vẫn chưa tìm được người yêu thôi. Hay là...

Sau khi chắc chắn nó vẫn còn độc thân, Vũ Minh Huy cố tình nhìn nó, hai chữ "hay là...", về sau của câu đó đến 90% là "chưa quên được tôi sao?".

Ha...đúng là thứ ảo tưởng. Nhìn cậu ta xem, so với Dương Hàn Phong thì còn thua xa cả mười dặm phổ!

Ồ hay...sao nó lại so sánh với Dương Hàn Phong nhỉ? Haizz, nó ăn phải bả rồi!

- Sao không trả lời? Chưa có người yêu là chưa muốn hay vẫn còn thích tôi vậy? - Lần này Vũ Minh Huy kia đánh thẳng vào trực diện, không có chút che đậy nào.

Nó nghĩ bụng "Xin lỗi đi, vất kĩ cũng chẳng còn giọt tình cảm nào. Làm như mình có giá lắm vậy!"

Nó còn chưa trả lời, thì một cánh tay đã quàng qua cổ nó, nói một câu như tát thẳng vào mặt Vũ Minh Huy:

- Là do quá nhiều người theo đuổi.

Ồi..

Nhìn vẻ mặt của Vũ Minh Huy lúc này thật muốn cười cả buổi sáng ^^

Dương Hàn Phong cứ thế mà khoác vai nó, ánh mắt khiêu khích nhìn Vũ Minh Huy. Ồ, mắt nhìn của phu nhân quả thực không tồi. Cũng đẹp trai, cao ráo đấy chứ.

- Hàn Phong. - Nó cười, trước giờ rất hiếm khi nó gọi hắn mà không nhắc cả họ lẫn tên. Lần này đột nhiên chỉ gọi tên làm tim hắn muốn tan thành nước.

Vũ Minh Huy cười như không:

- Sao cậu nói cậu chưa có người yêu?

- Tôi nói tôi chưa có người yêu bao giờ chứ? - Nó nhướn mày nhìn cậu ta, rồi lấy tay búng nhẹ vào mũi Dương Hàn Phong. - Cục phẩm.

Hắn nhìn nó "Dám lợi dụng tôi để đối phó với loại người này, tôi phải đòi trả công!"

Vũ Minh Huy bật cười, nụ cười đáng ghét nhất mà nó từng thấy:

- Ngoài trông tượng đấy. Cậu không phải là vì xấu hổ quá nên nhờ người đóng giả làm người yêu cậu chứ?

- Có phải ai cũng như cậu đâu. - Nó nhẹ nhàng cười một cái.

- Cũng ghê gớm nhỉ. Không biết anh người yêu của cậu có biết chơi bóng rổ không?

Nó khẽ nhìn Dương Hàn Phong, hắn chỉ nâng nhẹ cánh môi:

- Từng chơi qua.

- Không ngại nếu thay mặt cả hai trường, tôi chơi với anh một bàn chứ? - Ý thế là một bóng rổ-er giỏi nhất trường Chiêu Thánh, Vũ Minh Huy không ngần ngại đòi tỉ thí với Dương Hàn Phong.

- Được. - Cậu trả lời đồng ý phát ra từ miệng hắn cứ như là gió thoảng qua, hoàn toàn không chút dụng tâm.

- Vậy ba ngày nữa, 8 giờ, ở sân bóng.

Vũ Minh Huy cười coi thường, quay đi.

Dương Hàn Phong chẳng thèm liếc nhìn đối thủ một giây nào nữa, tất cả sự chú ý đều tập trung nhìn nó ở góc này. Còn nó thì nhìn Vũ Minh Huy mãi cho đến khi cậu ta khuất hẳn.

- Anh nhìn cái gì? Có biết chơi không vậy hả? Tôi cứ thấy không yên tâm thế nào ấy.

- Baby, em nhìn mặt tôi xem có gì không an tâm không?

- Gì mà baby, anh cắt cái chữ đầy vào mồm cho tôi.

- Không được sao? Chúng ta là "người yêu" cơ mà? - Hắn xấu xa cười.

- Ai nói...ai nói vậy chứ!

- Ai vừa nói ấy, tôi không biết đâu. - Hắn tròn mắt suy nghĩ, rồi lại lợi dụng bóp má nó một cái.

Nó đẩy hắn ra, chống nạnh, mạnh mẽ nói:

- Nể mặt hôm nay anh giúp tôi lên mặt với tên cặn bã đó. Tôi mời anh ăn kem.

- Tôi có thể phát biểu cảm xúc khi được người yêu mời đi ăn kem không? - Hắn ôm cánh tay nó.

Nó mỉm cười, nụ cười càng lúc càng tươi. Kéo hắn xuống Canteen, chùm hoa trên cành cây bỗng nhiên nở rộ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Bình chân như vại

Hai tiếng đồng hồ sau, chính xác mới là hơn một giờ chiều. Tại tất cả các góc sân, lớp học của trường Hoàng Kỳ đều nổi đình nổi đám lên một vài chuyện...

- Bão giạt cấp 11, 12, biển động dữ dội! - Mai Anh trịnh trọng vút ngay cặp sách xuống bàn. - Trường Chiêu Thánh muốn thay đổi hình thức thi đấu, sẽ đấu 1: 1 với hội trưởng của chúng ta đấy!

Cô nàng vừa hóng được chuyện ở dưới sân, mới nghe cô còn tưởng cô nghe nhầm. Ai ngờ...

- Giờ mới biết à, bà hóng? - Hà Linh cầm đầu một hội tám chuyện đang ngồi trong góc lớp, bảy giờ mới đáp lại Mai Anh.

- Sao các cậu biết nhanh thế?

- Fan chân chính của anh Phong mà, chuyện của anh ý tất nhiên tôi phải đi hóng rồi! - Hà Linh phẩy tay.

- Chết mất. Cái tên đòi thách đấu đấy thật chán sống rồi sao?

- Chưa chắc đâu. Nghe nói tên cầm đầu đội bóng bên đấy cực trâu luôn. - Một tên con trai ngồi trên bàn giáo viên lắc đầu nói.

- Trâu thế nào cũng khó qua được đại hội trường của chúng ta! - Hà Linh đứng lên, tay chống nạnh.

Nó vừa vào lớp, thấy cảnh ồn ào của hội bà tám kia thì thở dài thườn thượt. Các cậu cũng nên cảm ơn tôi đi, không có tôi thì các cậu còn lâu đã có drama để mà hóng.

Lâm Thiên Khánh cúp học chiều, nó đâm ra chán nản, ra chơi rảnh rồi tự nhiên muốn chạy lên phòng hội trường ngồi chơi chút.

Đang đi, bỗng nhiên, nó nghe gọi:

- Vy Khánh!

- Chị Lệ Anh. - Nó mỉm cười. Từ hôm đi du lịch về, tình cảm giữa nó và Huỳnh Lệ Anh rất tốt. Nó phát hiện ra Huỳnh Lệ Anh rốt cuộc cũng không quá khó ưa như nó tưởng.

- Em đang định lên phòng hội trường hả? - Cô cười dịu dàng.

- Vâng.

- Chị đi theo với.

- Chúng ta đi.

Cạch...

Nó vẫn giữ thói quen mở cửa ra phải đóng cửa vào, bên trong vẫn là những con người quen thuộc. Tất cả đều đang trầm ngâm suy nghĩ, trừ Dương Hàn Phong.

- Sao thế nhỉ? Tại sao lại chỉ muốn đấu với mỗi mình thằng này? - Minh Khang uất ức nói. Trắng ra thì trong bốn người, ghét trường Chiêu Thánh nhất vẫn là Minh Khang. Anh dự là sau đợt này sẽ dẫn cho bọn kia một trận lên bờ xuống ruộng. Ai ngờ...

Haiz, cuộc sống mà.

- Tôi nghĩ là họ chỉ muốn thử tài hội trường trường mình thôi. - Tuệ San nói.

- Vương Tuệ San, cô lại ngây thơ rồi. Vẫn là câu nói đó, do cô mới về trường nên không biết. Hoàng Kỳ và Chiêu Thánh là hai trường không đội trời chung. - Hạo Thiên tựa lưng ra phía sau, giải thích cho cô nương nào chỉ đơn giản là người tốt kia hiểu.

- Các anh làm gì mà căng. - Nhật Huy cười nghịch ngợm. - Mà tên giờ hơi đấy là ai thế? Dám thách đấu với cả đại ca.

- Nghe đâu là đệ nhất bóng rổ danh tiếng lũy lừng lắm. - Minh Khang thần nhiên.

Dương Hàn Phong chẳng quan tâm đến tên tuổi của tên chi ba ngày nữa là sẽ thành đối thủ của hắn. Vừa nhìn thấy nó bước vào, ánh mắt đã rạng rỡ hết cả lên.

- A, em đến rồi đấy à?

- Mọi người nói khan cả cổ, nó chẳng thèm nói câu nào. Vy Khánh vừa vào, mồm đã nhanh như cái máy. - Minh Khang nhìn hắn, bĩu môi.

Nó và Huỳnh Lệ Anh ngồi đối diện hắn và Nhật Huy. Trên bàn của cậu chàng lúc nào cũng có đồ ăn vặt.

- Chị dâu, trường Chiêu Thánh đó...

- Chú ngâm cái mồm lại hộ anh đi. - Hạo Thiên thấy Nhật Huy chuẩn bị câu hết thời gian nói chuyện của nó thì nhanh chóng lấp miệng cậu. Dù gì cũng chỉ có vài phút ngắn ngủi, phải tranh giành từng giây để nói chuyện với...crush chứ!

- Anh Hạo Thiên, làm gì cứ như đĩa phải vôi thế? - Nó cười hì hì.

- Không, anh chỉ đang...hoi ức vì không được thi đấu thôi. - Hạo Thiên giả bộ thờ dài. - Mà buổi chiều hiếm khi em lên phòng hội trường, sao hôm nay lại...

- Phải đi hóng chuyện chứ! - Nó cười tít mắt.

Dương Hàn Phong đang căn hướng dương, nhả phũ một phát, nói băng quơ:

- Ồ, mọi ngày cứ ru rú ở lớp với tên Lâm Thiên Khánh đó mà, còn quên mất mình là một thư kí đấy.

- Lâm Thiên Khánh hôm nay nghỉ rồi. Chán chết. - Nó thờ dài.

À, ra vậy. Là Lâm Thiên Khánh nghỉ học thì nó mới mò lên chỗ hắn.

Mạch Vy Khánh, em giỏi lắm.

Giỏi làm tôi tức điên lên đây này.

Nó bất ngờ bật dậy, hỏi:

- Mà anh không định tập luyện gì à?

- Cứ từ từ. Còn ba ngày nữa cơ mà. - Hắn dừng dừng rung đùi căn hướng dương.

- Cứ dừng dừng đi, thua sắp mặt ra lại xấu mặt cả trường.

Nó bấm bút. Có hai giọng nói trong cả đám đồng thanh:

- Yên tâm đi, danh dự cả trường thằng Phong nó không dám đánh đấm lung tung đâu!

Dương Hàn Phong cười nhẹ, vút vào cái vô hướng dương xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Trận đấu bóng rổ

Thấm thoát, ba ngày đã trôi qua. Vì hôm thi đấu là chủ nhật nên toàn trường được nghỉ, nhưng mà...nhìn quang cảnh toàn trường bây giờ thật không giống ngày nghỉ chút nào...

Đội cổ vũ, đội đi xem, đội bóng của cả 2 trường...xếp chặt ních cả sân bóng. Đội cổ vũ trường Chiêu Thánh quả thực vô cùng hùng dũng. Toàn hotgirl. Tuy trời vẫn se se lạnh nhưng cả đội vẫn vì thời trang mà phang thời tiết, quạt ngay bộ váy ngắn sát người.

Trong lúc chờ đợi, nó và Lâm Thiên Khánh gặp khá nhiều rắc rối do quá nhiều bạn nữ trường Chiêu Thánh đến làm quen với Lâm Thiên Khánh. Nhìn những cô nàng vòng nào ra vòng nấy, lại còn thêm bộ váy bó sát thể kia, chắc hẳn tên nào cũng thêm rồ dại.

Nhưng, trong mắt Lâm Thiên Khánh, bọn họ chẳng khác nào mấy đôn bánh tét đi động.

Mai Anh cầm ly nước ngọt trên tay, giật giật tay áo nó:

- Khiếp, gái bên Chiêu Thánh ngọt nước thế!

- Haizz...đợt này trường bên đấy làm hơi bị căng à...- Ngọc Vy lắc đầu nhìn.

Khôi cần nói, cả một dãy con trai trường Hoàng Kỳ đứng không mà nước dãi chảy ròng ròng. Kể cả Hoàng Nhật, ngay lập tức cậu đã bị Mai Anh xách cổ về chuồng.

- Nhìn gì nhìn ghê thế! Muốn chết à?

- Người ta có cái để nhìn thì tôi mới nhìn chứ, ai như cậu...- Hoàng Nhật nói lí nhí ba chữ cuối.

- Cái gì? - Độ thánh của tai Mai Anh cũng không phải dạng vừa.

- Ồ không...không.

Hoàng Nhật đành cất cái mắt của mình vào trong túi quần...

Rủ rủ...

Tiếng xe máy phân khối lớn phóng vèo vèo từ ngoài cổng vào. Từ xa nó đã nhận ra là một đám người trong đội bóng của Chiêu Thánh, dẫn đầu là Vũ Minh Huy đang đeo cô em hôm nọ, phóng đến với tốc độ kinh hoàng.

- Aaaaa...anh Huy với chị Nhi kia. Anh Huy giàu quá! - Những tiếng hò reo ầm ầm bên đội cổ vũ của Chiêu Thánh. Cậu ta hơi ngạc nhiên vì không thấy đám con gái trường Hoàng Kỳ reo hò cái gì cả.

Nhưng cậu ta không biết rằng, mấu chốt là ở chỗ với nhan sắc của Vũ Minh Huy còn lâu đã sánh kịp với hội trường của họ, mà đám con gái kia hầu hết là fan cứng của Dương Hàn Phong nên sớm đã chẳng có ấn tượng với khuôn mặt badboy kia rồi.

Nó còn nhận ra một người nữa...ồ, người quen nha. Bạch Lăng Tiêu, cũng lâu rồi không gặp.

Nó nhìn sang Lâm Thiên Khánh. Cậu cũng đang nhìn Bạch Lăng Tiêu với ánh mắt giễu cợt.

Một lúc sau, Bạch Lăng Tiêu lù lù chạy đến, đứng trước nó và Lâm Thiên Khánh:

- Hi! Chào đôi bạn trẻ. Lâu rồi không gặp!

- Bạch Lăng Tiêu, vốn định phân thắng bại với anh, nhưng lại lỡ mất rồi. - Lâm Thiên Khánh nhìn anh ta, khẽ nhếch lên một nụ cười tà mị.

Trong không khí, nó nghe tiếng Bạch Lăng Tiêu khẽ “xì” một cái.

Trong lòng không khỏi khinh thường Bạch Lăng Tiêu. Người gì đâu mà vô duyên, đã thế còn kiêu căng hống hách.

Lát nữa sẽ biết tay! Hứ!

Dương Hàn Phong hôm nay chẳng hề khoa trương lái xe vào trường, hoặc là đi đường bị công an còng cổ giữ xe rồi, hoặc vì lý do gì đó mà hắn đi bộ từ cổng trường đi vào. Theo phía sau là Nhật Huy, Hạo Thiên và Minh Khang. Sắc mặt cả bốn thằng đều lạnh như xác ướp, tỏa ra một thứ thần thái hút hồn. Top 4 đại mỹ nam hiện diện cùng một lúc, đúng là một trận đại não khuynh công.

Đám con gái Hoàng Kỳ lúc này mới bắt đầu ra sức hò hét chói tai. Đây mới thực sự là dàn mỹ nam thần tượng, chứ nhan sắc tầm tầm như đội bóng rổ trường Chiêu Thánh, vốn không có cửa để so với họ.

Đội cổ vũ trường Chiêu Thánh như nhũn cả người, rụng rời cả chân tay. Ngay cả cô người yêu Yến Nhi của Vũ Minh Huy cũng đàn cả mặt. Điều này làm nó buồn cười không chịu được.

Không biết làm cách nào mà Bạch Lăng Tiêu lại ổn định được đội cổ vũ trường hắn ta, cuộc thi 5 phút nữa là bắt đầu. Dương Hàn Phong đảo mắt tìm kiếm một hồi, tầm nhìn rơi trúng nó, nhanh chóng đến gần, đưa cho nó chai nước khoáng.

Ánh mắt Lâm Thiên Khánh sa sầm xuống, tức tối nhìn Dương Hàn Phong.

Cả đám học sinh gần đó ò ò lên một tiếng vừa ngạc nhiên vừa tiếc rẻ. Nhất là đám bên Chiêu Thánh. Họ còn tưởng hán là hoa chưa chủ chứ, ai ngờ đã có người trong lòng rồi.

Yến Nhi nhìn nó đến đờ cả người, không ngờ loại tầm thường như nó mà có thể được một soái ca để tâm đến như vậy, xinh đẹp như cô ta chắc chắn...phải được hơn như vậy chứ!

Ý nghĩ đó thoáng qua đầu của Yến Nhi, cô ta khẽ liếc nhìn Vũ Minh Huy, trong lòng đầy toan tính.

Nhưng mà người ngạc nhiên nhất vẫn là nó. Người trong cuộc tất nhiên hiểu rõ hơn người ngoài, nhưng nó vẫn không ngờ hán lại làm như thế trước đám đông như thế này. Thế diện của hán, thực sự không cần sao?

Cuộc thi đấu...bắt đầu.

Tài năng dẫn bóng của Vũ Minh Huy quả thực không tệ. Không, phải nói là vô cùng tốt. Vũ Minh Huy vừa vào trận đã thể hiện khả năng tuyệt vời đó của mình, thế mà Dương Hàn Phong lại cứ vẫn vơ, nhón nhơ không phòng bị gì.

Một cú ném bóng 3 điểm ngon lành thuộc về Vũ Minh Huy.

Đội cổ vũ trường Chiêu Thánh reo hò ầm ĩ. Hóa ra đội trưởng Bạch Lăng Tiêu nói đúng, hội trưởng này chỉ được về ngoài ưu tú hơn người, chứ thực ra là một kẻ vô dụng, không có tài cán gì cả.

Đám fangirl nhà Dương Hàn Phong tuy hơi hụt hẫng một chút, nhưng vẫn ra sức cổ vũ. Họ luôn tin tưởng ở hán.

15 phút sau đó, Vũ Minh Huy liên tiếp úp bóng vào rổ, ghi được 18 điểm. Còn hán vẫn vòn vẹn con số 0. Đúng lúc ấy thì tiếng còi vang lên, nghỉ ngơi 5 phút.

Vũ Minh Huy được tăng bốc như thần, lại ném ánh nhìn khinh thường về phía Dương Hàn Phong.

Mạch Vy Khánh đứng là vẫn không ra gì, bạn trai cô ta cũng là loại chẳng ra gì.

Dương Hàn Phong vẫn cười tươi tiến về phía nó. Nó nhăn mặt, đưa chai nước khoáng cho hán:

- Này, anh chơi kiểu gì thế?

- Không có động lực.

- Fangirl đông như thế còn không có động lực à? - Nó lườm hán.

- Em chưa cổ vũ cho tôi chứ nào. - Hán ngừng nguẩy. - Cổ vũ đi, tôi chơi nghiêm túc.

- Cổ lên.

- Kiểu gì thế? - Hán nhăn mày. - Lại đi. Phải nói là “Anh có lên”.

Nó cảm thấy đuôi mắt cứ giật giật, cuối cùng cũng phải chiều theo ý hán:

- Anh...cổ lên.

- Ngoan. - Hán véo nhẹ mũi nó, nhìn nó bằng ánh mắt cưng chiều. - Nhìn này.

Cuộc thi đấu lại bắt đầu, Vũ Minh Huy vẫn thể hiện mình là một cao thủ dẫn bóng, khi bóng sắp bay tới rổ, đột nhiên lại bị lực cản từ tay hán hất văng ra xa.

Đám fanfirl hò hét ầm ĩ.

Vũ Minh Huy vẫn không lùi bước, phòng bị vô cùng chặt chẽ, quyết không để hán ném vào rổ. Hán nhìn đường chuyển động một giây, rồi vọt lên, tiến thẳng về phía rổ.

Vũ Minh Huy lập tức nhảy lên đỡ bóng.

Ồ, bóng...đâu phải ở đó?

Dương Hàn Phong đã chuyển bóng sang quỹ đạo bên phải, xoay một vòng quanh người Vũ Minh Huy, ngon lành ném cú bóng 3 điểm vào rổ.

Tiếng hét vang lên ngập trời. Tiếng cổ vũ rầm rộ khắp nơi. Đội cổ vũ nhà Chiêu Thánh hết hồn, không ngờ tên hội trưởng này lại chơi họ một vỏ đau như vậy.

Cứ như thế, tỉ số giữa hai bên đã hòa nhau. Còn 3 phút cuối cùng, chỉ cần ai lấy được quả này, lập tức chiến thắng sẽ thuộc về người đó.

Vũ Minh Huy toát mồ hôi đầy mặt, tai đó ửng cả lên. Có vẻ này giờ cậu ta cũng mệt lắm rồi, phán đoán đường đi của bóng sai hết.

Cuối cùng, cũng phải dùng đến “thứ đó” rồi!

Vũ Minh Huy liếc nhìn Bạch Lăng Tiêu, anh ta khẽ gật đầu, cười lạnh nhạt một cái.

Thoắt cái, chiêu sát thủ của Vũ Minh Huy cũng được tung ra...

Là tuyệt chiêu “Quan Âm nghìn tay”.

Hai cánh tay cậu ta thoắt ẩn thoắt hiện trong không trung, với chiêu này, quả bóng có đi đường nào cũng không thể qua được.

Phía khán đài, nó toát mồ hôi nhìn tình hình trên sân bóng. Vũ Minh Huy từng thể hiện chiêu này cho nó xem, và chưa bao giờ nó thấy ai phá được chiêu này của cậu ta.

Nó còn cào rách cả ruột gan, lo sợ nhìn Dương Hàn Phong đang đập đập quả bóng xuống mặt sân. gương mặt vẫn bình thản, không chút gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Bước nhảy ánh sáng

Nhìn sự chuyển động đều đều của Vũ Minh Huy cũng đủ để chóng hết cả mặt. Hắn chẳng thèm nhìn nữa, vẫn dẫn bóng bình thường, tiến dần về phía rỏ.

Chiều Quan Âm nghìn tay này tuy rất lợi hại, nhưng nhược điểm của nó là vô cùng tốn sức. Hắn cứ cố kéo dài thời gian để Vũ Minh Huy thấm mệt. Mặt cậu ta thấm đẫm mồ hôi.

Còn một phút...

Cả khán đài dường như rơi vào biển lửa, ánh mắt đều đổ dồn về phía Dương Hàn Phong cứ như đùa cợt với trái bóng dưới sân, còn cánh tay Vũ Minh Huy cứ quay vù vù như quạt bão.

Bạch Lăng Tiêu nhìn hấn đầy khinh khinh, còn 30 giây nữa.

Vụt một cái, hấn nhảy lên, đập mạnh quả bóng xuống đất. Lập tức quả bóng nảy mạnh lên, hấn để cho quả bóng lọt vào giữa hai chân, còn tay về hướng di chuyển nhanh như cắt. Tốc độ nhảy của chân Hấn Hàn Phong còn nhanh hơn tay quạt bão của Vũ Minh Huy nữa, ánh nhìn của cậu ta có phần hoảng loạn.

Bạch Lăng Tiêu kinh hãi nhìn hấn, không phải chứ, tên này...đừng nói là hấn định dùng đại tuyệt chiêu kinh khủng nhất lịch sử bóng rổ đấy?

Không thể nào, đến huấn luyện viên còn không chơi được mà...

Cả sân bóng nín thở...

Hấn nhảy lên, nhảy qua đầu Vũ Minh Huy, luồn quả bóng xuống dưới chân, vèo một cái úp thẳng vào rỏ...

Bạch Lăng Tiêu rụng tim, vãi nổi, đó là bước nhảy ánh sáng đấy, tên hội trưởng này thế mà luyện được cả bước nhảy ánh sáng?

Điều này đến mơ anh ta cũng không bao giờ nghĩ tới...

Quả bóng vừa rơi xuống đất, tiếng còi vang lên kết thúc trận đấu, sân bóng như muốn nổ tung bởi tiếng hét hàng nghìn Hz của đám fan Dương Hàn Phong. Trường Chiêu Thánh như rụng rời, nhất là Vũ Minh Huy đang đỡ đỡ giữa sân bóng. Dương Hàn Phong ra tay quá nhanh, quá bất ngờ, cậu ta không thể ngờ được.

Kể cả cậu ta có là bóng rỏ-er giỏi cấp thành phố đi chăng nữa, cũng chưa từng chơi được bước nhảy ánh sáng. Tuyệt chiêu này đã bị thất truyền từ rất lâu, chỉ có những chuyên gia bóng rỏ bên Trung có thể chơi được, thế mà...

Tên này quả thực không dễ đụng vào.

Tuy trong lí trí nghĩ thế, nhưng thâm tâm Vũ Minh Huy vẫn có phần không phục.

Dương Hàn Phong chạy về phía khán đài, nó tung cho hấn một chiếc khăn lau mồ hôi, cười tí mắt khen ngợi:

- Anh giỏi lắm. Trước giờ tôi chưa từng thấy người nào phá được chiều đó của cậu ra hết.

- Chiều gà. - Hấn nhẹ nhàng lau mồ hôi, cười đáp lại.

Nó lon ton chạy xuống canteen mua nước.

Lâm Thiên Khánh nhìn Dương Hàn Phong, ánh mắt có chút khâm phục:

- Tôi không ngờ anh lại chơi bóng giỏi như vậy đấy.

- Bây giờ thì ngờ chưa? - Hấn nhướn mày.

Hạo Thiên tặc lười nhìn Vũ Minh Huy đang ngồi ôm gối giữa sân bóng, xung quanh là những cô em trong đội cổ vũ xúm xít hỏi thăm.

- Haizz, năng lực kém cỏi như vậy. Không hiểu sao trước kia Vy Khánh lại thích cho được.

Nụ cười trên môi hấn chợt khựng lại, quay ngoắt sang nhìn Hạo Thiên:

- Gì cơ?

Nhật Huy giải thích:

- Em điều tra rồi. Đây chính là bạn trai cũ của chị dâu. Người mà chị dâu sợ nhầm với em ấy.

- Cậu ta tên là gì? - Giọng hấn lạnh đi.

- Coi như em lạ anh, đến đối thủ của mình còn không biết tên. Cậu ta là Vũ Minh Huy. - Nhật Huy chán chường nói.

Chiếc khăn lau mồ hôi bị hấn ném xuống đất.

Ánh mắt lạnh âm nghìn độ phóng thẳng về phía đám đông trước mặt.

Đối thủ của hắn, đồng thời cũng là tình địch. Mặc dù chỉ là người cũ nhưng cậu ta đã từng làm tổn thương Vy Khánh, có khi Vy Khánh vẫn còn thích cậu ta cũng không chừng.

Giặc ngay trước mắt mà không biết. Hôm đó gặp cậu ta cùng Vy Khánh đang nặng nề với nhau, hắn còn tưởng là xích mích nhỏ thời cấp dưới. Hóa ra là người cũ dám sỉ nhục cô gái của hắn.

Hắn nghĩ, trận vừa nãy còn quá nhẹ tay, cũng là do nghĩ dù gì cậu ta cũng là bạn cũ của phu nhân.

Hắn nghĩ, phải cho tên không biết trời cao đất dày kia một bài học nữa, dám chề giễu phu nhân nhà ta à.

Chưa kịp để đám fangirl chạy đến, Dương Hàn Phong đã lạnh lùng bước tới đám đông có Vũ Minh Huy ngồi ở giữa. Đám đông thấy idol lớn của trường Hoàng Kỳ bước tới, không ai bảo ai tự rẽ lối cho hắn bước tới.

Vũ Minh Huy khó hiểu nhìn Dương Hàn Phong đứng trước mặt. Ánh mắt tỏ ra chẳng mấy khâm phục.

Hắn nói, giọng như sét đánh ngang tai:

- Chơi một trận nữa.

Vũ Minh Huy vốn không phục, nghe thấy thế liền đồng ý ngay tấp lự.

Trên khán đài ồn ào một trận, Nhật Huy ngoác mồm:

- Quào quào...thái độ gì đây?

- Khuôn mặt đặng đặng sát khí. - Hạo Thiên lắc đầu nhìn hắn.

- Chắc chắn là ghen rồi. - Minh Khang mắt long lanh nhìn.

Cả sân bóng lại được một trận bão ập đến nữa. Trận bóng này còn gay cấn hơn cả phim hành động.

Nó cầm chai nước khoáng quay lại, thấy tình hình sân bóng như bốc lửa thì ngần tò te ra, không hiểu chuyện gì. Nhìn ra sân, thấy 2 tên kia lại chuẩn bị đánh một trận nữa.

Cũng thật là trâu bò đi.

Nhưng cũng tội Vũ Minh Huy, trận vừa nãy Dương Hàn Phong chỉ dùng có nửa thực lực, chỉ có chiêu bước nhảy ánh sáng là nghiêm túc. Bây giờ hắn chơi thực sự thì Vũ Minh Huy thua không tìm được cái lỗ nào để chui xuống. Cậu ta cứ lóng ngóng chạy theo quả bóng, hết lần này đến lần khác bị hắn lừa.

Khi hết chịu nổi rồi, Vũ Minh Huy mới ngã lăn ra sân bóng, miệng lẩm bẩm:

- Không...chơi nổi nữa. Tôi...chịu thua.

Hắn nhìn cậu ta một cách cao ngạo, rồi để mặc cậu ra nằm sổng soài giữa sân, chạy về phía khán đài. Tiếng reo hò ầm ĩ nổi lên.

Bạch Lăng Tiêu mất mặt đến đỏ cả mang tai, chạy đến hét vào mặt Vũ Minh Huy:

- Cậu chơi cái kiểu gì vậy hả? Lóng ngga lóng ngóng như thằng đàn vậy là sao?

Vũ Minh Huy mặt mũi hé hé, giọng thều thào:

- Anh không biết hắn ra mưu mô cỡ nào đâu. Em không thể xác định được hướng đi của bóng.

Bạch Lăng Tiêu bực mình thở mạnh, mỗi hận lần trước đã không rửa được, nay lại nước thêm nhục.

Đúng là không ra thế thống gì hết.

Nhục hơn là chính trường Chiêu Thánh đã gửi thư thách đấu cơ đấy.

Azz, nhục không đề đâu hết nhục.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ trường Chiêu Thánh đều rút quân về trường. Hắn cầm lấy cánh tay nó, kéo nhanh đi. Đám Hạo Thiên cũng vội vàng chuẩn về, tránh trường hợp kít nữa bị vây kín không có lối thoát.

Lâm Thiên Khánh nhìn nó bị Dương Hàn Phong kéo đi, ánh mắt đượm buồn.

Học sinh trường Hoàng Kỳ, cuối cùng cũng được hả giận. Mấy năm nay Chiêu Thánh cứ hăm hè lên mặt, nói cái gì Hoàng Kỳ cũng thua Chiêu Thánh. Họ luôn mang trong mình nỗi chán ghét ngút trời. Ha, Chiêu Thánh lấy tư cách gì để nói trường ta không bằng họ?

Thế mà, hôm nay lại nhục nhả cúp đuôi về nước.

Gáy đi, gáy to nữa lên!

Aaa, thật sự rất hả dạ. Đại hội trường của họ tuyệt vời quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Biết điều một chút

Một ngày nắng nhẹ sau trận bóng rổ vài tuần...

- Này, Lâm Thiên Khánh, cậu làm sao mà cứ ù rũ như gà rù thế? - Hoàng Nhật vỗ vai Lâm Thiên Khánh, vui vẻ cầm bánh mì ăn.

- Tôi bất lực rồi. - Cậu trầm giọng nói.

Hoàng Nhật tắt ngúm nụ cười chệch choạng:

- Há? Bất lực cái gì?

- Vy Khánh...không thích tôi.

Miếng bánh mì nghẹn ứ trong cổ họng Hoàng Nhật. Cậu chàng đỏ mặt tía tai nuốt mãi mới trôi xuống.

- Cái gì cơ? Sao cậu lại nói thế?

- Tôi cảm thấy mình không còn cơ hội nữa.

- Đại ca à, xin cậu đấy. Từ bao giờ cậu lại bi quan như thế này hả?

- Cậu không phải người trong cuộc, cậu không hiểu được đâu. Ánh mắt của Vy Khánh chưa bao giờ hướng về tôi. - Lâm Thiên Khánh nghẹn giọng.

Hoàng Nhật vỗ vai cậu:

- Cậu nghe tôi nói này, tôi thấy cậu với Vy Khánh...rất có khả năng đấy chứ. Đừng suy nghĩ lung tung nữa.

- Cậu cũng đừng an ủi tôi, tôi biết khả năng giữ chúng tôi đến đâu mà. - Lâm Thiên Khánh cười nhạt.

...- Hoàng Nhật cạn lời.

- Nhưng không sao. Tôi vẫn không từ bỏ đâu. - Lâm Thiên Khánh vỗ vai Hoàng Nhật một cái rồi chạy vào lớp. Từ trong lớp vọng ra tiếng nói quen thuộc của cậu:

- Vy Khánh, cậu ăn gì không? Tôi đi mua.

Hoàng Nhật tựa người vào lan can, Lâm Thiên Khánh đã làm nhiều thứ như vậy, cũng chỉ mong nhận được một ánh mắt, vậy mà...

***

Dương Hàn Phong mấy hôm trước đang đi bộ trên đường đến trường, vì mãi mê nhìn điện thoại, còn đeo tai nghe mà không nghe thấy còi xe tải, may mà có một cô gái xô hắn ra lề đường. Hắn không những chủ động hỏi tên tuổi, lại còn mời cô gái đó lên phòng hội trường ngồi một lúc lâu. Từ đó hôm nào cô nàng này cũng gặp hắn, mối quan hệ cũng không tệ lắm.

Nhưng thật không may, Vy Khánh nhà ta lại chỉ nhìn thấy một nửa tình huống. Nó hôm nào định lên phòng hội trường cũng thấy hắn đang ngồi nói cười với cô gái lạ mặt đó, đâm ra chạnh lòng.

Thế là, ba ngày nay nó không thèm nói chuyện với hắn một câu.

Kinh khủng khiếp hơn là, hắn cũng chẳng để ý đến điều đó.

Và như mọi người đều biết, khi con gái nổi con thì cái gì nó cũng lùng ra được. Và bây giờ nó đang lang thang trên sân bóng, lăm bà lăm bầm cả gia phả nhà cô gái kia:

- Mạc Quỳnh Thương, lớp 10A5, là con út của một thương gia chuyên kinh doanh đá quý. Cao 1m64, nặng 45kg, giỏi đàn hát, thạo văn chương...

Nó cứ thần thờ như thế mãi, cho đến lúc tiếng hét của một bạn nam làm nó giật nảy cả mình:

- Bạn gì ơi! Tránh ra!

Trái...trái bóng rổ, nó đang lao về phía bên này!

Nó cuống quá không kịp phản xạ, và nhắm tịt mắt chuẩn bị tình thần để ăn trọn quả bóng vào mặt. Nhưng bàn tay của ai đó đã kịp kéo nó dịch ra một chút...

Nó mờ mờ hé mắt, thân hình quen thuộc của Dương Hàn Phong đã đập vào mắt. Chưa gì, hắn đã quát:

- Thấy bóng bay đến mà không biết chạy đi à?

Nó vừa sợ vừa giận, lí nhí:

- Tại lúc đấy tôi không để ý lắm, nên hơi cuống...

Hắn cúi xuống định cắn nó một cái, nhanh như cắt nó liền né sang một bên. Hắn bực mình:

- Lúc này tránh nhanh như thế này có phải tốt không.

Nó chuồn ra khỏi vòng tay hắn. Nó vẫn còn giận hắn lắm.

Vừa lúc nó định ngẩng đầu lên thì nghe tiếng chỉ chóc đâu bên tai.

- A, anh Phong, không ngờ lại gặp anh ở đây. - Tiếng một cô gái vang lên, nó ngẩng phát đầu dậy.

Dương Hàn Phong đối với con gái tuyệt đối cách ly, trừ nó. Thế nhưng cách nhìn của hắn đối với cô gái này lại không có vẻ bình thường.

- Quỳnh Thương đó hả? Trùng hợp ghê. - Hắn đáp lại, khẽ liếc mắt nhìn nó. Thấy cái mặt như trẻ con bị bắt nạt kia thì không khỏi cười trộm.

Quý tha mà bắt, quý tha mà bắt tại bay! - Nó thầm nghĩ. Anh anh em em, chim chim chuột chuột. Giữa ban ngày ban mặt, trong môi trường sư phạm trong sáng...

Cô gái tên Quỳnh Thương đó có mái tóc ngắn búi chòm, ánh mắt lại vô cùng thuần khiết ngây thơ, vừa nhìn đã tạo cho người ta cảm giác muốn bảo vệ.

- Xem ra chúng ta cũng có duyên quá nha. - Quỳnh Thương cười ra lại lộ chiếc răng khểnh xinh xinh bên trái, nhìn vào càng dễ thương.

Dương Hàn Phong cười sáng khoái.

- Ai đây anh? - Quỳnh Thương hỏi.

Ồ gì lạ lùng vậy? Cô ta hỏi cứ như nó là kẻ thừa đang chen vào tình cảm của họ ấy.

Nó nghĩ, nếu ở đây thêm một phút giây nào nữa, chắc nó bùng nổ mất.

- Hai người cứ ở đây mà tâm sự đi nhá. Tôi đi trước đây. - Nó bước chân toan đi.

Thấy Dương Hàn Phong cũng không cản nó lại, thầm nghĩ chắc cô gái này có vẻ xa lạ với hắn, đang tìm cách làm quen đây mà! Quỳnh Thương nghĩ nếu nhân cơ hội lần này để hắn thoải với cô, vội vàng chớp mắt gọi:

- Bạn gì ơi, nếu có việc gì cần nói với anh Phong thì tớ có thể bảo anh ấy cho cậu vài phút mà!

What?

Gì lạ lùng vậy?

Cô ta đang nói cái quái gì thế?

Cả nó và Dương Hàn Phong đều ngẩn tò te ra.

Ha, nó muốn nói gì với Dương Hàn Phong thì phải đợi cô ta cho phép chắc?

Có lẽ vừa nãy thấy nó có vẻ lúng túng sợ sệt trước mặt hắn nên cô ta thấy tội nghiệp nó. Đồng thời cũng cảm thấy mình may mắn khi được Dương Hàn Phong "đặc cách" như vậy.

Mạch Vy Khánh nó xưa nay chưa từng cần người khác phải rù lòng thương hại.

Nó chẳng kiêng nể gì, lạnh lùng bước qua. Không nói năng một câu nào. Thoắt cái đã biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Sau khi nó đi, ánh mắt của hắn nhìn cô gái kia cũng thay đổi hẳn. Sự lạnh lùng lại bao trùm đôi mắt xám khói kia.

- Nếu có lần sau, em không được nói như thế nữa.

Quỳnh Thương không biết mình đã làm gì để phật lòng hắn. Cô nàng cuống quýt, thiếu điều rơi nước mắt:

- Em đã làm gì sai sao anh?

- Không. Chỉ là, lần sau nói chuyện với người yêu anh, phải biết điều một chút.

Hắn lững lững bước về phòng hội trường, chẳng để ý phía sau là khuôn mặt xanh ngắt như tàu lá chuối của cô nàng Quỳnh Thương.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Em phải chịu trách nhiệm

Tối hôm đó, Dương Hàn Phong đợi mãi mà không thấy nó xuống ăn cơm. Bà Vân Thư bước từ trên cầu thang xuống, lắc đầu:

- Con bé bảo hôm nay hơi mệt, cứ ăn trước đi.

Dương Hàn Phong không những không lo lắng tạo nào, ngược lại còn cười rất tươi. Haha, phu nhân của hắn ghen đến phát ốm rồi sao.

Bà Vân Thư nheo mắt nhìn hắn, ngầm hiểu vụ con dâu yêu quý bỏ cơm là do thằng quý tử này chọc giận. Bà khẽ lườm hắn một cái rồi ngồi xuống ăn cơm.

*

Cốc cốc cốc...

Hắn gõ cửa, cầm trên tay một ly sữa nóng.

- Không có ai trong phòng đâu. - Có tiếng nói vọng ra.

Hắn bật cười. Lại cố gõ thêm lần nữa.

- Đi đi, tôi mệt lắm, không đủ sức để cãi nhau với anh đâu. - Nó phồng mồm nói lớn.

Hắn vẫn không nói gì, gõ cửa lần ba.

Lần này, nó ừ thêm trả lời nữa. Lấy chân trùm kín cả đầu. Hắn thấy nó im lặng đành lên tiếng:

- Tôi để sữa ngoài này, lát em ra lấy uống đi.

30 giây sau...

Chiếc chân đang trùm trên đầu nó bị hất văng ra. Nó hùng hổ xông ra ngoài, thấy ly sữa đặt ở góc cửa bên trái. Cầm ly sữa lên, nó lau bàu:

- Tên đàn này, sao không biết gõ cửa thêm lần nữa chứ!

*

Trường Hoàng Kỳ vẫn ồn ào như mọi hôm. Nhất là vào giờ ra chơi. Dương Hàn Phong đang đi trên cầu thang xuống tầng 1 của dãy nhà khối 11, đột nhiên phía trước có hai thằng con trai đang bàn tán gì đó. Hắn định vượt trước nhưng đã kịp nghe một thằng nói:

- Mấy thấy Vy Khánh lớp bên thế nào?

Hắn khựng lại, hai tên đó vô tư bước qua và cũng hồn nhiên nói chuyện. Tên bị hỏi trả lời:

- Cũng được đó. Làm sao?

Tên kia rút trong túi áo một bức thư nhỏ màu hồng. Từ phía sau Dương Hàn Phong vẫn có thể ngửi thấy mùi nước hoa hồng phả ra nồng nặc.

- Ê, định tỏ tình à? - Tên bạn giật áo tên cầm bức thư, cười híp mắt.

- Ủ, lát nữa.

Tiếng cười rộn của hai tên kia làm Dương Hàn Phong muốn trào cả máu. Dám tỏ tình phụ nhân nhà ta à, xem ra lá gan của hai người cũng lớn quá rồi.

Không biết nghĩ ngợi thế nào, Dương Hàn Phong vội bịt mắt, chạy qua cướp thẳng bức thư của tên kia rồi chạy bật mạng. Hai tên con trai vội vã đuổi theo, vừa đuổi vừa chửi đồng âm ỉ. Cũng phải công nhận hai tên chạy nhanh thật, đến nỗi làm hắn lú cả hai chân vào nhau. Do không để ý, hắn vấp phải một cục đá nhỏ lên, ngã lăn ra đất. Trán do đập vào mặt sân nên xước một đoạn khá lớn.

Hai tên kia vội xô đến, vội lấy hắn, định cho hắn một trận nhừ tử. Tên bị cướp thư hùng hổ lật người Dương Hàn Phong lên, một giây sau, sắc mặt hai tên kia tái xanh như ăn phải bả:

- Hội...hội trường.

Hắn hất văng tên đang giữ chặt lấy tay mình ra một bên, lừ lừ đứng dậy. Hai tên kia đã xếp thành hàng đứng ngay ngắn, cúi đầu không dám ngược lên.

Hắn phủi bụi trên áo khoác, lạnh lẽo nói:

- Gan các cậu cũng lớn quá rồi nhì. Dám viết thư tình trong trường, lại còn định hành hung cả tôi.

- Em...bọn em xin lỗi. - Một tên lí nhí.

- Hai cậu, ngày mai lên phòng hội trường nhận hình phạt. Bấy giờ, cắt đi.

Hai tên kia cuốn gói nhanh như cắt, thoáng cái đã chỉ còn hắn đang đứng với vết thương đang chảy máu trên trán.

Dương Hàn Phong quay về phòng hội trường. Mở cửa ra đã thấy nó đang ngồi trên ghế làm việc của hắn ăn bimbim. Nó quay ra, ánh mắt đập ngay xuống vết máu đang chảy xuống. Nó bật dậy, chạy xô ra, hỏi:

- Anh bị làm sao thế? Sao lại thành ra như thế này?

Hắn hất tay nó ra, méo mào vãi cái rồi ngồi lên ghế. Nhìn nó bằng ánh mắt cún con.

- Cũng tại em đấy. - Hắn phân trần.

- O, sao lại tại tôi? - Nó hoang mang.

Hắn chìa tay ra, bức thư tình màu hồng đã nát bét. Nó cầm lên, đọc xong liền vứt vào thùng rác.

- Anh vì cái này mà bị thương à? - Nó nhăn mày.

- Tôi cướp cái này từ tay của hai thằng ất ơ nào đấy. Rồi bị đánh sập mặt như thế này, huhu. - Hắn méo mào kể lể. - Không biết đâu, em phải chịu trách nhiệm.

- Chịu cái gì? Ai bảo anh tự nhiên dờ chừng đi gây sự với người ta.

- Tại tôi không muốn em kết bạn với đám người xấu kia, cũng vì nghĩ tốt cho em thôi mà.

- Đây là việc của anh. - Nó tỉnh bơ.

- Đây, em còn chối bỏ trách nhiệm nữa kia, huhu. - Hắn ngoác mồm ra gào. Chưa bao giờ nó thấy hắn trẻ con đến thế. Nhưng nhìn hắn ở góc độ này lại đáng yêu chết đi được.

Nó nghe hắn bù lu bù loa điếc cả tai, bèn giảng hòa:

- Thôi! Thôi được rồi, chịu trách nhiệm như thế nào đây?

- Làm bạn gái tôi. - Hắn thôi trung ra bộ mặt đáng yêu chết người kia, đứng dậy, nghiêm túc nói, đồng thời cũng kéo nó vào lòng.

Tim nó đập thành thịch.

Mặt dần dần đỏ lên...

Ngước mặt lên nhìn hắn, thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn thì trống ngực càng đập loạn xạ.

- Ba giây em không nói gì tức là đồng ý. - Hắn nhìn xuống quả cà chua đang chín dần trong tay mình.

Ba giây sau, nó vẫn không nói gì, chỉ cúi gằm mặt xuống đất.

Hắn nở một nụ cười hạnh phúc, câu này Dương Hàn Phong hắn đã muốn nói từ lâu lắm rồi, nhưng bây giờ mới là thời điểm thích hợp để nói ra:

- Mạch Vy Khánh, anh thích em.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Chúng ta về nhà nào

Nó run run ngước nhìn Dương Hàn Phong, toan cúi đầu xuống thì bị hắn lấy tay chặn cầm lại.

- Em không muốn phát biểu cảm nghĩ gì à?

- Phát biểu...gì chứ? - Nó cụp mắt xuống.

- Em chấp nhận làm bạn gái tôi rồi. Cho nên cũng phải có gì là...của hồi môn chứ? - Hắn cười ranh mãnh.

- Gì mà của hồi môn. Anh đã có sinh lễ gì đâu...

- Em muốn sinh lễ à? - Hắn nói rồi nhanh nhẹn đặt lên môi nó một nụ hôn.

- Anh...thật không biết xấu hổ! - Nó đỏ mặt. Rõ ràng là muốn để nụ hôn này cho chồng tương lai, thế mà...

Không ngờ lại có ngày nó cùng với soái ca trường thành một đôi đấy.

- Sao? Ai chứ với em thì cần gì xấu hổ. Trà của hồi môn cho anh đi. - Hắn chu mỏ.

Tùng tùng...tùng.

Trống vang vào lớp. Nó thừa cơ hội chui tọt qua vòng tay hắn, chuẩn vội xuống lớp.

Hắn nhìn theo, con bé này...

*

Lên lớp, vừa ngồi vào chỗ, Lâm Thiên Khánh đã đẩy hộp bánh mì sang cho nó. Thấy sắc mặt nó không ổn, cậu lo lắng hỏi:

- Vy Khánh, cậu làm sao mà mặt đỏ thế kia?

Nó gạt mình, đưa tay áp lên mặt, vừa suy nghĩ lại chuyện vừa xảy ra. Áp ứng nói:

- Không...không có gì đâu.

Lâm Thiên Khánh nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu. Từ bao giờ cô gái này lại giấu cậu điều gì thế.

Hết giờ, nó vợ vội mấy quyển sách cho vào cặp. Thế nào cái tên dở người kia lại lên lớp làm phiền cho mà xem, lúc đấy thì biết giấu mặt đi đâu.

Lâm Thiên Khánh khó hiểu nhìn nó.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính, vừa mới hót hải chạy ra đến cửa, nó đã đâm sầm vào Dương Hàn Phong. Hắn như cơn mây, thì thầm:

- Chạy đi đâu vậy, phu nhân? Chúng ta về nhà nào!

Tuy âm lượng của hắn nhỏ nhưng cũng không qua được tai của mấy cô nàng hóng chuyện 10A3. Tất cả đều nhìn nó và Dương Hàn Phong với ánh mắt “hỏi chấm”.

Nó luống cuống, dúm tay hắn đi khỏi chỗ này:

- Ra chỗ khác rồi nói chuyện.

Hắn cười châm chọc rồi ngoan ngoãn đi theo nó. Mấy cô nàng hóng hót, nhất là fan của hắn ta thì toát mồ hôi như suối. Oa, lần đầu tiên họ nhìn thấy hội trường băng lãnh cười như vậy nha.

Đám đông học sinh đứng xôn xao ở cửa lớp. Hoàng Nhật ngọc ngác, chạy đến vỗ vai Lâm Thiên Khánh nãy giờ vẫn thần thờ đứng yên một chỗ:

- Thiên Khánh, chuyện gì thế này?

Cậu không đáp, ánh mắt vô định hướng về nơi nó và Dương Hàn Phong đã đi khuất.

Mai Anh khó hiểu nhìn nó vốn đã đi từ lâu, rồi lại nhìn Lâm Thiên Khánh với ánh mắt thương cảm. Cô biết hiện tại cậu đang đau lòng chừng nào, mặc dù không biết rõ mối quan hệ giữa Vy Khánh và hội trưởng là gì nhưng cô chắc chắn họ có gì đó không bình thường.

Đám đông đồng loạt nhìn Lâm Thiên Khánh. Cậu vẫn đứng đờ ở một chỗ, không chút nhúc nhích. Tiếng ồn ào nổi lên, mọi người bắt đầu đem cậu ra để bàn tán. Nói rằng tại sao Vy Khánh lại đối xử với cậu như vậy, nói rằng Vy Khánh là người con gái chẳng ra gì, nói rằng tình cảm của cậu đã đặt nhầm người rồi. Họ còn nói nhiều, thật nhiều nữa. Cậu không muốn nghe.

Cậu nghiêng chặt răng, quát lớn:

- Cút hết.

Đám đông tản dần, cuối cùng chỉ còn mình Lâm Thiên Khánh đứng trơ trọi giữa cửa lớp. Thân thể dường như không còn chút xương cốt nào nữa, cứ nhũn ra.

Bỗng, một tiếng nói phát ra từ phía sau khiến Lâm Thiên Khánh giật mình:

- Cậu đã nhìn thấy bộ mặt thật của cậu ta chưa?

Thanh Thảo khoanh tay trước ngực, lững thững bước đến.

- Tôi đã nói từ đầu rồi. Loại người như cậu ta chẳng tốt đẹp gì đâu. Thế mà cậu vẫn cứ cắm đầu vào.

- Im miệng đi. - Lâm Thiên Khánh nuốt khan. Cổ họng cậu khàn đặc.

- Lâm Thiên Khánh, đến bây giờ cậu vẫn còn tin tưởng Mạch Vy Khánh được luôn à? Cậu có biết cậu ta và hội trưởng đã là một đôi rồi không? - Thanh Thảo quát lên.

- Cậu nói cái gì? - Mắt Lâm Thiên Khánh trở nên đục ngầu, quay ngoắt lại nhìn Thanh Thảo giận dữ.

Nhìn đôi mắt ấy, Thanh Thảo có chút run, nhưng vẫn vững giọng đáp lại:

- Mạch Vy Khánh cậu ta dơ bẩn chừng nào, chẳng lẽ cậu chưa biết?

- Cậu không có tư cách phán xét Vy Khánh. - Lâm Thiên Khánh nghiêng răng.

- Cậu ta là cái gì chứ? Cậu ta có cái gì mà tôi không có? Cậu thích cậu ta ở điểm nào? - Giọng Thanh Thảo run run, cứ như đang khóc.

- Cậu nói ra câu hỏi này thì cậu đã thua cô ấy rồi. Ngậm miệng lại và cút đi. - Lâm Thiên Khánh đang kìm chế cơn giận đang bùng phát.

Thanh Thảo đánh bạo ôm chặt lấy cậu, nước mắt tuôn rơi lã chã:

- Lâm Thiên Khánh, tôi thích cậu đến như vậy, chẳng lẽ cậu không nhận ra? Bức thư tình hôm Giáng Sinh cậu cũng trả lời tôi mà, tại sao bây giờ lại lạnh nhạt với tôi như vậy?

Đầu Lâm Thiên Khánh như bị ai đánh mạnh một cái.

Bức thư tình màu hồng có nét chữ nắn nót mà Hoàng Nhật đưa cho cậu ngày hôm đó, thực chất không phải của Vy Khánh, mà là của Thanh Thảo. Là cậu tự ảo tưởng Vy Khánh cũng có tình cảm với mình, cho nên đã trả lời lại.

Cậu điên thật rồi.

Lâm Thiên Khánh đẩy mạnh Thanh Thảo ra một góc, lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, bức thư đó là do tôi nhầm lẫn. Tôi trước giờ chỉ thích một mình Mạch Vy Khánh, và sau này cũng vậy. Mong cậu đừng suy nghĩ nhiều.

Nói rồi, cậu quay người đi. Đáng về đi vội vàng vàng, nhưng lại mang một vẻ cô độc đáng thương. Lúc cậu quay người đi, đôi mắt đã kết một tầng sương mờ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bạ Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Hi vọng cái gì?

Nó kéo Dương Hàn Phong ra một góc, lớn tiếng nạt nộ:

- Anh bị điên à? Tự nhiên lên lớp nói linh tinh, sáng mai làm sao em nói chuyện với bọn họ.

- Cuối cùng cũng chịu gọi anh xưng em rồi đấy. - Hấn cười tít mắt.

Nó bặm môi:

- Anh có nghe em nói gì không thế?

- Có, anh nghe mà. Anh cũng chỉ là...muốn công khai mối quan hệ này thôi mà.

- Công khai cái đầu nhà anh. - Nó xì một tiếng dài, tỏ vẻ không thích thú gì lắm.

Hắn cười nhẹ rồi vòng tay ôm lấy nó từ phía sau cổ, thì thầm:

- Anh muốn cả thế giới biết, anh thích em.

Nó toát mồ hôi, hơi hé mắt nhìn hắn. Nó dễ giận thật đấy, nhưng muốn dụ dỗ nó thì dễ như trở bàn tay.

*

Chiều hôm ấy, nó và hắn về nhà hơi muộn. Vì muốn kỉ niệm ngày hắn tỏ tình mà hắn bao cả một quán coffee nổi tiếng. Chiếc lắc tay bằng bạc, ở giữa có một viên kim cương 1.5 được hắn đeo lên tay nó. Vì tay bên trái đang đeo vòng của Nhật Huy nên nó để hắn đeo vào tay phải.

- Thích không? - Hắn hỏi hộp hỏi.

- Uhm...thực ra anh không cần tốn kém như vậy đâu. Ăn một châu kem là được mà. - Nó hơi ngại nhìn hắn.

- Có thích không? - Hắn hỏi lại.

-...Thích...

- Vậy tốt rồi. Ăn đi. - Hắn đẩy ly kem sang cho nó, không quên rằng nó không ăn được dâu và matcha.

Đang ăn, nó thấy ánh mắt của hắn cứ dán chặt lên người mình, không chịu nổi nữa, hỏi:

- Anh nhìn gì ghê vậy?

Hắn cười tủm tỉm:

- Phu nhân à, em có biết anh đợi ngày này lâu lắm rồi không?

Nó cười ngơ nghếch:

- Hà?

- Em thích anh từ lúc nào thế? - Hắn háo hức hỏi.

- Sao anh lại hỏi thế?

- Trả lời mau. - Hắn nhìn nó chăm chăm.

- Em cũng có biết đâu. Nhưng mà em thề em không hề có ý định thích anh. Thật đấy. - Nó thanh minh. Haizz, thích cũng thích rồi, biện minh cái gì nữa chứ.

- Ghê không. Thề mà bây giờ cũng chịu theo cái bình hoa di động này rồi đây. - Hắn băng quơ nghĩ lại chuyện cũ. Nhanh thật đấy, thời gian trôi qua cũng nhanh, thời gian để hắn thích cô gái này cũng nhanh. Thoáng cái đã nửa năm rồi.

- Còn anh thì sao? Đừng nói là anh thích em từ cái nhìn đầu tiên nha! - Nó títt mắt chăm chọc.

- Khụ khụ...trí tưởng tượng của em cũng không tồi đâu. - Hắn cười sặc sụa.

- Hmm...- Nó nhìn hắn với ánh mắt phun ra lửa.

- Rồi...rồi...- Nhìn ánh mắt kia, hắn lại trở về trạng thái nghiêm túc. - Thực ra thì có rất nhiều giai đoạn, từ lúc đi chơi ở công viên Super Star cũng hơi có chút rung động, càng ngày thính của em lại càng độc, ai ngờ đến cả anh cũng bị dính.

- Em thả thính hồi nào chứ? Có mà anh thả ý! - Nó phản bác.

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh đây là ví dụ điển hình! - Hắn cười sảng sặc.

- Anh hùng cái gì chứ, khủng thì có...- Nó lăm bầm.

- Haha, thôi, muộn rồi. Ăn nhanh về nhà, chúng ta nói chuyện tiếp.

Dương Hàn Phong nói rồi đẩy đĩa kem hoa quả sang cho nó.

*

Hắn dặt tay nó về nhà, đám Hạo Thiên đang lăn lê bò toài trên ghế sofa, chờ đợi. Khi chưa thấy người mà đã thấy hai cái tay đang nắm chặt kia, mọi người đã không khỏi ồ lên kinh ngạc.

- Ghê nha ghê nha, cầm tay cầm chân nha. - Nhật Huy cười ha ha.

- Mà được lắm đấy Phong. - Minh Khang cười hề hề.

- Azzz, tao hết cơ hội rồi. - Hạo Thiên mếu máo.

- Cuối cùng thì hai người cũng...- Tuệ San cười tủm tỉm nhìn Vy Khánh. Nó chạm phải ánh nhìn của Tuệ San, vội vàng lảng tránh, má ửng đỏ.

Nhật Huy mon men đến gần Dương Hàn Phong, vỗ vai hắn:

- Ra tay bắt ngờ vậy? Sao không báo cho mọi người biết trước?

- Làm người, ta phải biết nắm bắt thời cơ. - Dương Hàn Phong vung tay cốc đầu cậu một cái.

- Ghê gớm, thời cơ, thời cơ gì thế?

Dương Hàn Phong cười, kéo Nhật Huy đến gần, nói nhỏ:

- Thời cơ...còn lâu đã cho chú biết.

Ngật Huy phụng phịu dậm chân bình bịch, nó cười ngất nghẻo. Dương Hàn Phong xoa đầu nó:

- Lên phòng tắm đi. Lát xuống ăn cơm.

- Có cần em giúp gì không? - Nó hỏi. Òa, cảm giác ngọt ngào chính là đây:))

- Không cần đâu.

Nó tung tăng chạy lên tầng trước. Để lại Dương Hàn Phong đang đối mặt với mấy con mắt của cậu FA.

- Đừng có quá đáng nha đại ca. - Nhật Huy lườm nguyệt.

- Hơ, kệ chú. - Dương Hàn Phong thông thả đi lên phòng. Đang đi đến bậc cầu thang thì dừng lại, quay sang:

- Hai thằng kia, tối nay chúng mày có ở đây ăn ké không thế?

Minh Khang ngồi rung đùi:

- Có chứ.

Hạo Thiên bấu môi:

- Tối nay đuôi tao cũng không về đâu. Hừ.

Hắn cười sáng khoái:

- Thế thì bữa tối nhờ chúng mày nhé. Tao đi nghỉ chút đây. Rước phu nhân về team một quá.

Dương Hàn Phong đi lên phòng, ba thằng con trai đứng nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Tuệ San. Thấy cô nàng mắt long lanh nhìn lại, cả ba trút một hơi thở dài rồi đồng loạt đứng dậy, đi vào trong bếp.

*

Nó vứt chiếc cặp xuống đất, thả mình trên chiếc giường êm ái thì điện thoại rung lên một cái. Tin nhắn đến, là của Lâm Thiên Khánh.

“Hôm nay Dương Hàn Phong kéo cậu đi là thế nào vậy?”

Lâm Thiên Khánh khẽ nhấp gửi tin nhắn đi, môi nhâm nhi ly cà phê đắng. Mặc dù sự thật đã rõ mười mươi, thế nhưng cậu vẫn còn chút hi vọng, chỉ là hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi.

Nó lặng im trước màn hình điện thoại một lúc lâu, không biết đáp lại cậu như thế nào. Dương Hàn Phong thấy cửa mở, tự nhiên vào, nhìn thấy luôn cả tin nhắn kia, thấy cả ánh mắt bối rối của nó, tính chiếm hữu lại nổi lên. Hắn giành lấy chiếc điện thoại trên tay nó, viết gọn mấy chữ:

“Tôi là Dương Hàn Phong.”

Nó giành lại điện thoại của mình, thấy hắn nhắn lại như thế, đồng tử nó có hơi co lại, rồi giãn ra.

Lâm Thiên Khánh ngồi đờ trước màn hình laptop, ly cà phê đã trở nên nguội ngắt. Chưa bao giờ cậu thấy vị cà phê lại đắng như thế này.

Cậu run run gõ lại mấy chữ:

“Sao anh lại cầm máy của Vy Khánh?”

Ngón tay thon dài định nhấn gửi, nhưng rồi lại nhìn sang ly cà phê, cười nhạt, cuối cùng lại xóa đi. Sự thật đã rành rành, họ thật sự đã ở bên nhau rồi. Còn cậu, vẫn như một thằng ngốc lạng im chờ đợi.

- Lâm Thiên Khánh, rốt cuộc mày còn đang hi vọng cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Tôi sẽ không từ bỏ đâu

Sáng hôm sau...

Nó vừa bước đến cửa lớp, không khí ồn ào bỗng dừng hẳn lại. Tất cả nhìn nó như một sinh vật lạ. Nó sợ nhất là ánh nhìn này, vội vàng né tránh, cúi đầu đi thẳng về chỗ. Chưa cả đặt mông xuống ghế, thấy Ngọc Vy sắc mặt lạnh tanh, nó thấy lạ, bèn ngo sang chỗ cô nàng, hỏi nhỏ:

- Hôm nay lớp mình làm sao hết thế? Mặt ai cũng đờ đờ sát khí...

Ngọc Vy gỡ tay nó ra, nhíu mày, nhìn nó bằng ánh mắt khác thường. Nó bỗng lo lắng, sao thế nhỉ?

Mà gần vào lớp rồi, Lâm Thiên Khánh vẫn chưa thấy đến...

Nó cố giấu sự bối rối trong ánh mắt, tươi cười hỏi Ngọc Vy:

- Cậu có thấy Thiên Khánh đâu không?

Ngọc Vy nhìn nó chăm chăm, rồi tự dưng bật cười như điên dại. Hồi sau, cô kéo tay nó dậy.

- Cậu còn có mặt mũi đi hỏi Lâm Thiên Khánh à?

- Ngọc Vy, cậu...- Nó hốt hoảng hỏi. Cô gái này hôm nay có gì đó rất khác thường, bàn tay đang cầm lấy cổ tay nó cũng siết chặt.

- Trả lời tôi đi, Mạch Vy Khánh. Rốt cuộc con người cậu là như thế nào? - Mai Anh cùng Hoàng Nhật bước tới. Thần trí nó rối bời, sao lại có chuyện như vậy, những người bạn thân nhất của nó, sao lại...

- Các cậu sao lại như vậy? Tôi...

- Mạch Vy Khánh, tôi thực sự thất vọng về cậu. - Mai Anh cười nhạt.

- Mai Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Nó bắt đầu run lên.

Hoàng Nhật gỡ tay Ngọc Vy ra, lạnh nhạt:

- Mạch Vy Khánh. Tôi không biết cậu đã quên rồi hay giả vờ, nhưng tôi vẫn phải nhắc cho cậu nhớ. - Hoàng Nhật ánh mắt sắc lạnh nhìn nó. - Bức thư hôm Giáng Sinh, là cậu gửi cho Lâm Thiên Khánh. Những lời tỏ tình ngọt ngào đó, cũng là cậu viết cho cậu ta. Thế mà người hôm qua tay trong tay với hội trưởng nổi tiếng đó, cũng là cậu. Cậu muốn giải thích cái gì? Giải thích đi?

Mặt nó ngo ra:

- Lá...lá thư nào cơ?

- Cậu đừng giảo biện! - Một cô gái đứng một góc này giờ mới xô tới, đẩy nó đập vào góc bàn. - Lâm Thiên Khánh của chúng tôi khó lắm mới thích một người, vậy mà cậu lại lừa dối tình cảm của cậu ấy như vậy. Đứng là lòng dạ sắc lang.

Bụng nó đập vào góc bàn, đau đến thấu xương. Nó vẫn cố ngăn những giọt nước mắt đang chực chờ chảy xuống. Bị cả thế giới quay lưng lại, thật là một cảm giác tui thân không thốt nên lời. Thế giới quan của nó bắt đầu tối sầm lại. Bụng trái ngày càng đau điếng người, không kìm nổi nữa, nước mắt nhanh chóng rơi xuống sàn nhà lạnh toát.

- Các cậu đang làm cái gì vậy? - Tiếng quát lớn vang lên phía sau, ánh sáng chiếu tới, vẫn là bóng dáng quen thuộc ấy, Lâm Thiên Khánh chạy xô tới, đỡ nó dậy.

Hoàng Nhật khó hiểu chạy đến gỡ tay Lâm Thiên Khánh ra:

- Thiên Khánh, là cậu ta đã lừa dối cậu, cậu còn thích cái gì ở cậu ta nữa?

Cậu đẩy mạnh Hoàng Nhật ra một góc, giọng nói lạnh đến cùng cực:

- Mạch Vy Khánh không hề lừa tôi một câu một chữ nào. Tất cả những việc các cậu nghĩ, đều là do tôi tự mình đa tình, tự biến tự diễn. Các cậu hiểu chưa?

Bốn chữ cuối Lâm Thiên Khánh gần mạnh cổ họng, cúi xuống nhìn nó run rẩy không biết đang xảy ra chuyện gì.

- Xin lỗi đã liên lụy đến cậu. - Lâm Thiên Khánh nói nhỏ vào tai nó.

Cả đám Ngọc Vy, Hoàng Nhật và Mai Anh cứng ngắc cả người. Mai Anh từ từ mở miệng:

- Lá thư tình hôm Giáng Sinh đó...

- Là Nguyễn Thanh Thảo gửi, không phải Vy Khánh.

Lâm Thiên Khánh vừa dứt lời như sét đánh ngang tai ba người họ. Hóa ra là như vậy, chỉ vì một hiểu lầm nhỏ này mà họ lại quay lưng với cô gái đơn thuần đó. Thế mà lúc nào mở miệng ra cũng bạn tốt, hội chị em bạn đi cơ đấy.

Đến nước này họ làm sao còn mặt mũi để nhìn Mạch Vy Khánh nữa đây?

Cả đám xôn xao, Lâm Thiên Khánh định bế nó xuống phòng y tế, nó cản lại:

- Không cần đâu.

- Cậu...

- Thật mà, tôi không sao cả.

Nó cố đứng dậy, Lâm Thiên Khánh chỉ đứng nhìn nó mà lòng dạ rối bời. Ánh sáng chiếu tới rõ hơn, lần này, đám đông lùi ra một khoảng trống lớn, nó hé mắt nhìn.

Ồ, Dương Hàn Phong, sao anh ấy lại đến đây?

Dương Hàn Phong nhìn nó đang chật vật đứng dậy, hai chân mày nhíu chặt vào nhau, không nói không rằng chạy đến bế thốc nó lên.

- Có chuyện gì thế? - Hấn lạnh lưng nhìn Lâm Thiên Khánh.

- Chút hiểu lầm nhỏ, là tôi liên lụy cậu ấy...- Lâm Thiên Khánh nhỏ giọng cúi đầu. Đám Hoàng Nhật lặng người. Chưa bao giờ cậu biết cúi đầu trước ai cả...

- Cậu theo tôi xuống đây.

Nói rồi, Dương Hàn Phong bế nó xuống phòng y tế. Lâm Thiên Khánh chậm chạp bước theo sau. Đám đông lại xôn xao, Ngọc Vy run bần bật, khóc nức nở:

- Tại sao tôi lại nghĩ như thế về Vy Khánh chứ? Tôi...không xứng làm bạn với cậu ấy...

Mai Anh vỗ vai Ngọc Vy, tia ánh mắt sắc lạnh về phía Hoàng Nhật:

- Tại cậu truyền tin vớ vẩn nên nói xảy ra chuyện đấy. Đúng là ngu dần, vì tin gà vịt mà trở mặt với cậu ấy...

*

Nó đang nằm dưới phòng y tế, dù nó không sao cả nhưng vẫn bị Dương Hàn Phong ép nằm bẹp dưới đó. Dương Hàn Phong và Lâm Thiên Khánh đang ngồi dưới ghế đá trước phòng y tế. Sắc mặt cả hai đều tỉnh lặng, không chút gọn sóng.

- Tôi sẽ không hỏi chuyện xảy ra sáng nay đâu. - Dương Hàn Phong mở miệng. Hắn đã đoán ra được chuyện gì đã xảy ra, điều này hắn nghĩ tới từ lâu rồi, nhưng không ngờ, lại xuất phát từ chính những người mà cô gái nhỏ của hắn thân thiết nhất. Chắc hẳn nó đang bị tổn thương sâu sắc, càng nghĩ hắn càng thấy đau lòng.

- Anh định nói chuyện gì? - Lâm Thiên Khánh bình tĩnh hỏi.

- Cậu biết chuyện của tôi và Vy Khánh rồi chứ? - Dương Hàn Phong nói.

Lâm Thiên Khánh im lặng, môi mím chặt, đáy mắt cậu vọng lên một tia đau đớn.

Dương Hàn Phong tiếp:

- Từ giờ, mong cậu biết giữ chừng mực của mình.

Lâm Thiên Khánh cười nhạt:

- Hội trường, tôi tất nhiên vẫn biết mình là ai. Nhưng nếu ngay cả bạn gái của mình mà anh cũng không bảo vệ được, thì tất nhiên, tôi sẽ che chở cho cô ấy.

- Cậu nên từ bỏ đi, nhất định tôi sẽ không để Vy Khánh chịu ách ức đâu. - Dương Hàn Phong lạnh nhạt.

Lâm Thiên Khánh phui tay, đứng dậy:

- Nói được là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác. Nói tóm lại là tôi sẽ không từ bỏ đâu, nếu anh dám làm cô ấy khóc một lần, tôi nhất định sẽ đem cô ấy đi, có chết cũng không để cô ấy bên cạnh người như anh.

- Cậu lo xa quá rồi. - Hắn mỉm cười.

- Mong anh nói được làm được.

Lâm Thiên Khánh nói xong, tay rút túi quần, lững thững về lớp. Mấy lời cậu vừa nói hoàn toàn không phải dọa dẫm, mà là lời thật từ chính trái tim đang được khâu lại do rất nhiều vết chấp vá. Nếu Dương Hàn Phong dám làm tổn thương cô gái bé nhỏ kia, cậu nhất định sẽ không tha cho hắn.

Thanh xuân, nhất định phải hết lòng vì một người nào đó...

Đây không phải đột nhiên ngộ cuồng, cũng chẳng phải muốn tỏ vẻ kiêu ngạo một chút, mà là tình yêu đến từ trái tim bụi bặm cuồng si.

Lần đầu tiên trong đời, Lâm Thiên Khánh biết thế nào là sống vì người khác.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Trả quần lại cho em

Dương Hàn Phong ngồi trên ghế đá một lúc lâu, sau đó đi vào phòng y tế. Nó còn đang thừa cơ ngủ một giấc. Đáng về lúc ngủ này bình yên thật đấy.

Hắn nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng y tế, rào bước trên sân trường. Lâm Thiên Khánh sao lại cứng đầu vậy, suốt ngày kè kè bên phụ nhân làm hắn chẳng dễ chịu chút nào.

Được cái, có Lâm Thiên Khánh ở đây, cô gái của hắn sẽ không bị bắt nạt.

Reng...reng..

Bảo Nhi xồng xộc chạy xuống phòng y tế, lay lay nó dậy, nói to như hét vào tai:

- Vy Khánh, mày làm sao thế? Hà? Hà?

Nó dụi dụi mắt, tỉnh dậy, lèm bèm mắng:

- Cái quái gì thế, người ta đang ngủ...

- Ngủ cái gì nữa. Ở bên A3 bị bắt nạt rồi chứ gì, ngoan, chuyển về A1 với tao đi. - Bảo Nhi không biết đã hóng hớt ở đâu được chuyện này, cô nàng nói, ánh mắt tràn đầy sự thương xót.

- Ai nói tao bị bắt nạt. - Giọng nó vẫn ngái ngủ. - Hiểu lầm tí ti thôi.

- Hiểu lầm mà chúng nó choảng cho mày mấy phát rồi phải nằm lì ở đây thế này à?

- Ayza...

Bọn Ngọc Vy, Mai Anh, Hoàng Nhật lấp la lấp ló ở cửa phòng y tế. Bảo Nhi liếc mắt ra, hắng giọng mỉa mai:

- Choảng cho người ta mấy phát không thấy Mặt Trời đâu mà bây giờ cứ thập thò ở cửa là sao?

Ba người biết đã bị phát hiện, bèn tẽn tò đi vào. Người nào người nấy cúi gằm mặt xuống.

- Ngọc Vy, Mai Anh, các cậu sao lại...- Nó giương mắt ếch hỏi.

- Bọn tôi...- Mai Anh ấp úng. - Bọn tôi xuống đây để xin lỗi cậu!

- Đúng vậy, là do tôi ngớ ngẩn đoán bừa nên mới gây sự. Tôi xin lỗi. - Hoàng Nhật cúi đầu.

Nó vội tháo luôn cả ống truyền nước trên tay xuống, nhảy xuống giường:

- Không cần. Tôi cũng có làm sao đâu.

Bảo Nhi đứng cạnh lắc đầu, con bé này vẫn cứ mềm yếu như vậy, giận đến đâu, chỉ cần một câu nói thôi là nó quên sạch.

Ngọc Vy đỡ nó ngồi lên giường, cả bọn nói chuyện hihi haha rôm rả. Như thể chẳng có cuộc ẩu đả nào vừa mới xảy ra cả.

Chuông reo vào lớp, bọn Ngọc Vy tạm biệt nó rồi lên lớp. Bảo Nhi nán lại một chút, khó chịu nói:

- Con này, chúng nó vừa chửi mày sấp mặt như thế mà mày vẫn nói chuyện vui vẻ được à?

Nó ngáy thơ đáp:

- Há? Ai vừa chửi tao cơ?

-!!! - Bảo Nhi trợn mắt, cô thật không hiểu nổi tư duy của con bạn nào một chiều này.

*

Buổi chiều, Dương Hàn Phong không có lịch học. Nó tan học xong liền chạy vù ra cổng, lập tức bị kéo lại từ phía sau.

Lâm Thiên Khánh kéo mũ áo nó lại, trêu chọc:

- Đi đâu mà vội thế?

- Về nhà chứ đâu.

- Ăn kem không? - Cậu dụ dỗ.

Nó nghiêm túc suy nghĩ, nó muốn đi ăn kem, nhưng sợ Dương Hàn Phong giận, nhưng nó muốn đi ăn kem..

Lâm Thiên Khánh thấy vẻ mặt như đi hội nghị thế giới của nó mà bật cười, xoa đầu nó:

- Đi một lát thôi.

- OK. - Chưa đầy một giây sau, câu trả lời đã được tuôn ra nhanh không cần suy nghĩ.

Lâm Thiên Khánh cười nhẹ rồi kéo tay nó đi mua kem.

Ăn xong 2 que kem tươi cực kì ngon rồi, Lâm Thiên Khánh lại dụ dỗ tiếp:

- Vy Khánh, nhớ vườn hoa hồng sau trường không?

Nó nhú mày suy nghĩ.

- Bạch đàn kim? - Cậu gợi ý.

Nó vẫn ngớ người ra.

- Dàn hoa diên vũ. - Lâm Thiên Khánh không ngờ nó đã quên hết những nơi mà cậu từng dẫn nó đến. Chính vườn hoa đó đã đánh dấu bước rung động đầu tiên của cậu. Vậy mà...

- À, nhớ ra rồi! - Nó reo lên. - Quả thực lâu lắm rồi không ghé qua.

- Muốn đi không?

- Nhưng mà...phải về...- Nó lí nhí.

- Một lát thôi.

- OK. - Nó dễ dãi thật đấy:)))

Nó và cậu lại lòng vòng quanh vườn hoa. Cánh đồng hoa này vào mùa xuân lại càng đẹp lung linh, không từ ngữ nào miêu tả được. Mùi hoa hồng sức nức cả không gian. Vào buổi chiều gần tối, không khí mát mẻ dễ chịu không ngờ.

Thấy đàn hoa hồng đẹp lộng lẫy, nó tự dưng muốn hái về cho Dương Hàn Phong một bó.

Anh ấy chắc chắn sẽ rất vui...

- Lâm Thiên Khánh, cho tôi một ít hoa hồng nhé?

- Cậu lấy hết đi cũng được. - Lâm Thiên Khánh phóng khoáng. Thực ra cậu cũng chẳng hứng thú với hoa hồng lắm.

Nó hái xong bó hoa hồng, Lâm Thiên Khánh lại nói:

- Cậu cứ tham quan đi, rồi lấy thêm cũng được. Một lát tôi sẽ đưa cậu về.

Thế mà, một lát của Lâm Thiên Khánh lại là đến tận tối mò...

Tất nhiên, Lâm Thiên Khánh lại phải đưa nó về. Đến cửa chính, nó xuống xe, tạm biệt cậu rồi mở cửa vào.

Chết rồi, Dương Hàn Phong sẽ không vui đâu.

Nhất là khi biết nó đi cùng với Lâm Thiên Khánh nữa.

Nhưng mà có bó hoa hồng này, anh ấy sẽ không giận đâu, chắc là thế...

Nó hé hé cửa, bước vào. Lạ lùng thay, giữa phòng khách là một đôi dép bông con thỏ màu hồng nhạt. Tuệ San không bao giờ đeo thể loại dép này, vậy thì là ai chứ?

Nó nhiu mày, chẳng lẽ Dương Hàn Phong mua cho nó?

Vô lý, mua cho nó tại sao lại vứt ở giữa nhà thế kia?

Nó từ từ bước vào trong nhà. Căn nhà vắng tanh, nhà bếp cũng chưa ai động đến. Nó bước đến cầu thang, bỗng nghe tiếng lục đục ở một căn phòng đã bỏ trống.

Nó từ từ bước tới...

Tiếng lục đục ngày càng rõ, nó đã bước tới trước cánh cửa, tay vừa chạm vào tay cầm, một giọng con gái từ trong phòng truyền ra làm nó cứng cả người:

- Aaaa, anh Phong, anh mặc quần vào đi!

- Anh không mặc. Em bị làm sao thế, đem cho anh. - Tiếng Dương Hàn Phong vọng ra, nghe giọng cũng thích thú lắm.

Nó xiết chặt tay cầm, bó hoa hồng rơi xuống đất. Dương Hàn Phong, anh đang chìm chuột với con nào?

Tiếng đùa nghịch vẫn cứ vang như rót vào tai nó:

- Hìhìhì, anh Phong, trả quần lại cho em.

“Dương Hàn Phong, anh đi chết đi!” - Nó nghiêng rặng rồi đập tung cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Phiên toái

Nó đập tung cánh cửa, một cô gái có khuôn mặt baby bước ra. Có lẽ là do nó đập cửa mạnh quá, làm kinh động đến hai người bên trong. Cô gái lau nhẹ khuôn mặt thoáng chút mồ hôi, dù bị làm phiền nhưng cô ta không hề tỏ ra tức giận.

Biểu cảm này của cô ta thật làm nó ngứa mắt!

Cô ấy tựa lưng vào cánh cửa, mỉm cười hỏi:

- Chào cô, cho hỏi...cô là...

Nó liếc nhìn cô ta một cái, cười mĩa mai:

- Cho hỏi...Dương Hàn Phong đã mặc quần vào chưa?

Cô gái kia không còn nở nụ cười như trước nữa, quay vào nhìn Dương Hàn Phong đang loay hoay với cái quần nhó tí tẹo.

Dương Hàn Phong thấy nó đang đứng trước cửa, đôi mắt tóe lửa nhìn chăm chăm hẳn và cô gái kia, vội vút vèo cái quần trẻ con kia đi. Hắn gào lên:

- Vy Khánh, em đến giải cứu anh đây à?

Cô gái cắn môi, chu mỏ, lon ton chạy về phía Dương Hàn Phong, vừa hay cản được hắn đang chạy về phía nó.

- Anh Hàn Phong, hai người có quen biết à? Sao em không quen vậy?

Nó ngệt mặt ra, ơ, lại một tiểu nữ lạ lùng. Cô ta là cái gì mà phải quen hết những người Dương Hàn Phong quen chứ?

Dương Hàn Phong thấy vẻ mặt nó đầy khó chịu, vội giải thích. Cô gái này mà nổi con lên thì mệt.

- Đầu chỉ là quen, đây là Vy Khánh, bạn gái anh.

Nói rồi quay sang cô gái lạ:

- Còn đây là Hà My, em...em gái anh.

- Em gái? - Nó nghe hai từ này mà muốn nổi da gà. Dương Hàn Phong có em gái à?

Hà My cầm lấy cánh tay hắn, lắc lư:

- Anh Hàn Phong, anh có bạn gái rồi sao? Sao chưa từng nghe anh kể vậy?

Đến nước này nó chỉ muốn xông ra đập cô ta bẹp như con gián.

Dương Hàn Phong cười xuề xòa:

- Chẳng lẽ cái gì anh cũng phải kể cho em à?

Hà My xụ mặt xuống:

- Hừm, anh có bạn gái rồi là quên bằng em luôn.

Hà My buông cánh tay Dương Hàn Phong ra, nhìn nó với ánh mắt dò xét. Cuối cùng, phán một câu:

- Chị gái ơi, chị với anh Phong nhà em quen nhau bao lâu rồi vậy?

Ha, anh Phong nhà em..

Nó cười ỉa.

- Mới đây thôi. - Nó lạnh nhạt.

Hà My bật ra một nụ cười, kiểu “tôi biết ngay mà”, nói tiếp:

- Haha, để em nói chị nghe. Anh Hàn Phong nhà em rất trắng hoa nhài, chị phải cẩn thận đấy, kéo chưa đến một tuần nữa lại..

Dứt lời, Hà My lại sững sờ che miệng lại:

- Ồ, em lỡ lời. Cũng tại em thẳng tính quá.

Nó càng ngày càng thấy không khí này ngột ngạt. Cái con khuyết tật não này, cô thực sự không phân biệt được giữa thẳng tính với khẩu nghiệp à?

Nó liền quay qua Dương Hàn Phong, vẻ mặt của hắn cũng chẳng vui vẻ gì. Nó móc méo:

- Hai người đang chơi gì vui quá vậy?

- Hà My lôi từ đâu ra một đồng quần áo lúc nhỏ của anh, bắt anh mặc. Em xem, trẻ con quá. - Dương Hàn Phong có vẻ cũng chẳng ưa gì cô gái tên Lê Hà My này, nhưng mà từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy hắn bị cưỡng ép chơi với ai. Thế mà con bé này lại được hắn nhường nhịn như thế.

Suy cho cùng, dù cho cô gái Hà My này có thân thể như thế nào đi chăng nữa, nó cũng chẳng ưa một cọng lông nào của cô ta. Gì chứ, hiền dịu thảo mai gì chứ...

*

Văng, ghét của nào trời trao của ấy. Và bây giờ nó đang có một bữa ăn tối rất “thân mật” cùng gia đình đây.

Nhưng mà không phải là 4 người, mà là 5 người. Còn cái người thứ 5 thì chắc hẳn ai cũng biết là ai rồi đấy.

- Anh Phong, anh ăn sườn đi, nhiều canxi lắm đó! - Hà My gấp vào bát Dương Hàn Phong một miếng sườn bò. Trơ nộ cười nhún hiệu kem đánh răng PS của cô ta ra. Dương Hàn Phong nhìn là biết chẳng thích thú gì, nhưng vẫn cười nhẹ đáp lại. Hà My cười toe ra rồi lại vui vẻ gấp thức ăn cho bà Vân Thư:

- Bác gái, ăn thêm rau xanh đi ạ. Tốt cho da lắm ạ. Nhìn bác thế này con còn tưởng là chị gái của anh Phong nữa chứ!

Bà Vân Thư bật cười, nhận lấy đĩa rau:

- Con bé này, vẫn ngoan ngoan dẻo miệng như hồi xưa!

Trong bữa ăn duy chỉ có nó và Nhật Huy nhìn Hà My không ưa mắt. Nhật Huy từ nhỏ đã quen biết Hà My, vốn cậu đã ghét cái tính kênh kiệu chảnh chó của cô nàng. Thế mà sau bao nhiêu năm, tính cách Hà My vẫn không thay đổi.

- Anh Nhật Huy, anh có ăn sườn không?

- KHÔNG. - Cậu từ chối thẳng thừng.

- Nhật Huy, mọi lần con thích món này lắm mà? - Bà Vân Thư nghiêng đầu hỏi.

- Dạ, hôm nay nhìn không được thuận mắt. - Cậu khề liếc Hà My.

- Vậy con ăn nhiều tôm lên nhé. - Bà biết tại sao Nhật Huy lại nhìn Hà My bằng ánh mắt đó mà.

Bà Vân Thư bây giờ mới nhớ ra lý do Hà My tự đứng lại hiện hữu ở đây. Bà háng giọng, nhẹ nhàng nói:

- Hà My lên đây để đăng kí lớp học nhạc, cộng với tham gia thi đấu múa ba-lê. Đăng kí với cả làm thủ tục thi cử cũng phải mất 2-3 ngày. Cho nên những ngày tới Hà My sẽ ở nhà chúng ta.

Hà My đặt đĩa xuống, cười hòa nhã, e lệ:

- Phiên gia đình quá ạ.

Nhật Huy cau nhàu:

- Biết phiên rồi còn ở đây làm gì..

Dương Hàn Phong háng giọng, biểu lộ những lời cậu nói hần đều nghe hết rồi. Nó khề nhìn hần, trong lòng thấy thật khó chịu.

Hần là đang bệnh cho Hà My?

Nó xin thôi sớm, trở về phòng ngủ. Trong lòng rối ren. Hà My ở đây những ba ngày, ba ngày đó chắc là những ngày kinh khủng nhất của nó từ trước đến giờ.

Trên phòng, nó bỗng nghe giọng nói lạnh lạnh của Hà My:

- Anh Phong, anh dẫn em đi dạo nhé!

- Tối rồi, dạo cái gì. Em mau đi ngủ đi. - Dương Hàn Phong vẫn mang một giọng nói bình thường như thế.

- Ừ ừ, em không biết đâu. Ban ngày thì anh ở trường hoài, có thời gian cho em đâu. Bác gái ơi, bác bảo anh Phong hộ con đi!

Bà Vân Thư không còn cách nào khác, cười gượng:

- Hàn Phong, con dẫn em đi tham quan một chút đi.

- Nhưng mà...- Hần phản bác.

- Đi đi, một lát rồi về.

Nó trùm chăn kín đầu, suy nghĩ kiên tục. Thật bức bối mà, hần là hần đã quên mất sự hiện diện của nó trên phòng này rồi..

*

Sáng hôm sau...

Huỳnh Lệ Anh cầm trên tay chiếc điện thoại diêm dứa màu hồng xinh đẹp, chạy hót ha hót hải đi tìm nó. Vừa nhìn thấy nó đang ù dột bước vào cổng trường, cô đã chạy ra, hí hửng:

- Vy Khánh, huhu, chị vừa tìm được info anh này, đẹp trai cực luôn ý. Nghe nói là cựu học sinh trường mình đấy.

- Dạ? - Nó một mồi ngược nhìn Huỳnh Lệ Anh.

- Em làm sao thế? Thiếu ngủ à? - Cô lo lắng.

- Dạ không..

Nó lết mình về lớp, Huỳnh Lệ Anh còn chưa khoe được ảnh anh đẹp trai đó. Cô nhủ mảy nghĩ, chắc là xảy ra chuyện rồi. Lát phải ghé qua nhà Dương Hàn Phong xem một chút.

Tan trường, Huỳnh Lệ Anh về hơi muộn một chút so với các học sinh khác. Cô đợi cho Dương Hàn Phong và đám Nhật Huy về hết, nó cũng không còn ở trường. Ăn một chút đồ ăn lót dạ xong, bây giờ cô phải ghé qua đó xem có chuyện gì.

Cốc cốc cốc.

Dương Hàn Phong đang ngồi xem TV, xung quanh là Nhật Huy và đám Hạo Thiên, Minh Khang, Tuệ San. Còn nó thì “em thấy hơi mệt, em lên phòng trước đây!” từ nãy rồi.

Hà My tung tăng ra mở cửa. Đập vào mắt cô bé là con kì đà càn mũi năm xưa - Huỳnh Lệ Anh.

- A, chị Lệ Anh. Chị vẫn chơi được với anh Phong nhà em à?

Huỳnh Lệ Anh vừa nhìn thấy Hà My là muốn trào máu. Ừ thì hồi nhỏ cô hay bám lấy Dương Hàn Phong thật, nhưng cũng không mật dày đến nỗi như Hà My. Cô nếu muốn cướp thì cướp thẳng, giữa thanh thiên bạch nhật chứ không mờ ám lén lút đánh sau lưng như ai kia.

Huỳnh Lệ Anh cười như không:

- Vy Khánh có nhà không?

- Em tưởng chị thích anh Phong nhà em chứ, sao lại thân thiết với cô người yêu đó của anh ấy như vậy. Chị có âm mưu gì vậy? - Hà My rung rung đôi vai, ra vẻ hiểu biết, nói với Huỳnh Lệ Anh.

- Anh Phong nhà em, Hà My, sau bao năm như vậy da mặt em vẫn dày như xưa nhì. - Huỳnh Lệ Anh châm chọc. - Tránh ra một chỗ.

Chưa để Hà My tự tránh ra, Huỳnh Lệ Anh đã đẩy cô ta ra một xó. Bước vào giữa nhà, hỏi:

- Vy Khánh đâu rồi?

- Trên phòng. - Từ khi tình cảm giữa nó và Huỳnh Lệ Anh đi lên thì ấn tượng của mọi người về cô ấy cũng tốt hơn nhiều.

- Để em lên phòng.

Huỳnh Lệ Anh cứ thế mà mở cửa phòng nó ra, bên trong, nó đang ôm con gấu bông, vừa ôm vừa mắng:

- Dương Hàn Phong, đồ thói tha, đồ trắng hoa...

- Vy Khánh. Chị vào nhé! - Huỳnh Lệ Anh khẽ gọi.

Nó giật mình nhìn ra, rồi khẽ gật đầu.

Huỳnh Lệ Anh ngồi cạnh giường nó.

- Chị biết em đang đau đầu với chuyện của Hà My, đúng không?

- Dạ? - Nó giật mình.

- Chị biết mà, nhưng mà em đừng có hiền quá như vậy. Hà My tuy chỉ là đứa nhóc cấp hai nhưng lòng dạ không lường trước được. Đừng để nó quá gần gũi với Hàn Phong. Chị còn bị nắc nứn nó mấy lần. - Huỳnh Lệ Anh nhớ lại hồi trước.

- Nhưng mà Dương Hàn Phong cứ bên cô ấy chăm chăm, em không biết làm thế nào cả...- Nó mếu máo.

- Hàn Phong là bạn trai của em cơ mà. Em phải tận dụng danh phận này của em, ngăn không cho Lê Hà My có cơ hội đến gần. - Huỳnh Lệ Anh tích cực bày kế. - Còn về phần của con nhỏ Hà My này...thì...phải xích cổ nó lại!

- Lấy tư cách gì? - Nó hỏi.

- Bác sĩ thú y!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: 1001 cách trị tiểu tam

Nó cùng Huỳnh Lệ Anh xuống nhà. Phía dưới, Hà My vẫn đang cười nói vui vẻ với đám Hàn Phong. Từ nhỏ Hà My đã quen thân với bọn họ, bây giờ gặp lại hàn huynh cười rách cả miệng.

Thực ra Hà My cũng không xinh đẹp quá, so với Huỳnh Lệ Anh còn thua xa. Lê Hà My chỉ nổi tiếng với vẻ ngoài baby dễ thương, một cô bé loli chính hiệu.

- A, Vy Khánh, em ngồi xuống đây. Anh kể cho em chuyện này hay lắm. - Hạo Thiên cười sáng sủa kéo tay nó ngồi xuống ghế. Huỳnh Lệ Anh ngồi đối diện nó, còn Hà My ngồi sát Dương Hàn Phong.

- Hồi nhỏ, haha, thằng Phong nó hay nghịch đại lắm, nó cho chó quậy nát vườn hoa nhà Hà My. Cuối cùng để chuộc lỗi, thằng Phong đã...nhận lời đính ước của con bé. Hahaha, buồn cười...

Quạ quạ quạ...

Một đàn quạ đen bay qua đầu Hạo Thiên.

Mọi người ngồi nghe sắc mặt ai cũng như muốn giết người, duy chỉ có Hà My cười vui vẻ, tiếp tục:

- Chuyện hồi con nít mà anh vẫn nhớ à. Em nhớ từ lúc đó lúc nào anh Phong cũng mua kẹo cho em. Ngon lắm luôn ấy.

Dương Hàn Phong chưa kịp phản bác đã bị Huỳnh Lệ Anh chặn miệng lại. Cô nhìn Hà My, ánh mắt khinh khinh:

- Xin lỗi nha cô bé. Mấy viên kẹo đó là tôi cho Hàn Phong, anh ấy không ăn nên mới vứt lại cho cô. Đừng tưởng bở.

- Chị...- Hà My mím môi, quan sát thật kĩ khuôn mặt của Huỳnh Lệ Anh và nó. Nhận ra làn da của Huỳnh Lệ Anh có chút kem dưỡng trắng cùng đôi nổi màu đỏ đào xinh đẹp, có nghĩa là cô đã makeup nhẹ trước khi đến đây. Hà My chống cằm, cắn một miếng táo, mĩa mai:

- Chị Lệ Anh này, mỗi ngày đều makeup như vậy chắc tốn thời gian lắm nhì, mà chắc quen rồi nên mới được điều luyện vậy. Haizz, chẳng bù cho em, ngày ngày chỉ biết thoa chút son, may mà trời phú cho em nhan sắc không cần đến makeup.

- Đúng rồi, em không cần phải makeup đâu. Em cần phẫu thuật thẩm mỹ cơ. - Huỳnh Lệ Anh ném ánh mắt như mảy phát tát về phía Hà My. Hà My tức không nói nên lời.

Dương Hàn Phong thấy tình hình méo ớn tí nào, bèn liếc mắt ra hiệu cho Hạo Thiên đảo bới câu chuyện. Hạo Thiên gật gật đầu, suy nghĩ một lát rồi hí hửng hỏi:

- À Hà My, em dễ thương như vậy, đã có sơ mi trắng nào bên cạnh chưa?

Hà My cười "duyên dáng":

- Nào có chứ, em vẫn nhớ lời hẹn ước của em với anh Phong mà...

Nó ghen đến nổi mắt, định chớp lại vài câu. Huỳnh Lệ Anh vội chặn nó lại, dùng biểu cảm để thể hiện “để chị chinh con tiểu tam thôi này”. Cô không muốn Dương Hàn Phong thấy nó phản ứng mạnh như vậy thì coi khinh tình cảm của nó.

Không biết từ khi nào, Huỳnh Lệ Anh cô lại thật muốn bảo cô gái tên Mạch Vy Khánh kia.

Có lẽ cô gái này đang làm cho Dương Hàn Phong hạnh phúc, cô phải bảo vệ hạnh phúc của hai người họ.

Hạo Thiên cười haha:

- Em vẫn đợi thằng Phong đấy à? Thôi rút ngay đi em ơi, em không có cơ hội đâu. - Tự nhiên anh nghe Hà My nói câu đó mà rất khó chịu. Cô gái Hà My này không phải rất mặt dày sao? Bạn gái của người ta còn ở ngay trước mặt mà đã dám hô hào gào to muốn cướp chồng người ta rồi.

Hà My mạnh dạn:

- Đến bây giờ em vẫn chưa có bạn trai đâu là vì anh Phong mà.

Huỳnh Lệ Anh cười khinh khinh:

- Thật không, hay chỉ là an ủi cho sự xấu chó ẻo ai thêm ngó vậy?

- Sao chị lại cứ móc méo em miết thế? Em gây thù gì với chị à? - Hà My không chịu nổi nữa, đứng bật dậy khiêu nại với Huỳnh Lệ Anh.

- Chị thích. - Huỳnh Lệ Anh dừng dừng.

Hà My bặm chặt môi, nếu còn ở đây một phút giây nào nữa chắc cô ta nổi điên mất.

- Em xin lỗi, em nghĩ thấy mùi hôi thối quá, em lên phòng trước đây.

Cô ta giẫm chân bình bịch đi lên cầu thang. Huỳnh Lệ Anh tất nhiên không nhường cô ta một câu nào:

- Chính mình phát ra những câu hôi thối đó, chạy đâu cho hết mùi. Haizz, không khí thoáng hơn rồi đấy.

Hà My đóng sầm cửa.

Nó cười tít mắt nhìn Huỳnh Lệ Anh, ghé tai cô nói nhỏ:

- Haha, chị lợi hại quá.

- Vẫn còn thua em. Chị học của em cả đấy. - Huỳnh Lệ Anh cười vui vẻ.

Ngồi chơi được một lúc nữa, Huỳnh Lệ Anh cáo biệt nó, ra về. Không quên dặn nó canh chừng Lê Hà My. Nếu cần có thể bày cho nó 1001 cách trị tiểu tam nhanh gọn nhất. Nó gật đầu, cười tít. Đưa cô về xong, không nói không rằng lập tức lại lên phòng. Trên môi vẫn nở nụ cười.

Biết là bị giận, Dương Hàn Phong lại cong đít theo đuôi nó lên phòng. Tay hẩn giữ chặt cánh cửa trước khi bị nó đóng sầm lại. Nó nhìn hẩn, lại cười.

Dương Hàn Phong tất nhiên cũng thắc mắc, bèn ngó ngàng hỏi:

- Sao em cười suốt thế?

- Vì buồn.

- Em buồn gì?

- Buồn cười. Hồi cc vậy cũng hỏi.

Nó đá đít Dương Hàn Phong ra khỏi phòng, đóng cửa cái rầm. Đám Hạo Thiên ở dưới cười đứt dây cót. Haha, Vy Khánh mà nói như thế là giận thật rồi. Khổ thân Dương Hàn Phong, nằm không cũng trúng đạn. Rõ ràng là tự Hà My châm ngòi lửa giận trong nó, vậy mà hẩn lại là kẻ gánh chịu.

Haizz, cuộc sống mà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lo mà giữ anh Phong đi

Nó khoác cặp xuống canteen uống nước, trời hừng nắng. Năm nay mùa xuân sao lại nóng bức đến thế, nóng chết đi được.

Một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi một góc, nhìn vào điện thoại cười một mình. Nó neho mắt nhìn, ơ, là Huỳnh Lệ Anh mà. Sao chị ấy lại ngồi ở đây?

Nhầm, câu đáng hỏi là sao chị ấy đột nhiên lại cười một mình ngốc nghếch như thế? Hay là...phải lòng ai rồi?

Ái chà. Phải ra thám thính tình hình mới được.

Nó rón rén bước tới bàn của Huỳnh Lệ Anh, ngó vào chiếc điện thoại. Hiện lên trên màn hình chỉ là một bức ảnh của một chàng trai vô cùng vô cùng soái. Điều làm nó ngạc nhiên hơn là

chàng trai này chẳng ai khác chính là anh hàng xóm đẹp trai của nó - Giang Vũ Minh.

Nó đơ người, Huỳnh Lệ Anh bất giác quay người lại phía sau, giật mình thấy nó đang đứng lù lù bên cạnh.

- Vy... Vy Khánh!?

- Chị Lệ Anh, chị...- Nó ú ớ.

- Vy Khánh, huhu, em xem này, hôm nọ em buồn quá chị chưa khoe được anh ấy với em. Em xem, đẹp trai quá đi mất! - Huỳnh Lệ Anh giơ điện thoại ra trước mặt nó, phấn khích nói.

- Chị Lệ Anh, đừng nói là chị thích anh Vũ Minh đấy nhé! - Nó há mồm.

Huỳnh Lệ Anh há mồm lớn hơn nó:

- Sao...sao em biết anh Vũ Minh?

- Anh ấy là hàng xóm của em. Từ nhỏ đã quen nhau rồi.

- Aww, tình cảm có tốt không? - Mắt Huỳnh Lệ Anh đột nhiên sáng lên.

- Rất tốt là đằng khác! - Nó tự hào.

Huỳnh Lệ Anh nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy nó:

- Aaaaa...Vy Khánh! Em...em là cô gái tốt nhất trên đời. Em giúp chị theo đuổi anh Vũ Minh đi, chị sẽ giúp em đá đít con nhò Hà My, à không, tất cả những cô hồn bám xung quanh Hàn Phong!

Nó đơ người, tròn mắt:

- Chị...thích anh Vũ Minh dữ vậy hả?

- Hic, chị hâm mộ anh ấy cũng lâu rồi nhưng chưa được tận mắt nhìn thấy anh ấy. Trước giờ chỉ là hâm mộ thôi, vậy mà hôm nọ gặp anh ấy đi mua đồ ở siêu thị, nhìn một cái, ôi, đồ luôn.

- Trời...! - Nó cười ha hả.

- Nha, giúp chị nha...- Cô năn nỉ.

- OK. Em sẽ cố gắng hết sức. - Nó cười híp mắt nhìn Huỳnh Lệ Anh.

*

Hôm đó là ngày thứ 2 Lê Hà My ở trong nhà Dương Hàn Phong.

Buổi chiều.

Hắn từ sớm đã phái hộ tống Hà My đi “tham quan” thành phố này. Hừ, tham quan gì chứ. Đi hẹn hò thì có.

Nghĩ đến là máu nó lại sôi lên sùng sục.

Huỳnh Lệ Anh ngồi suy tư bên bàn tiếp khách. Cộng thêm đám Hạo Thiên, Nhật Huy và cặp đôi Minh Khang - Tuệ San cũng ngồi quây tròn lại một chỗ.

- Không biết đại ca bao giờ mới về nữa. - Nhật Huy nhìn đồng hồ. Gần bảy giờ tối rồi, hai người đó đi từ hai giờ, không biết “tham quan” ở những nơi hay ho nào mà đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng đâu.

Ba đứa con gái ngồi xúm lại gần nhau. Nó và Tuệ San ngồi im im để Huỳnh Lệ Anh nói như vẹt. Lệ Anh rất máu, nói từ nãy giờ vẫn chưa hết kế hoạch đá đít Hà My.

Tuệ San cười gằn chết, ghé tai nó, nói nhỏ: “Rốt cuộc là người yêu em hay người yêu cô ấy vậy?”

Nó cười to hơn: “Chị ấy bảo nếu em giúp chị ấy theo đuổi crush, chị ấy sẽ giúp em xua đuổi ruồi muỗi bên cạnh Dương Hàn Phong. Đây là một ví dụ điển hình!”.

Bên đám con trai, Nhật Huy không thiết thể diện đưa tay lên ngoáy mũi, rồi thổi phờ một phát.

- Đại ca lần này đúng là không thể chấp nhận được! - Cậu bất bình.

- Đúng đấy. Đi hẹn hò với “em gái” nuôi, để bạn gái của mình ở nhà. - Minh Khang gật đầu tiếp ứng.

- Chả lẽ tao lại đóng cửa không cho nó về nữa chứ mà. - Hạo Thiên gãi đầu soàn soạt.

Trong khi cảnh ở nhà đang đầu sôi lửa bỏng như thế, mà ở công viên trung tâm, Hà My vẫn kéo hắn đi chơi thêm vài vòng nữa mặc dù hắn đã ngăn đến chẳng cất nổi bước chân.

- Hà My, chúng ta về thôi. Muộn lắm rồi.

- Ứ...không chịu đâu. Em ở lại đây được có vài ngày, chơi thêm một lúc nữa đi mà. - Hà My lắc lắc cánh tay hắn.

Hắn thẳng thừng:

- Anh nhớ Vy Khánh rồi. Về thôi.

Khuôn mặt Hà My đột nhiên méo xệ, cô nàng phụng phịu:

- Anh đúng là trọng sắc khinh bạn, có người yêu rồi là không quan tâm gì đến em gái nữa.

Thấy vẻ mặt Dương Hàn Phong bắt đầu khó chịu, Hà My mới miễn cưỡng:

- Thôi được rồi, chúng ta về thôi. Anh về với bạn gái anh đi, em không muốn bị người ta hiểu lầm là chọc ghẹo hoa đã có chủ đâu.

Khuôn mặt Hà My trở thành kiểu ngây thơ vô số tội.

*

Cạch.

- Đại ca, chơi xong rồi đấy à. Về sớm thế. - Nhật Huy ngó ra cửa, mở miệng nói xiên xỏ.

- Mọi người đã ăn cơm chưa? Em và anh Phong đã... - Hà My buông cánh tay Dương Hàn Phong ra, chạy vù vào bàn.

Nó lảng vào trong nhà bếp. Bực mình, đã đi chơi với nhau cả ngày, lại còn thương thức cả bữa tối lảng mạn rồi cơ đấy.

Bữa tối đã nấu xong, một bàn ăn đông đúc ngồi xúm lại. Hóa ra vừa nãy Hà My nói chưa hết câu, không phải là cô ta và Dương Hàn Phong đã ăn tối rồi mà là mua thêm vài món thức ăn ở ngoài, nhờ thế mà bữa tối mới hoàn thành nhanh chóng.

Hà My chống đũa nhìn mấy món nó vừa làm. Vì vừa ngâm một cục tức trong họng vừa nấu ăn nên mấy món này trông khá kì cục. Cả đám đang ăn ngon lành thì Hà My đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

- Chị gái ơi, chị có biết nấu ăn không vậy? Đồ như thế này thì ai mà ăn được?

- Ai bắt cô ăn không? - Huỳnh Lệ Anh cũng buông đũa chống trả.

Hà My đóng mồm:

- Em là đang góp ý cho chị ấy thôi, có chuyện nấu ăn cũng không biết, không hiểu sao anh Phong lại nhìn trúng cho được...

Nó bóp chặt nắm tay, bặm môi định cho cô ta một trận thừa sống thiếu chết. Ừ thì nó không xứng với Dương Hàn Phong đấy, thì sao nào? Có không xứng cũng chẳng đến lượt người như cô ta chen vào.

Nhưng Huỳnh Lệ Anh đã ra tay trước nó, cô cao giọng:

- Hà My ơi, sao em xấu nét thế. Em không mở miệng sợ người khác bảo em câm à. Xấu người xấu cả giấc mơ.

- Chị...

Hà My tức không nói nên lời, liền đưa ánh mắt đi khắp nơi để tìm đồng minh. Nhưng khổ nỗi chẳng ai về phe cô ta cả. Có cần răng nuốt hết bát cơm, Hà My liền bỏ lên phòng. Nghe về âm ỉc lăm.

*

Mọi người đều đã về phòng mình, Huỳnh Lệ Anh ngồi chơi được một lát thì cũng tạm biệt. Cô bước xuống cầu thang, chạm ngay mặt Hà My đang mò xuống uống nước. Vốn định không chọc ghẹo đến cô ta, nhưng ai ngờ, Hà My lại là người mở miệng trước.

- Chị Lệ Anh, chuyện của tôi, anh Phong và con nhỏ kia chẳng liên quan gì đến chị cả, cho nên chị đừng nhúng mồm vào.

- Ôi, em đang cảnh cáo chị đấy à? - Huỳnh Lệ Anh cười sằng sặc. - Em ơi, em nghĩ mình đủ trình để cướp Dương Hàn Phong từ tay của Vy Khánh á?

- Anh Phong vốn là của tôi! - Hà My bỗng gắt lên. - Hai người chúng tôi đã đính ước rồi. Tôi chỉ đòi lại những gì thuộc về tôi thôi.

- Nói thế mà không biết xấu hổ à? Mấy cái đính ước đấy chỉ là trò trẻ con, có ngu mới tin vào mấy trò đó.

- Chị...

- Hà My ơi, em lên phòng 306 khách đang order kia, nhớ tiếp khách chu đáo nha em, chứ đừng có cướp bỏ người ta nha em. - Huỳnh Lệ Anh nhìn Hà My với ánh mắt nguy hiểm, trong đó chứa cả sự khinh thường lẫn đe dọa.

Trần tình một lúc, Hà My mới nhếch môi cười:

- Haha, nếu Dương Hàn Phong thật sự thích con nhỏ Vy Khánh đến như vậy thì làm sao chị phải lo anh ấy sẽ bị em cướp? - Hà My mặt dày nói.

Ồ, Huỳnh Lệ Anh là đang bị choáng với độ dày của da mặt Hà My.

Hà My lại tiếp:

- Thay vì cứ ở đấy mà rình mò bọn em, em khuyên chị nên bảo con nhỏ đó lo mà giữ anh Phong đi.

Nói rồi Hà My ngoáy móng thẳng lên phòng.

Ừ...

Hai tai Huỳnh Lệ Anh như bị ù đi. Cô vừa nghe cái quái gì thế này? Từ bao giờ tiểu tam lại kiêu căng hống hách, đã không biết nhục rồi lại làm như thanh cao lắm. Cô đến điên đầu vì cái logic nào tàn của đám này. Chửi ai đó ngu dốt là một tội ác, nhưng nếu nó ngu quá thì vẫn phải chửi.

Thối đời lẹ lẹ, bao nhiêu thứ ngon nghề không muốn ăn lại chỉ thích bị ăn chửi, bao nhiêu loại tuổi để sinh ra lại chỉ thích làm con giáp thứ 13.

Chương 140: Ngày cuối cùng lại chẳng được yên

Đồng hồ báo thức kêu inh ỏi trên giường. Nó mở mắt ra, thầm mừng rỡ: A, hôm nay là ngày cuối cùng nó “được” nhìn thấy Hà My trong nhà này.

Ác mộng sắp biến mất rồi...

Đẹp trời!

Cả đám gồm nó, Nhật Huy, hấn và Hà My đứng trước cổng..

- Anh Phong, cho em đi cùng đi màaaa..

- Không được, trường học chứ không phải chỗ vui chơi của em. Ở nhà đi. - Dương Hàn Phong hơi khó chịu bứt tay Hà My ra.

- Em ở nhà chán lắm, chẳng có ai chơi cùng cả. Đi mà, em muốn đi cùng. Dù gì xe cũng thừa một chỗ mà. - Hà My phụng phịu.

Nhật Huy lườm nguýt:

- Đến trường cô nghĩ đại ca sẽ bỏ việc chơi với cô à? Mau vào nhà, cứ thích quấy rầy người khác không à, tụi nghiệp!

Bị Nhật Huy nói như mắng vào mặt, Hà My mếu máo thì thầm to nhỏ với Dương Hàn Phong rồi âm ỉ chạy vào nhà.

Nó nhìn theo, thực sự chán ghét. Những ngày con bé này còn ở đây, chắc chắn nó sống không yên.

*

Dương Hàn Phong đang ngồi bấm bút trong phòng hội trường. Hấn vừa rời điện thoại ra một lúc. Mẹ hấn vừa nói, mẹ của Hà My vừa mới sang bên nhà hấn để xem tình hình của Hà My.

- Con bé đó nếu có mẹ ở đó chắc không còn mặt dày đeo bám anh nữa đâu.

Nhật Huy xoay xoay cái bút đang cầm trên tay.

- Hết hôm nay em ấy mới rời đi. Anh cảm thấy Vy Khánh đối với Hà My có chút khó chịu. - Hấn chép miệng.

Nhật Huy xù lông:

- Chị dâu như thế là còn hiền rồi đấy. Cái con bé Hà My đó, không hiểu sao da mặt có thể dày như vậy. Nếu em là chị dâu, em đã sớm tổng cổ cô ta ra khỏi nhà rồi.

- Hà My mới chỉ là đứa nhóc cấp 2, còn chưa hiểu chuyện...- Dương Hàn Phong chưa kịp dứt câu.

- Ồ, nó chỉ là đứa nhóc cấp 2 thôi. Chị dâu nhà em thế mà lại bị đứa nhóc cấp 2 bắt nạt đấy.

Nhật Huy bực bội bỏ ra ngoài. Dương Hàn Phong ngồi chau mày nghĩ ngợi.

Sở dĩ hấn có hướng bệnh cho Hà My bởi vài năm trước, lúc chiếc xe tải đó mất lái lao về phía hấn, cô bé có lao ra xô hấn ra lề đường, nếu không, hấn đã sớm bỏ mạng rồi.

Vì mang nợ nên từ đó đến giờ hấn luôn có xu hướng nhún nhường Hà My, luôn chiều theo những mong muốn của cô bé.

*

Buổi trưa...

Vừa đặt chân vào phòng, Tiểu Bảo đã từ đâu ra rúc vào người nó. Hmm, Tiểu Bảo mới thế đã rất to lớn, gần bằng thân người nó. Ôm một cục bông trắng như vậy sau một buổi học mệt mỏi, thật chẳng có gì sánh bằng.

A, còn hai bé mèo nữa.

Nó cười tươi, gọi lớn:

- Meow! Meow!

Một chú mèo từ ngoài cửa sổ nhảy phóc vào người nó, ngồi hấn lên người Tiểu Bảo, bình thường về mặt cậu bé mèo Ngáo này rất ôn hòa, đôi khi lại như phê đu đủ, đột nhiên hôm nay về mặt lại mếu máo giận dữ.

Ba con vật sống vô cùng hòa thuận, lại còn vô cùng quấn quýt, nó cũng bớt lo chúng sẽ bắt nạt lẫn nhau.

Nhưng mà...mới được một chú mèo quay về, một đứa nữa đâu rồi?

Nó chau mày hỏi Tiểu Bảo và chú mèo:

- Hai con có thấy Đền đâu không?

Chú chó hí lên một tiếng dài. Lúc này chú mèo Ngáo đột nhiên ré lên, rồi trườn xuống đất. Hai con vật cứ nhảy lên nhảy xuống, rồi kêu lên như muốn nói cái gì đó. Nó có dự cảm chẳng lành, liền vội vàng đi theo.

Phía sau vườn, giữa đồng rau xanh, một cục bông trắng xõa nằm im, bất động. Từ xa, nó nheo mắt nhìn. Tim bỗng đập nhanh thành thịch, cách vài giây lại nhói lên vài cái.

Hai con vật đi trước đã đến chỗ vật thể trắng xóa kia, kêu lên loạn tai. Nó run run lại gần, ngồi xuống, mắt nhòe đi.

Nước mắt không biết từ đâu tràn tới, nó khóc nức lên khi thấy đó là chú mèo Đần mà Hạo Thiên tặng ngày đó.

Chú mèo nằm co ro một chỗ, máu đỏ nhuộm đỏ cả bộ lông trắng như tuyết. Tay nó run rẩy đung vào người chú mèo. Thân thể kia đã bắt đầu lạnh đi, cứng ngắc. Hai con vật còn lại chạy điên cuồng xung quanh cái xác chú mèo tội nghiệp.

Nó vừa khóc vừa lớn tiếng chửi thề một câu.

Trong thời gian nó không ở nhà, ai đã làm chuyện này chứ?

Không thể là hai con vật kia được. Chúng vốn dĩ rất hòa thuận. Tiểu Bảo rất ngoan, thề gì nó cũng thề, Tiểu Bảo không bao giờ cắn Đần đến nỗi chết như thế này.

Nhật Huy nghe tiếng khóc như điên ở phía vườn rau, vội vội vàng vàng chạy ra. Cả nhà ai cũng ở đó, nên cũng tò mò chạy ra xem có gì.

Họ nhìn thấy một cảnh tượng, một người, một mèo, một chó đang ngồi trước một cái xác trắng. Cô gái kia khóc đến nỗi đôi vai run bần bật, tiếng nức nghẹn thiếu hơi nhỏ dần.

Dương Hàn Phong nhìn mà không khỏi xót xa, chạy đến, ngồi xuống ôm lấy nó, đau lòng nhìn cảnh tượng con vật mà mình ghét nhất chết đi như thế này.

- Vy Khánh, em..bình tĩnh đã!

- Bình tĩnh thế nào được. Anh nhìn đi, Đần của em...- Nó khóc càng to hơn, thân thể không còn chút sức lực nào dựa hẳn vào người Dương Hàn Phong.

Hà My nóng mắt, nắm tay khẽ xiết chặt.

- Chị gái, có con mèo thôi, chị làm gì phải làm quá lên như vậy. Rõ ràng là bày trò...

- Cô câm miệng! - Nhật Huy quá ức chế. Cậu nhìn con bé này lâu lắm rồi, hôm nay quyết định không nể mặt nữa.

Nó nghe tiếng Hà My, ánh mắt chợt trở nên sắc lạnh. Sáng hôm nay có mỗi hai mẹ con Hà My ở nhà. Điều này làm cho nó không khỏi hoài nghi.

Đần rất nghịch ngợm, bé thường xông vào bếp, nhảy tứ tung lên bàn ghế. Có vẻ như chú mèo rất làm người khác bực mình.

Nó ôm xác Đần lên, như một người vô hồn bước tới trước mặt Hà My. Lạnh lùng âm độ, cất giọng:

- Nói đi, chuyện này có liên quan gì đến cô không?

- Sao...sao chị lại nói vậy? Đừng ngậm máu phun người! - Hà My vội vàng phản bác.

- Sáng hôm nay chỉ có cô và mẹ cô ở nhà, cô còn là người nấu bữa trưa. Đần rất nghịch, nó có thể phá phách, không để cô nấu yên. - Nó bước theo nhịp, tiến dần về phía Hà My.

- Chị...chị suy đoán vớ vẩn! Đồ xảo quyệt! Chị...chị đừng nói linh tinh!

Hà My phản ứng kịch liệt.

Hạo Thiên khoanh tay, ánh mắt khinh nhờn hướng về phía Hà My:

- Muốn biết hay không, xem camera sẽ rõ!

Một tiếng nổ lớn nổ bên tai Hà My. Nhà Dương Hàn Phong...có gắn camera?

Cô chưa từng nghĩ đến trường hợp này. Nếu bây giờ cứ chối cãi, đòi dò camera, hiện lên hình ảnh đó, cô sẽ chết chắc!

Chi bằng...nói luôn ở đây?

Dù gì anh Phong của cô cũng rất ghét mèo, anh ấy sẽ bảo vệ cho cô thôi!

Hà My cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhìn chăm chăm vào mắt nó:

- Có một con súc vật không hơn không kém, sao chị phải làm trò thế?

Ha, súc vật...

Nó cố gắng kiềm chế cơn giận dữ đang sôi sục trong máu. Cố gắng hỏi nốt câu cuối:

- Cô...làm...?

- Một con mèo phá phách vô lễ, còn là con vật anh Phong ghét nhất, chết cũng đáng!

Chưa để Hà My nói hết câu, nó đã giơ một tay lên, lấy hết phần sức lực còn lại để tát cho Hà My một cái, đủ để cô ta lệch quai hàm:

- Rác rưởi!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Nó chết rồi, để nó đi

Hà My bàng hoàng ôm lấy bên má đỏ rát, ba giây sau mới hoàn hồn trở lại. Bà Lan Nhung - mẹ của Hà My tròn tròn mắt, lập tức đẩy nó ra phía sau một cách thô bạo.

- Sao mày dám đánh con tao! - Bà Lan Nhung gằn lên giận dữ. Hà My là con một, ở nhà được cưng hơn vàng, nhất là đối với mẹ. Từ nhỏ đến giờ cô chẳng bị nói nặng lần nào, cái tính ngông nghênh không coi ai ra gì cũng bắt nguồn từ sự cưng chiều quá trớn của người mẹ.

- Bác đừng bênh con quá mức như thế! Con bé vừa giết chết con mèo của cháu đấy! - Nó bị xô suýt ngã, giữ lại thăng bằng rồi nói bằng giọng giận dữ không kém.

Bà Lan Nhung suýt xoa bên má đỏ của con gái, trong lòng xót như xát muối. Hà My tức tưởi khóc, hơn nữa còn tỏ ra vô cùng đáng thương và oan ức, chầm ngồi cho lửa giận đang bùng lên trong lòng bà. Bà ôm lấy con gái, gất lên:

- Con ranh này, mày coi trọng chó mèo hơn là người à! Vì một con mèo tầm thường mà tổn thương một đứa trẻ!

Dương Hàn Phong nhăn nhó đuôi mắt:

- Thôi bác ơi, nó...

Thấy đám Hàn Phong chuẩn bị vào can, nó quát lớn:

- Mấy người im hết đi.

Đám kia liền câm bặt. Nó nhìn mẹ con Hà My bằng ánh mắt tràn ngập lửa giận.

- Bác à, con gái bác là trẻ con, OK. Đứa trẻ con nhà bác vừa giết chết bé con nhà cháu đấy.

- Đó chỉ là sự cố lúc chơi đùa! Hà My nhà tôi vốn rất yêu động vật, nhưng tôi lại không cho nó nuôi vì sợ cắn. Nhìn thấy con mèo nó chỉ nựng một chút, thế mà con vật láo lếu ấy lại cào vào tay con bé! - Trong lúc thanh minh, bà Lan Nhung vô tình kể ra hết sự việc.

Nó càng nghe, máu càng dồn lên não. Bàn tay nắm chặt đến tím tái.

- Con bác rất yêu động vật? Vậy mà khi Đản cào một cái lập tức đánh nó đến chết?

- Em nói là em không cố ý! - Hà My vừa khóc vừa nói, đáng thương đến cùng cực. - Đấy chỉ là...sự tự vệ của em thôi! Em đang chơi vui vẻ với nó, chỉ vô tình bẻ đuôi nó...ai ngờ...

- Bẻ đuôi? - Nó cố gắng không đưa tay lên tát cho Hà My một cái nữa.

Bà Lan Nhung vỗ về con gái mình, mặt khác lại như muốn xông tới xé xác nó.

- Nếu có mệnh hệ gì tôi đảm bảo sẽ lo liệu tiền thuốc chữa. Nhưng thứ mèo hoang đó lại cào con bé.

- Ha...- Nó cười nhạt. - Vậy thế này nhé, cháu thấy con gái cô đáng yêu như vậy, muốn chơi với nó và bẻ gãy cổ nó thì làm thế nào?

- Cô...

- Cháu đảm bảo sẽ lo liệu tiền thuốc thang nếu có sai sót gì trong quá trình cháu chơi với con bác!

Nó càng nói, bước chân càng tiến tới gần hai mẹ con nhà kia. Không khí xung quanh khó chịu đến ngạt thở. Những người có mặt ở đó cũng không biết làm gì, chỉ ở đó đứng, và nhìn.

- Cháu biết nói thế này sẽ bị nói là vô lễ. Nhưng cháu cũng phải nói. Có thể chưa ai dạy bác điều này, chó mèo nhà người ta không phải thứ để mua vui cho con bác, cũng chẳng có nghĩa vụ phải phục vụ cho niềm vui của đứa con đáng yêu của bác.

Cả đám câm lặng.

Không gian như ngưng lại.

Trong không khí truyền đến tiếng quát nhức tai của bà Lan Nhung:

- Hồn xược! Bố mẹ cô không biết dạy con à?

- Bố mẹ con có biết dạy con hay không chưa đến lượt người khác nói. Mèo nhà cháu nuôi bao lâu, cũng như bác nuôi con gái bác vậy. Bác thương con bác, cháu cũng thương mèo nhà cháu. Chơi với mèo nhà cháu thì được, chứ bẻ đuôi nó thì cháu và cho lật mồm. Đấy còn chẳng phải là bẻ đuôi nữa, con bác giết mèo nhà cháu. Cháu nên và lật cái gì đấy? - Nó bình tĩnh nói.

Bà Lan Nhung sốc đến tận óc, lão đảo ngả vội, bám vào người Dương Hàn Phong.

- Hàn Phong, con chứa thế loại gì trong nhà thế này...mau...- Bà thều thào, giống như chỉ cần ít phút nữa thôi bà sẽ lên cơn sốc.

- Không cần đuổi, cháu sẽ tự đi. Đừng để cháu nhìn thấy con bác lần nào nữa, không thì cháu không đảm bảo chỉ bẻ cổ nó thôi đâu.

Nó ôm chú mèo trên tay, bước nhanh ra cổng. Tiểu Bảo và Ngáo cũng mau chóng chạy theo.

Hà My tức tưởi ôm lấy cánh tay Dương Hàn Phong, cô nàng khóc sung cả mắt. Giọng nói lạc cả đi:

- Anh Hàn Phong, lần này chị ta thật quá đáng! Xúc phạm em thì không sao, nhưng chị ta còn xúc phạm cả mẹ em!

Dương Hàn Phong lạnh nhạt gỡ tay Hà My ra:

- Tai nào em nghe thấy Vy Khánh xúc phạm mẹ em?

- Hàn Phong, anh...- Hà My rung rung khóc. - Anh bị chị ta bỏ bùa rồi. Mẹ em thương yêu anh như vậy, anh không nói giúp một lời!

Dương Hàn Phong bất lực nói:

- Hà My, rõ ràng em sai. Em đánh chết chú mèo mà Vy Khánh yêu nhất, rồi không những không xin lỗi mà còn tỏ ra không hối hận. Em nói anh giúp em như thế nào?

Dương Hàn Phong lạnh nhạt đi vào trong nhà, đám Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy lảng lạng theo sau. Tuệ San đứng nhìn Hà My một lát rồi cũng theo vào. Đang đi, hần bỗng đứng khựng lại, cất giọng chán ghét:

- Thời gian ba ngày cũng hết rồi. Phiên em trở về nhà sớm nhất có thể.

Hà My run run cắn môi, Dương Hàn Phong thay đổi rồi, từ khi Mạch Vy Khánh xuất hiện, anh ấy đã thay đổi rồi!

*

Nó ôm xác chú mèo đến dưới một gốc cây liễu xanh ngắt. Đào một cái hố nhỏ. Tiểu Bảo cũng phụ giúp nó trong quá trình đào hố. Chú mèo Ngáo thì quần quéo chạy quanh, kêu đến khản cả tiếng.

Nó gói Đản trong chiếc áo mà bé thích nhất. Chú nằm im, bất động, đôi tai dựng đứng, đôi mắt mở trừng lên như oán trách. Khi Đản chết rồi, nó chỉ biết đứng đó và khóc, thật vô dụng.

Điều đáng giận hơn là để Đản chết vì một lý do ấu trĩ như vậy.

Nó đặt chú mèo xuống hố. Tiểu Bảo nằm phục xuống đất, Ngáo nhìn nó, tun cầm cập, loáng thoáng lại kêu lên như muốn nói “Mẹ ơi, đừng chôn bạn của con!”.

Điều đó lặp đi lặp lại hơn nửa giờ đồng hồ. Nó và hai con vật vẫn ngồi dưới gốc cây liễu, không đành lòng để Đản ra đi. Còn chú mèo kia vẫn nằm im trong bọc áo.

Nó lau nước mắt, cuộn cái áo lại, lấp một đường đất. Tiểu Bảo bỗng nhảy dựng lên, nhào đến bôi lớp đất rồi tha chú mèo lên. Tìm nó như bị xát muối, nước mắt rơi xuống, bật ra những tiếng khóc thành tiếng: “Đản chết rồi, để nó đi.”

Xin lỗi con, mẹ đã không cứu được con, xin lỗi hai đứa, mẹ đã không bảo vệ được Đản con.

Kiếp sau hóa kiếp thành người và sống thật tốt nhé, mẹ yêu con.

Nó ôm chú mèo Ngáo lên, người cứ run mãi. Đứng dưới gốc cây một hồi lâu. Tiểu Bảo nằm rạp xuống chỗ chôn Đản, đôi mắt thần thờ. Hoàng hôn buông xuống, nặng nề reo rắc những hạt bóng đêm xuống khu đất trống.

- -----

Thời gian này tớ hơi trì hoãn việc up chap mới vì lý do ôn thi. Tớ sắp thi, thi một môn mà tớ không tự tin chút nào và tớ từng nghĩ trong suốt cuộc đời sẽ không dính dáng gì đến nó cả.

Tớ phải ôn chống liệt thôi, cho nên hai tuần tới sẽ không có chap mới. Các cậu thông cảm nhé! Thi xong tớ sẽ bù sau!

Gửi đến các cậu những yêu thương chân thành nhất.

VinZy

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Hóa ra chờ cứ mãi chờ...

Tối mịt, nó ôm Ngáo trên tay, Tiểu Bảo ủ rũ đi phía sau. Vừa vào đến cửa, Dương Hàn Phong đã từ sofa đứng bật dậy, chạy đến chỗ nó:

- Vy Khánh, em về rồi.

Nó ngược mắt lên nhìn hần, cười nhạt:

- Ừ.

Nó toan bỏ lên phòng thì bị Dương Hàn Phong nắm chặt tay lại:

- Hà My đã rời đi rồi, em không cần phải lo nữa đâu.

Nó im lặng không nói gì, hần xoa nhẹ mái tóc nó:

- Em...đừng buồn quá. Vẫn còn Ngáo và Tiểu Bảo...

- Em biết rồi. Để em nghỉ ngơi một chút.

Nói đoạn, nó gỡ tay Dương Hàn Phong ra, một mình bước lên cầu thang. Tiểu Bảo chạy vòng vòng quanh chân hần, nhìn hần với ánh mắt sắc lạnh...

Kể từ đó, hễ cứ ở nhà, thấy Dương Hàn Phong có ý định le ve đến chỗ nó là Tiểu Bảo lại nhảy xổ ra, sửa ầm ĩ, không cho hắn đến gần. Ở trường thì gần như nó cách biệt hoàn toàn với thế giới, không quen, không biết, không quan tâm, không bước ra khỏi lớp nửa bước.

Dương Hàn Phong vô cùng đau đầu về vấn đề này. Đã ba ngày rồi, tình trạng này cứ tiếp tục tiếp diễn thì hắn sẽ nổ tung mất.

Rồi cơ hội cuối cùng cũng đến...

- Vy Khánh, hôm nay hội học sinh có cuộc họp rất quan trọng đấy. Thử kí như cậu không tham dự sao?

Ngọc Vy lớp trưởng vừa cầm bịch bánh trắng, vừa nhồm nhoàm ăn vừa thối mắt nhìn nó đang chăm chú đọc sách.

- Họp sao?

- Đúng rồi. Đại loại kiểu bầu chọn ra hội trưởng của nhiệm kỳ tiếp theo, rồi bày ra phương án ôn thi học kỳ. Mấy tuần nữa là thi rồi.

Ngọc Vy vừa dứt lời thì điện thoại nó reo. Là Minh Khang.

- Alo?

- Vy Khánh, hôm nay hội học sinh có cuộc họp rất quan trọng, 15 phút nữa em xuống ngay nhé.

- Vâng.

Nó đang sắp xếp sách vở để xuống phòng hội trưởng, Lâm Thiên Khánh vừa chơi bóng rổ về, khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi, tươi cười hỏi:

- Cậu thu dọn sách vở đi đâu thế? Bùng tiết nữa hả?

Nó cười:

- Cậu suốt ngày chỉ có bùng tiết là giới thôi. Hội học sinh có cuộc họp quan trọng, giờ tôi phải xuống đó liền.

- Vậy cậu mau đi đi. - Lâm Thiên Khánh phản ứng rất nhẹ nhàng. - Nhưng lát nữa tan học cùng tôi đi ăn kem.

- Lâm Thiên Khánh, ai cho cậu tự ý quyết định như vậy chứ. - Nó định đi thì chợt khựng lại. Haizz, Lâm Thiên Khánh vẫn không đổi được cái tính tự mình quyết định mọi chuyện như vậy.

- Gặp nhau quán kem cũ. Không gặp không về. Vậy nha. Bye bye.

Nói xong cậu liền khoác cặp chạy vù ra khỏi lớp. Nó ngán ngẩm nhìn theo, cậu lại bùng tiết rồi.

***

Nó khẽ mở cửa phòng hội trưởng, không gian im phăng phắc. Có lẽ...nó đến hơi sớm một chút chăng?

Nó nhẹ nhàng vút chiếc cặp đang khoác trên vai xuống sàn nhà, nhanh như cắt, một vật thể to lớn từ phía sau nhảy lên ôm chặt lấy nó.

Chưa kịp kêu lên vì giật mình, nó đã bị giọng nói trầm ấm từ phía sau rót nhẹ vào tai:

- Mạch Vy Khánh, nhớ em thật.

Ồi, cái giọng điệu kinh dị này chỉ có Dương Hàn Phong nhà nó thôi!

Ayzza, cái gì mà Dương Hàn Phong nhà nó chứ, haizz, chơi cùng đám kia nhiều quá, họ suốt ngày “Hàn Phong nhà em”, “Vy Khánh nhà mày” làm nó cũng bị lây theo.

Nó dùng sức nắm chặt lấy hai tay của Dương Hàn Phong đang dính như sam vào mình:

- Dương Hàn Phong, là anh bày trò?

- Không bày trò làm sao dụ được em xuống đây. Tiểu Bảo có tình quên chủ, lại còn thông đồng với em để tạo phản. - Hắn thì thầm vào tai nó làm lông trên người nó dựng đứng hết cả lên.

- Haizz, trước tiên anh buông em ra đã, rồi có gì tính tiếp!

- Em không được chạy! - Hắn đặt cằm vào hõm cổ nó, nói như khiêu khích.

- Anh cao lớn như vậy em chạy sao nổi.

Một giây sau, Dương Hàn Phong liền buông nó ra.

Nó thả người trên ghế sofa, khẽ nhắm mắt thư giãn một chút. Dương Hàn Phong liền nằm bẹp bên cạnh, cố gắng khom người để tựa đầu vào vai của nó.

- Vậy đây là cuộc họp đó hả? - Nó chán chường nhìn xung quanh.

- Có anh và em, đủ để họp rồi. - Hắn cười.

- Những lúc như thế này em thực không cảm thấy an toàn chút nào. - Nó nói xong liền nhìn chằm chằm vào Dương Hàn Phong.

Hắn bật dậy, ngồi thẳng lên:

- An toàn chưa?

- Hoi hoi. - Nó cười.

Dương Hàn Phong để nó tựa vào người hắn, khẽ nói:

- Thôi nhé. Giận dỗi ba ngày là đủ rồi. Anh thế từ nay không để ai bắt nạt em nữa!

- Nói là một chuyện, làm được hay không lại là một chuyện khác!

Nó cười, bâng quơ nói một câu nhưng đủ để làm hắn giật thót. Câu nói này...giống y chang những gì Lâm Thiên Khánh đã cảnh cáo hắn ngày hôm đó.

- Hmm, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. - Hắn nhẹ nhàng xoa đầu nó một cái. - Mà còn hơn một tháng nữa là thi học kì II rồi. Em chuẩn bị tinh thần học phụ đạo với anh đi.

- Haizaa, suốt ngày học. - Nó ỉu xiu.

- Thôi, ngoan, ngồi đây đợi anh một lát. Anh đi nấu gì cho em đã.

Nó gật đầu, Dương Hàn Phong lại ban phát vô tội vạ nụ cười giết người ấy cho nó. Ôi, nó cảm thấy càng ngày càng đồ đốn rồi!

***

Hai giờ chiều...

- Anh nhường em một tí không được à?

Tiếng chí chóc của một cô gái vang lên trong phòng nọ

- Tại em gà quá thôi! - Giọng nói hút hồn của một chàng trai tuôn ra kèm theo tiếng cười giòn tan phá ra khắp không gian.

- Anh đừng luôn miệng si nhục em có được không hả? - Đôi mắt chăm chú của người con gái dán chặt lên màn hình.

Nếu có người hỏi bọn yêu nhau thường hay làm gì, thì câu trả lời là như thế kia đó.

Trong khi đó...ở một không gian khác...

- Em ơi, em có định ăn gì không? Em đã đợi ở đây hơn hai tiếng rồi đấy. - Tiếng chị chủ quán vang lên lo lắng.

Lâm Thiên Khánh cố kìm nổi buồn trong mắt, mỉm cười:

- Dạ không sao. Bạn em chắc cũng sắp đến rồi.

Chị chủ quán quay lưng đi, khẽ thờ dài. Thời đại này vẫn còn có người si tình như vậy...

Năm giờ chiều...

- Em ơi, có lẽ người bạn đó của em không đến đâu. Em...đừng chờ nữa!

Chị chủ quán nhìn bóng dáng cô độc của Lâm Thiên Khánh một mình trong góc tối thì không khỏi cảm thấy xót xa.

Nhưng, đáp lại lời khuyên chân thành của chị, lại là một nụ cười hồn nhiên, hồn nhiên đến đau lòng:

- Chắc cậu ấy có việc bận. Em đợi được.

Chị chủ quán và đa số người ngồi xung quanh đều lắc đầu, chàng trai này cũng quá kiên trì rồi.

Bảy giờ tối...

Lâm Thiên Khánh từ từ nhấc chân lên, bước những bước đầu tiên ra khỏi quán, những vị khách kia cũng hướng ánh mắt dịu dàng nhìn theo bóng dáng kia khuất dần trong bóng tối.

Hóa ra, chờ cứ mãi chờ, con cáo ấy lại chẳng đợi được người mà nó muốn.(*)

***

Nó vừa chống cằm ăn vặt vừa mãi mê nghe Hạo Thiên cùng Minh Khang kể chuyện xàm xí. Dương Hàn Phong hôm nay muốn tự mình vào bếp cho nên nó rất rảnh.

- Haha, thật đó. Nhìn mặt Tuệ San lúc đấy ngổ cực kỳ luôn! - Minh Khang vừa cười như điên vừa si nhục vị hôn thê đang ngồi cạnh mình.

- Cậu mới ngổ ấy. Chơi có trò nhỏ xíu mà mặt cứ như sắp chiến tranh. - Tuệ San phán bác trong hòa bình. Phải nó thì Minh Khang đã ăn Cửu Long thập bát chương rồi.

- Đang đầu rù nhau đi ăn kem, rồi chơi tàu lượn. Ăn xong chơi thì chả thế à! - Minh Khang thanh minh.

Nó bỗng giật mình, chết rồi, Lâm Thiên Khánh...

- Em có việc đi đây chút!

Nó bật dậy chạy nhanh ra khỏi nhà trong ánh mắt lạ lùng của mọi người. Cả người nó toát mồ hôi lạnh. Lâm Thiên Khánh đã nói không gặp không về...

Nó hít hải chạy như bay ra quán kem nọ, chị chủ quán nhìn thấy nó thì hơi ngỡ ngàng. Nó xông đến, thờ không ra hơi hỏi:

- Chị ơi, chiều chị có thấy bạn nam nào cao tầm...từng này, rất...đẹp trai, rồi mặt lúc nào cũng lạnh như đá không?

- Em là bạn của cậu trai đó hả? Cậu ấy đã đợi em từ 12 giờ trưa, cậu ấy vừa về rồi. - Chị chủ quán lắc đầu nhìn nó. - Em sao lại để bạn trai đợi lâu như vậy?

- Dạ...thực ra không phải...- Nó cúi đầu, cảm thấy bản thân tội lỗi khủng khiếp.

Nhưng Lâm Thiên Khánh sao lại ngốc như vậy, đợi những 8 tiếng đồng hồ...

Bước chân nó nặng trĩu trên đường về, thần trí rối bời. Lâm Thiên Khánh, tôi thực sự có lỗi với cậu!

.....

(*): Trích “Đồng Cung” (Phi Ngã Tư Tồn)

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Anh chỉ bé bằng con mèo ấy thôi

Nó trở về trong tâm trạng rối bời. Gọi điện thoại thì tắt máy, facebook không online, đây là sự biến mất kinh hoàng nhất từ trước đến giờ của Lâm Thiên Khánh.

Tệ hơn là, sáng hôm sau, cậu báo nghỉ ốm.

Nó nghĩ, có lẽ Lâm Thiên Khánh bệnh thật, vì ngồi chờ nó suốt mấy tiếng như thế. Có khi sốt cũng nên.

Nó lại nghĩ, có lẽ Lâm Thiên Khánh không ốm, cậu chỉ đang tránh mặt nó. Cậu giận nó rồi.

Tan học, nó quyết định đến nhà cậu xin lỗi từ tể. Đang đi rất gấp thì lại bị một lực kéo về phía sau.

- Em định đi đâu? - Dương Hàn Phong ngược ánh sáng, cúi đầu xuống hỏi. Trời đang nắng mà hắn đứng che mát hết cả chỗ nó đứng.

- Em...đi chỗ này một chút.

- Chiều nay học phụ đạo với anh.

- Không được, chiều nay em bận lắm. Thôi muộn rồi, anh mau về nhà đi. Em đi sớm về sớm.

Nó buông tay Dương Hàn Phong ra rồi chạy như bay đến bắt taxi. Đôi mắt hắn chợt ánh lên một tia sáng rồi nhanh chóng dập tắt.

King koonggg...

Vẫn là ông quản gia hiền hậu lần trước ra mở cửa cho nó. Nó tươi cười cúi đầu chào:

- Cháu chào ông. Lâm Thiên Khánh có nhà không ạ?

Ông quản gia nhìn thấy nó thì như bất được vàng, vội vã nói:

- Đại thiếu gia từ hôm qua đến nay vẫn luôn nhốt mình trong phòng, không cho ai đến gần. Vy Khánh, cháu đến đúng lúc lắm. Lên thăm cậu ấy đi.

- Vâng!

Nó theo quản gia đến phòng cậu. Khẽ gõ cửa, giọng nói lạnh băng của cậu từ trong phòng vọng ra:

- Biến đi.

- Lâm Thiên Khánh...là tôi. - Nó khề nói.

Không gian yên lặng một lúc, nó tưởng là cậu giận nó lắm, nên lại định gõ cửa, đúng lúc ấy thì Lâm Thiên Khánh mở cửa ra.

Nó nhìn mặt cười, gãi đầu:

- Thiên Khánh...

Cậu không thèm nhìn mặt nó. Nó sờ nhẹ vào má cậu, rồi vui vẻ lắc qua lắc lại. Thế nhưng cậu vẫn lạnh tanh, không thèm nhìn nó.

- Lâm Thiên Khánh, cậu giận tôi à? - Nó vừa buồn cười về mặt giận dỗi của cậu, vừa nói.

- Ai dám giận cậu. - Lâm Thiên Khánh nói, mắt vẫn không thèm nhìn nó một cái.

- Thôi mà, chuyện ngày hôm qua...tôi thực sự không nhớ. Tối hôm qua tôi có đến quán kem, nhưng chị chủ quán nói cậu đã về rồi...- Nó bầm bầm ngón tay, áy náy.

- Cậu đã đến quán kem sao? - Ánh mắt Lâm Thiên Khánh đã đặt lên người nó.

- Đúng đó. Nhưng mà lại chậm hơn cậu một bước. Tôi không nghĩ là cậu đợi lâu như vậy...tha lỗi cho tôi nha.

Nó nhìn cậu, ánh mắt khẩn cầu.

Lâm Thiên Khánh thực không chịu nổi ánh mắt thỏ con nhận lỗi ấy, lập tức cái miệng đã táy máy trước:

- Được rồi. Nhưng mà...cũng phải xem biểu hiện của cậu đã!

- Biểu hiện kiểu gì? Cậu muốn ăn mấy châu kem? Bao nhiêu cũng được hết! - Nó vui vẻ.

- Chưa biết được!

Lâm Thiên Khánh quay lưng vào phòng. Nó cũng lon ton đi theo.

Rõ ràng là cậu đã lên kế hoạch giằng dỗi lâu dài đó!

***

- Cậu đã chuẩn bị ôn thi học kỳ chưa vậy? - Ngồi tựa lưng vào chân giường đọc sách mãi cũng chán, Lâm Thiên Khánh lại lôi chủ đề học hành ra nói.

- Chưa. Nhưng Dương Hàn Phong nói sẽ giúp tôi học phụ đạo. - Nó cười.

- Trông cậu khá vui vẻ nhỉ? - Tất nhiên Lâm Thiên Khánh chẳng thích thú chút nào với việc này. Chẳng phải học kỳ I là cậu kèm nó sao? Kết quả cũng đâu có tệ?

- Cũng...bình thường. Được học phụ đạo với soái ca No.1 của trường, còn gì vui hơn. - Nó chẳng biết ăn phải cái gì mà tung hô Dương Hàn Phong lên tận mây xanh, vô tình làm tổn thương Lâm Thiên Khánh.

- Học với tôi không vui à? - Cậu hơi buồn, hỏi.

- Haiz, thực ra thì...học với cậu hay Dương Hàn Phong đều như nhau, điểm chung là rất thích cốc đầu tôi. - Nó bắt bẻ, nhìn Lâm Thiên Khánh.

- Tại cậu không tập trung đấy chứ. - Lâm Thiên Khánh nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt chợt sáng lên. - À, tôi biết làm cách nào để cậu chuộc lỗi rồi!

- Cách gì?

- Đi theo tôi!

Cậu dẫn nó xuống tầng hầm của căn biệt thự. Vào một căn phòng có màu sắc ấm áp, cậu chỉ tay vào một con chuột Hamster đang bị nhốt trong một cái lồng nhỏ màu trắng:

- Giao nó cho cậu. Chăm sóc nó tốt vào đây.

- Hmm, được thôi. Một con Hamster thôi mà. - Nó mở cửa lồng cho chú chuột nhảy lên bàn tay nó.

- Nó kén ăn lắm đấy. - Lâm Thiên Khánh cười.

- Yên tâm đi. Tôi sẽ nuôi cho nó béo y như tôi luôn. - Nó vui vẻ. Ánh mắt dịu dàng nhìn chú chuột nhỏ trên tay.

- Nhưng mà...có cho nó chơi với mèo không nhỉ? - Nó thắc mắc.

- Chắc cũng được. Tại con này tính hơi còn đồ. - Lâm Thiên Khánh suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Chủ nào tớ này. - Nó chợt nghĩ về đại ca Lâm Thiên Khánh đầu gấu trước kia, cười cười trêu chọc cậu.

Lâm Thiên Khánh thở dài:

- Haizz, hồi còn làm đại ca tôi ngẫu thật mà.

- Sao giờ tự dung lòi ra một thằng tăng động như này? - Nó cười như điên.

- Tại cậu chứ ai.

- Rõ ràng là điên từ trong trứng, giờ mới bộc lộ, lại còn đồ thừa...- Nó lẩm bầm.

Bây giờ hệ vật nuôi của nó khá đa dạng nha. Có chó, mèo, giờ thêm cả chuột nữa.

À, nó còn nuôi thêm một anh người yêu đẹp trai nữa...

***

Năm giờ chiều nó mới mò về nhà. Dương Hàn Phong mặt sưng lù lù đợi sẵn ở cửa. Thấy nó, hắn đã vội hỏi luôn:

- Em vừa đi đâu về?

- Em đến nhà một người bạn.

- Bạn nào? Trai hay gái? - Sắc mặt hắn trông khó ở thấy rõ.

- Aya anh lại thế nữa. Ngoan nào. - Nó xoa đầu của hắn như xoa một con chó lớn.

Mắt hắn chợt thấy chú Hamster trong lồng, lại hỏi:

- Con vật này...?

- Là của bạn em. Cậu ấy bận không có thời gian chăm sóc cho nó nên nhờ em nuôi hộ.

- Vậy à.

Nó cảm thấy...trong thời gian yêu đương với Dương Hàn Phong làm nó kiên nhẫn hơn nhiều rồi. Lúc trước nó làm gì có kiên trì để trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn đó.

Nó treo chú Hamster lên gần cửa sổ. Tiểu Bảo có vẻ rất thích thú với người bạn mới này, nhảy lên nhảy xuống làm quen. Còn Ngáo vẫn lười biếng nằm gọn trong vòng tay nó, lìm dìm ngủ.

Dương Hàn Phong mở cửa phòng, thấy nó về nhà không ôm hân mà vừa về phòng đã ôm ngay lấy con vật lông lá đáng ghét kia thì không khỏi phụng phịu. Hân chống nạnh ở giữa cửa ra vào, cau có:

- Em chỉ biết mấy con vật đó thôi à. Suốt ngày đối xử tốt với nó như thế. Sao em không thử tốt với anh y như vậy đi!

Nó bật cười nhìn bộ dạng hân hiện tại:

- Nó đáng yêu như vậy mà!

- Anh không đáng yêu sao? Anh đáng yêu như thế này mà! - Hân giãy nảy.

- Nhưng mà Ngáo nhỏ xíu như này nè, còn anh lớn đùng rồi! - Nó nhìn con mèo, rồi lại nhìn ra hân (một con mèo lớn có tính khó ợ).

- Anh bé mà! Anh chỉ bé bằng con mèo ấy thôi! - Hân xông đến bên giường, nằm bẹp xuống. - Cho nên...em ôm đi, mau ôm đi.

Nó bật cười, nhìn xuống Ngáo đang tròn xoe mắt không hiểu gì, tự dưng đang ngủ có một thằng ắt ơ nào đó phá đám.

- Tròn mắt cái gì? - Hân gù gù chú mèo. - Muốn tỏ ra đáng yêu hơn tao để được thương hơn chứ gì?

Hân lườm lườm chú mèo.

Má, Dương Hàn Phong, anh có thể bớt dễ thương được không hả?

Hân cứ lắc lắc bàn tay nó, cho đến khi chạm phải chú mèo. Hân gằm gù đuôi Ngáo chạy mất tích. Lúc này, chú mèo nhỏ mới lần la sang làm quen với Hamster nhỏ.

Nó xoa rối bù đầu tóc Dương Hàn Phong, trêu chọc:

- Chẳng phải anh rất sợ mèo sao?

Hân nhìn chú mèo bên cửa sổ kia, khinh thường nói:

- Là một đấng nam nhi, tất nhiên không được sợ tình địch!

Ồi, Dương Hàn Phong, anh đồ đồn quá rồi. Ghen với ai thì chó, đằng này lại ghen với một thứ không phải giống đực, cũng không phải người.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Học phụ đạo

Một chủ nhật đẹp trời nào đó trước kì thi 2 tuần..

- Mạch Vy Khánh, em có dậy không? - Dương Hàn Phong vừa kêu vừa đi lên cầu thang. Sau đó không nói gì nữa mà mở cửa phòng nó ra.

Tiểu Bảo thấy cửa mở thì cong đuôi chạy ra ngoài. Hân kéo nhẹ cái chăn ra liền bị một con sâu dính lấy.

- Auwww, yên nào. - Nó ngái ngủ.

- Con sâu lười này, mau dậy đi.

- Không dậy.

- Có dậy không?

- Em không dậy!

- Không dậy anh hôn em đây.

- Kệ anh.

Nó vì muốn bảo vệ sự an toàn cho giấc ngủ mà lỡ mồm thách thức Dương Hàn Phong. Hân nhảy xổ lên giường, nói chậm rãi vào tai nó:

- Em! Có! Dậy! Không!

Cảm nhận thấy hơi thở nóng bất thường bên tai, nó mở to mắt dậy, giật mình thấy Dương Hàn Phong nằm chính ỉnh bên cạnh. Nó dè dặt:

- Anh càng ngày càng mặt dày rồi đấy!

- Em vẫn chưa thấy hết sự mặt dày của anh đâu. - Nói xong liền định hôn nó một cái, may sao nó kịp thời ngả người về phía sau, tránh được.

Nó giật giật cánh mũi:

- Coi như anh lợi hại!

Nói xong nó bật khỏi giường ngay lập tức, hùng dũng tuyên bố:

- Hôm nay bốn cô nương muốn học phụ đạo. Anh còn không mau chuẩn bị?

Dứt lời liền chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Hắn nằm trên giường, cong môi cười. Cô gái này ngày càng khiến hắn không thể rời mắt.

***

- Hóa của em cũng tàn quá đấy.

Dương Hàn Phong nhìn số chữ trong vở ghi của nó mà ngán ngấm.

Nó chán chường:

- Ngu Hóa chưa là gì cả, mà combo Toán Lý Hóa ngu tất. Từ bị thương đến liệt giường.

Hắn lại ngồi nghiêm túc để tìm ra vấn đề của nó, rồi giải quyết một số thứ cơ bản. Không gian rơi vào trạng thái im ắng, người dạy kẻ nghe, thật nghiêm túc.

30 phút sau...

Trong căn phòng lạnh lẽo nọ, tiếng của một chàng trai vang lên, xé tan không gian tĩnh lặng:

- Toán của em dạo này làm sao vậy hả?

Nó bị giọng nói nghiêm khắc của Dương Hàn Phong dọa cho hết hồn, xanh mặt ấp úng:

- Em...không được hiểu bài cho lắm.

- Trong giờ chỉ lo đùa nghịch với Lâm Thiên Khánh, không chú ý vào bài vở gì cả. Bảo sao không hiểu bài. - Hắn nhân cơ hội này ngầm ép nó bớt gần gũi với Lâm Thiên Khánh một chút.

- Cho dù không đùa nghịch với Lâm Thiên Khánh thì em cũng không có hiểu...

Hắn chán nản:

- Bây giờ nhìn kĩ cái này nhé, này...

Tiếng giảng bài lại vang lên, không gian lại tĩnh lặng trở lại. Gió nhẹ lướt qua cửa sổ, làm chuông gió kêu lên những tiếng vui tai. Chú Hamster bé nhỏ suốt ngày chỉ biết ăn, hiện tại cũng đang ngậm một đồng thức ăn trong miệng. Ngáo và Tiểu Bảo ngoan ngoãn nằm trên giường, mắt lim dim, có vẻ thích thú.

Một tiếng rười rượi qua, nó toát mồ hôi nộ cho hắn tờ bài tập. Hắn dò xét một chút rồi nhìn nó làm nó sợ lạnh sống lưng.

Đột nhiên, hắn bật cười:

- May cho em là em có một gia sư chuyên nghiệp và siêu cấp đẹp trai như anh. Làm như này là ổn rồi đấy.

Nó hếch mặt lên, hãnh diện:

- Là do em thông minh trời phú nhé.

Hắn cho nó 15 phút để nghỉ ngơi dưỡng sức, trong thời gian đó, hắn đi pha một cốc sữa cacao cho nó. Uống một mạch cạn ly sữa, nó bắt đầu nằm bò ra bàn, ngậm mớ một cuộc cách mạng phản đối việc học tiếp.

- Ngồi dậy nào bảo bối. Học thêm một tạo nữa rồi anh dẫn em đi ăn. - Giọng Dương Hàn Phong ngọt hơn đường, từng chút chùng chùng vỗ về nó.

- Học Văn nữa chứ gì, em mệt lắm rồi.

- Học thì mới thi được chứ. Nào, ngồi dậy.

- Học cho lắm đi tắm cũng coi trường, học điên cuồng cũng coi trường đi tắm. Vậy học vừa vừa thôi, em điên mất. - Nó cố kéo dài thời gian nghỉ ngơi hết cỡ, chẳng dám nghĩ hắn sẽ cho nghỉ nên cố lảng tránh.

- Write a letter about your hero. - Hắn trầm ngâm nói. - Không thích học Văn thì học tiếng Anh, không nói nhiều, mau lấy giấy ra.

Mặt nó bí xị cầm bút viết, được vài chữ, lại nhìn hắn, rồi lại cầm cúi viết. Rồi nó nộp bài trong sự lo lắng. Hắn đọc xong, chẳng hài lòng gì mấy.

- Người hùng của em giấu tên à? Gì kì vậy? - Hắn cau mày.

- Kệ em. - Nó bướng bỉnh.

Nhìn đồng hồ đã điểm 11 giờ trưa. Hắn bụng bức thư xuống, đi ra phía sau vòng tay qua người nó, ôm lấy.

- Em có biết anh muốn làm siêu anh hùng nào nhất không? - Hắn hỏi.

Nó ngây thơ trả lời:

- Hmm, chịu thôi. Aqua-man? Spider-man?

- No. Your-man. - Nói xong, hắn cười hất ra vào tai nó một cái.

Ayza, lại trúng thính rồi.

Má ơi, ở gần Dương Hàn Phong, sơ xuất một chút thôi là trúng thính ngay lập tức, sau này phải cẩn thận hơn mới được!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chuyện tình lãng mạn nhất

Thi xong ngày đầu tiên...

Nó bước ra khỏi phòng thi, thở hắt ra một cái. Quy trình làm hôm nay không tệ, nhưng chưa biết chắc kết quả.

May mắn nữa là, Lâm Thiên Khánh ngồi ngay trước nó, cho nên kết quả ăn chắc 70% rồi.

Tung tăng về đến nhà, mở cửa lớn một tiếng định khoe Dương Hàn Phong, bỗng nhiên, không khí trong nhà lạnh ngắt đáng sợ. Nó đưa mắt nhìn bàn tiếp khách, sùng sốt khi thấy một vị trung niên khoảng 40-45 tuổi, gương mặt tuấn tú thanh thoát, thể hiện rõ khi xưa ông là một soái ca hàng hiệu.

Ngồi bên cạnh ông ta là bà Từ Vân Thư, đối diện là Dương Hàn Phong. Vừa thấy nó, cả nhà ba người họ mặt rất nghiêm trọng, có ý nói nó ra đây ngồi.

Nó toát mồ hôi, dặt dề đến bàn tiếp khách, ngồi xuống.

- Vy Khánh. - Dương Hàn Phong gọi. - Lại đây ngồi. - Hắn chỉ vào chỗ trống ngay bên cạnh.

- Dạ...- Nó ngáp ngừng, khẽ nhìn vị trung niên.

- Con cứ ngồi xuống đi. - Bà Vân Thư cười hiền hậu, riêng mặt của vị kia vẫn lạnh ngắt, sao mà giống Dương Hàn Phong như đúc.

Chẳng lẽ đây là bố của anh ta?

Dương Hàn Phong cười lễ phép, giới thiệu:

- Thưa bố, đây là Vy Khánh, người mà mẹ vẫn luôn kể.

?? BỐ? Ôi, đây là bố của Dương Hàn Phong đấy, trời ơi, vậy mà lúc này nó còn thô thiển mở cửa, ấn tượng xấu mất rồi...

Hắn quay sang nó:

- Vy Khánh, đây là bố anh. Tên là Dương Tuấn Triết.

Nó cúi đầu chào, giọng khe khẽ:

- Cháu chào bác.

Mặt ông Dương Tuấn Triết vẫn lặng như tờ, ông mở miệng:

- Chào con.

Sống lưng nó lạnh toát...

Dương Hàn Phong không bao giờ thừa kế được hết sự lạnh lẽo mà bố hắn tỏa ra, nó dám khẳng định như thế!

Mẹ Vân Thư vẫn có thể ôm tăng băng này suốt mấy chục năm, thật khâm phục quá đi mà!

Dương Hàn Phong mặt nhăn như đít khi, nhấc nhẹ:

- Bố, có thể bớt căng không? Bố dọa cô ấy sắp ngất rồi này.

- Từ bao giờ mà mày trở nên lấm nhem vậy hả? - Ông bố khá bất ngờ vì sự thay đổi lạ lùng của con trai. Trước kia nếu mặt ông trầm trọng như vậy, nhất định con trai ông cũng sẽ trầm trọng đầu mắt với ông. Hôm nay thế mà lại ôn nhu như vậy...

Nhất định là vì con bé đang ngồi co ro kia rồi!

Mặt ông Dương Tuấn Triết hơi giãn ra, ông cười một cái làm nó tưởng pháo nổ giữa trời:

- Con không cần sợ ta đâu. Ta rất lương thiện, nhưng mặt ta lại không ủng hộ điều đó.

Nó cười toe toét:

- Con cũng thấy thế ạ.

Màn chào hỏi đã kết thúc, cùng cố tình cảm đến vài chục phút sau, hắn mới hỏi nhỏ vào tai nó:

- Hôm nay thi thế nào? Làm được bài không?

- Khá ổn! - Nó cười.

- Anh chờ tin vui của em. - Câu này Dương Hàn Phong nói hơi lớn cho nên làm hai ông bà đang ngồi kia giật thót. Khóc miệng họ giật giật, mắt tròn trũng:

- Tinnnnnn vuuuuu?

Nó nghiêng đầu, không hiểu họ nói gì, chỉ có mỗi Dương Hàn Phong đỡ lấy trán:

- Bố mẹ, có phải hai người mắc hội chứng thèm cháu không? Hôm nay thi học kỳ, con đang đợi tin vui về kết quả thôi. Hai người nghĩ gì thế?

Hai vợ chồng già mà không nên nét kia tên tò ngồi xụi lơ một xó, mặc những ánh mắt nguy hiểm của Dương Hàn Phong liên tục nhắm vào mình.

Nó tươi cười, giải tỏa không khí sặc mùi thuốc súng trong phòng:

- Hai người có thể kể về chuyện tình của hai người hồi đó không? Bố mẹ con chẳng bao giờ kể cho con nghe nên con hơi tò mò.

- Được chứ. - Ông Dương Tuấn Triết phấn khích. - Ngày xưa ở trường Đại Học X ta là một đại nể nam, nể nữ muốn hẹn hò với ta xếp dài hàng cây số!

Bà Vân Thư chẳng chịu thua:

- Ở trường Đại Học X, ta là hoa khôi khoa thiết kế, nam nhân tuấn tú muốn theo ta nhiều không đếm xuể!

Nó sáng mắt lên:

- Vậy tại sao trong cuộc sống bon chen đó hai người lại gặp được nhau?

- Lúc đó bọn ta cùng ăn trưa ở canteen trường, vô tình chọn cùng một món, mà món đó lại còn một suất duy nhất. - Ông Dương Tuấn Triết hồi tưởng lại. - Sau đó ta đã nhường cho mẹ thằng kia, có cảm giác cực kỳ ấn tượng.

- Aaa, yêu từ cái nhìn đầu tiên sao, lãng mạn quá đi! - Nó tí mắt mơ mộng.

Cả hai vợ chồng già cùng cười, cùng nuối tiếc về thời trẻ trôi qua quá nhanh.

- Sau đó ta tìm mọi cách để làm như vô tình chạm mặt bà ấy trong trường, thư viện, nhà ăn...tất cả các địa điểm có thể. Nhưng bà ấy vẫn không có vẻ để ý đến ta.

Nghe đến đây, bà Vân Thư bất giác bật cười.

- Rồi một ngày bình thường như bao ngày bình thường khác, ta đang nằm nghỉ trưa thì đột nhiên có tin nhắn đến, là của bà ấy. - Mắt ông Dương Tuấn Triết sáng long lanh, gò má bà Vân Thư đột nhiên ửng đỏ.

- Tin nhắn gì vậy ạ? - Nó và Dương Hàn Phong đồng loạt hỏi.

- “Học trường, tối nay có thể đi ăn với em được không?”. Ta đọc xong mà quần quéo mấy tiếng liền. Tất bật đi chuẩn bị, không nói nhiều, quát luôn bộ quân phục đi ăn!

Nó và Dương Hàn Phong cười thờ không ra hơi, hai vợ chồng già cũng cười vui vẻ, đó có lẽ là hồi ức đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của họ.

Dương Hàn Phong chăm chọc:

- Bố ăn mặc như đi chiến đấu thế?

- Đi ăn với người mình thâm thích khác gì đi chiến đấu đâu.

Lời đáp trả tuy không hợp lý lắm nhưng đầy sức thuyết phục của bố hấn cũng làm hấn câm nín. Cuộc nói chuyện còn diễn ra dài nữa.

Thực sự chuyện tình lãng mạn nhất là ở niên đại đó.

Lúc đó, không có hoa tươi, cũng không có nhẫn kim cương...

Tình cảm thực ra chỉ đơn giản như vậy.

*

Khuya, nó ngồi lằm nhằm học Sử để ngày mai thi môn này. Dương Hàn Phong đem vào cho nó một cốc sữa nóng, khẽ ngồi xuống bên cạnh.

- Anh đi ra đi, anh ở đây em không học được. - Nó đặt quyển sách xuống, nhìn hấn, đề nghị.

- Anh ở đây em sợ em không kiểm chế được chứ gì? - Nụ cười của hấn dần trở nên vô đạo đức.

- Anh đi ra đi. - Nó giận dỗi đẩy hấn một cái.

Hấn cười ha ha rồi trèo lên giường nó, nằm ườn ra đó. Nó lại lằm nhằm đọc bài, đột nhiên, nó thắc mắc:

- Dương Hàn Phong, anh thấy chỗ này vô lý không? Vua Khang Hi 2 tuổi đã biết đến thế sự, biết đến xung đột hiểm khích trong triều đình. 8 tuổi đã là vị vua anh minh của Trung Quốc. Hồi 2 tuổi em vẫn chưa biết cầm thìa ăn cơm!

Dương Hàn Phong lười biếng mở mắt ra:

- Cho nên ông ấy mới được làm hoàng đế, còn em thì vẫn chơi với anh.

- Hợp lý! - Nó cười toác mỗ.

Từ lúc đó, nó cứ thấc mắc, Dương Hàn Phong cứ trả lời, tuy không giải thích được thấc mắc của nó nhưng lại hợp lý và đầy thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Theo dòng thời gian

Thành phố Paris, Pháp.

Trong một bệnh viện tư đầy mùi thuốc khử trùng...

Mi mắt người con gái trên giường khẽ động đậy, từng ngón tay cũng cử động dần. Xung quanh vắng lặng, khẽ mở mắt nhưng không nhìn thấy gì. Cô gái mở to mắt, một giọt nước mặn chát từ từ rơi xuống.

- Hàn Phong...

***

Trải qua một tuần ôn thi và thi, cuối cùng kì thi kết thúc năm học lớp 10 cũng trôi qua. Nó sau khi làm bài xong môn cuối cùng thì nằm bẹp xuống bàn, ngủ gật.

Lâm Thiên Khánh xách cổ nó lên, vui vẻ:

- Thi xong rồi, đi ăn kem với tôi được chưa?

- Được rồi được rồi. Hôm nay cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được hết! - Nó khẽ cử động khóe môi.

- Đi nào.

Nó và Lâm Thiên Khánh lại tò te đi cùng nhau đến quán kem nọ, chị chủ quán nhìn hai đứa bằng ánh mắt yên tâm, vui vẻ mang kem ra.

Dương Hàn Phong sau khi kí hết đồng tài liệu trên bàn thì vội buông bút, chạy vù lên lớp nó. Nhìn ngó xung quanh, không có một bóng người. Hắn day nhẹ đuôi mắt, cô gái này lại bỏ hắn đi chơi rồi.

Mở cửa xe, ngồi vào hàng ghế dưới. Hôm nay bố hắn đặc biệt nói lái xe riêng của ông đưa Dương Hàn Phong đến trường. Chổng cảm nhìn hai hàng cây bên đường, hắn thật sự rất lâu rồi mới có dịp nhìn ngắm xung quanh như vậy.

Một bóng dáng con gái quen thuộc nhẹ nhàng lướt qua mắt hắn.

Hắn cảm giác tim mình từ bên trái nhảy qua bên phải rồi bật ra ngoài. Hình dáng đó...không lẫn vào đâu được.

Hắn khẽ lắc đầu, tựa lưng vào ghế, thờ dốc. Không thể nào có chuyện đấy được. Chắc là do hắn ảo giác thôi...

Về đến nhà, hình ảnh đó cứ lờn vờn trong tâm trí hắn. Cái gì thế này, Dương Hàn Phong, mày bị điên rồi.

Nó vui vẻ mở cửa, chạy ù vào trong nhà. Nó đã mua nguyên liệu để làm một ít bánh kem, lát nữa đem lên cho Dương Hàn Phong. Tuần vừa qua hắn đã mệt lắm rồi. Phải cưng chiều một chút.

Vừa làm nó vừa nghĩ đến vẻ mặt bất ngờ hớn hờ của Dương Hàn Phong lúc đó, bất giác lại nở nụ cười suốt cả buổi.

***

- Tên ten! Dương Hàn Phong, anh có thích không? - Nó buông hai tay đang bịt mắt Dương Hàn Phong ra, cười hớn hờ. Hắn ngạc nhiên, mừng rỡ rồi ôm lấy nó, xoay mấy vòng:

- Bảo bối, anh không biết phải nói gì hết...

- Anh không cần nói gì cả, ăn xong rồi khen em một câu thôi! - Hai chân nó cứ dẩy dẩy như đạp nước. Hắn nhấc cả người nó lên rồi.

- Em cứ như vậy rồi anh không thể rời khỏi em thì sao? - Dương Hàn Phong vẫn không buông nó ra, nói nhẹ nhàng. Quả thật càng ngày, hắn càng cảm thấy cuộc sống không thể thiếu cô gái nhỏ này.

- Thì em sẽ bắt anh dính lấy em mãi chứ sao! Để anh xông ra ngoài, thế nào cũng bị bắt mất!

Nó tuột xuống đất, nhìn Dương Hàn Phong. Hắn vừa ăn vừa khen, tốc nó lên tận mây xanh.

Những tháng hè trôi qua một cách nhẹ nhàng, mùa hè năm nay nóng hơn mọi năm nhiều, nhân dịp vậy mà suốt ngày Lâm Thiên Khánh rủ nó đi ăn kem. Dương Hàn Phong thì có quá nhiều việc để chuẩn bị cho năm học lớp 12. Mọi thứ cứ như vậy mà theo dòng thời gian. Thoát cái, một năm học nữa lại bắt đầu.

***

Ngày học đầu tiên của năm nó học lớp 11.

- Cái gì mà phương trình lượng giác chứ, ôi, tôi đau hết đầu rồi! - Nó ôm đầu gục xuống bàn, làm nhẵn nhúm hết cả đồng tài liệu trên bàn.

- Nó còn rắc rối hơn cái phần lớp 10 nữa. - Ngọc Vy là một lớp trưởng thông minh nghiêm khắc, nhưng đến giờ phút này cũng phải ưỡ oải nằm ngửa cổ lên trời, than vãn.

Hoàng Nhật cùng Lâm Thiên Khánh từ ngoài cửa bước vào, trên tay mỗi người cầm một chai nước ngọt:

- Ra chơi hai cậu còn ngồi đây làm bài tập, giờ kêu ca gì.

- Tôi đi xuống canteen đây! - Nó đứng dậy, định đi thì bị Lâm Thiên Khánh cầm lấy cổ tay:

- Cậu xuống canteen làm gì, trời đang nắng như điên, nước tôi mua rồi này.

Nó cười:

- Thực ra là tôi đi tìm Dương Hàn Phong.

Nói xong nó liền chạy đi. Lâm Thiên Khánh thần thờ cầm chai nước mát lạnh trên tay. Hoàng Nhật cười gượng vỗ vai cậu. Tên đại ca này sao lại si tình đến vậy...

Nó xuống canteen mua một chai nước chanh, định đem sang phòng hội trường cho Dương Hàn Phong thì được Nhật Huy thông báo là hần đang ở trên lớp. Nó thờ dài, haizz, nước cũng mua rồi. Lên lớp đưa cho hần vậy.

Yêu nhau cũng khá lâu rồi mà nó vẫn chưa bao giờ lên lớp hần. Đơn giản vì năm học vừa rồi hần luôn ở phòng hội trường.

Nó cứ dậm chân ngo qua ngo lại ở chỗ cửa sổ, nhìn vào lớp tìm kiếm đáng về quen thuộc của hần.

Nhưng...mãi mà chẳng nhìn thấy đâu cả. Hần đi đâu rồi chứ?

Nó cứ quanh quẩn ở trước cửa lớp hần, hết giờ ra chơi, nó thất vọng cầm chai nước về lớp thì va vào ngay bộ ngực rắn chắc của một chàng trai. Ngẩng đầu lên định nhìn xem chủ nhân của nó là ai, chẳng ngờ lại là người nó đang tìm.

Nó trách móc:

- Từ lúc còn 10 phút nữa là đánh trống em đã đứng ở cửa lớp. Em tìm anh suốt 9 phút mà không thấy đâu, anh đi đâu vậy hả?

- Anh đứng sau em 10 phút rồi. Em đang nhìn ai vậy? Anh giận rồi đấy nhé! - Dương Hàn Phong áp lon nước vào mặt nó. Thì ra cả hai đều muốn đem nước cho người kia.

Hạo Thiên ngồi trong lớp nhìn ra, hai người này, hết ở nhà rồi lại đến trường. Làm anh nhức mắt chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Run rẩy

Một tuần sau ngày đi học đầu tiên, căn biệt thự nhà Dương Hàn Phong trở nên khuấy động hơn cả. Hôm nay cả ba gia đình Dương Hàn Phong, Trịnh Hạo Thiên và Võ Minh Khang đồng loạt muốn mở tiệc, thống nhất ở nhà hần. Tất nhiên có sự tham gia của cả ba bậc phụ huynh.

- Hạo Thiên, con xem, đề tuột mất đĩa con đâu tốt như vậy có tiếc không? - Mẹ Hạo Thiên vừa nhìn nó đang cười nói nấu nướng ở bên kia mà suýt xoa, rõ ràng bà cũng nhầm nó mà.

- Chị Diệp Mai, chị nói thế làm tôi muốn nhốt con bé trong nhà đấy. - Bà Vân Thư cười.

- Mẹ, bác gái, nói đi nói lại nói hoài nói mãi thì Hàn Phong cũng nuốt mất Vy Khánh rồi. - Hạo Thiên trề môi.

Mẹ Hạo Thiên lại ỉu xù:

- Minh Khang có vị hôn thê, Hàn Phong có bạn gái. Con trai, con có vấn đề về giới tính à?

Hạo Thiên gãi nãy:

- Cái gì thế mẹ? Con là đứa con duy nhất của mẹ đấy!

- Thế nên mẹ mới lo con có vấn đề.

- Mẹ! Con đây là nam nhân thẳng thẳng không thể cong! - Hạo Thiên gào lên thống thiết.

Tức quá không làm được gì, Hạo Thiên uất ức chạy đến chỗ mọi người đang nướng thịt. Minh Khang nghe xong thì cười sặc sụa, suýt nữa thì bò lăn ra:

- Tao thấy cũng có lý lắm chứ, hahaha...

Nó ngồi xôm xuống vì nướng thịt, lật lên lật xuống miếng thịt bò thơm phức, Dương Hàn Phong ngồi xuống bên cạnh, quạt quạt vào mặt nó:

- Em có nóng không? Để anh làm cho.

- Em tự làm được. - Mồ hôi trên trán nó lấm tấm, hai má vì nóng nên đã đỏ hồng hết cả lên.

Dương Hàn Phong nhìn thấy đáng về này, trong lòng lại nổi lên cảm giác muốn yêu thương nó hơn nữa.

Quay qua bên kia, Minh Khang và Tuệ San đang ngồi gọt hoa quả tâm sự. Thỉnh thoảng lại dứt hoa quả cho nhau. Quả thật trong tình yêu, nhất cự li, nhì tốc độ.

Hạo Thiên quá chán nản với sự đời trái ngang, nhìn ra trước mặt. Nhật Huy cũng mang về mặt chán nản không kém gì anh. Anh lao tới, ôm chăm lấy Nhật Huy.

- Chúng ta tự yêu thương lấy nhau!

Nhật Huy gật gù, haiz..

Chỗ của mấy vị phụ huynh cũng rôm rả không kém, bố mẹ Minh Khang giải quyết êm đẹp xong dự án đá quý lần trước thì thu hoạch được không ít, bây giờ mới có thời gian về nước. Phải nói trong ba tập đoàn, Nhật Minh luôn tất bật hơn cả.

Mẹ Minh Khang nheo mắt nhìn:

- Chị Vân Thư, con bé kia...là?

- À, đây là Vy Khánh, con dâu tương lai của tôi. - Bà Vân Thư không ngần ngại khẳng định chủ quyền của nó trước người bạn già.

- Haha, được! Hàn Phong cải thiện hơn nhiều rồi, đúng là một việc đáng mừng. - Mẹ Minh Khang tươi cười.

- À, vụ giữa Nhật Minh và Hải Yến...hai bên đã làm hòa chưa? - Ông Dương Tuấn Triết đang nằm lẩm nhẩm, đột nhiên nhớ ra chuyện này.

- Làm hòa cả rồi. Thì ra là một hiểu lầm nhỏ. Haizz, vụ đấy làm tổn hại hai công ty không ít. - Bố Minh Khang thở dài. - À đúng rồi, gia đình họ cũng về nước mấy tháng rồi đấy!

- Về rồi sao? Đúng rồi, nên mời họ tới đây cho vui. - Bố Hạo Thiên đưa ra ý kiến. - Dù gì họ cũng chỉ có...

Không khí đột nhiên im lặng, nét mặt ai nấy đều thoáng u buồn.

- Đó là một tai nạn đáng tiếc. - Bà Vân Thư trầm ngâm.

- Thôi, không nói về vấn đề này nữa. Chuyện qua rồi. - Ông Dương Tuấn Triết cười qua loa, gạt chuyện này sang một bên.

***

Cần trưa, mọi công tác chuẩn bị đã hoàn thành. Dưới tán lá xanh mát, một bàn ăn thịnh soạn đã được dọn lên. Khỏi phải bàn, các vị phụ huynh mới nhìn qua nhưng đã vô cùng hài lòng về bữa tiệc nhỏ này.

Tiếng còi xe vang lẹ trước cổng, cánh cổng tự động dần dần mở ra.

Bố Hạo Thiên tươi cười:

- Họ đến rồi đấy.

Không ai bảo ai, ba cặp phụ huynh đồng loạt đứng dậy, nhanh chóng bước ra chỗ chiếc xe đang đỗ ở đằng kia. Lâu rồi không gặp.

Hạo Thiên đang cùng mọi người dọn thức ăn ra bàn, cũng là người phát hiện ra chiếc xe đó đầu tiên.

- Mọi người, chúng ta có mời thêm người khác nữa à?

Mọi người sau khi thấy chiếc xe cũng dừng mọi hoạt động lại, đứng yên nhìn. Cả đám đều ngơ ngác không biết vị khách này là ai.

- Là bố mẹ em à Tuệ San? - Minh Khang khẽ hỏi.

- Đầu có, bố mẹ em nếu đến sẽ báo trước, và cả, trong bộ sưu tập xe của bố em chưa từng có loại xe này...- Tuệ San trả lời trong hoang mang.

- Vậy là ai nhỉ? - Anh chép miệng.

Cánh cửa xe mở ra, thò cổ ra đầu tiên là ông Hồ Anh Quân, với khuôn mặt tươi cười nhãn hiệu The Face. Cả đám ngơ ngác nhìn. Thì ra...

Khuôn mặt thứ hai mà mọi người nhìn thấy là bà Mạc Thanh Nga, phu nhân chủ tịch tập đoàn Hải Yến. Bà mới nhìn qua đã thấy được vẻ đẹp quyền lực, sắc sảo trên từng mi-li-mét.

Hạo Thiên cảm thán:

- Ô, về nước rồi sao.

Nhưng...hai người bước ra vừa rồi vẫn chưa là tất cả. Hình như còn một người nữa vẫn đang ở trong xe.

Dương Hàn Phong với con mắt như vậy thì không thể không nhìn thấy, tuy nhiên hẳn chẳng thể xác định thứ đang ngồi ghế sau là ai.

Một mái tóc đen óng xuất hiện sau cửa xe. Mọi người tròn mắt nhìn theo, cho đến khi thấy khuôn mặt của cô gái đó, tất thấy, đều bất ngờ đến rụng rời chân tay.

Đó là một cô gái có hai má lúm đồng tiền, hai chiếc răng khểnh rất đáng yêu..

Một dòng kí ức đột nhiên xẹt qua đầu nó, nó cảm thấy hơi chóng mặt...

Cô gái đó...mặc một bộ váy màu vàng, nở một nụ cười như ánh ban mai buổi sớm.

Tay đang cầm đĩa thức ăn của nó bỗng run lên. Nhưng...

Một tiếng đồ vỡ vang lên dưới chân nó. Cả đám giật mình, quay lại nhìn. Đĩa thức ăn trên tay Dương Hàn Phong đã không còn.

Hắn hơi run, nhìn chăm chăm vào cô gái vừa xuất hiện. Cô gái cũng nhìn chăm chăm vào hắn, cười tươi.

Một nụ cười như ánh dương rực rỡ, một nụ cười như cầu vồng sau mưa, một nụ cười như tia nắng mùa hạ, một nụ cười làm tan chảy trái tim bất kì ai...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Không cam tâm

Hạo Thiên há hốc mồm, trái tim anh đập loạn xạ. Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra chứ? Vô lý!

Nếu tim Hạo Thiên đập nhanh một thì tim Dương Hàn Phong đập nhanh mười. Hắn gắt gao nhìn vào người con gái đang tươi cười với hắn kia. Nụ cười đó...không thể lẫn vào đâu được.

Trong khi tim mọi người đập nhanh như vậy thì tim nó như ngừng đập. Nó dường như không còn thở được, từng mảng kí ức đột ngột kéo tới như tảng băng trôi, đâm vào trái tim nó.

- Hoàng...Hoàng Yến?

Tiếng bà Vân Thư như chứa nước.

- Chào bác, là con đây! - Hoàng Yến cất giọng. Giọng cô trong như tiếng ngọc rơi, nhẹ nhàng thốt ra.

- Cháu...cháu...- Bà Vân Thư suốt nửa thì ngã quy. Mọi chuyện đến hết sức vội vàng làm bà không thể bình tĩnh được.

Ông Hồ Anh Quân cười lớn:

- Haha, xin lỗi vì làm cả nhà bất ngờ. Thật ra thì chuyện này cũng là một câu chuyện dài...

Sau khi ngồi vào bàn ăn, bà Thanh Nga cũng bắt đầu kể mọi chuyện:

- Ngày đó, sau khi bị tai nạn, con bé đã được chuyển đến phòng cấp cứu. Bác sĩ nói xác suất sống còn của con bé rất thấp, vì toàn bộ phần não phải và hai chân đã bị phá hủy. Sau đó bác chuyển nó sang Pháp. Nhưng sự sống của con bé vẫn chưa được bảo đảm cho nên bác đã nói con bé đã chết...để con không thất vọng nhiều...

Dương Hàn Phong ngồi lặng thinh, này giờ từng câu từng chữ của bà Thanh Nga nói ra không từ nào lọt ngoài tai hắn.

Vậy là...khoảng thời gian hắn sống như không sống...đều là hậu quả của lời nói dối đó?

Bây giờ hắn đã trở lại bình thường, đang chìm trong hạnh phúc thì lại trở về?

Ha...thật sự ông trời rất biết đùa người.

Nó ngồi thẫn thờ lắng nghe. Ồ, vậy là...tình cũ không rù cũng đến?

Bữa tiệc diễn ra trong sự ngượng ngập bất thường. Nó ngồi đối diện Dương Hàn Phong, nhưng lại không thể nào nuốt nổi com nếu Hoàng Yến cứ ngồi sát vào hắn như vậy.

Dương Hàn Phong có vẻ cũng không tự nhiên cho lắm, từ đầu đến cuối không hề nói với Hoàng Yến một câu nào.

Ăn xong, giúp mọi người dọn dẹp rồi nó chạy luôn lên phòng. Tuệ San cũng theo lên phòng nó. Còn bốn anh chàng kia mỗi người một về suy nghĩ liên miên.

Hoàng Yến khẽ bước đến gần Dương Hàn Phong. Ba người còn lại gần như hiểu ý, chủ động tản ra. Dương Hàn Phong định quay lên phòng thì bị cô giữ tay lại.

- Hàn Phong..

Hắn không quay lại.

Hoàng Yến tiếp tục:

- Anh giận em à?

- Giận em cái gì? - Giọng hắn lạnh băng.

- Giận em vì...vì...- Cô ấp úng.

- Tại sao bây giờ mới quay lại? - Hắn quay đầu lại, ánh mắt bi thương nhìn Hoàng Yến.

Đôi mắt Hoàng Yến khẽ động một tầng nước. Mối cô run run:

- Anh có biết...ba năm qua, em đã sống thế nào không?

Dương Hàn Phong không trả lời, cô lại nói tiếp, nước mắt dần chảy ra trên khóe mi:

- Ba năm qua...em sống như một phế nhân. Đầu óc mụ mị, nửa thân dưới thì tàn phế. Em đã trải qua hàng trăm cuộc vật lý trị liệu, đau đớn, tui hờn. Người duy nhất em nhớ tới được...là anh.

Dương Hàn Phong chớp vội hàng mi.

- Nhiều lần muốn quay về, nhưng nếu để anh nhìn thấy bộ dạng ấy của em...anh sẽ...- Hoàng Yến ầm ức khóc, dường như bao chịu đựng của ba năm đều dồn về. Cô ôm chặt lấy Dương Hàn Phong. - Nhưng bây giờ em đã về rồi, sẽ không rời khỏi anh nửa bước nữa! Chúng ta...làm lại từ đầu, có được không?

Dương Hàn Phong từ chối, nhưng dường như lại chẳng đẩy Hoàng Yến ra:

- Bây giờ...muộn rồi. Thấy cô gái ngồi đối diện anh vừa này không? Đó là bạn gái của anh.

Hoàng Yến đang khóc ướt cả gò má, giọng khàn đặc không cả nói nên câu, nghe vậy liền nhảy bật lên, nhìn chăm chăm vào mắt hắn:

- Bạn...gái?

- Đúng.

- Anh đùa em đúng không? - Hoàng Yến cười cay đắng.

Hắn không trả lời, Hoàng Yến khóc lớn hơn nữa, hai tay càng ôm chặt Dương Hàn Phong hơn:

- Anh biết không, hơn hai năm trước em đã tỉnh lại. Em rất nhớ anh, em rất muốn quay về, nhưng em không muốn làm gánh nặng cho anh, không muốn người khác nói bạn gái anh là một kẻ tàn phế...

Cô sụt sùi, buống Dương Hàn Phong ra. Trông cô chẳng khác nào một kẻ bại trận thảm hại bị chính quốc xua đuổi.

- Anh có chắc là...anh yêu cô ấy...hơn em không? - Cô ngước mắt lên nhìn Dương Hàn Phong, bộ dạng này của cô nếu như là ba năm trước thì chắc chắn hắn sẽ vội vàng ôm lấy, nhưng giờ thì...

- Em mệt rồi, đi nghỉ đi.

Dương Hàn Phong không trả lời. Hắn bước vội lên phòng, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Yến ngồi gục giữa phòng khách như người mất hồn. Cô cứ ngỡ Dương Hàn Phong sẽ mãi là của mình, dù thời gian có là bao lâu thì hắn cũng sẽ chỉ nhất kiến chung tình với cô.

Nhưng không ngờ, từ đâu lại xuất hiện một cô gái cướp mất vị trí duy nhất đó.

Cô...không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Tôi hứa với anh

Nó lăn lộn trên giường, mắt mở trừng trừng rồi suy nghĩ liên miên. Nó biết hắn không thích nghĩ nhiều lại còn nghĩ linh tinh, nhưng chuyện hệ trọng như thế này, khó trách nó suy nghĩ vớ vẩn được.

Cạch...rầm...

Cà đấm Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy, Tuệ San hùng hổ mở cửa rồi lao vào phòng nó. Đưa ngời đất, kẻ đầu giường, người ôm vai...làm nó càng cảm thấy chuyện này ngày càng không đơn giản.

- Vy Khánh, em đừng nghĩ nhiều quá. Hoàng Yến trở về hay không thì cũng không ảnh hưởng gì hết. - Minh Khang vỗ vai nó, an ủi.

- Em cảm thấy việc chị ấy trở về chả ảnh hưởng gì cho đến khi anh nói. - Nó cười.

Nhật Huy xen vào:

- Vừa này em nhìn thấy đại ca phủ chị ấy tàn tạ.

- Đúng đó đúng đó. Điều đó cho thấy Hàn Phong đã hoàn toàn vô cảm với cô gái kia rồi. - Tuệ San gật đầu.

Nghe bọn họ nói luyên thuyên một hồi lâu, nó không những không cảm thấy ổn hơn mà cảm giác ngày càng tệ.

- Thôi được rồi mấy anh chị, em cũng đầu nghĩ nhiều như thế đâu. Cứ làm em áp lực. Oáp...

- Em buồn ngủ rồi, vậy bọn anh về đây. - Hạo Thiên từ này đến giờ cũng chỉ nói duy nhất câu này.

Sau khi bọn họ về, nó thức rất khuya rồi ngủ trong sự lo lắng. Nó chẳng biết nó đang lo lắng về điều gì, nhưng thâm tâm nó đang mách bảo gì đó không lành...

*

Huỳnh Lê Anh đang ngồi ở một quán cà phê nổi tiếng gần cổng trường. Miệng nhâm nhi ly cà phê sữa. Hôm nay cô vô cùng thoải mái, thời tiết cũng rất đẹp nữa.

Một bóng ô tô xuất hiện trước cổng trường, không hiểu sao lại thu hút ánh nhìn của Huỳnh Lê Anh. Cô cầm ly cà phê trên tay, mắt nhìn về phía cổng trường.

Từ trong xe bước ra một bóng dáng quen thuộc, rất nhanh chóng được bảo vệ che ô cho, hộ tống vào trường. Huỳnh Lê Anh há mồm, tay cô đột nhiên run rẩy làm ly cà phê rơi xuống đất...

Không thể nào!

Cô vội vàng nhặt balo khoác lên vai, nhanh chóng chạy vào trường.

Reengggg...

Lớp 12A1...

- Hôm nay lớp ta chào đón một bạn học sinh mới. Em vào đi.

Tiếng cô chủ nhiệm vang lên. Huỳnh Lê Anh tìm đập thỉnh thịch nhìn ra ngoài cửa, dùng nói những dự cảm của cô đều đúng..

Cánh cửa khẽ kêu, Hoàng Yến bước vào cười tươi như hoa. Người ta nói con gái có má lúm sẽ trở thành thiên thần, quả thật là như vậy. Vì vô tư trong sáng của Hoàng Yến có thể thu hút bất kì ai ngay từ lần gặp đầu tiên.

- Xin chào các bạn, tớ tên là Hồ Hoàng Yến, vừa từ Pháp về. Mong mọi người giúp đỡ!

Một tiếng nổ to dùng ngay bên cạnh tại Huỳnh Lê Anh. Cô đứng hình mất mấy phút, quay sang nhìn Nhật Huy, Hạo Thiên và Minh Khang, càng kinh ngạc hơn khi thấy họ chẳng hiểu hiện phản ứng gì.

- Hạo Thiên, các cậu biết chuyện này rồi à?

Anh gật đầu, rồi kể lại cho cô nghe tất cả mọi chuyện xảy ra vào tối qua.

Cô khẽ nhắm mắt, sao mọi chuyện đang yên đang lành lại trở nên rắc rối như vậy chứ.

Nhìn Dương Hàn Phong, hần vẫn mang vẻ lạnh lùng vốn có, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy vẻ cứng nhắc trên khuôn mặt. Hần đang giả vờ làm lơ Hoàng Yến.

Đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Hoàng Yến vừa bước từ bụi giảng xuống thì điểm đến đầu tiên chính là chỗ ngồi bên cạnh Dương Hàn Phong.

- Thật không ngờ, em lại được cùng lớp với anh. - Cô cười dịu dàng.

Hần chẳng nói chẳng rằng, mở sách vở ra ngồi học. Hoàng Yến buồn ra mặt, cúi đầu hết tiết.

Vừa hết tiết 1, Huỳnh Lê Anh đã phóng vụt lên lớp nó. Thấy nó nằm gục xuống một mõi thế kia, cô thật không đành lòng.

Chắc chắn tối qua nó lại mất ngủ.

Cô bước vào lớp, ngồi trên chiếc ghế trước bàn nó, nhẹ nhàng xoa đầu.

Nó mừng rỡ, bật dậy, vô tình gọi tên:

- Hàn Ph...- Lời chưa kịp dứt đã nhận ra tôi sai người.

- Vy Khánh...- Huỳnh Lê Anh thương cảm nhìn nó.

- Chị Lê Anh. - Mặt nó buồn thiu.

- Chuyện của Hoàng Yến...chị cũng đã biết rồi. Nhưng em đừng lo gì cả, có chị ở đây rồi. - Huỳnh Lê Anh lại nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Lâm Thiên Khánh vừa từ canteen lên, vừa kịp nghe những lời Huỳnh Lê Anh nói. Cậu hỏi:

- Hoàng Yến là ai?

Huỳnh Lê Anh giật mình quay lại phía sau. Lâm Thiên Khánh ngồi bên cạnh nó, ngồi hóng chuyện.

- Kiểu dạng như...bạn gái cũ của Hàn Phong.

- Dương Hàn Phong có bạn gái cũ à? - Cậu cười.

- Cô ấy được báo tin là đã chết từ ba năm trước, gây đau khổ cho Hàn Phong suốt mấy năm liền. Nhưng bây giờ lại đột nhiên trở về. - Huỳnh Lê Anh nhún mày.

- Chuyện có vẻ hay ho. - Cậu nâng một bên cánh môi, khẽ nhìn cô gái đang ù xù bên cạnh.

Chuông reo, Huỳnh Lê Anh về lớp, không quên dặn Lâm Thiên Khánh gần đây nên để ý nó một chút.

Mà không cần cô nhắc, cậu ngày nào chẳng bận tâm đến nó.

Tan học. Vì tâm trạng hôm nay nó không tốt nên Lâm Thiên Khánh lại viện cớ đó để rủ nó đi ăn kem.

Nó tất nhiên đồng ý, giờ về nhà có khi lại gặp mặt Hoàng Yến.

Dương Hàn Phong vừa khoác cặp ra cổng trường thì khựng lại bởi tiếng gọi của Hoàng Yến:

- Anh, nói chuyện với em một lát đi.

- Nói cái gì? - Hần không ngoảnh lại.

- Anh...em cảm thấy...anh đã thay đổi rồi.

- Con người rồi cũng có lúc phải thay đổi.

- Nhưng không phải vì em..

- Chuyện em muốn nói là chuyện này sao?

- Anh có thể mắng em, phũ em, làm gì em cũng được, nhưng...đừng bỏ mặc em như thế này, có được không? - Giọng Hoàng Yến bi thương đến cùng cực.

Dương Hàn Phong quay đầu lại:

- Anh không bỏ mặc em. Anh cũng chưa từng giận em.

- Vậy nên...

- Chúng ta vẫn là nên có khoảng cách một chút. Anh không muốn bạn gái anh suy nghĩ linh tinh.

Nói rồi Dương Hàn Phong quay đầu đi về nhà. Hoàng Yến nước mắt ngập tràn, chỉ trực chờ rơi xuống.

Thanh Thảo đi qua, tươi cười:

- Chị Hoàng Yến, chị đứng đây làm gì vậy?

Hoàng Yến rảo hoảnh:

- Chị...nói chuyện với một người bạn.

- Có phải anh hội trường đó không? Hai người quen nhau sao? - Thanh Thảo ngạc nhiên.

- Ừm, anh ấy và chị...từng...rất yêu nhau...

Thanh Thảo bất ngờ suy nghĩ ngẩn ngơ:

- Há? Chị gái ơi...chị nói thật chứ?

Hoàng Yến lại cười nhạt:

- Thật hay không thì cũng chẳng còn quan trọng nữa. Bây giờ anh ấy cũng đã có bạn gái rồi.

Thanh Thảo nghe xong, nhúm mày một lúc. Vừa thương cảm cho người chị họ, vừa nổi lên lòng căm ghét đối với Vy Khánh. Hai điều đó kết hợp với nhau, cô nàng cười đều cợt:

- Chị còn yêu anh ấy phải không?

Hoàng Yến gật đầu.

- Vậy chị có muốn giành lại anh ấy không?

Hoàng Yến ngược nhìn cô em họ, đôi mắt Thanh Thảo bỗng lóe lên một tia cay độc.

*

Nó và Lâm Thiên Khánh trên đường đi ăn kem về, tâm trạng cũng cải thiện hơn nhiều rồi. Ở cùng với Lâm Thiên Khánh thực sự rất thoải mái.

Ý trời sắp đặt, hai người đột nhiên lại gặp mặt Dương Hàn Phong.

Hắn tất nhiên không để yên. Tan học xong không đi về cùng hắn mà lại tung tăng đi ăn kem cùng tên đáng ghét này, thật là một cô gái hư đốn, phải phạt.

- Vy Khánh, đi về cùng anh.

Nó chớp chớp mắt rồi đi về phía hắn. Dương Hàn Phong nắm tay nó chặt thật chặt như muốn khẳng định chủ quyền trước mặt tình địch. Lâm Thiên Khánh vẫn chỉ cười.

Lúc đi qua Lâm Thiên Khánh, hắn mở miệng:

- Cậu...sau này đừng lúc nào cũng dính lấy Vy Khánh như thế nữa.

Lâm Thiên Khánh bật cười, sau đó nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Tôi hứa với anh. Nhưng chỉ cần cô ấy chịu tổn thương, tôi lập tức sẽ trở về.

Hắn chẳng nói gì, kéo tay nó đi một mạch về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Không thể kích động

Về đến nhà, tâm trạng hắn đang xuống dốc thì lại tụt phanh hơn khi nhìn thấy Hoàng Yến lúi húi trong bếp, bên cạnh là người mẹ yêu quý của hắn.

Nó tâm trạng đang lên nhìn thấy cảnh đó bỗng tắt hẳn. Vừa mới quay về thôi, có cần tuyên chiến thẳng như vậy không.

Nghe tiếng động, Hoàng Yến ngược mắt nhìn, những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán xinh đẹp giống như kim cương lấp lánh, và đôi môi khẽ mấp máy gọi tên ai kia:

- A, Hàn Phong, anh về rồi.

Dương Hàn Phong chẳng nói gì, lại một mạch kéo nó lên phòng.

Mắt Hoàng Yến khẽ ánh lên tia thất vọng...

*

Nó ngồi im trên giường, khuôn mặt không biểu cảm. Sớm biết như thế này, nó thà chẳng về còn hơn.

Dương Hàn Phong đột nhiên khác lạ, chỉ kéo nó lên phòng rồi mặc kệ, một mình ngồi đọc sách. Điều này làm nó tổn thương không ít.

- Anh đi vệ sinh chút.

Dương Hàn Phong xuống nhà, Hoàng Yến đang bày biện đồ ăn lên bàn, tươi cười:

- Anh, lại đây thử món anh thích nhất đi. - Cô lấy thìa múc thử một món salad Nga, đưa lên miệng hần.

Dương Hàn Phong từ chối:

- Xin lỗi, anh không thích salad.

- Anh... - Hoàng Yến run run. - Trước kia lúc nào em làm món này anh cũng rất thích...

- Em đừng nhắc đến hai từ "trước kia" nữa được không? - Dương Hàn Phong khó chịu bỏ lên phòng. Hoàng Yến khóc rầm rức, bỏ lên căn phòng mà bà Vân Thư đã chuẩn bị cho cô.

*

Tối giờ ăn trưa, bà Vân Thư ngồi trước bàn ăn, trước mặt là Dương Hàn Phong và Nhật Huy. Ông Dương Tuấn Triết bận công việc nên lại phải đi, bà lại một mình.

Bà thờ dãi đi lên cầu thang, gõ cửa phòng Hoàng Yến. Cửa phòng khóa nhưng không có tiếng đáp lại. Mọi chuyện cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, bà đột nhiên cảm thấy lo lắng.

- Hàn Phong, con lên đây xem có phải Hoàng Yến có chuyện gì rồi!

Dương Hàn Phong không phải là loại người vì cảm giác riêng mà không quan tâm đến an nguy của người khác. Hắn chạy lên tầng, gõ cửa thật mạnh:

- Hoàng Yến, em có đó không?

- Hoàng Yến!

Nó ở trong phòng còn nghe tiếng ồn ào, bèn chạy ra xem. Dương Hàn Phong gọi đến sắc mặt cũng thay đổi, bèn phá cửa xông vào.

Hoàng Yến nằm co rúm dưới sàn, cơ thể cô co giật dữ dội. Dương Hàn Phong ngay lập tức chạy đến, bế cô một mạch đến bệnh viện.

Bà Vân Thư, Nhật Huy và nó ngay sau đó cũng phóng xe đến.

Đứng đợi ở ngoài phòng cấp cứu, nhìn Dương Hàn Phong đi qua đi lại vẻ lo lắng như vậy, nó có chút không vui. Dù sao cũng là người từng yêu rất sâu đậm, bây giờ Hoàng Yến gặp chuyện, Dương Hàn Phong cũng không thể không lo lắng.

Nhưng mà...nó mới là bạn gái hắn cơ mà.

Một ý nghĩ ích kỷ len lỏi trong tâm trí nó, đầu nó đột nhiên đau nhức. Nó rời khỏi hàng ghế chờ, tự mình đi đến phòng khám.

Một lát sau, bà Thanh Nga với dáng vẻ lo sợ chạy đến. Bà khóc, rồi kể cho Dương Hàn Phong nghe về di chứng của vụ tai nạn năm ấy.

- Con bé từ đó không thể chịu được kích động. Mấy năm nay bác không hề dám nói nặng nhẹ với nó dù chỉ một câu. Nếu kích động quá, con bé sẽ phát sốt rồi lên cơn co giật...

Ánh đèn cấp cứu khẽ tắt, vị bác sĩ già mở cửa phòng, nói với giọng nghiêm trọng:

- Tình hình của cô bé rất khó nói. Tim còn rất yếu, không chịu nổi kích động mạnh. Nếu để xảy ra một lần nữa chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Người nhà hãy cố gắng tạo cho cô bé tâm trạng tốt nhất có thể.

- Cảm ơn bác sĩ. - Bà Thanh Nga lau nước mắt.

Dương Hàn Phong đứng đơ một chỗ, từ sâu thẳm trong trái tim hắn đột nhiên lại có vết rạn nứt. Nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, mọi cảm giác thân quen bỗng ủa về.

Hắn đi vào, ngồi bên giường, nắm chặt tay Hoàng Yến. Bà Thanh Nga và bà Vân Thư ngồi một chỗ khẽ nói gì đó với nhau. Nhật Huy nhìn qua nhìn lại không tìm thấy nó, lo lắng nhàu mày. Nhưng cũng tốt, nếu không có ở đây, sẽ không nhìn thấy cảnh này. Nếu để nó thấy thì không biết sẽ như thế nào nữa.

Cậu đột nhiên cảm thấy thất vọng ở nơi hần.

Nó sau khi khám xong và mua thuốc thì trở lại hàng ghế chờ...

Hoàng Yến động đậy mi mắt, nhìn thấy Dương Hàn Phong đang bên cạnh mình, mỉm cười yếu ớt. Cô quay sang nói với bà Thanh Nga:

- Mẹ, con muốn ở riêng với Hàn Phong một chút...

Hai người phụ nữ gật đầu rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Hoàng Yến cố gắng ngồi dậy, liền được hần giúp đỡ. Mặt đối mặt, cô đã chờ đợi giây phút này rất lâu...

- Bây giờ cảm thấy thế nào rồi? - Dương Hàn Phong đặt tay lên trán cô. Có vẻ như đã hạ sốt rồi.

- Em không sao. - Hoàng Yến mỉm cười.

- Sao gốc vậy, biết mình không thể chịu được kích động, vậy mà vẫn cố đi tìm anh. - Dương Hàn Phong trách móc.

- Haz...em thực sự rất nhớ anh...- Nhịp thở của Hoàng Yến loang nhẹ trong không gian.

- Em vẫn chưa hồi phục hẳn, vẫn là nên nghỉ ngơi đi. - Hấn nói.

Hấn kéo chăn lên cho Hoàng Yến, rồi cầm lấy áo khoác, toan đi. Từ phía cửa, nó chỉ còn ba bước chân nữa thì bước vào. Hoàng Yến đã kịp nhận ra, cô bật dậy, nắm lấy tay hấn, nói như cầu xin:

- Anh, ở lại với em..

Hấn không còn cách nào khác, bèn phải ở lại. Hoàng Yến khóc, lần này cô vừa khóc vừa cười, ôm chặt lấy Dương Hàn Phong:

- Em nhớ anh...

Dương Hàn Phong cứng ngắc cả người, vừa muốn đẩy Hoàng Yến ra, nhưng lại nghĩ tới những lời bác sĩ nói, hấn lại miễn cưỡng để yên. Đôi tay bắt gác đưa lên, vuốt nhẹ lưng cô.

Nó vừa bước chân vào phòng đã thấy cảnh tượng này, cặp mắt xuống rồi lui thui đi ra. Phía ngoài cửa, nó dựa vào tường một cách bất lực. Nó thấy Dương Hàn Phong nói những lời âu yếm với cô ấy, thấy Dương Hàn Phong nhẹ nhàng xoa đầu, thấy Dương Hàn Phong vuốt ve Hoàng Yến như một chú mèo nhỏ...

Tím nù lặng đi một hồi lâu, một thứ gì đó nghẹn cứng ở cổ họng. Đến khi một làn sương mỏng bốc lên trên mặt kính, nó mới phát hiện nó sắp khóc...

Không thể yếu đuối vậy được.

Nó lui thui bước đi trong hành lang bệnh viện lạnh lẽo. Tâm trí nó đang rất hỗn loạn. Buồn có, thất vọng có, xót xa có.

Sợ hãi cũng có...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Để em chịu ủy khuất

Sáng hôm sau...

Hoàng Yến xuất viện, Dương Hàn Phong là người đến bảo hộ cho cô. Hoàng Yến cảm kích suýt rơi nước mắt:

- Cảm ơn anh nhé.

- Không có gì đâu. Chẳng lẽ lại để em tự mình xuất viện. - Hấn vừa đem bộ đồng phục trường cho cô, vừa nói. - Mà em mới bị như thế đã đòi đi học, phải nghỉ ngơi thêm mới đúng.

- Em không sao mà. - Hoàng Yến cảm nhận thấy tình cảm của Dương Hàn Phong lúc xưa ngày càng gần mình.

Thay đồ xong, hấn chờ Hoàng Yến đến trường. Lúc đó còn rất sớm nên hấn cho cô lên phòng hội trường tham quan một chút.

*

Bàn ăn đã dọn sẵn, nó vừa từ trên tầng xuống, thấy vắng vắng, bèn hỏi:

- Anh Nhật Huy, Hàn Phong đâu?

Nhật Huy đáp ứng:

- À...đại ca...đại ca đi làm thủ tục xuất viện cho Hoàng Yến rồi..

Mất nó đờm buồn, thấy vậy, Nhật Huy an ủi:

- Chị dâu, đừng nghĩ nhiều quá.

Nó cười gượng:

- Em có nghĩ gì đâu.

Nhật Huy càng ngày càng lo lắng cho nó, cũng như càng ngày càng cảm thấy thất vọng về Dương Hàn Phong. Có một cô gái yêu thương, quan tâm hấn như vậy, hấn đã thề lên thề xuống rằng sẽ bảo vệ nó, không để nó chịu tổn thương. Thế mà...

Thật đáng buồn.

Đến trường, nó không vội lên lớp cất cặp sách. Nó muốn gặp Dương Hàn Phong. Từ hôm qua đã không gặp hấn, đã cảm thấy có chút trống vắng rồi.

- Vy Khánh, em lên phòng hội trường hả?

Đi ngang qua cổng trường, Huỳnh Lệ Anh cũng vừa lúc xuống xe, vồn vã hỏi.

- Vâng. - Nó đáp.

- Chị đi với. - Huỳnh Lệ Anh cười thân thiện.

- OK! - Tay nó ra kí hiệu □ rồi cùng Huỳnh Lệ Anh tiến đến phòng hội trường.

*

- Waaww, nơi này đúng là quá tốt đi.

Hoàng Yến tham quan hai vòng quanh phòng hội trường, thốt lên khen ngợi.

Dương Hàn Phong vẫn im lặng trước màn hình laptop. Hắn chỉ “ừm” rồi lại bỏ bơ Hoàng Yến.

Cô tò mò lại gần bàn làm việc của Dương Hàn Phong, bỗng nhìn thấy trên bàn có một khung hình của ai đó.

Rẹtttt...

Hai dây thần kinh của Hoàng Yến như chạm vào nhau. Hắn thật sự đã thích cô bé đó rồi.

Cô cầm chặt khung hình, nghiêng răng ken két.

Ánh mắt Hoàng Yến khẽ va phải dòng chữ nhỏ dưới khung hình, cô buột miệng hỏi:

- 9/9 là ý nghĩa gì vậy?

- Sinh nhật của Vy Khánh. - Hắn chẳng cần biết là ai hỏi, hay hỏi về cái gì. Câu trả lời cứ như một phản xạ tự nhiên mà tuôn ra.

- À...- Hoàng Yến cười xuề xòa. - Anh và cô gái Vy Khánh đó...được bao lâu rồi?

- Cũng được mấy tháng, gần đây thôi.

- Vậy à...- Vậy là tình cảm chắc chắn chưa đậm sâu cho lắm, hắn đau lòng vì cô những ba năm, trong thời gian đó cô gái kia chờ nước đục thả câu, lấy được trái tim hắn. Bây giờ cô đã trở về rồi, cô không tin những tình cảm trước đây không thể lòi hắn ra khỏi cuộc tình vài tháng kia.

Cô ngồi lên chiếc ghế mà nó vẫn hay ngồi, hay thậm chí là độc quyền, chỉ mình nó ngồi. Dương Hàn Phong nhắc nhở:

- Chiếc ghế đó là của Vy Khánh.

- Ghế của ai thì có quan trọng gì, dù sao cũng chỉ dùng để ngồi.

Hắn hơi khó chịu, nhưng vì căn bệnh điên rồ của Hoàng Yến mà đành phải nhịn. Hoàng Yến sung sướng ngồi trên chiếc ghế, xoay tròn khắp nơi.

Chiếc ghế quay vòng vòng, va vào thành bàn, hất Hoàng Yến ngã thẳng về phía trước. Dương Hàn Phong vốn đang ngồi chỗ đó, Hoàng Yến cũng theo hướng đó mà lao thẳng tới.

Kết quả...

Đề lên người Dương Hàn Phong...

Bốn mắt nhìn nhau...

Ngoài cửa, bốn con mắt nữa cũng đang nhìn vào. Nó vốn định lên nhõng nhẽo hắn, nhưng với hoàn cảnh này...

Haha, nhõng nhẽo gì nữa.

Huỳnh Lệ Anh nhìn nó nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng xót xa. Dương Hàn Phong sao lại như vậy chứ, cô thật không thể tin được.

- Vy Khánh, có thể đó chỉ là...

- Chị không cần nói nữa. - Mắt nó ngấn nước, chạy thoát đi. Huỳnh Lệ Anh hai tay nắm chặt, không thể chịu nổi chuyện này, bèn đập cửa thật mạnh xông vào. Lúc này hai người đang trong tư thế mờ ám kia mới rời nhau ra, ngại ngùng không dám nhìn nhau.

Huỳnh Lệ Anh hung hăng xông vào, nhìn chăm chăm Hồ Hoàng Yến. Bao nhiêu năm qua, cô ấy vẫn mang vẻ ngây thơ vô tội làm cô nhức mắt như vậy.

- Chuyện này là sao? Hàn Phong?

Cô nói chuyện bình thường.

Dương Hàn Phong vội giải thích:

- Không như em nghĩ đâu, đó chỉ là...

- Lệ Anh, cậu là cái gì của Hàn Phong mà có quyền tra hỏi anh ấy như vậy? - Hắn chưa kịp giải thích thì Hoàng Yến đã nhảy xổ vào họ.

Huỳnh Lệ Anh nhìn Hoàng Yến suốt những ngày tháng trong quá khứ, bây giờ quyết định không nhịn nữa. Cô đẩy Hoàng Yến ngã xỏ vào chiếc ghế, lớn tiếng quát:

- Không phải việc của cô!

Hoàng Yến đau đớn bị đập sườn vào chiếc ghế xoay, cô ngồi ôm bụng và bắt đầu khóc. Dương Hàn Phong chẳng thèm giải thích gì nữa, vội vàng chạy đến chỗ Hoàng Yến, bế cô xuống phòng y tế.

Huyền Lệ Anh thấy mà không làm gì được, máu trong động mạch như muốn vỡ ra. Dương Hàn Phong, trong đầu anh rối cuộc đang nghĩ cái gì thế? Cô gái nhỏ của anh đang bị chịu ủy khuất kia kia!

Dương Hàn Phong đưa Hoàng Yến vào phòng y tế, chờ đợi bác sĩ khám cho cô mà sốt ruột gần chết.

Lâm Thiên Khánh vừa mua đồ ăn sáng dưới canteen về, vừa vịn đi qua phòng y tế, tiện thể ngó vào. Không ngờ lại gặp tình địch của mình đang đứng ngồi không yên vì một cô gái lạ hoắc trên giường, cậu nhẹ nhàng nhếch môi.

Dương Hàn Phong, anh nói sẽ chăm sóc tốt cho Vy Khánh, là như thế này sao?

Cậu mau chóng lên lớp tìm nó, bất ngờ thấy nó gục xuống bàn.

Chắc lại buồn chuyện Dương Hàn Phong rồi.

Cậu đau lòng đấy.

Lâm Thiên Khánh làm mặt vui vẻ chạy đến chỗ nó, đặt đồng đồ ăn vặt xuống, thân nhiên gọi:

- Ayza, Vy Khánh, làm gì mà mới sáng sớm đã ỉu xìu như thế này...

Nó ngược mắt lên, nhìn cậu, sau đó lại xì mặt cúi xuống.

Lâm Thiên Khánh vội đỡ lấy cằm nó, không cho nó gục xuống nữa. Cậu áp hai tay vào má nó, véo nhẹ.

- Aaww, đau. - Nó nói cho có lệ rồi gỡ tay Lâm Thiên Khánh ra.

- Hừm, mặt nặng mày nhẹ. Có chuyện gì à?

- Không có. - Nó quay mặt ra chỗ khác.

- Cóoooooooo. - Lâm Thiên Khánh xoay mặt nó đối thẳng với mặt cậu, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy đang tìm cách chạy trốn kia.

- Không có mà. - Nhận ra là mình lại sắp khóc tới nơi rồi, nó nói xong lại gục đầu xuống bàn nhanh như cắt. Lâm Thiên Khánh thấy ngực trái mình lạnh canh nút.

Cậu cũng nằm xuống, một tay đặt lên bàn, một tay xoa đầu nó an ủi. Cậu ghé sát tai nó, thì thầm:

- Có chuyện gì cũng phải nói cho tôi biết, có được không?

Nó gật đầu ngay tắp lự, có vẻ nó đã khóc. Không phải vì chuyện của Dương Hàn Phong, mà nó khóc vì đã bị Lâm Thiên Khánh làm cảm động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Nhà bếp có gì

Hết tiết hai, nó cùng Lâm Thiên Khánh xuống canteen uống nước. Đặt sẵn một bàn riêng, hai đứa vừa ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện rôm rả. Nó chẳng ngại ngần kể hết mọi chuyện cho Lâm Thiên Khánh nghe.

Cậu nghe xong, cười trừ, nhún vai ra vẻ chẳng có gì to tát lắm:

- Ý là cậu đang ghen với cô gái Hồ Hoàng Yến đó chứ gì?

- Hừm. - Nó không trả lời, uống một hơi ly nước ngọt trên bàn.

- Vừa nãy lại còn khóc suốt suốt mới ghé chứ...- Cậu trề môi.

Nó nhắm tịt mắt, ôm trán:

- Tôi cũng chẳng hiểu sao lúc nãy lại khóc được, đúng là bị điên.

Lâm Thiên Khánh nhìn nó, lắc đầu cười. Cô gái này...lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng.

Trước mặt nó xuất hiện một bóng người, khẽ ngẩng đầu lên, đập vào mắt nó là nụ cười tươi rói của Hoàng Yến. Lâm Thiên Khánh vừa mới gặp cô ấy trong phòng y tế nên có chút ấn tượng.

Nó đơ ra một lúc đến khi Hoàng Yến cất tiếng chào hỏi:

- Chào em, chị có thể ngồi đây được không? - Hoàng Yến kéo một chiếc ghế ngồi vào phía đối diện với nó.

- Chị cũng ngồi rồi đấy thôi. - Nó tỏ vẻ chẳng thân thiện gì.

Hoàng Yến cười qua loa rồi tự giới thiệu về mình:

- Hôm đó gặp em ở nhà Hàn Phong mà chưa có cơ hội nói chuyện, hôm nay gặp em ở đây thật trùng hợp quá. Chị là Hồ Hoàng Yến, rất vui được làm quen với em.

Nó nặn ra một nụ cười giả nai:

- Chào chị, em là Mạch Vy Khánh.

Hoàng Yến thấy lạ khi nó không nói nó là bạn gái Dương Hàn Phong để dẫn mặt cô, bèn hỏi:

- Sao em không giới thiệu mình là bạn gái của Hàn Phong?

- Em nghĩ chuyện đó Dương Hàn Phong cũng nhắc nhở chị rồi, em không cần nhắc lại đâu. - Nó tự tin nói rồi cầm ly nước lên uống một ngụm.

Hoàng Yến lại cười. Mạch Vy Khánh này cũng không phải thứ dễ chơi như cô tưởng. Cô lại đánh mắt sang nam thần từ nãy đến giờ vẫn im lìm bên cạnh nó, ậm ờ hỏi:

- Vy Khánh, bạn này...là...?

- Bạn của em. Cậu ấy tên là Lâm Thiên Khánh.

- Cũng tên là Khánh luôn à? Hai đứa có vẻ rất hợp nhau nhỉ? - Hoàng Yến cố tình nói.

- Ai cũng nói vậy hết luôn. - Nó quăng cho cô ta một nụ cười hiền nhiên.

- Tối nay em có rảnh không? Chị biết một quán mì rất ngon..

Chuông reo, Lâm Thiên Khánh cầm tay nó kéo xồng xộc đi thẳng, không quên ngoảnh lại:

- Không rảnh.

Hoàng Yến ngồi vắt chân bên bàn uống nước, khẽ nhếch môi. Mạch Vy Khánh, cô đã có một người như Lâm Thiên Khánh ở bên cạnh rồi, có sao còn muốn tranh giành Dương Hàn Phong với tôi chứ...

*

Hết ngày, nó cùng Huỳnh Lê Anh vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Lê Anh vừa được Giang Vũ Minh accept facebook mà đã sướng như điên, cái miệng hoạt động không ngừng suốt từ sáng đến giờ.

- Xem ra tối nay chị sẽ nhắn tin cho anh ấy, hí hí hí..

- Chị u mê quá rồi. - Nó cười cười lắc đầu.

Huỳnh Lê Anh mắt vẫn ngường lên tận trời, hí ha hí hửng nói:

- Chị sẵn sàng u mê vì anh Vũ Minh.

Nó lắc đầu không ngừng, nếu cứ thế này chắc sáng ngày mai, sau khi nhắn tin với anh Vũ Minh xong thì Lê Anh sẽ rụng một rổ trứng rồi “Xin anh hãy chịu trách nhiệm với mẹ con em” mất.

Cuộc chuyện đang vui vẻ, bỗng đâu Dương Hàn Phong lại xuất hiện, hần đứng tựa người vào tường, dường như đang chờ ai đó. Nó đi qua, ngừng lại vài giây để nhìn hần, sau đó lại nói chuyện với Huỳnh Lê Anh như không có chuyện gì.

Hần háng giọng:

- Vy Khánh!

Nó và Huỳnh Lê Anh dừng chân. Miễn cưỡng quay đầu lại, cau kinh hỏi:

- Có chuyện gì?

- Sao em lại cau với anh như thế?

- Ai thèm cau với anh. - Nó bậm môi.

- Anh chỉ muốn hỏi là...tối nay em có muốn ra ngoài ăn với anh không?

Nó khẽ cười, nghiêng đầu hỏi:

- Chỉ hai chúng ta?

Ánh mắt Dương Hàn Phong tỏ rõ vẻ bối rối:

- À...ừm...có cả Hoàng Yến...

Nó thờ hắt ra, đã bực mình lại còn bị hần làm cho bực mình thêm. Con cháu giận không biết từ đâu ủa tới, ập đến ngay tức khắc khiến nó chỉ muốn xông tới bóp chết Dương Hàn Phong ngay lập tức.

- Vậy thì anh với chị ta tự đi mà thương thức bữa tối ngọt ngào với nhau đi nhé!

Dương Hàn Phong hơi đơ ra một lúc, sau đó cười hà hê. Hần véo nhẹ má nó:

- Em cau cái gì chứ, ghen hả?

Nó giằng tay Dương Hàn Phong ra, lạnh nhạt tuôn một tràng:

- Dương Hàn Phong, bây giờ Hồ Hoàng Yến đã trở về rồi, anh và chị ấy có thể quay lại. Anh vui, chị ấy cũng rất vui. Nhưng mà hai người có thể tự tận hưởng niềm vui ấy một mình

được không? Hai người muốn thưởng thức bữa tối ngọt ngào ấm áp bên nhau thì đừng lười em theo cùng. Sẽ rất chương mắt đấy.

Càng nghe nó nói, nụ cười trên môi Dương Hàn Phong càng méo xệch, cuối cùng tắt ngấm. Hắn cầm lấy cổ tay nó, xiết mạnh, miệng găm giữ:

- Em có biết mình đang nói cái gì không?

- Em nói cái gì tất nhiên em là người biết rõ nhất. Chúc anh cùng chị dâu có một buổi tối vui vẻ.

Nó hất tay hắn ra rồi tức giận đi thẳng. Dương Hàn Phong tức xì khói tai, cố điều chỉnh nhịp thở một cách chậm chạp. Nó nói cái gì cơ, chị dâu? Hai từ đó làm sao lại khó chịu thế này?

Hắn cũng chẳng ngờ nó bận tâm chuyện của Hồ Hoàng Yến nhiều đến vậy...

Huỳnh Lệ Anh này giờ vẫn đứng đợi ở một chỗ khá gần, nhìn nét mặt nó là biết vừa xảy ra một trận hỗn chiến.

- Vy Khánh...em với Hàn Phong..

- Có em thì không có anh ấy. - Nó chẳng thèm nhìn Huỳnh Lệ Anh lấy một cái, nói xong lạnh lùng đi thẳng. Huỳnh Lệ Anh đứng ngơ ra một góc, thờ dài. Dương Hàn Phong ới Dương Hàn Phong, lần này thì anh tự đi mà giải quyết, em không cứu nổi anh nữa rồi.

Buổi tối...

Nó bước xuống từ trên tầng sau một giấc ngủ dài từ chiều đến tối mịt. Nhác trông thấy Thanh Thảo ngồi vắt vẻo trong phòng khách, nó khẽ nhún mày.

- Thanh Thảo, cậu làm gì ở đây?

Thanh Thảo đang ngồi đũa móng tay, nhìn nó, cười tráo trở:

- Tôi tới nhà chị họ tôi, không được à?

- Nhà chị họ cậu? - Nó khó hiểu.

Hoàng Yến bước ra từ nhà bếp, tay bung một đĩa hoa quả.

- Chị họ. - Thanh Thảo kêu lên mừng rỡ.

Chân mày nó giãn ra. Thì ra Hoàng Yến là chị họ của Thanh Thảo.

Tức cười thật, nơi này từ bao giờ đã là nhà của Hoàng Yến vậy?

Hồ Hoàng Yến đặt đĩa hoa quả xuống dưới bàn, tươi cười hỏi:

- Vy Khánh, em đã dậy rồi đấy à?

- VẮNG. - Nó trả lời một câu nặng trịch. - Nghe nói tối nay chị và Dương Hàn Phong đi ăn tối cùng nhau, sao lại không đi nữa?

- À, tại hôm nay chị hơi mệt nên đã nói Hàn Phong dời sang ngày khác.

- À, ra vậy. - Nó nhún vai.

Thanh Thảo xen mồm vào:

- MẠch Vy Khánh, ngữ điệu của cậu như thế là thế nào hả? Không bằng lòng với chị họ tôi cái gì có phải không?

Nó đang định đi xuống bếp, nghe thấy vậy con tức giận lại bùng nổ. Nó quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thanh Thảo, lạnh lùng nói:

- Có gì mà không bằng lòng, chỉ là thấy có rác trong nhà, cảm giác hơi khó chịu thôi.

- Cậu...- Thanh Thảo xiết chặt bàn tay.

Nó cũng không rõ là câu vừa rồi nó nói Thanh Thảo hay nói Hồ Hoàng Yến nữa...

Hồ Hoàng Yến tỏ ra rộng lượng khoan dung, không để tâm những lời nó vừa nói. Cô cười vui vẻ:

- Vy Khánh, sắp đến bữa tối rồi đấy. Em đi rửa rau rồi nấu lên có được không?

Nó nhận lời, dù gì việc nấu nướng còn đỡ hơn là ở đây nhìn mặt hai người này.

Nó nhặt rau dưới bếp. Hồ Hoàng Yến cùng Thanh Thảo vắt chân chữ ngũ ngồi trong phòng khách, vừa ăn hoa quả vừa xem TV. Lúc lúc lại thấy khóe môi Hoàng Yến nhếch lên một nụ cười.

- Chị có phải...chị có kế hoạch gì rồi không?

Hoàng Yến ăn miếng táo xong, cười một cách thỏa mãn. Nhướn mày nhìn về phía nhà bếp:

- Lát sau em sẽ biết.

Đứng vài phút sau, Hoàng Yến che miệng cười, nhìn Thanh Thảo:

- Em có muốn xem ảo thuật không?

- Muốn! - Thanh Thảo háo hức.

- Nghe nhé, 1...2...3!

Từ trong nhà bếp, một tiếng hét kinh hoàng phát ra, càng lúc càng thảm thiết:

- Áaaaaaaaaaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Để tâm

Nghe tiếng hét thất thanh của nó, tất cả mọi người, gồm Nhật Huy, hai chị em Hoàng Yến, Thanh Thảo và Dương Hàn Phong lao thẳng vào nhà bếp.

Kết quả, họ thấy một cô gái với bàn tay phải bông nặng cùng lọ bột ớt văng tứ tung dưới nền nhà.

- Vy Khánh! - Dương Hàn Phong gào lên rồi lao vào cầm lấy tay nó, xả mạnh vòi nước. Nó vốn đã đau đến thấu xương đột nhiên lại hết lên đau đớn đến chết đi sống lại. Dương Hàn Phong giật nảy mình khi thấy vòi nước có hơi bốc lên.

Hắn thử cho tay để dưới vòi nước, chưa đến một giây sau liền rút tay lại. Nước tại sao lại nóng đến như vậy? Ngón tay trở của hắn cũng vì thế mà bị phỏng lên, đỏ rát.

Hoàng Yến nhìn vết thương của hắn mà đau lòng, rõ ràng cô chỉ gái cái bẫy này để chơi đùa với Vy Khánh, ai ngờ Dương Hàn Phong cũng bị vạ lây.

Mạch Vy Khánh đúng là cái thứ xui xẻo.

Hoàng Yến vội vàng chạy đến bên Dương Hàn Phong, cầm ngón tay của hắn lên, ngậm vào miệng - trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, bao gồm bạn gái của hắn - cũng là người đang bị bông nặng kia. Cô hòng nghẹn lại, tìm nó bây giờ còn đau gấp mấy lần vết thương kia.

- Hoàng Yến, em làm cái gì vậy? Mau bỏ ra! - Dương Hàn Phong nhăn mày giật tay lại. Hắn quay sang nhìn nó, cầm lấy cánh tay nó định kéo đi.

Nó giằng tay hắn ra, đôi môi mím chặt như đang ngăn cản thứ gì đó sắp sửa ập đến.

Dương Hàn Phong gất lên:

- Đi theo anh! Vết thương của em rất nặng, nếu để nó xuất huyết thì hậu quả không biết thế nào đâu!

- Không cần anh quản.

Mắt nó mờ to cổ kim dòng nước mắt, cuối cùng vẫn không được. Chẳng biết nó khóc do đau ở vết thương hay vì lý do gì khác. Nó bất giác lấy tay bị phỏng chùi mạnh, nước mắt mặn chát thấm lên từng tấc da thịt đang sưng lên, nổi phỏng. Nó đau đớn kêu lên, gục xuống đất, khóc nức lên.

Buồn cười thật, nhìn nó với bộ dạng này, có phải là rất đáng thương không?

Nhật Huy cuối cùng không chịu được nữa, từ phía sau Dương Hàn Phong xông lên, đẩy hắn sang một bên:

- Chị dâu, em đưa chị đến bệnh viện!

Dứt lời liền bế nó chạy ra ngoài.

Hắn ngây ngốc đứng trơ giữa nhà bếp, bên cạnh là Hoàng Yến và Thanh Thảo - này giờ vẫn đón chờ màn kịch hay ho của cô chị họ.

- Tại sao nước trong nhà bếp lại nóng đến vậy? - Dương Hàn Phong đột ngột hỏi như quát lên.

- Em không biết! - Hoàng Yến run run.

- Lúc Vy Khánh xảy ra chuyện, em ở đâu?

- Em ở ngoài phòng khách, cùng với Thanh Thảo. Nếu không tin, anh có thể hỏi nó!

Thanh Thảo quả nhiên rất biết phối hợp với cô chị:

- Đúng đó, anh, chị họ nói thật mà.

Dương Hàn Phong lạnh lùng liếc qua Thanh Thảo, bộ não bạc tỷ của hắn sao có thể không nhớ gương mặt này. Cô ta đã làm gì với Vy Khánh vào đêm bán kết của cuộc thi, lẽ nào hắn lại quên được.

Tạm thời để chuyện này sang một bên, hắn tức tốc rời nhà bếp, cầm lấy chìa khóa xe, phóng nhanh đuổi theo xe của Nhật Huy.

Chỉ còn lại Hoàng Yến và Thanh Thảo, một người đi đi lại lại trong phòng khách, một người ngồi vắt chân nhìn người kia.

Thanh Thảo nhú mày hỏi:

- Chị, rốt cuộc chị làm những gì vậy?

- Không có gì to tát, chỉ là...chị tháo ống nước rồi để vào một bình nước nóng đang đun ở ngoài kia. Khi bật vòi nước lên, nước trong bình đun sẽ trào lên thay vì nước như bình thường.

- Nhưng rõ ràng khóa vẫn có hai mức nóng và lạnh mà? - Thanh Thảo lại hỏi.

- Lúc ra khỏi nhà bếp, chị đã để nút vặn ở mức nước nóng. Vy Khánh cô ta đang tức giận như vậy, nhiều khả năng sẽ không để ý khóa vặn đang ở mức nào. Tất nhiên cứ như vậy mà bật nước lên. Ngu thì chết, tội tình gì. Đã thế còn va phải lọ bột ớt, đúng là ngu không tả được. - Hoàng Yến cười nham nhở.

- Chị không tính đến việc cô ta phát hiện và sửa lại khóa vặn à?

- Được ăn cả, ngã chẳng sao. Dù gì chúng ta cũng chẳng mất mát gì. Chỉ là chị không ngờ vì vậy mà Hàn Phong lại bị bỏng lấy.

- Vừa nãy em để ý thấy ánh mắt anh ta nhìn chúng mình rất...đáng sợ. Chị...phải cẩn thận đấy.

- Yên tâm đi, anh ấy không dám làm gì chị đâu. - Hoàng Yến đắc ý rung đùi.

*

Vết thương của nó đã được bác sĩ khử trùng và băng lại. Vết bỏng lớn bằng cả bàn tay phải, ít cũng phải mấy tuần sau mới đỡ được.

Dương Hàn Phong đỡ lấy nó:

- Anh đưa em về.

- Không cần. - Nó có xu hướng đẩy hẳn ra.

- Rốt cuộc em có chuyện gì? Thái độ của em mấy ngày nay rất lạ, nói đi.

Nhật Huy cảm thấy sự hiện diện của mình ở đây không tiện lắm, bèn xin phép về trước.

Nó ảm ức nhìn hẳn:

- Anh quan tâm thái độ em làm gì, về mà chăm sóc Hoàng Yến của anh đi.

Hắn ngậy ra một giấy, rồi thờ phào:

- Aizz, tưởng em có chuyện gì. Sao? Ghen với Hoàng Yến à?

Nó im lặng, cắn chặt môi.

Dương Hàn Phong nắm lấy hai vai nó, giải thích:

- Đối với anh, cô ấy chỉ là một người bạn, không hơn không kém.

- Bạn bè không có nghĩa là được làm những việc gây hiểu lầm như thế. - Nó phản ứng mạnh.

- Những việc gây hiểu lầm?

Hắn day trán suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chịu thua:

- Em nói thử xem, anh thật sự không nhớ mình đã làm những gì cả.

- Không nhớ cũng phải thôi, làm nhiều chuyện như vậy. - Nó quay ngoắt đi.

- Nhưng anh thề, anh không làm gì có lỗi với em cả.

- Trước giờ em chưa từng tin tưởng vào lời thề thốt của ai, kể cả anh.

Dương Hàn Phong bắt lực thờ dài, ôm nó vào lòng, nói nhẹ nhàng:

- Anh thừa nhận ra thời gian gần đây anh có chút quan tâm đến Hoàng Yến, chuyện này hoàn toàn là vì sức khỏe của cô ấy. Nhưng anh cũng không ngờ em lại để tâm đến chuyện này nhiều như vậy.

- Để tâm đến thì mới nghĩ nhiều, không để tâm, đến nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ. - Nó có vẻ đã bớt giận hơn, không còn đẩy hẳn ra nữa.

Dương Hàn Phong vỗ nhẹ lưng nó:

- Xin lỗi, anh sai rồi.

Sau đó lại nói tiếp:

- Nhưng mà anh muốn em biết rằng, yêu là yêu, cho dù không giải thích em cũng nhất định hiểu được.

Nó gục đầu vào vai hẳn, tâm nó bị xáo động rồi. Con tức giận mấy ngày qua đột nhiên xẹp lép. Haizz, có đồ đồn quá rồi không?

Hắn công nó ra xe, rồi về nhà. Trên đường đi, nó cứ ngồi vu vơ nghĩ gì đó. Hai chân mày nhíu lên nhíu xuống cùng cái miệng méo xệch.

Hắn không nhịn được cười:

- Vy Khánh, em làm sao thế?

Nó quay sang nhìn Dương Hàn Phong đang cười ngặt nghẽo, nói với vẻ rất trầm trọng:

- Em đang nghĩ là, càng ngày em càng dễ dãi. Em giận anh kinh khủng như thế mà anh mới nói vài câu thôi đã...dại trai quá rồi huhu...

Hắn cười lớn hơn:

- Đúng là ngày càng hư đốn. Hahaha...

- Cứ như thế này em sẽ bị lừa mất.

- Ai lừa em?

- Anh.

- Anh có làm gì đâu!

- Anh cứ tuôn ra mấy câu đường mật như vừa nãy thì con gái nhà người ta phải gục m倒地 đổ phở.

Hắn cười tươi, dừng hẳn xe lại. Áp sát người nó, nói nhỏ:

- Anh rất ngại nói ra mấy câu ngọt ngào, nhưng mỗi lời anh nói với em, đều là thích.

Sau đó lại bình tĩnh lái xe về. Nó ngồi đơ ra, đơ mặt. Vậy mà còn dám vênh mặt bảo anh có làm gì đâu. Trời ạ...

*

Đến cổng nhà, hắn bước xuống mở cửa cho nó. Nó nghĩ chắc chắn Hoàng Yến còn trong nhà, bèn nhõng nhẽo:

- Anh bế em vào đi!

Dương Hàn Phong sượng như lên mây, hiếm lắm nó mới biểu lộ tình cảm ra như vậy. Hắn lập tức vui vẻ bế nó lên, đi nhanh vào nhà.

Hoàng Yến cùng Thanh Thảo nãy giờ vẫn ngồi trong phòng khách, thấy cảnh tượng đó thì ngơ ra. Cô không thể ngờ được kế hoạch hãm hại Vy Khánh lại trở thành đòn bẩy để hai người làm lành.

Hoàng Yến vội nói:

- Hàn Phong, vết thương của anh không sao chứ? Vy Khánh em cũng thật quá đáng, anh ấy đang bị thương như vậy mà...

Nó trên tay hắn đáp lại:

- Tôi bị thương nặng hơn anh ấy mà chị chẳng hỏi thăm, chỉ quan tâm đến vết thương nhỏ của Dương Hàn Phong. Chẳng lẽ chị đã đoán trước được việc tôi bị bỏng rồi à?

Hoàng Yến giật nảy mình, tim đập thình thịch:

- Em đừng nói bậy!

- Tôi chỉ nói bằng quơ thôi, sao chị phải phản ứng mạnh như thế. - Nó nhe răng cười.

Thanh Thảo bức xúc chen vào:

- Vy Khánh cậu quá đáng vừa thôi.

- Cậu kể xem tôi đã làm gì quá đáng nào? - Nó nghênh mặt.

- Cậu...

Nó chẳng quan tâm đến hai người kia nữa, vòng tay qua cổ hắn, ý nói muốn hắn đưa lên phòng. Dương Hàn Phong lập tức hiểu ý.

Hoàng Yến tức đến đỏ mang tai, nghiêng ngầu nói:

- Con ranh này, nó khôn ngoan hơn chị tưởng...

- Nó là con hồ ly tinh đấy, còn quyến rũ cả Thiên Khánh của em. - Thanh Thảo cũng tức giận không kém.

Hoàng Yến khẽ nhìn cô em họ của mình một lúc, rồi lại nhìn về phía phòng nó. Trong đầu suy nghĩ một số thứ không tốt đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Cầu hôn

Dương Hàn Phong bế nó lên phòng, đặt xuống giường. Hắn chần chờ một lúc, sau đó ngập ngừng hỏi:

- Vy Khánh...em...có phải không thích Hoàng Yến không?

Nó nhăn trán, quay sang nhìn hắn:

- Anh có ý gì?

- Không, anh không có ý gì cả. Anh chỉ thấy...việc em ghét Hoàng Yến không đáng..

- Tức là anh muốn em dĩ hòa vi quý với chị ta chứ gì?

- Không, anh...anh cảm thấy em nên suy nghĩ lại đi. Hoàng Yến là một cô gái tốt...

- Chị ấy tốt như thế nào, em cũng đã lĩnh hội được hết rồi. Anh chẳng cần nhắc lại, nhưng mà, không phải ai chị ấy cũng tốt như đối với anh đâu.

- Nhưng mà...

- Nếu như anh còn muốn tẩy trắng cho chị ấy nữa thì thôi, em không cần. Anh về phòng đi, em muốn dưỡng thương. - Nó khó chịu nói.

Dương Hàn Phong mang về mặt hồ li đi ra phía cửa, mở cửa xong, hắn quay lại nói:

- Xin lỗi em, coi như anh chưa nói gì nhé!

Hắn đã về phòng, nó lăn lộn trên giường ấm ức. Coi như hắn chưa nói gì à? Anh có ngon thì nuốt hết mấy lời vừa nói vào lại mồm đi!

*

Dương Hàn Phong thả mình xuống giường, khẽ thở dài. Hắn mở điện thoại lên, chốt giật mình: Hôm nay là 7/9, còn hai ngày nữa là đến sinh nhật Vy Khánh rồi.

Awwwww...

*

Sáng 8/9...

Cả đám hội anh em cay khế nhà Dương Hàn Phong tụ họp trên phòng hội trường với lý do duy nhất: Ngày mai là sinh nhật Vy Khánh!

Minh Khang gãi cằm suy nghĩ, sau đó gật đầu:

- Tao nghĩ nên tổ chức ở nhà, vừa lãng mạn vừa ấm cúng.

- Thế mày không nghĩ đến việc Hoàng Yến lại “đến thăm” à? - Hạo Thiên vẫn là biết suy nghĩ hơn.

- Thế mày định không cho đưa đẩy tham dự cùng à? - Minh Khang hỏi.

- Thế mày định cho nó tham dự chắc? - Hạo Thiên đáp.

Dương Hàn Phong từ nãy để giờ đã đau hết cả đầu, đập bàn bình một tiếng:

- Thôi!

Sau khi xem xét kỹ lưỡng thì hắn đã ra quyết định: Buổi chiều tại quán Coffee ngày đầu hẹn hò. Còn việc dụ nó đến đó thì...phải nhờ đến hội kia rồi.

*

Lâm Thiên Khánh cũng đau đầu không kém vì khâu chọn quà. Cậu biết thế nào đám Dương Hàn Phong sẽ tổ chức riêng cho nó một bữa tiệc, tất nhiên hắn chẳng chấp mặt mà mời cậu đến.

Thôi, tặng quà thôi cũng được.

Nhưng tặng quà gì thì cậu không biết.

Hoàng Nhật vẫn là quân sư quạu mo cho Lâm Thiên Khánh, dịp đặc biệt này đương nhiên vẫn đảm nhiệm chuyện tư vấn quà.

Chọn mất hơn ba tiếng đồng hồ, Lâm Thiên Khánh đột nhiên đơ ra như đứt dây cót, sau đó khuôn mặt chuẩn ti lệ vàng của cậu nhăn lại, kêu rống lên:

- Trời ơi, có vậy mà cũng quên!

Cậu bò từ trên giường xuống, lăn đến gần bàn, mò ra một tập giấy. Trong đó có bản thiết kế cậu ưng ý nhất từ bấy lâu nay.

Bản thiết kế đó cậu đã dốc hết công sức và hi vọng, nhưng chưa dám đem làm ra bản thật.

Hôm nay chính là lúc để cậu thực hiện ước mơ.

Lâm Thiên Khánh ngờ nghệch trước bản thiết kế hồi lâu, thấy vậy Hoàng Nhật cũng bò đến xem sao. Cậu ngờ ngàng:

- Cậu định đem cả bầu trời tâm huyết của mình để tặng Vy Khánh sao?

Hoàng Nhật đương nhiên biết rõ Lâm Thiên Khánh thích Vy Khánh đến mức nào, nhưng phải hi sinh nhiều như vậy, cậu cảm thấy không nỡ. Mặt Vy Khánh hoàn toàn không xứng với tình cảm của người bạn này của cậu. Nó hoàn toàn không xứng để Lâm Thiên Khánh hi sinh nhiều đến thế...

Thế nhưng, Lâm Thiên Khánh chỉ cười trừ:

- Đúng vậy. Vì cậu ấy xứng đáng.

Hoàng Nhật chỉ thở dài, cầu mong tấm lòng của Lâm Thiên Khánh sẽ được đền đáp.

Ngay sau đó, Lâm Thiên Khánh tức tốc chạy đến chi nhánh của công ty, đặt may một bộ váy đặc biệt nhất thế giới, dành cho người đặc biệt nhất thế giới.

Phải đến ba giờ sáng hôm sau, chiếc váy mới được hoàn thành giống y bản thiết kế.

*

Ngày 9 tháng 9, tan học.

- Vy Khánh, em đi theo anh một chút!

Chuông vừa reo Hạo Thiên đã nhảy xuống tầng dưới kéo một cô gái chạy thục mạng ra phía cổng. Nó lơ ngơ chạy rút theo sau, Lâm Thiên Khánh không nhanh bằng, quay đi quay lại đã thấy Vy Khánh biến mất.

Chạy được một đoạn nữa thì Hạo Thiên dừng lại, thở hồng hộc. Nó thì như sắp chết đến nơi, giật tay ra khỏi tay anh:

- Anh...làm gì mà kéo em...như chạy loạn thế...

- Anh sợ nếu không bắt em đi thì em sẽ bị người khác bắt mất. - Hạo Thiên vừa thở vừa cười.

- Ai dám bắt mà bắt, chứ giờ anh định đưa em đi đâu?

- 1991 Coffee.

Địa danh này...

Là nơi đầu tiên hấn và nó hẹn hò...

Cũng là nơi hấn hay dụ nó ra lúc nó giận dỗi.

Hồi tưởng một lát, nó chống nạnh hỏi:

- Kế hoạch của Dương Hàn Phong đúng không?

Như bị dẫm vào đuôi, Hạo Thiên chỉ biết cười trừ:

- Haha, bị em phát hiện rồi. Thôi, chúng ta đến đó đi.

Nó gật đầu, ngoan ngoãn theo anh đến 1991 Coffee.

Đến nơi, cảnh tượng trước mắt là một căn phòng với tông màu hồng lung linh sáng choang, mọi thiết kế trang trí đều vô cùng hoàn hảo. Dòng chữ “Happy Birthday Vy Khanh” sáng rực xung quanh những ngôi sao xanh rực rỡ. Bên này, Nhật Huy, Minh Khang, Tuệ San, Hạo Thiên, Lê Anh...tất cả đều nhìn nó với ánh mắt dịu dàng, ngân nga hát mừng sinh nhật.

Nó cảm kích muốn khóc, dạo này có quá nhiều chuyện phải lo nghĩ khiến nó quên mất cả sinh nhật của chính mình.

- Em cảm ơn mọi người! - Nó khóc thút thít.

Lê Anh cười trừ chọc, ôm lấy nó và xoa đầu:

- Lớn đùng rồi vẫn còn khóc nhè à?

- Em...- Nó khóc trong hạnh phúc.

Huỳnh Lê Anh cười to hơn, xoa đầu nó dịu dàng hơn nhưng chân mày đã nhăn lại, Dương Hàn Phong, sao giờ này anh còn chưa tới?

*

Dương Hàn Phong vừa rời cửa hàng hoa, trên tay cầm bó 17 bông hồng đỏ rực rỡ. Hôm nay hấn ăn mặc vô cùng chỉnh tề, mặc nguyên một bộ vest đen lạnh đậm làm như hôm nay hấn sẽ kết hôn không bằng.

Ngồi trên xe mà tim hấn cứ nhảy tung tung, hết nhìn bó hoa hồng bên cạnh, hấn lại nhìn sang chiếc nhẫn trong hộp. Dương Hàn Phong thấy hơi kì quặc khi tặng nhẫn với hoa, vậy khác nào là cầu hôn chứ.

Nhưng kệ, mục đích duy nhất vẫn là để đánh dấu chủ quyền.

Chuông điện thoại hấn reo lên, hấn giật mình, nhìn lên màn hình. Màn hình hiện rõ cái tên Hoàng Yến, đột nhiên hấn chẳng muốn bắt máy.

Cứ để chuông reo như vậy thì cũng chẳng hay ho gì, hấn miễn cưỡng cầm điện thoại lên, áp lên tai, bên kia truyền tới tiếng khóc tức tưởi của một người con gái.

- Hức...Hàn Phong..

- Hoàng Yến, em sao vậy? - Dương Hàn Phong cảm thấy có điều chẳng lành.

- Hàn Phong...hức...anh về nhà đi, có được không? Hức...- Hoàng Yến càng nói càng tức tưởi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tút tut tut...

Tất máy, Dương Hàn Phong không biết là chuyện gì đã xảy ra với Hoàng Yến, cũng chẳng rõ hiện giờ cô ấy ra sao. Nhưng mà cứ để cô kích động như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Vy Khánh, xin lỗi em!

Trên đường quốc lộ, một chiếc xe nào đó đang đi thẳng bỗng đi chậm chậm và quay xe lại, phóng vèo vèo về hướng ngược lại lộ trình vừa này.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Sinh nhật không trọn vẹn

1991 Coffee...

Cả đám quây quần lại vào một chiếc bàn lớn, chiếc bánh sinh nhật lớn thấp nền lung linh nằm chính giữa. Mọi thứ dường như đã đầy đủ nhưng hình như nó vẫn chưa muốn thổi nến...

Tất nhiên mọi người đều hiểu lý do tại sao, Hạo Thiên sốt ruột lấy cớ đi nhà vệ sinh, dựa vào cửa gọi cho hấn liên tục.

Tút...tút...tút...

Lần thứ ba gọi cho hấn vẫn thuê bao, anh bức mình đâm mạnh vào tường. Dương Hàn Phong, mày chết ở xó xỉnh nào rồi?

Hạo Thiên trở vào, cười cười nói nói với nó:

- À, Hàn Phong nói nó có việc bận, bảo chúng ta cứ tổ chức trước đi. Vy Khánh, em thổi nến đi.

Mặt nó buồn thiu, cúi xuống. Trên đường đến đây nó đã tưởng tượng ra bao điều lãng mạn, vậy mà...

Nó nghĩ nhiều quá rồi.

Nó thổi nến, chúc mừng tuổi mới với tâm trạng buồn rầu. Rốt cuộc hấn bận gì đến mức không cả đến chúc mừng nó một câu chứ?

*

Dương Hàn Phong đã về đến trước cổng, thoát cái đã nhìn thấy Hoàng Yến ngồi co ro khóc giữa bậc cửa. Hấn vội chạy đến, dón dập hỏi:

- Hoàng Yến, Hoàng Yến, em bị sao vậy hả?

- Hic...Hàn Phong...em...- Hoàng Yến ngẩng mặt nhìn, đột nhiên nhảy lên ôm chặt lấy hấn.

Hấn sững sờ nghe tiếng thút thút khe khẽ trong vòng tay. Nếu như theo kế hoạch thì người đang trong lòng hấn phải là...

Hấn nhẹ nhàng vỗ lưng Hoàng Yến, từ tốn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Hàn Phong...bố em...bố em...có nhân tình ở bên ngoài. Em...em phát hiện ra và bị ông ấy đánh. Từ nhỏ đến giờ...bố em chưa bao giờ đánh em...Thế mà...hức...hức... - Hoàng Yến ảm ức kể.

Dương Hàn Phong cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm, việc Hồ Anh Quân có nhân tình ở ngoài cũng chẳng phải việc gì khó tin, nhưng mà đến cô con gái ruột của mình còn ra tay được thì hấn người đàn bà kia cũng ghê gớm không vừa.

Hoàng Yến khóc rầm rức:

- Hàn Phong...em sợ lắm...em sợ ánh mắt của bố em lúc đó...

- Không sao, có anh ở đây rồi. Đừng sợ. - Hấn dịu dàng vuốt nhẹ lưng Hoàng Yến rồi bế cô vào trong nhà.

*

Bữa tiệc nào cũng có lúc tàn, sinh nhật Vy Khánh năm nay không được vui cho lắm. Nó định đứng lên lấy cặp sách đi về thì bị Hạo Thiên ngăn lại:

- Còn sớm mà, đi hát karaoke với bọn anh đi!

- Đúng đó, về sớm làm gì. - Huỳnh Lệ Anh ủng hộ.

Nó cười:

- Hôm nay chắc em bị say nắng hay sao ấy, đầu có chút đau. Em muốn về nghỉ ngơi.

- Vậy thì anh đưa em về. - Hạo Thiên lo lắng nói.

- Thôi, mọi người cứ ở đây chơi thoải mái đi. Em vẫn chưa vô dụng đến mức không tự về được nhà.

- Nhưng mà...

- Em về đây, anh chị chơi vui về!

Nó tạm biệt mọi người rồi bắt taxi về với nỗi buồn sâu thẳm, trên tay vẫn cầm bó thạch thảo Hạo Thiên tặng.

Hoa thạch thảo...sự nhớ mong và chờ đợi...

*

Sau khi nấu cho Hoàng Yến bữa trưa, Dương Hàn Phong mới ngồi lại nghe cô ấy kể chuyện. Hoàng Yến vừa nói lại tưởng như sắp khóc, giọng cô khàn đặc:

- Người đàn bà kia chính là thư ký lâu năm của mẹ em, mẹ em coi cô ấy như chị em trong nhà, lúc nào cũng mời cô ấy đến chơi...

- Vậy là nhân cơ hội đó quyến rũ bố em luôn à? - Dương Hàn Phong hỏi.

- Em không biết, nhưng vài ngày gần đây bố em đi sớm về khuya, thỉnh thoảng trên người lại có mùi rượu với nước hoa phụ nữ. Cô thư ký đó cũng xin nghỉ phép mấy ngày. Hôm nay bố em còn đường đường chính chính đưa cô ta về nhà nhân lúc mẹ em đi vắng.

- Mẹ em đã biết chuyện này chưa?

- Dạ chưa, mẹ em vẫn một mực tin tưởng bố em. Em cũng đã từng coi bố em là đức tin cho đến lúc thấy bố và cô ta ân ái trên sofa...

Kể đến đây, nước mắt Hoàng Yến cứ như được vận sẵn mà tuôn ra ào ào. Nói cũng đúng, một hình tượng người bố hoàn hảo mấy chục năm nay bị vỡ lở, cô không đau khổ mới lạ.

Dương Hàn Phong ngồi sát lại, để Hoàng Yến gục đầu vào vai mình mà khóc.

Hắn cũng chẳng biết an ủi Hoàng Yến ra sao, chỉ biết nói:

- Thôi đừng buồn nữa...

- Hàn Phong.. - Hoàng Yến khóc như mưa, khóc đến khản cả cổ, cơ thể cô run lên bần bật.

- Em đừng kích động quá, không tốt cho sức khỏe của em...

Hai người cứ ngồi đó mà không biết ngoài cửa, một cô gái nữa cũng đang run rẩy sắp ngã. Miệng nó rung lên, tay phải vẫn đang bị bông bám chặt vào thành cửa. Dương Hàn Phong nói bặt việc, là bạn ở bên Hoàng Yến sao?

Hoàng Yến khóc đủ rồi, như nhớ ra chuyện gì, ngơ ngác hỏi:

- Hôm nay là 9/9, lúc trước anh có nói là sinh nhật Vy Khánh, sao giờ anh còn ở đây?

Hắn im lặng, Hoàng Yến giật mình ngạc nhiên:

- Là...là vì em...cho nên anh mới...

Về mặt Hoàng Yến tỏ ra vô cùng hối lỗi:

- Em...em xin lỗi...

Dương Hàn Phong chỉ cười nhạt:

- Không sao, chuyện đó cũng không quan trọng.

Bàn tay nắm chặt vào thành cửa của nó xiết chặt lại, đau nhói. Hóa ra từ trước đến giờ nó chưa từng quan trọng, hay nói thẳng ra là mọi sự kì vọng, mong ngóng của nó cũng chẳng bằng một lời nói CẢN của Hoàng Yến.

Nó ngửa mặt lên trời, nước mắt nóng tự dung lẫn xuống cổ, cả người run lên, ngực trái lặng im như không thở được nữa. Bây giờ nó là người thừa rồi, còn ở đây làm gì nữa?

Nhưng mà...lỡ...Hàn Phong nói thế chỉ vì sức khỏe của Hoàng Yến?

Nó tự trấn an mình, đúng rồi. Dương Hàn Phong nói tất cả vì sức khỏe của Hoàng Yến, mình không nên nghĩ nhiều.

Nó ngược đôi mắt chứa cả biển nước vào trong nhà, tay run run bám vào cánh cửa.

Hoàng Yến nhác thấy một bàn tay run lẩy bẩy được quần khăn trắng toát đang cố núp mình sau cánh cửa. Cô nghĩ thầm, về sớm vậy cơ à.

- Hàn Phong. - Hoàng Yến ngẩng cổ lên gọi. Dương Hàn Phong theo phản xạ quay sang, vô tình mũi chạm mũi với Hoàng Yến. Cô cười rồi đặt lên môi hắn một nụ hôn theo tự nhiên.

Cơ thể Dương Hàn Phong như đông cứng lại, hắn tròn tròn mắt, không cử động nổi. Nụ hôn cứ kéo dài mãi cho đến khi hắn giật mình vì tiếng sủa hung hăng của Tiểu Bảo, chú cừu tiến sát lại Hoàng Yến và kêu lên tru tréo. Hoàng Yến bực mình đập một cái vào người chú chó.

Dương Hàn Phong nghĩ Tiểu Bảo bị bệnh, liền quát lớn đuổi chú lên phòng. Trước khi quay đi, ánh mắt Tiểu Bảo ánh lên những tia căm ghét.

Cả người nó nhũn ra, lờ lờ, không có sức sống. Rốt cuộc thì cũng không tự lừa mình được nữa, Hoàng Yến mới là người thống trị vĩnh hằng trong trái tim hắn, nó có lẽ chỉ là kẻ thay thế trong lúc hắn cô đơn nhất.

Bàn tay nắm chặt cánh cửa cuối cùng cũng buông xuống, máu đỏ từ từ rỉ ra từ vết thương, đau buốt. Nó không cảm thấy gì cả, mọi giác quan đều như ngừng hoạt động.

Không đi nổi nữa, nó chỉ có thể bò và lê lét từ cửa ra đến ngoài cổng, âm thầm và lặng lẽ. Cố vịn tay vào cánh cổng để đứng lên, nó quệt nước mắt nhìn lại ngôi nhà, nơi này không thuộc về nó nữa rồi.

Nó đã từng chẳng tin tưởng ai hết, kể cả chính bản thân mình. Từ sau khi gặp Dương Hàn Phong lại trao cho hắn lòng tin tuyệt đối.

Dương Hàn Phong, anh cuối cùng vẫn làm em thất vọng.

Nó đã, đã từng yêu hắn, yêu đến đau phé tâm can.

Có lẽ nước chân người quá nhanh.

Cô ấy xuất hiện quá đột ngột.

Em không thể ngờ tới được.

Có những vết thương lạ lắm đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Vy Khánh mất tích

Phải mất một lúc rất lâu sau, nó mới ra được đến đường lớn, gọi một chiếc taxi rồi nhanh chóng đến bệnh viện. Thế nào mà vết bông của nó lại chảy máu thế này, đúng là phiền phức.

Sau khi khử trùng, cầm máu, băng bó lại xong, bác sĩ nhìn nó với ánh mắt lo âu:

- Có phải cháu biết mình bị bệnh loãng máu, không thể cầm được không?

- Dạ vâng. - Nó lí nhí đáp.

- Vậy sao còn để mình bị thương thế này?

- Dạ...chỉ là sự cố thôi ạ, cháu cũng không ngờ là vết bông cũng có thể chảy máu. - Nó ngây ngô cười.

- Đừng để xảy ra lần sau đấy, may mà lần này máu chỉ chảy gián tiếp ri qua vết bông nên mới không sao, nó mà chảy trực tiếp thì..

Nó cười trừ, cúi mặt xuống. Bệnh với tật, đau hết cả đầu.

Vẫn khoắc cặp sách trên vai, nó thật sự chẳng biết đi về đâu. Trời cũng ngả màu tối, mà nhà cũng chẳng có mà về. Chia khóa nhà cũ lại để trong ngăn kéo nhà Dương Hàn Phong rồi.

Đột nhiên, nó muốn rù Lâm Thiên Khánh đi đâu đó.

Nó rút điện thoại ra, gọi. Chỉ ba giây sau, giọng nói vui vẻ của Lâm Thiên Khánh đã vang lên bên tai nó:

- Haha, cuối cùng cũng gọi cho tôi rồi đấy à?

- Cậu đang đợi tôi đó hả? - Nó đùa.

- Tôi đợi cậu từ lâu lắm rồi.

- Cậu...có thể đến đây với tôi được không? - Giọng nó khàn khàn.

- Cậu đang ở đâu? - Lâm Thiên Khánh đổi giọng nghiêm túc hẳn, cậu đoán ra là đã có chuyện gì xảy ra với nó rồi.

- Đường X trước bệnh viện A.

- Đợi tôi.

Nó tắt điện thoại, cô độc đứng bên lề đường. Mặt trời đã tắt nắng hẳn, chuyển sang xám xịt với những ngọn gió mát rượi. Sinh nhật đầu tiên nó phải đứng ngoài lề đường như thế này, nghĩ đi nghĩ lại, sống mũi nó lại cay cay.

Chẳng mấy chốc sau nó đã thấy xe của Lâm Thiên Khánh đỗ trước mặt. Cậu ngồi phía sau, nhìn thấy nó là lao thẳng ra. Trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ còn lấm tấm vệt mồ hôi, cậu đã đến rất vội. Trên tay còn cầm thêm một hộp lớn màu xám được chuẩn bị tỉ mỉ.

Mắt nó sáng lên:

- Nhanh thế.

- Ai lại để cậu đợi. - Lâm Thiên Khánh khoe hàm răng trắng đều tằm tấp.

Nó khựng lại, cười nhạt. Hắn đã để nó đợi đấy, đợi trong vô vọng.

Lâm Thiên Khánh thấy nó sững ra như thế thì xoa xoa tay trước mặt:

- Ey, sinh nhật cậu, chúng ta có nên đi chúc mừng không?

- Cậu nhớ sinh nhật tôi à? - Nó bất ngờ cười, nụ cười không gượng gạo nhất trong ngày.

Lâm Thiên Khánh không trả lời, kéo tay nó đi về phía trước, lờ cảm phải tay bị thương nên làm nó khẽ kêu lên một tiếng. Cậu nhăn mặt, nhỏ giọng:

- Tôi...tôi xin lỗi, cậu không sao chứ?

- Không sao.

- Mà sao tôi cảm thấy vết bông còn nặng hơn hồi sáng nay vậy? - Lâm Thiên Khánh chăm chú nhìn vết thương đã được băng bó kỹ càng.

- Mới thay băng nên nó thế. Cậu đừng lo.

Cậu không nói gì nữa, suy nghĩ một lúc lâu. Sau khi hoàn hồn lại thì vui vẻ hỏi nó:

- Bây giờ cho cậu chọn, cậu muốn đi đâu?

- Hmmmm, để tôi nghĩ. - Bây giờ nó chỉ muốn đi đâu đó để xóa bỏ vết thương trong lòng, nhưng vết thương trên tay nó lại không đồng ý cho đến công viên để chơi trò chơi mạo hiểm - À, có nơi này được lắm. Đi theo tôi.

Lâm Thiên Khánh ngoan ngoãn nghe theo lời nó. Trên đường đèn sáng trưng, một đôi nam nữ nhìn ai cũng rất ưu tú sánh bước cùng nhau khiến nhiều người phải ngoái nhìn. Những làn gió nhẹ thổi bay mái tóc người con gái nhưng không thể thổi được nỗi buồn hiện lên trong mắt cô...

*

Dương Hàn Phong vẫn là đang ở cùng Hoàng Yến. Hân khề liếc nhìn đồng hồ, tối rồi, chẳng lẽ tiệc sinh nhật lại vui đến vậy, giờ vẫn chưa tàn hay sao.

Đám Hạo Thiên bây giờ mới tan cuộc vui, kéo nhau về nhà hân. Đập vào mắt cả đám là hình ảnh Hoàng Yến ngồi bên cạnh hân nói chuyện vui vẻ. Lạ lùng nhỉ? Chẳng lẽ hân không đề ý đến nó hay sao?

Huỳnh Lệ Anh tức hộc máu mồm, hùng hổ lao đến, đánh đá nói:

- Chỗ này đâu phải chỗ để hai người thể hiện tình cảm?

Hoàng Yến bỗng đỏ mặt:

- Lệ Anh...cậu nói gì...tôi không hiểu lắm...

- Cậu có biết là biểu cảm này của cậu từ trước đến giờ đều rất chương mắt không? - Huỳnh Lệ Anh giận run người.

Hân can ngăn:

- Thôi, Lệ Anh, em hơi quá rồi đấy.

- Dương Hàn Phong, anh mới là quá quắt ấy, Vy Khánh còn ở đây mà anh còn dám ân ái giữa thanh thiên bạch nhật với tình cũ. Con người anh có phải thối rữa như vậy đâu!

- Huỳnh Lệ Anh, cậu quá đáng vừa thôi! - Hoàng Yến tỏ thái độ bình tĩnh ra mặt, gạt đồ tách trà trên bàn xuống, vỗ tan.

Huỳnh Lệ Anh tròn mắt nhìn, cô kiểm chế lắm mới không xông ra tát cho Hoàng Yến một cái. Núp sau lưng Dương Hàn Phong tác oai tác quái, tưởng là hay ho lắm chắc?

Hạo Thiên thấy Lệ Anh sắp không kiểm chế nổi nữa rồi, bèn chạy lên giữ chặt lấy hai tay cô, đẩy ra phía sau lưng anh, sau đó nhẹ giọng, hỏi:

- Vy Khánh đâu rồi?

Dương Hàn Phong giật mình:

- Em ấy không đi cùng chúng mày à?

Ngay lập tức, cả đám đều sững sờ nhìn nhau. Hạo Thiên hấp tấp nói:

- Vy Khánh về từ sớm rồi mà?

- Nhưng...chưa hề về nhà.

Cả đám nháo nhào lên. Sắc mặt Dương Hàn Phong trắng bệch, liên tục gọi điện cho nó nhưng không được. Chẳng ai biết nó đã đi đâu và xảy ra chuyện gì, ngoại trừ Hoàng Yến. Cô nâng nhẹ cánh môi, nghĩ thầm "Sắp có chuyện hay ho rồi đây".

*

Nó và Lâm Thiên Khánh hiện đang ngồi ở một quán phở nhỏ ven đường. Quán phở này theo nó cảm nhận thì là đệ nhất phở mà nó đã từng ăn. Hai tô phở nghi ngút hơi nóng trên bàn làm nó nhận ra...bụng nó đói rồi.

- Cậu ăn đi, đảm bảo ngon cực kỳ luôn. - Nó cười cong mắt.

Lâm Thiên Khánh cười theo:

- Có muốn thêm chút gì uống không?

- Hmmmm, bà chủ ơi, cho cháu thêm 5 chai bia.

Cậu giật mình:

- Cậu uống bia à?

- Haha, có gì đâu. - Nó cười xuê xoa. Dù gì cũng muốn say một chút để không nhớ những chuyện vừa rồi nữa.

Lâm Thiên Khánh biết chắc chắn nó đã xảy ra chuyện rồi nên cứ chiều theo ý nó. Uống xong rồi nó sẽ nói ra thôi.

Chai đầu tiên...

Nó và Lâm Thiên Khánh uống hết cùng một lúc. Cậu khá bất ngờ về trữ lượng của nó:

- Cậu cũng khá đấy.

Mặt nó ngả màu đỏ:

- Haha...có gì đâu...

Chai thứ hai..

Lâm Thiên Khánh nghĩ thời cơ đã đến rồi, bèn hỏi:

- Vy Khánh, cậu có chuyện gì à?

- Haha, Mạch Vy Khánh tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ!

Còn một chai duy nhất, Lâm Thiên Khánh gọi thêm ba chai nữa. Lần này cậu uống một mạch cạn, còn nó mới chỉ uống được một nửa.

- Hết uống nổi rồi phải không? Đừng uống nữa! - Lâm Thiên Khánh cầm lấy chai của nó.

Nó có vẻ đã thấm men rượu, lão dả lão đảo giành lại chai bia:

- Tôi vẫn còn uống được, uống nữa đeeee.

Sau khi mỗi người đã uống hết bốn chai thì nó đã say be bét, người đung đưa đung đưa, khuôn mặt lúc nhăn lúc phẳng, lúc co lúc giãn. Không cần Lâm Thiên Khánh gặng hỏi, nó đã nửa khóc nửa cười vỗ vai cậu:

- Lâm Thiên Khánh...có phải...tôi đã sai rồi không?

- Chuyện gì? - Lâm Thiên Khánh tỉnh táo hỏi.

- Vốn dĩ...tôi không nên dây vào Dương Hàn Phong, anh ấy hoàn hảo như vậy...làm sao tôi với tôi được.

Lâm Thiên Khánh nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, có bao giờ nó tự hạ bản thân mình xuống đâu?

Nó vật vờ nói tiếp:

- Haha, không như Hoàng Yến, người ta hoàn hảo như vậy, hai người đó...mới đúng là trời sinh một cặp!

- Cậu sao lại nói vậy?

- Lâm Thiên Khánh...cậu biết không, hôm nay tôi đã nhìn thấy hai người họ...bên nhau...rất vui vẻ. Họ tựa vai nhau, còn...hôn nữa.

Đôi mắt Lâm Thiên Khánh mở to hết cỡ, bàn tay nắm chặt. Cậu đỡ lấy nó đã say bệu đi một chỗ. Dương Hàn Phong, loại đàn ông cận kề như anh không có cửa để với tới Vy Khánh!

Nó nói xong không kịp được mà khóc một trận lớn, những tiếng nấc dồn dập phát ra như những nhát dao đâm thẳng vào tim Lâm Thiên Khánh. Nó khóc một hồi rất lâu, sau đó một quả mà thiếp đi trong vòng tay của cậu. Lâm Thiên Khánh bế nó lên, đưa về nhà.

Nhìn cô gái nhỏ vẫn còn những vết nước loang lổ trên gương mặt đang ngủ say trên giường, cơn giận của Lâm Thiên Khánh bấy lâu nay như bùng phát. Tại sao nó phải khổ sở như vậy chứ, tại sao cứ phải là Dương Hàn Phong? Tại sao Dương Hàn Phong không cần làm gì cũng có được trái tim của nó, còn cậu dù hi sinh rất nhiều cũng chỉ được liệt vào hàng bạn tốt?

Cậu thực sự không hiểu, Vy Khánh ở bên cậu...có gì không tốt chứ?

Tiếng xả nước trong phòng tắm vang lên đều đều, cậu cần trấn tĩnh lại tinh thần. Sau lần này, Dương Hàn Phong, anh đừng hòng động đến một sợi tóc của Vy Khánh, tôi chấp anh bằng mạng sống đây!

*

Căn biệt thự nhà Dương Hàn Phong vẫn sáng choang, bây giờ là mười một giờ tối rồi, nó vẫn mắt nhắm mắt tích. Cả đám nháo nhào hết cả lên, Dương Hàn Phong thì ngồi đơ như tượng. Huỳnh Lệ Anh khóc sưng cả mắt, vì kiệt sức nên đã nằm la trên ghế sofa, thỉnh thoảng vẫn kêu lên những tiếng nấc. Tuệ San ở bên cạnh vỗ nhẹ lưng cô ấy. Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy chống tay lên trán suy nghĩ, không khí căng thẳng tột cùng.

Mãi một lúc lâu sau, hấn mới ra sắc lệnh:

- Muộn rồi, mọi người nghỉ sớm đi. Nhà tôi còn nhiều phòng trống, mọi người có thể ở lại.

- Mày nghĩ với tình hình này thì mọi người ngủ được chắc? - Hạo Thiên ngẩng đầu dậy.

- Mọi người cứ như thế này cũng không tìm được Vy Khánh đâu.

Huỳnh Lệ Anh gạt nước mắt, nhìn thẳng vào Dương Hàn Phong:

- Em vẫn không hiểu vì sao Vy Khánh lại không về nhà. Dương Hàn Phong, lúc hai giờ chiều ở nhà có những ai?

Hấn ậm ừ:

- Có anh.

- Còn ai nữa không?

- Có...Hoàng Yến nữa.

- HAI NGƯỜI CÓ LÀM GÌ CÓ LỖI VỚI VY KHÁNH KHÔNG? - Huỳnh Lệ Anh gất lên, khuôn mặt giận dữ nhăm thẳng vào Dương Hàn Phong.

Hắn chột dạ, vào tầm tay thì...quả thực là...

- Anh không làm gì có lỗi với em ấy cả!

- Tốt nhất là như vậy đi.

Đêm hôm ấy, mọi người ngồi ở sofa đến tận sáng hôm sau. Dương Hàn Phong không tài nào nhắm mắt lại một phút nào. Liệu có phải... Vy Khánh đã nhìn thấy gì rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Tôi đưa cô ấy đi

Sáng hôm sau...

Nó mơ màng mở mắt với cơn đau đầu kéo đến nhanh như chớp. Khẽ lắc đầu, mắt nó mờ mờ nhìn cảnh sắc xung quanh tự dừng sao thấy lạ lạ.

Căn phòng này lạ quá, rõ ràng không phải phòng nó...

Đang hoang mang thì Lâm Thiên Khánh mở cửa cách một cái, trên tay cầm ly sữa mỉm cười bước vào. Nó tròn mắt, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Lâm Thiên Khánh...sao cậu lại ở đây?

- Nhà tôi thì tôi phải ở chứ? - Lâm Thiên Khánh trêu chọc.

- Nhà...nhà cậu? Vậy tôi ở đây làm gì? - Nó hoang mang tốt độ.

- Cậu không nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì à? - Cậu nở một nụ cười nham hiểm làm nó rùng cả mình.

Nó ngơ người ra, chớp mắt liên tục. Khoan từ từ, chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Sao nó chẳng nhớ gì thế này?

Lâm Thiên Khánh nhìn nó lớ ngớ lơ ngơ như thế thì bật cười, đặt ly sữa nóng vào tay nó:

- Uống giải rượu đi, tối hôm qua cậu chẳng say nhè ra.

Mặt nó như kiểu "Ôi thật không thể tin nổi!" rồi cầm ly sữa uống một mạch. Nó nhớ rồi, trời đất ạ, tối hôm qua say lún say bò, sau đó ngủ như chết, người ta có đem đi thiên cũng không biết.

Nó cảnh giác nhìn Lâm Thiên Khánh:

- Cậu...tối hôm qua...có làm gì tôi không thể?

Cậu cười ha hả:

- Làm gì là làm gì? Cậu nghĩ tôi làm gì cậu?

- Thì...- Nó ngượng đỏ mặt.

- Yên tâm đi, với bộ dạng hôm qua của cậu...tôi không "làm gì" nổi đâu. - Lâm Thiên Khánh cười toe, lại thêm phần chọc ngoáy.

- Tối hôm qua tôi như thế nào cơ?

Lâm Thiên Khánh ậm ừ nghĩ một hồi, sau đó cầm chặt hai vai nó, nhìn nó thờ dài:

- Con gái nhà người ta say mất thì hoa lê đài vũ nữ hồng mắt lìm đim, sang chánh quý tộc cành vàng lá ngọc. Còn cậu hôm qua thì chả khác gì mấy thằng trộm chó đi ăn Tết niên. Nản thật sự.

Nó ế ẩm nghe Lâm Thiên Khánh tả lại hình ảnh đẹp đẽ của nó hồi tối hôm qua mà muốn khóc thét. Trời...hình tượng ời...

Cậu bóp nhẹ má nó, cười:

- Thôi, dậy đi rồi xuống nhà ăn cơm rồi đi học.

- Nhưng mà tôi không có đồng phục.

- Bộ đồng phục hôm qua của cậu đấy, được giặt rồi sấy khô rồi, yên tâm đi.

Nó bàng hoàng nhìn xuống người mình, quả nhiên là đang mặc bộ đồ ngủ màu hồng chứ không phải đồng phục. Nó e dè hỏi:

- Tối hôm qua...là ai thay đồ cho tôi vậy?

Lâm Thiên Khánh cười gian tà, chuẩn bị sẵn tư thế chạy ra ngoài:

- Cậu đoán xem!

Nó đỏ bừng mặt, giây sau đã thấy Lâm Thiên Khánh chạy mất mạng xuống dưới tầng. Nó cong đít đuổi theo, mới sáng sớm mà cả tòa nhà đã bị kinh động bởi tiếng hét kinh hoàng của nó:

- LÂM THIÊN KHÁNH!

*

Nó và cậu đi chung xe đến trường, ngồi phía sau xe có Lâm Thiên Khánh ở bên cạnh, nó chợt nghĩ lát nữa nếu gặp Dương Hàn Phong thì phải làm thế nào...

- Cậu nghĩ gì đấy? - Thấy nó trầm tư một lúc lâu, Lâm Thiên Khánh mới mở miệng hỏi.

- Haizz, không có gì đâu.

- Lát nữa Dương Hàn Phong có kéo cậu đi đâu cũng không được đi theo. - Lâm Thiên Khánh như đã đoán được phản ứng của Dương Hàn Phong sau khi nhìn thấy nó ở trường. Đi cả đêm không về, hẳn không tức giận mới lạ.

- Tôi thèm mà đi theo anh ta. - Nó dứt khoát.

Cậu xoa đầu nó:

- Dương Hàn Phong nói vài câu ngọt ngào là cậu bẹp đi rồi, nghe này, đừng nghe anh ta nói, hãy nhìn anh ta làm, nhớ chưa.

Nó nhìn cậu, gật đầu, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước ấm bắc qua.

*

Điều nó không ngờ là đám Dương Hàn Phong đã trực sẵn ở cổng. Xe Lâm Thiên Khánh vừa đỗ xuống đã thu hút ánh nhìn của họ. Lâm Thiên Khánh cười nhẹ, phụng kích luôn cơ à.

Nó nhanh chóng mở cửa xe xuống trước, ngay lập tức cái đám châu chực kia bâu lại, sờ mó hỏi thăm riu rít, nó chỉ cười, cho đến khi nhìn thấy Dương Hàn Phong đang đứng cùng Hoàng Yến ở phía sau. Hắn từ từ tiến lại gần chỗ nó, lạnh nhạt hỏi:

- Tối qua em đã đi đâu?

- Tôi..

Lâm Thiên Khánh bỗng cầm lấy khuỷu tay nó, kéo về phía sau lưng cậu như cho nó một điểm tựa. Cậu nhìn Dương Hàn Phong, khẽ nhếch môi:

- Anh còn quan tâm cơ à?

Thấy nó và Lâm Thiên Khánh cùng bước xuống từ một chiếc xe, Dương Hàn Phong như nổi điên lên. Đem qua nó đã ở cùng Lâm Thiên Khánh sao...

Hắn trấn tĩnh lại, hỏi:

- Anh hỏi em hôm qua em ở đâu?

Nó từ tốn đáp:

- Như anh thấy đấy, tôi cùng với Lâm Thiên Khánh...

- Em không thể làm thế với anh. - Dương Hàn Phong nghiêng rằng. - Sao em lại có thể như thế, có người yêu rồi mà còn dây dưa với người khác.

- Anh nói thế mà không biết tự nhục à? - Nó bỗng gất lên làm cả đám giật mình. Lâm Thiên Khánh là lần đầu thấy thái độ này của nó, cậu hơi lo lắng khi nó dần tiến về phía trước.

- Anh nói mà không biết ngược à?

Nó dường như đã mất kiểm soát, trước giờ nó chỉ mất kiểm soát khi cơn ầm ức đột ngột kéo đến không chống đỡ được.

Một đám người có nhan sắc ở tầm cao chót vót tụ lại một chỗ ở cổng trường cãi nhau, đúng là tâm điểm để mọi người dòm ngó. Dương Hàn Phong mạnh tay kéo nó, lôi một mạch lên phòng hội trường. Nó không có sức phản kháng, và lại muốn giải quyết nhanh gọn một lượt nên cứ để hắn kéo đi như vậy.

- Bỏ tay tôi ra!

Sau khi đóng cửa phòng hội trường, nó giằng tay ra khỏi tay hắn. Lực kéo vừa nãy khá mạnh khiến nó bị đỏ hỏn một vùng cổ tay. Dương Hàn Phong nuốt xuống một thứ gì đó, quay lại:

- Em nói đi, có chuyện gì đã xảy ra? Tại sao em lại không về nhà? Tại sao em lại ở cùng với Lâm Thiên Khánh?

- Tôi có cần phải giải thích không? - Nó ngược mắt lên nhìn hắn, cười nhạt.

- Em giận anh vì anh không đến sinh nhật em? Vì thế nên em mới đi tìm thằng khác à?

Bốp.

Một cái tát hằn đỏ trên mặt Dương Hàn Phong, nó rút tay về, mắt ngập nước. Hắn bàng hoàng sờ lên má, hai mắt mông lung nhìn về phía trước.

- Em chột dạ à? Hôm qua anh thật có việc rất quan trọng nên mới không đến được, nhưng mà còn đám Hạo Thiên...Tại sao lại phải đi tìm Lâm Thiên Khánh? Em...thiếu thốn quá à?

Bốp!!!

Một cái tát còn mạnh và dứt khoát hơn nữa, in hằn năm ngón tay rõ mồn một về phía má còn lại của Dương Hàn Phong. Nước mắt nó rơi xuống, gắt lên:

- Việc quan trọng của anh là ở cạnh Hoàng Yến, ân ân ái ái, cầm tay hôn hít à?

Hắn ngớ ngàng...nó biết rồi sao?

- Vy... Vy Khánh...- Giọng điệu của hắn nhẹ nhàng hơn hồi nãy rất nhiều.

- Anh có quyền gì mà nói tôi với Lâm Thiên Khánh? Anh không tự cảm thấy nhục à?

- Vy Khánh, em phải hiểu là...lúc đó Hoàng Yến chỉ có một mình, cô ấy rất cần anh...

Nó bật khóc, nước mắt chảy như mưa, Dương Hàn Phong theo bản năng muốn gạt đi nước mắt trên má nó, bị nó đẩy ra:

- Đừng đụng vào người tôi!

Lau sạch nước mắt trên mặt, nó mới khàn giọng:

- Cô ấy cần anh, em không cần anh sao? Cô ấy có một mình...em không một mình sao?

- Em...em còn đám Hạo Thiên bên cạnh mà...

- Nhưng mà em chỉ cần một mình anh thôi! - Nó hét lên, nước mắt lại không tự chủ được cứ tuôn ra như đứt mạch.

Nó không ngờ trong cơn hoảng loạn lại nói ra hết những thứ trong lòng. Cả lồng ngực tức anh ách như muốn thổ huyết ra ngoài. Nó tuột dần xuống, gục đầu vào hai chân khóc tức tưởi. Tự nhiên lăn ra khóc lóc như thế này, có phải rất buồn cười sao?

Nhưng nó đã lao tâm liệt phế rồi, khóc một lần nữa thôi, khóc một lần rồi biến mất...

Dương Hàn Phong có chút run, lại cảm thấy bản thân cực kỳ có lỗi. Hắn ngồi xuống, ôm nó:

- Vy Khánh...anh xin lỗi...

- Đừng xin lỗi tôi...- Nó dụng sức đẩy hắn ra, quệt nước mắt đứng dậy.

- Anh thực sự không biết em đã kì vọng anh đến như vậy...anh xin lỗi...- Hắn cắn rứt cùi gằm mặt xuống, sau đó chồm tới ôm chặt nó. - Tha thứ cho anh, anh hứa sẽ không có lần sau...anh...

Bốp!!

Một cú móc trái đập thẳng xuống mặt hắn. Có vẻ như hôm nay hắn thu hoạch không ít, khuôn mặt cũng bị biến dạng ít nhiều. Lâm Thiên Khánh lao vào như tên lửa, dùng hết sức để tặng Dương Hàn Phong cú đấm vừa rồi. Hắn đương nhiên không đề phòng, cũng không không chế được nên đã văng ra mấy mét.

- Cảm ơn! - Lâm Thiên Khánh đánh hắn xong liền bảo vệ nó, để nó đứng phía sau. - Loại đàn ông chỉ biết hứa hẹn như anh nên cút khỏi Trái Đất xinh đẹp này đi! Ô nhiễm môi trường!

Khóe miệng hắn chảy ra một dòng máu đỏ, đôi mắt đục ngầu nhìn Lâm Thiên Khánh. Hắn từ từ đứng dậy, khó khăn mở miệng:

- Không...liên quan gì đến cậu!

Vừa dứt câu, Hoàng Yến đã từ phía cửa nhảy xổ vào, ôm lấy hắn đang choạng vạng đứng lên, khóc lóc:

- Hàn Phong, anh làm sao vậy, Hàn Phong...

Mắt nó ngấn nước nhìn chằm chằm về phía trước, Lâm Thiên Khánh kéo nó vào lòng, lấy một tay che mắt nó lại, khẽ nói:

- Không cần nhìn.

Hoàng Yến khệnh khạng đỡ Dương Hàn Phong đứng lên, Lâm Thiên Khánh nhìn đôi cậu nam nữ trước mắt, khẽ nhếch môi:

- Vậy thì cô ta có liên quan à?

Dương Hàn Phong đẩy Hoàng Yến ra, sau đó ra lệnh cho cậu:

- Buông Vy Khánh ra ngay!

Cậu cười lớn:

- Ngày hôm qua anh còn rất hưởng thụ nụ hôn của cô ta mà, sao trở mặt nhanh thế?

Nó khẽ cựa quậy, Lâm Thiên Khánh cười dịu dàng nói nhỏ vào tai nó:

- Im lặng chút, lát tôi sẽ đưa cậu đi.

Dương Hàn Phong trào máu phẫn, hắn không tin được có một ngày lại mất nó trắng trợn như vậy.

Lâm Thiên Khánh không thèm nhìn hắn thêm một giây nào nữa, lãnh đạm nói:

- Như tôi đã nói lúc trước rồi, tôi hứa với anh sẽ không dính tới Vy Khánh, nhưng một khi cậu ấy bị tổn thương, tôi lập tức sẽ trở về. Anh nắm mồm bậy miệng nói sẽ chăm sóc tốt cho Vy Khánh, là thế này sao?

Lâm Thiên Khánh quay người, đem theo Vy Khánh nhỏ bé nép bên lồng ngực. Cậu cười:

- Chúc hai người hạnh phúc nhé.

Dương Hàn Phong bắt lực nhìn Lâm Thiên Khánh đưa nó đi, ánh mắt thập phần đau đớn. Hắn đã sai rồi..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bọn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Dương Hàn Phong, mãi mãi là của tao

Lâm Thiên Khánh sau khi ra khỏi phòng hội trường liền đưa nó ngay lập tức về nhà. Học sinh A3 ai nấy đều rất ủng hộ công cuộc cướp dâu này, đồng thời nhìn Dương Hàn Phong với ánh mắt ghê tởm.

Ra chơi tiết 2, Dương Hàn Phong mới mở mắt dậy. Hắn có ý định đi tìm nó, bèn lật đật chạy lên tầng 2 của tòa nhà bên kia. Hoàng Yến chớp mắt được không lâu, thấy có tiếng động liền lập tức tỉnh dậy, đi theo Dương Hàn Phong.

Hắn vẫn lãnh đạm đi trên đường như mọi khi, những ánh mắt ngưỡng mộ vẫn dõi theo như lúc trước, nhưng khi đứng trước cửa lớp 11A3, mọi người đều nhìn hắn như kiểu có thù từ rất lâu rồi - tất nhiên là từ mấy fangirl lâu năm của hắn ra.

- Cho anh hỏi...các em có thấy Vy Khánh đâu không?

Đám đông xì xầm to nhỏ.

- Lên tận lớp tìm rồi kìa.

- Vy Khánh đâu rồi nhĩ?

- Không hiểu sao còn lên đây tìm người cho được.

Mai Anh đang ngồi trong đám đông bỗng đứng bật lên, cười nhạt nhìn hắn:

- Hội trường yêu quý, anh tìm Vy Khánh nhà chúng tôi có việc gì à?

Hắn trầm tĩnh đáp:

- Bạn gái tôi, tôi tìm cô ấy phải có lý do sao?

Cùng lúc ấy, phía sau hắn xuất hiện một bóng đen. Hoàng Yến ngơ ngác trời lên, ngây thơ hỏi:

- Hàn Phong, anh lên đây làm gì thế?

- Ồoooooooo...- Tiếng đồng thanh vang lên đến nhức tai, máu của một số đã dồn lên tận tai. Đám đông lại tiếp tục xì xầm lớn hơn:

- Đã làm thế rồi mà không buông tha cho người ta.

- Hội trường gì chứ...

- Không ngờ luôn đấy...

Mai Anh cổ kìm con nóng giận đang trào lên cổ, mĩa mai:

- Bạn gái anh? Chẳng phải cô ta đang đứng ngay cạnh anh đấy à?

Hai bàn tay hắn nắm chặt như muốn bóp chết những con người trước mặt, hắn gầm lên:

- Nói nhiều, Vy Khánh đâu?

- Có không giữ, mất đừng tìm Lew lew...

Mai Anh cười to, cả đám đông cũng cười ồ lên theo. Dương Hàn Phong mắt mặt không ít, đoán chắc là Lâm Thiên Khánh đã đưa nó đi đâu đó, bèn hậm hực trở về phòng hội trường.

Hắn bực tức ngồi phịch xuống ghế, hai tay chống lên trán. Hoàng Yến khe khẽ ngồi bên cạnh, mắt long lanh sờ nhẹ lên đầu hắn.

Hắn bật dậy, lớn tiếng:

- Tại sao em lại đi theo anh làm gì?

Hoàng Yến bất ngờ run run, cô cúi đầu xuống, ra vẻ biết lỗi:

- Em...em...em chỉ bắt gác đi theo anh...em không ngờ anh lại lên lớp tìm Vy Khánh...em xin lỗi..

Thấy nhịp thở của Hoàng Yến bắt đầu không ổn định, hắn lại phải đè con nóng giận xuống, nhẹ nhàng vỗ về:

- Haizz, không sao, nhưng em đừng làm như thế nữa, chuyện của anh với Vy Khánh đủ tệ lắm rồi.

- Vậy...anh có định...làm lành với cô ấy không?

- Chẳng lẽ nào anh không muốn? Lỗi là lỗi của anh, nhưng giờ nói gì em ấy cũng không nghe nữa rồi...- Hấn gục đầu xuống.

Hoàng Yến im lặng nhìn hấn. Đến nước này mà hấn vẫn còn muốn làm lành với nó, đúng là không biết suy nghĩ. Hấn có một lần nhìn đến cô bên cạnh hấn không? Hấn có bao giờ quan tâm đến cô một cách thật lòng không?

Nhưng...vốn dĩ Dương Hàn Phong là của cô, nếu không vì Mạch Vy Khánh đột ngột xuất hiện, thì Dương Hàn Phong vẫn mãi mãi thuộc về cô...

Nếu mà...bây giờ Mạch Vy Khánh biến mất...

Đúng rồi, chỉ cần Vy Khánh đó biến mất, Hàn Phong sẽ lại như lúc xưa, lại sẽ yêu thương cô, đúng vậy...

- Em hơi mệt, em về nhà trước nhé. Phiên anh xin nghỉ tiết hộ em..

- Ủ, em về nghỉ đi. - Dương Hàn Phong không ngừng đầu lên.

Hoàng Yến bắt taxi về nhà, trong đầu cô như bị những suy nghĩ vừa rồi lấn át.

*

Lâm Thiên Khánh đưa nó về nhà cậu. Pha cho nó một ly sữa nóng, cậu hỏi:

- Vậy bây giờ cậu định ở đâu?

- Chắc là...căn nhà cũ của tôi lúc trước. Chiều phải về đó lấy chìa khóa đã. - Nó thất thần đáp. Thực sự nghĩ đến chuyện rời xa nơi đó, rời xa con người đó, nó không hề dễ chịu chút nào.

- Hay là thôi đi, mất công cậu lại phải về đó lần nữa. Cậu cứ ở nhà tôi cũng được. - Lâm Thiên Khánh nhìn nó, có ý không hề muốn để nó gần Dương Hàn Phong thêm một phút giây nào nữa.

- Không cần đâu, tôi có nhà cơ mà. - Nó cười toe.

- Đừng cố cười gượng gạo như thế nữa, tôi đau tim lắm. - Lâm Thiên Khánh nắm bắt, cậu chẳng thích nó cứ cười như thế này. Thà nó khóc một trận lớn rồi trở lại bình thường còn hơn cố tỏ ra mạnh mẽ, gồng gánh hết những nỗi đau trên vai như thế.

- Tôi cười thật mà.

Lâm Thiên Khánh lấy từ trong ngăn bàn ra một chiếc hộp lớn, để lên bàn, nói:

- Quà sinh nhật cho cậu đấy, vốn định hôm qua tặng nhưng cậu lại xảy ra chuyện.

Nó cười tí mắt mờ hộp quà ra, phía trong là một bộ váy dài đến đầu gối với những đường nét tinh xảo, mọi đường chỉ đều vô cùng hoàn hảo. Nó tròn mắt nhìn, trời ơi, chưa bao giờ thấy một bộ váy đẹp đến thế này...

- Waaaaww Lâm Thiên Khánh ơi, đẹp chết mắt, yêu cậu yêu cậu! - Nó nhảy cẫng lên. - Mà xem ra nó cũng đắt lắm, tôi không..

- Nó là do chính tay tôi thiết kế, cũng là một tay tôi tự may ra. Không mất đồng nào cả. - Cậu cười.

- Trời ơi giỏi thế, tôi hiểu tấm lòng của cậu rồi, cảm động quá. - Nó đặt tay lên hai má của cậu, lắc lắc.

- Cậu thích là tốt rồi, uống hết sữa rồi nghỉ đi. Tôi đi nấu chút gì cho cậu ăn.

Nó gật đầu, thực sự có người bạn như Lâm Thiên Khánh, chắc kiếp trước nó đã giải cứu được đại Ngán Hà.

*

Bầu trời hôm nay không có nắng, âm u mù mịt. Bốn giờ chiều, nó ngồi trên taxi trở về nhà Dương Hàn Phong. Có lẽ đây là lần cuối cùng nó được đặt chân vào căn nhà đó.

Cạch...

Tiếng mở cửa quen thuộc vang bên tai. Trong nhà vắng lặng, đúng rồi, giờ này lớp 12 vẫn còn phải ở trường. Ra đi lặng lẽ thế này...cũng tốt.

Nó trèo lên tầng, mở cửa phòng. Mọi thứ quen thuộc xung quanh bỗng trở nên lạ lẫm. Nó vẫn không tin được, nó với Dương Hàn Phong chẳng lẽ cứ như vậy mà kết thúc...

Khoảng thời gian ngắn ngủi bên cạnh hấn là khoảng thời gian vui vẻ nhất...cũng đau khổ nhất...

Mọi việc làm của nó đều thu vào màn hình máy tính. Lâm Thiên Khánh ngồi gõ móng tay lên mặt bàn, đôi mắt dịu dàng nhìn khung cảnh phía ngoài phòng nó.

Lâm Thiên Khánh từ lần thứ hai đến nhà Dương Hàn Phong đã bí mật cài một cái camera mini giấu trong đám hoa trang trí ngoài cửa phòng nó. Chiếc camera hướng thẳng ra phía cầu thang và ngoài cửa. Cậu đương nhiên không dám đặt trong phòng nó, lỡ mà bị phát hiện thì cạch mặt suốt đời.

Nó lặng lẽ dọn đồ, quần áo ở đây cũng không nhiều, chủ yếu toàn đồ Dương Hàn Phong mua cho nên nó sẽ để lại. Sách vở cũng chẳng có bao nhiêu nên nhanh chóng đã xong xuôi. Nó để vali trong phòng, định xuống phòng khách uống chút nước.

Bước tới cầu thang, giọng của Hoàng Yến phía sau làm nó giật mình:

- Vy Khánh, em định đi đâu vậy?

Nó không quay đầu lại, lại tiếp tục bước xuống cầu thang. Hoàng Yến khẽ nhích môi, bước thêm hai bước nữa:

- Này, đối với tiền bối như vậy có phải là quá hỗn xược không?

Nó cười nhạt quay đầu lại, dùng ánh mắt chẳng mấy thân thiện nhìn chị ta:

- Xin lỗi, trước giờ tôi chưa từng coi chị là tiền bối.

Hoàng Yến khoanh tay cười phá lên, được, rất cứng họng.

- Sao em lại kiêu ghét chị vậy nhở? Chị đâu có làm gì em đâu?

- Tôi thích. - Nó cũng cười đáp lại, đôi mắt sâu xoáy vào người đối diện.

Nụ cười trên môi Hoàng Yến tắt ngấm, cô tiến lại gần nó, đôi mắt ánh lên sự hận thù và sát khí:

- Nếu đã vậy...thì chị cũng nói cho em biết. Một năm qua em ở bên Hàn Phong là quá đủ, bây giờ chị về rồi, em trả anh ấy cho chị đi!

Tro trên, Hồ Hoàng Yến không ngờ lại tro trên như vậy. Nhưng nếu không cầu xin nó trả hân cho cô thì cô vẫn cướp lại thôi. Nói cũng như không.

Nó đơ ra một lúc rồi cười lăn cười bò, khiến Hoàng Yến nhũn mảy khó chịu. Nó cười xong ho khan vài tiếng, nói như chế nhạo:

- Đây là chị cầu xin tôi đấy à? Có phải thâm quá rồi không?

- Đừng nói vòng vo. - Hoàng Yến lạnh lùng.

- Vậy tôi cũng nói cho chị biết, chị không bao giờ có được trái tim của Dương Hàn Phong đâu.

Như lòng trước được nó sẽ nói câu này, Hoàng Yến chỉ nhếch môi cười nhạt:

- Em ngây thơ quá rồi cô bé. Tình cảm của chị với Hàn Phong hơn mười năm, một đứa con gái anh ấy quen biết được một năm thì làm được gì chứ? Em còn Lâm Thiên Khánh, sao em không tận hưởng mà cứ đi tranh giành Hàn Phong với chị vậy?

- Cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi à? Ngày nào cũng phải diễn như chị hơi mệt nh?

- Không biết là diễn hay thật, nhưng như em đã thấy rồi đấy, hôm qua anh ấy còn rất hưởng thụ nụ hôn của chị...

Đến nước này thì nó thật không chịu được nữa:

- Chị không thấy mọi việc anh ấy làm cho chị đều là vì thương hại à?

- Cảm ơn! - Hoàng Yến nổi giận tát nó một tát. - Nếu mày không xuất hiện thì anh Hàn Phong vẫn mãi yêu tao, vẫn mãi là của tao. Tất cả là do mày, mày phải biến mất!

Nó cũng không vừa, Hoàng Yến vừa dứt mồm nó đã vả lại một cái khiến đầu cô ta vênh hân về một bên. Hoàng Yến bàng hoàng...nó thể mà dám đánh cô, thể mà cũng dám đánh cô!

Gân mặt nó nổi lên, đánh nó mà tưởng nó để yên chắc. Trước giờ nó chưa từng để ai bắt nạt, cũng chưa từng ghi hận trong lòng.

- Mày dám! - Những tia máu đỏ trong mắt Hoàng Yến nổi lên như mạng nhện. Cô nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Sao tôi lại không dám? Đánh tôi thì tôi đánh lại, cô lạ lắm à? - Nó dùng ngón trỏ đẩy Hoàng Yến ra một cách nhẹ nhàng.

- Mày...

Lâm Thiên Khánh gắt gao nhìn vào màn hình, chỗ nó và Hoàng Yến gây gỗ cũng đúng là chỗ camera hướng thẳng tới. Ngón tay cậu rung rung nhanh hơn, lúc này thấy nó bị đánh như vậy, cậu chỉ muốn lao vào xé xác Hồ Hoàng Yến ra. Nhưng nó đã mạnh mẽ tát lại. Đúng là hả lòng hả dạ.

Hoàng Yến điều chỉnh lại nhịp thở, hai mắt nhắm lại để không chóng mặt. Tiếng đồ xe vang lên ngoài cổng, biết là Dương Hàn Phong đã về. Thời cơ đã đến, Hoàng Yến bèn lao tới cầm lấy tay nó, đặt lên ngực mình, cười thỏa mãn:

- Dương Hàn Phong, mãi mãi là của tao.

Tiếng còi giầy ngoài cửa đã dứt, thời điểm quan trọng nhất đã đến. Hoàng Yến ngả người về phía sau, hét lên:

- Vy Khánh, đừng!!!

Dương Hàn Phong mở cửa vừa kịp nhìn thấy Hoàng Yến ngã lăn từ trên tầng hai xuống, mà cánh tay nó vẫn giơ lên trên không trung. Hân chạy đến như tên bắn, hét lên:

- HOÀNG YẾNNNN!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Em tha thứ cho anh

Đúng đến đoạn này, Lâm Thiên Khánh lại bị tào tháo rượt, ba chân bốn cẳng chạy vào phòng vệ sinh, nửa tiếng chẳng ra...

*

Dương Hàn Phong chạy lại, quỳ xuống nâng Hoàng Yến lên. Ngã từ trên tầng hai xuống nên đầu cô có chút chảy máu, hấn hoảng loạn, nhìn qua bên má lại thấy một vết đỏ, nhìn kĩ lại sẽ thấy rõ mấy ngón tay in lên trên đó. Hoàng Yến bất tỉnh.

Dương Hàn Phong thất thần nhìn nó đứng trên cầu thang, mắt đục ngầu. Hấn thở hắt ra, giọng run run:

- Vy Khánh, anh không ngờ...em lại..

- Em không có đẩy cô ta xuống. - Nó đáp gọn lòn, cổ kim nước mắt sắp rơi xuống.

- Anh đã thấy cả rồi, em không cần phải diễn kịch nữa. - Hấn xoa xoa vết đỏ bên má Hoàng Yến. - Còn nữa, vết thương này...cũng là em sao?

Nó có gì nói vậy:

- Đúng.

Dương Hàn Phong đau đớn đến nỗi hai hàm răng đánh cá vào nhau. Đầu óc hấn quay cuồng. Hấn không ngờ...

- Nhưng tôi không đẩy chị ta. - Nó tiếp, đôi mắt nhìn Dương Hàn Phong ánh lên một chút hi vọng.

- Em đừng nói nữa! - Dương Hàn Phong quát lên. - Anh biết em không thích Hoàng Yến vì cô ấy là trước kia của anh, anh cũng đã nói anh và cô ấy không có gì ngoài hai chữ bạn bè. Nhưng anh không ngờ vì hận thù mà em dùng những thủ đoạn bẩn thỉu như vậy!

- Anh câm miệng! - Không biết tự bao giờ hai gò má của nó đã đầm nước mắt. Tia hi vọng trong mắt nó cũng trở nên ảm đạm. - Anh thì biết cái gì chứ? Anh không quan tâm là tôi hay chị ta giờ trở, nhất nhất tin tưởng chị ta. Anh nói bạn bè? Bạn bè có thể ôm nhau tình tứ rồi hôn hít như con cá dụn bề đây à?

Dương Hàn Phong gất lên:

- Vì chuyện này mà em...em hại Hoàng Yến? Em quá mù quáng rồi!

Nó nghe xong bật cười, cười như điên dại trong khi nước mắt vẫn không ngừng rơi. Đúng, nó điên rồi, điên mới yêu phải loại người như hấn.

Dương Hàn Phong thấy thế thì lắc đầu, càng đinh ninh nó điên tình rồi, có thể bất chấp mọi thủ đoạn.

Nó đã xem qua khá nhiều tình tiết cầu huyết như vậy trong phim, nhưng không ngờ khi đến lượt nó đối diện trái tim vẫn đau đớn đến thế. Người nó yêu thương, tin tưởng nhất, thế mà lại...

Thế mà lại không có một chút lòng tin ở nó.

Nó từ từ bước xuống cầu thang, nước mắt giàn giụa, ánh lên nỗi thất vọng ngút trời. Nó run run hỏi:

- Từ trước đến giờ...anh có từng...tin em không?

Dương Hàn Phong nhìn nó xót xa, nhưng hấn đau lòng cho cô gái đang nằm gọn trong vòng tay hấn hơn. Một giọt nước mắt rơi xuống:

- Anh tin em..

Nó mỉm cười.

- Nhưng anh tin những gì anh thấy hơn. - Dương Hàn Phong nhìn nó xa lạ. Nó nhìn lại hấn, trong lòng như bị ngàn mũi tên đâm trúng.

Nó vừa khóc vừa cười, mãi một lúc sau mới có đủ can đảm để nói:

- Thì ra...lòng tin của anh lại rẻ tiền đến vậy!

Nó quay lưng bước lên cầu thang, Hoàng Yến trong tay Dương Hàn Phong co giật dữ dội, hấn hốt hoảng bế cô chạy như bay ra ngoài. Trước khi đi còn quay lại, nói:

- Em nên cầu nguyện cho Hoàng Yến đừng xảy ra mệnh hệ gì, nếu không..

Sau khi tiếng xe phóng nhanh ra đường, nó gục xuống một góc cầu thang, khóc lớn. Nếu Hoàng Yến xảy ra mệnh hệ gì thì anh định sẽ làm gì? Giết em sao?

Em đã từng nghĩ dù trời có sập xuống thì anh vẫn bên em. Em thực sự muốn hỏi anh một câu, chúng ta vẫn có thể chứ?

Em chưa bao giờ hối hận vì thích anh, em chỉ thấy thất vọng. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng chỉ mình em chống đỡ.

Nó gục đầu xuống khóc một hồi rất lâu, đến nỗi khi mở mắt ra đôi mắt đã mờ đến nỗi không nhìn thấy trời đã tối. Gió rít vù vù đập lên cửa sổ. Những tia chớp sáng quắc, sét loảng loảng trên bầu trời cùng tiếng sấm rền vang. Trời sắp mưa rồi...

“Dương Hàn Phong, em tha thứ cho anh. Tha thứ cho tất cả ngọt ngào, thất vọng, ân oán, dối lừa bao lâu nay. Em và anh...từ giờ không liên quan gì đến nhau nữa!”

*

Lâm Thiên Khánh đi vệ sinh xong thì không hiểu sao lại bị ngất kết nối. Cậu loay hoay cả tiếng cũng chẳng xong, đang bực mình muốn đập nát cái laptop thì một tia sáng lọt qua màn hình. Cậu thấy nó, nó đang mặc bộ váy cậu tặng, trong phút chốc cậu thấy nó như một nàng công chúa xuất hiện trong lầu đài.

*

Nó kéo vali bước chậm dần xuống cầu thang, bước xuống phòng khách. Căn nhà này lúc đó nó vẫn còn lưu luyến, con người đó lúc trước vẫn không nỡ rời xa. Bây giờ cuối cùng cũng có thể buông bỏ, rồi đi không bận tâm gì nữa.

Thấy nó chuẩn bị rời khỏi nhà, Lâm Thiên Khánh mỉm cười tắt máy tính. Sắp mưa to rồi, đi đón nó thôi!

Nó tắt điện, căn nhà tối om, ngoài đường người đi kẻ về tấp nập để tránh cơn mưa to đang sắp ập tới. Tiếng còi xe vang lên inh tai, tắc đường..

Nó thất thủ đi trên đường. Đèn đường sáng chói khiến nó chẳng nhìn thấy gì phía trước, cứ đi theo cảm tính, mạnh dạn mà đi.

Lâm Thiên Khánh đang lạc trong đám đông người đang chờ đường lưu thông. Cậu xót ruột đến nỗi hơi thở cũng biến dạng.

Bummmmm!

- Có tai nạn, trời ơi tai nạn!

Tiếng hét thất thanh của một người nào đó vang lên làm náo loạn cả đám đông. Lâm Thiên Khánh giật mình, mở cửa nhìn ra. Phía trước đông nghịt người, tìm cậu thất lại khi nhìn thấy vật vấy trắng toát quen thuộc. Cậu bất chấp mọi sự nguy hiểm, chạy lại như một con ác thú. Nó đang nằm bất tỉnh trên vũng máu. Bộ váy trắng cũng nhuộm màu tang thương. Khuôn mặt bị nát hân một phần bên phải, chiếc vali nát tươm bẹp thè lè. Lâm Thiên Khánh áp chế nỗi sợ của mình xuống, chẳng chần chừ gì bẻ thẳng nó chạy đến bệnh viện, đi được vài bước, chiếc vòng tay Dương Hàn Phong tặng tuột ra khỏi tay nó, rơi xuống đường.

- Vy Khánh, cậu không được có chuyện gì. Cậu còn mặc váy của tôi đấy, cậu không được chết trong bộ váy này...

Trời đổ cơn mưa lớn như trút hết mọi đau khổ của con người, rửa sạch vết máu còn dính lại bên đường, chào đón những sinh linh nhỏ bé đến với cánh cửa thiên đường.

*

Một lúc sau, lại có người thất thanh kêu lên thảm thiết:

- Trời ơi, lại tai nạn nữa! Các người đi đứng cẩn thận được không?

Một cô gái mang bộ đồng phục Hoàng Kỳ nằm bẹp dí dưới lề đường. Xung quanh máu chảy be bét, nhìn có vẻ rất nghiêm trọng. Chiếc ô tô đụng phải cô gái đâm vào lề đường, nát hết nửa phía trước. Người ta chưa kịp xuống xe thì lại có tiếng hét thống khổ nữa vang lên:

- Ô tô chờ đâu, trời ơi tránh ra, nó sắp đổ xuống rồi!

Mọi người kinh hãi nhìn chiếc ô tô khổng lồ đang nghiêng bành. Một tai nạn dầu lửa lại xảy ra trên con đường này sau 15 năm. Mọi người vội vàng chạy đi chỗ khác, chỉ sau 3 giây chiếc ô tô đã đổ xuống. Thùng dầu bật nắp, đổ ra ngoài, đổ vào người cô gái đang bất tỉnh. Dầu nóng làm da trên người cô ấy trượt hết, hủy hoại toàn thân, cả người chỉ còn lại thịt lòi ra như một cục máu đỏ hỏn. Mọi người lại hãi hùng nhìn ra, không ai dám bước đến thùng dầu nóng kia cứu cô ấy. Đêm ấy là một đêm đầy máu và chết chóc...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Anh mất em thật rồi đấy

Lâm Thiên Khánh bất chấp mọi sự nguy hiểm trên đường phóng như bay tới bệnh viện, máu từ cánh tay, đầu và mặt nó chảy như nước, ướt xuống cả dưới sàn. Cậu run như cây sậy, chưa bao giờ cậu cảm thấy sợ hãi như lúc này.

Bệnh viện X...

Một đàn bác sĩ y tá đang cấp tốc đẩy giường một nạn nhân tai nạn giao thông rất nghiêm trọng vào phòng cấp cứu. Người bên cạnh cô ấy là một người con trai toát lên nét đẹp mê hồn, người dính đầy máu.

Lâm Thiên Khánh lúc này khẽ nhìn bác sĩ, về mặt ông ấy cực kỳ trầm trọng.

Đèn phòng cấp cứu vụt sáng, Lâm Thiên Khánh đứng ngoài cửa mà lòng như lửa đốt. Cậu muốn biết trong lúc tín hiệu kém thì Vy Khánh đã làm gì. Không thể nào sau khi cãi vã với Hoàng Yến mà nó lại khóc đến sưng cả mắt như thế kia.

Lâm Thiên Khánh đột nhiên sững người lại, hình như cậu có đem theo laptop trên xe. Bây giờ nếu tua lại đoạn đó thì có thể sẽ nhìn thấy, camera lúc đó vẫn thu hình cơ mà, chỉ là không gửi hình ảnh đến máy tính của cậu thôi.

Cậu vội vàng chạy như bay ra ngoài xe, run run chạm vào chiếc laptop ở ghế sau. Cậu nhanh chóng trở lại ghế chờ ở cửa phòng cấp cứu, làm nhanh vài động tác kết nối trên máy tính, động tác vô cùng nhanh và dứt khoát. Trên màn hình hiện lên cảnh hiện tại trong nhà Dương Hàn Phong, tối om, vẫn chẳng có ai về nhà sao?

Thôi kệ, chẳng quan tâm lắm. Cậu tua dần đến khoảng thời gian mà cậu bị tào tháo đuổi, chắc khoảng trên dưới bảy giờ.

Đây rồi.

Lâm Thiên Khánh ngồi bầm bầm móng tay xuống đầu gối, mắt không rời màn hình laptop. Khuôn mặt cậu chuyển màu cũng như biến dạng qua từng phút...

Ngón tay từ bầm bầm trên đầu gối trở nên xiết chặt, đôi môi bặm chặt cố kiềm chế cơn tức giận. Dương Hàn Phong, mắt nhìn trước kia của anh đã kém, bây giờ còn bị mù luôn hay sao?

Đến thời điểm hiện tại, ngay bây giờ, ngay giây phút này, có chết cậu cũng không để Vy Khánh gặp lại Dương Hàn Phong một lần nào nữa.

Cậu vứt laptop sang một bên, gục xuống âm thầm cầu nguyện cho nó. Nếu nó mà có mệnh hệ gì, cậu cũng không còn lý do gì để sống.

Nếu nó mà xảy ra chuyện gì, cậu cũng không để Dương Hàn Phong sống thêm giây nào.

*

Bệnh viện A.

- Bác sĩ, tình hình thế nào ạ? - Dương Hàn Phong sốt ruột hỏi vị bác sĩ vừa bước ra từ phòng cấp cứu.

- Không có gì đáng ngại hết, nhưng cô gái này có bệnh về tâm lý đấy, cậu biết không?

Hắn nghĩ “bệnh tâm lý” ở đây là bệnh không thể chịu được sốc nên cũng không hỏi nhiều, chỉ đáp “Có” cho gọn chuyện. Bọn Hạo Thiên kéo vào nhà hắn chơi mà thấy cái nhà vắng như cái chùa bỏ hoang, đèn điện chẳng bật. Cả đám hoang mang, bèn gọi cho hắn.

- Máy đang ở đâu đấy?

- Bệnh viện. - Hắn uể oải trả lời.

- Há? Sao? Vy Khánh có chuyện gì à? - Hạo Thiên sờ sờ hỏi.

Nhắc đến tên nó, trong lòng Dương Hàn Phong lại nổi lên nỗi đau xót tột cùng. Hắn cười nhạt:

- Em ấy có thể có chuyện gì chứ, ngược lại còn hại người khác cơ mà.

- Máy đang nói cái quái gì thế? - Vì bật loa ngoài nên cả đám bên kia đều nghe được, họ bàng hoàng vô độ.

Hắn thờ dài:

- Vy Khánh đẩy Hoàng Yến xuống cầu thang, bây giờ cô ấy đang phải cấp cứu kia kìa.

Hạo Thiên há hốc mồm chưa kịp nói gì thì đã bị Huỳnh Lệ Anh cướp máy. Cô tức không chịu nổi, nói qua điện thoại như muốn tát vào mặt hắn:

- Anh bị điên à? Không bao giờ có chuyện đấy! Vy Khánh không phải loại người như thế!

- Chính mắt anh đã nhìn thấy. - Hắn chỉ cười chua xót, ngược lên trần nhà.

- Anh, ngay bây giờ, mau về nhà, NGAY LẬP TỨC!

Nói xong cô liền tắt máy. Có thể do tức quá mà hơi thở của cô có chút nhanh. Hồ Hoàng Yến, cô lại giờ trò gì rồi???

Mười lăm phút sau, xe của hắn lao nhanh vào trong cổng. Huỳnh Lệ Anh như nổi điên lên trong nhà, không kìm chế nổi mà đập vỡ mấy cái ly. Đám Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy thì mặt nặng mày nhẹ ngồi trên ghế sofa. Tuệ San đang trấn áp Huỳnh Lệ Anh, cố để cô hạ cơn giận xuống một chút.

Dương Hàn Phong vừa bước chân vào đến cửa đã bị ánh mắt của Huỳnh Lệ Anh chém đôi người. Cô nói mà gân cổ nổi hết lên:

- Anh mau vào đây.

Dương Hàn Phong đi vào nhà, ngồi trên chiếc ghế đối diện Huỳnh Lệ Anh. Hắn nhìn cô, khép mắt hỏi:

- Em nổi điên cái gì chứ?

- Bây giờ, anh, nói đi. Kể hết toàn bộ câu chuyện hư cấu mà anh đã nhìn thấy. - Huỳnh Lệ Anh nuốt con tức vào trong bụng, hít thở đều đặn, nói.

Dương Hàn Phong khẽ nhếch môi khinh bỉ, hồi tưởng lại chuyện của mấy giờ trước khiến hắn thấy thất vọng tràn trề. Hắn tại sao lại yêu người như nó chứ.

Ích kỷ, mưu mô. Thật đáng thất vọng.

- Lúc anh về đến nhà họ cũng cãi nhau chác cũng được một lúc rồi. Chính mắt anh đã chứng kiến Hoàng Yến lăn từ cầu thang tầng hai xuống, còn Vy Khánh...em ấy đứng trên, một tay đỡ đầu Hoàng Yến vẫn chưa kịp thu về thì đã bị anh thấy.

Huỳnh Lệ Anh trầm trọng nghe hắn kể lại, đám kia cũng sầm mặt nghe ngóng. Một lúc sau, Huỳnh Lệ Anh ngẩng đầu lên, nói nhẹ và vào mặt hắn:

- Mắt anh mù hay tư duy anh mất logic rồi? Anh có thấy ai đẩy một người cao to hơn mình dễ dàng xuống cầu thang chỉ với một tay không? Còn Hồ Hoàng Yến, chả lẽ cô ta không biết chống cự à?

- Tại sao lại không thể? Em không biết Vy Khánh lúc tức giận đáng sợ như thế nào đâu. Anh còn thấy một tay tại đó ửng trên má Hoàng Yến nữa kìa! - Hắn nói như vạch tội nó.

- Cô ta đáng bị nhiều hơn thế. - Huỳnh Lệ Anh lầm bầm, quay sang nói to. - Dù thế nào em vẫn tin tưởng Vy Khánh, việc của anh bây giờ là tìm Vy Khánh về đây cho em. Vừa này mây mưa sấm chớp to đến thế nào, một mình Vy Khánh ngoài đường anh vẫn không quan tâm à?

- Vy Khánh không ở nhà sao? - Nét mặt Dương Hàn Phong trở nên căng thẳng.

- Anh tự lên mà xem.

Dương Hàn Phong vội vàng chạy lên tầng hai, cửa phòng nó không khóa, hắn đẩy mạnh vào. Căn phòng vẫn y như cũ, không có gì thay đổi. Hắn mở tủ quần áo, quần áo vẫn nguyên ở trong. Hắn thờ phào.

Chưa được hai giây, hắn đã lạnh người vì nhận ra đồ trong tủ toàn những đồ hắn mua cho nó, còn số ít đồ của nó thì đã được dọn đi không thiếu một mảnh.

Đúng rồi, lòng tự trọng của nó rất cao, bị hắn nói như vậy làm sao có thể ở lại...

Hắn mệt mỏi nằm phịch xuống giường, khép mắt lại. Một dòng nước ấm nóng trong suốt chảy xuống nệm, Vy Khánh, tại sao lại như vậy chứ...

*

Bên ngoài, Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy, Lệ Anh và Tuệ San đứng lố chỗ trên cầu thang tầng hai. Đây chính là hiện trường chỗ Hoàng Yến xảy ra chuyện. Mỗi người một nét

mặt, nhưng đều chứa căng thẳng lẫn mệt mỏi.

Mắt Minh Khang đột nhiên sáng quắc, anh quay sang đập vai Hạo Thiên một cái khiến anh chàng này cả người:

- Chẳng phải hồi trước...mày thích Vy Khánh cho nên gắn camera theo dõi em ấy, bây giờ con chip đầy đủ rồi? Chỉ cần lấy ra đây là mọi việc có thể chứng minh!

Hạo Thiên ngơ ra một lúc, đầu khổ nói:

- Từ khi mối quan hệ giữa Vy Khánh và thằng Phong được công khai...tao đã từ bỏ ý định theo đuổi em ấy. Vì muốn nhanh chóng quên em ấy đi nên đã vứt con chip kết nối về máy của tao đi rồi. Bây giờ chỉ còn mini cam lưu dữ liệu trong cái vòng cổ tao tặng Vy Khánh mới có thôi.

- Trời ạ. - Minh Khang nhăn nhu khi ăn ớt. Mọi chuyện tưởng như đã rơi vào đường cùng.

Tuệ San đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt cô trắng bệch, khô khan hỏi:

- Cậu...chiếc vòng mà cậu tặng Vy Khánh...có kiểu dáng như thế nào?

- Cái dây chuyền...bằng bạc, mắt xích khá nhỏ. Mặt dây chuyền là một hình trái tim có hai chữ T và K viết hòa vào nhau, ở giữa có một viên thạch anh màu xanh biển. Camera mini được đặt ở kẽ hở giữa hai chữ và viên thạch anh.

Tuệ San toát mồ hôi, cô lục soát trong túi áo khoác, lấy ra một chiếc vòng cổ. Hạo Thiên kêu lên:

- Là nó! Vương Tuệ San, tại sao cậu lại có nó?

- Hồi này lúc lên tầng tìm Vy Khánh tôi thấy nó mắc vào lan can chân cầu thang. Trước đây tôi cũng thấy Vy Khánh đeo chiếc vòng cổ này nên không biết làm gì, bèn để tạm vào túi.

- Vậy quá tốt rồi, đưa đây tôi!

Hạo Thiên đón chiếc dây chuyền trong sự run rẩy của con tim. Chiếc camera nhỏ xíu được giấu tinh xảo trong khe hở hạn hẹp. Anh dùng nhíp bấm nút ở phía sau vật quan trọng ấy, chiếc camera rơi ra dễ dàng. Hạo Thiên cẩn thận cầm nó lên tay, lao vào phòng hân, lấy laptop ra một cách cục súc. Huỳnh Lê Anh xông vào phòng nó, thấy Dương Hàn Phong đang nằm trên giường thì lòi đi như lòi chó, nói như hét:

- Bây giờ có bằng chứng rồi, Vy Khánh có giờ trò hay không thì sẽ biết.

Hắn hoang mang tột độ, nhưng vẫn bằng lòng đi theo.

Hạo Thiên vẫn đang múa trên bàn phím, những con chữ liên tục nhảy lên màn hình. Anh đang cố kết nối với camera. Chỉ vài phút sau, hình ảnh đã hiện lên trên màn hình.

- Cái gì đây? - Dương Hàn Phong nhíu mày hỏi.

- Mọi việc xảy ra đều thu hết vào cái camera lưu dữ liệu này, bây giờ mày nhìn cho kĩ. - Hạo Thiên đang mày mò trong đám ngày và thời gian để tìm ra thời điểm xảy ra xô xát.

Cả đám nín thở theo dõi...

“Vy Khánh, em định đi đâu vậy?”

“Xin lỗi, trước giờ tôi chưa từng coi chị là tiền bối.”

“...”

Một thời gian sau, trong nhà Dương Hàn Phong như nổ bùng một cái...

Dương Hàn Phong như đóng băng sống lưng, từ cổ xuống chân lạnh ngắt mà mặt thì nóng bừng. Hắn vừa nhìn thấy...nhìn thấy...

Bốp!

Chiếc laptop không cánh mà bay thẳng vào mặt Dương Hàn Phong, rơi xuống đất. Huỳnh Lê Anh không ai khác chính là mẹ đẻ của cú ném này. Cô tức đến méo cả mặt, chỉ muốn xé xác Dương Hàn Phong ra thành trăm mảnh. Hắn không còn tâm trí để quan tâm nữa, vùng trán chảy máu, rớt xuống cằm. Hắn gục xuống, khóc. Lần đầu tiên họ thấy Dương Hàn Phong khóc như vậy...

Hắn đã làm những chuyện điên rồ gì thế này...

Đến cả sự tin tưởng tối thiểu nhất cũng không có, hắn đáng chết, đáng chết vạn lần!

Tiếng TV đang mở bỗng chiếu đến kênh truyền thông. Khung cảnh tang thương của nơi xảy ra những vụ tai nạn vài tiếng trước hiện lên trên màn hình.

- Tin tức mới nhất trên quốc lộ A, đoạn đường này đã xảy ra tai nạn đầu thứ hai trong khoảng mười lăm năm trở lại đây, gây thiệt hại rất nhiều về người và của. Vụ tai nạn khiến một nữ sinh tử vong tại chỗ, thông tin cụ thể nhất là nữ sinh này đang học tại trường THPT Hoàng Kỳ, thành phố Y. Hiện giờ vẫn chưa liên lạc được với người nhà của nạn nhân. Nạn nhân hiện tại đã được đưa tới bệnh viện X.

Máy quay chiếu tới một chiếc xe đạp chấn trắng toát, xác một nữ sinh nằm yên trên giường, máu trên người cô ấy thấm đẫm chiếc chăn đắp, vô cùng ghê rợn.

Đám Hạo Thiên run rẩy nhìn lên màn hình, trong cổ ai cũng mắc nghẹn một thứ gì đó không thể nói ra thành lời. Hạo Thiên sợ hãi hỏi hân:

- Trước khi Vy Khánh ra ngoài...em ấy...mặc gì?

Dương Hàn Phong cố nhớ lại hình ảnh vài tiếng trước, đầu hắn như nổ toác một cái khi nhận ra trước đó nó đã mặc đồng phục.

- Đồng...đồng phục.

Lập tức, Dương Hàn Phong ăn trọn một cú đấm vào mặt. Hắn ngã lộn xuống đất, bị Hạo Thiên đánh đấm đá đến học máu. Anh muốn đánh hắn, đánh đến chết thì thôi.

Cuối cùng, hết sức, anh chỉ ngã xuống sàn, run run nói:

- Mày nên cầu nguyện người trên TV không phải Vy Khánh đi, nếu không...tao sẽ giết mày.

Họ lập tức lên đường đến bệnh viện X...

*

Vị bác sĩ về mặt bất lực bước ra từ cửa phòng cấp cứu, nhìn Lâm Thiên Khánh, lắc đầu nói:

- Vụ tai nạn rất nghiêm trọng, nạn nhân mất rất nhiều máu, máu của cô bé khá loãng, không thể cầm được, lại còn thuộc nhóm máu hiếm. AB-RH âm tính không phải loại máu dễ tìm. Nếu trong vòng một tiếng nữa mà không có máu để cầm cự...thì...xin chia buồn với gia đình.

- Ông nói cái gì vậy? - Lâm Thiên Khánh hoàn toàn đã mất kiểm soát.

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.

- Ông nói thế mà nghe được à?

- Xin cậu bình tĩnh...

Tút...tút...tút...

Tiếng kêu đều đều của máy đo nhịp tim vang lên trong phòng cấp cứu sắc mùi tang tóc. Cô gái thảm hại đang nằm trên giường có vẻ như teo tóp lại, một giọt nước mắt rơi xuống như đặt dấu chấm hết cho cuộc đời.

Em muốn quên đi hình bóng của anh, giống như chú cá muốn quên đi hương vị của biển, buông bỏ hết những giấc mơ và hồi ức...

Ngay từ giây phút này, Dương Hàn Phong, anh mất em thật rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Chết tâm

Lâm Thiên Khánh sau khi chạy hết tầng này đến tầng nọ, vừa chạy vừa cầu xin như khóc: “Cần nhóm máu gấu trúc để cứu người, có ai không, cầu xin mọi người đấy!”, mọi người nhìn cậu với ánh mắt thương cảm, nhìn cậu chẳng khác nào một đứa bé lạc mẹ ở siêu thị. Chạy và mồ hôi, về đến trước phòng cấp cứu, cậu đứng lạng nhìn vào rất rất lâu. Cơ hội sống của cô gái cậu yêu thương chỉ còn được tính bằng giây bằng phút. Cậu vừa ngồi vừa run ở ngoài phòng bệnh viện, vị bác sĩ vừa này quay trở lại, lòng quặn thắt.

- Bác sĩ...không còn cách nào nữa à? - Giọng của cậu chứa đầy những đau thương và sự van nài vô vọng.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Chỉ còn cách đó để cầm cự sự sống của cô bé, sau đó đưa ra nước ngoài điều trị thôi. - Vị bác sĩ già lắc đầu.

Lâm Thiên Khánh ngồi thụp xuống, có lẽ chẳng ai biết cậu đang khóc. Cả đời này, cậu chưa từng vì ai mà rơi một giọt nước mắt.

Cuối hành lang, một bóng đàn ông đứng nhìn chăm chăm vào người bác sĩ và cậu thanh niên trước cửa một phòng cấp cứu. Anh ta nhìn vào, một cô gái mang hơi thở yếu ớt đang lịm dần đi trên từng phút. Cô gái này mang lại cho anh một cảm giác thân thuộc khó tả.

AB-RH âm tính?

Anh ta bước từng bước đến trước phòng cấp cứu, thân nhiên nói với bác sĩ bằng một giọng tiếng Việt hơi ngọng nghịu:

- Tôi có thể hiến máu.

Lâm Thiên Khánh giật mình nhìn lại, một người đàn ông rất cao, hình như là người ngoại quốc, còn rất trẻ mặc dù khuôn mặt khắc nét rõ vẻ đẹp của người đàn ông trưởng thành. Cậu đoán anh ta tầm 22-23 tuổi.

- Anh...anh nói gì?

- Tôi có thể hiến máu để cứu cô bé kia. Nhưng tôi có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Sau khi cô bé kia được cứu sống tôi sẽ nói.

Không nghĩ ngợi gì, Lâm Thiên Khánh lập tức đồng ý. Bây giờ dù có bán mạng để cứu lấy Vy Khánh, cậu cũng sẵn sàng.

Anh ta được đưa vào phòng bên cạnh để lấy máu, Lâm Thiên Khánh cũng theo anh ta vào. Vừa lúc đó, đám người Dương Hàn Phong mới chạy rầm rầm đến bệnh viện.

- Cô ơi, cô gái bị tai nạn đầu...đang ở đâu ạ? - Hạo Thiên run run hỏi cô y tá đang đẩy xe đi bên cạnh.

- À, chẹp...nhà xác số 3, giường thứ 5. Các cháu là người nhà của cô bé ấy à? Tội nghiệp, còn trẻ vậy mà...

Tìm mọi người như bị bóp nghẹt lại, chạy xồng xộc vào nhà xác số 3. Nơi đây lạnh lẽo, u uất, tanh tưởi mùi máu. Giường số 5 để ở nơi u ám nhất, góc phòng bên trái. Dương Hàn Phong như người mất hồn lết bết đến gần, tay run run chạm vào mảnh vải trắng đang đắp trên người xác chết kia.

Nhè nhẹ, nè nhẹ, mảnh vải được kéo ra. Một mảng thịt đỏ hỏn lộ ra như phim kinh dị. Tuệ San vốn yếu tim, vừa nhìn thấy đã sốc mà ngất đi.

- Tuệ Sannn! - Minh Khang trắng bệch mặt, đỡ lấy cô.

- Mày đưa cậu ấy đi. - Hạo Thiên nói như khóc tới nơi.

- Em không tin đâu. - Nhật Huy xiết chặt bàn tay, ngửa cổ lên trời, kìm giọt nước mắt rơi xuống.

- Đây không phải Vy Khánh, không phải Vy Khánh...- Huỳnh Lệ Anh run rẩy khóc, miệng không ngừng lẩm bầm.

Duy chỉ có Dương Hàn Phong là vẫn bình tĩnh. Tuy mồ hôi đã chảy ròng ròng bên trán, nhưng hắn chỉ lạnh nhạt nói:

- Chắc chắn không phải Vy Khánh.

Lúc ấy, người quản lý nhà xác bước vào cùng hai viên cảnh sát giao thông trẻ. Họ thấy một đám người đứng trước giường chờ xác đặc biệt nhất mấy năm qua. Hai viên cảnh sát lại gần, trầm giọng hỏi:

- Các bạn...là người nhà của nạn nhân à?

- Không phải. - Dương Hàn Phong nói.

- Không phải? - Hai người họ đơ ra một lúc, rồi như chợt nhớ ra điều gì. - À, chúng tôi còn tìm thấy một thứ ở chỗ nạn nhân, không biết có thể giúp các bạn...

- Thứ gì? - Khóc mỗi Dương Hàn Phong giật giật cực mạnh, dè dặt nhìn hai viên cảnh sát.

Họ đem ra trong túi xách một túi bóng nhỏ. Bên trong là một chiếc lược tay dính đầy máu.

- Chúng tôi tìm thấy thứ này bên cạnh nạn nhân, không biết có thể xác định được danh tính nạn nhân hay không?

Dương Hàn Phong run lấy bầy cảm lấy chiếc túi, chiếc lược tay bằng bạc vẫn ánh lên những tia sáng như lưỡi dao cứa vào tim hắn. Không thể nào, nhất định không thể nào...

Dương Hàn Phong như bị đánh mạnh vào đầu, toàn thân hắn như bị rút kiệt sức lực, hai chân không thể đứng vững nổi nữa. Hắn khụy xuống, gồng mình đến mức gần trên cổ nổi lên như một đàn rắn.

- Dương Hàn Phong, anh thế này là có ý gì? - Huỳnh Lệ Anh tái xanh nhìn hắn, khuôn mặt đầm nước mắt.

Ngật Huy tiến lại gần, cầm lấy chiếc túi nhỏ từ tay hắn, tay cậu run run, buông thõng. Trước mắt mọi thứ đều mờ nhạt đi:

- Đây chẳng phải...lược tay mà anh tặng chị dâu sao?

Dương Hàn Phong không chấp nhận nỗi sự thật này, gào lên:

- Chú bị điên à? Không phải!

Hắn điên cuồng gào thét trong tâm trí, mặc dù sự thật đã rõ mười mươi: Nó đã chết thật rồi. Mạch Vy Khánh đã ra đi mãi mãi, ở tuổi 17, tuổi của thanh xuân.

Và chính hắn, chính hắn đã đẩy nó vào mức đường này...

Tiếng khóc thảm thiết của Huỳnh Lệ Anh day dứt mãi trong đầu hắn, tiếng khóc bất lực, đầy oan trái, sự chán ghét và thù hận..

Làm sao ăn nói với bố mẹ nó, họ đi làm xa, đột ngột nhận tin con gái của họ đã chết, nhất định không chịu nổi...

Cuối cùng bọn họ cũng phải chấp nhận, cô gái tên Mạch Vy Khánh thực sự không còn trên đời nữa.

Cái xác kia theo luật lệ phải hỏa táng ngay lập tức, cho đến ngày hôm sau, ngọn lửa cháy lên từ thân xác kia như bén vào lòng mọi người, thiêu đốt từng mảnh kí ức, châm lên sự đau đớn tột cùng của kẻ ở lại...

*

Ngay trong đêm ấy, người đàn ông lạ kia cùng Lâm Thiên Khánh và cô bé vẫn luôn bất tỉnh rời đi. Người đàn ông yêu cầu chuyển cô gái đến Đức để cấp cứu và điều trị. Lâm Thiên Khánh tất nhiên không phản đối một chút nào, cũng không nghĩ gì mà leo lên máy bay, cơ hội sống của nó phụ thuộc hoàn toàn vào người đàn ông lạ mặt.

*

Hai ngày sau...

Tin tức bạn gái của hội trưởng Dương Hàn Phong chết do tai nạn giao thông vang cao vang xa khắp trường. Lớp 11A3 như bị sét đánh, Ngọc Vy khóc mòn cả người, còn Mai Anh thì luôn thần thờ như kẻ tự kỷ. Bạn thân của nó - Bảo Nhi thì dờ khóc dờ cười như thần kinh mặc dù có Thiên Bảo ở cạnh. Cậu chàng cũng không hề biết anh trai mình đã đi đâu.

Vy Khánh chết, Lâm Thiên Khánh mất tích, lớp 11A3 chẳng khác gì một ổ điều tàn.

Bố mẹ nó vừa đáp máy bay xuống đã chạy tới bệnh viện, nơi đây vẫn chứa hũ tro cốt của con gái họ. Kể từ lúc nhận được tin dữ, mẹ nó khóc đến nỗi mắt húp lại, thần thờ như người mất hồn. Quá đau đớn, bà ngất xỉu trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Dương Hàn Phong xuất hiện, trên tay cầm một hũ nhỏ màu xám. Hắn đến gần ông Mạch Gia Vinh, một giọt nước mắt rơi xuống cổ:

- Bác...con đã không chăm sóc tốt được cho Vy Khánh...

Ông chẳng nói gì cả, cũng chẳng rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng hắn biết trong lòng ông như ngàn con bão lớn đổ xô.

“Cả đời này nhất định chỉ yêu một mình em thôi, nhất định...”

Hoàng Yến đã được đưa về Pháp điều trị sau khi phát hiện ra căn bệnh tâm thần phân liệt. Dương Hàn Phong ngay sáng hôm sau đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Hồ, đồng thời cũng góp phần làm nên sự sụp đổ của công ty đá quý Hải Yến vốn rất hùng mạnh bao lâu nay.

Kể từ đó, hấn chết tâm. Đóng cửa mọi ngõ ngách trong trái tim.

*

Sáu tháng sau...

Mi mắt người con gái khẽ động đậy, người đàn ông ngoại quốc mỉm cười dịu dàng.

Lâm Thiên Khánh gọi điện về báo cho gia đình cậu sẽ theo học ở nước ngoài, ông Lâm Thiên Ninh cũng chẳng phản đối, ông biết nếu bây giờ giữ cậu ở lại, cậu cũng sớm phát điên.

Khoa học kỹ thuật ở Đức rất tiên tiến, phần khuôn mặt bị hủy hoại của cô gái rất nhanh chóng đã được trả về y như cũ.

Cô gái này...đã hôn mê như vậy sáu tháng rồi.

Đôi mắt mở ra sau nửa năm không thấy Mặt Trời, cô gái nhỏ ngơ ngác nhìn quanh. Ánh mắt chạm phải người đàn ông to lớn bên cạnh, cô cất tiếng nhỏ đến nỗi không nghe rõ được:

- Tôi...là ai?

- Em thật sự không nhớ mình là ai sao? - Trong mắt người đàn ông ánh lên nét vui vẻ.

- Không nhớ.

- Em là em gái của anh, em gái của Hàn Thiếu Nghi, nhớ rõ nhé! Nào, chúng ta về nhà thôi!

- Hết phần 1 -

Aaaaa, sau hai năm vất vả thì cuối cùng phần 1 của truyện cũng đã xong. Nhẹ cả người...

Rất mong phần hai của “Oan gia! Làm bạn gái tôi nha!” vẫn sẽ có được sự chờ đón và ủng hộ của bạn đọc. Mãi yêu <3 Moah moah...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Phần hai: Bí mật của hạnh phúc

Bảy năm sau...

Thượng Hải - Trung Quốc.

Cột.

Một tờ tạp chí mới mẻ được vớt lên bàn không thương tiếc. Cô gái vừa ra tay hăm hực khoanh tay, ngồi xuống ghế, không vui nói:

- Đúng là bé không học, lớn làm nhà báo. Toàn đưa tin vớ vẩn.

Tờ báo vẫn thoang thoảng mùi giấy mới kia khẽ lóc lên tiêu đề: “Hé lộ danh phận bạn gái của ông vua làng thời trang Lâm Dương: Thiên kim tiểu thư Hàn Thị - Hàn Thiếu Vy”.

Hàn Thiếu Nghi cười lớn, lắc đầu, ngo sang chàng trai trẻ tên Lâm Dương đang cười run bên ghế:

- Cậu với em gái tôi làm thế nào mà cứ bị hiểu lầm suốt thế?

- Em không mong là hiểu lầm đâu ạ. - Lâm Dương khoan khoái nhún vai.

- Tôi không gả em gái đâu. - Hàn Thiếu Nghi xoa đầu cô em gái nhỏ của mình, cô ngước lên nhìn với vẻ mặt không vui.

Có tiếng giầy vớ xuống từ trên tầng hai, ông Hàn Tùng An cười ha ha, chống gậy bước xuống, trêu chọc cô cháu gái:

- Làm gì mà mới sáng sớm mặt cháu đã như bánh đa chiều bị ế thế kia?

Cô gái phụng phịu:

- Ông xem, đám nhà báo thật là, toàn đưa tin vớ vẩn.

Hàn Tùng An liếc nhìn tiêu đề tờ báo, nhìn sang cô cháu gái cùng “người nổi tiếng” Lâm Dương, lại cười tiếp:

- Ông thấy hai đứa cũng có tướng phu thê lắm đấy chứ.

- Ông ơi, hai chúng cháu chỉ là bạn thôi.

Căn biệt thự lớn của Hàn Gia vang lên tiếng cười giòn giã. Chỉ có Lâm Dương cười không được thoải mái cho lắm.

Cho dù cậu là Lâm Thiên Khánh, hay là Lâm Dương, cô cũng chỉ coi cậu là bạn tốt.

Cho dù cô có là Mạch Vy Khánh hay Hàn Thiếu Vy thì cậu vẫn yêu như vậy, cậu đã yêu cô hơn 8 năm rồi.

*

Đêm khuya...

Gió biển lồng lộng...

Một bóng dáng đàn ông trưởng thành đứng cô độc tại một bãi biển rộng lớn. Anh ta đứng như đang chờ đợi điều gì, chờ đợi một ai từ rất lâu rồi.

Một điều thuốc rời miệng, rơi xuống bãi cát. Dương Hàn Phong khẽ nhắm mắt. Mỗi khi hắn hút xong một điều thuốc là lại cảm thấy rất có lỗi. Nếu Vy Khánh nhìn thấy được, chắc chắn sẽ không vui.

Mạch Vy Khánh, anh chờ em bảy năm..

Vy Khánh, em ở đâu?

Sóng vỗ rì rào, người con gái hắn vừa gọi tên có lẽ ở đâu đó trong những vì sao đang nhấp nháy trên kia, cô gái đó vẫn luôn dõi theo hắn.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Danh phận mới

Sắp tới sẽ kỉ niệm 50 năm ngày thành lập Hàn Thị, tập đoàn này do một tay Hàn Tùng An gây dựng nên. Theo năm tháng, Hàn Thị ngày càng phát triển với những con người tài năng như Hàn Nguyên Hi - con trai ông và cả người cháu trai Hàn Thiếu Nghi tuổi trẻ tài cao.

Hàn Gia đã ba đời nay không có một mống nữ nhi nào.

Khi Lăng Thê Thủy - vợ Hàn Nguyên Hi mang thai lần thứ hai, sau khi biết là một cô con gái thì vui mừng chảy nước mắt. Lúc đó cả hai người đang ở Đức, để lại con trai cả ở Trung Quốc cho ông nội chăm sóc. Hàn Thiếu Nghi vô cùng chờ đón sự ra đời của cô em gái bảo bối, mỗi năm đều tự mình mua quà sinh nhật để dành khi nào bố mẹ về nước sẽ tự tay tặng cho em. Anh cũng chỉ được nhìn em gái qua màn hình điện thoại và những tấm ảnh.

Nhưng vụ tai nạn máy bay năm đó đã cướp mất cả bố, mẹ và cô em gái anh chưa gặp lần nào của mình. Cô con gái duy nhất của Hàn Gia còn chưa ai biết mặt đã qua đời khi vừa lên 6 tuổi.

Bảy năm trước khi nhìn thấy Mạch Vy Khánh trong phòng cấp cứu, Hàn Thiếu Nghi vừa về Việt Nam để thăm bà cố của mình, vừa tiện đưa ông nội vào bệnh viện để khám sức khỏe. Anh vừa nhìn đã cảm thấy cô gái ấy rất quen thuộc.

Khi nghe thấy nhóm máu AB-RH âm tính, anh càng ngạc nhiên hơn. Cô gái này có cùng nhóm máu với mình. Quá là tìm thấy 1/1000 người.

Sau khi cứu sống cô gái đó, không những vậy khi cô tỉnh dậy còn không nhớ mình là ai, lòng tham lam trong người anh nổi lên, đột nhiên muốn chiếm giữ cô gái này thành em gái đã khuất của mình.

Anh đưa cô về Trung Quốc, thông báo với truyền thông rằng em gái Hàn Thiếu Vy của mình đã trở về sau 16 năm ở Đức. Sự kiện này làm chấn động cả giới kinh doanh.

Đã bảy năm rồi, thân phận của Hàn Thiếu Vy không ai có thể phủ nhận.

Hàn Tùng An vô cùng yêu thương cô cháu gái này của mình, nuông chiều cô hết mực, thêm cả sự chiều chuộng của anh trai, Hàn Thiếu Vy trải qua bảy năm hạnh phúc sau vụ tai nạn kinh hoàng năm đó.

Cô chỉ có người bạn duy nhất, cũng chính là người mà Hàn Gia coi như người trong nhà: Ông vua làng thời trang - Lâm Dương.

Lâm Dương có năng khiếu thiết kế đỉnh của đỉnh, sau ba năm dưới sự giúp đỡ của Hàn Thị, Lâm Dương đã trở nên nổi tiếng khắp Trung Quốc. Những mẫu thiết kế của cậu chưa bao giờ hết hot trong bốn năm trở lại đây.

Scandal giữa cậu và tiểu thư Hàn Thiếu Vy cũng chưa bao giờ hết hot trong mắt đám nhà báo.

- Sắp tới là kỉ niệm 50 năm thành lập Hàn Thị, cũng chính là sinh nhật lần thứ 29 của Thiếu Nghi. Chúng ta nên làm lớn một chút. - Hàn Tùng An ôn tồn nói.

Hàn Thiếu Nghi cười cười, day trán:

- Cháu đã 29 tuổi rồi á...sắp già rồi.

- Anh còn không mau kiếm cho em một tàu tàu để nói chuyện, suốt ngày chỉ biết đến công việc thôi. - Hàn Thiếu Vy than phiền.

- Lấy vợ làm gì, vướng chân.

- Sau này đừng có than là mình chết trong sự cô độc nhé anh trai. - Cô cười khanh khách.

Hàn Tùng An đột nhiên nhớ ra điều gì, quay sang nói với Hàn Thiếu Nghi:

- Đúng rồi, sau đợt này sẽ có một dự án hợp tác với một tập đoàn ở Việt Nam. Lát nữa sẽ có người đưa cho cháu bản chi tiết, xem xem có khả quan không.

- Việt Nam áy ạ? - Hàn Thiếu Nghi hơi ngạc nhiên.

- Đúng rồi, tập đoàn đá quý gì đó, ông không nhớ cho lắm. Hình như họ là thông gia với Vương Thị ở bên này, cũng nên đi một chuyến xem sao.

Hàn Thiếu Nghi trầm ngâm, bảy năm rồi không quay về Việt Nam, anh cũng có chút nhớ. Hơn nữa, anh nói với Thiếu Vy rằng cô đã có một thời gian dài sống ở Việt Nam, mấy năm nay cô cứ nặng nề đòi về, lần này thì hay rồi, có thể về dài hạn luôn.

Trong chuyện này duy chỉ có Lâm Dương không vui về cho lắm, cậu chẳng muốn cô trở về Việt Nam tí nào.

Cậu sợ...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Những thay đổi sau bảy năm

Trước buổi tiệc diễn ra khoảng hai ngày, Hàn Thiếu Vy bình thường vẫn cùng Lâm Dương đi dạo phố. Trang phục cô mặc tất nhiên do một tay Lâm Dương thiết kế, năm nào cũng tạo nên một sự thu hút không hề nhỏ đối với các nhà kinh doanh.

- Có cần xem bản thiết kế bộ váy tối ngày kia không? - Họ đang ngồi trong một quán cà phê sang trọng. Lâm Dương thấy cô vừa đặt tách cà phê xuống liền hỏi.

- Không cần đâu, tôi lúc nào cũng tin tưởng vào cậu mà, haha. - Hàn Thiếu Vy cười vui vẻ.

Lâm Dương cười dịu dàng, cầm tách cà phê không đường lên nhấp nháp. Vy Khánh hồi trước không thích cà phê, chỉ thích kem, nhưng bây giờ khi trở thành Hàn Thiếu Vy lại vô cùng thích Cappuccino.

Như vậy cũng tốt.

Hàn Thiếu Vy xinh đẹp theo phong cách dịu dàng trong sáng, cả người tỏa ra khí chất của một vị tiểu thư.

Khí chất này...từ khi còn là Mạch Vy Khánh cô đã có được rồi.

Hàn Thiếu Vy bỗng ngẩng đầu lên, hỏi:

- Lần này về Việt Nam cậu có về chung không?

Đây là câu hỏi ám ảnh cậu suốt từ hôm qua đến nay. Cậu rất muốn về cùng, nhưng lại sợ Dương Hàn Phong nhìn thấy. Nếu cậu không về cùng, nếu hần có gặp cô thì cũng chỉ nghĩ là người giống người. Còn nếu có cậu đi cùng, Dương Hàn Phong sẽ chắc chắn đó là Vy Khánh, cậu sợ một lần nữa sẽ để tuột mất cô gái trước mặt.

- Không biết nữa, có khi để cậu về đó trước, một thời gian sau tôi mới về. - Lâm Dương gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, tươi cười nói.

- Chán thế, tôi lại phải chơi một mình à? - Hàn Thiếu Vy phồng má.

“Khi về đó cậu sẽ liên tục bị nhận người thân thôi” - Lâm Dương nghĩ thầm.

Ánh đèn máy ảnh nháy nháy, cả hai người cũng đã quá quen với việc này, bèn thờ dãi uống hết ly cà phê rồi nhanh chóng trở về Hàn Gia.

*

8:00 AM, Vietnam.

Trong một căn biệt thự lớn, một đôi vợ chồng mới cưới đang tình tứ ôm nhau. Người chồng hôn lên trán người vợ, nhẹ nhàng hỏi:

- Em phải đi thật à?

- Vâng, buổi tiệc đó khá quan trọng trong việc hợp tác giữa hai tập đoàn, anh biết đấy, Hàn Thị là một tập đoàn lớn.

- Cũng vì dự án này mà anh bận đến nỗi không thể đi với em. - Minh Khang gục đầu vào hõm cổ Tuệ San, nhõng nhẽo.

- Đi ba ngày thôi mà, em sẽ sớm về thôi.

- Ba ngày cơ đấy. - Minh Khang buồn bã thờ dãi. - Với lại nghe nói đó cũng là buổi tiệc mừng sinh nhật 29 tuổi của đại thiếu gia Hàn Thị, anh ta nổi tiếng khắp giới kinh doanh là CEO hoàn hảo nhất Trung Quốc đấy...

- Thì sao? - Tuệ San cười.

- Thực sự không muốn em nhìn thấy anh ta aaaa.

- Dù gì lúc về Việt Nam chẳng phải gặp, chỉ là sớm hay muộn thôi. Với lại thế giới của em anh là người đẹp trai nhất rồi còn gì!

Minh Khang cười tít mắt, hôn lên môi Tuệ San một cái. Hai vợ chồng này lúc nào cũng ngọt ngào như vậy. Hôn ước bảy năm, cuối cùng cũng rước được về nhà rồi.

*

Nhật Hàn đã vươn lên trở thành một trong những tập đoàn TOP trong nước, dưới sự dẫn dắt của CEO trẻ tuổi Dương Hàn Phong.

Dương Hàn Phong trong mắt mọi người là một người đàn ông cao ngạo, lạnh lùng, không đoái hoài đến phụ nữ. Ngoài Tuệ San - phu nhân nhà Minh Khang ra người ta chưa hề thấy hắn tiếp xúc với bất kì người con gái nào.

Chắc chắn sẽ có người thắc mắc, Huỳnh Lệ Anh ở đâu đúng không?

Huỳnh Lệ Anh thi tốt nghiệp xong lập tức bay sang Hàn Quốc du học.

Gói đăng kí du học của Huỳnh Lệ Anh là bảy năm, cũng tức là năm nay cô ấy sẽ trở về nước.

Không lâu đâu, chính là lúc này.

Huỳnh Lệ Anh bước xuống sân bay, bỏ kính râm xuống, mỉm cười. Bảy năm rồi không trở về nơi này, cô thật nhớ quá đi mất. Kéo vali rồi nhanh chóng gọi taxi, cô nhớ nhà lắm rồi.

Chiếc xe đỗ trước mặt cô cách có vài bước, Huỳnh Lệ Anh vội vàng chạy đến không cẩn thận va phải một người đàn ông.

- A tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Anh có sao không? - Huỳnh Lệ Anh cuống quýt hỏi.

Người đàn ông trầm ngâm nhìn cô, một giây sau mới mở miệng:

- Cô gái, tôi thấy cô rất quen.

Huỳnh Lệ Anh ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn, trái tim bỗng lệch một nhịp:

- Anh...anh Vũ Minh...

- Cô quen tôi sao?

- Em...em là Lệ Anh, Huỳnh Lệ Anh này. - Cô phấn khích nói, nhận ra biểu cảm của mình hơi lố, cô vội vàng giải thích. - Em rất hâm mộ anh, tiếng tăm của anh ở Hoàng Kỳ ở khóa bọn em vẫn không giảm chút nào.

-Ồ, vậy hà. - Giang Vũ Minh cười vui vẻ. - Nhưng mà qua từng ấy thời gian rồi, nghe em nhắc đến Hoàng Kỳ đột nhiên muốn về trường quá. Có muốn cùng anh về thăm trường một chút không?

Tâm tình Huỳnh Lệ Anh như lên mây, cô gật đầu lia lịa:

- Được chứ được chứ, em cũng muốn về trường một chút.

Chiếc taxi nhanh chóng rời khỏi sân bay, hai con người thoáng quen bảy năm trước, bây giờ lại ngồi cùng trò chuyện. Đây là ước mơ từ rất lâu rồi của Huỳnh Lệ Anh.

Còn về Hạo Thiên và Nhật Huy, hai anh vẫn ế.

*

Trước bữa tiệc một ngày, mọi trang báo đều tràn ngập hình ảnh của Hàn Thị và lễ kỉ niệm lần này. Có những mặt báo còn đăng ảnh Hàn Thiếu Vy và Lâm Dương ngồi uống cà phê với nhau hôm trước lên, giật tít: “Có lẽ nào nhân dịp này, tiểu thư Hàn Thiếu Vy và ông vua thời trang Lâm Dương sẽ chính thức công khai quan hệ?”

Vẫn là tiếng đập báo xuống bàn và lời than vãn đều như vắt chanh của Hàn Thiếu Vy lại vang lên..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Người giống người, hay là..

20:00 PM theo giờ Trung Quốc.

Căn biệt thự Hàn Gia sáng rực lên như con thiên nga ngẩng cao đầu giữa dòng nước xanh, hôm nay là một sự kiện rất lớn, hầu hết người trong giới kinh doanh đều đến tham dự, nhân cơ hội này để lấy lòng Hàn Thị. Nếu được Hàn Thị nâng đỡ, chắc chắn công ty của họ sẽ phát triển nhanh vùn vụt.

Lâm Dương xuất hiện từ phía cổng chính, bước xuống từ chiếc Audi trắng sang trọng. Cậu mặc bộ vest đen chỉnh tề, trái hẳn với màu xe làm cậu có vẻ được nổi bật hơn.

Mà nếu không làm vậy thì Lâm Dương vẫn là tâm điểm chú ý của hàng nghìn người, mọi người không ngạc nhiên cho lắm khi thấy cậu xuất hiện ở đây.

Vì ai cũng cho rằng cậu và tiểu thư Hàn Gia là một đôi uyên ương trời ban.

Duy chỉ có một người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi phía trong góc nhìn Lâm Dương chăm chăm. Tuệ San nhú mày kéo tay cô gái bên cạnh, hỏi:

- Người kia...là ai vậy?

Người được hỏi tỏ ra vô cùng ngạc nhiên:

- Vương Tuệ San, cậu không về nước lâu năm cũng không đến nổi nguồn tin kém cỏi vậy chứ? Đó là ông hoàng thiết kế Lâm Dương đang làm mưa làm gió trong giới thời trang mấy năm nay.

- Sao lại quen mắt đến vậy...- Cô thắc mắc, nhưng không tài nào nhớ ra là ai.

- Đừng ham hố người ta vội nhé, đại thiếu gia Hàn Thị còn có vẻ đẹp hút hồn người ta hơn nhiều. - Cô gái cười lớn.

- Ai nói tớ ham hồ chứ. - Trong đầu Tuệ San là một mớ bòng bong, cô vẫn đang rất hoang mang.

Một người đàn ông lớn tuổi mỉm cười bước đến gần Lâm Dương, cầm trên tay hai ly rượu vang. Ông ta khách sáo đưa cho cậu một ly, chào hỏi vô cùng coi trọng:

- Ngài Lâm, nghe danh đã lâu đến giờ mới được tận mắt diện kiến. Quả là tuổi trẻ tài cao.

Lâm Dương nhìn người đàn ông lạ hoắc trước mặt, cười xã giao trong một giây:

- Ngài quá lời rồi.

- Tôi có thể mời ngài một ly chứ? - Người đàn ông nói.

- Tất nhiên.

Lâm Dương cầm lấy ly rượu vang, đưa lên miệng nhấp môi rồi cáo lễ đi vào trong biệt thự. Cậu muốn gặp một người.

Trong phòng, Hàn Thiếu Vy đã xong xuôi hết mọi thứ. Mái tóc hạt dẻ uốn xoắn buông xõa, trang điểm nhẹ nhàng khiến cô trở nên trong sáng thuần khiết hơn. Chiếc váy đặc biệt do Lâm Dương thiết kế đúng là chỉ dành cho riêng mình cô, nó đẹp đến nỗi không thể dùng từ ngữ để hình dung. Dáng người 1m58 đi trên đôi giày cao gót bảy phân một cách thuần thục. Trên đầu đội một chiếc vương miện nhỏ được thiết kế tinh xảo. Năm nào cũng vậy, cứ mỗi khi xuất hiện trong sự kiện nào là Hàn Thiếu Vy cũng làm loạn trên các mặt báo.

Người trang điểm riêng cho cô cũng đã ra khỏi phòng, Hàn Thiếu Vy ngồi ngắm mình trong gương, không hiểu sao mỗi năm vào những ngày như thế này, khi cô nhìn vào gương lại xuất hiện một cô bé trạc 16 - 17 tuổi có mái tóc đen dài, cũng đang đội vương miện và mỉm cười.

Cô cố nhớ lại, nhưng càng cố gắng đầu cô lại đau đến thấu xương như có dòng điện chạy qua. Cô ôm đầu, gục xuống bàn trang điểm.

- Thiếu Vy, cậu không sao chứ? - Lâm Dương bước vào thấy vậy liền sốt sắng đỡ cô dậy.

- Không sao, tôi hơi đau đầu một chút thôi. - Hàn Thiếu Vy trả lời cậu một cách mệt mỏi.

- Có Ồn không đấy?

- Không sao cả. - Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp gương mặt đẹp như tượng khắc của Lâm Dương, bỗng đứng hình mất 5s. - Lâm tiên sinh, hôm nay cậu rất rất đẹp trai nha.

- Cậu thì lúc nào cũng xinh đẹp như vậy. - Lâm Dương cười dịu dàng.

Hàn Thiếu Vy mỗi khi nhìn thấy nụ cười đó là lại thấy vô cùng bình yên.

Cạch, tiếng cửa bật mở. Hàn Thiếu Nghi trong bộ lễ phục màu trắng toát, cả người tỏa ra một hàn khí khó gần bước vào.

Vừa nhìn thấy cô em gái, không khí xung quanh anh như thay đổi, đầu đó lại có đợt gió ấm áp xoa dịu vẻ lạnh lẽo của anh.

- Tiểu Vy, em chuẩn bị xong rồi chứ?

- Vâng.

- Chúng ta ra thôi, đến giờ rồi.

Chiếc váy chỉ dài đến mắt cá chân nên không gây khó khăn gì lắm cho việc đi lại, Hàn Thiếu Vy nhanh chóng rời khỏi phòng, khoác tay anh trai, để Lâm Dương phía sau nhìn ghen tị.

Lần duy nhất cô khoác tay cậu chắc chỉ có lần King And Queen năm đó.

Nhưng mà những kí ức ấy, cô đã quên hết rồi.

*

Thượng Hải là một chốn phồn hoa, quán rượu mọc lên ở khắp nơi, nam trang mỹ nữ tất nhiên cũng tì lệ thuận với điều đó.

Tiếng MC đẹp trai bên trên khán đài vang lên với một giọng nói trầm ấm của một người đàn ông Trung Quốc cùng thứ tiếng Trung gây mê hoặc lòng người:

- Chào mọi người, tập đoàn Hàn Thị trong 50 năm nay đã có lịch sử xây dựng và phát triển vô cùng lâu dài và rực rỡ. Dưới tay chủ tịch Hàn Tùng An gây dựng và săn sóc. Các hậu duệ sau của ông cũng là những bậc đại tài về kinh doanh...

Sau đó, những thành tích đáng ngưỡng mộ của tập đoàn nửa thế kỉ được đem ra xem lại với đôi mắt trầm trồ của khách mời. Tuệ San vô cùng hồi hộp, hợp tác với một tập đoàn lớn như thế này, chính cô cũng cảm thấy có chút áp lực.

- Một trong những người có công lao rất lớn để Hàn Thị được như ngày hôm nay chính là đại thiếu gia Hàn Thiếu Nghi - CEO chính thức của tập đoàn Hàn Thị. Buổi tiệc hôm nay cũng nhân dịp sinh nhật lần thứ 29 của anh ấy. Mời các vị hướng lên khán đài để chào đón CEO trong truyền thuyết của chúng ta!

Ánh đèn màu soi đến chỗ nhân vật chính. Hàn Thiếu Nghi nghiêm chỉnh bước lên khán đài, bên cạnh là Hàn Thiếu Vy đang khỏ sở vì chênh lệch chiều cao quá lớn. Anh cao 1m89 lận, mà cô tính cả giày cao gót mới là 1m65. Dáng người nhỏ bé khoác tay một người cao lớn làm người ta thấy lệch lạc vô cùng.

Tuệ San tròn tròn mắt nhìn lên sân khấu, cô gái kia...sao lại có khuôn mặt giống Vy Khánh đến vậy??

Tiếng MC nhẹ nhàng giới thiệu:

- Không có gì quá xa lạ với mọi người, đây chính là đại thiếu gia Hàn Thiếu Nghi, cũng chính là CEO của tập đoàn Hàn Thị. Còn người bên cạnh chắc không ai là không biết, vị tiểu thư duy nhất của Hàn Gia - Hàn Thiếu Vy.

Tiếng vỗ tay vang lên trên khắp mặt trận, người ta đều cứ tấm tắc khen hai vị Hàn thiếu quá có rất may mắn, sinh ra được hai người con đẹp như vậy.

Tuệ San lạnh sống lưng, nhưng khuôn mặt thì lại nóng bừng. Vị tiểu thư kia tại sao lại giống Vy Khánh đến thế, giống đến 9/10 khuôn mặt. Cô vội lấy điện thoại ra chụp vài bức ảnh, định gửi về Việt Nam qua Facebook. Chợt nhận ra không thể truy cập vào mạng xã hội này hiện giờ, cô quyết định sẽ bay về sớm hơn một ngày.

Phát biểu xong, mọi người ngồi xuống dùng bữa. Những vị khách đại diện hợp tác cùng Hàn Thị được ngồi chung bàn. Tuệ San chưa từng rời mắt khỏi cô tiểu thư này, Lâm Dương định đến ngồi cạnh cô thì nhìn thấy Tuệ San, để cô ta không nghi ngờ, cậu vờ ra những bàn do người khác mời, cầu mong Tuệ San không nghĩ gì nhiều.

- Cô Vương, dự án lần này của tập đoàn ở Việt Nam thật sự rất cuốn hút. - Hàn Thiếu Nghi lấy một ít thịt để vào đĩa của mình, nhìn bên đối tác, mỉm cười.

- Được như vậy thì tốt quá, mong quý công ty chiếu cố thêm. - Tuệ San khách sáo nói.

Như nhớ ra điều gì, Hàn Thiếu Nghi lại nói:

- Nghe nói cô đã kết hôn, vậy thì gọi cô Vương có vẻ không hợp lý lắm.

- Gọi như vậy cũng được ạ, không có vấn đề gì. - Tuệ San ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh nhìn của Hàn Thiếu Vy, mỉm cười.

Hàn Thiếu Vy nhìn thấy nụ cười kia thì thấy hết sức quen thuộc, bắt gặp cười lại.

Tuệ San buột miệng nói:

- Tôi có thể hỏi một số vấn đề... hơi riêng tư một chút về vị tiểu thư đây không?

Hàn Thiếu Nghi hơi khó hiểu, nhưng cũng không ngăn cản.

- Tiểu thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- Tôi 24. Còn cô?

- Tôi 25.

- Vậy tôi có thể gọi cô bằng chị không? - Hàn Thiếu Vy cười.

- Tất nhiên, nếu tiểu thư đồng ý.

Im lặng một hồi, Tuệ San mới đánh bạo hỏi một câu:

- Tiểu thư, trước đây em có từng... sống ở Việt Nam không?

- Sao cô lại hỏi vậy? - Hàn Thiếu Nghi phản ứng rất nhanh, ánh mắt nhìn Tuệ San cũng khác đi vài phần.

Hàn Thiếu Vy khó hiểu nhìn anh trai, sau đó trả lời:

- Nghe nói trước đó em có sống ở Việt Nam một thời gian, sau đó chuyển về Đức. Em cũng mới về lại Trung Quốc một thời gian thôi.

- Nghe nói? Ý em là...

- Lúc trước, em...

- Ăn đi, không cần nhiều chuyện đến vậy. - Hàn Thiếu Nghi tỏ ra khó chịu, ngay lập tức khóa hòng em gái.

Thấy thái độ mãnh liệt của quý đối tác, Tuệ San hơi run, không dám hỏi gì thêm nữa, cô chỉ đang không biết, tiểu thư Hàn Thị với Vy Khánh là người giống người, hay vẫn chính là cùng một người?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Thứ duy nhất

Sáng hôm sau...

Tuệ San đặt vé máy bay sớm nhất để về nước, trong lòng cô cứ loạn hết lên. Nhìn đi nhìn lại cô gái trong điện thoại, hai mắt nóng bừng.

8:00, cô đặt chân xuống sân bay X.

Mở điện thoại ra, gọi số Minh Khang, chưa đến ba giây sau anh đã bắt máy.

Minh Khang nói bằng giọng vui vẻ:

- Vợ ơi, tối hôm qua em làm gì mà anh gọi không bắt máy? Điện thoại hết pin hả? Hay mệt quá? Giờ lại gọi cho anh, nhớ anh rồi đúng không?

Minh Khang rất lắm mồm, lời nhai bao nhiêu thứ chuyện trên trời dưới đất. Tuệ San không quan tâm đến những thứ đó nữa, nói thẳng:

- Anh đến sân bay X đón em đi.

- Sao về sớm thế? Chẳng phải ngày mai em mới về sao? - Minh Khang ngạc nhiên.

- Em nhớ anh, được chưa, mau ra đây.

Tuệ San không muốn nói chuyện này trong điện thoại, cho nên cứ để cô về đến đó rồi tính tiếp.

Hai mươi phút sau, xe của Minh Khang đã đỗ ngay trước mặt cô, vội leo lên xe, bắt anh phóng nhanh nhất có thể về nhà Dương Hàn Phong.

Thấy thái độ của vợ lạ lạ, Minh Khang hỏi:

- Em có chuyện gì thế?

- Hôm qua trong bữa tiệc em đã gặp một người...

*

Hôm nay là thứ bảy, thường thì thứ bảy và chủ nhật nếu công ty không có gì bận thì Hạo Thiên sẽ tạt té sang nhà Dương Hàn Phong ngồi chơi với Nhật Huy. Hai anh chàng trung thành với ế ẩm nên suốt ngày ngồi tán phét, mặc dù Nhật Huy là sinh viên trường Y sắp ra trường.

Cứ mỗi cuối tuần, Dương Hàn Phong lại mất tích không lý do. Điều này đã xảy ra thường xuyên đến nỗi bọn họ coi đó là một thói quen.

Đang tám hăng say thì cánh cửa bật mở, một cô gái với vóc dáng chuẩn người mẫu cùng khuôn mặt xinh đẹp hút hồn bước vào, tươi cười:

- Hi hai anh! Còn nhớ em không?

Hạo Thiên há mồm:

- Lệ Anh? Em về rồi???

Huỳnh Lệ Anh đặt đồng hồ ăn vặt trên tay xuống bàn, ngồi cạnh hai người, tự nhiên bóc gói bim bim ra ăn như cô của bảy năm trước.

- Em vừa về hôm qua, đến hôm nay mới sang đây được. Xin lỗi nhé, haha.

Hai chàng thấy đồ ăn thì mắt lại sáng lên, mỗi người ngấu lấu một thứ, thán nhiên ăn đến ngập mồm.

- Về sao không gọi để anh đến đón?

- Em có quà từ trong mơ đón cơ mà! - Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua được cùng Giang Vũ Minh về thăm trường, còn được chụp ảnh cùng anh nữa, cô lại sướng run hết cả người.

- Ghê chưa kia. - Nhật Huy vừa ăn vừa cảm thán. - Ai cũng có đối tượng hết rồi, còn mỗi hai anh em mình, hay là...- Ánh mắt cậu nhìn Hạo Thiên đang vô cùng “không trong sáng”.

- Bỏ đi! - Hạo Thiên vứt vỏ xuống sàn nhà, người này lên như con tôm.

Nhìn xung quanh một lúc, căn nhà không có thay đổi gì lắm so với bảy năm về trước, chỉ là trên tầng hai có một căn phòng bị niêm phong rất kĩ, đó là phòng của Vy Khánh ngày xưa.

- Anh Hàn Phong đâu?

- Tuần nào chả thế, nó lại đi đâu đó rồi lại về, không cần quan tâm. - Hạo Thiên chán nản nói.

- Từ lúc Vy Khánh đi...anh ấy luôn trong tình trạng như thế à? - Nhắc đến Vy Khánh, ánh mắt Huỳnh Lệ Anh lại ánh lên nét đau buồn tột độ, năm đó cô đã mất ba tháng để ổn định lại tinh thần cũng như tha thứ cho Dương Hàn Phong.

- Haizz...thoáng cái cũng đã bảy năm rồi...- Hạo Thiên bồng thờ dài, anh thừa nhận bảy năm trước, lúc Vy Khánh và Dương Hàn Phong quen nhau, trong anh vẫn luôn có tình cảm, nhưng luôn dè dặt vì biết đó là chuyện sai trái. Đến lúc Vy Khánh ra đi, anh hoàn toàn đã mất hết cảm giác yêu thương một ai đó, đó cũng chính là lý do bây giờ anh vẫn còn độc thân.

Nếu hỏi anh còn cảm giác gì với Vy Khánh không?

Còn đấy, nhưng nếu nói anh yêu cô, thì lại không phải.

Mạch Vy Khánh như một tượng đài trong tâm trí anh, chỉ là một cái bóng, nhưng không thể nào thoát ra khỏi cái bóng đó được. Anh chỉ muốn để cái bóng đó được trường tồn, bảo vệ nó không bị xây xát, còn yêu thương cái bóng đó...anh không thể.

Thấy Hạo Thiên thờ thẩn một lúc, Huỳnh Lệ Anh định lay anh, nhưng tiếng xe vèo vèo nhanh chóng lao vào cổng đã làm cả ba người trong nhà bừng tỉnh.

Vài phút sau, vợ chồng Minh Khang mở cửa bước vào. Hạo Thiên sững sờ:

- Vợ chồng mày chẳng phải lo dự án với Hàn Thị gì đó cơ mà? Sao hôm nay lại rảnh rỗi sang đây buồn dưa lê thế này?

- Cũng vì đợt họp tác này em mới phát hiện ra một điều. - Tuệ San ngồi xuống ghế, Minh Khang nhanh chóng ngồi cạnh vợ, anh cũng tò mò điều mà vợ anh nghi ngờ từ lúc ở sân bay về đến đây.

Tuệ San ngó nghiêng, sau đó vợ hỏi:

- Hàn Phong lại không có nhà à?

Cô hỏi câu này rất thừa thãi, vì chính cô cũng hiểu thói quen này mấy năm nay rồi.

- Có ai biết anh ấy ở đâu không? Gọi về đi!

Cô nói câu này lại thừa thãi tập hai, mấy năm nay cũng chẳng ai biết nơi Dương Hàn Phong đã đến là nơi nào cả.

Hạo Thiên tò mò không chịu được:

- Em nói luôn đi, cần gì thằng Phong!

Tuệ San ngập ngừng, rồi lấy điện thoại, mở ra một bức ảnh:

- Mọi người nhìn xem đây là ai?

Mười ánh mắt đổ dồn về phía điện thoại của cô, Hạo Thiên nhanh mắt nhất, chỉ hai giây đã sốc đến nỗi cướp điện thoại của Tuệ San ra một xó, nhìn thật kĩ cô gái trong hình.

Huỳnh Lệ Anh cũng nhìn thấy thoáng qua, giật mình, sau đó bám ngay vào Hạo Thiên, đu đằng phía sau lưng anh, nhìn xoáy vào tấm hình.

Ba giây sau...

Chiếc điện thoại rơi CỘP xuống sàn nhà, mọi người kinh hãi nhìn nhau.

- Có thứ gì thế? - Minh Khang và Nhật Huy chưa thấy gì cả, vốn đã tò mò, nhìn thấy đám kia như vậy lại càng tò mò hơn.

Hạo Thiên nhặt chiếc điện thoại lên, nhìn kĩ lại lần nữa:

- Không thể nào có chuyện như vậy được, Tuệ San, cô gái này là ai?

- Tiểu thư Hàn Thị, Hàn Thiếu Vy.

- Sao có thể?

Minh Khang cướp lấy điện thoại từ tay Hạo Thiên, Nhật Huy nhanh như cắt ngó vào, không ngạc nhiên lắm khi chiếc điện thoại lại một lần nữa đáp xuống sàn nhà, lần này thì đã toát màn hình:

- Đây là...là...Vy Khánh??

Mọi người bình tĩnh ngồi vòng tròn ở ghế sofa, mặt ai nấy cũng đều căng như dây đàn.

- Cô gái này có khuôn mặt giống Vy Khánh đến chín phần mười. - Minh Khang mở lời.

- Có khả năng còn chính là Vy Khánh. - Hạo Thiên tiếp.

- Nhưng điều quan trọng là tại sao tiểu thư Hàn Thị lại có thể là Vy Khánh? - Huỳnh Lệ Anh thắc mắc.

- Cũng có khả năng chỉ là người giống người thôi. - Tuệ San thêm vào.

Nhật Huy thì láu cá hơn, cậu lấy điện thoại gọi cho Dương Hàn Phong. Gọi mấy cuộc không được, cậu đành gửi tin nhắn.

- Đại ca, anh mau về nhà!

- Đại ca, về nhà đi, có chuyện quan trọng!

- Anh mau về đi, có chuyện lớn!!!

Dương Hàn Phong để điện thoại trong túi quần, tin nhắn đến điện thoại hần cứ rung ầm ầm. Mở ra đọc thì toàn là tin nhắn xàm xí của Nhật Huy.

Hắn chẳng để tâm lắm, vừa tắt điện thoại định để về chỗ cũ thì nó lại rung lên, hơn nữa còn tự động sáng, tin nhắn của Nhật Huy nhảy lên màn hình:

- Là chị dâu!

Dương Hàn Phong nhú mày, hai từ này đã rất lâu rồi Nhật Huy chưa dám hé khỏi miệng. Rất nhanh sau đó, hắn gửi lại:

- Chú muốn nói gì?

Tingggg...

Nhật Huy mừng rỡ khi thấy phản hồi, đúng là chỉ có Vy Khánh mới có thể khiến hắn dễ tâm.

Buzz..

Nhật Huy gửi cho Dương Hàn Phong một tấm ảnh, ngay lập tức, hắn vội vã quay xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Anh thực sự rất nhớ em

Trong nhà, mọi người đang tìm mọi thông tin của Hàn Thiếu Vy. Kì lạ ở chỗ, cô tiểu thư này có ngoại hình giống với Vy Khánh thì thôi đi, đằng này lại có một “bạn trai tin đồn” giống Lâm Thiên Khánh của năm đó y như đúc.

Cạch, cửa mở, Dương Hàn Phong vội vã chạy vào.

- Ghê chưa, cũng có lúc gọi được hồn về cơ đấy. - Minh Khang trề môi.

Hắn chẳng quan tâm, ánh mắt chỉ tìm kiếm Nhật Huy, nhanh như cắt vồ lấy cậu:

- Vừa nãy chú có ý gì?

Ngày Huy cười thầm trong bụng, thì ra dự được hắn về cũng chỉ cần từng đó công sức. Cậu cầm chiếc điện thoại, đưa cho Dương Hàn Phong:

- Anh nhìn xem

Mắt Dương Hàn Phong như xoáy sâu vào tấm ảnh. Tìm hắn bỗng bóp chặt lại một cái thốn thức, như thể bảy năm qua mới được đập trở lại, dòng máu bảy năm rồi mới được lưu thông. Khuôn mặt này, ánh mắt này, nụ cười này, đã bao lâu rồi...

Hắn cố kiềm chế để khuôn mặt không biến dạng, nhưng cũng không thể ngăn được chuyển động của chân mày.

- Đây...là ai? - Hắn cố lấy giọng sao cho bình tĩnh nhất có thể.

- Chính là vị tiểu thư độc nhất của tập đoàn sắp tới sẽ bắt tay với bọn tao. - Minh Khang chanh lạnh giới thiệu.

Ánh mắt Dương Hàn Phong hiện lên một nụ hệt hăng, hắn nhìn lại tấm hình một lần nữa, liền buông thõng cánh tay, thờ hất ra, nhưng trái tim vẫn không thôi rung lên từng đợt:

- Người giống người thôi.

- Nhưng mà...đại ca...- Nhật Huy khẽ xoay laptop hướng về phía hắn. - Nhìn người này...có phải là người giống người, giống Lâm Thiên Khánh không?

Vừa nhìn lướt qua, hắn đã nhận ra rõ ràng là Lâm Thiên Khánh. Hắn vội chớp lấy chiếc laptop, cả người run lên. Đây...liệu có phải người giống người nữa hay không?

Huỳnh Lê Anh suy nghĩ một lúc, sau đó đắn đo đưa ra một trường hợp khá khả quan nữa:

- Lâm Thiên Khánh thích Vy Khánh như vậy, sau khi em ấy ra đi nhất định sẽ rất đau lòng. Khi sang nước ngoài gặp vị tiểu thư này có dung mạo giống Vy Khánh liền muốn kết bạn?

Hạo Thiên gật đầu:

- Cũng có thể.

Minh Khang thấy đám người suy đi tính lại từ nãy đến giờ cũng mấy tiếng đồng hồ, bụng anh đói mồm đói meo, kêu lên những tiếng đáng thương rồi.

- Không cần ở đây đoán già đoán non, ngày mai Hàn Thị sẽ đến Nhật Minh để xem xét và kí kết hợp đồng, vị tiểu thư kia có nhiều khả năng sẽ đi cùng.

- Mai tao sẽ đến Nhật Minh. - Dương Hàn Phong buông ra một câu khiến mọi người không khỏi buồn cười vì sự sốt sắng của mình.

- Mày định đến với tư cách...

- Nhân viên của mày. - Câu nói thứ hai của Dương Hàn Phong gây sốc trên diện rộng. Hắn mà chịu làm nhân viên nhaaa...

Cả bọn đồng ý, thời gian buổi chiều chủ nhật tại sao lại dài như vậy. Tối đó, hắn quay đi quay lại với bức ảnh trong điện thoại, không biết nên vui hay buồn. Có thứ gì đó trong người hắn cứ sôi lên, rồi chạy trong người hắn. Hắn không dám hi vọng nhiều vì sợ nỗi hệt hăng bấy lâu lại càng thêm sâu, vết sẹo bóc ra khó lành lại.

*

Lâm Dương theo hai anh em họ Hàn ra đến sân bay, nói sắp có dự án thời trang rất lớn, tạm thời chưa thể về nước cùng được. Dự khi dự án này kết thúc, cậu sẽ bay về sau.

Hàn Thiệu Vy gật đầu:

- Hoàn thành xong sớm chút nhé, về đó chơi với tôi nữa.

Hàn Thiệu Nghi bật cười:

- Không có thời gian chơi đâu cô nương.

Cô thành thật thắc mắc:

- Về đó một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ không được đi chơi hả?

Quả thật...mục đích của cô về Việt Nam chỉ là đi chơi thôi...

Máy bay cất cánh, Lâm Dương đứng trơ như tượng nhìn về phía chiếc máy bay đang bay tới. Cầu mong không có chuyện gì xấu xảy ra, cầu mong cô gái ấy không bao giờ gặp lại người đó nữa.

*

11 giờ trưa.

Hàn Thị đã chuẩn bị sẵn một căn hộ lớn giữa thành phố, trung tâm kinh tế nhộn nhịp nhất nhì đất nước. Vừa vào đến cửa nhà, Hàn Thiệu Vy đã lao ngay vào giường, co chân duỗi cẳng đủ kiểu, ngủ thiếp đi. Mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, cô cũng mệt rồi.

Hàn Thiệu Nghi nấu mì xong, định gọi em gái dậy, thấy cô đang ngủ say thì không nỡ đánh thức. Thôi vậy, cô cứ ngủ đi, anh cũng ăn rồi nghỉ ngơi sớm, ngày mai còn đến bên đối tác nữa.

*

Buổi sáng mà tất cả mọi người chờ mong, cuối cùng cũng đã tới.

Bầu trời ngát xanh, gió trong lành, nắng phủ lên đường phố dịu dàng, không gát gồng, một thời tiết làm con người muốn yêu thương.

Từ sớm, Hàn Thiếu Vy đã chuẩn bị xong. Cô sẽ đến Nhật Minh cùng anh với tư cách thư ký. Thư ký riêng của Hàn Thiếu Nghi không đi cùng, cô lạnh chanh nhậm chức, hi vọng không có gì trục trặc.

Chiếc siêu xe sang trọng của Hàn Thị dừng trước cửa tập đoàn Nhật Minh. Phải nói Nhật Minh khá lớn, tổng quan rất vừa mắt. Hàn Thiếu Vy vừa nhìn đã rất thích nơi này.

Hàn Thiếu Nghi lãnh đạm đi trước, cô nghiêm túc đứng đắn đi sau, phía sau còn một đám người khác. Minh Khang, Tuệ San đứng trước cửa đón khách, Dương Hàn Phong cũng đứng cạnh, dường như cướp đi mọi sự chú ý.

Khi nhìn thấy cô gái đi phía sau người đàn ông cao lớn kia, trái tim Dương Hàn Phong như được bật công tắc, đập thình thịch. Đập nhanh đến nỗi hần không còn kiểm soát nổi bản thân. Khuôn mặt ấy...hắn rất nhớ, thực sự rất nhớ...

Dương Hàn Phong bất giác đi ra giữa, chắn cả lối đi, đoàn người của Hàn Thị ngơ ngác, Minh Khang và đồng bọn ngỡ ngàng. Hắn nhìn chăm chăm vào cô gái, nở một nụ cười mà bảy năm nay hắn chưa bao giờ dùng tới:

- Vy Khánh...

Hắn thật mong, khi nhìn thấy hắn, cô có thể cười ngây ngô, sau đó lao tới, nhảy lên ôm hắn, ôm đến nghẹt thở, thút thít rằng mấy năm qua cô nhớ hắn đến mức nào.

Đáp lại sự kì vọng của hắn lại là ánh mắt ngơ ngác của Hàn Thiếu Vy. Cô khó xử nhìn quanh, ánh mắt chạm phải Tuệ San đang đứng hình.

Tuệ San bỗng bừng tỉnh, đi ra khỏi chỗ đứng, bắt tay giải vây:

- Chào anh, Hàn Thiếu Nghi. Sau này phải nhờ anh chiếu cố tập đoàn chúng tôi thêm rồi.

Hàn Thiếu Nghi lịch sự bắt tay lại. Cô lại chào hỏi Hàn Thiếu Vy, người bị Dương Hàn Phong nhìn chăm chăm này giờ đến phát ngại:

- Chào cô, tiểu thư. Cô cũng đến đây sao?

- Chào chị. - Hàn Thiếu Vy không quên cô gái xinh đẹp này, cười rất thân thiện. - Em đến với tư cách thư ký riêng. Đây là lần đầu em tham gia vào dự án kinh doanh, cho nên...

Nụ cười của Hàn Thiếu Vy làm hồn Dương Hàn Phong như bay mất hút. Hắn hận không thể chạy tới ôm chặt lấy cô, nuốt trọn nụ cười ấy vào trong cơ thể.

Sau khi bắt tay chào hỏi xong, mọi người trở lên phòng họp. Rất nhanh sau đó, bản hợp đồng đã được kí kết. Theo lẽ thường thì hai bên đối tác sẽ ăn trưa cùng nhau, và giờ sẽ ăn trưa ở khách sạn Nhật Hạo.

Trước khi đi, Hàn Thiếu Vy tách ra để đi vệ sinh. Rửa tay xong, cô rời khỏi WC, không ngờ lại bị một lực kéo lớn từ một phía. Cô giật mình, khi đó cũng phát giác ra mình đang nằm gọn trong lòng ngực của một người đàn ông. Hắn ôm cô rất chặt khiến cô không thể thở được.

Hơi ấm này không hiểu sao đối với cô lại rất quen thuộc, mùi hương này...giống như đã lâu cô không ngửi thấy. Bất giác đứng hình, cố nhớ xem mùi hương này là của ai. Mặc dù quen thuộc đến ngỡ người, nhưng không tài nào nhớ ra nổi, đầu cô nhức lên:

- Buông tôi ra, anh là ai, buông tôi raaa.

Giọng nói trầm khàn vang lên bên tai khiến cơ thể cô như nhũn ra:

- Vy Khánh, cuối cùng em cũng về rồi. Bảy năm qua, anh thực sự rất nhớ em.

- Anh nhầm người rồi, tôi không phải Vy Khánh gì đó đâu...- Hàn Thiếu Vy cố gắng chống cự nhưng vô ích, sức của cô đối với hắn giống như một con mèo nhỏ gãi ngứa không đáng nói.

Trong thời khắc đó, hắn đột nhiên bừng tỉnh, nán lại vài giây ngửi mùi hương còn vương trên tóc cô, sau đó buông cô ra:

- Tìm em, anh phải tìm rất lâu...

Hàn Thiếu Vy được thả thì lùi lại mấy bước, nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn bã, thất vọng xen lẫn hối hận của hắn, cô lại có chút...động tâm.

Dương Hàn Phong ngẩng đầu lên, tươi cười nhìn cô:

- Chúng ta có thể nói chuyện đáng hoàng với nhau không?

Hàn Thiếu Vy gật đầu.

Cô và hắn, cất bước đi cạnh nhau, cảm giác này rất quen.

- Vy Khánh, bao lâu nay em ở đâu vậy?

- Tôi không phải là Vy Khánh gì đó, tôi là Hàn Thiếu Vy. Từ trước đến giờ chưa từng quen anh. - Cô nổi đóa, những tưởng tên này nhận ra rồi, hóa ra vẫn nhìn lầm cô với cô gái tên Vy Khánh gì đó.

- Em là Vy Khánh, chắc chắn. - Hắn cố chấp.

- Anh bị điên à? - Hàn Thiếu Vy nhìn hắn ái ngại, tên này thực sự đầu óc có vấn đề, này giờ vì hắn đẹp trai nên tạm tha, nhưng thế này có phải rất có vấn đề rồi không? Vy Khánh đó là ai cơ chứ? Cô nhìn giống cô gái đó thế sao?

- Đúng, anh điên rồi, bảy năm qua anh tìm em đến phát điên rồi. - Dương Hàn Phong quay sang nắm chặt lấy hai vai cô, khiến cô đột nhiên đờ người.

Khó chịu hất tay hắn ra, cô bực mình:

- Đồ thần kinh.

Bỏ mặc hấn đứng ở đó, cô chạy thật nhanh đến sảnh chính. Ở cùng với con người thần kinh không ổn định này, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Dương Hàn Phong cứ đứng ở đó, nhìn theo cô đang vội vã trốn khỏi tầm mắt. Ánh mắt xa lạ khi cô nhìn hấn lúc này, hấn đau đến nỗi chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ làm tim hấn run lên, lạnh buốt. Hấn muốn ôm cô thật chặt, thật lâu, nhưng hấn sợ cô sẽ ghét hấn, sợ cô không thèm nhìn mắt hấn. Chữ “sợ” bảy năm qua chưa từng lặp lại đến nay lại hiện về rõ rệt. Chung quy lại, bảy năm trước, hấn sợ không tìm thấy cô, bảy năm sau, hấn sợ đánh mất cô.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Mặc kệ hấn

Hàn Thiếu Vy chạy nhanh ra sảnh chính, bám lấy Hàn Thiếu Nghi, khuôn mặt có phần sợ sệt.

Hàn Thiếu Nghi nhìn cô em gái có chút bất thường, bèn hỏi:

- Tiểu Vy, em sao thế? Không khỏe ở đâu à?

- Dạ...không. - Cô đưa mắt nhìn quanh, tên kì quái kia vẫn chưa xuất hiện. Mong hấn đừng có mặt trong bữa trưa hôm nay.

Minh Khang khẽ liếc thấy khuôn mặt kinh hãi của Hàn Thiếu Vy, nhìn quanh thì Dương Hàn Phong đã biến mất, thầm nghĩ chắc chắn hấn đã gây chuyện rồi. Tạm dẹp sang một bên, anh lại tươi cười hồ hởi:

- A, xe đến rồi. Khách sạn Nhật Hạo chỉ cách đây vài cây số, đi 5-10 phút là đến. Mời các vị.

Đoàn người của Hàn Thị nhanh chóng khởi hành đến Nhật Hạo, nơi Hạo Thiên cùng đám Huỳnh Lê Anh, Nhật Huy đang trực sẵn. Tuệ San đi cùng chuyến xe với Hàn Thị, còn Minh Khang nói lát nữa anh sẽ lái xe đến sau.

Đoàn xe vừa lăn bánh thì Dương Hàn Phong cũng xuất hiện từ phía nhà vệ sinh.

Minh Khang nhìn quanh, khi biết chắc đoàn người của Hàn Thị đã đi khỏi thì chạy đến chỗ Dương Hàn Phong, hỏi:

- Làm gì cô tiểu thư đó rồi?

- Không phải cô tiểu thư đó, là Vy Khánh. - Hấn cắn môi, đôi mắt hướng ra phía đường quốc lộ.

- Vừa nãy cô ấy chạy ra, mặt cắt không còn một giọt máu, rốt cuộc mày làm gì người ta rồi? - Minh Khang gắt gao tra hỏi.

- Tao không làm gì em ấy cả. - Dương Hàn Phong gạt phắt tay Minh Khang ra. - Bây giờ họ đến Nhật Hạo rồi à?

- Ừm. - Anh trả lời. - Mày định đi theo à? Thôi lẹ cạy cửa nhà giùm cái đi, đừng đến phá con nữa.

- Mày yên tâm đi, tao nghĩ kĩ rồi, sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa đâu. - Hấn nhìn Minh Khang, thấy anh mặt mũi nhăn nhó liền bật cười, sau đó vỗ vai anh một cái. - Thôi, giúp tao đi nhà, bảy năm rồi đấy.

Dương Hàn Phong quả thực rất cứng đầu, Minh Khang chép miệng:

- Mày cũng biết rõ là em ấy đã...

- EM ẤY CHƯA CHẾT. - Dương Hàn Phong gạt nụ cười nịnh nọt trên môi xuống, nhìn thẳng vào mắt Minh Khang, nói. Trong đôi mắt màu xám đục kia ánh lên những ngôi sao.

- Mày quá cố chấp. - Minh Khang lắc đầu.

- Thực giác của tao cảm thấy cô gái kia chính là Vy Khánh, tao sẽ chứng minh cho mày thấy. - Nói xong liền lôi chìa khóa xe ra, nhanh chóng phi đến Nhật Hạo.

Minh Khang cạn lời.

*

Chiếc xe dừng lại trước cổng khách sạn Nhật Hạo, Hàn Thiếu Vy khá thích màu sắc sơn tường của tòa nghi đường, ánh sáng từ nhà hàng ở đối diện cũng rất dễ chịu. Ôi, cô thích nơi này hơn cả nhà của mình rồi!

Bước vào nhà hàng, Tuệ San đặt sẵn một bàn dành cho khách VIP, và đám Hạo Thiên, Nhật Huy, Huỳnh Lê Anh ngồi ngay bàn bên cạnh.

Vừa nhìn thấy cô gái vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, về mặt hài lòng với mọi thứ kia thì tìm Hạo Thiên như rơi đập xuống đất. Anh lặng người, hai người còn lại cũng lặng người..

Huỳnh Lê Anh nói trong vô thức:

- Hạo Thiên, anh có nghĩ là...người giống người nữa không?

- Không...đó chính là Vy Khánh. - Hạo Thiên khó khăn mở miệng.

- Nhưng...sao lại có thể? - Câu hỏi này đối với họ mãi mãi là một bí ẩn.

Một lát sau, Dương Hàn Phong với bộ dạng lạnh lùng vô cảm bước vào, nhưng khi lọt vào tầm mắt của Hàn Thiếu Vy lại gây ra sự sợ hãi khá lớn.

Hắn tại sao lại xuất hiện ở đây rồi?

Cô thờ hất ra vẻ khó chịu, Hàn Thiếu Nghi nhìn cô em gái, lại nhìn con người mới bước vào kia, nghĩ chắc chắn có điều gì không ổn ở đây.

Mọi người ngồi vào bàn, Dương Hàn Phong cũng kéo ghế ngồi đối diện Hàn Thiếu Vy. Cô khó chịu đến mức không muốn ngẩng mặt lên. Cả đời cô ghét nhất là bị ai đó nhìn chăm chăm.

Minh Khang thấy mọi người nhìn Dương Hàn Phong khó hiểu, bèn đứng dậy giới thiệu:

- À, giới thiệu với mọi người, đây là Dương Hàn Phong, trợ lý đặc biệt của tôi. Mọi người có thể hiểu là cương vị của anh ấy cũng giống như tiểu thư đây vậy.

Đám người của Hàn Thị gật gù đầu, không khí cũng dễ thở hơn. Hàn Thiếu Vy cũng an tâm ngẩng đầu lên nhìn mọi người, nhưng nét mặt vẫn có chút không vui. Hắn ta là trợ lý giám đốc bên đối tác, ăn trưa cùng họ cũng là điều hợp lý.

Nhưng dù sao cô cũng vẫn thấy ác cảm với con người này.

Mọi người ăn trưa vui vẻ, cạn ly chúc mừng cho sự hợp tác dài hạn giữa Hàn Thị và Nhật Minh. Nhật Minh ban đầu kí hợp đồng 6 tháng, nhưng Dương Hàn Phong lại muốn kéo dài thời gian hơn nữa, nên bản hợp đồng đã đổi thành 9 tháng.

Đang yên ắng lành, Dương Hàn Phong đột nhiên để vào phần ăn của cô một miếng thịt bò, trơ nụ cười dịu dàng như ánh hoàng hôn cuối thu ra, ngọt ngào nói:

- Tiểu thư, em ăn đi, em rất thích món này mà, đúng không?

Hàn Thiếu Vy chột dạ, tên này làm sao lại biết món yêu thích của cô vậy chứ.

Nhưng mà, nếu cứ như vậy hắn càng làm tương cô với cô gái đó. Nghĩ ngợi một lúc, Hàn Thiếu Vy đưa lại miếng thịt về phần ăn của Dương Hàn Phong, cũng cười ngọt ngào nói:

- Xin lỗi anh, nhưng tôi không thích thịt bò cho lắm.

Dương Hàn Phong ngăn người, một phần là vì sở thích có hơi khác biệt, còn phần lớn là vì nụ cười chết người của cô.

Vy Khánh, hãy luôn giữ nụ cười đó trên môi của em, vì khi em cười, rất đẹp.

Hàn Thiếu Nghi một lần nữa lại quay sang nhìn em gái mình. Bị sao thế nhỉ, bình thường toàn giành ăn với anh thôi mà, nay lại lạnh lùng nói không thích ăn.

Nhưng anh cũng chẳng hỏi gì cả, chuyên tâm vào việc ăn uống của mình.

Bữa ăn kết thúc, phục vụ đem tráng miệng lên, là kem. Nhưng xui xẻo thay, phần của cô là kem vị dâu tây, cái thứ mà cả đời này cô cũng không nuốt nổi.

Dương Hàn Phong nhìn thấy cô hơi lúng túng bên ly kem, nhắc thấy vị dâu, trong lòng muốn cười thật lớn. Vy Khánh, em vẫn như vậy, những sở thích, thói quen không khác gì bảy năm về trước.

Hàn Thiếu Nghi nhìn sang ly của cô, nhú mày rồi đẩy ly của mình sang đổi, sau đó bình thản ăn như không có chuyện gì. Kem của anh là chocolate, ít ra thứ này cô vẫn có thể ăn.

Dương Hàn Phong ôm hận trong lòng, ly của hắn là matcha, là matcha đó.

Ăn trưa xong, vốn có ý để đối tác nghỉ ngơi tại khách sạn Nhật Hạo nhưng hai anh em nhà kia không đồng ý. Xe của Nhật Minh lại chở đoàn người Hàn Thị về lại công ty. Hàn Thiếu Nghi lái xe riêng chờ bảo bối về căn hộ ngàn sao của mình.

Về đến nơi, Hàn Thiếu Vy lao ngay vào phòng ngủ. Nằm không thấy chán, cô liền nghĩ ra, chết rồi, vẫn chưa gọi điện cho Lâm Dương nữa.

Ngón tay xinh đẹp nhập một con số duy nhất vào màn hình, điện thoại lập tức gọi đến cho Lâm Dương.

Thì ra, cô dùng lối tắt để liên lạc.

Tút...

- Alo, Vy Vy, cậu bây giờ mới nhớ đến tôi à? - Ngay từ giây phút chờ đầu, Lâm Dương đã bắt máy nhanh như The Flash, sau đó cũng như The Flash mà nói vào điện thoại.

- Lâm Dươnggg, nhớ cậu quá đi mất. - Hàn Thiếu Vy ôm điện thoại lẫn lộn trên giường. - Thì ra ngay mấy ngày đầu đã phải đi họp rồi kí kết hợp đồng, không được chơi bởi gì hết.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười vàng tan như nắng hạ của cậu:

- Hahaha, chịu khó chút. Sau này sẽ được đi chơi.

- Cậu có bận lắm không?

- Bận đến đâu cũng không thể không nghe điện thoại của cậu. - Lâm Dương tranh thủ rắc thính.

Nhưng có vẻ Hàn Thiếu Vy chẳng quan tâm cho lắm, cô hỏi cho có lệ thôi, chứ cậu rảnh hay không rảnh thì cô vẫn dè dặt cậu ra bắt nghe chuyện:

- Nay, bên đối tác của tôi có một người rất kì lạ. Anh ta cứ liên tục gọi tôi là Vy Khánh Vy Khánh gì đó, còn lúc nào cũng nhìn tôi chăm chăm, khó chịu chết đi được.

Có ai biết rằng, đầu dây bên kia mặt mũi Lâm Dương trở nên đen sì.

- Anh ta là ai?

- Trợ lý giám đốc bên đối tác. Mà nhìn anh ta còn trưởng thành, chuyên nghiệp hơn cả giám đốc nữa.

- Anh ta tên là gì? Cậu nhớ không? - Lâm Dương dồn dập hỏi.

- Hùm...Dương...Dương..

- Dương? - Lâm Dương nóng nực con người.

- Hùm, quên rồi. Hình như tên Phong thì phải, nhìn cũng khá lăm. - Tuy không có thiện cảm nhưng cô không thể phủ nhận, tên thần kinh kia rất đẹp trai.

Lâm Dương im lặng một lúc lâu, vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần để đối diện với việc này, nhưng lúc này mọi cảm xúc lo lắng sợ hãi ập tới khiến cậu như muốn bốc hỏa.

Thấy Lâm Dương không nói gì một lúc lâu, Hàn Thiếu Vy ngây ngốc nói:

- Alo, Lâm Dương, cậu sao thế? Sóng yếu hả?

- À...không có, nhưng mà cậu đừng để ý tên họ Dương đó quá, mặc kệ hần. - Lâm Dương tí mỉa dạn dò.

- Đương nhiên, tôi còn lâu đã để mắt tới kiểu người thần kinh đó. - Hàn Thiếu Vy dương dương tự đắc.

- Nhớ đấy, đừng tiếp xúc với hần nhiều quá. Cần thiết thì dùng bạo lực, và đừng đi riêng với hần ta. Rõ chưa?

- Vâng aaaa. Đã rõ. - Cô mỉm cười, Lâm Dương lo xa quá rồi.

- Cậu nhớ cẩn trọng, đề phòng hần. Hần ta có nói gì cũng không được tin, có biết không hả?

- Haha, Lâm Dương, cậu cứ như sợ tôi bị hần lừa mất ấy. - Hàn Thiếu Vy cười ngất nghếch.

- Còn cười được, tôi đang nói nghiêm túc đấy. - Lâm Dương bấn loạn nói nhanh.

- OK, OK, được rồi, tôi sẽ tránh xa hần ta, hần nói gì cũng không tin, OK chưa?

- Được rồi.

- Ayzaa, cả ngày chạy đây chạy kia mệt quá, tôi đi nghỉ đây.

- Được rồi, cậu nghỉ ngơi chút đi, đừng để bản thân bị bệnh.

- Byeee.

Hàn Thiếu Vy tắt điện thoại, không nghĩ ngợi gì mà chìm ngay vào giấc ngủ.

Lâm Dương bây giờ mới phát giác cậu rất sợ mất Hàn Thiếu Vy, cảm giác sợ sệt này luôn theo cậu suốt bảy năm qua, nhưng thời điểm này mới lại bùng nổ nhiều nhất. Cậu cũng đoán được cô sẽ gặp lại Dương Hàn Phong, nhưng không ngờ lại sớm như vậy.

Haizz, cùng lắm cậu và Dương Hàn Phong lại cạnh tranh công bằng. Dù gì bây giờ cậu cũng có lợi thế hơn bảy năm trước, bây giờ đối với Hàn Thiếu Vy thì coi như quen cậu trước, cũng thân quen với cậu hơn. Coi như lại đổi chỗ cho Dương Hàn Phong bảy năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Sớm về với cậu thôi

Sáng hôm sau...

Hàn Thiếu Vy hấp tấp chạy đi đánh răng, rửa mặt. Quen thói ngủ nướng, ngày đầu tiên đi làm cô vẫn dậy muộn như vậy, nếu Hàn Thiếu Nghi không gọi thì bình thường cô dậy cũng vừa lúc ăn trưa.

Trong khi cô làm loạn trên phòng, thì Hàn Thiếu Nghi lại bình thản ngồi ăn sáng. Bữa sáng đơn giản nhưng đầy đủ dưỡng chất, anh không bao giờ bỏ bữa sáng nhưng cô em gái của anh thì ngược lại.

Lúc Hàn Thiếu Vy từ trên tầng chạy xuống cũng là lúc Hàn Thiếu Nghi đã ăn xong bữa sáng. Cô cười nhe răng nhìn ông anh trai, Hàn Thiếu Nghi cũng hí mắt cười lại. Rồi xong, cô lại bỏ bữa. Nhắc bao nhiêu lần, ngày nào cũng nhắc, mấy năm rồi mà vẫn không chịu sửa.

Đến công ty, nói chung cô chỉ đến làm quen với môi trường thôi chứ chẳng nhiều việc cho lắm. Vẫn là kiểu ngồi hóp nhưng chẳng tập trung, tâm hồn vẫn vất vẻo ở nơi nào.

Nhật Hàn không bao giờ làm mọi người thất vọng, Dương Hàn Phong giao hết việc cho người khác quản lý, còn mình lại hóa thân thành trợ lý giám đốc cho Minh Khang.

Càng ngày Hàn Thiếu Vy tỏ rõ về chán ngán, ngồi cạnh ông anh vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe phía đối tác. Cuối cùng, cô phải giương mắt dậy, lễ phép nói:

- Thật ngại quá, tôi xin phép ra ngoài một chút.

Yêu cầu của cô nhanh chóng được chấp thuận.

Dương Hàn Phong bật cười, ghé tai Minh Khang nói nhỏ:

- Giám đốc à, hóp cũng khá lâu rồi, có cần uống chút nước không?

Nhận ra ánh mắt cầu khẩn của hần, Minh Khang thờ dãi, day trán rồi gạt đầu, phẩy tay cho hần ra ngoài. Dương Hàn Phong hí hửng chạy ra lấy hai chai nước lọc, thấy cô đang vịn vẹo

ngoài hành lang, khua tay múa chân loạn xạ. Hấn cười nhẹ, đi đến gần, đưa chai nước cho cô:

- Họp mệt rồi, uống chút nước đi.

Hàn Thiếu Vy ngược lên, nhìn thấy tên thần kinh không thèm chấp, định quay đi. Dương Hàn Phong đã kịp thời giữ lại:

- Mấy ngày qua chỉ là sự nhầm lẫn nhỏ. Đã làm phiền cô rồi, thật xin lỗi.

Hàn Thiếu Vy vẫn giữ cái tính dễ dãi như trước kia, thấy thái độ thành khẩn của hấn mà quên đề phòng, cầm lấy chai nước, nhìn hấn:

- Nếu anh đã nhận ra được thì tốt rồi, tôi cũng không tính toán với anh.

- Thật tốt, cảm ơn cô. - Bao năm rồi hấn mới thốt ra được một câu cảm thán, trước kia mọi lời nói đều là cầu trần thuật, không chút cảm xúc nào.

Hàn Thiếu Vy hơi choáng váng trong nụ cười của hấn. Tên này khi cười...đẹp thật.

Khi không cười cũng đẹp nữa...

Suy nghĩ vớ vẫn suy nghĩ vớ vẫn! Cô lắc đầu để những ý nghĩ trong đầu rơi ra ngoài. Ho khan một cái, nói với hấn:

- Ừm...vậy vào họp tiếp thôi.

Dương Hàn Phong nhướn mày, gật gật rồi lại cười, nụ cười này sao cô thấy dịu dàng chết đi được.

Ngại!

*

Cuộc họp kết thúc, mọi người rời bàn họp ra ngoài. Dự án trang sức này khá lớn, vốn đầu tư cũng rất khủng. Với con mắt thẩm mỹ của Hàn Thiếu Nghi thì những mẫu cũ của Nhật Minh không lọt vào mắt. Anh rất kén chọn, cả buổi sáng mới lấy ra được một mẫu vừa ý.

Vừa ra đến cửa, chuông điện thoại của Hàn Thiếu Vy reo lên. Dương Hàn Phong cũng bị tiếng chuông gây chú ý, dừng chân lại hóng hớt. Cô mở điện thoại, vô thức cười tươi khi nhìn thấy tên của Lâm Dương.

Dương Hàn Phong nghĩ, vừa mở điện thoại ra đã cười vui như thế, là ai không biết!

- Oi. - Cô trả lời điện thoại với một giọng nói ngọt không tương.

Dương Hàn Phong lại nghĩ, đáp lại bằng cái giọng ngọt ngào như thế, là ai không biết!

Hàn Thiếu Vy có thói quen bật loa ngoài khi nói chuyện, cho nên giọng của Lâm Dương nhanh chóng truyền được sang tai của Dương Hàn Phong:

- Tan làm chưa?

- Đúng lúc vừa tan xong. - Hàn Thiếu Vy cười vui vẻ.

Dương Hàn Phong lại bĩu môi nghĩ, quan tâm nhau như vậy, hấn mối quan hệ cũng chẳng bình thường, là ai không biết!

Lâm Dương dựa vào tường, nhìn xuống thành phố rộng lớn đầy xe cộ, nói vào điện thoại:

- Dự án sắp xong rồi, về với cậu sớm thôi.

- Thật không? Uuuu mau về đi, nhớ cậu lắm rồi. - Hàn Thiếu Vy nhõng nhẽo, lại làm tâm trạng Dương Hàn Phong xuống cấp trầm trọng.

Hừ! Trán Dương Hàn Phong nổi rõ ba vạch đen.

Trước kia cô còn chưa từng nói “Nhớ anh lắm rồi” với hấn cơ! Bây giờ lại leo nhèo nhõng nhõng nói nhớ nhưng một thẳng phát phơ cả lơ nào đó.

Tiếng cười nghe mà phát ghét của Lâm Dương truyền đến tai hấn, lại từ tốn dỗ dành Hàn Thiếu Vy:

- Vài ngày nữa thôi.

- Về sớm đấy.

- Tan làm xong đi ăn gì đi, sáng thế nào cũng chưa ăn gì đúng không, bây giờ ăn bù đi.

- Thực ra tôi cũng không thấy đói.

- Ăn đi, lúc về mà thấy tong teo đi tí nào là chết với tôi đấy.

- Biết rồi!! - Cô lại cười.

- Ăn đi đấy, tôi cúp máy đây.

Hàn Thiếu Vy cười cười thả điện thoại vào trong túi xách, ngược lên thì thấy khuôn mặt chây ra như bánh đúc của Dương Hàn Phong. Hấn cục súc hỏi:

- Ai vậy? Người yêu cô hả?

- Không phải. - Cô căng mắt khi thấy thái độ bất bình thường của Dương Hàn Phong.

- Nói chuyện thân mật như vậy...

- Chúng tôi toàn thể. - Cô cười rồi bước đi thẳng, mặc kệ tên mặt đen phía sau. Cô vẫn rất nhớ lời dặn của Lâm Dương, tuyệt đối không được tiếp xúc quá nhiều với người kia.

Dương Hàn Phong đứng im một lúc, thấy Hàn Thiếu Vy đi khá xa rồi mới lớn giọng gọi:

- Hàn Thiếu Vy, tôi có thể mời cô ăn bữa trưa được không? Có vài chỗ trong bản thiết kế tôi muốn góp với cô một chút.

Cô ngo ngác quay đầu lại, cười xuê xòa:

- Chuyện đó...anh trực tiếp trao đổi với anh tôi sẽ tiện hơn.

- Như vậy thật không phải lắm. - Dương Hàn Phong ái ngại.

- Hay là...ngày mai trong cuộc họp tôi sẽ đề cập đến vấn đề này để anh trao đổi với anh ấy cho tiện. Vậy nhé, chào anh.

Hàn Thiếu Vy ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi công ty, Hàn Thiếu Nghi đợi rõ lâu, nhăn mặt hỏi em gái:

- Em làm gì lâu thế?

- Em...nghe điện thoại.

Anh gắt đầu:

- Về nhà thôi.

Cô trèo vào trong xe, Dương Hàn Phong đứng trên bậc cửa, vẫy vẫy tay chào. Tim Hàn Thiếu Vy bỗng đập thình thịch. Cô ngại ngùng quay mặt vào trong, thờ một hồi.

Hàn Thiếu Nghi không phải không nhận ra ý đồ gì từ phía Dương Hàn Phong. Anh nhìn về phía chàng trai đang vẫy tay, lại nhìn cô em gái, trêu chọc:

- Anh chàng kia...không phải có ý gì với em đó chứ?

- Đâu có! - Hàn Thiếu Vy nhanh chóng trả lời.

- Sao em chắc chắn như vậy? - Mắt Hàn Thiếu Nghi tỏ rõ ý cười.

- Chắc là do em giống với người quen của anh ta. Mấy hôm trước còn dính ninh em là Vy Khánh nào đó mà.

Hàn Thiếu Nghi đã thu lại vẻ trêu đùa. Anh trầm ngâm thu người lại, nói:

- Vậy à...

Cô gật gật, im lặng một lúc sau, Hàn Thiếu Nghi mới quay sang, nắm chặt hai vai cô:

- Sao em có thể là người khác được chứ, đúng không?

- Tất nhiên, em gái của anh là duy nhất trên đời này cơ mà! - Cô cười tít mắt.

Hàn Thiếu Nghi dịu dàng xoa đầu em. Đôi mắt ánh lên một nỗi lo lắng không tên. Anh cũng chẳng hiểu vì sao anh lại lo lắng như thế, tự nhiên lại cảm thấy đề cô về đây là một sai lầm.

Lại là VinZy đây, hôm nay tớ lại xuất hiện ở cuối chương để tâm sự cùng bạn đọc.

Dạo này nhiều bạn phản ánh tác giả lâu ra chương quá, và đúng thật là như thế. Một phần là vì lịch học hơi căng, còn một phần là do tớ...lười. Vậy nên tránh để các bạn chờ đợi mà không biết bao giờ có chương mới thì tớ lên lịch up truyện nhé. Chương mới sẽ có vào tối thứ sáu hàng tuần, rất rất mong các bạn sẽ tiếp tục theo dõi và ủng hộ truyện! □

Lí do ra chương lâu phần lớn thuộc hai lí do trên, chính chính lại không phải tỏ hèn hò quên đọc giả đâu nha:v Không biết ai lại đoán mò thế, có tiếng mà chẳng có miếng gì cả:v

Tạm biệt, hẹn gặp lại vào thứ sáu hàng tuần nhé!3

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Canh cá

Hàn Thiếu Vy cứ tưởng công việc hợp tác với Nhật Minh sẽ không có trục trặc gì, thuận buồm xuôi gió, cô chỉ cần nhón nhơ ngày ngày đến rồi lại về. Nhưng chỉ đến ngày thứ bảy thì rắc rối đã xảy ra.

Mục tiêu ra mắt của Nhật Minh gồm ba mẫu trang sức, mà qua một tuần rồi mới chọn ra được một mẫu. Kế hoạch lần này là bùng phá một vụ trong giới, làm ra một sản phẩm để đời. Vừa nghe tin ông lão tổ nghề trạm ngọc chuẩn bị chuyển đi nơi khác, tuyên bố giải nghệ, Minh Khang đã rối rít cả lên.

Hàn Thiếu Nghi nghe được tin, suy nghĩ một lúc rồi tặc lưỡi:

- Hai mẫu còn lại sẽ phải đi tìm Lý Hùng, nhưng ông ấy đã từ chối thiết kế trang sức từ rất nhiều năm nay, nơi ở còn hẻo lánh. Khó mà tìm được trong ít ngày.

Minh Khang nói tiếp:

- Vòng ngọc lần này không thể thiếu Tôn Kiệt, ông ấy chỉ vài ngày nữa sẽ chuyển đi nơi khác, chúng ta cũng phải nhanh chóng đi tìm ông ta. Hai việc không thể chậm trễ được.

Dương Hàn Phong ngồi nghe, sớm hiểu được tình thế, nhìn Hàn Thiếu Nghi:

- Chúng ta không thể để lỡ một trong hai người đó, tức là không thể tìm Lý Hùng rồi mới quay về tìm Tôn Kiệt và ngược lại?

- Đúng vậy, đều không thể chậm trễ. - Hàn Thiếu Nghi nói.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Dương Hàn Phong, hần mỉm cười:

- Tôi có ý này, không biết..

- Cậu nói đi.

- Bây giờ bốn người chúng ta chia làm hai, hai người tìm Lý Hùng bàn việc thiết kế trang sức, hai người tìm Tôn Kiệt nắm ni ông ta trạm miếng ngọc này, như vậy mọi việc đều có thể giải quyết.

Minh Khang nhìn Dương Hàn Phong, quả là cao tay, vừa muốn giải quyết chuyện công ty vừa muốn giải quyết cả chuyện tư. Không hổ danh trùm của Nhật Hàn.

- Tôi nghĩ ý kiến này không tệ. - Minh Khang gật đầu.

Hàn Thiếu Nghi cân nhắc một lúc, sau đó nhìn cô em gái đang căng mắt lắng nghe:

- Tiểu Vy, em nghĩ thế nào?

- Dạ? Em nghĩ cũng được. - Cô biết khi Hàn Thiếu Nghi hỏi như thế này thì anh đã khá hài lòng, chỉ hỏi thêm cho yên tâm thôi.

Hàn Thiếu Nghi thờ ắt ra, hai bàn tay đan vào nhau, đập nhẹ xuống mặt bàn:

- Vậy chúng ta chia người đi. Minh Khang, anh nghĩ nên phân chia thế nào cho hợp lý?

- Tôi nghĩ...việc tìm kiếm và thuyết phục người đã giải nghệ như Lý Hùng sẽ khó khăn hơn. Chúng ta là đại diện hai tập đoàn nên đi cùng để dễ trao đổi. Còn việc của Tôn Kiệt thì tôi nghĩ để trợ lý của chúng ta đi cùng nhau cũng không có vấn đề gì đâu.

Hàn Thiếu Nghi liên tục rung rung ngón tay tưởng như gõ trên mặt bàn, anh vô cùng lo lắng nếu cô em gái của mình không ở bên cạnh.

- Có thể để Tiểu Vy và tôi đi tìm Lý Hùng không? - Hàn Thiếu Nghi đề nghị. Anh thực sự không yên tâm nếu để cô rời khỏi anh nửa bước.

- Vậy...không tiện lắm thì phải, tôi nghĩ nếu mỗi chuyến có cả hai người của hai tập đoàn sẽ dễ trao đổi và quyết định hơn. Với lại đường đi hiểm trở, trợ lý của anh còn là con gái, sẽ rất nguy hiểm. - Minh Khang ra ý kiến.

- Đúng vậy. - Dương Hàn Phong thêm vào.

Hàn Thiếu Nghi ái ngại nhìn em gái, rồi lại kín đáo liếc Dương Hàn Phong. Trong lòng vẫn không yên, Hàn Thiếu Nghi lại tiếp tục thỏa thuận:

- Hay để tôi đi với trợ lý của anh, còn Tiểu Vy đi cùng anh, vậy có được không?

Minh Khang e dè nhìn Dương Hàn Phong, thấy ánh mắt hần lóe lên những tia lạnh băng, chân tay luống cuống, anh ậm ực:

- Anh biết đấy, tôi là người đã có vợ. Tiểu thư đây là người độc thân, nếu tôi đi cùng cô ấy, lại còn mất mấy ngày, tôi sợ vợ tôi sẽ không vui.

Dương Hàn Phong thấy “anh vợ” có vẻ chẳng thích mình cho lắm, mới buồn buồn bảo:

- Hàn thiếu gia, anh không cần mất lòng tin với tôi như vậy đâu.

Hàn Thiếu Nghi hết cách, đành đồng ý để Hàn Thiếu Vy đi cùng Dương Hàn Phong đi tìm Tôn Kiệt. Cô tuy không mấy vui vẻ nhưng đây là vì công việc, không thể để việc tư làm hỏng việc công.

Trưa hôm đó, ở nhà Dương Hàn Phong, hội anh em cây khế nhồi tùm tùm lại nói chuyện với nhau. Minh Khang đề cập đến vấn đề này, Dương Hàn Phong chỉ cười, chậm rãi nói:

- Em ấy không nhớ ra tao cũng tốt, còn hơn để em ấy nhớ những kỉ ức không vui đó. Tao quyết định sẽ theo đuổi Vy Khánh lần nữa.

Hạo Thiên chế giễu:

- Có được không đấy, người ta giờ là thiên kim tiểu thư, con gái duy nhất của một dòng tộc nổi tiếng. Lại có anh trai mệnh danh là CEO hoàn hảo nhất thế giới, lại có “bạn trai tin đồn” là ông hoàng thiết kế thời trang, ăn mà dễ à?

- Mày nghĩ tao là ai? - Dương Hàn Phong điệu bộ không lo lắng gì, vênh vảo hỏi.

- Mặc kệ mày có là chủ của tập đoàn đứng TOP trong nước đi chăng nữa, bây giờ mày cũng chỉ tiếp cận em ấy với thân phận trợ lý giám đốc thôi.

Ánh mắt nhìn Hạo Thiên của hần trở nên sắc lạnh, vút tò tap chí xuống đất, chẳng nói chẳng rằng bước lên phòng.

Lâm Dương thông báo tầm một tuần nữa sẽ về Việt Nam, Hàn Thiếu Vy vui đến nỗi nhảy cẫng lên. Dù gì việc đi tìm Tôn Kiệt cùng lắm là mất ba ngày, còn dư thời gian để đón cậu về.

Biết Lâm Dương sẽ không thích cô quá gần Dương Hàn Phong, Hàn Thiếu Vy không hề nói cho cậu biết.

Ba ngày sau..

Nơi ở của Tôn Kiệt là một trang trại nhỏ ngoại thành. Phải băng qua một cánh đồng lúa mì lớn mới có thể đến. Ông là người thích sống ẩn dật, trước kia từng vô cùng nổi tiếng là bàn

tay vàng của làng trạm ngọc. Mọi công ty đá quý đều sẵn đón ông như mình tinh lớn, nhưng chỉ khi có một mẫu ngọc ưng mắt thì ông mới đồng ý hợp tác.

Trong tay Hàn Thiếu Vy là bản thiết kế mặt dây chuyền bằng ngọc quý ngàn năm, từng đường vân trên miếng ngọc này đều tinh tế xếp thành hình bông tuyết. Dương Hàn Phong lần đầu tiên được ngồi cạnh Hàn Thiếu Vy sau bảy năm thì sướng run cả người. Cả đường đi, hân ngời im như tượng, thẳng lưng. Còn cô được nửa đường đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

- Hàn Thiếu Vy, có thể hỏi cô một số chuyện được không? - Dương Hàn Phong bình tĩnh lại, hỏi.

- Được. - Hàn Thiếu Vy gà gật lắc lư.

- Ủm...cô sống ở đâu của Trung Quốc vậy?

- Thượng Hải.

- Cô vừa tốt nghiệp đại học đúng không? Đại học gì vậy?

- Fudan - Shanghai.

-Ồ...cô giỏi hơn tôi nghĩ đấy.

- Ủm.

Dương Hàn Phong không biết phải nói gì nữa, Hàn Thiếu Vy cứ muốn cắt đuôi cuộc trò chuyện của hắn. Hắn tự nghĩ nhin nhạt nhẽo không chịu được.

Ngập ngừng một lúc nữa, hắn chơi lớn, lại tiếp tục quấy rối giấc ngủ gật của cô:

- Cô từng yêu đương chưa?

- Chưa từng.

- Thật sao? - Tim hắn đang run lên bần bật.

- Thật. Và tôi nghĩ mình không hợp với chuyện yêu đương.

- Tại sao?

- Anh có biết Lâm Dương không? - Hàn Thiếu Vy mắt long lanh nhìn hắn.

Tim Dương Hàn Phong đập loạn cả lên, đỏ mặt bùng bùng:

- Biết sơ sơ.

- Đây này. - Cô vui vẻ lấy điện thoại ra, mở khóa, khoe với hắn màn hình nền là ảnh cô và Lâm Dương vui vẻ tạo dáng chụp ảnh. Dương Hàn Phong tức nghẹn cổ. Lâm Thiên Khánh, không ngờ một lần nữa được vinh dự gặp lại cậu.

- Cô yêu cậu ta à?

- Bị điên, chỉ là tôi cảm thấy có lẽ cậu ấy à người tốt với tôi nhất thế giới rồi mà tôi còn không chút động tâm, nên chắc không hợp với yêu đương cho lắm. Và lại anh tôi cũng không muốn gả em gái.

Dương Hàn Phong thờ phào. Lại nhìn Hàn Thiếu Vy, cảm thấy đáng về cổ chống đỡ với cơn buồn ngủ này vô cùng đáng yêu.

- Cô buồn ngủ à?

- Không có.

- Đường còn xa lắm, cô cứ ngủ một giấc đi.

Hàn Thiếu Vy không nói gì, mắt vẫn dính lại với nhau.

- Không cần, tôi còn tỉnh lắm.

Năm phút sau, Hàn Thiếu Vy đã hoàn toàn gục trên vai Dương Hàn Phong. Mũi hắn nờ to bằng bông hoa loa kèn, ngửi hương thơm trên mái tóc của cô. Trông hắn chẳng khác mấy tên biến thái là bao. Nếu Hàn Thiếu Vy tỉnh dậy bây giờ chắc chắn sẽ cho hắn một trận, tãi xế nhìn từ gương chiếu hậu, thầm nghĩ “đồ không có liêm sỉ”.

Mọi người đã đến cánh đồng lúa mì được mười lăm phút, Hàn Thiếu Vy vẫn chưa tỉnh hẳn. Cô vẫn gà gật gật dựa vào Dương Hàn Phong, hắn cũng không có ý định gọi cô dậy. Cô cứ ngủ trên vai hắn mãi thì càng tốt.Cục bông này khi ngủ còn chảy dãi, đúng là đồ trẻ con.

Có lẽ cảm thấy ngủ đã đủ rồi, Hàn Thiếu Vy mới mắt nhắm mắt mở nhìn ra, bên ngoài nắng đã xuống đến nửa lưng núi. Chiều tối rồi còn chưa đến nơi, cô thấy mình quá đúng khi đánh một giấc ngủ ngon như thế này. Chỉ là tỉnh dậy thấy miệng cô nhả ra một con suối nhỏ, xém nữa là dấy vào áo của Dương Hàn Phong. Trưa không ăn cơm, bụng cô đã kêu lên những tiếng ọc ọc rất có duyên. Có ngượng đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mặt Dương Hàn Phong.

Hắn lẩm bẩm “Không cần ngại đâu, trước đây em còn nhiều hành động có duyên hơn nhiều”.

Xuống xe, xung quanh bao phủ bởi một màu vàng dịu của lúa mì. Cánh đồng rộng đến nỗi con nai chạy còn mỏi chân, trong tầm nhìn của Hàn Thiếu Vy thì không thấy một căn nhà nào cả.

Dương Hàn Phong mở điện thoại xem định vị, ở bán kính 1km đó lại không có một căn nhà nào, ra phía ngoài mới có một quán ăn bình dân.

Chỉ một và duy nhất.

Mặt Trời đã xuống núi hẳn, nắng đã tắt nhường chỗ cho những làn gió chiều mát rượi. Hàn Thiếu Vy tung tăng chạy khắp nơi, hưởng thụ không khí mát lành dễ thở này. Con đoi đường

như cũng được xoa dịu đi đôi chút.

Con đường đến quán ăn rất nhỏ, ô tô không thể nào lách vào được. Dương Hàn Phong cất điện thoại, cười nhẹ nhìn Hàn Thiếu Vy đang nhảy chân sáo trên bờ ruộng. Hấn nói lớn:

- Hàn Thiếu Vy, chúng ta đi ăn cơm!

- Ở đâu? - Hàn Thiếu Vy cách Dương Hàn Phong khá xa, để hấn nghe rõ được cô phải hét rất lớn.

Dương Hàn Phong dùng động tác chỉ chỉ về con đường phía trước. Trời đã ngả màu tím, con đường nhỏ hẹp kia chỉ còn một chút ánh sáng, đủ để nhìn thấy đường.

Hàn Thiếu Vy chạy lại phía hấn. Dương Hàn Phong cười, xoa xoa đầu cô:

- Thích ăn canh cá không?

- Thích.

- Vậy chúng ta đi ăn.

- Đi bộ á? - Cô ái ngại.

- Không, đi xe đạp.

Dương Hàn Phong bí mật lúi lút cốp xe ô tô ra một chiếc xe đạp màu vàng. Hàn Thiếu Vy vừa nhìn thấy đã kêu lên:

- Wuuoo, anh còn đem theo xe đạp nữa á?

- Tiện tay thôi. - Thực ra hấn đã thức cả một đêm tìm hiểu về lộ trình này, cũng thận trọng chuẩn bị từ lâu rồi.

- Rồi giờ sao? - Hàn Thiếu Vy nhìn chiếc xe đạp, lại nhìn hấn.

- Chẳng lẽ em dèo tôi? - Dương Hàn Phong bật cười.

- Tôi nghĩ cũng có thể lắm, nhìn anh như thế này...có nổi không đấy?

- Gì chứ xe đạp đối với Dương Hàn Phong tôi thì không thành vấn đề.

- Tin tưởng lắm mới giao mạng sống của tôi cho anh đấy. - Hàn Thiếu Vy đùa, hôm nay tâm trạng cô rất tốt.

Dương Hàn Phong leo lên trước, quay lại nói:

- Lên xe đi.

- Ngã bắt đền anh. - Vừa nói Hàn Thiếu Vy vừa trèo lên yên sau của xe đạp.

- OK chưa?

- Okk!

- Xuất phát!!! - Dương Hàn Phong cười tươi đạp chân, chiếc xe tiến về phía trước với tốc độ ban đầu khá ổn định.

Không khí trong lành, gió mát lạnh, tiếng côn trùng kêu rả rích trong các tán lá. Hai người một nam một nữ dèo nhau trên xe đạp. Mặt Trăng đã dần rõ hơn, lặng lẽ dõi theo hai người họ. Hàn Thiếu Vy vui mừng hát một bài đồng dao bằng tiếng Trung:

- Ta đứng trên lầu ngắm phong cảnh

Ánh mắt xuân thu chạm phải chàng

Phong cảnh tầm thường cũng hóa long lanh.

Dương Hàn Phong với vốn tiếng Trung lừng lững của mình cũng hiểu được tám chín phần, cười cười quay lại nhìn:

- Thích hát nữa à?

- Đam mê đấy. - Hàn Thiếu Vy cười khanh khách. - Mặc dù tôi biết là tôi hát rất kinh khủng.

- Đâu có, tôi thấy hay mà.

Hàn Thiếu Vy lại cười:

- Lần đầu tiên có người khen tôi hát hay đấy, đừng dối lòng nữa anh trai ạ.

- Haha, em nên cảm thấy mừng đi, xung quanh em toàn người trung thực.

Nhận ra ý đồ chọc ngoáy của Dương Hàn Phong, Hàn Thiếu Vy dờ cười dờ mếu giỡn đánh đạch trên xe:

- Anh dám cười tôi, dám chê tôi!

- Em bảo không dối lòng nữa cơ mà? - Dương Hàn Phong cười ha ha.

- Tôi nói thế mà anh tin thật à? Đồ EQ không bằng con kiến!

Bánh xe đạp dừng trước cửa một quán bình dân, có lẽ nơi này quá heo hút, cũng chẳng mấy ai lui tới nên quán vắng tanh. Hàn Thiếu Vy xuống xe, vén tấm rèm mỏng ngó vào trong, một bà lão bước ra, cô chỉ kịp chào hỏi, ngay lập tức bà lão vui mừng nói:

- Cháu gái, cháu muốn ăn gì?

Hàn Thiếu Vy ngoái lại nhìn Dương Hàn Phong, hắn dựa xe đạp ngoài cửa, cũng nhanh chóng thò mặt vào, trung nộ cười giả nai ra:

- Cháu chào bà, ở đây có canh cá không ạ?

- Có chứ, có chứ. Hai đứa vào đây.

Hai người bước vào trong quán, một mùi hương dịu dịu của một loài hoa lạ nào đó phả ra khắp không gian. Ánh đèn đủ sáng để nhìn rõ thức ăn và người đối diện.

Hàn Thiếu Vy mở to mắt nhìn bát canh cá to đứng trước mặt.

Dương Hàn Phong lễ phép gật đầu cảm ơn bà lão chủ quán, sau đó bình tĩnh múc một bát canh lớn cho cô.

- Còn muốn ăn gì nữa không?

- Thế này còn chưa đủ no lăn ra à? - Hàn Thiếu Vy tròn mắt, bát canh cá lớn như vậy...

Hắn chỉ cười, nhưng chả hiểu làm sao lại gọi thêm vài món nữa. Chủ quán là hai vợ chồng già, nghe khách gọi thêm thì lại lật đật cùng nhau đi nấu nướng.

Hàn Thiếu Vy lấy thìa con múc một ít canh, thổi phù phù rồi đưa lên miệng.

Ồi mẹ ơi...

Ngon vãi!

Thế là cô cứ xì xầm vừa ăn vừa uống canh cá. Chén canh đã sạch bay, ngẩng đầu lên định làm bát nữa thì nhìn thấy Dương Hàn Phong này giờ còn chưa động đũa.

- Sao anh không ăn đi? Không thích à?

- Không có, chỉ là nhìn em ăn rất thích mắt. - Đôi mắt hắn cong lên ý cười.

- Xì, còn không ăn tôi ăn hết đấy. - Máy giờ rồi còn giữ giá, đói muốn chết mà cứ ngồi đấy thì tí nữa xương cá cũng chẳng có mà ăn!

Dương Hàn Phong cười cười lắc đầu, sau đó mới uống một ngụm canh.

- Ừmmm, cũng không tồi. - Hắn thản nhiên bình luận.

- Ngon muốn chết! - Hàn Thiếu Vy vừa gặm gặm đầu cá vừa nói.

- Em có biết ý nghĩa của canh cá là gì không? - Vừa ăn Dương Hàn Phong vừa hỏi.

- Là gì? Ăn ngon vãi à? Haha. - Hàn Thiếu Vy cười.

- Là sự hòa quyện.

Không hiểu sao mà hai tai cô bắt gặp lại đồ ửng lên.

Hai vợ chồng chủ quán lại đem ra thêm vài đĩa rau cùng thịt nữa, ra hiệu chúc hai người ngon miệng. Hàn Thiếu Vy cười tít mắt đáp lại, đầu gật gật liên tục:

- Đồ ăn rất ngon ạ!

Sau một hồi đánh chén lem nhem hết cả mặt, Hàn Thiếu Vy ăn đến toát cả mồ hôi. Dương Hàn Phong chắc cũng đã no, mặt trắng đã lên cao rồi, trời đã tối hẳn.

- Cho cháu tính tiền ạ.

Bà lão chủ quán vui vẻ:

- Trăm hai cháu ạ.

Hàn Thiếu Vy nghe giả mà hồn xiêu phách lạc.

Nãy giờ cô ăn no gần chết, tưởng như nuốt cả thế giới vào bụng, mà mới có từng ấy tiền.

Vừa bỏ vừa ngon vừa rẻ. Sau này cô muốn ăn ở đây dài dài...

Trả tiền xong, Dương Hàn Phong thấy trời đã tối, con đường toàn đồng ruộng chẳng có lấy một cái đèn. Hắn bèn hỏi:

- Bà ơi, xung quanh đây có nhà trọ nào không ạ?

- Nhà trọ à? Không có đâu. Ở đây heo hút như thế, xây nhà trọ cho ai ở chứ! - Bà lão cười.

Dương Hàn Phong hoang mang nhìn Hàn Thiếu Vy, cô còn hoang mang hơn cả hắn. Chẳng lẽ lát nữa phải ra đồng ngủ à?

- Ở trên lầu còn một phòng trống nữa, nếu hai người không chê có thể ở đây một đêm. - Bà lão tốt bụng đề xuất.

Hàn Thiếu Vy trầm ngâm nghĩ, có mỗi một phòng, tức là cô và tên kia phải ở chung. Nhìn hắn cô chả thấy cảm giác an toàn ở đâu.

Nhưng mà so với việc phải ngủ ngoài đồng thế kia, thì ngủ chung một phòng với Dương Hàn Phong có lẽ còn tốt hơn nhiều.

- Dạ được ạ.

Dương Hàn Phong cười thâm trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Mong em tha thứ

Trên lầu là một căn phòng khá nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Có giường, quạt, một cái bóng đèn vàng sương sương và một bộ bàn ghế gỗ nhỏ. Hàn Thiếu Vy trước khi lên đây đã đi tắm, mọi đồ đạc của cô đều nhờ Dương Hàn Phong xách lên hộ.

Nhìn cảnh vật này, Dương Hàn Phong không khỏi nhớ đến tám năm trước, cô và hắn cùng từng qua đêm như thế này khi đi tìm ông lão hoa bách hợp. Chỉ là trời hôm nay không mưa, rất thoáng đãng, giữa nơi đồng ruộng rộng lớn này gió vừa to vừa mát. Phía cửa sổ nhỏ, cành cây rủ xuống vừa hay treo mặt trăng lên như một ngọn đèn điện sáng nhất.

Thời tiết như thế này chỉ muốn cùng cô uống trà ngắm trăng, sau đó ôm cô ngủ đến sáng.

Hàn Thiếu Vy đã tắm xong, cô mặc một chiếc đầm ngủ kiểu dáng barbie khá thoải mái. Tay cầm khăn mềm lau mái tóc hạt dẻ xỏa xuống. Dương Hàn Phong cảm tưởng hoàn cảnh này giống như hai vợ chồng mới cưới...

- Anh ngắn ra đây làm gì? - Hàn Thiếu Vy khinh thường nhìn hắn. - Mau đi tắm đi, lặn lội cả ngày định cứ thế đi ngủ hay gì?

- Bây giờ đi. - Hắn vợ vội bộ đồ ngủ trong vali, chạy cong đít xuống dưới lầu. Nếu ở đây thêm, hắn sợ sẽ không kiềm chế nổi.

Hàn Thiếu Vy thấy hắn đã đi khuất mới lấy điện thoại ra. May mắn ở đây lại có sóng, không những thế điện thoại cô vẫn còn 4G. Trước tiên phải gọi cho vị đại ca của cô để anh an tâm đã.

- Quậy? - Hàn Thiếu Nghi hình như không nhìn màn hình mà đã bắt máy, giọng điệu phớt lờ.

- Cua cuaaaa! - Hàn Thiếu Vy lăn ra nhõng nhẽo, lập tức Hàn Thiếu Nghi đang từ một con hồ gặm gù bỗng trở thành chú cừu nhỏ khả ái.

- Ui em gái, sao từ chiều đến giờ anh không liên lạc được cho em vậy? Bây giờ mới gọi lại có phải hơi muộn không?

- Chiều chắc là em ngủ gật, còn này thì em đi ăn cơm, không đem theo hành lý. - Hàn Thiếu Vy thật thà kể hết những việc cô làm từ sáng đến giờ cho vị đại ca nào đó nghe.

- Ừm ừm, được đấy. Mà tên trợ lý đấy có làm gì em không?

- Anh ta á, anh ta mà dám làm gì em à? Thực ra thấy con người này cũng không hẳn là khó chịu, tiếp xúc một chút thấy không đáng ghét cho lắm. - Hàn Thiếu Vy gật gật đầu đi đi lại lại trong phòng, ngắm nghía. Ủ, qua ngày hôm nay thì cô có thiện cảm với Dương Hàn Phong hơn nhiều rồi.

Hàn Thiếu Nghi thở phào yên tâm, sau đó bắt đầu than vãn:

- Vậy thì tốt, em biết không, bây giờ bọn anh vẫn lang tha lang thang trong cái nơi ruộng núi xen kẽ đây này. May mà có đem theo chút đồ ăn. Còn phải ngủ dưới gốc cây, muỗi cắn anh chết đến nơi rồi.

Hàn Thiếu Vy cố nín cười:

- Hai người trải chăn ngủ dưới đây á? Khụ khụ...khó nháy, hôm nay tạo nỡ bọn em cũng ra đồng ngủ, may sao lại tìm được chỗ ở, cũng không tệ.

- Tên kia ngủ ở đâu?

- Hắn ta...em không biết. - Biết chắc là anh cô sẽ làm loạn lên nếu biết tên kia và cô ngủ chung phòng, dù biết là bất đắc dĩ nên Hàn Thiếu Vy giấu nhem việc ở cùng Dương Hàn Phong.

Hàn Thiếu Nghi đã yên tâm, bên kia đầu dây truyền đến tiếng hỏi thúc cùng tiếng ho sặc sụa của Minh Khang:

- Hàn Thiếu Nghi, đồ ăn đã chín rồi này, lại đây ăn thôi!

- Ok ok đợi tôi lát. - Anh quay sang nói với Minh Khang rồi nói nhỏ. - Thôi anh đi ăn cơm đây, em ngủ sớm đi. Chăm sóc tốt cho bản thân đừng để bị ốm.

- Dạ.

Lúc Hàn Thiếu Vy ngắt điện thoại cũng là lúc Dương Hàn Phong lù lù xuất hiện. Hắn mặc mỗi chiếc áo tắm màu xám, chắc do cơ thể vẫn ướt nên chiếc áo chỗ chỗ lại dính sát vào người. Hàn Thiếu Vy cô thật không dám nhìn.

- Anh ăn mặc kiểu đấy mà coi được à? - Cô lấy hai tay bịt mắt.

- Không mà, áo này khá rộng, chỉ là nước làm nó hơi dính vào người thôi. Lát nữa nó sẽ tự phồng ra.

Hắn lững thững bước đến góc phòng, ngồi dựa lưng vào đấy. Hàn Thiếu Vy ngồi trên giường, mắt vẫn không dám nhìn về phía Dương Hàn Phong.

- Sao cô cứ nhìn đi đâu đâu thế?

- Tôi...tôi ngắm sao.

- Trên trần nhà có sao à? - Hấn chăm chọc, cũng bắt chước cô ngó ngó lên.

- Anh...- Hàn Thiếu Vy tức giận phồng má, sau đó lòi điện thoại ra để giải nguy. Bây giờ nhiều cũng chỉ tám tám giờ tối, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Dương Hàn Phong trầm ngâm nghĩ lại, haizz, được ở cạnh người yêu mà không làm gì được, thật quá khó chịu. Người kia đến một ánh mắt cũng chẳng cho hấn, có lẽ đã hoàn toàn xóa sổ hấn ra khỏi kí ức.

- Haizz...

Dương Hàn Phong bắt giấc thờ dài. Hàn Thiếu Vy khẽ đánh mắt về phía hấn, đặt điện thoại xuống, cô hỏi:

- Anh...sao thế?

- Nhớ lại chuyện cũ, nặng lòng một chút.

- Ồ...- Hàn Thiếu Vy gật gật đầu.

- Có muốn nghe không?

Cô ngạc nhiên:

- Anh muốn kể?

Dương Hàn Phong cười nhạt, vẫy tay:

- Xuống đây.

- Tôi ngồi đây anh cũng kể được mà.

Hấn nhìn cô, lắc đầu rồi lòi trong vali một đồng hồ ăn vặt.

- Xuống không?

- Xuống!

Ba giây sau, Hàn Thiếu Vy đã nhảy tọt xuống cạnh hấn. Vừa ăn vừa nghe kể chuyện, trời lại mát mẻ như thế này, thật không có gì thoải mái hơn.

Dương Hàn Phong ngồi chống một chân lên, đặt tay lên rồi thờ dài. Hấn bắt đầu kể từ ngày hôm đó...

- Năm tôi 17 tuổi, tôi đã gặp cô ấy. Một cô gái rất đáng yêu, rất hay cười, mặc dù ban đầu cô ấy chẳng ưa gì tôi cả vì tôi luôn tìm cách bắt nạt.

- Ủ ù...- Hàn Thiếu Vy vừa nhai vừa gật đầu. Được đấy, tên này nhìn thế mà lại si tình ra phết.

- Haizz, vì một tai nạn nhỏ mà cô ấy đã chuyển vào nhà tôi sống. Cô ấy mắc chứng máu loãng, lại là nhóm máu hiếm nên nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Lông tơ trên người Hàn Thiếu Vy đồng loạt dựng đứng lên, ôi trời, sao lại giống cô vậy nhỉ?

- Thời gian chúng tôi bên nhau đủ lâu để tôi hiểu ra, tôi đã thích cô gái nhỏ này mất rồi, vượt qua bao nhiêu sóng gió, những cuộc cãi vã, những kẻ phá đám thì chúng tôi cũng đến được với nhau. Khoảng thời gian đó tôi thực sự hạnh phúc, đây cũng là thời gian vui vẻ nhất của tôi cho đến lúc này.

- ... - Hàn Thiếu Vy trầm ngâm suy nghĩ. - Vậy cô gái đó đâu rồi?

Dương Hàn Phong cười, nhìn về phía cửa sổ, chỉ vào ngôi sao sáng lấp lánh nhất, giọng khàn đi:

- Năm năm trước, mọi người đều cho rằng cô ấy đã hóa thành ngôi sao kia rồi. Cô ấy đã biến mất, hoàn toàn biến mất. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy cô ấy luôn bên cạnh tôi, luôn theo dõi tôi.

Hàn Thiếu Vy lặng người, trái tim cô đau nhói lên từng đợt. Không hiểu sao cô lại cảm thấy đau đớn như vậy.

- Tôi có thể nghe chuyện một chút không?

Hấn gật đầu.

- Tại sao cô ấy lại chết?

Câu hỏi như giáng một đòn chí mạng vào sâu trong tim của hấn, một sự thật mà bao nhiêu năm rồi hấn vẫn không dám đối diện.

- Là do tôi...

- Tại sao?

- Tôi là một thằng tồi tệ, cô nói xem, một tình yêu mà không có sự tin tưởng giản đơn nhất liệu có tồn tại?

- ... - Hàn Thiếu Vy khó hiểu nhìn Dương Hàn Phong, cổ họng cô nghẹn lại, cảm giác khó thở ập tới.

- Tôi đã chọn tin tưởng người thứ ba thay vì tin cô ấy, còn nói cô ấy vô cùng nặng lời. Đồ lỗi cho cô ấy đã đẩy người khác xuống cầu thang. Nói con người cô ấy độc ác, ích kỉ, thù đoạn, nói mà không để ý cô ấy đã tuyệt vọng thế nào...

Hàn Thiếu Vy lạnh run, bắt giấc mở miệng:

- “Anh tin em, nhưng anh tin những gì anh thấy hơn”.

Dương Hàn Phong giật mình nhìn sang, Hàn Thiếu Vy ngăn người, hai hàng nước mắt ướt đầm gò má. Chính cô cũng không kiểm soát được bản thân, không hiểu sao nghe chuyện này đầu óc cô lại mờ ra một thế giới mờ ảo, nhưng lời nói lại cứ văng vẳng bên tai. Giống như chính cô đã từng trải qua. Một khắc nào đó lại có cảm giác hận người đàn ông trước mặt đến sức cùng lực kiệt.

- Vy Khánh, em...- Dương Hàn Phong nhìn thấy cô khóc, không chịu được cũng khóc theo. Hắn ôm cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành:

- Đừng khóc, anh xin lỗi, đừng khóc.

Hàn Thiếu Vy giống như bị rút kiệt sức lực, dựa vào người hắn. Cô không muốn nghĩ thêm nữa, đầu đau như muốn tách ra làm đôi, cố nhắm mắt để kết thúc chuỗi âm thanh đầy kinh hoàng đó. Một lúc sau, trước mắt cô chỉ là một màu đen âm đạm, xung quanh cũng chỉ còn tiếng cơn trùng rả rích. Hàn Thiếu Vy mới vuốt tóc ngồi dậy, ho khan:

- Tôi xin lỗi, không hiểu sao tôi lại bị kích động mạnh như thế.

Dương Hàn Phong chỉ nhìn, Vy Khánh, em không nhớ ra, anh không biết nên vui hay nên buồn nữa.

- Có muốn nghe tiếp không?

- Có, tôi muốn biết lý do cô ấy chết.

- Vào đêm hôm ấy, trời mưa gió sấm chớp, tôi bỏ mặc cô ấy một mình, đưa người cũ đến bệnh viện vì định nhìn rằng cô ấy đã đẩy người ta xuống cầu thang. Chính đêm đó cũng là đêm tôi mất cô ấy, mãi mãi.

- Rốt cuộc là bị cái gì?

- Tôi trở về và phát hiện ra tất cả mọi chuyện đều do người tôi chọn để tin tưởng dần dựng lên để chia rẽ hai chúng tôi, cô có hiểu cảm giác hối hận không kịp đó không? Khi người ta đưa tin có một nữ sinh bị tai nạn đuối, toàn thân đã bị hủy hoại và xác định đó là cô ấy...

Hàn Thiếu Vy nhăn trán, quá hãi hùng, Dương Hàn Phong này vừa đáng hận vừa đáng thương, rốt cuộc cũng bị người ta che mắt để rồi hối hận không kịp.

Nói ra thì cũng lạ, rõ ràng chuyện này còn đau đớn hơn chuyện kia nhiều, thế mà cô lại chẳng có cảm giác gì mạnh, đầu óc vẫn rất minh mẫn để suy nghĩ.

Dương Hàn Phong dựa người ra phía sau, như vừa trút được nút thắt trong lòng. Mặt hắn tái mét.

- Cô nói đi, có phải tôi rất đáng hận không?

- Đáng hận.

- Nếu như cô ấy còn sống, bây giờ cô ấy có hận tôi không?

- Có hận.

- Tôi đã hối hận suốt bảy năm, yêu cô ấy bảy năm, nếu như tôi nói có thể tha thứ cho tôi không, cô nghĩ có thể không?

Hàn Thiếu Vy suy nghĩ, sau đó rời khỏi chỗ, leo lên giường:

- Có thể, nếu như cô gái đó còn rất rất yêu anh và có thể bao dung hết những lỗi lầm của anh. Thôi, đi ngủ. Ngày mai còn phải lên đường.

- Ngủ ngon. - Dương Hàn Phong nhẹ nhàng nói.

- Ừm.

Cả đêm đó Dương Hàn Phong áp ủ hi vọng được tha thứ. Hắn tin cô vẫn còn yêu hắn rất nhiều, chỉ là tạm thời chưa nhớ ra hắn là ai. Bảy năm qua hắn sống trong đau khổ dằn vặt, chẳng lẽ chưa đủ trả giá cho lỗi lầm năm xưa sao?

Nhưng hắn quên mất rằng, bên cạnh cô vẫn còn một Lâm Thiên Khánh hi sinh tất cả mà chưa từng được hỏi đáp.

*

Trưa hôm sau...

Hàn Thiếu Vy nói khản hết cả cổ:

- Ông xem, chỗ ngọc này chất lượng cực kỳ tốt, bản thiết kế cũng không tồi. Ông có thể giúp chúng tôi không?

Tôn Kiệt đắn đo nhìn miếng ngọc trước mặt, dường như vô cùng hoàn hảo khiến lòng yêu nghề của ông trĩu nặng. Bản thiết kế lại rất thú vị, ông cũng muốn làm một tác phẩm để đời trước kia giải nghệ ở ẩn.

- Được rồi, tôi sẽ nhận dự án này.

Lần đầu tiên Dương Hàn Phong thấy vẻ rạng rỡ hiện trên khuôn mặt Hàn Thiếu Vy. Cũng là lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào mắt hắn cười vui vẻ đến vậy. Vy Khánh, mong sau này em vẫn có thể cười như thế với anh.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Anh đáng chết

Về đến thành phố sau hai ngày lẩn lộn, Hàn Thiếu Vy vừa về đến căn hộ của mình đã lẩn quay ra nhà, giày dép bay mỗi thứ một phương. Nằm sấp mặt xuống nền nhà mát lạnh, cô làm nhảm

- Aaaaaa, cuối cùng cũng về được nhà rồi.

Rồi cứ thế ngủ một giấc dài đến sáng, không thèm ăn uống gì, cũng chẳng thèm thay quần áo.

Bảy giờ sáng hôm sau, Hàn Thiếu Nghi kéo vali, mở cửa phòng “cách” một cái. Anh suyt nữa thì hết hồn khi thấy một con sâu đo xám ngoét đang nằm bò giữa sàn. Cái đáng ngủ của cô em gái này của anh đúng là không thể chấp nhận được.

Hàn Thiếu Nghi cời giày, đá đá cô vài cái. Cô khẽ nhúc nhích rồi lại lẩn sang bên kia, ngủ tiếp.

Hàn Thiếu Nghi vừa buồn cười vừa xót xa, hẳn đây là lần đầu tiên cô phải chịu khổ cực như vậy.

Anh cúi xuống, bế cô lên. Hàn Thiếu Vy nhẹ bẫng, cô quá nhỏ bé so với người anh M90 của mình. Hàn Thiếu Nghi dễ dàng bế cô lên phòng, đặt vào giường, đắp chăn lại. Nhìn cục bông nhỏ của anh vẫn ngủ say mặc kệ mình bị vứt đi đâu, anh lại khẽ thờ hất ra. Việc khó khăn qua đi rồi, bảy giờ về sau sẽ toàn là thời gian rảnh rồi. Anh sẽ bù lại sau vậy.

Đóng cửa, rời khỏi phòng.

*

16:00 PM.

“Oapppppp”

Tiếng ngáp ngủ của một con sâu lười vang lên trong căn phòng nào đó. Ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng, dịu dàng đậu trên cửa sổ. Xung quanh vắng lặng, không chút âm thanh.

Điều này làm Hàn Thiếu Vy tự nhiên cảm thấy trống trải.

Nhận ra là mình đã ngủ nguyên một ngày rồi, tầm này hôm qua cô vừa về đến nhà, sau đó đánh một giấc đến tận bây giờ. Quần áo bẩn vẫn chưa thay ra.

Phải nhanh chóng vào phòng tắm.

Tắm xong, cô lật đặt mò xuống nhà tìm cái ăn, nhìn đói lâu thế, bụng cô đang đầu tranh đòi ăn quyết liệt.

Bỗng cô dừng lại

Hít hít hít...

Mùi này thật thơm quá đi...

Ngó vào trong nhà bếp, cái người cô gọi là anh trai đang loay hoay nấu nướng. Bất giác mỉm cười, được ăn đàng hoàng rồi, nếu không bây giờ cô cũng chỉ tìm mấy thứ lật vật ăn.

Trèo lại phòng, Hàn Thiếu Vy mở điện thoại lên. Thông báo 132 cuộc gọi nhớ, 78 tin nhắn đến từ Dương Hàn Phong.

Hàn Thiếu Vy nhàu mày, có chuyện gì mà gọi rát thế?

Gọi lại cho Dương Hàn Phong, ngay giây đầu tiên đã thấy hẳn bắt máy nhanh như chớp, và cũng nhanh như chớp, hẳn dồn dập hỏi:

- Này, cô có bị gì không đấy? Ôm hay liệt giường rồi? Sao không nghe điện thoại, tin nhắn cũng không xem?

- Tôi ngủ. - Cô chán nản nói.

- Ngủ đến tận giờ?

- Vânggggg. - Câu trả lời của cô nghe bất lực thật sự.

- Phù...tưởng làm sao chứ...

Dương Hàn Phong mới một ngày không gặp cô đã chịu không nổi, đột nhiên muốn dụ dỗ cô đến nhà ăn một bữa trưa, bồi đắp tình cảm. Sau chuyện đi này cô đã bớt ác cảm với hẳn rất nhiều rồi, nhân cơ hội này muốn thân thiết với cô hơn một chút.

- À, ừm...cô đến Việt Nam cũng hơi lâu rồi, đã đi được đâu chưa?

- Ngày ngày đến công ty, vừa rồi còn bận chuyện chính sự, anh nói xem có đi được đâu không?

- Hay là mai tôi đưa cô đi vài nơi?

Hàn Thiếu Vy ngáp ngừng, cô định đợi đến khi Lâm Dương đến đây đưa cô đi. Nhưng lời đề nghị của Dương Hàn Phong lại rất hay ho, cô đợi ngày này lâu lắm rồi.

Nhưng Lâm Dương nói cô không được đến gần hẳn ta.

Nhưng cô cảm thấy...tên này cũng đâu phải người xấu...

- Để tôi suy nghĩ đã, tối sẽ gọi lại cho anh.

- Được thôi, tin tôi đi, ngày mai cô sẽ có những điều bất ngờ. - Dương Hàn Phong tùm tùm cười.

- Thôi nhé, cúp máy đây.

- Bye byeeee...

Dương Hàn Phong đặt điện thoại xuống, lập tức cả chục con mắt đều hướng về. Bọn Hạo Thiên, Minh Khang, Nhật Huy, Tuệ San và Huỳnh Lệ Anh đang ngồi tụ tập thành vòng tròn xung quanh hắn. Tất cả đều nhìn hắn với ánh mắt dò xét.

- Ai thế? Vy Khánh đúng không? - Huỳnh Lệ Anh háo hức hỏi.

Hắn khẽ gật đầu.

- Vừa nãy em còn nghe gì mà “mai tôi đưa cô đi vài nơi”, hay là anh dẫn chị dâu về nhà đi, có khi nhìn thấy chị ấy lại nhớ lại thì sao. - Nhật Huy hí hửng nói.

- Hừmmmm, còn chưa đồng ý đi. - Dương Hàn Phong trả lời.

- Có thuyết phục đi, nếu được mai bọn em sẽ hỗ trợ anh hết mình! - Nhật Huy vỗ ngực nói, mọi người xung quanh gật đầu rùm rụp.

Dương Hàn Phong nhún vai tỏ vẻ chẳng quan tâm, lại vẫn tác phong cũ đi lên cầu thang, vào căn phòng cũ được niêm phong từ lâu. Mỗi ngày hắn đều ở lì trong đó mấy tiếng liền, không ai biết hắn làm gì.

*

Hai anh em Hàn Thiếu Nghi đang ăn cơm, vừa ăn, Hàn Thiếu Vy vừa nhìn thái độ anh trai. Khuôn mặt Hàn Thiếu Nghi bây giờ đang giãn nở rất bình thường, thậm chí còn có phần dễ chịu. Hàn Thiếu Nghi cũng không phải không biết thái độ lên lên lút lút nhìn anh của cô. Đặt đôi đũa xuống, anh háng giọng:

- Có chuyện gì thế?

Hàn Thiếu Vy gạt mình, làm rơi cả chiếc đũa đang cầm xuống bàn. Vội vàng nhặt lên, lắp ba lắp bắp:

- Đâu, không có gì hết.

- Muốn gì thì cứ nói.

- Hmm...- Hàn Thiếu Vy nhìn anh ngập ngừng.

- Nói anh nghe xem nào.

- Ngày mai em muốn đi chơi, em đã hẹn với một người bạn ngày mai sẽ đi một vài nơi. Cho em đi nhá! - Hàn Thiếu Vy nhỏ giọng nài nỉ.

- Một người bạn? - Rốt cuộc cả câu dài thế kia, Hàn Thiếu Nghi cũng chỉ đề tâm đến người bạn mà cô em gái vàng ngọc đang nhắc đến.

- Hmm, Tuệ San đó, cô ấy muốn đưa em đi đâu đó mộ chút. Người này đáng tin mà, đúng không?

Hàn Thiếu Vy không dám nói là Dương Hàn Phong đã đề nghị, nếu biết chắc chắn anh cô sẽ không để cô đi.

Hàn Thiếu Nghi suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu:

- Ừm, mấy ngày qua em làm việc vất vả rồi. Cũng nên để em đi đây đi đó khuấy khỏa một chút.

- Thật không?

- Thật!

- Yeahhh anh!! - Hàn Thiếu Vy hét lên đầy xúc động. - Huhuhu cảm ơn ca ca.

Anh không ngờ là cô lại hạnh phúc đến thế, chắc cũng do anh ít khi cho cô ra ngoài. Bảy năm qua đều bảo bọc cô trong vòng tay. Bây giờ cô lớn rồi, cũng không thể giữ bên mình được nữa, cô khao khát tự do bay lượn trên bầu trời rộng lớn kia chứ không phải nằm yên trong lồng son.

*

Sau khi đưa cô lượn lờ khắp các khu vui chơi và điểm giải trí lớn. Đến gần trưa, Dương Hàn Phong ngó ý muốn mời cô một bữa. Cô đồng ý, và bây giờ hai người đang trên đường trở về nhà của hắn.

Chiếc xe nhẹ nhàng đi vào trong sân, từ trong nhà, đám người chạy rầm rầm ra hóng hót. Hắn mở cửa, đám người vội vàng tâng lờ đi chỗ khác, để lại cho Hàn Thiếu Vy một dấu hỏi chấm to đùng trước mặt.

Hắn bảo cô ngồi ở ghế sofa, gọt táo ăn, để hắn vào bếp nấu gì đó. Cô gật đầu, lại nhìn xung quanh. Căn nhà này...

Ay, đột nhiên cảm thấy muốn đi vệ sinh quá.

Hàn Thiếu Vy đứng dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh tầng 1. Sau khi đi xong mới ngỡ ngàng đứng đơ ra một lúc.

Sao cô biết nhà vệ sinh ở hướng này mà đi?

Mọi đồ vật ở căn nhà này đều quen thuộc đến mức quý dị.

Thôi không suy nghĩ nữa, cô rửa tay rồi chạy ra phòng khách. Mọi người nấp ở đâu hết, chẳng ra chơi với cô gì cả. Nhắc lên thấy một căn phòng trên tầng hai, không biết từ đâu điều khiển hai chân cô đi từng bước, từng bước lên đó. Mỗi bước đi cảm tưởng như từng cơn gió lạnh rít qua kẽ tai. Hàn Thiếu Vy cứ ngỡ ra mà đi, trong đầu toàn những hình ảnh mờ lung.

Cạch...

Cô khẽ mở cửa căn phòng được niêm phong rõ ràng ở ngoài cửa. Một mùi hương quen thuộc đến nhức mũi xông thẳng lên đại não khiến nó bị tê liệt. Cảm giác vừa lạ vừa quen khi ngó nghiêng nhìn ngắm đồ vật trong căn phòng này. Ngồi xuống giường, ngay trên bàn là một khung hình bằng bạc. Tay cô run run cầm lên.

BÙMMM.

Cô chết đứng khi nhìn thấy một khuôn mặt giống mình y như đúc. Cô gái ấy trẻ hơn cô gần chục tuổi, nụ cười trong sáng và đôi mắt linh động đáng yêu. Hàn Thiếu Vy cảm tưởng như khung hình này vẫn đang nhốt một linh hồn trong đó, khi nhìn vào nó cô lại thấy tim mình như bị hàng vạn mũi tên đâm trúng.

Cô gái này và cô, quá giống nhau.

Ngồi chết trân nhìn tấm hình, nước mắt không biết từ đâu đã lăn trên má Hàn Thiếu Vy. Lại một lần nữa cô nghi ngờ bản thân mình, tại sao lại khóc chứ?

Cạch...

Tiếng mở cửa một lần nữa lại vang lên, cô giật mình ngẩng đầu dậy. Dương Hàn Phong lo lắng gắt gao nhìn cô, sau đó chạy vào phòng. Nhưng trong đôi mắt đầm lệ của cô lại hiện ra dáng vẻ hằn ta dùng dùng giận dữ của tám năm về trước...

- Vy Khánh, Vy Khánh, em sao vậy? Đừng khóc, nhìn anh này, đừng khóc.

Dương Hàn Phong đau lòng dồn dập nói, lấy tay lau hết nước mắt trên mặt cô. Hàn Thiếu Vy nhìn hấn sợ sệt, hết như ánh nhìn lạ lùng hôm đó. Ánh mắt ấy...hấn đến chết cũng không quên được.

- Tránh xa tôi ra, tránh ra. - Hàn Thiếu Vy vô thức đẩy Dương Hàn Phong ra một chỗ, giống như một hành động phản xạ.

- Anh không hại em, không làm gì em cả, nhìn anh đi. - Dương Hàn Phong vuốt nhẹ vài sợi tóc mai rơi xuống che mặt của cô. Chỉ thấy cô càng ngày càng khóc lớn, sau đó ngất đi vì quá sợ hãi.

Dương Hàn Phong ruột đau như cắt đặt cô nằm xuống. Cô bị như thế này cũng đều tại hấn, hấn đáng chết, đáng chết một vạn lần!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Cậu còn là thiếu niên

Hàn Thiếu Vy khóc đến ngất vì mệt rồi ngủ thiếp đi, trong thời gian cô ngủ, Dương Hàn Phong hoàn toàn không hề rời khỏi phòng.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc vẫn thấm đẫm nước mắt, những hình ảnh tương tự như thế này bảy năm về trước cứ dồn dập đập vào mắt hấn. Trên tay Hàn Thiếu Vy, bức ảnh xinh đẹp cũ kĩ của Mạch Vy Khánh vẫn cầm chặt.

Nửa tiếng sau...

Mí mắt nặng trĩu khó khăn được kéo lên, không lâu sau lại sụp xuống. Kéo lên, sụp xuống...

- Em tỉnh rồi đấy à?

Dương Hàn Phong vừa pha cho cô một ly sữa nóng. Hàng ngày hấn vẫn hay để một hộp sữa bột ở đây, đã bao lần thay hộp mới nhưng bây giờ mới được đem ra sử dụng.

- Tôi...làm sao lại ngủ gật đi thế?

Hàn Thiếu Vy nói bằng tiếng Trung với một giọng ngại ngùng. Dương Hàn Phong tất nhiên chỉ nghe tiếng lèm bèm, nghiêng đầu nhìn cô, khó hiểu.

Hàn Thiếu Vy chợt nhận ra, gãi đầu:

- A, xin lỗi, tôi cứ quen là Lâm Dương..

Nhắc đến tên này, Dương Hàn Phong đột nhiên cảm thấy câu vèđ. Hấn cục cằn hấn:

- Uống sữa đi kéo nguội.

Hàn Thiếu Vy không nói gì, đặt bức ảnh xuống, rất ngoan ngoãn cầm ly sữa lên, uống một mạch.

Dương Hàn Phong nhìn cô, con cẩu trong người hấn tự tan ra rồi bốc hơi luôn. Hấn cười cười: “Trẻ nhỏ vẫn rất ngoan”.

Uống xong, Hàn Thiếu Vy lại cảm bức ảnh lên, ngắm nghía kĩ càng. Càng nhìn càng cảm thấy cô và cô gái này rất rất giống nhau, dường như còn chung một nhịp tim. Điều đáng nói là ảnh này chụp khi cô ấy là thiếu niên, thứ mà cô chưa từng được thấy ở cô, và anh trai nói rằng hồi ấy cô không thích chụp ảnh, nên không có ảnh thời còn đi học đến giờ.

- Đây là cô gái mà anh nhầm với tôi à? - Cô hỏi.

Dương Hàn Phong lạng người một chút, sau đó trả lời:

- Ừm.

- Giống ghê. - Hàn Thiếu Vy nói.

- Em cũng cảm thấy rất giống đúng không?

Hàn Thiếu Vy lại nhìn ảnh, gật đầu liên tục:

- Quà là rất giống, khó trách anh lại nhầm lẫn. Tôi còn tưởng anh bị điên, xin lỗi nhé. - Hàn Thiếu Vy cười bông đùa.

Dương Hàn Phong cũng chỉ cười, nhìn cô, nhìn ảnh mắt chăm chú của cô khi nhìn tấm ảnh. Vy Khánh, đó là em của tuổi 17, chính là em..

Hàn Thiếu Vy đột ngột yêu cầu:

- Anh có thể tặng tôi bức ảnh này không?

Nghe xong, Dương Hàn Phong như đứng hình.

- Làm kỉ niệm thôi mà, dễ gì tìm thấy một người giống mình đến như vậy. - Thấy thái độ của Dương Hàn Phong quá buồn cười, cô mới đứng dậy, vỗ vai anh một cái. - Được không?

- Được...được chứ. - Oii, đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào hán nhaaa.

- Cảm ơn. - Cô dịu dàng nhìn bức ảnh, Dương Hàn Phong lại dịu dàng nhìn cô.

“Xin chào, tôi là Vy Khánh của tuổi 24!”

Ngó lên nhìn đồng hồ, Dương Hàn Phong “hèm” một cái:

- Chúng ta đi ăn cơm nhé?

Cô nhìn lên, sau đó gật gật, xuống nhà trong tình trạng ôm khư khư tấm ảnh trên tay.

Một bữa cơm gia đình hạnh phúc được tái hiện sau bảy năm. Cảnh tượng cô ngồi ăn cơm cùng những con người này đã từ rất rất lâu rồi, tưởng rằng sẽ không còn cơ hội nữa, đến hôm nay lại...

Sáu con người còn lại dù bữa cơm đã bắt đầu từ lâu rồi nhưng vẫn chỉ cắm đầu nhìn cô. Hàn Thiếu Vy bị nhìn đến phát ngại, không ăn nổi nữa bèn nói:

- Sao mọi người không ăn mà cứ nhìn tôi chăm chăm vậy?

Cả đám đơ ra, chỉ có Nhật Huy hơi chớp mấy mắt:

- Tại...tại...chị dâu...

- Hà? - Cô nghiêng đầu thắc mắc.

Dương Hàn Phong quăng cho Nhật Huy một cái nhìn đầy mùi thuốc súng.

Đến lúc đó đám người mới bắt đầu động đũa với bát cơm. Họ bối rối đến mức không biết làm gì ngoài đánh trống lảng. Dương Hàn Phong khẽ liếc, thấy cô cắt một miếng thịt bò, bỏ vào bát thì cười thầm, không phải bữa trưa hôm đó cô nói không thích thịt bò sao?

Thấy hán cứ cười như thế, lâu lâu sinh tức mình, cô nhìn hán bằng ánh mắt khó hiểu.

- Anh cười cái gì thế?

- Không phải em nói không thích ăn thịt bò à?

Hàn Thiếu Vy chột dạ.

- Ừm...- Cô lại cắm đầu vào bát cơm, hán sao lại nhớ dai thế không biết...

Nhìn về ngại ngùng chẳng thèm ngẩng lên của cô, Dương Hàn Phong phải cố nhịn cười. Hán lấy dao, cắt một miếng nữa rồi bỏ vào bát cho cô:

- Ăn nhiều lên, thích mà cứ bảo không thích làm gì chứ.

- Không thích không có nghĩa là không ăn được anh có hiểu không? - Hàn Thiếu Vy ngại quá, phát cáu.

- Thôi được thôi được, đều nghe em. Ăn đi, sau đó tôi đưa em về. Anh trai em xa em nửa ngày chắc đang lo nhảy người lên rồi.

- Tôi có phải trẻ con đâu...- Vừa ăn Hàn Thiếu Vy vừa lăm bà lăm bầm.

Đám người bị coi là vô hình kia bây giờ mới phát ra âm thanh để chứng tỏ mình còn sống. Hèmmmm, mọi người quả không quen với ánh mắt xa lạ của Hàn Thiếu Vy cho lắm. Nhưng cuối cùng vẫn nhận ra tính cách quen thuộc của Vy Khánh năm đó, thích cãi nhau.

*

Xe của Dương Hàn Phong dừng lại cách cổng căn hộ năm sao của anh em Hàn Thiếu Vy tầm 15m. Cô xuống xe, tay cầm bức ảnh, miệng cười nói với Dương Hàn Phong:

- Cảm ơn anh. Hôm nay tôi rất vui, mọi người cũng rất thân thiện.

- Có dịp tôi lại đưa em đi chơi với bọn họ nữa nhé? - Dương Hàn Phong thừa cơ hội xông lên tấn công.

Ái ngờ, hán thấy nụ cười của Hàn Thiếu Vy dường như nhạt đi:

- Chuyện này để sau đi, haha. Tôi phải về rồi, anh lái xe cẩn thận.

- Được rồi, bye bye.

Hàn Thiếu Vy rón rén bước vào trong nhà, thấy ông anh trai yêu quý của mình đang ngồi trên ghế sofa xem TV. Cô bước khẽ, từ phía sau hú à lên một tiếng:

- Ồaaaa, Tiểu Vy đi chơi về rồi nè!

Hàn Thiếu Nghi chỉ như vậy với mỗi mình em gái của anh:

- Trè con quá, ngồi xuống đi, kể anh nghe hôm nay đi chơi những đâu nào?

Hàn Thiếu Vy ngồi bẹp xuống ghế, nói được hai câu:

- Đi nhiều nơi lắm, phong cảnh cũng rất đẹp, mọi người cũng rất nhiệt tình. Có thời gian em, anh với Lâm Dương cùng nhau đi chơi một chuyến nữa.

- Nhắc đến Lâm Dương, cậu ta nói đã đặt vé máy bay rồi, sáng sớm mai sẽ đến đây đó. Em không cần đi đón đâu.

- Mai cậu ta về đây rồi á? - Hàn Thiếu Vy nhảy cẫng lên.

- Vâng thưa cô. Nhìn em háo hức kìa. - Hàn Thiếu Nghi bĩu môi.

- Haha, tốt quá, em đi tắm rồi nghỉ đây. Anh cũng nghỉ trưa chút đi.

- Được rồi, em đi trước đi.

- Dạ.

Hàn Thiếu Vy lên phòng, đặt khung ảnh trên bàn ngay cạnh giường, ngắm nghía hồi lâu sau mới chịu đi tắm. Ngày mai Lâm Dương về đây rồi, cuối cùng cũng có người dẫn cô đi chơi khắp nơi rồi.

*

Sáng hôm sau...

Con sâu lười Hàn Thiếu Vy 6 giờ sáng tắt nhiên chưa dậy. Tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên, đều đặn, kiên nhẫn, nhưng nó lại làm Hàn Thiếu Vy bực mình.

- Trời ơi gõ gõ lăm thế, không biết phá giấc ngủ người khác là nghiệp á?

Tiếng gõ cửa im bật, Hàn Thiếu Vy sau khi đạt được mục đích thì lại lẩn ra ngủ tiếp.

Lâm Dương chán nản đứng ngoài cửa, vậy thì thôi, không khách sáo nữa nhé. Tội mở cửa vào đây.

- Vy Vy!

Gọi lần một.

- Hàn Thiếu Vy!

Gọi lần hai.

- HÀN THIẾU VY! DẬY MAU!

Gọi lần ba kết hợp kéo chăn, Hàn Thiếu Vy mới hé hé mắt. Đôi mắt mờ mờ nhìn thấy bóng dáng quen quen, nhưng lại lười biếng đóng lại. Trong đầu vẫn đang phân tích dáng người kia là ai.

1s, 2s, 3s...

Hai mắt Hàn Thiếu Vy mở ra tròn xoe, nhìn rõ Lâm Dương đang chống tay nhìn cô ngủ. Cô kích động quá hét lên một tiếng rồi nhảy lên người cậu, nếu không trụ vững chắc cậu ngã sấp mặt trên sàn nhà rồi.

- Aaaaaa Lâm Dương cậu về rồi!!

- Đúng đúng, tôi về rồi. - Lâm Dương hạnh phúc ôm lấy cô, khẽ vuốt ve mái tóc xoăn hạt dẻ.

Hàn Thiếu Vy tuột xuống:

- Tôi đi đánh răng cái đã.

- Ừm. - Lâm Dương gật đầu.

Lâm Dương loanh quanh ngó nghiêng khắp phòng. Căn hộ này quả không tệ, không gian và nội thất đều rất vừa mắt.

Cậu ngồi phịch xuống giường, ngắm nghía căn phòng màu hồng xinh đẹp, ánh mắt khẽ xoẹt qua tấm ảnh đặt trên bàn.

Lâm Dương cứng đờ người, chưa dám ngoảnh lại nhìn, cậu chỉ mong là mình đã nhìn lầm.

Nhưng không..

Trong ảnh đúng là Vy Khánh của năm đó, cô gái của thanh xuân với nụ cười trong sáng vô tư không gì có thể đánh đổi được.

Cơ thể Lâm Dương như nóng lên, tại sao bức ảnh này lại đặt ở đây?

Hàn Thiếu Vy vừa lúc bước chân ra khỏi phòng tắm, thấy Lâm Dương đang cầm bức ảnh, bèn coi đó là một sự bất ngờ cho Lâm Dương. Cô cười:

- Thế nào, rất giống tôi đúng không?

Cậu giật mình, quay lại nhìn. Tay run run như sắp phát sốt.

- Làm sao cậu có được tấm ảnh này? Dương Hàn Phong đưa cậu?

- Sao cậu biết anh ta?

Lâm Dương chột dạ, rất nhanh sau đó liền nghĩ ra một lý do:

- Trước kia cậu có kẻ có kẻ điên đeo bám cậu vì cậu rất giống một người. Hắn ta tên Dương Hàn Phong.

- Trí nhớ của cậu cũng quá ghê gớm rồi đấy.

Cô cười tươi rồi chạy lại, lấy bức ảnh đi từ tay Lâm Dương.

Cậu sốt sắng hỏi:

- Anh ta đưa cậu? Sau đó còn nói gì nữa?

- Sao cậu cứ nhảy dựng lên thế?

Lâm Dương không trả lời, chỉ nhìn cô. Hàn Thiếu Vy không chịu được ánh mắt đó của Lâm Dương, cũng không muốn làm cậu buồn vì không nghe lời cậu, bèn nói dối:

- Hôm đó anh ta lại bám tôi, tôi hỏi tôi giống người đó đến mức nào, anh ta liền đưa tôi bức ảnh này.

- Thật không?

- Thật mà.

Lâm Dương thờ phào. Dọa chết cậu, Dương Hàn Phong, anh mặt dày thật đấy. Từng ấy năm trôi đi, bây giờ gặp lại Vy Khánh mà vẫn đu bám.

Lâm Dương nghiêm túc đặt hai tay lên đôi vai nhỏ của cô:

- Nghe này, đừng tiếp xúc nhiều với kiểu người đó, biết chưa?

- Tại sao?

- Cậu còn hỏi tại sao à? - Cậu nhớ rằng trước kia cô tuân lệnh cậu không cần lý do, bởi vì biết chắc chắn điều đó là tốt nhất cho cô. Bây giờ lại hỏi “tại sao” khiến tim Lâm Dương như bị kiến cắn.

- Được được, không chơi với hắn. Mà có cậu ở đây, chơi với một mình cậu cũng đủ rồi. - Hàn Thiếu Vy gật đầu.

- Ngoan lắm. - Lâm Dương cười ảm áp, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Dương Hàn Phong, rốt cuộc anh định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Đừng động đến cô ấy

Sáng hôm sau...

Công việc đang trong tình trạng chờ đợi. Hàn Thiếu Nghi lái xe đến Nhật Minh một mình, cô em gái của anh đã chính thức nghỉ việc sau khi hoàn thành dự án và tung tăng chuẩn bị đi chơi cùng Lâm Dương.

- Hàn tổng, xin chào.

Nhân viên trong Nhật Minh thường gọi anh là Hàn tổng, mấy ngày đầu chưa quen anh cứ cảm thấy nó có chút kì lạ, nhưng sau này cũng chẳng quan tâm đến danh xưng cho lắm.

Minh Khang và “siêu trợ lý” của hắn đang ngồi cảm điện thoại trong phòng họp. Nhạc thấy tiếng giày của Hàn Thiếu Nghi, Dương Hàn Phong liền bỏ điện thoại xuống, ngồi nghiêm chỉnh. Hắn cảm thấy mỗi ngày đều được gặp Hàn Thiếu Vy như thế này, thật tốt.

Hàn Thiếu Nghi bước vào cửa, Minh Khang tươi cười:

- Xin chào.

Hàn Thiếu Nghi khẽ cười, gật đầu chào lại. Dương Hàn Phong cũng chỉ gật đầu chào qua loa, ánh mắt luôn hướng ra ngoài cửa.

Hàn Thiếu Nghi ngồi vào bàn, thấy Dương Hàn Phong vẫn đứng ngó ngó nghiêng nghiêng, tò mò hỏi:

- Anh đang tìm gì à?

- À...không, không có gì.

Dương Hàn Phong thờ dài ngồi xuống, trong đầu chỉ nghĩ tại sao hôm nay cô không đi làm, hay là đi chơi về trúng gió rồi. Càng nghĩ càng nghiêm trọng, trong khi hai tổng giám đốc đang bàn chuyện thì Dương Hàn Phong lại thờ mồm vào:

- Hàn tổng, mạn phép cho hỏi trợ lý của anh sao lại không đi làm?

Hàn Thiếu Nghi nhìn hần, suýt nữa thì bật cười. Dùng từ kiểu gì không biết.

- Con bé nghỉ việc rồi.

- Tại sao? - Minh Khang và hần đồng thanh hỏi ngay sau khi Hàn Thiếu Nghi ngắt lời.

Anh đơ ra một lúc, nhìn hai người họ ái ngại. Phản ứng này là có ý gì?

- Mục đích con bé về đây cũng chẳng phải để làm việc, hoàn thành một nhiệm vụ cũng đủ khổ sở rồi.

Nét mặt Dương Hàn Phong thất vọng thấy rõ. Hần bỏ bê công việc ở Nhật Hàn để phi sang đây, vừa nãy còn đang hạnh phúc sung sướng khi nghĩ ngày nào cũng được gặp cô, vậy mà...

Haizz..

Trưa hôm đó, Minh Khang nhận được tin trợ lý cao cấp của anh chính thức nghỉ việc.

Dương Hàn Phong lái xe về Nhật Hàn, mọi công việc trong mấy tuần qua đều đổ dồn lên đầu phó giám đốc. Là một cô gái, không biết cô ta có chịu nổi không.

Mạch Hân Chi đi đi lại lại trong phòng giám đốc. Cô là một cô gái tài năng, xinh đẹp, giàu có, trên đời thứ cô không thiếu nhất chính là đàn ông.

Nhưng tên tổng giám đốc này keo kiệt đến mức một ánh mắt cũng không để lên người cô. Đúng là mất mủ. Cô không tin không thể thu phục được hần.

Cạch, Dương Hàn Phong mở cửa phòng bước vào, thấy Mạch Hân Chi ngồi quay bút trên ghế xoay.

- Anh Hàn Phong, anh về rồi.

- Ừm.

Dương Hàn Phong vứt tập tài liệu xuống bàn, hần rất ngứa mắt với kiểu ồng ẹo hờ hang của Mạch Hân Chi. Trước kia vì nể mặt cô ta là con của bạn học bố hần, cho cô ta vào công ty. Năng lực của cô cũng không tồi, rất nhanh chóng leo lên được vị trí này. Một phần cũng vì cô ta mang họ của Mạch Vy Khánh. Không ngờ cô ta càng ngày càng được nước lấn tới, loan tin đồn tổng giám đốc vô cùng nâng đỡ ưu ái cô ta. Bố hần thì lại trọng dụng Mạch Hân Chi vô cùng khiến hần muốn đuổi cũng không đuổi được.

Dương Hàn Phong ngược lên, nhìn Mạch Hân Chi đang đứng dựa vào thành bàn:

- Công việc vẫn ổn chứ?

- Ayzơ, một vai người ta gánh vác cả núi công việc, mệt chết đi được. - Cô ta rờ rờ ra phía ghế của Dương Hàn Phong, lập tức bị ánh nhìn của hần thiêu chết.

- Anh làm gì nhìn Hân Chi ghê vậy, người ta cố gắng giúp anh trong thời gian anh đi vắng, còn không cả cảm ơn nữa!

- Cảm ơn cô, bây giờ ra ngoài đi.

- U'... - Mạch Hân Chi nhõng nhẽo dựa vào ghế của hần. - Tối nay ăn tối với em, được không?

- Không rảnh.

- Không biết đâu, em xơ xác cả người vì giúp anh làm việc, lương không được thêm đồng nào, anh cũng phải gì đó để cảm ơn em chứ...

- Tăng lương gấp 5, cô ra ngoài đi.

- Em không nhận, tối nay anh phải đi ăn tối với em, vậy nhé, bai bai.

Mạch Hân Chi chạy nhanh ra khỏi phòng. Dương Hàn Phong khó chịu sai người đòi cả hai cái ghế cô ta vừa chạm vào. Mùi nước hoa nồng nặc sục vào mũi khiến hần không thở được.

Về đến nhà, việc đầu tiên hần làm là lần lên phòng, cầm điện thoại gọi cho Hàn Thiếu Vy.

Tút...

- Quây? - Hàn Thiếu Vy đang ăn bánh, Lâm Dương đặc biệt thích nấu ăn, lại còn rất ngon nữa. Cô ăn mãi vẫn chưa thấy ngán.

- Hàn Thiếu Vy, em nghỉ việc rồi à? - Dương Hàn Phong hỏi.

- Ừm, phải thư giãn thôi, tôi còn chưa đi chơi được chỗ nào đây này.

- Vậy...tối nay em có thể cùng tôi ăn một bữa tối không?

- Tối nay à...không được rồi. - Hàn Thiếu Vy nhìn về phía Lâm Dương đang chăm chú nấu nướng. - Tối nay tôi muốn đưa Lâm Dương đến Nhật Hạo ăn tối, đồ ăn ở đó rất ngon.

- Lâm Dương? - Dương Hàn Phong buột miệng.

- Ừm, cậu ta vừa về nước rồi.

- Ừm...thế thôi vậy, hẹn em hôm khác.

- Ừm

Hàn Thiều Vy cúp máy. Cô cảm thấy ngày hôm nay rất lạ, trong người có một cảm giác gì đó khó nói, lại còn luôn chờ điện thoại. Chẳng thể mà ngay đoạn chuông đầu cô đã bắt máy nhanh như cắt.

Dương Hàn Phong nhắc điện thoại lên:

- Tối nay 8 giờ, Nhật Hạo.

- Anh...

Tút...tút...tút

*

Đúng tám giờ tối...

Hàn Thiều Vy và Lâm Dương đang ngồi ở một bàn ăn trong góc, lần đầu tiên đi ăn cùng nhau mà không nhìn thấy ống kính máy ảnh làm cô phấn khích đến nỗi miệng lúc nào cũng cười tươi rói.

- Cậu cứ cười suốt thế không mỏi miệng à? - Lâm Dương cười theo.

- Không không, có chút kích động.

- Không có mấy quay thoải mái không?

- Thoải mái. - Cô cười rách cả miệng, không chút thể diện đón một miếng thịt to tướng.

Lâm Dương chỉ lắc đầu cười. Cậu từ tốn ăn, những đồ ăn này rất lâu rồi mới được ăn lại, vừa miệng hơn nhiều.

Từ phía cửa, Dương Hàn Phong cùng Mạch Hân Chi sánh vai nhau bước vào, thu hút ánh nhìn của toàn bộ thực khách. Bởi vẻ đẹp trai tỏa sáng một góc trời của hân cùng bộ đồ sexy ôm sát cơ thể hình chữ S của Mạch Hân Chi có thể khiến mọi người đang ăn cũng phải há miệng thèm thuồng.

Rất nhanh chóng đã bắt được bóng dáng quen thuộc của cô trong góc, Dương Hàn Phong mỉm cười, bước đến. Mạch Hân Chi lon ton chạy theo. Dáng người đàn ông bên cạnh Hàn Thiều Vy cũng quen đến khó tả.

- Ô, trùng hợp quá. - Dương Hàn Phong cười tươi, chống tay lên bàn ăn của Hàn Thiều Vy.

Lâm Dương ngẩng mặt lên, phản ứng đầu tiên của hai người đàn ông khi thấy mặt nhau đều là đỏ mặt hời hợt.

- Chào cậu. - Dương Hàn Phong khích Lâm Dương bằng nụ cười xã giao gọi đòn.

Lâm Dương nuốt cục tức trong họng xuống, cũng lấy khuôn mặt bình thản, đặt đĩa xuống, cười:

- Chào anh.

- Cậu còn nhớ tôi chứ? - Dương Hàn Phong tiếp tục khích tướng.

- Hmm, nhìn anh quen quen, hình như tôi chưa gặp bao giờ. - Lâm Dương cười lạnh lùng nhìn hân.

- Vậy thì bây giờ chúng ta làm quen vậy. - Dương Hàn Phong chép miệng tiếc nuối, kéo ghế ngồi vào bàn của hai người họ. Mạch Hân Chi cũng ngo ngắc làm theo.

Không hiểu vì sao, người Hàn Thiều Vy đột ngột nóng bừng lên, nhìn cô gái trước mặt vô cùng ngơ ngác.

Cảnh tượng này sao thấy quen đến thế.

Hnnnnnn, đầu cô tưởng tượng ra một trung tâm mua sắm tám năm về trước...

- Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh chút. - Hàn Thiều Vy kéo ghế chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Cô phải hạ thân nhiệt xuống đã.

Dương Hàn Phong đuổi khéo Mạch Hân Chi ra chỗ khác, cô ta ngoan ngoãn làm theo. Đến khi chỉ còn hai người đàn ông ngoại hình ưu tú ngồi nhìn nhau.

- Lâm Thiên Khánh, bảy năm không gặp, cậu cũng không thay đổi gì nhiều nhì?

Dương Hàn Phong mỉm cười, vẫn là nụ cười bảy năm trước hân vẫn hay ném về phía cậu.

- Tôi thì có gì mà thay đổi. - Lâm Dương cười nhạt. - Có phải ai cũng dễ thay đổi như anh.

- Không vòng vo. - Dương Hàn Phong nghiêm túc cúi xuống nhìn Lâm Dương. - Năm đó, Vy Khánh chưa chết, thật ra Hàn Thiều Vy chính là Vy Khánh, đúng không?

- Anh thật là hài hước. - Lâm Dương hướng ánh mắt đầy lừa về phía hân. - Hàn Thiều Vy tuy rất giống Vy Khánh, nhưng cô ấy không phải. Cô ấy là Hàn Thiều Vy của tôi.

- Tôi có thể cảm nhận thấy cô ấy chính là Vy Khánh. Mạch Vy Khánh của tôi.

- Mắc cười. - Lâm Dương cười phá lên, cổ họng có chút run. - Vy Khánh đã bị anh giết chết bảy năm trước rồi, thức tỉnh đi.

- Cậu cảm miệng. - Dương Hàn Phong tức giận đập bàn.

- Còn không phải sao? - Lâm Dương thách thức.

- Tôi sẽ chứng minh cho cậu thấy, tôi và Vy Khánh vốn là một cặp đã được ấn định, không ai có thể xen vào.

Lâm Dương cười nhạt, sau đó con tức giận trong đầu đột nhiên bị dồn nén đến mức phát nổ. Cậu lôi phất cổ áo Dương Hàn Phong lên, gần giọng, trợn mắt nói:

- Anh đã giết chết Mạch Vy Khánh bảy năm về trước rồi, cầu xin anh, đừng động đến Hàn Thiếu Vy. Đã có quá nhiều cơ hội với loại người ngu xuẩn như anh, và bây giờ anh không xứng đáng có được điều đó nữa.

Dương Hàn Phong trừng mắt nhìn cậu, dùng sức giằng tay cậu, đẩy ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Cục bông nhỏ

- Hai người đang làm gì vậy?

Từ phía sau vang lên giọng nói quen thuộc của Hàn Thiếu Vy. Dương Hàn Phong phải quay lưng đứng dậy, liếc nhìn Lâm Dương. Cậu chỉ trốn tránh ánh mắt Hàn Thiếu Vy, ngồi xuống uống một mạch ly nước. Dương Hàn Phong kéo ghế, hai mắt vẫn luôn chăm chăm vào Lâm Dương.

Hàn Thiếu Vy nhíu mày lại gần:

- Ban nãy hai người đang làm gì thế? Dương Hàn Phong âm ờ.

- Có con gián chạy qua, tôi sợ quá...rớt xuống đất thôi.

- Nhà hàng này có gián sao? Mà anh sợ gián à? - Cô hỏi nhưng trong bụng thờ phào, cứ tưởng Lâm Dương lại gây rắc rối cho hắn. Nhưng mà...sao cô phải lo lắng vấn đề này nhỉ?

- Cũng tạm tạm - Dương Hàn Phong cười gượng.

Xi, người như hắn mà phải sợ gián sao?

Thật vô vẩn. Ngoài con vật lông lá đó thì hắn không sợ trời, cũng chẳng sợ đất.

Mà nhắc đến mèo...

Dương Hàn Phong sáng bừng mắt nhìn Hàn Thiếu Vy, chợt nhớ ra Tiểu Bảo và chú mèo Ngáo năm xưa. Tiểu Bảo giờ rất to lớn, cũng rất khôn ngoan, chỉ là từ nhiều năm về trước đã rất tránh người, khiến hắn phải làm riêng cho nó một căn nhà nhỏ có người chăm nom. Thỉnh thoảng hắn cũng đến thăm, nhưng Tiểu Bảo luôn chui rúc trong nhà của nó, không chịu gặp mặt anh.

Chú mèo Ngáo thì thậm hại hơn, nó tránh người đến mức suốt ngày chui rúc ở những xó xỉnh trong thành phố, thỉnh thoảng mới về nhà được một lần. Mỗi lần về, nó lại mang trên người bộ lông lấm lem đầy bùn đất nhọ nhem. Tắm xong, nó ở lại một đêm rồi lại đi. Ngáo là kiểu công tử đi phiêu bạt giang hồ, đối lại về với mẹ.

Thấy Dương Hàn Phong cứ dơ ra, Mạch Hân Chi mới gỡ nhẹ vào bát com của hắn:

- Anh, ăn đi.

Hắn gạt mình, nhìn Hàn Thiếu Vy, gạt gạt.

Suốt bữa ăn, ánh mắt của Dương Hàn Phong chẳng hề đậu trên người Mạch Hân Chi lấy nửa cái. Ánh mắt đó cứ dính sát vào người của cô gái đối diện khiến Mạch Hân Chi tức giận không nói nên lời. Cô gái này tuy chỉ mặc một bộ váy giản dị, khuôn mặt thậm chí còn không thêm sửa sang, chỉ một lớp son mỏng. Ăn xong, lớp son kia trôi đi sạch nhưng cô ta vẫn xinh đẹp đến đáng người. Mạch Hân Chi luôn có dấu hỏi to đùng trong đầu, cô gái này rốt cuộc là ai.

Nhìn người con trai lạ lẫm nhưng đầy vẻ ưu tú trước mặt, Mạch Hân Chi còn hoang mang hơn, không biết tổng giám đốc lạnh lùng của cô đẹp trai hơn hay anh chàng trước mặt đẹp trai hơn. Xoảng, chiếc đĩa kim loại rơi xuống đất, Mạch Hân Chi gạt mình, cô ta quá đối phản kích rồi.

Hàn Thiếu Vy vừa để thịt bò vào đĩa của mình, vừa nhìn Mạch Hân Chi dò xét. Chẳng hiểu sao cô lại chẳng có tí thiện cảm nào với người này.

- Đây là bạn gái của anh à? - Cô chống cằm hỏi Dương Hàn Phong.

- Không phải. - Hắn ngay lập tức trả lời.

- Vậy là em gái anh? - Hàn Thiếu Vy chẳng hiểu sao mình lại muốn dò xét thân phận của cô gái này đến vậy.

- Không phải. - Dương Hàn Phong mỉm cười. - Em đang hỏi dò đấy à?

- Ai hỏi dò? - Hàn Thiếu Vy đánh trống lảng, cúi xuống ăn tiếp.

Hành động này đối với Lâm Dương thì chẳng vừa mắt tí nào.

Mạch Hân Chi đánh mở miệng:

- Tôi là phó giám đốc của tập đoàn Nhật Hàn. Hôm nay tôi cùng tổng giám đốc đi ăn một bữa com, quan hệ cũng rất tốt.

Dương Hàn Phong trừng mắt ra hiệu cô ta câm miệng lại, nhưng không kịp.

- Oh? - Hàn Thiếu Vy ngẩng đầu lên, nhìn Dương Hàn Phong. Hắn ta là ai cơ? Tổng giám đốc gì cơ?

- Em nghe tôi giải thích...- Dương Hàn Phong vội thanh minh.

- Tôi chỉ muốn biết, anh là ai? Lời cô ấy nói là thật à? - Hàn Thiếu Vy bật cười nhìn hắn, quen hắn cũng khá lâu rồi mà vẫn chưa biết hắn ta thực sự là ai. Buồn cô quá.

- Tôi...- Dương Hàn Phong ấp úng.

Mạch Hân Chi bất bình đứng dậy:

- Cô là ai mà dám ăn nói với tổng giám đốc của tôi như vậy? Cô có biết Nhật Hàn là tập đoàn lớn như thế nào không?

- Câm miệng. - Dương Hàn Phong quát lên làm Mạch Hân Chi sợ bắn người. - Thực ra chuyện anh làm trợ lý của Minh Khang cũng đều có lý do riêng, anh...

- Ừm. - Về mặt Hàn Thiếu Vy như rất xem nhẹ việc này, chỉ hỏi xong rồi “Ừm” còn khiến hắn khó chịu gấp vạn lần. Cô chăm chăm ngồi xuống, ăn tiếp phần của mình.

- Anh thực sự có lý do riêng mới phải làm như vậy, anh...

- Không cần giải thích, tôi cũng không quan tâm. Dù gì từ giờ chúng ta cũng không còn liên quan gì đến nhau cả.

Dương Hàn Phong cuống cuống rồi rút hết cả lên. Trời ạ, sao mọi chuyện lại rồi tung lên thế này! Đáng lẽ hắn không nên dắt theo con chó lẩm nhẩm như Mạch Hân Chi theo, để nó sủa bậy không cách nào thu lại được.

Hàn Thiếu Vy từ lúc đó đến cuối bữa ăn không thèm nhìn Dương Hàn Phong lấy một cái chữ đừng nói là nói chuyện. Lâm Dương mỉm cười, qua tối nay giữa Tiểu Vy của cậu và hắn ta sẽ không còn bất kỳ lý do gì để liên lạc với nhau nữa, cậu có thể an tâm rồi.

Về nhà, Dương Hàn Phong bực tức tháo mạnh cả vạt, vứt lên ghế. Nhật Huy nhìn về mặt hầm hầm từ cổng vào của hắn, bắt đầu tìm cách chuồn khỏi. Nhưng chuồn thế quái nào được hắn.

Dương Hàn Phong vẫn giữ thói quen cũ, luôn tìm người khác để trút giận.

- Hoàng Nhật Huyyyyy!

Nghe tiếng gầm của Dương Hàn Phong, Nhật Huy sợ hãi ra quần, can đảm quay đầu lại. Hạo Thiên vừa định mở cửa nhà vệ sinh ra, thấy cảnh này liền ở tọt trong đấy. Vừa hồi chiều thấy hắn hí hửng chọn đồ đi ăn tối với Vy Khánh, ai đâu tới về lại như sư tử lông lên, thật đáng sợ.

Nghe tiếng rón rén lại gần, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Bữa tối có thuận lợi không đại ca?

- Thuận cái đầu cậu. - Hắn tức giận. - Lại đụng mặt tên Lâm Thiên Khánh đáng chết đó, bảy năm rồi vẫn bám riết Vy Khánh không buông.

- Em thấy anh vô lý hơn ấy, bảy năm rồi lại vô lý chị dâu. - Nhật Huy lí nhí trong cổ họng.

- Chú nói gì?

- Dạ không không, có gì đâu.

Dương Hàn Phong thở dài, ngồi bẹp xuống ghế:

- Bây giờ thì hay rồi, em ấy biết chuyện anh với Nhật Hàn. Không tức giận, còn nói dù gì sau này cũng không còn liên quan gì đến nhau nữa.

- Wow...- Nhật Huy chu mỏ. - Muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh luôn rồi đấy. Thôi xong ông anh tôi...

- Chú im miệng. - Dương Hàn Phong nghiêng răng. - Khó khăn lắm mới tìm lại được em ấy, anh sẽ bám đến khi nào Vy Khánh chấp nhận anh thì thôi.

Nghe tiếng bĩu môi:

- Anh mặt dày thế à?

- Đối với em ấy thì anh không cần liêm sỉ.

- Ờ, thế có lên.

- Ờ, CỎ LÊN! - Hạo Thiên này giờ vẫn trốn ở trong nhà vệ sinh, bây giờ mới ló mặt ra cỏ vũ. Dương Hàn Phong nhìn anh khinh bỉ.

- Hmm, ta nên làm như thế nào đầu tiên nhỉ?

Dương Hàn Phong tự hỏi.

- Xin lỗi em ấy trước đi. Muốn xây nhà mới phải đập nhà cũ đi chứ.

- Bây giờ em ấy còn chẳng muốn gặp tao, việc thì nghỉ rồi. How to?

- Mày chưa nghe câu trẻ con là vị thần tình yêu à? - Hạo Thiên nhướn mày. - Nhà tao đang thừa một đứa trẻ con, mày thích thì tao cho mượn.

- Cháu mày mà cho mượn như bộ quần áo.

Cháu trai của Hạo Thiên là một cậu bé kháu khỉnh khoảng năm tuổi. Bề ngoài có nét giống anh nên nhìn khá sáng sủa. Cậu bé rất ngoan, rất nghe lời, lại đẹp trai như vậy, bạn gái ở trường mẫu giáo của cậu cứ phải là nường nược.

Dương Hàn Phong đã mấy lần nhìn thấy cậu bé nên phần nào hình dung ra một loạt các review của Hạo Thiên về cháu trai của mình.

- Nhưng có thể làm gì với cháu trai của mày?
- Đồ con lợn óc chó, mày phải để Hạng tiếp cận được với em ấy chứ. Sau đó thế nào thì tính tiếp.
- Tên cháu trai mày cũng quá khó đọc đi. - Dương Hân Phong le lưỡi.
- Hạng còn khó đọc gì nữa, lưỡi cả mở miệng nữa à? Hmmm, gọi A Hạng hay Tiểu Hạng cũng được.
- Con trai ai gọi Tiểu Hạng, gọi A Hạng đi. Vậy mai mày đem thằng bé qua đây.
- Ôkee. Hàng Việt Nam chất lượng cao, đảm bảo là một cục bông cực kỳ mềm mại.

Dương Hân Phong gật đầu, lại tung tăng bước lên phòng. Hạo Thiên nhìn Nhật Huy, thờ phào. Kế hoạch thu phục lại Vy Khánh sao mà khó thế.

*

Sáng hôm sau...

Hân Thiếu Vy lái xe ra ngoài mua một chút đồ cho mình. Ban đầu, Lâm Dương nằng nặc đòi đi theo, bị cô mắng sấp mặt:

- Tôi đi mua đồ của con gái cậu cũng muốn theo à?
- ...

Kế hoạch bắt đuôi Lâm Dương thành công mỹ mãn.

Hân Thiếu Vy lang thang trên mấy gian hàng trong siêu thị, trên giỏ của cô đã chất đầy đồ ăn vặt và nước ngọt. Giờ vẫn còn sớm chán, cô muốn đi loay quanh ở đây một lúc nữa.

Bỗng phía dưới chân cô từ đâu lẩn tới một cục bông nhỏ xíu, mềm mại thơm thơm. Cục bông ngược đôi mắt ướt át ngáy thơ của mình lên, giờ trò mít ướt:

- Cô ơi...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Lâm Bận Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Một nhà ba người

Hân Thiếu Vy ngơ ngác nhìn bé con đang bám dưới chân cô, sau đó cười gượng, đưa cho cậu một cây kẹo mút, ngọt ngào nói:

- Bạn nhỏ, sao con lại ở đây? Bố mẹ con đâu rồi?

Cậu bé vẫn đôi mắt long lánh ướt át ấy, giọng đầm nước mắt, sụt sịt:

- Con...bị lạc rồi...

Hân Thiếu Vy đơ ra, ôi trời, đưa trẻ con vào những nơi đông đúc rộng lớn như thế này mà không trông chừng kĩ lưỡng, lạc mất một tiểu khả ái như thế này, nguy cơ bị bắt cóc cao gấp mười lần.

Cô tuy không thích trẻ con cho lắm, cũng chưa từng có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con nhưng không hiểu sao đối với cậu bé này lại có một loại thiện cảm tự nhiên bộc phát. Cô dịu dàng xoa đầu cậu, ngồi xổm xuống, mỉm cười:

- Bạn nhỏ này, con tên gì?
- Con tên là Trịnh Dương Hạng.
- Cái tên không dễ đọc đâu nha. - Cô càng xoa đầu cậu bé nhanh hơn, cười tươi.
- Cô gọi con là A Hạng đi, mọi người đều gọi con như thế.
- Được rồi, A Hạng. - Hân Thiếu Vy yêu thích đến nỗi bé cậu bé lên, âu yếm - Vậy cô dẫn con đi tìm bố mẹ con nhaa.
- Dạ.

Tiếng dạ nhẹ nhàng như rót vào tai Hân Thiếu Vy làm trái tim cô tan thành nước. Bé con hình như sợ thân thể nhỏ bé của cô không bế nổi cậu, bèn tìm cách tuôn xuống. Hân Thiếu Vy dắt cậu một tay, tay còn lại đẩy xe hàng, nhìn ngang ngó dọc khắp nơi.

Lúc này, đám Hạo Thiên và Dương Hân Phong đã nấp sẵn sau một gian hàng lớn, nhanh chóng chớp lấy thời cơ mà tàn ra sốt sắng đi tìm A Hạng. Bé con rất biết phối hợp, vừa nhìn thấy hai người đã vội gào lên:

- Cháuuuuuu oiiiiii!

Như kế hoạch, Dương Hân Phong và Hạo Thiên lao nhanh về phía A Hạng. Còn Hân Thiếu Vy thì ngơ ngác nhìn hẩn.

Dương Hân Phong vô không quan tâm đến người con gái đang đứng bên cạnh, chỉ kéo đứa bé vào lòng, ngồi xuống thủ thi:

- A Hạng, con đi đâu thế, đừng chạy lung tung nữa nhé, làm hai chú sợ hết hồn.

- Dạ.

Dương Hàn Phong lại xoa đầu bé con, ngược lên nhìn Hàn Thiếu Vy. Và rồi lại vờ như ngạc nhiên lắm, thốt lên:

- Hàn tiểu thư?

A Hạng bi bô nói:

- Chú Foong, đây là cô xinh đẹp đã giúp con đi tìm chú đó.

- À...cảm ơn em - Dương Hàn Phong cười tươi.

- À...không, không có gì. - Hàn Thiếu Vy cười ngây ngô, rồi cuộc đùa bé này lại có quan hệ với tên này à? Trái Đất sao lại tròn đến vậy...

Hàn Thiếu Vy gãi đầu nhìn, lại thấy Hạo Thiên đang nhìn mình chăm chăm, bèn nghĩ người này sao nhìn quen quen.

- Không biết tôi có từng gặp anh ở đâu chưa nhỉ? - Cô thắc mắc.

“Em đến anh cũng không nhớ ra sao?”

- À, anh là Trịnh Hạo Thiên, có gặp em một lần lúc ăn cơm ở nhà Hàn Phong.

- À, tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi. - Hàn Thiếu Vy gãi đầu như gà mổ thóc.

Hạo Thiên đứng chờ ra đây suốt nửa thì quên mất nhiệm vụ đến đây làm gì, cho đến khi Dương Hàn Phong nhướn mày ra hiệu thì anh mới sực tỉnh, làm bộ như đi nghe điện thoại. Một lát sau, anh trở lại với về vợ và:

- Giờ tôi đang có công chuyện gấp, A Hạng nhờ hai người trông chừng một lát, giúp tôi có được không?

Dương Hàn Phong nhanh nhẩu:

- Để tao trông thằng bé cho, mày đi đi.

Hạo Thiên nhìn hẩn, sau đó ngồi xuống vuốt tóc A Hạng:

- Bé con, giờ chú phải đi đây một lát. Con ở đây chơi với chú Foong và cô xinh đẹp nhé. Chú sẽ quay lại sớm thôi.

- Dạ, chú đi cẩn thận. - A Hạng cười tít mắt.

Rất nhanh sau đó, xe của Hạo Thiên đã mất hút sau hàng cây to lớn. Đứng giữa cửa siêu thị giờ chỉ còn lại hẩn đang dắt tay A Hạng và Hàn Thiếu Vy đang e ngại nhìn hai người.

Dương Hàn Phong hỏi:

- A Hạng, giờ con muốn đi đâu nào?

- Con muốn đi công viên. - Giọng nói nhí nhảnh của A Hạng nghe rất vui tai, Hàn Thiếu Vy cực kỳ thích giọng của cậu.

- Được rồi, bây giờ chú đưa con đi nhaaa.

A Hạng ngược lên nhìn Hàn Thiếu Vy, chạm vào ánh mắt thần thờ của cô khiến nó bùng sáng lên. Cô giật mình, nhìn chăm chăm cậu bé.

- Con muốn cô xinh đẹp đi cùng cơ.

- Há? - Dương Hàn Phong giả vờ ngạc nhiên. - A Hạng, cô xinh đẹp có lẽ rất bận đó...

- Không bận, tôi đang rảnh. - Hàn Thiếu Vy ngẩng đầu lên, cười tươi, chạy đến nắm lấy tay còn lại của A Hạng. - Giờ chúng ta đi công viên thôi!!!

Ba người dắt tay nhau đi về phía công viên trước mặt, cảnh tượng hạnh phúc này thật khiến người ta hiểu lắm đây là một nhà ba người. Bố mẹ đều có nhan sắc đỉnh cao như thế, cậu bé cũng có khuôn mặt đẹp trai hút hồn. Đây chính là di truyền theo gen, đẹp cộng đẹp vẫn ra đẹp.

- A Hạng, con muốn chơi cái gì?

Cậu bé mím môi nhìn quanh, sau đó mắt cong lên chỉ về phía trước:

- Gấp thú, gấp thú!

Dương Hàn Phong bế cậu bé lên tay, hào hứng:

- Nào, chúng ta đi chơi gấp thú. Chú là thiên tài gấp thú đó nha, con nhất định phải ôm hết về.

Hàn Thiếu Vy cùng A Hạng cười toe toét, rất nhanh chóng đã chạy đến chỗ gấp thú. Dương Hàn Phong ôm A Hạng kéo theo Hàn Thiếu Vy đi mua một rổ xu, sau đó đưa cho cô cầm. Cô nghĩ với từng này xu, không ôm được hết đồ gấp thú này về mới lạ.

Dương Hàn Phong đặt bé xuống, nhanh nhẩu nhận chơi trước.

Một lần..

Hai lần..

Ba lần..

Dưới đất vẫn chưa có con thú nào rơi ra cả.

Ba con quạ đen bay vù vù trên đầu Hàn Thiếu Vy và A Hạng, hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn Dương Hàn Phong.

Trên trán hán cũng đã đổ mồ hôi hột, nhe răng cười:

- Thử...thử thôi mà, chúng ta còn rất nhiều xu.

Đáp lại hán cũng là một nụ cười chán đời không kém. Hàn Thiếu Vy chỉ biết lắc đầu.

Mười chín lần...

Hai mươi lần...

- Thôi tránh ra để tôi thử nào. - Hàn Thiếu Vy chán ngán với “thiên tài gấp thú” này rồi. Quà là thiên tài, hai chục lần không gấp được con nào thì phải duyệt vào hàng thiên tài hiếm gặp.

Dương Hàn Phong tên tò đứng ra một góc ôm A Hạng, còn Hàn Thiếu Vy rút ra một xu, thả vào lỗ nhỏ. Vừa tập trung gấp, cô vừa nghe Dương Hàn Phong lải nhải:

- Thực sự gấp thú rất khó đấy, phải căn chuẩn vào một vị trí trên người con thú bông để gấp lên không bị trượt, còn nữa, phải...

Tíng...

Một chú chó bông nhỏ xinh lọt qua khe, rơi đập xuống đất.

Dương Hàn Phong há mồm.

A Hạng tí mắt reo lên:

- Cô xinh đẹp, cô giỏi quá điiii!

Hàn Thiếu Vy chỉ cười tươi nhìn A Hạng, sau đó liên tục gấp hết con này đến con khác, sau đó còn cầm tay A Hạng điều khiển khiến hán mồ hôi túa ra ướt hết người. Haizz, quả thực là chọc nhảm người rồi.

Mười phút sau...

A Hạng đang ngồi chơi tung tăng ở dưới đất, xung quanh cậu bé chất đầy một đồng thú bông. Dương Hàn Phong cứ nhìn thấy lại cầm chai nước lên, uống một mạch.

Hàn Thiếu Vy phui tay, lại gần hán, vỗ vai:

- Thế nào hả thiên tài? Tôi như vậy còn kém anh bao xa nữa?

- Đừng cà khịa tôi nữa. - Hán cười khở.

Hàn Thiếu Vy lắc đầu cười, đứng cạnh Dương Hàn Phong nhìn A Hạng chơi.

Người quản lý nghe nói có một gia đình đã gấp hết sạch thú bông của anh ta, vội vã tuần xuống để nhìn mặt. Vừa thấy cảnh tượng một nhà ba người hạnh phúc như thế này, anh ta cũng thấy vui vẻ theo. Nhan sắc này đúng là khiến người ta nhìn một cái đã nhớ cả đời.

- Gia đình hoàn hảo thật, chúc mừng anh trai nhé! - Quản lý tươi cười. - Anh đẹp trai như thế này, bảo sao cậu bé kia mới tí tuổi đã như vậy. Hahaa...

Dương Hàn Phong cười bí ẩn nhìn cô:

- Cô ấy cũng rất xinh đẹp mà.

Uhh...quản lý anh ta vẫn còn độc thân đó...

- Nói tóm lại là gia đình hai người quá hoàn mỹ rồi, sau này nếu có thêm một bé gái nữa nhất định sẽ còn xinh đẹp hơn cả mẹ nó.

Hàn Thiếu Vy ngượng nghịu cúi mặt xuống, ừ ừ thế trời, nhìn cô với hán giống vợ chồng lắm à...

Anh ta nói:

- Có thể cho tôi chụp một tấm ảnh làm kỉ niệm không?

Dương Hàn Phong phân vân nhìn Hàn Thiếu Vy, còn cô cũng ngờ ngác nhìn lại. A Hạng rất hiểu chuyện, cầm lấy tay Hàn Thiếu Vy, lắc lư lắc lư:

- Cô xinh đẹp...chụp ảnh với A Hạng đi mà, một tấm thôi...

- Được rồi được rồi, chụp bao nhiêu cũng được hết. - Hàn Thiếu Vy chiều theo ý muốn của cậu bé, Dương Hàn Phong mừng rơn.

Có ai biết rằng, bức ảnh đó được đem ra làm poster quảng cáo chính thức của công viên.

Chụp xong, A Hạng ngồi nghịch giữa đồng đồ chơi, Hàn Thiếu Vy ở cạnh vuốt tóc cậu. Cô chợt nhận ra, hành động xoa đầu người khác rất thoải mái.

Dương Hàn Phong trao đổi xong với người quản lý, sau đó liền chạy đến chỗ của hai người kia. Nhìn Hàn Thiếu Vy một lúc, hán băng quơ:

- Xem ra em cái gì cũng biết nhì, có thể truyền cho tôi một số kinh nghiệm không?

Hàn Thiếu Vy nhìn hán, bật cười:

- Không thể.

- Vì sao? - Hấn nheo mắt.

- Anh không có năng lực đó. - Cô tiếp tục cười haha rồi lại chơi với A Hạm, mặc kệ hấn phụng phịu bên cạnh. Dỗi, hấn bế A Hạm lên, nói to:

- Hứ, bé con, không chơi với cô nữa, chú làm ngựa cho con cười nhé, được không?

- Con muốn bay! - A Hạm nhong nhong chỉ tay lên trời.

- Được rồi, bay nào! - Dương Hàn Phong nhấc bổng cậu bé lên, xoay vòng vòng. Hàn Thiếu Vy đứng dậy, híp mắt cười, sau đó đuổi theo hai người. Dương Hàn Phong vừa nhấc A Hạm vừa tránh Hàn Thiếu Vy, khiến cô chạy theo riu cả chân. Thấm mệt, hấn đặt cậu bé xuống, lau mồ hôi.

Ba người dất nhau đi chơi rất lâu, hai người lớn đã mệt muốn dứt hơi, nhưng đứa trẻ vẫn chạy tung tung, cười khanh khách. Dương Hàn Phong thở mạnh:

- Đứa trẻ này chơi khỏe quá, em có tiếp tục nổi không thể?

- Hoi...hoi mới chân rồi. - Hàn Thiếu Vy cười cười.

Nhìn thấy mấy hạt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, Dương Hàn Phong đứng nhìn chăm chăm, sau đó tiến sát mặt lại gần mặt của cô. Hàn Thiếu Vy tròn trừng mắt, như bị thôi miên, cô hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lau lau...

Dương Hàn Phong lấy ra một cái khăn giấy, nhẹ nhàng lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán cô. Hàn Thiếu Vy đứng hình, thốn thức, tim không khỏi đập nhanh vài chục nhịp.

- Hôm nay chơi thế đủ rồi, trẻ con hoạt động nhiều quá cũng không tốt.

Dương Hàn Phong nói rồi gọi Hạo Thiên đến đón A Hạm. Rất nhanh sau đó, bóng dáng Hạo Thiên đã lù lù xuất hiện trước mặt ba người.

- A Hạm, trưa rồi, chúng ta về nhà thôi.

Hạo Thiên bế cậu bé lên.

- Cảm ơn hai người đã trông chừng nó giúp tôi nhé, hôm nay chắc chắn rất vui đúng không?

A Hạm nhanh nhẩu:

- Vui lắm ạ! Cô xinh đẹp, lần sau cô lại đi chơi với A Hạm nữa có được không?

Hàn Thiếu Vy đặc biệt thích cậu bé này, đáng yêu không chịu nổi rồi, cô không thể từ chối.

- Được chứ được chứ, bất cứ lúc nào A Hạm muốn đi chơi đều có thể gọi cho cô.

- Vậy lúc đó con bảo chú Foong gọi cô nhé.

Hàn Thiếu Vy ái ngại nhìn hấn.

- Được...- Cô cười.

Hạo Thiên bế A Hạm đi về, trước khi vào xe, cậu bé còn to mồm chào tạm biệt:

- Bye bye mami xinh đẹp, bye bye Foong papa!

Mồ hôi của cô túa ra như tạt nước, thằng bé này...đã học mấy thứ này ở đâu rồi????

Xin lỗi tất cả các độc giả của “Oan gia! Làm bạn gái tôi nha!” vì up chương chậm hơn một ngày. Lý do vì mình lỡ tay xóa mất bản nháp nên phải mất thời gian viết lại, ôi thực sự đau xót =>)))

Thông báo thứ hai chính là đột nhiên cảm thấy tối thứ sáu không có thời gian lắm, cho nên chương mới sẽ ra đều đặn vào tối thứ bảy hàng tuần.

Yêu thương các bạn 3000 lần <3

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Nhật Hạm

Khi Hàn Thiếu Vy lái xe về nhà cũng là lúc đồng hồ điểm mười hai giờ trưa, cả nhà - nói nghe oách thế thôi nhưng cũng chỉ là phép toán 1+1. Hàn Thiếu Nghi và Lâm Dương mặt ai cũng hùng hực ngồi đợi ở bàn tiếp khách.

Cô bước vào nhà.

- Em/cậu vừa đi đâu về?

Hàn Thiếu Vy bắt đầu run:

- Đi...đi siêu thị

- Đi cả buổi sáng à?

- Hai người...để em giải thích có được không...- Hàn Thiếu Vy cúi đầu xin hòa hoãn. Cách nói chuyện của hai người kia cứ như muốn chém đầu cô không bằng.

- Em vào đây. - Hàn Thiếu Nghi vẫy tay. Cô rón rén chạy về phía bàn tiếp khách, nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Rồi, nói đi. Em đi siêu thị cả buổi sáng? Có đồ gì cần mua nhiều vậy à? Đã thế điện thoại còn tắt? - Hàn Thiếu Vy giật mình mở túi xách, trên màn hình hiện lên hai số gọi nhờ với con số cực khủng.

- Em...điện thoại để trong túi, chắc chuông nhỏ nên không nghe thấy...

- Nói thật đi, sáng nay em đã đi đâu? - Hàn Thiếu Nghi mặt căng đen đét hỏi. - Hay trốn anh đi hẹn hò?

- Không cóoooo! - Cô bật dậy như có lò xo gắn dưới mông. - Vừa về đây chưa được bao lâu, đường còn chưa biết, nói gì đến hẹn hò. Anh đừng có nghĩ bậy!

- Thế đi đâu?

- Em...sáng nay em chuẩn bị về thì gặp một đứa bé đi lạc...Em dắt nó đi tìm bố mẹ nó...

- Ô? - Hàn Thiếu Nghi tò về không tin tưởng lắm.

- Thật mà. Sau đó tránh nó quấy khóc nên em đã dẫn nó đi chơi, thằng bé chơi khỏe quá nên đến tận giờ này...

- Bố mẹ đứa trẻ kia đã đến đón nó hay chưa? - Đến...đến rồi.

- Ừm, nhưng mà lần sau gặp phải chuyện tương tự đừng làm thế nữa. Đưa nó đến đồn cảnh sát là được, không cần chiều trẻ con quá đâu. - Hàn Thiếu Nghi khá bị thuyết phục bởi câu chuyện của cô.

Lâm Dương nãy giờ vẫn chưa nói gì, chỉ cúi xuống trầm tư. Cậu vẫn bị ám ảnh bởi năm chữ “trốn anh đi hẹn hò” kia.

Cậu càng ngày càng sợ Dương Hàn Phong sẽ động đến cô.

Hàn Thiếu Vy nói mệt rồi, muốn lên phòng nghỉ ngơi. Sau khi cô đi, Hàn Thiếu Nghi cũng định đi nghỉ, nhận ra Lâm Dương vẫn ngồi im một góc, lại tò mò ngồi xuống.

- Cậu sao thế?

- Em vẫn cảm thấy lo lắng. - Lâm Dương u ất nhủ mày, tìm cậu tự dưng đập nhanh bất thường.

- Cậu lo cái gì?

- Em cũng không biết...nhưng anh à, đừng cho Vy Vy tùy tiện kết bạn, được không? - Cậu nói như cầu xin.

Hàn Thiếu Nghi khó hiểu:

- Tùy tiện đi ra ngoài thì đúng là phải quản lý. Còn việc kết bạn,...Tiểu Vy cũng lớn rồi, mắt nhìn người cũng không phải quá tệ, lại còn ở nơi xa lạ như thế này, có thêm vài người bạn không phải tốt hơn sao?

- Nhưng...- Cậu rất muốn nói cô kết bạn với ai cũng được, trừ Dương Hàn Phong và đám bạn của hắn ra. Nhưng lại sợ anh nghĩ cậu ích kỉ, cậu cũng không muốn đem quá khứ đó ra kể với Hàn Thiếu Nghi, để anh lấy điều đó ra để ngăn cấm cô.

Hàn Thiếu Nghi thờ dãi:

- Thôi được rồi, tôi biết cậu toàn tâm toàn ý với em gái tôi, điều đó trong suốt bảy năm qua tôi đã nhìn thấy quá rõ rồi. Cậu luôn muốn những điều tốt nhất đến với con bé. Haizz, tôi sẽ nhắc nó trước khi kết bạn phải cân nhắc thật kĩ, được chưa?

- Cảm ơn anh. - Nỗi lo trong mắt Lâm Dương dường như vẫn chưa được giải tỏa. Cậu vào bếp làm đồ ăn cho Hàn Thiếu Vy, chắc từ sáng đến giờ cô chưa ăn gì rồi.

Cốc cốc...

Lâm Dương mở cửa, thấy Hàn Thiếu Vy vẫn chưa ngủ, tay cô mân mê chiếc điện thoại như đang chờ đợi điều gì. Thấy cậu, Hàn Thiếu Vy đang nằm ngửa cầm điện thoại liên giật mình, điện thoại rơi đập một phát xuống mặt.

- Ui...- Cô kêu lên.

Lâm Dương bật cười để khay thức ăn xuống, ngồi bên giường, cốc đầu cô một cái.

- Làm gì mà giật mình thế?

- Cậu vào phòng tôi không gõ cửa gì cả, tôi chả giật mình thì sao! - Hàn Thiếu Vy nhắm mắt nhắm mũi nói.

Lâm Dương bĩu môi:

- Tôi gõ rồi còn gì nữa, cậu không để ý thì có!

- Tôi chả nghe thấy gì cả!

- Mặt đực ra nhìn điện thoại thì nghe thấy gì được!

Hàn Thiếu Vy chột dạ:

- Tôi..

Lâm Dương nhìn cô chăm chăm:

- Có phải cậu có chuyện gì rồi không?

- Không có. - Cô cúi đầu. - Chỉ là tôi mới làm bạn với một người, cậu ấy hẹn tôi đi chơi nên hơi háo hức thôi.

- Nam hay nữ? - Sắc mặt Lâm Dương đen sì.

- Là... là nữ. - Hàn Thiếu Vy biết Lâm Dương cực kỳ không thích cô chơi chung với đám con trai. Cậu luôn nói với cô: “Hai mẫu đàn ông điển hình trong xã hội đã ở trước mặt cậu rồi, cậu không cần phải đi tìm hiểu hay dính líu gì đến đám còn lại”.

Lâm Dương gật gật, cậu lại quên mất lý do vào phòng cô để nhắc cô tránh xa Dương Hàn Phong lần thứ n. Chỉ chỉ vào khay thức ăn, cậu nói:

- Chưa ăn gì đúng không? Ăn đi, lục phủ ngũ tạng của cậu đáng thương thật đấy, chẳng bao giờ được chăm sóc tốt cả.

- Tuân lệnh sếp. - Hàn Thiếu Vy cười tươi.

Lâm Dương yên tâm ra khỏi phòng. Hàn Thiếu Nghi đã đặc biệt bố trí cho cậu một căn phòng sát cạnh phòng của cô. Sau khi về phòng mình Lâm Dương mới nhớ ra định nói gì với Hàn Thiếu Vy. Cậu thờ dài, như vậy có phải là quản lý cô quá chặt rồi không.

Hàn Thiếu Vy vừa nằm vừa ăn đồ ăn vặt Lâm Dương làm cho mình, vừa lướt lướt điện thoại. Danh bạ điện thoại của cô trước giờ vốn rất ít, chỉ gồm ba người: Ông nội, anh trai và Lâm Dương. Bây giờ lại thêm một phần tử mới: Người quản lý của A Hạn, tức Dương Hàn Phong. Hàn Thiếu Vy chột dạ, cô... là đang đợi điện thoại của hắn sao?

Nấu nầu nẫu, chắc chắn là do cô nhớ A Hạn rồi thôi.

Tăng tăng tăng...

Chuông điện thoại vang lên làm cô hết cả hồn. Bình tĩnh lại, dòng chữ hiện lên trước màn hình bỗng khiến cô vui vẻ:

- Huh? - Hàn Thiếu Vy không nói “Quầy?” như lúc nói chuyện với Lâm Dương hay ông anh trai đại nhân của mình, cô chỉ lấy giọng thắc mắc “huh?” một chữ.

- Là tôi, Dương Hàn Phong này.

- Ừm... - Hàn Thiếu Vy gật đầu. - A Hạn nhớ tôi rồi hả?

Bên kia vang lên tiếng cười vui vẻ của Dương Hàn Phong. Hắn mặt dày nói:

- A Hạn nhớ em, tôi cũng nhớ em

Hmmmm..

Chỉ một câu thế thôi đã làm Hàn Thiếu Vy đỏ ửng cả mặt mũi.

Bình thường trở lại, Hàn Thiếu Vy lại lấy giọng điệu tức giận, trách móc mà mắng hắn:

- Treu chọc cái gì vậy?

- Thôi mà thôi mà, đừng giận, nha. - Dương Hàn Phong sợ cô giận quá cúp máy mất, bèn hạ nước đi. - Quả đúng là A Hạn có chút nhớ em rồi. Sáng mai có rảnh không?

- Rảnh. - Cứ tưởng tượng câu trả lời của Hàn Thiếu Vy nhanh và dứt khoát y như cái cách bạn trả lời lúc người yêu hỏi “Có muốn ăn gì không?”

- Hmmmm, thế có muốn nói chuyện với bé con một chút không?

- Cóóóóóó! - Tưởng tượng lần hai, Hàn Thiếu Vy lần này trả lời còn nhanh và dứt khoát hơn nữa.

Dương Hàn Phong nhìn sang đứa trẻ bên cạnh, đưa điện thoại cho cậu nhóc. Một giọng nói bi bô truyền đến tai cô:

- Chào cô xinh đẹppppp!

Hàn Thiếu Vy cười tươi:

- Chào A Hạn! Nhớ cô rồi sao?

- Dạ. - A Hạn ngoan ngoãn trả lời. - Ngày mai cô cùng A Hạn đi chơi nhé!

- Tất nhiên là được rồi, đối với A Hạn thì ngày nào cô cũng rảnh hết!

- Hi hi... - Giọng cười này...phù...cô đi chết đây!

Dương Hàn Phong cầm lại điện thoại, cười hí hửng:

- Thế nhá, đỡ mất công nói tôi lừa đảo dụ dỗ em

- Được rồi. - Hàn Thiếu Vy cười híp cả mắt. - Anh cho A Hạn ăn trưa rồi bảo nó đi ngủ đi, trẻ con...

- Được rồi thưa cô. - Dương Hàn Phong cảm thấy cô như mẹ A Hạn, và hẳn là bố. Ba người họ chính là một gia đình.

*

Sáng hôm sau...

Ngồi trên xe, Dương Hàn Phong cảm lái nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Hàn Thiếu Vy và A Hạn đang chơi đùa rất vui vẻ. Hẳn thầm nghĩ, tương lai gia đình của hẳn và cô chắc chắn cũng hạnh phúc như thế này.

- Hôm nay đi đâu thế? - Cô hỏi.

- Hmmmm, có muốn đến Nhật Hàn tham quan không?

Hàn Thiếu Vy tròn mắt, Nhật Hàn là tập đoàn có tiếng, tuy không bằng Hàn Thị nhà cô nhưng cũng thuộc TOP hoàng gia. Với cả Dương Hàn Phong còn là tổng giám đốc của cả một tập đoàn to đùng như thế mà vẫn phải dành thời gian đi chơi bồi lung tung với hai người, cô cảm thấy hơi có lỗi.

- Được rồi. - Hàn Thiếu Vy nghe xong quay sang nói với A Hạn. - Đến địa bàn của chú kia nhé!!

Dương Hàn Phong mỉm máo tỏ ra không vui:

- Eo ơi, gì mà chú kia, em tuyệt tình quá rồi đây!

A Hạn cười khanh khách:

- Đến địa bàn của papa! - Sau đó ngược lên nhìn Hàn Thiếu Vy. - Còn cô xinh đẹp là mama của A Hạn.

- Ồ...- Hàn Thiếu Vy đỏ mặt khó xử.

Dương Hàn Phong cố nhịn cười. Chiêu trò này chắc chắn đêm qua Hạo Thiên đã dạy cho A Hạn. Haizz, cứ thế này thì hẳn sẽ dạy hư đứa bé này mất!

*

- Em với A Hạn đứng ở đây đợi, tôi đi đầu xe, sẽ quay lại sớm thôi. - Dương Hàn Phong xoa đầu A Hạn rồi trèo lên xe. Để hai đứa trẻ con một lớn một bé đứng trước cửa tập đoàn Nhật Hàn siêu to khổng lồ. Hàn Thiếu Vy há hốc mồm. Thế này thì...quá tình tế rồi!

Đây...đây chính là gu của cô!

Quá kích động, Hàn Thiếu Vy quên mất lời dặn của Dương Hàn Phong. Cô kéo A Hạn vào lòng:

- Chúng ta vào trong trước đi!

- Dạ!

Hai đứa trẻ con tung tăng đi vào, đại sảnh của tập đoàn này không vừa một tí nào cả, đều khiến cô hoa cả mắt. Người qua người lại tấp nập. Thấy một cô gái dắt theo một đứa bé đứng lóng ngóng trước đại sảnh, một cô tiếp tân trẻ mới báo các tiếp tân khác nhìn về phía đó. Mãi sau mới xác định được phương hướng. Hàn Thiếu Vy mới kéo A Hạn đi nhanh về quầy tiếp tân.

- A...cho tôi hỏi...

- Chào cô, tôi có thể giúp gì được cho cô không?

- À...- Hàn Thiếu Vy gãi đầu, nhìn bé con đang tròn mắt ngậm kẹo. - Tôi muốn hỏi là...phòng tổng giám đốc...ở chỗ nào vậy?

- Há? - Cả đám nhân viên đồng loạt kêu lên. Người đến tìm Tổng Giám đốc ác ma của bọn họ từ trước đến giờ chỉ có những đối tác lớn, nhưng nhìn dáng vẻ của cô gái này...không có gì nói đây là đối tác làm ăn cả. Hôm nay cô mặc một chiếc váy hồng nhạt, chân đi giày thể thao cùng màu hồng nốt. Khuôn mặt không trang điểm quá nhiều nhưng cũng đủ để bệch người xinh đẹp nhất trong số bọn họ.

Họ lại nhìn xuống đứa bé đang ngậm kẹo, đoán chắc đây là hai mẹ con. Hừm, chắc chắn là đến đây vu khống ăn vạ với Tổng Giám đốc của họ đây mà! Xinh đẹp thì sao chứ! CEO nhà này cũng không có hứng thú!

- Cô có đặt lịch trước không ạ? - Sau một thời gian phân tích, một cô tiếp tân cố tuân theo quy củ, hỏi khách hàng rất lịch sự.

- Tôi...không có. - Hàn Thiếu Vy ngại ngùng. Sao mà lấm quy tắc rườm rà vậy trời!

- Không có vậy mời cô ra kia chờ đi. À mà khuyên cô nên về cũng được, Tổng Giám đốc của chúng tôi rất bận, không có thời gian để hoa hòe ong bướm đâu.

Hàn Thiếu Vy hạ giọng nhờ vả:

- Nhưng mà tôi quen anh ấy, cô có thể...

- Tôi đã nói cô ra kia chờ cơ mà! - Tiếp tân lớn tiếng.

Hàn Thiếu Vy gạt bản cả mình, tròn mắt nhìn. Tiếng giày cao gót từ xa dần dần tiến lại. Một giọng nói phụ nữ quyền lực vang lên:

- Có chuyện gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 178: Nó gọi tôi là papa

Hàn Thiếu Vy đầu xoay như chong chóng, giọng nói này...nghe quen quen...

Mạch Hân Chi khoanh tay nghiêm nghị bước tới, lạnh lùng hỏi cô tiếp tân:

- Làm lắm cả khu lễ tân, có muốn bị đuổi việc không?

Cô gái tiếp tân ban nãy như tìm được đồng minh. Cô ta biết Mạch Hân Chi rất thích Tổng giám đốc, Tổng Giám đốc của bọn họ lại có vẻ coi Mạch Hân Chi đặc biệt nhất trong cả tập đoàn này, chẳng thể mà liên tục tăng lương lên mức trọn mắt cắt cổ cho cô ta. Hồi trước còn có tin đồn Mạch Hân Chi là vợ sắp cưới của Dương Hàn Phong nên tất cả nhân viên đều vô cùng nể sợ.

- Phó giám đốc Hân Chi, cô gái này một mực cứ đòi vào phòng Tổng Giám đốc nhưng không hẹn trước. Tôi bảo cô ấy ra kia chờ nhưng cô ta cứ lằng nhằng mãi, còn dắt theo cả đứa trẻ này!

Đến giờ Mạch Hân Chi mới để ý đến cô gái trẻ dắt theo đứa trẻ con cách cô ta mấy bước. Thoạt nhìn, Mạch Hân Chi đã giật mình: “Sao lại là cô ta? Lần trước Dương Hàn Phong tìm đến cô ta, lần này cô ta lại tự xác mồ đến đây, rốt cuộc là mối quan hệ gì?”

- Xin lỗi, lần trước tôi có gặp cô lúc đi ăn tối cùng anh Phong. Không biết cô đến đây tìm anh ấy có việc gì?

- Tôi...tôi đến đây chơi...- Hàn Thiếu Vy chẳng biết nói thế nào, lúng ta lúng túng nói.

Cả đám tiếp tân cùng Mạch Hân Chi ngơ ra, sau đó cả đám lại trung vệ mặt mực cười ra, mĩa mai:

- Cô gái trẻ này, cô nghĩ đây là chỗ để cô đến chơi sao?

- Là...

Mạch Hân Chi phẩy tay, cho rằng Hàn Thiếu Vy là một đứa thần kinh không ổn định, ra hiệu cho đám tiếp tân:

- Giải quyết xong đứa thần kinh này đi, thật là phiền phức!

- Vâng.

Nói xong, Mạch Hân Chi liếc nhìn Hàn Thiếu Vy cùng bé con đang ngơ ngác đứng nhìn, sau đó quay mông bỏ đi. Đám tiếp tân dường như có sếp lớn đứng sau ủng hộ, bèn lùa Hàn Thiếu Vy cùng A Hạng ra ngoài như lùa vịt:

- Cô đã nghe rõ chưa, đó chính là vợ sắp cưới của Tổng Giám đốc chúng tôi, biết điều thì mau rời khỏi đây đi.

Hàn Thiếu Vy ngạc nhiên:

- Vợ sắp cưới?

- Đúng vậy, mau đi đi, nhìn cô chẳng khác nào một người vừa trốn ra khỏi bệnh viện tâm thần cả. Bớt mơ tưởng về Tổng Giám đốc của chúng tôi đi! Ngu ngốc hết sức!

Hàn Thiếu Vy điếng người. Nãy giờ cô đang choáng ngất vì một tập đoàn lớn như thế này sao lại có kiểu tiếp khách buồn cười như thế. Bây giờ chính thức bị đá đít đuổi đi như thế này, kiểu đối xử như vậy trước giờ cô chưa từng gặp!

- Sao còn chưa chịu đi!

Tiếng quát của cô tiếp tân quá lớn làm A Hạng sợ hãi. Thằng bé run rẩy, sau đó khóc thét lên:

- Mamaaa, chúng ta đi về đi!!!

- Được được, chúng ta về thôi.

Hàn Thiếu Vy xoay người, bế A Hạng trên tay bước đi. Đám tiếp tân sau khi nghe thấy hai từ “mama” thoát ra từ miệng cậu bé kia liền đắc ý vô cùng. Quả thật là loại phụ nữ đến đây để ăn vạ!

- Em định đi đâu? Xin lỗi, vừa nãy có chút việc dưới kia nên lên đây hơi chậm..

Ngay sau khi quay người đi được ba bước, Dương Hàn Phong đã vội vã bước vào từ cửa chính. Thấy Hàn Thiếu Vy bế A Hạng, nước mắt bé con lại giàn giụa trên má liền hốt hoảng:

- Sao thế? Sao con lại khóc?

Hàn Thiếu Vy không nói gì, chỉ nhìn Dương Hàn Phong chăm chăm. Hân nhìn hai người, sau đó lại nhìn đám tiếp tân đang trở mặt ở phía sau. Ôm lấy Hàn Thiếu Vy xoay người lại, hân tiến về phía trước.

- Tổng Giám đốc! - Đám tiếp tân thấy hân như thấy ma, sắc mặt đen như tiền đồ chị Dậu.

- Cô ấy có qua chỗ này không? - Hân bình tĩnh hỏi.

- Dạ...- Cô gái trẻ vừa nãy nói lớn nhất, cũng là người đứng ra hắt cẳng Hàn Thiếu Vy ra khỏi tập đoàn bây giờ run như cây sậy, nói lí nhí.

- NÓI! - Dương Hàn Phong hơi lớn tiếng nhưng cũng đủ khiến cả đám rơi hết não ra ngoài. Cô tiếp tân lắp ba lắp bắp:

- Giám...Giám đốc...chị ấy có đến đây...nói là muốn tìm phòng Tổng Giám đốc...

- Rồi sao nữa?

- Em nói là nếu không có lịch đặt trước thì ra phía đó chờ...em làm đúng quy định mà Tổng Giám đốc! - Cô tiếp tân nhanh miệng bảo chữa.

- Chỉ vậy thôi mà khiến đứa trẻ này lại khóc thét lên như thế? - Dương Hàn Phong khẽ nhìn A Hạng vẫn đang thút thít ôm Hàn Thiếu Vy.

- Sau đó...phó Giám đốc Mạch Hân Chi cũng có đến đây...

- Cô ta nói đuổi cô gái này đi?

- Đại...đại loại vậy...- Đám tiếp tân này đúng là kiểu người ba phải, gió chiều nào theo chiều đó. Vừa nãy Mạch Hân Chi chống lưng cho thì mạnh mẽ tăng bốc cô ta, bây giờ tình hình bất lợi thì lại đổ hết tội lỗi lên đầu Mạch Hân Chi.

Dương Hàn Phong thờ dài một tiếng, sau đó nhìn đám tiếp tân:

- Vừa nãy có nghe đứa bé này gọi cô gái này là gì không?

- Là...là mama...- Đám tiếp tân càng ngày càng run.

- Ủ, nó gọi tôi là papa.

Dương Hàn Phong nói rồi không thèm nhìn đám mọi rợ kia lấy nửa giây, ôm Hàn Thiếu Vy vào phòng Tổng Giám đốc.

Đám tiếp tân phải mất 5 giây để nhặt lại não đang nhảy dây dưới đất. Gì...gì cơ?

Vậy có nghĩa là...cô gái kia...là mẹ của con Tổng Giám đốc?

ÔI TRỜI OI!

Có nghĩa là...bao năm qua Tổng Giám đốc cách biệt với phụ nữ là do...anh ấy đã có vợ hiền con ngoan ở nhà? Cứuuuuu..

Vậy mà vừa vài phút trước họ còn ngẩng cao đầu nói Mạch Hân Chi là VỢ SẮP CUỐI của hắn với MẸ CỦA CON HẠN...Đời họ coi như bị kết liễu tại đây, tại dấu chấm này.

*

Phòng đặc biệt của Tổng Giám đốc...

Hàn Thiếu Vy vừa lấy nước cho A Hạng uống vừa đổ dành:

- Ngoan nào ngoan nào, đừng khóc, nín đi nhaaa, cô xin lỗi con nhiều, để con hoảng sợ rồi...

Dương Hàn Phong đứng khoanh tay, cúi đầu lí nhí:

- Để hai người bị bắt nạt ở trong địa bàn của mình...tôi thật vô dụng..

Hàn Thiếu Vy tròn mắt, ở đâu ra hai đứa trẻ con thế này??

- Xin anh đấy, đã không giúp tôi đỡ thằng bé thì thôi, lại còn ở đây ưỡn ẹo!

Dương Hàn Phong mếu máo chạy đến, ôm A Hạng lên, phi khắp phòng. Sau đó ôm ngựa cậu bé lên, đổ dành:

- Thôi ngoan nha ngoan nha, papa sẽ trục xuất hết đám mọi rợ đẩy ra khỏi tầm mắt của hai mẹ con con, được không? Tha lỗi cho papa nhé nhé nhé!

- Chóng mặt...thả con xuống đi!! - A Hạng kêu lên.

Dương Hàn Phong vội thả bé con xuống, vỗ lưng dỗ dành. Hàn Thiếu Vy tựa lưng vào bàn làm việc, thờ dài:

- Trông cái cách anh trông trẻ con, thiết nghĩ con cái anh sau này sẽ sống không yên đâu.

Dương Hàn Phong cười toe toét:

- Vậy nên mới cần em đó!

Hàn Thiếu Vy trong phút chốc đã hóa cà chua. Cái tên này...hết thuốc chữa!

Có lẽ là do hiệu ứng vỗ lưng của Dương Hàn Phong đều đều như cái máy đã làm cho A Hạng rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Dương Hàn Phong đặt bé con xuống sofa, đắp một chiếc chăn mỏng. Hàn Thiếu Vy đang nghịch nghịch đóng tài liệu trên bàn hân, thấy hân lại gần bèn hỏi:

- Thằng bé ngủ rồi à?

- Uh, thấy tôi có tài ru ngủ chưa?

Hàn Thiếu Vy bật cười, chống cằm nhìn bé con ngủ. Dương Hàn Phong kéo ghế lại gần, bắt chước theo.

- Hàn Thiếu Vy! - Đột nhiên, hân gọi tên cô.

- Há?

- Em có thấy trông tôi với em giống vợ chồng đang chăm con không?

- Anh bị điên à? - Hàn Thiếu Vy cười, ừm...nhưng cũng giống phết.

Bỗng nhiên, xung quanh cô trở nên quay cuồng. Lại như mọi lần, một không gian khác lại mở ra trong đầu cô cùng những âm thanh đứt đoạn của một đôi nam nữ trẻ tuổi..

- Em có thấy...chúng ta bây giờ rất giống...

- Giống gì?

- Giống một đôi vợ chồng đang chăm sóc con không?

- Hahahah, trí tưởng tượng của anh cũng phong phú lắm, anh có thấy đứa con nào có nhiều lông như thế này chưa?

- Vậy sau này...chúng ta sẽ cùng sinh một đứa con ít lông nhé?

...

Con đầu đầu bỗng kéo đến trong tích tắc, cô chỉ còn nhớ được giọng nói của đôi nam nữ trẻ đó, còn lại...không nhớ được gì nữa. Cô ôm đầu, nước mắt không hiểu sao tự dưng rơi xuống.

Dương Hàn Phong hốt hoảng cuống cuống cắn cả vào lưỡi:

- Em sao thế? Đừng làm tôi sợ...Hàn Thiếu Vy!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Căn phòng bí mật

Dương Hàn Phong liên tục gọi tên cô, còn cô nửa tỉnh nửa mê lim dim mắt. Khẽ lắc đầu sang một bên, với tay:

- Nước...nước...

Dương Hàn Phong nhanh chóng rót cho cô một ly nước. Uống xong, khẽ nhắm mắt định thần, cô thở dài một lượt:

- May vẫn chưa đánh thức A Hạn.

Dương Hàn Phong nhắm mắt:

- Vẫn còn nghĩ cho người ta nữa, em hay bị như thế lắm à?

- Cũng...thi thoảng. Tôi hay bị choáng như thế, còn hay nhìn thấy một đôi nam nữ, còn nghe được họ nói chuyện. Nhưng không thể nào nhìn thấy được mặt họ. Tôi sợ...

- Sợ cái gì?

- Sợ ma ám - Hàn Thiếu Vy sồn gai ốc nói.

- !!!

Dương Hàn Phong lại bị ăn quả dưa bở siêu to. Cứ tưởng cô thoáng nhớ ra được gì rồi chứ...

Ngồi đơ ra một lúc, Hàn Thiếu Vy lại nhảy cẫng lên:

- Ấy, giọng người thiếu niên đó cũng giống giọng anh lắm!

Tất nhiên là phải giống rồi, đó là Dương Hàn Phong của năm 18 tuổi..

Liếc nhìn đồng hồ đã điểm 10 giờ trưa. Dương Hàn Phong cởi bỏ bộ vest nặng nề trên người, mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh. Lật trong đồng quần áo được treo trên giá, hắn lấy ra một chiếc tạp dề. Trong nháy mắt, Hàn Thiếu Vy lại thấy chiếc tạp dề này...quá quen mắt.

- Anh mặc tạp dề làm gì thế?

- Nấu ăn, trưa rồi, em không đói à?

- Phòng làm việc của anh cũng có cả phòng bếp nữa à? - Hàn Thiếu Vy tròn mắt nhìn quanh, phòng đa chức năng luôn à? Nhưng sao cô nhìn không thấy...

- Qua đây.

Dương Hàn Phong dẫn cô đến trước một bức tranh lớn mà ngay khi vừa vào phòng cô đã để ý nhưng quên hỏi.

- Mớ đi. - Dương Hàn Phong hất hàm về phía một hàng phim long lanh.

- Quào, hay đấy. - Hàn Thiếu Vy gât gât nhìn chiếc ô khóa phim. - Nhưng sao tôi biết mặt khẩu?

- Mớ đi, mặt khẩu là sinh nhật em...- Dương Hàn Phong chậm rãi trả lời.

Trong tích tắc, mặt của Hàn Thiếu Vy lại bắt đầu đỏ ửng lên...

Cô nhanh chóng nhập vào, hừm, tên đáng ghét, chắc đang khoác lác với tôi..

0909

Ếch ọp...

Màn hình hiện lên một dòng chữ đỏ: FAIL.

Hừm! Biết ngay mà, rõ ràng là muốn trêu tôi..

Nghĩ vậy nhưng trong lòng Hàn Thiếu Vy tự dưng lại trống rỗng đến lạ.

- Đồ khoác lác. - Cô mắng hần.

Dương Hàn Phong chỉ cười:

- Tôi đã nói xong đâu. Mật khẩu là sinh nhật em với sinh nhật tôi, sinh nhật tôi là 24 tháng 2.

Hàn Thiếu Vy lại một lần nữa mặt đỏ...

Cái tên thần kinh này!

Cô hậm hực nhập mật khẩu, mở không được tôi sẽ bấm anh ra.

09092402.

Tínggg!

Bức tranh bật mở, đây là một cánh cửa bí mật. Khoảnh khắc cánh cửa mở ra cũng là lúc tim cô muốn nhảy ra ngoài. Hóa ra...hần nói thật.

- Vào thôi. - Dương Hàn Phong chỉ tay vào trong.

Hàn Thiếu Nghi gạt đầu, bên trong tối đen như mực nên cô phải bám vào áo hần. Cô bám vào phần eo, lại cách mỗi mảnh áo sơ mi mỏng tanh, rõ ràng cảm nhận được cơ bụng chắc chắn của Dương Hàn Phong.

Cô cảm thấy đầu ngón tay cũng nóng lên rồi!

Tách.

Hần bật công tắc đèn, cả căn phòng bí mật rực sáng. Woo...đây chẳng khác nào một căn hộ mini cả.

- Wow...giỏi quá vậy...- Cô không ngờ trong một căn phòng lại chứa một căn phòng nữa mà bên ngoài không hề nhìn thấy gì, không hề biết đến sự hiện diện của căn phòng bí mật này.

- Em ở đây chơi một lát, tôi đi nấu gì đó.

- Ừm..

Dương Hàn Phong bắt đầu vào bếp, gọt vỏ một củ khoai tây...

Hàn Thiếu Vy nằm ườn lên chiếc giường màu xám, ôm chiếc chăn mềm, dụi đầu vào. Căn phòng này rất mát, hoặc cũng có thể nói là lạnh, đặc biệt là vô cùng yên tĩnh. Khi mệt mỏi vào đây ngủ thì thoải mái biết mấy.

Cô lần qua lần lại trên giường, chạm vào một chiếc công tắc. Tò mò, cô lại nhìn kĩ nó, khẽ ấn nút khởi động.

Chiếc rèm khẽ mở ra, thứ phía sau này giờ cô cứ nghĩ là một cái cửa sổ, nhưng không, nó là tấm ảnh chụp cô, hần và A Hạn lúc đi công viên gặp thú. Ở dưới còn có một tái bút rất “nhỏ nhắn”: WE ARE FAMILY.

Hừmmm...

Tên này như vậy là có ý gì đây!

Nghĩ lại những chuyện vừa xảy ra, tim cô lại đập thình thịch. Cảm giác này trước giờ cô chưa từng cảm thấy. Lâm Dương rất nhiều lần còn nói những câu tình cảm hơn nhiều, nhưng cô cũng không cảm xúc. Tại sao lần này chỉ vài câu đơn giản mà làm cô loạn hết cả lên như thế này!

Aaaa, không hiểu nổi bản thân mình nữa.

Nghĩ nhiều một nào, cô nhắm mắt lại, 30 giây sau đã lăn ra ngủ.

Dương Hàn Phong đã nấu xong món tù của Mạch Vy Khánh năm xưa, khoai tây chiên Wanyang Potato. Chi là khả năng ăn cay của hần vẫn bị hạn chế. Hần đang dùng hết sức lực để tả lại một số thứ trong quá khứ để cô thoáng nhớ lại dù chỉ một chút.

Dương Hàn Phong đến bên giường, thấy cô đã ngủ bèn ngồi lại. Dáng ngủ của cô vẫn vậy, ôm chặt chiếc chăn bên mình.

Hần biết...cô rất sợ cô đơn.

Xin lỗi em, khi đó tôi bị che mờ mắt, xin lỗi vì đã bỏ mặc em..

Sau này tôi sẽ không bao giờ để em cảm thấy cô đơn nữa!

Hần leo lên giường, nằm chống trán nhìn cô ngủ, cảm thấy vẫn chưa đủ, hần nằm xuống, khẽ ôm lấy cô ngủ ngon lành.

(Nội tâm đã khoai tây chiên: Am I a joke to you???)

Theo thói quen, hấn vòng tay ra sau, ôm gọn lấy cô, còn cô nép trong lồng ngực hấn, hai tay chạm vào phần ngực và bụng vốn rất mềm mại..

Bị cô chạm vào như vậy, hấn muốn ngủ cũng không ngủ nổi..

Chẳng những chạm không thôi, cô cũng theo thói quen thường vo vo mảnh chăn, bây giờ lại vo vo chiếc áo của hấn. Nơ ron thần kinh của Dương Hàn Phong tụ hết vào phần tiếp xúc với tay cô, cố gắng kìm nén thứ cảm xúc sắp bùng phát.

Mắt Hàn Thiếu Vy bừng mở!

Bên cạnh cô vẫn là tấm chăn mềm, hoàn toàn không có ai cả. Thở phào nhẹ nhõm, cô vừa mơ một giấc mơ, là Dương Hàn Phong ôm cô ngủ!

Hết hồn.

Dương Hàn Phong vừa đi pha cho cô một ly sữa nóng, quay lại thấy cô đã tỉnh, vui vẻ nói:

- Dậy rồi hả, lại đây ăn gì đó cho đỡ đói.

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- Hừm...tầm nửa tiếng thôi. - Dương Hàn Phong nhướn mày.

- Anh...có làm gì tôi không thể? - Hàn Thiếu Vy ném cho hấn một cái nhìn không tin tưởng.

- Làm gì là làm gì?

- Như là...- Cô định nói nhưng lại nghĩ, nếu không có thật thì thế nào cũng bị Dương Hàn Phong cười cho thối mũi, nói cô u mê hấn đến vậy rồi à. Không được, không được hỏi.

- Như là thế nào? - Dương Hàn Phong trêu chọc.

- Nói nhiều thế nhỏ, mau đi ăn đi, nguội hết bây giờ!

Hàn Thiếu Vy bật dậy khỏi giường. Dương Hàn Phong cười tươi, lắc đầu.

Dương Hàn Phong lại bị fail trong hành trình để cô nhớ lại, vì khi thấy đồng khoai tây chiên của hấn, cô không nhìn ngắm gì mà ăn hết một lượt.

- Em...không cảm thấy gì sao? - Dương Hàn Phong thấy hơi hoang mang..

- Thấy gì? Thấy no á? - Cô cười hềnh hếch.

- @@.

Vừa ngậm một miếng khoai vào mồm, hấn lại nói:

- Em nên cảm thấy tự hào đi, ngoài em ra chưa ai được biết tới sự hiện diện của căn phòng này chứ đừng nói là bước vào đây. Em là người đầu tiên đó.

Hàn Thiếu Vy nhìn hấn bằng ánh mắt không thấy tin tưởng.

- Đến cả vợ sắp cưới của anh cũng chưa được vào à? - Hàn Thiếu Vy không hiểu sao cô lại nói móc cô gái đó, chỉ là thấy chướng mắt thôi (hihi).

- Vợ sắp cưới? - Mặt Dương Hàn Phong ngơ ra.

- Cái cô gái đi cùng anh hôm gặp tôi gọi Lâm Dương ăn tối cùng nhau đó. Chà là vợ sắp cưới còn gì?

- Ai bảo em thế? - Mặt Dương Hàn Phong đã trở nên đen sì.

- Đám tiếp tân đó truyền tai nhau, nói là cô ấy là vợ sắp cưới của anh, cả tập đoàn đều biết, nói tôi đừng có mơ tưởng.

- Đáng chết! - Dương Hàn Phong chửi thề một tiếng. - Đám này thật không muốn sống nữa mà!

- Hum, không làm gì sao người khác lại hiểu lầm như vậy chứ. - Hàn Thiếu Vy nói bóng gió.

- Tôi đâu có làm gì đâu. - Dương Hàn Phong lí nhí.

- Xìu. - Hàn Thiếu Vy buông đùa. - Trưa lắm rồi, cũng nên về thôi. Cũng không để A Hấn ăn mấy thứ lặt vặt như thế này đâu.

Hấn gạt đầu, dọn dẹp xong liền ra ngoài. Vừa hay A Hấn vừa lúc dụi mắt tỉnh dậy.

- A Hấn, con dậy rồi sao? Đói bụng chưa nè? - Hàn Thiếu Vy tươi cười.

- Dạ...

- Vậy chúng ta về nhà ăn cơm thôi!

Hàn Thiếu Vy vừa bế A Hấn lên, chuông điện thoại cô liền kêu dữ dội. Để A Hấn cho Dương Hàn Phong, cô mở máy, trời đất...48 cuộc gọi nhờ đến từ Lâm Dương...

- HÀN THIẾU VY! CẬU ĐI ĐÂU KHÔNG NGHE ĐIỆN THOẠI CỦA TÔI?

Vừa nhấc nghe, dù không bật loa ngoài nhưng tiếng hét của Lâm Dương to đến nỗi Dương Hàn Phong đứng cách Hàn Thiếu Vy khá xa cũng nghe rõ mồn một.

- Tôi...tất điện thoại nên không biết, tôi xin lỗi!.- Hàn Thiếu Vy úy khuất nói, và hần không thích cô dùng giọng này nói chuyện với Lâm Thiên Khánh tí nào.

- Cậu đi đâu?

- Tôi...hmm, tôi sắp về rồi, về nhà rồi nói nha.

- Được rồi, cậu mau về đây.

Tất điện thoại, Hàn Thiếu Vy trưng ra bộ mặt: “Thôi xong tôi rồi...”

Dương Hàn Phong thì rất không thích về mặt ấy của cô, Lâm Dương sao lại có quyền quản lý đời tư của cô chứ.

- Thôi tôi phải về trước đây. Không cần tiễn đâu. A Hạn ngoan nhé, lần sau cô lại đến chơi với con.

- Dạ, tạm biệt mama.

Hàn Thiếu Vy ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng làm việc của Dương Hàn Phong. Lấy bình tĩnh để ra khỏi Nhật Hàn, bầu không khí như lặng đi khi mọi người nhìn thấy cô. Mọi người đều nhìn cô chăm chăm

Thực sự là áp lực quá đi mà!

Hàn Thiếu Vy lấy hết dũng khí để bước qua đám người đó, rời khỏi Nhật Hàn.

Đám người của Nhật Hàn bắt đầu lao xao, truyền tai nhau:

A: Biết gì chưa, cô gái vừa rồi là mẹ của con trai Tổng Giám đốc, tức là vợ anh ấy đóoo!

B: Cái gì? Thật không?

C: Thật mà! Chính tai tôi còn nghe thấy. Trời ơi, tạm biệt mọi người, em phải cuốn gói đi rồi.

D: Trời ơi, trước giờ tôi vẫn kiêng dè Mạch Hân Chi vì tưởng cô ta và Tổng Giám đốc...hừm! Cô ta cũng quá tự cao rồi, còn ảo tưởng Tổng Giám đốc có tình ý với mình, vênh vênh vào vào. Giờ thì sao...hahaha, đáng đời lắm!

A: Chỉ khổ thân tôi, cứ nghĩ rằng Mạch Hân Chi và Tổng Giám đốc thực sự có gì đó nên đã lớn tiếng với phu nhân, mọi người giúp tôi thu dọn đồ đi.

B: Mà thiếu phu nhân đó cũng xinh đẹp quá thể, hơn cái nhan sắc qua 81 lần phẫu thuật của Mạch Hân Chi nhiều.

- Các người nói cái gì?

Mạch Hân Chi như hồn ma, hiện hiện mất mất làm cả đám hú hồn. Mặt cô ta trở nên giận dữ đáng sợ khiến một số người một phen kinh hoàng. Cô ta làm như muốn ăn thịt họ không bằng!

- CÁC NGƯỜI VỪA NÓI GÌ!

Mạch Hân Chi gào rú lên như hổ đói. Nhân viên A biết mình sắp bị tổng cổ ra khỏi đây nên chẳng còn kiêng dè gì nữa. A cười khinh khinh:

- Tôi nói là, người vừa rồi rời khỏi công ty, cũng là người sáng nay cô chửi vào mặt ấy, là mẹ của con trai Tổng Giám đốc. Cô biết đấy có nghĩa là gì không?

Mạch Hân Chi nắm chặt hai bàn tay. A lại tiếp tục:

- Là vợ của Tổng Giám đốc đó cô bé ảo tưởng. Gì mà vợ sắp cưới chứ, tình mộng chưa?

- Mày...- Mạch Hân Chi đưa tay lên định tát cho A một bạt tai.

Bộp.

A nhanh chóng bắt được tay cô ta, hất mạnh ra sau:

- Đừng nghĩ tôi sẽ sợ cô nữa. Từ hôm nay tất cả mọi người cũng chẳng ai còn sợ sệt khi gặp cô nữa đâu. Đừng tưởng mình ở vị trí cao quá.

Mạch Hân Chi bị chọc tức đến học máu, bắt đầu đập phá điên cuồng khu lễ tân:

- Mẹ kiếp, con đây là ai??

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Trèo lên giường

Hàn Thiếu Vy tìm đập thành thịch lái xe về nhà, chết rồi, ăn nói sao với Lâm Dương bây giờ!

À, đúng rồi, Lâm Dương thích nhất bánh kem dưa hấu, hì hì, mua về lấy lòng cậu ta cũng được!

Hàn Thiếu Vy dừng chân trước một cửa hàng bánh kem, thật may là họ có sẵn một chiếc bánh kem dưa hấu lớn vừa vừa. Cô vội vàng mua về, viết vài chữ loằng ngoằng trên mặt bánh.

Đỗ xe xong, Lâm Dương quả nhiên tức giận rồi, không thèm ra cửa đón cô luôn. Hàn Thiếu Vy nín thở cầm hộp bánh vào nhà, mặt cười như chó ngao ngồi vào ghế.

Lâm Dương không thèm nhìn mặt cô.

Hàn Thiếu Vy cười trừ:

- Lâm tiên sinh, cậu ăn trưa chưa?

- Nhờ phúc của cậu mà tôi vẫn được nhìn đôi. - Lâm Dương cọt nhà, tỏ rõ vẻ giận dữ.

- Thôi mà, cậu như thế này xấu lắm đó, cười đi, cười đi xem nào. - Hàn Thiếu Vy nhe răng.

- Tôi lúc nào cũng xấu hết, không chỉ riêng lúc này đâu. - Lâm Dương vẫn mặt vác lên trời, mắt nhắm tịt.

- Ayzaa. - Hàn Thiếu Vy cảm thấy đàn ông xung quanh cô toàn mấy thằng trẻ con. Lặng lẽ chạy ra ngồi cạnh Lâm Dương, cậu quay ngoắt đi. - Thôi đừng giận, hôm nay tôi cùng vài đồng nghiệp nữ ở Nhật Minh đi chơi dạo ý mà, điện thoại tắt nên...

- Cậu thích kết bạn từ bao giờ thế? - Lâm Dương lần này mới chịu hạ mặt xuống, không vác lên trời nữa, nhưng vẫn không nhìn mặt cô.

- Hmm, Vương Tuệ San đó, chị đó khá hợp tính với tôi.

- Sao lại chơi với người đó không biết. - Lâm Dương nhủ mày.

- Cậu...không đến mức không cho tôi kết bạn với con gái đó chứ...

- Nhưng... - Lâm Dương nhìn cô. - Aizz, sao lại cứ phải liên quan đến mấy người đó!

- Mấy người nào? - Hàn Thiếu Vy lườm trong cổ họng.

- Bỏ đi, nhưng lần sau không được tắt điện thoại, cũng không được tắt chuông. Mỗi lần không gọi được cho cậu có biết tôi lo như thế nào không hả? Sắp tới tôi phải về nước một hai tuần, cậu cứ đi chơi suốt như thế làm sao tôi yên tâm?

- Huh? - Hàn Thiếu Vy chỉ nghe lọt tai mỗi câu cuối. - Cậu sắp phải về nước sao? Gấp vậy?

- Tôi vừa có một dự án quan trọng, phải về nước một hai tuần. Cậu ở đây cũng không có chuyện gì nữa, hay...về với tôi, được không?

- Tôi...tôi còn chưa chơi xong mà. - Hàn Thiếu Vy vội vàng từ chối. Cô không hiểu sao cô lại phải vội như thế. - Mới ở đây chưa đầy một tháng, tôi...chưa muốn về cho lắm!

Lâm Dương một phần đã đoán ra cô sẽ không muốn về cùng cậu, nên cũng không buồn là mấy. Cậu chỉ thờ dài, rồi hỏi:

- Ăn gì chưa? Để tôi đi nấu?

- Ăn sương sương rồi á. - Hàn Thiếu Vy cười khì. - À, tôi có mua cái này này. - Cô lấy ra một chiếc bánh kem vừa vừa màu đỏ, mặt trên có ghi ba chữ “Đừng giận mà” bằng tiếng Trung với một bản mặt méo mếu buồn cười không chịu được.

Con giận trong người Lâm Dương đã bay đầu mất, aizz, trẻ nhỏ dễ bị dụ dỗ mà.

- Chỉ thế là giới. - Vừa tòm tem ăn Lâm Dương vừa lăm bằm, giống y hệt như bảy năm trước lúc cô để cậu leo cây ở quán kem.

Ăn xong no nê, Lâm Dương có lẽ bị vướng công việc quá nhiều nên đã nhanh chóng về phòng làm việc. Còn Hàn Thiếu Vy ăn xong liền hơi đau bụng. Hừm, bánh kem cô mua làm sao có thể có vấn đề! Vấn đề chỉ có thể ở chỗ khoai tây chiên của tên Dương Hàn Phong kia!

Hừm hừm, phải gọi bắt tội hần mới được!

Nhanh tay lấy điện thoại, lướt số hần, Hàn Thiếu Vy lại nghĩ, ơ...cô là đang kiểm soát gọi cho hần đấy à?

Không được!

Điện thoại đột nhiên reo lên khiến Hàn Thiếu Vy theo bản tính mà nghe máy vội vàng, rõ ràng chưa cả đến nốt thứ hai trong bản nhạc chờ:

- Alo?

- Nhanh thế, đợi tôi gọi hay gì? - Truyền tới bên tai cô là giọng cười bốn cọt của Dương Hàn Phong.

- Đồ điên, tôi chỉ là thuận tay nghe máy thôi. Mà nhé, khoai tây của anh làm tôi bị đau bụng đấy.

- Đau bụng á? Có sao không? Đỡ chưa? - Dương Hàn Phong sốt sáng hỏi. Trời ơi...

Hàn Thiếu Vy ngơ ngác, chỉ định chọc ghẹo hần một chút thôi mà.

- Không saoooo!

- Mai em có rảnh không? - Dương Hàn Phong lại chuẩn bị rủ cô đi chơi. - À Hạng...

- Lại định gạ gẫm chơi bởi nữa chứ gì! Noo, mai tôi ở nhà.

- Vậy lúc nào em rảnh thì gọi cho tôi nhé, tôi muốn đưa cái này cho em. - Dương Hàn Phong xiết chặt tay, chiếc chìa khóa cũ nằm im trong bàn tay hần.

- Cái gì thế? - Hàn Thiếu Vy tò mò hỏi.

- Một thứ em rất thích, từ bảy năm trước em cũng rất thích nó... - Dương Hàn Phong vuốt ve bộ lông hơi cứng lại của một con vật màu trắng. Phải đi tắm cho nó thôi.

- Há?

- À không, muộn rồi em ngủ trưa đi.

- Ừm

Hân Thiếu Vy trần trọc nằm trên giường. Con buồn ngủ kéo đến nhanh chóng nhưng chẳng hiểu sao lại không ngủ nổi. Cô khó chịu, cái cảm giác buồn ngủ mà không ngủ được giống như chuẩn bị hết hơi lại thôi, thực sự giống như bị treo cổ.

Ở nhà Dương Hàn Phong, hân khó khăn lắm mới rước được Tiểu Bảo về nhà. Tiểu Bảo năm nay đã 8 tuổi, đủ để coi là một chú chó già rồi.

Ở căn nhà của riêng mình nhưng Tiểu Bảo không được chăm sóc kĩ cho lắm. Bộ lông trắng mềm năm nào giờ đã hơi thô ráp, ngả dần sang màu trắng bạc. Hân đem Tiểu Bảo đến một spa cho thú cưng để sửa lại bộ lông. Nếu nhìn thấy cô thì nó hẳn sẽ thích lắm, và Hân Thiếu Vy cũng phần nào nhớ ra quá khứ của mình.

Buổi tối, khi Dương Hàn Phong đang vuốt keo dưỡng ẩm lên người Tiểu Bảo thì nhận ra có xe đi vào. Đoán là mấy đứa bạn nên cũng chẳng quan tâm lắm. Nhưng không, bước vào nhà là bóng dáng một người phụ nữ quen thuộc đi sau một người đàn ông thân thuộc hơn.

- Bố? - Dương Hàn Phong ngạc nhiên. - Mạch Hân Chi?

- Ừ, bố mời Hân Chi đến ăn tối cùng con đây. Ông Dương Tuấn Triết rất muốn hai đứa thành một đôi. Bảy năm qua thấy con trai mình vật vờ như thế là quá đủ.

- Bố sợ thừa cơm hay như nào? - Dương Hàn Phong khinh khỉnh nhìn Mạch Hân Chi. - Xin lỗi nhưng nhà tôi chả có gì ăn cả, mời cô về cho.

- Hàn Phong! - Bố hẳn không thích thái độ này của hân. - Bất lịch sự vừa thôi, con bé là khách bố mời đến đây, không biết giữ thể diện cho ai cả!

Hân chán chường vứt lọ keo dưỡng xuống sàn nhà, quay lưng lên phòng. Tiểu Bảo cũng cộc cạch đi sau.

- Con đi đâu đấy? - Ông Dương Tuấn Triết quát lên.

- Lên phòng. Cô ta là do bố mời đến cơ mà, muốn ăn thì tự đi mà nấu, con không liên quan.

- Cái thằng này!

Ông tức giận nhìn theo bóng hân lên phòng. Mạch Hân Chi an ủi:

- Không sao đâu bác, con tự vào bếp nấu cho bác và anh ấy ăn. Chứ để anh ấy ăn mấy thứ lặt vặt, con không yên tâm chút nào.

- Hân Chi à, con tốt với thằng Phong quá. Thế mà nó vẫn còn...

Ông thờ dài. Con trai ông vẫn chưa quên được cô gái đó. Mạch Hân Chi con gái của bạn thân ông có gì mà không tốt chứ. Xinh đẹp lại giỏi giang, thông minh chu đáo, lại một lòng một dạ đối với hân.

Mạch Hân Chi xoắn ống tay vào bếp, nấu nướng xong xuôi. Tay nghề của cô quả thực không tồi, mùi thơm dậy khắp căn nhà của hân.

- Con lên phòng gọi thằng Phong xuống ăn cơm đi. Phòng nó ở góc bên phải tầng hai.

- Vâng.

Mạch Hân Chi nhanh nhanh chóng chóng chạy lên phòng hân. Ngạc nhiên hơn là cửa lại không khóa!

Hay nói cách khác, hân không nghĩ Mạch Hân Chi có gan dám trèo lên phòng hân.

Dương Hàn Phong đang nằm lim dim mắt trên giường, áo sơ mi trắng đóng hờ vài cúc dưới, để lộ vùng ngực rắn chắc vạm vỡ. Chiếc quần tây dù rộng nhưng cũng không giấu nổi đôi chân dài đẹp đang thông xuống của hân. Mạch Hân Chi hé mắt nhìn vào, không thể kiềm chế nổi.

Nhất định cô ta phải tìm cách trèo lên giường Dương Hàn Phong.

Mạch Hân Chi mở nhẹ cửa, cố không tạo ra tiếng động để hân không thức giấc. Nhẹ nhàng bước đến cạnh giường, ngồi xuống. Kim nén hơi thở đang dần gấp gáp hơn, Mạch Hân Chi khẽ nằm xuống bên cạnh hân, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp tựa tượng khắc mà bao lâu nay cô ta chưa từng được nhìn trong khoảng cách gần như thế này. Ngón tay vô ý chạm nhẹ đến phần bụng đầy đủ mùi mọng của hân, nhanh chóng cời một chiếc cúc áo ra. Dương Hàn Phong vô cùng nhạy cảm, mở bừng mắt.

Trước mặt hân là con đàn bà hân coi như cái gai trong mắt, thế mà, thế mà cô ta lại gan to dám làm những chuyện này!

- Mạch Hân Chi! - Hân bật dậy, nhanh tay gài lại cúc áo. - Cô chán sống rồi đúng không?

Đôi mắt Mạch Hân Chi như có một ngọn lửa thiêu đốt, cô ta nhảy bổ đến chỗ hân, đem cơ thể mình dính sát lấy:

- Dương Hàn Phong, em yêu anh, em rất yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Đợi ngày anh gả cậu ấy cho em

Mạch Hân Chi rướn mình lên định hôn hân nhưng bị trượt, cuống cuống bám chắc vào chiếc áo sơ mi nút lỏng lẻo của hân. Thân hình 92-59-90 của cô ta bám dính lấy hân khiến

thân thể hần thấy ghê tởm. Hần cảm thấy cái nóng rực từ bộ ngực cô ta từ lồng ngực mình, kinh khủng hơn là cô ta hình như còn không mặc đồ lót?

- Cút!

Dương Hàn Phong dùng hết sức lực của mình đập Mạch Hân Chi ra, kéo theo chiếc sơ mi của hần rách toạc một cái.

Mạch Hân Chi ngã lăn xuống sàn nhà, vừa ngước mặt lên đã bị Dương Hàn Phong bóp chặt lấy cằm. Cô ta rít lên những tiếng kêu đau đớn. Mắt Dương Hàn Phong như có lửa, hần sẵn sàng giết chết Mạch Hân Chi ngay lúc này:

- Cô chán sống rồi à?

- U...ư...- Mạch Hân Chi giật mạnh đầu thoát khỏi bàn tay hần. Cô ta trợn mắt, gầm lên. - Ủ...đấy, anh làm gì được em?

- Xem ra lá gan của cô cũng không nhỏ đâu.

Dương Hàn Phong cười khinh bỉ, sau đó quay đầu lại, lấy trong ngăn tủ ra một thứ gì đó. Tiếng lạch cạch của kim loại vang lên lạnh sống lưng.

Chỉ vài giây sau, Mạch Hân Chi bật hồn bật vía khi nhận ra thứ đang nằm trong tay hần là một khẩu súng.

- Dương Hàn Phong, anh...anh không thể làm như thế!

Mạch Hân Chi lùi lại phía sau.

- Cô muốn cảm giác mạnh mà, thử một tí thôi?

Dương Hàn Phong cầm khẩu súng lên, xoa nhẹ, chân tiến dần lên phía trước.

Chợt Mạch Hân Chi đứng khựng lại. Cô ta thán nhiên mỉm cười, nhún vai:

- Anh dọa ai chứ, khẩu súng đó làm gì có đạn, haha, đừng đem đồ chơi..

Bùm!

CHOANG!

Một lỗ thủng tròn xoe nứt từng vết kính xuất hiện trên cửa sổ phía sau hần. Dương Hàn Phong chán chảng buồn nói, khi cô ta chưa dứt câu liền bắn một phát về phía cửa sổ.

Lúc này sắc mặt Mạch Hân Chi đã chuyển sang màu trắng bệch, hai chân cô ta run bần bật.

- Hân Chi!

Tiếng ông Dương Tuấn Triết vang lên từ phía cửa ra vào. Mạch Hân Chi như tìm được chỗ bám, nhanh chân chạy đến chỗ ông với tình trạng sợ hãi chết người.

- Có chuyện gì vậy con, sao lại có tiếng súng? - Ông hốt hoảng hỏi.

- Anh...anh Phong...anh ấy phát điên rồi...bác ơi con sợ...sợ...- Mạch Hân Chi lắp bắp ngắt quãng.

Dương Hàn Phong thất vọng, may cho cô ta là bố hần có ở nhà. Hần đã quá sợ hãi khi nổ phát súng vừa rồi.

Vừa nhìn thấy hần với chiếc áo sơ mi tả tơi cùng khẩu súng màu bạc sáng loáng trên tay, ông Dương Tuấn Triết kinh hoàng:

- Dương Hàn Phong, mày...mày định giết con bé sao?

- Bố, con đã nói rồi, những thứ con không thích, lại còn cố tình lảng vảng trước mặt con thì con sẽ trừ khử nó. Đừng ép con!

- Mày bị điên rồi!

- Bố không nhìn lại xem, người điên không phải con trai bố mà chính là thứ mà bố rước vào nhà.

Dương Hàn Phong cất súng vào túi quần (?), vờ lấy chiếc áo khoác, đi ra ngoài. Bước qua Mạch Hân Chi, hần còn dừng lại ba giây nữa:

- Sau này đừng để tôi thấy cô.

Dương Hàn Phong ra khỏi nhà, bực bội lái xe tới nơi giải trí - Bar. Còn ở nhà hần, Mạch Hân Chi đang khóc lóc dữ dội, ông Tuấn Triết thì hết lòng xót thương.

- Bác không ngờ thằng Phong nó lại như thế, thành thật xin lỗi con. Nếu hôm nay con mà có mệnh hệ gì thì bác không biết nói gì với bố con nữa...

Mạch Hân Chi lắc đầu:

- Không phải lỗi tại bác đâu ạ...tất cả...tất cả là tại con...là con đòi đến nhà bác ăn tối, cũng là con vào phòng anh ấy...

- Khó cho con quá, không sao cả, đừng để ý lời thằng Phong nói. - Mẫu con gái yếu đuối hiểu chuyện như Mạch Hân Chi quả thật là gu của các vị phụ huynh. Ông Tuấn Triết nghe cô ta nói vài câu đã động lòng, dỗ dành. - Từ giờ con không phải sợ nó nữa, có bác rồi, nó không dám làm gì con đâu!

- Dạ...con cảm ơn...- Mạch Hân Chi khóc lóc sụt sùi, đứng dậy. - Đi ăn cơm thôi bác, thức ăn nguội cả rồi.

- Đi đi.

Mạch Hân Chi ngồi ăn cơm với bố hần. Ông nức nở khen tay nghề nấu nướng của cô ta:

- Thức ăn con nấu còn ngon hơn mấy đầu bếp hạng nhất mà bác thuê đấy!

- Dạ...đâu có đâu ạ, chắc tại bác thấy đói nên ăn gì cũng thấy ngon ạ!

Ông Tuấn Triết cười vang, lắc đầu:

- Haizz, vậy mà thằng Phong có phúc không biết hưởng.

- Dạ bác đừng nói như thế. - Mạch Hân Chi cười tươi. - À, nhắc đến anh ấy, con có chuyện muốn hỏi bác...

- Chuyện gì vậy con?

- Dạ...là trước đây anh ấy có từng qua lại với cô gái nào không ạ?

- À...chuyện đó, năm nó học lớp 11 có quen một cô gái, cô gái đó kém nó một tuổi. Từ đó đến nay chưa hề thấy nó qua lại với ai nữa cả.

- Vậy cô gái đó bây giờ đâu rồi ạ? - Tim Mạch Hân Chi bắt đầu đập thình thịch.

- Chép, con bé rất ngoan, nhưng bạc mệnh quá. Năm hai đứa nó một đứa 18, một đứa 17, giữa chúng nó xảy ra hiểu lầm gì đó rồi con bé qua đời trong một vụ tai nạn thảm khốc. Thằng Phong rất đau khổ, dần vật bản thân suốt 7 năm trời. Là người cha người mẹ, nhìn thấy nó như thế ai mà không xót hả con?

Mạch Hân Chi ngơ ra một lát, rồi lại hỏi:

- Vậy là anh ấy cũng không có đứa con nào ạ?

Bố hần hơi ngạc nhiên:

- Con? Con nào?

- Vậy là bị lừa rồi. - Mạch Hân Chi không cảm thấy tức giận mà lại thấy thoải mái. Ít ra lời đồn cô gái đó và đứa trẻ kia là bịa đặt.

Ông Tuấn Triết vừa ăn một miếng thịt, vừa chỉ tay lên căn phòng nọ:

- Hồi đó cô bé ấy sống trên căn phòng kia kia, nhưng 7 năm nay căn phòng đó bị niêm phong chặt chẽ, không ai được vào cả. Con cũng cẩn thận nhé, đừng đi loay quanh chỗ đó.

- Dạ. - Những lời Dương Tuấn Triết nói càng làm Mạch Hân Chi tò mò hơn. Trong căn phòng đó có những gì?

*****

Trái với tình hình căng như dây đàn lúc này ở nhà hần thì ở căn hộ của Hàn Thiếu Nghi, một bữa tiệc lãng mạn nho nhỏ được tổ chức riêng cho Lâm Dương. Ngày mai cậu phải bay về nước gấp.

Hàn Thiếu Vy mặc bộ váy búp bê Lâm Dương đã đặc biệt thiết kế, đi qua đi lại trong nhà bếp. Từ đó đến giờ anh trai và Lâm Dương cũng đều không cho cô đụng tới dao kéo, cho nên việc nấu nướng cô cũng không thường xuyên làm. Cô chỉ đi qua đi lại, lấy những thứ cần thiết và gặm nhấm chỗ hoa quả trên bàn.

Ngồi vào bàn ăn, Lâm Dương lúc nào cũng làm món cô thích nhất. Bên cạnh bát ăn của cô cũng phải luôn có một ly nước ép.

Lâm Dương và Hàn Thiếu Nghi vừa ăn vừa nói chuyện, toàn những lĩnh vực công việc mà cô nghe mãi cũng chẳng hiểu, đánh ngoan ngoãn cậm cụi ăn.

- Còn cậu nữa đẩy Hàn Thiếu Vy!

Đột nhiên bị gọi hồn, Hàn Thiếu Vy giật nảy cả mình:

- Hờ? Cái gì mà cả tôi nữa??

- Bảo về nước với tôi thì không về, ở đây lại đi chơi kết bạn linh tinh! - Lâm Dương hậm hộc.

- O, đâu có... - Cô chối.

- Có tôi ở đây thì sáng đi trưa về, không có tôi chắc đi qua đêm luôn? - Lâm Dương giận dỗi.

- Không có màaaaaa!

- Nhớ đấy, tôi bảo anh cậu trông chừng cậu rồi đấy. Mỗi ngày đều phải gọi cho tôi, đừng lo tôi bận, dù bận thế nào cũng phải nghe điện thoại cậu.

- Dạ nghe rồi. - Hàn Thiếu Vy chun mũi cắn cúi ăn.

Hàn Thiếu Nghi buồn cười, đánh bụng đứa xuống.

- Lâm Dương, cậu cứ quản em gái tôi như thế thì bao giờ nó mới được gả đi hả?

- Ai cho anh gả cậu ấy cho người khác! - Lâm Dương quạu lên. - Em cứ thích quản đấy, quản đến bao giờ anh chịu gả cậu ấy cho em thì thôi!

- Ai thêm gả cho cậu chứ! - Hàn Thiếu Vy cau mày.

Hàn Thiếu Nghi lườm nguýt:

- Nói thế thôi, đừng có mơ. Tôi thừa sức nuôi bé con đến tận kiếp sau, nên chẳng có lý do gì để gả nó đi cả.

- Thế thì em cũng cứ ở ké nhà anh đến tận kiếp sau luôn.

- Đồ mặt dày! - Hàn Thiếu Vy thêm vào.

- Đương nhiên. - Cậu nhún vai.

Hàn Thiếu Nghi lắc đầu, toàn lũ trẻ con. Nhưng từ rất lâu rồi, anh và mọi người đều đã coi Lâm Dương như người trong nhà. Nếu có gì thì anh cũng chỉ yên tâm gả em gái cho một mình cậu ấy.

***

Ba giờ sáng.

Dương Hàn Phong về nhà với bộ dạng say khướt, cả người ướt sạch vì sương. Mạch Hàn Chi chắc đã rời đi rồi, bố hấn cũng đã đi đâu đó. Căn biệt thự trở nên đặc biệt tĩnh lặng. Điều đó làm hấn cảm thấy cô đơn...

- Vy Khánh!! Vy Khánh?

Hấn vừa trèo cầu thang vừa gọi tên cô, theo bản năng cũng mở phòng bị niêm phong ra.

Hấn cởi áo khoác, chiếc áo sơ mi rách vẫn chưa thay. Vứt vào sọt rác, hấn nằm lăn ra giường ngủ cạnh Tiểu Bảo đã say giấc.

Ôm một con vật có bộ lông mềm mại (đã được vuốt keo dưỡng), hấn dường như lại không ngủ ngon. Hấn mơ thấy ác mộng nhưng lại không tỉnh lại. Hấn khóc, những giọt nước mắt thấm ướt gối trắng. Căn phòng nóng rực lên.

- Vy Khánh, anh xin lỗi... Vy Khánh!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Hấn cũng bị ốm

Sáng hôm sau...

Hai anh em Hàn Thiếu Nghi - Hàn Thiếu Vy tiễn Lâm Dương ra sân bay về nước. Cậu bóc cho Hàn Thiếu Vy một cây kẹo mút, đưa cho cô. Ngoan ngoan ngậm chiếc kẹo, Hàn Thiếu Vy nhẹ nhàng nói:

- Máy ngày nữa cậu về?

- Hmm, không nói trước được. Nhưng mà nếu tôi không thể về sớm thì cậu phải về chơi với tôi đấy.

- Oke! - Hàn Thiếu Vy cười tươi, suýt nữa làm rơi cây kẹo đang ngậm trong miệng.

- Thôi, kíp giờ rồi. Tôi lên máy bay đây. Một tiếng nữa sẽ gọi cho cậu. - Lâm Dương dịu dàng xoa đầu cô, dụi dụi như một con mèo nhỏ.

Lên máy bay, Lâm Dương đeo khẩu trang rồi ngồi im một chỗ. Vốn dĩ cũng chẳng có gì lắm, hành lý đem theo cũng không nhiều, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một bóng người mảnh khảnh ngồi hàng ghế bên cạnh liên tục hướng ánh mắt về phía cậu. Từ lúc còn chưa ngủ cậu đã cảm thấy thế rồi, nhưng con buồn ngủ kéo đến khiến cậu không để ý vấn đề đó. Nhưng càng ngày người đó càng tỏ ra nhìn chăm chăm vào cậu khiến cậu ngủ cũng không yên.

Những lúc như thế, cậu thường mở khẩu trang cho thoáng khí. Người bên cạnh nhìn thấy khuôn mặt của cậu thì sững sờ, sau đó thì cười nhạt: “Từ sau khi con bé kia chết chẳng phải cậu ta đã mất tích bao nhiêu năm hay sao, bây giờ lại gặp lại...haha, chúng ta rất có duyên đây, Lâm Thiên Khánh!”

*

Trái với cảnh chia tay nơi sân bay thì ở nhà Dương Hàn Phong, mọi người lại tụ tập đầy đủ dưới nhà. Hạo Thiên đem A Hận đến cho hấn mượn, vô tình phát hiện hấn đang ngủ ở phòng bị niêm phong và đang sốt xình xịch.

Hạo Thiên vừa đến đã ngồi vào ghế sofa, thuận miệng cắn một miếng táo, còn A Hận thì nhanh nhẩu trèo lên tầng hai. Thấy một cánh cửa đang mở, cậu bé liền thò đầu vào xem. Kết quả là thấy Dương Hàn Phong cõng trần nằm dài trên giường, còn có một chú chó vừa to vừa già đang nằm dưới đất (Nội tâm Tiểu Bảo: “Rõ ràng tối hôm trước tôi ngủ trên giường mà?”)

- Trán chú Foong nóng quá chú Thiên ơi! - A Hận vừa trèo lên giường, sờ mặt hấn thấy nóng rát tay liền ngoác mồm kêu lên.

Hạo Thiên dưới nhà nghe giọng nhóc con kêu thế liền lên chạy lên tầng. Sờ trán hấn, Hạo Thiên giật mình. Sao lại sốt cao thế này?

Quanh phòng còn nồng nặc mùi rượu, Hạo Thiên nhăn mày, rất lâu rồi anh mới thấy hấn uống say đến thế, đến nỗi bây giờ lại còn sốt xình xịch lên.

Chắc chắn tối qua đã có chuyện gì rồi.

Hạo Thiên vực hấn dậy, nhưng hấn cứ nửa tỉnh nửa mê, mắt không mở hết ra, cứ giương lên sụp xuống. Hạo Thiên lo lắng bảo A Hận:

- Con ngồi lại đây trông chú Foong nhé, chú đi mua nhiệt kế.

A Hận tròn xoe mắt gật đầu. Hạo Thiên nhanh chóng rời khỏi phòng, để một đứa trẻ con với một con chó - trông coi một con người to xác nhưng chẳng khác gì trẻ con, cũng tã chẳng thua con chó là mấy.

A Hận ngây ngô cứ thỉnh thoảng lại đặt tay lên mặt hấn, rồi nhấn mặt.

A Hạng lại ngồi im nhìn xung quanh, khắp phòng đâu đâu cũng treo ảnh của Mạch Vy Khánh. Cậu bé vừa nhìn vừa cười:

- Chú ấy có nhiều ảnh của cô xinh đẹp ghê, nhưng nhìn cô xinh đẹp bây giờ còn đẹp hơn hồi trước nữa...

A Hạng mắt long lanh nhìn lên những tấm hình được treo lên tường, nảy ra ý muốn trộm một tấm về nhà. Dù gì chú Foong cũng ngủ rồi, không ai biết là không có. Hihi..

Nghĩ là làm, A Hạng trèo tuột xuống giường, đứng lên chiếc ghế cao, với lên tấm ảnh gần nhất.

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên như vạch trần tội ác của A Hạng. Cậu bé luống cuống suốt nửa thì ngã lăn ra. Bình tĩnh lại, cậu tụt xuống đất, nhặt chiếc áo khoác đang nằm lạnh lẽo dưới đất, móc chiếc điện thoại ra. A Hạng tuy mới 5 tuổi, nhưng được gia đình Hạo Thiên dạy dỗ rất cẩn thận. Vì vậy không khó để khi nhìn vào màn hình, cậu bé có thể đọc chữ “Bảo bối” to đùng kia.

- Aloooooooooo! - A Hạng nói như hét vào điện thoại, cái thứ ăn hại này, dám phá chuyện tốt của cậu.

Hàn Thiều Vy vừa tiễn Lâm Dương ra sân bay, về nhà đã nằm dài ra giường. Chán chán, tự nhiên cô thấy nhớ A Hạng. Cô thấy lạ, bây giờ đã 9 giờ sáng rồi, bình thường cứ sáng sớm hẳn lại gọi làm phiền cô cơ mà, sao hôm nay chẳng thấy tăm hơi đâu. Sốt ruột, cô liền lấy điện thoại gọi cho Dương Hàn Phong. Ai ngờ vừa gọi đến đã bị hét vào tai bởi một giọng trẻ con quen thuộc.

- A, A Hạng đúng không? Con đang ở cạnh chú Phong à?

A Hạng mở to mắt, ưi, cô xinh đẹp, A Hạng không cố ý hét vào tai cô đâu...

- Cô xinh đẹp, A Hạng xin lỗi, cô xinh đẹp ơi, cô mau đến đây đi, chú Foong nhà cô nóng lắm, sắp bốc cháy đến nơi rồi..

- Há? Nóng cái gì cơ? Chú ấy nóng lên bắt nạt con à? - Hàn Thiều Vy nghe không hiểu bèn hỏi lại.

- Không phải, mặt chú ấy nóng chết được, có khi rán chín được một quả trứng ấy!

- Há? - Đã rõ sự việc, Hàn Thiều Vy lại hỏi. - Bên cạnh con còn ai nữa không?

- Dạ...còn chú Thiên, chú ấy bảo đi mua gì đó rồi, nhưng mãi không quay lại. Cô xinh đẹp, cô mau đến đây đi. Chú ấy mà bốc cháy thì không có ai chở hai chúng ta đi chơi nữa đâu!

Thằng nhóc A Hạng này, quan tâm Dương Hàn Phong cũng chỉ vì hẳn đưa nó và cô xinh đẹp đi chơi thôi à!!

Dương Hàn Phong mà tỉnh dậy được sẽ tát đấy, hmmm!

Hàn Thiều Vy suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Được rồi, con ngồi yên trông chừng chú ấy nhé, cô sẽ đến ngay.

- Dạaaaaa.

Hàn Thiều Vy vội vàng mặc đồ rồi lấy xe, phóng ra ngoài. Trên đường đến nhà hẳn, cô dừng lại mua đủ loại thuốc liên quan đến sốt cao và tai mũi họng.

Hạo Thiên đã về, cục súc nhét nhiệt kế vào mồm hẳn. Ba phút sau, rút nhiệt kế ra, Hạo Thiên hoảng loạn kêu lên:

- Trời ơi...hơn 41°, điên rồi!!

Anh tức tốc rút điện thoại gọi cho Nhật Huy. Cậu chàng rất lâu sau mới bắt máy, bị Hạo Hạo Thiên mắng cho một trận:

- Chú mày đang đâu thế? Đại ca chú chết đến nơi rồi kia, mau về khám đi nhanh lên!

- Anh Thiên, em đang trong đợt nghiên cứu 15 ngày ở Thái Lan mà, làm sao em về được. Còn đại ca, anh ấy làm sao? - Nhật Huy hết năm nay là tốt nghiệp y đa khoa nên rất bận, chỉ những khi được về nhà cậu mới được chơi bời một chút.

- Đại ca chú sốt hơn 41° lận, anh có chăm sóc người ốm bao giờ đâu, bây giờ làm thế nào?

- Hmm, sao lại sốt cao thế, bây giờ anh đưa anh ấy đến bệnh viện đi, chứ để thẳng vụng thối vụng nát như anh chăm sóc có khi lại nghèoò!

- Ơm chú! Anh không đùa đâu đấy. - Hạo Thiên còn cào hết cả ruột gan.

Cạchhh

Hàn Thiều Vy mở bật cửa xông vào, va vào Hạo Thiên làm gián đoạn cuộc nói chuyện giữa anh và Nhật Huy. Anh ngờ người quay lại thì thấy cô cùng hàng đồng thuốc trên tay tức tốc lao vào giường của hẳn.

A Hạng thấy cô xinh đẹp thì reo lên:

- Aaa, cô đến rồi, cô đến rồi!

Hạo Thiên tắt điện thoại, quay sang hỏi A Hạng:

- Con gọi cô đến à?

- Dạ...

Hạo Thiên cười, uhmm, con giỏi lắm. Đúng là cháu của chú.

Hàn Thiều Vy ngồi vào giường rồi bắt đầu khám y như bác sĩ. Chẳng qua là hồi còn học đại học, cô đã học qua một khóa học y tế nên mấy chuyện như thế này cũng biết sương sương.

- Anh có nhiệt kế không? Đã đo chưa?

- Rồi, hơn 41°.

- Sao lại cao thế!

Hàn Thiếu Vy sờ tay lên trán hần, ôi trời ôi, nóng như thế này, sao vẫn chưa co giật không biết!

- Đưa anh ta đến bệnh viện đi.

- Ủm! - Hạo Thiên định quay ra lấy xe thì nghe bộp một cái, Dương Hàn Phong nói mớ trong con mê man:

- Không đi, không đi đâu...

- Thích thì đi không thích thì đi. - Hạo Thiên quay lại giường định bê hần đi, nhưng hần cứ giãy ra như cá.

Hàn Thiếu Vy sợ hần còn gãy nữa là đá vào mặt Hạo Thiên, bèn nói:

- Thôi vậy, để hần ở nhà đi.

Cô bảo Hạo Thiên đi lấy cho cô một chậu nước, còn mình thì không thể nhúc nhích được. Lý do vì hần cứ nắm chặt lấy tay của cô, chặt chết đi được, khiến cô hơi có phần đau nhức. Hạo Thiên đã bê vào một chậu nước lạnh cùng một chiếc khăn, vắt nước rồi đắp lên trán hần.

Véo...

Chiếc khăn rơi tụt xuống gối. Dương Hàn Phong cứng đầu không chịu để yên, nhưng bàn tay đang nắm tay của Hàn Thiếu Vy lại nắm rõ chặt.

Hạo Thiên lại nhặt khăn lên, nhúng vào nước rồi vắt nhẹ, đặt lên trán hần.

Véo...

Hần lại trở mình làm rơi tọt chiếc khăn. Nhìn Hạo Thiên có vẻ đã tức đến bốc khói, cô mới cười cười, lắc đầu:

- Thôi, để tôi.

Cô định đứng lên để đắp khăn nhưng bị giữ lại, cô không rút tay lại được, đành dùng một tay để khăn lên trán hần, vỗ nhẹ:

- Ngoan, để yên.

Trên khóe môi Dương Hàn Phong thoáng ra một nụ cười ruồi bay. Lần này hần nằm yên, ngoan như một con chó, nhưng cũng nhất định không buông tay Hàn Thiếu Vy.

Cô lại phải nhờ Hạo Thiên đem cho cô túi thuốc, rồi lần mò từng loại. Cuối cùng lấy ra được 5 viên thuốc xanh trắng, đưa cho anh để hần uống. Hạo Thiên vực hần dậy, đỡ hần dựa lên thành giường. Dương Hàn Phong mơ mơ màng màng, hơi thờ cũng trở nên nặng nề.

- Há mồm ra, tọng cái đồng thuốc này vào mồm là khỏi, thờ phò phò như chó ấy!

Hạo Thiên vừa đưa thuốc lên miệng hần vừa nói, nhưng Dương Hàn Phong vẫn chẳng hề nhúc nhích.

- Hàn Thiếu Vy, nhờ em đấy, anh chịu rồi.

Hàn Thiếu Vy lại chép miệng cảm lấy đồng thuốc, ngồi nghiêng về phía hần. Được đà, hần dựa cả người vào người cô, dụi dụi đầu vào cổ Hàn Thiếu Vy.

Hạo Thiên nhìn thấy mà rùng cả mình!

Đúng là người anh em của hần, lúc ốm gần chết vẫn làm được chuyện xấu.

Hàn Thiếu Vy thấy ghê ghê cổ, bèn nhanh nhanh chóng chóng cho hần uống thuốc rồi đặt lại hần vào chỗ cũ.

- Dương Hàn Phong, dậy uống thuốc!

Hần không nhúc nhích, đầu vẫn dựa vào cổ cô.

Cô ra hiệu cho Hạo Thiên mở mồm hần ra, bịt mũi rồi nhét cả đồng thuốc vào mồm hần. Vừa nhiều vừa nóng, hần bị sặc nước, cứ ho sù sụ mặc dù mắt vẫn không hé lấy nửa sợi chỉ.

- Bị sặc cũng uống được thuốc rồi, không sao cả!

Hàn Thiếu Vy làm xong nhiệm vụ của mình, đặt hần xuống. Dương Hàn Phong vừa nhắm mắt đã lịm dần. Chắc hần ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Phí công

Thấy hần ngủ rồi, Hạo Thiên liền bế Á Hạng chạy xuống nhà để hai người có không gian riêng. Hàn Thiếu Vy ngồi cạnh hần một lúc lâu cho đến khi hần ngủ say hần mới gỡ được tay hần ra, rồi cũng xuống nhà. Lúc này, cả đám Minh Khang, Tuệ San và Huỳnh Lệ Anh đều ngồi tùm cả ở dưới.

- O, Minh Khang, hôm nay công ty được nghỉ sao?

Vừa bước xuống cầu thang, Hàn Thiếu Vy đã vô cùng ngạc nhiên. Rõ ràng sáng nay anh trai cô lái xe đi làm, mà Minh Khang còn ngồi ở đây. Vậy anh ấy đi làm ở đâu chứ!

- À, không phải, tại Nhật Huy gọi cho anh là thằng Phong ốm chết đến nơi nên mới chạy qua đây. Hàn Thiếu Nghi cũng vừa về nhà rồi đó.

Cô giật mình, sáng nay vừa hứa với anh và Lâm Dương sẽ ngoan ngoãn ở nhà, bây giờ đại ca về nhà tìm không thấy sẽ mách Lâm Dương cho mà xem!

- Vậy xin phép mọi người, tôi vừa cho Dương Hàn Phong uống thuốc, khi nào anh ta tỉnh thì cho anh ta ăn gì đó và uống nốt số thuốc còn lại. Bây giờ tôi phải về nhà rồi, xin phép.

Huỳnh Lê Anh tỏ vẻ muốn níu cô lại thêm vài phút nữa:

- Em không thể đợi đến lúc Hàn Phong tỉnh sao? Dù gì em cũng chăm sóc anh ấy từ sáng đến giờ rồi.

- Không sao đâu, bây giờ tôi phải về rồi, gặp lại mọi người sau nhé!

Hàn Thiếu Vy cầm chìa khóa xe, tắt tá phóng nhanh về nhà. Chết rồi, bây giờ về đại ca có hỏi thì biết nói gì bây giờ!

*

Cạch..

Hàn Thiếu Vy rón rén mở cửa, thò đầu vào ngó nghiêng. Hình như trong nhà không có ai?

Suyt...

Hàn Thiếu Vy khẽ mở cửa, chui vào, khẽ khàng dường như không tạo ra tiếng động nhưng chiếc túi to dùng cô đang cầm trên tay lại phản bội cô. Túi nilông kêu xẹt xẹt, kinh động đến ai đó đang đi ra từ phòng bếp.

- Em đi đâu về vậy?

Hàn Thiếu Vy giật mình, đỏ mặt hỏi nhìn ông anh, cười méo xệch:

- Em...em đi mua chút đồ về nấu ăn, anh...về từ bao giờ thế?

- Cũng vừa mới đây thôi. - Hàn Thiếu Nghi quay vào bụng ra bát thập cẩm hoa quả anh vừa làm xong, nói đùa. - Cứ nghĩ mình được ăn cả bát lớn này cơ, hóa ra lại phải chia cho em nữa...

- Không không không, không cần đâu, anh cứ ăn hết đi. - Cơ mặt Hàn Thiếu Vy riu cả lại với nhau.

- Em làm sao phải căng thẳng thế? Anh đùa thôi mà? - Hàn Thiếu Nghi ngồi xuống ghế sofa, nhai nhom nhem.

- Đầu có, em...em lên phòng nhé, cho anh một nửa số đồ ăn vặt này. - Hàn Thiếu Vy mở to mắt chia số đồ trong túi ra làm đôi. Hàn Thiếu Nghi trở mặt nhìn.

- Em mua nhiều vậy cơ à?

- Dạ...em...tự nhiên lại muốn ăn vặt...

- Ngồi xuống ăn hoa quả đã, sáng em đã ăn gì chưa thế?

- Em ăn rồi, thôi em lên phòng một tẹo.

Chưa để Hàn Thiếu Nghi phản ứng gì, cô đã chạy vội lên phòng. Hú hồn...

*

Nhật Hàn.

- Bác trai, không phải anh ấy sợ con nên đã không dám đến công ty đó chứ?

Mạch Hân Chi đi đi lại lại trong phòng Chủ Tịch, mếu máo nhìn ông Dương Tuấn Triết đang đau đầu bịt tai trên ghế. Con bé này ồn ào thật sự, bỗng làm ông thấy chán phát ngán đi được.

- Gì chứ con nghĩ mình có thể làm nó sợ à?

Ông Tuấn Triết lắc đầu nói.

- Nhưng mà! Sao anh ấy không đến công ty? Còn không nghe điện thoại của mọi người?

- Con ở cạnh nó lâu như thế, con cũng đếm được một tháng nó ở công ty mấy lần? Hiểu chuyện một tí đi chứ! Bác không rảnh đến nỗi suốt ngày chạy theo hai đứa để kết duyên đâu.

- Bác trai! Bây giờ bác nói thế là thế nào chứ? Chẳng phải bác luôn nói sẽ nhận cháu làm con dâu, không phải sao?

- Haizz. Con ồn ào quá, đi ra ngoài đi!

- Bác! Bây giờ con đến nhà bác tìm anh ấy đây!

- Con muốn làm thế nào thì làm, nhưng không ai cứu con như hôm qua được đâu.

Mạch Hân Chi tức giận kéo cửa ra ngoài, để lại cho ông Tuấn Triết một bầu trời hối hận. Sao lại nhiều chuyện thế, kiểu người này mà rước về làm dâu thì ông phải mua trộm thính sớm.

*

Hàn Thiều Vy lên đến phòng, một lúc sau bèn gọi cho Hạo Thiên để hỏi thăm Dương Hàn Phong, không biết hắn đã đỡ tí nào chưa.

- Alo, thằng Phong hả? Nó vẫn ngủ từ lúc em về đến giờ, chắc do thuốc mạnh quá.

- Vâng, vậy lúc nào anh ta dậy, anh nhớ cho anh ta ăn gì đó lót dạ nhé.

- Anh nhớ rồi.

- Vậy thôi, tôi cúp máy đây.

Hàn Thiều Vy chưa kịp để điện thoại xuống đã nghe tiếng hét chói tai vang lên từ đầu dây bên kia:

- Dương Hàn Phong, anh đâu rồi, Dương Hàn Phong!

Mạch Hàn Chi mở cửa xông vào, hồng hộc như vừa được thả ra từ vườn bách thú. Cả đám đang ngồi dưới nhà giặt mình, nhìn ra cửa. Một cô gái dù đang mặc đồ đi làm nhưng vẫn phân cảm đến ghê rợn. Đến Huỳnh Lệ Anh - chủ nhân của hàng chục tủ đồ sexy còn thấy rợn người.

Hạo Thiên nói vội vào điện thoại:

- Anh tắt máy nhé!

- Không cần, cứ để đấy đi. - Đột nhiên, Hàn Thiều Vy lại muốn xem Mạch Hàn Chi lại gây rối loạn gì.

- Cô ta là...? - Huỳnh Lệ Anh nheo mắt.

- Hmmm, để anh nhớ. - Hạo Thiên nhăn trán suy nghĩ. - À, là phó Giám đốc Nhật Hàn, anh có gặp qua mấy lần.

- Mụ phù thủy xấu xa... - A Hạn lăm bằm, khuôn mặt này cho dù hóa thành tro cậu vẫn nhận ra, cái con người dám đuổi cổ cậu và cô xinh đẹp.

- Sao cô ta lại xông vào đây?

Mạch Hàn Chi thấy có phụ nữ trong nhà Dương Hàn Phong thì tỏ ra ghen ghét, lại gần đám người, hỏi:

- Dương Hàn Phong có nhà không vậy?

- Cô gái này, cô buồn cười nhĩ, đi vào thì tùy tiện, ăn nói cũng trống không, cô nghĩ nhà này là của cô à? - Huỳnh Lệ Anh quát thẳng vào mặt Mạch Hàn Chi.

- Còn cô là cái thá gì mà lên mặt với tôi! - Mạch Hàn Chi bị chửi như thế thì không kiềm được, lại gân cổ cãi lại. - Chồng mất lên mà nhìn tôi trở thành chủ của căn nhà này như thế nào.

- O? - Huỳnh Lệ Anh ngờ ra như vừa xem một bản tấu hài.

- Dương Hàn Phong anh ấy đâu? - Mạch Hàn Chi vừa nói vừa leo lên cầu thang, nhắm thẳng phòng hắn mà lao tới, nhưng bên trong không có ai cả. Cả đám người còn đang rất ngạc nhiên tại sao cô ta lại biết phòng của hắn, chẳng lẽ hắn đã dắt cô gái này về nhà rồi?

Huỳnh Lệ Anh không chịu nổi cái tính ki quặc của Mạch Hàn Chi, bèn nhanh chóng chạy lên theo. A Hạn cũng lon ton chạy, kéo theo cả đoàn người cũng kéo nhau lên tầng hai.

Mạch Hàn Chi chạy lên mở từng phòng một, ngó vào đều không thấy hắn. Huỳnh Lệ Anh thực sự rất ngứa mắt rồi, bèn chạy tới xô ngã cô ta:

- Cô bị điên à? Anh ấy không có ở đây!

- Vậy anh ấy đi đâu rồi...- Mạch Hàn Chi sục sịt đứng dậy. - Tôi phải tìm anh ấy...

- Đừng tìm nữa, vô ích thôi. Mời cô về cho!

- Cô là ai mà dám đuổi tôi?

A Hạn nhảy lên trước, cau có mặt mày nhìn “mụ phù thủy”, quát lớn:

- Chú Hạo Thiên đang nói chuyện với mama đó, mama chỉ một lát nữa sẽ đến đây thôi, còn bà thì đi ra chỗ khác đi!

- Thằng bé nàyyyy!!

Đầu Mạch Hàn Chi đột nhiên nảy số, gì cơ? Đang nói chuyện với mama?

Khỏe mới Mạch Hàn Chi bỗng nở một nụ cười, sau đó tìm cách đến gần Hạo Thiên nhất có thể, lấy giọng úy khuất, nói:

- Tôi chỉ muốn tìm anh ấy...hức...để xin lỗi rằng tôi qua không thể làm anh ấy vui vẻ lâu được, tôi thực sự rất bận. Tôi qua chúng tôi đã ở cùng nhau, vui vẻ bên nhau, nhưng tôi có công việc gấp, để lại anh ấy một mình. Ai ngờ...sáng nay không thấy anh ấy đến công ty, cả gọi điện cũng không thèm bắt máy. Mọi người nói xem, có phải anh ấy giận tôi rồi không?

- Không thể nào có chuyện đấy! - Huỳnh Lệ Anh tức run người. - Con người Hàn Phong không bao giờ phóng túng như vậy!

- Đúng là nói ra các người sẽ không tin, nhưng đó là sự thật!

Hạo Thiên đang nghe dở câu chuyện bịa đặt của Mạch Hàn Chi thì nghe tiếng tút một cái. Hàn Thiều Vy ở bên kia đã tắt máy từ khi nào!

Chết rồi, có khi nào...cô ấy lại hiểu nhầm rồi không?

Hàn Thiều Vy tức tối vứt điện thoại ra một góc. Hóa ra là điên cuồng vì phụ nữ, không được đáp ứng nên mới đi uống rượu. Thế mà cô còn tưởng hắn gặp chuyện gì, sợ rút tim mà

nhánh nhánh chóng chóng phóng sang nhà hân, chăm sóc cả buổi sáng nữa!

Thật phí công!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đố anh đuổi được em

Cả ngày hôm đó, Hàn Thiếu Vy làm gì cũng thấy bực bội.

Thật tức chết mà, tự dưng chẳng thân chẳng thiết gì chạy vào sang nhà hân tận tình chăm sóc, sau đó mới biết hóa ra là điên cuồng vì gái! Thừa thôi, biết thế cô ở nhà ngủ một giấc cho rồi!

Tức chết cô rồi tức chết cô rồi!

Hàn Thiếu Vy lăn qua lăn lại, chiếc giường chất đầy đồ ăn vặt buổi sáng vừa mua, điện thoại để gọn gàng một góc.

Ringgg ring..

Điện thoại reo, Hàn Thiếu Vy giật mình, theo phản xạ liền cầm lên định nghe. Nhưng may mà lần này tay cô không nhanh hơn não, đã kịp nhìn thấy tên người gọi: A Hận.

Sợ Lâm Dương sẽ không thích cô giao lưu với những người đàn ông xấu xa nên cô lưu số của hân dưới tên của A Hận.

Giữ chứ, gọi cho tôi làm gì, còn không lo đồ dành vợ sắp cưới đi, cô ta nổi giận rồi kìa!

Tức thật!

Tút..

Hàn Thiếu Vy vứt điện thoại xuống đuôi giường, nằm ôm chăn, nhắm mắt ngủ.

Ở nhà Dương Hàn Phong..

- Sao cô ấy không nghe điện thoại nhỉ? - Dương Hàn Phong vừa tỉnh dậy đã nghe chuyện Hàn Thiếu Vy đã chăm sóc hân cả buổi sáng, kích động không chịu nổi liền muốn gọi cho cô.

- Chú Foong, vừa nãy mụ phù thủy xấu xa đã đến đây đó, thật đáng ghét! - A Hận nổi cáu.

- A Hận, sao con lại nói cô xinh đẹp của con là mụ phù thủy thế, thật hư nha! - Dương Hàn Phong lắc đầu trách móc.

- Không có! Sau khi cô xinh đẹp về, phù thủy đã đến, còn nói chuyện rất lớn tiếng nữa! - A Hận ủy khuất nói.

Dương Hàn Phong nhìn lên Hạo Thiên, thấy anh có vẻ tức giận, cảm thấy có chuyện gì không lành:

- A Hận đang nói đến ai thế?

- Là Mạch Hân Chi, vừa nãy cô ta có đến đây làm loạn, lúc đó tao đang nói chuyện điện thoại với Vy Khánh. Chắc là em ấy hiểu lầm rồi!

- Cái gì? - Dương Hàn Phong nhíu mày. - Cô ta nói những gì?

Huỳnh Lê Anh tức giận nhớ lại:

- Anh không biết đâu, không hiểu số Vy Khánh sao mà toàn gặp phải loại người mặt dày không biết xấu hổ. Năm đó hết Hà My con bé họ hàng xa nhà anh, rồi đến Hồ Hoàng Yến. Cứ tưởng...- Huỳnh Lê Anh nói hăng quá suýt nữa lại lòi mấy chuyện trước kia ra, chỉ sợ càng nói càng giận. - Thôi bỏ đi. Bảy năm rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một Mạch Hân Chi. Em ở ngoài cuộc mà còn thấy tức thay!

Hạo Thiên cá kìa:

- Năm đó người ghét Vy Khánh nhất không phải là em à...

- Nhưng em có liên si, cũng kịp thời dừng lại rồi, quên đi được không hả? - Huỳnh Lê Anh đối với những chuyện năm đó đã hối hận lắm rồi, haizz, sao cô lại là con người như thế không biết.

- Vậy rốt cuộc cô ta đã nói những gì? - Dương Hàn Phong cau lên.

- Anh tức giận cái gì chứ! Có phải Mạch Hân Chi đã về nhà anh rồi đúng không?

- Tối qua. - Dương Hàn Phong day day trán.

- Cái gì? - Cả nhóm bốn người cùng đồng thanh hét lên. - Anh thật sự làm chuyện đấy à?

Dương Hàn Phong cứ tưởng “chuyện đó” mà bọn họ nói là chuyện cảm sủng suýt giết chết Mạch Hân Chi, nên đã thừa nhận:

- Ừ.

- Anh có bị điên không thế? - Huỳnh Lê Anh quát vào mặt hân.

- Em nghe anh nói, sau đó bố anh đã phát hiện, anh đã kịp thời dừng lại rồi. Hoi khó chịu đã đến Bar, về hoi khuya, ướt sũng nên mới bị cảm.

- Vậy mà...vậy mà Vy Khánh khi nghe tin anh sốt cao liền lo lắng mà chạy đến đây chăm sóc cho anh. Hóa ra là anh điên cuồng vì phụ nữ! Đánh chết anh! Đánh chết anh!

Mỗi câu “đánh chết anh” Huỳnh Lê Anh lại lấy một cái gối ném vào mặt hắn. Dương Hàn Phong ngờ ra, chẳng hiểu gì, tự đứng lại bị đánh oan.

- Huỳnh Lê Anh! Cái gì vậy? Cái gì mà điên cuồng vì phụ nữ? Em điên à? - Dương Hàn Phong tránh được một cái gối to dùng liền hết lên.

- Anh mở miệng ra là nói chỉ yêu một mình Vy Khánh, thế mà đêm qua còn dẫn gái về nhà, ân ái ái, bị phát hiện không thỏa mãn được mới uống đến say khướt. Thật uổng công Vy Khánh cả buổi sáng vất vả chăm sóc cho anh, tôi thấy mà tội tức, đồ tha hóa!

Dương Hàn Phong đờ ra, hoàn toàn không hiểu Huỳnh Lê Anh đang nói đến cái gì, đưa mắt nhìn lên mọi người, họ đều nhìn anh bằng ánh mắt ghét bỏ.

- Gì thế? Anh chẳng hiểu em đang nói cái gì cả? Cái gì mà dẫn gái về nhà...rồi còn...ân ái? Anh thừa nhận tối qua Mạch Hân Chi có đến nhà, nhưng là bố anh dẫn cô ta về. Có chút bức bối nên đã lên phòng, không ngờ cô ta lại theo lên, không kiềm chế được nên đã rút súng định giết cô ta. Bố anh đã phát hiện, mắng anh một trận. Sau đó anh mới đến Bar...

Mọi người mắt chữ A mồm chữ O nghe hắn kể lại. Vậy là chuyện Mạch Hân Chi kể lại...hoàn toàn là bịa đặt à?

- Vậy tại sao...Mạch Hân Chi...Đáng ghét! - Huỳnh Lê Anh tức giận, vứt laptop và một con chip nhỏ xuống giường. - Anh xem đi, đó là những gì cô ta vừa nói.

Dương Hàn Phong gắn con chip vào máy tính, nhanh chóng mở được đoạn video đã được camera ghi lại. Từ đầu đến cuối, mọi lời Mạch Hân Chi nói đều lọt vào tai hắn, không sót chữ nào.

Hóa ra là thế, thảo nào lúc nãy Huỳnh Lê Anh có vẻ tức giận như vậy.

Dương Hàn Phong lấy lại bình tĩnh, thở hắt ra rồi nói với mọi người:

- Chuyện của Mạch Hân Chi, tự tao sẽ xử lý. Còn vụ hiểu lầm của Vy Khánh...

- Đây mới là cái rắc rối nhất đấy. - Minh Khang lắc đầu, hỏi vợ. - Nếu em rơi vào hoàn cảnh đấy, em sẽ làm gì?

- Tức giận, khóa điện thoại, bay về nước, mãi mãi không gặp lại anh! - Tuệ San lườm nguýt.

- Đây, thấy chưa? - Minh Khang nhún vai. - Không nhanh lên là Vy Khánh bay về nước, không khéo lại liền kết hôn với tên Lâm Dương gì đó kia thì chú mày bốc *** mà ăn.

Dương Hàn Phong bị Minh Khang kích động, liền bật dậy khỏi giường. Định chạy đến nhà Hân Thiếu Vy để giải thích, nhưng chợt khựng lại:

- Nhưng mà...tao không biết cô ấy đang ở chỗ nào?

- Hân Thiếu Nghi có cho tao địa chỉ này, hahaaha...- Minh Khang cảm thấy mình đã làm được một chuyện siêu to, tự hào nở cả mũi.

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ trên tay, Dương Hàn Phong lại đâm chiêu:

- Nhưng cô ấy đang ở cùng Hân Thiếu Nghi, nếu anh ta thấy tao đáng nghi, cầm cô ấy gặp tao thì còn ăn quà *** to hơn.

- Ủ nhỉ - Minh Khang cãi cầm. - Tuệ San, em hiểu tính con gái mà, còn cách nào nữa không vậy?

Tuệ San mím môi suy nghĩ, sau đó liền nghĩ ra một ý:

- Anh xem cô ấy đã chặn tin nhắn của anh chưa?

Dương Hàn Phong mở điện thoại, may thật, vẫn chưa chặn!

- Không có, cô ấy không có chặn tôi! - Dương Hàn Phong vui mừng

- Thế thì anh cắt đoạn Mạch Hân Chi được bố anh đem về nhà đến đoạn anh phóng xe đến Bar. Dù giận thì giận nhưng con gái vẫn luôn tò mò, thế nào cô ấy cũng sẽ xem đoạn video đó!

- Thật không?

- Thật!

- Cảm ơn, cảm ơn cô nhiều!

Nghe là làm, Dương Hàn Phong trong tích tắc đã gửi đoạn video được cắt ra từ camera cho Hân Thiếu Vy. Còn việc cần làm bây giờ, là xử lý Mạch Hân Chi.

Mạch Hân Chi sau khi nói mấy lời bấy bậ thì được Hạo Thiên tiễn ra ngoài đường, gào thét đập cửa không được bèn quay về công ty. Chuyến đi này cũng không phải vô ích, chọc giận mama của thằng bé gọi Dương Hàn Phong là papa thì cũng đủ vui rồi.

Mạch Hân Chi tung tăng ngồi vào ghế thư ký Chủ tịch, tâm trạng tốt lên hẳn. Ông Dương Tuấn Triết lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Hân Chi, con đến nhà bác...có chuyện gì mà con vui thế?

- Dạ? Không có gì đâu ạ. - Mạch Hân Chi tủm tủm cười.

Đột nhiên, ông Tuấn Triết lại cảm thấy con người cô gái này ẩn chứa rất nhiều mưu mô.

Dương Hàn Phong lái xe đến Nhật Hàn, bức tức đi vào phòng Phó Giám đốc. Nhưng thật kì lạ, trong phòng không có ai, đồ đạc cũng được dọn đi hết.

Dương Hàn Phong khó hiểu đi về phòng mình, thì thấy một xấp tài liệu cùng một tờ đơn gì đó trên mặt bàn. Nhìn kĩ, là đơn xin nghỉ việc của Mạch Hân Chi.

Chà, xem ra cô cũng không phải không sợ chết. Tốt lắm. Như vậy có thể cô ta sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời hắn nữa.

Cầm tờ đơn đi về phòng Chủ tịch, tâm trạng hắn cũng không gọi là xấu. Nhưng khi mở cửa phòng, ngọn lửa tức giận trong người hắn lại bùng lên khi nhìn thấy Mạch Hân Chi đang chễm chệ ngồi trên chiếc ghế xoay đối diện bàn làm việc của bố mình.

- Bố? Cô ta? - Dương Hàn Phong chỉ biết hỏi trống tron như thế, hắn đang không hiểu Mạch Hân Chi đang giờ trò gì.

- Bố đã chuyển Hân Chi làm thư ký cho bố, không được sao?

- Nhưng sao lại là cô ta? - Hắn biết khi Mạch Hân Chi trở thành thư ký của bố hắn thì hắn không thể kiểm soát được cô ta, và tất nhiên, cũng chẳng có quyền tổng cổ cô ta ra khỏi Nhật Hàn.

- Bố thấy Hân Chi rất có năng lực. Chức vụ Phó Giám đốc đó con cứ để trống đó đi, từ từ tìm người thế vào.

Hắn cảm lạnh, chắc chắn Mạch Hân Chi đã đòi bố hắn chuyển cô ta lên chức vụ này. Cô ta cao tay hơn trong tương tượng của hắn rất nhiều.

Mạch Hân Chi cười tươi, rồi ghé, bước lại gần hắn, giả vờ phui bụi trên bộ vest đen hắn mặc trên người, bị Dương Hàn Phong mạnh tay đẩy ra.

Mạch Hân Chi vẫn không tắt nụ cười trên môi, sát lại gần hắn, nói nhỏ:

- Đồ anh đuổi được em đấy!

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Chỉ là Hàn Thiếu Vy

Dương Hàn Phong lạnh lùng nhìn Mạch Hân Chi, nghĩ lại mấy câu to gan cô ta vừa nói. Một lúc sau, hắn cười, thờ vào tai cô ta mấy câu:

- Không đuổi được thì trừ khử, không ít cách đâu.

Sắc mặt Mạch Hân Chi sa sầm xuống, nhìn chằm chằm Dương Hàn Phong. Hắn quay đi, vứt mấy loại giấy tờ xin nghỉ việc của cô ta xuống, rồi là tả khắp nơi.

Dương Hàn Phong rời đi, ông Tuấn Triết mới nhận ra thực sự quan hệ giữa con trai ông và cô gái kia là không thể nào. Nhìn thái độ của Dương Hàn Phong, ông đã biết nó đã không ưa Mạch Hân Chi đến mức độ nào.

Ông cũng không muốn ép buộc con trai nữa, nhưng chỉ sợ bên kia mất lòng. Mạch Hân Chi là con gái của ông bạn chí cốt của ông, chính bố của cô ta đã đề cập trước đến việc tác hợp cho mối quan hệ của hai đứa. Rượu vào lời ra, ông đã vội đồng ý, bạn chơi thân bây giờ lại thành thông gia, còn gì hay hơn. Đã thế, Dương Hàn Phong còn đang chìm trong hối hận của vụ tai nạn bảy năm về trước kia, trái tim đã nguội lạnh. Ông cũng muốn thử, Mạch Hân Chi có thể làm ấm lại trái tim con trai ông được hay không.

Giờ thì hay rồi, con trai không thích, bên kia lại không biết ăn nói như thế nào.

*

Dương Hàn Phong trở về nhà, vợ chồng Minh Khang đã về vì có việc, chỉ còn lại Hạo Thiên và Huỳnh Lệ Anh ở lại trông A Hạng. A Hạng toàn không để ý đến hai cô chú kia, một mình chơi với Tiểu Bảo.

Hắn bước vào nhà, mặt nặng nề, vào đến ghế thì vứt bộ cái áo khoác xuống. Điện thoại vẫn không có hồi âm, thậm chí Hàn Thiếu Vy còn chưa cả seen tin nhắn. Mấy giờ rồi, từ khi hắn gửi cái video đó cũng phải ba tiếng đồng hồ trôi qua.

Huỳnh Lệ Anh thấy hắn về, vội chạy tới hỏi:

- Thế nào rồi? Vy Khánh có nói gì không? Cả Mạch Hân Chi nữa, cô ta...

- Vy Khánh vẫn không xem tin nhắn. - Dương Hàn Phong thờ dài. - Đợi thêm một tiếng nữa xem sao.

- Mạch Hân Chi thì sao? - Hạo Thiên bế A Hạng trên tay, bước tới hỏi.

- Cô ta...Tao hơi coi thường cô ta rồi. Người phụ nữ này toan tính rất xa, trước khi tao đến đã vội vàng xin bố tao làm thư kí cho ông ấy. Bây giờ, quyền quản lý cô ta là của bố tao, tao không còn cách nào khác.

- Thật bi ối. - Huỳnh Lệ Anh tức giận.

- Không còn cách nào khác, đành phải trừ khử tận gốc. - Dương Hàn Phong nhìn ra phía xa, chưa bao giờ hắn nói với giọng điệu này.

Một tiếng đồng hồ nữa lại trôi qua, tin nhắn gửi đến Hàn Thiếu Vy vẫn chưa có động tĩnh gì. Dương Hàn Phong bắt đầu mất kiên nhẫn, xối tung cả nhà lên.

- Mày điên à? Ở đây phá phách cũng có được tích sự gì không? - Hạo Thiên quát.

- Thế mày nghĩ bây giờ tao phải làm gì? Đến nhà cô ấy à?

- Chứ sao!

- Có mày bị điên ấy, Hàn Thiếu Nghi bây giờ cũng ở nhà, tao...

- Thế thì chi cần dụ anh ta ra ngoài là được, nay mày óc bò thế nhớ? - Hạo Thiên cau.

Dương Hàn Phong đứng đờ ra một lúc, cảm thấy hôm nay mình đúng là ngu thật.

- Thế dụ anh ta ra ngoài bằng cách nào? - Dương Hàn Phong ngây thơ hỏi.

Hạo Thiên cạn lời:

- Đúng là mày bị Mạch Hân Chi làm cho ngu người rồi, giờ chỉ cần bảo Minh Khang gọi cho anh ta, nói có việc gấp đến công ty. Thế thôi!

- Hmm, sao tao không nghĩ ra nhỉ? - Dương Hàn Phong gãi cằm - Nhưng nhớ có cả tên Lâm Dương ở đó thì sao?

- Càng tốt chứ sao, chứ mày để một nam một nữ cùng ở một căn nhà à? Ai biết cậu ta có làm gì Vy Khánh không!

- Hợp lý đấy. - Hấn gật gù. Ngay lập tức lấy điện thoại gọi Minh Khang. Hiểu rõ sự tình, anh nhanh chóng bắt tay với hấn, dễ dàng dụ được Hàn Thiếu Nghi ra ngoài.

Dương Hàn Phong lập tức lên đường đến nhà cô theo tờ giấy địa chỉ Minh Khang để trên bàn.

*

Hàn Thiếu Vy ngủ chiều dậy, cả cơ thể đau nhức. Lật điện thoại xem giờ, hơn ba giờ chiều rồi.

Nhưng mà, sao cơ thể cô nặng nề thế nhỉ, nhắc dậy không nổi.

Cái bụng do ăn nhiều đồ ăn vặt, sau đó lại ngủ luôn nên có tiếng lục đục, miệng lại không muốn ăn gì cả. Cổ họng khô rát, đầu ong ong, chết rồi, cô bị lấy bệnh chác?

Lật lật mò dậy, nhìn khắp nơi, Hàn Thiếu Nghi không biết lại chạy đi đâu rồi, đại ca ơi, em đói lắm rồi nàyyy!

Bước xuống cầu thang, đột nhiên, Hàn Thiếu Vy cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. Trước mắt cô, trời đất tối dần lại, bước đi không vững nữa. Sức đứng còn không nổi, hai chân cô dần khụy xuống, lăn xuống cầu thang.

Cộp cộp cộp...

Hàn Thiếu Vy nằm sòng soài dưới chân cầu thang, đầu đập vào bốn năm nhịp cầu thang cuối. Hơi thở khó nhọc, hai mắt sụp xuống lại cứ cố giương lên. Một dòng điện xẹt qua đầu cô, không gian rộng lớn kì lạ đó lại xuất hiện một lần nữa, nhưng lần này, mọi thứ, cảnh vật đều rất rõ ràng, một cái cầu thang quen đến nhức óc hiện ra, hình như vừa sáng nay cô còn bước qua nó nữa.

Rất giống với...cái cầu thang ở nhà Dương Hàn Phong?

Một cô gái cũng ngã cầu thang như cô, đang nằm với vũng máu dưới thân. Nhìn lên, một cô gái khác đang giơ tay ra, khuôn mặt thần thờ. Chuyện gì thế này, cô gái kia sao lại giống cô đến vậy?

Cạch!

Tiếng cửa mở khiến Hàn Thiếu Vy giật mình, bước vào là một cậu thiếu niên khác, sắc mặt không còn một giọt máu. Cậu ta nhanh chóng chạy đến chỗ cô gái bị ngã kia, khuôn mặt lo lắng tột độ, đôi mắt đục ngầu nhưng lại không hề khóc.

- Anh không ngờ...em lại...

Cô gái trên cầu thang kim nén nước mắt chực chảy ra, đáp gọn lòn:

- Em không có đẩy cô ta xuống.

- Em không cần phải diễn kịch nữa!

Tiếng quát của cậu thiếu niên làm tim cô bóp nghẹt lại, đau đớn truyền đến, cô lại nhìn lên cô gái trên cầu thang. Cô ấy mím môi, hai mắt long lanh không dám chớp mắt.

Sau đó họ lại cãi nhau, cô không nghe rõ họ nói với nhau cái gì, chỉ biết cậu thiếu niên kia đã lăng mạ cô gái rất thậm tệ. Không hiểu sao trong thâm tâm cô lại cảm thấy rất hận cậu ta. Hận đến sức cùng lực kiệt.

- Trước giờ...anh có từng tin em không?

Hai mắt mờ mờ ngược nhìn lên, Hàn Thiếu Vy khóc đến không còn sức nữa. Máu từ đầu cô chảy ra ngày càng nhiều, mắt cô không nhìn thấy trần nhà mà chỉ nhìn thấy bóng lưng chàng trai kia đang bế cô gái bị thương, còn cô gái trên cầu thang đứng cô đơn một mình, tuyệt vọng, nước mắt rơi ướt mặt.

Hàn Thiếu Vy từ từ lịm đi, bóng đen hoàn toàn bao phủ.

Dương Hàn Phong lái xe đến, nhìn địa chỉ nhà, chắc chắn đây là nhà của cô rồi. Hấn mua một bó hoa hồng rất đẹp, mỉm cười bước vào. Hấn gõ cửa, một lần, hai lần. Không có ai phản hồi cả. Hấn tự nhiên cảm thấy bất an, nao núng.

Hấn vận thử, ô, cửa không hề khóa!

Liều mình mở cửa, cảnh tượng trước mặt làm hấn như chết đi một nửa: Hàn Thiếu Vy nằm trên một vũng máu, chiếc váy màu trắng cô đang mặc làm nổi bật nền máu đỏ từ đầu chảy ra. Dương Hàn Phong như được kéo căng dây cót, chạy đến, bó hoa rơi xuống sàn nhà, từng cánh hoa hồng rụng xuống, đỏ thẫm. Khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, trắng bệch như một xác chết. Đôi mắt hấn trong vắt, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt cô, nóng, ấm. Bề thóc cô lên, hấn phóng mắt xác đến bệnh viện.

Ngồi chờ trước phòng cấp cứu, Dương Hàn Phong đau đớn, tim thất chặt. Bảy năm trước hấn đã mất Mạch Vy Khánh rồi, bảy năm sau ông trời đã cho hấn một cơ hội, hấn không thể để mất cô một lần nữa.

Hàn Thiếu Nghi cũng đã chạy đến, sắc mặt xám ngoét. Anh lo lắng, sợ sệt. Dương Hàn Phong đã gọi cho anh. Hàn Thiếu Nghi không cả có tâm trí nào để hỏi sao hấn lại biết em gái anh gặp chuyện. Bảy năm qua, không một lần nào anh để cô em gái này gặp chuyện đến đe dọa tính mạng. Nhưng bây giờ, em gái anh nằm cấp cứu trong đó, không rõ sống chết ra

sao. Căn bệnh máu loãng kia dù được chạy chữa nhưng vẫn còn rất nhiều di chứng.

Cửa phòng cấp cứu mờ ra, bác sĩ bước ra với vẻ mặt ưu tư. Ông nhìn hai chàng trai trẻ, hỏi:

- Ai là người nhà bệnh nhân?

- Tôi. - Hàn Thiếu Nghi bước tới. - Em gái tôi sao rồi?

- Cô gái mất khá nhiều máu, trường hợp của cô ấy rất hiếm gặp...

- Ông yên tâm, anh em chúng tôi có cùng nhóm máu. - Hàn Thiếu Nghi cười trấn an.

- Vậy thì mời cậu theo tôi.

Hàn Thiếu Nghi ngay lập tức đi theo bác sĩ vào phòng truyền máu.

Dương Hàn Phong bàng hoàng, lẽ nào là thế? Hai người bọn họ có cùng nhóm máu sao? Chẳng lẽ...Hàn Thiếu Vy thật sự không liên quan gì đến Vy Khánh cả? Hàn Thiếu Vy là Hàn Thiếu Vy, chẳng lẽ bao nhiêu lâu rồi hắn lại nhận nhầm người?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Tra nam

Thời gian truyền máu rất lâu, Dương Hàn Phong ngồi đợi ở ngoài mấy tiếng sau vẫn không thấy Hàn Thiếu Nghi trở ra. Trong lòng như lửa đốt, đến giây phút không thể chịu nổi nữa thì điện thoại reo.

- Alo? - Dương Hàn Phong cau có.

- Sao thế? Thất bại rồi à? - Hạo Thiên dò hỏi, nghe giọng hắn như thế cũng đủ biết mười phần thất bại cả chín.

- Không, bây giờ em ấy đang ở bệnh viện.

- Sao cơ? - Hạo Thiên sùng sốt. - Vì sao? Có nghiêm trọng lắm không?

- Hình như do ngã cầu thang. - Dương Hàn Phong day trán. - Khi tao đến nơi đã thấy em ấy bất tỉnh. Đã ba tiếng rồi..

- Nghiêm trọng vậy sao? - Hạo Thiên nóng bừng mặt mũi. - Nhưng mà...bây năm trước em ấy mắc chứng máu loãng...Liệu có ổn không?

- Tao không biết. Nhưng mà bây giờ tao thực sự rất hoang mang. Hàn Thiếu Nghi có cùng nhóm máu với em ấy. Điều này không phải trùng hợp. Nhờ đâu...Hàn Thiếu Vy thực sự không phải Vy Khánh?

- Cái gì? - Hạo Thiên nghĩ mình sắp điên lên mất. - Nhưng mà mày đã kiểm chứng lại rất nhiều lần rồi, mỗi lần đó đều có chứng cứ để chứng minh em ấy chính là Vy Khánh. Bây giờ không thể dùng một cái kết luận nhầm người được.

- Tao không biết nữa...- Dương Hàn Phong rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, liệu Hàn Thiếu Vy có phải Vy Khánh hay không?

Cửa phòng cấp cứu bật mở, Hàn Thiếu Nghi cõ tay có chút băng bó bước ra ngoài. Vị bác sĩ cao tuổi đi theo sau anh ta.

- Sao rồi? - Dương Hàn Phong vội vàng chạy đến hỏi, điện thoại đang nói với Hạo Thiên cũng tắt từ bao giờ.

- Ổn rồi. - Hàn Thiếu Nghi lạnh lùng chẳng để ý đến hắn, với tay lấy chiếc áo khoác chuẩn bị về để lấy chút đồ, tối nay anh sẽ ở lại trông nom cô. - Mà cậu có vẻ quan tâm em gái tôi nhì? Không cần thiết đâu, về đi.

- Nhưng tôi vẫn không yên tâm.

- Em tôi không cần sự quan tâm của cậu. Nó có chúng tôi là đủ rồi. - Hàn Thiếu Nghi quay người, bước đi, được ba bước lại dừng lại, nói tiếp. - Có phải gần đây cậu và em gái tôi có chút thân thiết rồi không? Chấm dứt tư tưởng trong đầu cậu đi, tôi sẽ không cho phép đâu.

Dương Hàn Phong nắm chặt nắm tay, nhìn theo bóng lưng chàng trai cao lớn kia, buột miệng nói:

- Tại sao anh lại không chấp nhận tôi?

Bước chân của Hàn Thiếu Nghi bị câu hỏi của hắn giữ lại. Anh đứng im một lúc, lát sau mới cười lạnh:

- Cậu không thích hợp.

Rồi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Dương Hàn Phong ở lại với hàng trăm thứ hỗn độn, quan hệ không tốt với Hàn Thiếu Nghi là điều rất bất tiện cho hắn. Nhưng tại sao anh ta lại cấm hắn đến gần em gái mình như thế?

Đột nhiên, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ. Hắn lật đật chạy đi tìm vị bác sĩ già vừa nãy để hỏi về một số chuyện...

- Chào bác sĩ. - Hắn căng thẳng đi vào căn phòng làm việc mà vất vả lắm mới tìm ra. Mùi thuốc sát trùng, thuốc kháng sinh nồng nặc.

- Chào cậu. Cậu đến đây tìm tôi có việc gì? - Ông bác sĩ thấy cậu thì buông quyển sách trên tay, đẩy lại gong kính, hỏi.

- À, tôi muốn hỏi chi tiết về cô gái có nhóm máu gấu trúc ở phòng cấp cứu vừa rồi ấy mà...- Dương Hàn Phong ái ngại.

- À, hai anh em đó hả? Cậu muốn hỏi gì?

- Hai người đó...có phải anh em ruột không?

- Xin lỗi cậu, việc này là riêng tư của hai cá nhân khác, tôi không thể tiết lộ cho cậu biết khi chưa có sự cho phép của hai người đó.

Dương Hàn Phong thờ dãi:

- Vậy...tôi muốn hỏi...cô gái đó có phải từng bị tai nạn không? Hoặc là...có vấn đề về trí nhớ chẳng hạn, à không, kiểu như là...mất trí nhớ tạm thời ấy?

- Tai nạn à...- Ông trầm ngâm, bỗng nhớ đến vết lõm dưới đầu cô gái kia. - Tôi cũng không chắc đó có phải chấn thương do tai nạn hay không, nhưng ở dưới đầu cô gái đó có một vùng hơi lõm xuống.

- Vậy...giả dụ như cô ấy bị mất trí nhớ thì có thể khôi phục lại không?

- Có chứ, nhưng cần thời gian. Có người nhanh thì ba tháng nửa năm, lâu thì năm mười năm. Có trường hợp không thể khôi phục được kí ức. Tùy ý chí của cô ấy thôi.

- Cảm ơn bác sĩ. - Dương Hàn Phong cúi đầu rồi quay ra. Từ cửa kính nhìn vào bên trong, Hàn Thiếu Vy đang nằm hôn mê giữa bao nhiêu thứ cấm vào người. Bảy năm trước hắn đã lạnh người khi thấy cảnh này với cô gái Mạch Vy Khánh, bây giờ đối với Hàn Thiếu Vy, hắn còn thấy tê cứng cả cơ thể. Hàn Thiếu Vy, cho dù em có phải Vy Khánh hay không thì anh vẫn luôn yêu em, bảo vệ em, không bao giờ rời xa em.

Dương Hàn Phong cứ đứng đó mãi đến chiều tối, khi Hàn Thiếu Nghi quay lại. Anh giật mình khi thấy hắn vẫn còn đậu ở đây. Đã cảnh cáo đến vậy rồi mà vẫn chưa chịu hiểu sao?

- Này, cậu kia. Rốt cuộc cậu có hiểu tiếng người không? - Hàn Thiếu Nghi cau gợn đi đến gần hắn.

- Tôi hiểu lời anh nói, nhưng tôi không hiểu ý anh. Tại sao tôi lại không thích hợp? Người như thế nào mới thích hợp?

- Chẳng có ai thích hợp cả. - Hàn Thiếu Nghi đáp lại ánh mắt đim người ta vào bề nước của hắn bằng kiểu nhìn như móc dây vào cổ, kéo lên.

Hàn Thiếu Nghi định kéo cửa vào thì Dương Hàn Phong lại hỏi:

- Có phải trước kia cô ấy đã từng bị tai nạn và mất đi quá khứ không?

Hàn Thiếu Nghi khéo léo trả lời:

- Không, từ nhỏ đến giờ, ở bên cạnh tôi em ấy còn không có nổi một vết xước chứ nói gì đến tai nạn?

- Anh nói thật chứ?

- Ừ.

Dương Hàn Phong khẽ gạt đầu, buông cánh tay đang tựa lên cửa kính lạnh lẽo, xuất hiện một vết tay dài in trên mặt kính. Hắn lững thững ra về, một bóng dáng vĩ đại nhưng cô độc.

Hàn Thiếu Nghi nhìn theo hắn đến khi hắn mất hút sau cánh cửa bệnh viện mới mở cửa phòng bệnh. Hàn Thiếu Vy vẫn phải thở oxi. Thực ra anh đã nói dối, suốt thời gian bảy năm bên cô, cảnh tượng cô nằm trong bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng với những cánh tay chẳng chịt những dây nối, thở bằng bình oxi đã diễn ra quá quen thuộc đối với anh. Anh chống tay lên trán, thở dài. Lâm Dương đã nói đúng, nơi này không an toàn đối với cô.

Hàn Thiếu Vy nghe tiếng tút...tút...đều đều của máy đo nhịp tim bên cạnh, mắt nhắm nghiền. Cô mơ đến một vườn hoa hồng phía sau trường học. Một nữ sinh mặc đồng phục, nụ cười rạng rỡ chạy đến dựa vào một gốc cây bạch đàn lớn. Phía sau cô gái, một chàng trai ánh mắt dịu dàng nhìn nụ cười của cô, rồi lại nhìn lên bầu trời.

*

Lâm Dương trở về sau một ngày dài mệt mỏi, đối tác kia quá phiền phức nên với một nét bút, xoẹt một cái cậu đã hủy hợp đồng. Không biết lí do ở bên kia phiền hay do cậu khó ờ. Không có Hàn Thiếu Vy ở đây, cậu làm gì cũng thấy khó chịu.

Giá mà...giá mà có Hàn Thiếu Vy ở đây, cô ấy sẽ pha cho cậu một ly coffee ít đường ít sữa, thêm một ít yêu thương nữa thì tốt rồi.

Cậu luôn mơ ước có được một gia đình nho nhỏ như thế.

Nhớ đến cô, Lâm Dương liền gọi điện thoại về. Cả ngày hôm nay Hàn Thiếu Vy chưa gọi cho cậu, buồn chết mất.

Dù cậu có bận tới mất tới mũi thì vẫn có thời gian dành cho cô cơ mà.

Tiếng điện thoại reo trên phòng ngủ của Hàn Thiếu Vy cứ vang mãi, làm gì có ai bắt máy. Lâm trùng cứ gọi liên tục sáu cuộc, trong lòng có dự cảm không lành liền gọi cho Hàn Thiếu Nghi.

Hàn Thiếu Nghi thờ dãi bắt máy, anh muốn giấu Lâm Dương về vụ tai nạn này của cô:

- Có chuyện gì thế?

- Thiếu Vy đâu? Em gọi cho cậu ấy rất nhiều lần nhưng không nghe máy. Anh đang ở đâu đấy?

- Bệnh viện. - Hàn Thiếu Nghi đều đều nói.

- Cái gì? - Lâm Dương đứng phắt dậy. - Cậu ấy có chuyện gì? Bây giờ tình hình ra sao rồi?

- Không có gì nghiêm trọng đâu, bệnh cũ tái phát thôi. - Hàn Thiếu Nghi đau lòng nhìn em gái trên giường bệnh, tay cô khẽ động đậy. - Cậu không cần lo lắng quá.

- Em không tin đâu, có phải cậu ấy xảy ra chuyện gì không? Căn bệnh ấy đã nhiều năm không tái phát rồi mà? - Lâm Dương cứng đầu nói.

- Sao cậu khó bảo vậy hả? Tôi vẫn sống đây, vẫn có thể đảm cho cậu vài cái đấy. - Hàn Thiếu Vy đã tỉnh từ bao giờ, dùng hết sức lực để mắng cho Lâm Dương một trận.

Nghe tiếng quát yêu thương quen thuộc, Lâm Dương bỗng hóa thỏ con, cậu cười cười, giọng xoa dịu:

- À...à... Vy Vy, cậu cũng đang ở đây à? Được được, tôi yên tâm rồi, ngày mai sẽ về thăm cậu.

- Ai cần cậu về chứ, có tí chuyện con con mà cũng làm toáng lên. - Hàn Thiếu Vy không thêm đề ý đến giọng nói ngọt xoa dịu của cậu, vẫn chửi cậu sao mà ấu trĩ. Điện thoại vẫn trên tay của Hàn Thiếu Nghi mà cô vẫn mắng mỏ cho được, chưa biết ai ấu trĩ hơn.

- Những chuyện của cậu đều không phải chuyện nhỏ!

Hàn Thiếu Nghi mỉm cười nhìn cô em gái mới tỉnh đã mặt nặng mày nhẹ của mình, nói với Lâm Dương:

- Không cần đâu. Vài ngày nữa tôi sẽ đưa con bé về nước. Cậu cứ ở đây đợi đi.

- Sao? - Hàn Thiếu Vy và Lâm Dương đồng thanh.

- Ừ, cứ biết thế đi. Ba ngày nữa con bé sẽ về lại biệt thự. Ông nội ở nhà lúc nào cũng kêu ca nhớ cháu gái quá rồi.

- Dạ OK, OK! Vậy em đợi hai người! - Lâm Dương vui vẻ nói.

Hàn Thiếu Nghi tắt máy, đối diện với ánh mắt trách móc của Hàn Thiếu Vy.

- Tại sao sắp về mà anh không nói với em một tiếng? Mà tại sao lại phải về?

- Em gái, ngoan nào, nơi này không an toàn với em. - Hàn Thiếu Nghi xoa đầu cô.

- Có gì mà không an toàn chứ!

- Em vừa đến đây đã gặp biết bao nhiêu là chuyện, vừa rồi còn suýt nữa thì mất mạng. Không có sự bao bọc của Hàn Gia, rất nhiều nguy hiểm khác có thể xảy ra với em. Anh không muốn xảy ra những tai nạn tương tự như ngày hôm nay nữa.

- Anh làm như em là trẻ con ấy! Em đã 24 tuổi rồi, 24 tuổi rồi đấy! Tức là có khả năng tự lập rồi!

- Haizz, em càng ngày càng cứng đầu.

- Em không cứng đầu, là do anh lúc nào cũng coi em như trẻ con, đi đâu cũng dắt bên hông.

- Thế nên anh mới nuông chiều em, khiến em trở nên không sợ trời không sợ đất. Em tưởng những người ngoài kia đều đơn thuần như em à? Họ không đơn giản như em đối với họ đâu. Nghi kìa đi, sáng ngày mai anh sẽ hỏi em lần nữa.

- Anh về nhà lấy cho em điện thoại đi.

Hàn Thiếu Nghi quay người trở về, cầm lấy điện thoại của cô. Anh bật máy lên, màn hình liền hiện ra 107 tin nhắn đến từ số máy A Hạn.

Tên A Hạn này là ai mà gửi nhiều tin nhắn thế?

Hàn Thiếu Nghi ngồi xuống giường, mở khóa, anh biết cô sẽ không thích việc này đâu, nhưng liên quan đến sự an toàn của cô, anh buộc phải làm vậy.

- Hàn Thiếu Vy, em hiểu lầm rồi, Mạch Hân Chi cô ta chỉ nói nhầm, anh có thể đưa bằng chứng cho em.

@Video.

Hàn Thiếu Nghi nhấp vào video đó và nhận ra, nhân vật gửi tin nhắn này đến chính là chàng trai anh vừa gặp sáng nay: Dương Hân Phong.

Quan hệ của hắn ta và em gái anh đã đến mức độ nào rồi?

- Chuyện thực sự chỉ có vậy, xin em hãy tin anh.

...

- Sáng nay anh sốt cao, khi em đến cũng có nhận ra em, nhưng không thể nào nhúc nhích nổi. Em cho uống thuốc xong thì ngủ li bì, không nhớ gì hết.

Cái gì? Đến mức chăm sóc hắn ta ốm rồi sao?

Hàn Thiếu Nghi chăm chú xem tiếp.

- Anh hứa sẽ không để Mạch Hân Chi xuất hiện trong tầm mắt của em nữa.

“Giờ, cậu mới là người không nên xuất hiện trước mặt em gái tôi”. Nghi, anh liền nhấn nút xóa cuộc trò chuyện. Cũng may là hai người chưa có cuộc trò chuyện nào trước đó.

Anh nhanh tay chặn rồi xóa luôn số của Dương Hân Phong. Dùng một số khác của mình, lưu trong điện thoại cô dưới tên A Hạn. Nhập vài dòng tin nhắn giả mạo, gửi cho cô.

Hàn Thiếu Nghi đem điện thoại đến bệnh viện, cô vội vàng nhìn hộp thư tin nhắn, vui mừng khi thấy tin nhắn đến từ hắn.

“Chuyện là như vậy đấy, những điều Hân Chi nói đều đúng. Anh cũng không muốn giải thích gì nữa”.

Cô ngờ người, run run bóp chặt điện thoại. Cô đau lòng, cũng không hiểu sao mình lại đau lòng nữa.

Dương Hàn Phong, anh là đồ tra nam, đến chết tôi cũng không muốn gặp lại anh!

- Em đồng ý, chúng ta về nhà đi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Trốn tránh

Dương Hàn Phong thất thủ ăn tối, điện thoại đặt trên bàn. Rõ ràng cô đã seen rồi nhưng không trả lời, chẳng lẽ từng ấy bằng chứng vẫn không làm cô nguôi giận được sao?

Hắn ăn không nổi, bèn lấy điện thoại nhắn cho cô một tin nữa: “Em chưa hết giận à?”.

Tin nhắn hiện dấu chấm than đỏ, hắn giật mình, Hàn Thiếu Vy cô ấy chặn hắn luôn rồi?

Wwwttttfffff???

Sao lại chặn hắn chứ? Xem tin nhắn xong liền chặn hắn, có vô lý quá không? Ít nhất cũng phải để lại lời gì chứ, hay mắng hắn một trận rồi hãy chặn.

Không nói không rằng thế này, Dương Hàn Phong cảm thấy cô như lại biết mất một lần nữa vậy. Hắn thực sự rất sợ...

Dương Hàn Phong lập tức mặc áo khoác, lấy xe phóng đến bệnh viện. Trời về đêm sương xuống rất nhiều, gió lạnh tạt vào rét dựng tóc gáy.

- Chào cô, cô gái chiều nay ở phòng bệnh này đi đâu rồi?

Dương Hàn Phong hỏi một y tá nữ đi qua phòng bệnh của Hàn Thiếu Vy hỏi chiều. Tất cả đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, người cũng đã đi đâu mất.

- À, cô ấy vừa nãy đã xuất viện rồi.

- Sao có thể? Sức khỏe vẫn còn chưa ổn mà, lại còn vừa cấp cứu chiều nay xong?

- Nghe nói cô ấy có một đội chăm sóc đặc biệt ở nhà nên bác sĩ đã đồng ý xuất viện.

- Vậy sao, cảm ơn cô.

Sao cô ấy lại xuất viện nhanh thế chứ? Để trốn tránh hắn sao?

Hắn lại lên xe đến nhà cô, đã hơn 9 giờ tối, ngoài đường sương xuống lạnh buốt...

Một lần nữa sự thật lại đánh một tiếng choang vào đầu hắn. Trước cửa nhà Hàn Thiếu Vy hoàn toàn vắng lặng. Căn hộ tối om, im ắng đến nỗi nghe được cả tiếng gió rít bên tai. Cô không ở bệnh viện, cũng không ở nhà, vậy đang ở đâu?

*

- Lâm Dương, căn nhà cậu mua cũng không tồi. - Hàn Thiếu Nghi sau khi đỡ dành em gái bảo bối ngủ xong, ra ngoài gọi điện thoại. Anh nói với một giọng hết sức vui vẻ.

- Vậy thì tốt. Vài ngày nữa sức khỏe Thiếu Vy ổn rồi thì hãy về nước. Em sợ không khỏe lại không chịu nổi.

- Yên tâm đi, tôi đã đặt vé rồi. Hai ngày nữa sẽ về. Lần này sẽ về đó luôn, còn dự án hợp tác với Nhật Minh thì kết thúc tại đây được rồi.

- Có vấn đề gì không?

- Không đâu, trước đó tôi cũng kí hợp đồng ba tháng với Nhật Minh thôi, bọn họ sợ không kịp tiến độ nên kéo dài thành sáu tháng. Bây giờ tất cả đều xong xuôi rồi, ở lại đây làm gì?

- Được rồi, em và ông nội đợi hai người trở về.

- Ủ, muộn rồi đấy, bây giờ ở Việt Nam là hơn 9 giờ, bên đó cũng hơn 10 giờ rồi, cậu vẫn phải làm việc à?

- À...không, em hủy hợp đồng với bà già khó tính đó rồi.

- Haha, cậu chẳng có tí kiên nhẫn nào. - Hàn Thiếu Nghi lắc đầu cười. - Nhưng mà theo đuổi em gái tôi sao lại kiên trì thế?

- Em đợi cô ấy bảy năm rồi, không kiên trì nữa thì chẳng phải là đợi vô ích sao?

- À thế hóa ra là tiết công đạo à? - Hàn Thiếu Nghi lại cười, toàn mấy lý do bao biện cho sự không rời khỏi Hàn Thiếu Vy nổi nữa bước của Lâm Dương.

- Tiết quá đi ấy chứ. - Lâm Dương mỉm cười. - Anh cũng đi ngủ đi, chăm sóc Thiếu Vy cho tốt.

- Được.

Hàn Thiếu Nghi quay trở lại phòng cô, chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, thay ống truyền nước rồi về phòng ngủ. Anh chắc chắn bây giờ cái tên Dương Hàn Phong đó đang điên cuồng tìm kiếm cô, may mà nơi này ít người lui tới, tìm kiếm cũng không dễ dàng gì.

Sáng hôm sau...

Hàn Thiếu Vy tỉnh dậy, bác sĩ vừa đến nhà thăm khám, cô đã bỏ được ống thở oxi xuống.

- Tình trạng tiểu thư đã cải thiện rất nhiều rồi, khoảng một tuần nữa sẽ gần như hồi phục. Nhưng mà cô ấy vẫn chưa ăn được cơm đâu, cậu nên nấu những đồ ăn dễ tiêu hóa như là cháo, sinh tố...cho cô ấy.

- Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ. Hmmm, khoảng hai ngày nữa tôi muốn cho em ấy xuất ngoại, với tình trạng này liệu có thể không?

- Chuyện này...- Bác sĩ ái ngại nói. - Sức khỏe tiểu thư vẫn chưa hồi phục hẳn. Hai ngày nữa...tôi e là...

- Không được sao? - Hàn Thiếu Nghi bối rối. - Vậy tầm bao nhiêu ngày nữa mới được?

- Ít nhất phải một tuần.

- Lâu vậy sao...- Hàn Thiếu Nghi suy nghĩ một chút. - Thôi như vậy cũng được, cảm ơn ông.

- Không có gì, vậy tôi về đây. Chào cậu.

Hàn Thiếu Nghi thờ dài, ngồi xuống vuốt tóc em gái. Hàn Thiếu Vy nhìn chăm chăm anh, lại hỏi:

- Một tuần nữa mới được về nhà sao?

- Um, vì sức khỏe của em, một tuần nữa thôi mà. - Hàn Thiếu Nghi dịu dàng nhìn cô. - Muốn ăn cháo không? Anh nấu cho.

Cô gật đầu, nhẹ nhàng mà yếu ớt, nhìn thấy thế Hàn Thiếu Nghi không khỏi đau lòng. Tiểu Vy ngoan ngoãn của anh sao lại phải chịu đau khổ như thế chứ.

Hàn Thiếu Nghi bật cười:

- Mèo con, vậy anh đi nấu cháo cho em, em nghỉ chút đi.

- Dạ.

Hàn Thiếu Nghi xuống bếp, mở tủ lạnh. Anh thờ dài, làm gì có thức ăn chứ, Lâm Dương mua xong căn hộ này nhưng có ở bao giờ, toàn sang nhà anh ăn ké ngủ ké.

Chợt nhớ ra trên đường tới đây anh có đi qua một cái chợ, bây giờ đành phải đi mua chứ biết làm thế nào.

*

Dương Hàn Phong xuất hiện với hai vết quầng thâm trên mắt, sáng hôm qua vừa ốm một trận, tối qua lại đắm sướt lần nữa nên sáng dậy hần đã thấy đau đầu rất hòng. Hần lết dậy, pha một cốc trà gừng, hơi nóng xộc lên mũi khiến người hần nóng lên một chút.

Mãi mê bên Hàn Thiếu Vy, hần đã quên mất gió lạnh về từ bao giờ, một mùa đông nữa lại đến.

Đang ngồi thu lu một chỗ nghĩ về sự đời thì Minh Khang xồng xộc chạy đến, nét mặt hoảng hốt lo lắng. Hần lười biếng cất ánh mắt lên nhìn anh, mở miệng:

- Gì đấy? Tao còn chưa kịp ăn sáng.

- Mày vẫn ngồi ở đây được thì lên bàn thờ ngồi yên cho tao lạy phật. Vợ chạy mất đến nơi mà vẫn ngất ngưỡng như Nguyễn Công Trứ ấy nhỉ?

- Sao? - Hần nhún mày.

- Hàn Thị kết thúc hợp đồng với bọn tao rồi, thế là xong, không còn liên quan gì nữa cả!

Hần ngạc nhiên, trố mắt. Chẳng lẽ Hàn Thiếu Nghi nói thật à? Vừa nói hôm qua hôm nay hành động luôn, chơi vậy ai chơi lại??

- Mày biết bây giờ anh ta đang ở đâu không?

Dương Hàn Phong bật dậy, thờ mạnh nói. Người hần chao đảo, nhức đầu quá!

- Họ biến mất rồi. Tao nghĩ...Hàn Thiếu Nghi đưa Vy Khánh về nước luôn rồi.

- Không đâu. - Dương Hàn Phong trầm ngâm. - Sức khỏe của Vy Khánh không tốt, không thể đi xa được, kể cả đi bằng phi cơ riêng cũng không được đâu. Nếu muốn về thì cũng phải vài ngày nữa...

- Vậy làm như thế nào?

- Cô ấy còn trong nước thì tìm trong nước, về rồi thì sang bên đó tìm. Còn người còn tìm ra.

- Bình tĩnh ghê nhỉ. Hón tỷ người đấy, mày cũng giỏi mò lắm.

- Nhưng mà cô ấy là tiểu thư Hàn Thị! - Dương Hàn Phong thờ dài như muốn mắng Minh Khang hôm nay não này số chậm. - Muốn tìm Hàn Thị thì khó gì.

- Cũng đúng. - Minh Khang cốc đầu mình một cái.

- Nhưng mà không hiểu sao Vy Khánh chặn luôn cả số tao, xem xong tin nhắn cũng không thèm rep lại. Tao đang nghi ngờ có gì đó ở đây...

- Này, cho tao mượn điện thoại đi.

*

Nhật Hàn.

Một cảnh tượng đều như vắt chanh tại mấy ngày gần đây ở một văn phòng chủ tịch nào đó...

- Bác trai, anh Phong...thực sự quá đáng lắm rồi. Anh ấy là Tổng Giám đốc đó, Giám đốc mà bỏ bê công việc được vậy sao? - Cô thư ký giấy này bên bàn chủ tịch, về mặt chẳng mấy dễ chịu.

- Bác thấy con là muốn gặp nó hơn là lo cho công ty đấy. - Ông Tuấn Triết thờ dãi.

- Vâng, con thực sự muốn gặp anh ấy. Rõ ràng bác nói...

- Ủi thì bác nói. Nhưng quyết định là ở thằng Phong cơ mà, con không lay chuyển được nó là do con kém cỏi thôi. - Ông đã quá mệt mỏi với cô gái này rồi, chẳng hiểu sao trước kia còn muốn rước cô ta về làm dâu cho được.

- Bác! - Mạch Hân Chi ngăn ngăn nước mắt.

- Bác thật sự không giúp gì được cho con cả. - Bác...và cả con trai bác nữa, mọi người đều quá đáng lắm!

Mạch Hân Chi vừa khóc vừa rời khỏi Nhật Hân. Cô muốn tìm bố, chắc chắn bố sẽ đòi lại công bằng cho cô.

*

Hân Thiếu Nghi đã nấu xong bát cháo nóng hổi, đem lên đút từng muỗng cho cô ăn. Hân Thiếu Vy cảm động sục sục, mồ hôi hai bên thái dương toát ra như tắm. Đúng là người chưa ăn cháo hành nào có biết cháo hành ngon đến mức nào.

Xong việc, Hân Thiếu Nghi ra cầu thang, gọi cho Lâm Dương về việc trì hoãn chuyến bay hai ngày tới.

Lâm Dương nói giọng buồn bã:

- Thôi vậy, sức khỏe của Thiếu Vy là quan trọng nhất. Anh cứ chăm sóc tốt cho cô ấy đi.

- Ừm.

Anh quay trở lại phòng, Hân Thiếu Vy dù bệnh chết vẫn là con sâu ngủ. Điện thoại để dưới ghế, lúc này khi cho cô ăn cháo, có ai đó đã gọi liên tục vào máy cô. May mà đã tắt chuông, nhưng nó cứ rung rừ làm anh thấy khó chịu.

Hân Thiếu Nghi lại cầm điện thoại cô lên, mười mấy cuộc gọi đến từ một số máy lạ.

Cũng là số máy lạ ấy, có dòng tin nhắn như thế này.

“Hân Thiếu Vy, tôi đây, Dương Hân Phong đây, em ở đâu rồi? Sao không nói không rằng một lần nữa lại rời khỏi tôi?”

Hân Thiếu Nghi ánh mắt sắc lạnh, tên này quả thực dai như đĩa, bị chặn rồi còn cố chấp lấy số khác tìm cách liên lạc với cô.

- Anh đang làm gì thế? - Hân Thiếu Vy dễ ngủ nhưng cũng dễ thức, này giờ tiếng loẹt xoẹt bên tai cùng hơi người bước vào làm cô bưng tỉnh.

- Không có gì đâu, cái sim này của em gần hết hạn rồi này, anh thay cho em nhé, ngủ đi.

- Hết hạn sao...- Hân Thiếu Vy tròn mắt.

- Ừ, sim đời cũ rồi, mấy chức năng mới không được cập nhật, để anh đổi sim mới cho em.

- Dạ. - Cô mỉm cười.

Hân Thiếu Nghi bước ra ngoài, tháo sim ra vứt tọt vào thùng rác.

*

Lại là Nhật Hân.

Một người đàn ông to béo ngồi chễm chệ trong phòng chủ tịch, bên cạnh là cô con gái nước mắt ngấn dài, tỏ vẻ rất oan ức. Người đàn ông vỗ vỗ vào cái bụng được che bởi chiếc áo sơ mi màu hồng phấn bó căng dẹt như tình hình chiến sự ở Triều Tiên, hàng cúc đen như thảm bắn tín hiệu cho cô gái tiếp khách trong công ty rằng nếu không tránh ra ngay thì nó bắn một phát vào trán thủng một lỗ như mấy bức bia đạn trong tập luyện quân sự.

- Ông ta đâu rồi nhỉ? - Người đàn ông kêu ca.

- Bố, đợi một lát, có lẽ chủ tịch đi vệ sinh...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Từ mặt

Ông Tuấn Triết đứng là vừa vào nhà vệ sinh, sau đó nghe nói bộ phận Marketing có một số vấn đề liền đến xem xét. Hóa ra chỉ là vấn đề nhỏ, cũng đã sớm giải quyết được rồi.

Ông mở cửa bước vào phòng của mình, ngạc nhiên đến há mồm khi người ngồi trên ghế sofa kia là người bạn “chí cốt” thời Đại học của mình. Ông cười ái ngại, chạy tới chào hỏi:

- Ấy, lão Giang, sao nay lão có hứng đi thăm tôi thế, nào nào, ngồi uống nước chút tí.

Ông Mạch Trí Giang vỗ vỗ vào cái bụng bia bên trong cái áo màu hường phấn bó chít căng đét của mình, ưỡn ngực:

- Nay tôi đến đây chả phải để uống nước uống chè gì với ông cả. Mà là về cái chuyện mà ông hứa làm cho tôi ấy.

- Ồm...cứ uống nước đã rồi nói. - Nét mặt ông Tuấn Triết bắt đầu khó coi. Ông cẩn trọng ngồi xuống, sai người pha trà rồi rót cho bố con Mạch Hân Chi.

Đặt ly trà xuống, ông Tuấn Triết mở lời trước:

- Không biết ông đến tìm tôi có việc gì? Hay là về công việc của con bé Hân Chi?

- Vấn đề đây tôi làm sao phải hỏi ông. - Mạch Trí Giang nói oang oang. - Năng lực con gái tôi có đào từ bé đến giờ cũng chẳng có gì để mà chê cả.

- À...đúng vậy....đúng vậy...- Ông cười khò.

- Nhưng mà con trai ông có mắt như mù, Hân Chi nhà tôi đã chủ động như thế rồi mà vẫn không biết nắm bắt. Tính khí này di truyền từ ông đấy à?

- Cái này...- Ông Tuấn Triết lại cảm ly trà lên. - Việc này là việc của bọn trẻ, lớp già chúng ta không nên xen vào...

- Ông với tôi không xen vào, thì định đến 40 tuổi chúng nó mới kết hôn à? - Mạch Trí Giang nổi đóa lên. - Ông liệu mà xem xét, người theo đuổi con gái tôi có xếp từ tầng thượng của cái tập đoàn này xuống dưới đại sảnh cũng không hết đâu. May mắn cho con trai ông lọt vào mắt nó, đúng là có phúc không biết hưởng.

- Về việc này thì nói thật tôi chẳng giúp gì được cho ông đâu. - Ông Tuấn Triết từ thời đi học đã nhận rất nhiều từ người bạn này, tính khí ông ta cũng chẳng tốt lành gì nhưng thường chung số phận với ông khi bị phạt. Sức khỏe Mạch Trí Giang cũng khá tốt, gây sự khắp trường, cũng bói thể mà chẳng ai dám đụng đến Dương Tuấn Triết. Nhưng giờ thì ông không nhận được nữa rồi, hạ thấp danh dự con trai ông như vậy, có thể bỏ qua được sao?

- Ông nói cái gì? - Mạch Trí Giang hùng hổ đứng dậy. - Tính nghĩa bao năm học chung, khó khăn cùng chịu, vậy mà tôi nhờ ông chuyện con con này mà ông cũng không làm được, bạn bè kiểu gì thế?

- Hôn nhân đại sự là chuyện cả đời, việc này là do con trai tôi tự quyết định. Tôi không thể ép nó lấy con gái ông được.

- Hân Chi nhà tôi có gì không tốt hả? Con trai ông dám chê nó? Con ông là cái đích gì? - Mạch Trí Giang gân cổ lên định chửi, nhìn xuống thấy con gái đang khóc đến nơi, hốt hoảng dỗ dành.

- Hân Chi rất tốt, nhưng không phải kiểu người nó thích, càng không phải kiểu người nó muốn lấy làm vợ. - Ông Tuấn Triết có chút nóng mặt, nhìn Mạch Hân Chi khóc rầm rức, cứ như thể ông đã làm nên trọng tội gì vậy.

- Hiểu rồi, OK. - Mạch Trí Giang cười nửa miệng. - Anh em bạn bè, toàn là hảo danh cả. Từ này đừng có gọi nhau hai tiếng anh em, Hân Chi, không cần nữa, đi về với bố. Cái nơi này toàn là giề rách!

- Bố...- Mạch Hân Chi khóc to hơn, không đành lòng. - Bố đừng như thế, bố!

- Con còn ở đây làm gì? - Mạch Trí Giang trợn mắt. - Đi về, rồi bố sẽ tìm lại công bằng cho con.

Hai bố con Mạch Hân Chi kéo nhau về trước sự ngỡ ngàng của toàn bộ nhân viên Nhật Hàn. Gì thế kia? Dắt nhau đến rồi lại kéo nhau về, đúng là không biết xấu hổ.

Trong phòng làm việc, ông Tuấn Triết ôm đầu thở dài. Dương Hân Phong, vì con mà bố phải làm như thế với bạn bè của mình, sau này làm sao nhìn mặt bố con nhà họ nữa.

*

Hai ngày sau.

Nhà hai anh em họ Hàn.

Hàn Thiều Vy vừa tỉnh liền cảm thấy họng hơi rát, nhìn xung quanh chẳng thấy anh trai đâu. Cô với điện thoại, chiếc điện thoại trống trơn, trong danh bạ không lưu lấy nổi một số điện thoại nào trừ một số có tên là “Siêu cấp đẹp trai và tốt bụng”. Cô bấm gọi, thăm nghĩ, chắc chắn anh cô lại bắt đầu tự sướng rồi.

- Oi, em gọi anh à? - Hàn Thiều Nghi vui vẻ bắt máy. - Anh đang ở chợ, mua thức ăn với ít hoa quả cho em này, lát anh về.

- Nay lại cho em ăn cháo đấy à? - Cô đồ mồ hôi.

- Hmmmm, em thích ăn gì?

- Gà nướng, em thèm gà nướng quáaaaaa.

- Em chưa hồi phục, sao lại muốn ăn mấy thứ đó? - Hàn Thiều Nghi thở dài.

- Ăn vào em sẽ hồi phục nhanh hơnn nữa. - Cô ra giọng năn nỉ. - Mua thêm nước cam tép nữa nhé. Hihii.

- Được rồi, chiều em hết. - Hàn Thiều Nghi mỉm cười. - Em đi lại được chưa? Cứ nằm trên giường đi, đừng có chạy lung tung.

- Em biết rồi mà.

- Được rồi, 10 phút nữa em sẽ có gà nướng, bây giờ ngủ tiếp đi.

- Ok, bai bai.

Chiếc điện thoại trống trơn chẳng có gì ngoài số của Hàn Thiều Nghi. Trong đầu cô lóe lên một hình ảnh, lặng lẽ tìm lại, quả thật, số của hân cũng mất luôn rồi. Đó là lẽ đương nhiên.

Hàn Thiều Vy quyết định rời giường để hít thở không khí, nhìn xung quanh, vừa khó chịu vừa bị nhốt trong căn phòng bí bách này nữa. Cô đứng dậy, đầu hơi nháy lên.

Mở rèm, ánh Mặt Trời mùa đông công nhận là rất ấm áp. Mùa đông ở đây cũng chán thật, chẳng có tuyết, không như ở Thượng Hải, mùa đông lạnh cong người vẫn ra đường nghịch

tuyết. Mùa đông ở đây sáng thì có sương, trưa lại nắng hanh, cô có chút không quen. Da dê còn bị khô, khó chịu chết mất.

Cô lật đặt xuống tầng, đầu ong ong, vịn tay vào lan can mờ xuống. Đột nhiên lại thêm chút hoa quả, chắc là phản ứng tự nhiên để cấp ẩm.

Mở xuống bàn, đặt điện thoại lên, cô cầm quả táo lên định gặm một phát cho nhanh nhưng miệng không mở nổi, cô chán nản. Lại phải lấy dao bổ ra vậy.

Cô đang mặc bộ váy ngủ mùa đông khá xuề xòa, ống tay áo rất rộng, khi cô quơ lấy cái dao phía bên kia bình nước vô tình làm đĩa hoa quả lăn tứ tung, đụng phải chiếc điện thoại rơi tọt xuống thùng rác.

Cô thờ dãi, đúng là người ồm chả làm được gì nên hờn, lại mở xuống thùng rác tìm điện thoại. Vô tình lại nhìn thấy một vật gì đó nhỏ dẹt, hóa ra là sim cũ của cô.

Cũng là cái sim còn lưu số của Dương Hàn Phong.

Hàn Thiều Vy trầm ngâm, nhặt chiếc sim cũ lên, ngắm nghía. Đây là vật nổi duy nhất còn lại giữa cô và Dương Hàn Phong. Nhưng mà...

Hắn đã hát bỏ cô như vậy...

Làm gì gọi là hát bỏ, hẳn từ đầu đã tỏ ra rất thích cô, vậy mà lại làm điều đó với người con gái khác.

Nhưng cũng không thể trách Dương Hàn Phong, hẳn cũng đâu hứa hẹn gì với cô đâu...

Hàn Thiều Vy định quăng chiếc sim vào thùng rác lần hai, thì lại nghĩ, dù gì vài ngày nữa cô cũng phải trở về Thượng Hải, có giữ lại cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Hmmm, cô cũng phải hỏi thăm A Hạng nữa chứ.

Bất giác cắt vào túi áo, cô cũng đang không hiểu bản thân mình, thế này chính là cô đang cố giữ lại cách liên lạc duy nhất với hắn sao?

Cô làm thế để làm gì chứ?

*

Dương Hàn Phong lục tung thành phố A lên nhưng cũng không hề có chút tung tích nào của Hàn Thiều Vy. Ngày ngày lang thang ngoài đường, tối về lại nhốt mình trong phòng. Điều này làm nhóm Hạo Thiên giật mình sợ sệt: Con người 7 năm qua của hắn lại quay về rồi.

Hắn không đến công ty, vì thế cũng không biết Mạch Hân Chi đã nghỉ việc. Cô ta đã từ chức thư ký chủ tịch, về nhà ở với bố. Nhưng việc đơn giản không chỉ dừng lại ở đó...

- Kế hoạch của dự án đầu tư bạc tỷ lần này, họ đã quá sơ xuất khi để con nắm giữ nó rồi, bố ạ.

Mạch Hân Chi cười cười, cầm một đồng tài liệu trên tay, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Dương Hàn Phong, anh và bố anh đã làm tôi quá mất mặt rồi. Lần này xem tôi làm gì với gia đình anh đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Thủ đoạn bỉ ổi

Khoảng một tuần sau, ở sân bay X, người ta thấy một đôi nam nữ rất trẻ dẫn trước một đám người, phía sau xách nhiều đồ đạc linh tinh. Trong đó chủ yếu là mấy bộ quần áo kỉ niệm của Hàn Thiều Vy.

Hàn Thiều Vy đứng nhìn dòng người đang qua lại tấp nập, mi mắt khẽ rung. Cô có cảm giác không muốn rời khỏi đây, trong lòng vẫn khắc khoải chờ đợi một thứ gì đó vô hình.

“Chuyến bay từ Việt Nam đến Thượng Hải - Trung Quốc đã chuẩn bị cất cánh. Xin quý khách nhanh chóng lên máy bay để chuyến bay đúng thời gian dự kiến. Xin cảm ơn!”.

- Tiểu Vy, đi thôi. - Hàn Thiều Nghi mỉm cười nhìn cô. Cô ngược lên, chạm phải ánh mắt háo hức của anh thì lập tức bối rối.

- Em sao thế? Không khỏe ở đâu sao? - Hàn Thiều Nghi nhanh chóng nhận ra sự khác lạ của cô em gái, bèn hỏi.

Hàn Thiều Vy lắc đầu, bắt đầu sai bước. Bác sĩ nói sức khỏe của cô đã cải thiện rất nhiều rồi, nhưng sao bây giờ cô lại cảm thấy đến sức lực để bước tiếp cũng không có.

Cô thật sự...muốn nói lời tạm biệt với Dương Hàn Phong.

*

Dương Hàn Phong thuê hẳn một đội dò thám, mỗi người chia ra một nơi để tìm Hàn Thiều Vy. Mấy ngày rồi không có kết quả, đang chán nản thì điện thoại hắn bỗng rung lên.

Dương Hàn Phong dụi mắt nhận điện thoại:

- Alo?

- Cái thằng vô trách nhiệm vô đạo đức này, mày còn tính ru rú ở nhà đến bao giờ hả? - Tiếng quát lớn của ông Dương Tuấn Triết vang lên ở đầu dây bên kia. - Mày có đảm đương được trách nhiệm này không hay để bố giao cho người khác!

- Bố, con đang bận lắm, chuyện công ty cứ để đấy đã, con sẽ giải quyết sau.

- Sau là đến bao giờ? Mày định để Nhật Hân phá sản rồi mới giải quyết đúng không?

- Sao cơ?

- Dự án đầu tư chứng khoán vừa rồi bị khoét rỗng, cổ phần bị tụt giảm nghiêm trọng. Hơn nữa họ còn đang đưa đơn khởi kiện chúng ta lên tòa án vì thao túng giá thị trường, bắt buộc phải truy tố hình sự. Nếu không giải quyết được chuyện này thì buộc phải hủy niêm yết bắt buộc. Mày định để ông già này phải vào tù oan ức mới về giải quyết đúng không?

- Sao lại có chuyện đó, dự án này chính tay con soạn thảo, làm gì có chuyện thao túng giá thị trường được. - Dương Hàn Phong nhăn mày. - Mịch Hàn Chi đâu bố?

- Con bé nghỉ việc rồi.

- Cái gì? - Dương Hàn Phong tròn mắt. - Chính cô ta là người nắm giữ bản dự án cuối cùng của vụ đầu tư này, cô ta...Bố, bây giờ con sẽ đến công ty ngay.

- Ừm.

Dương Hàn Phong nhanh chóng thay đồ rồi phóng xe đến Nhật Hàn. Hắn chắc chắn rằng vụ việc lần này không ít thì nhiều có liên quan đến Mịch Hàn Chi.

Điện thoại hắn lại reo lên.

- Alo?

- Thưa cậu, chúng tôi đã tìm thấy phu nhân rồi. Cô ấy vừa lên máy bay đến Thượng Hải cùng một người đàn ông.

- Sao cơ? - Dương Hàn Phong rối hết cả lên. - Cô ấy đã về nước rồi sao?

- Vâng. Bây giờ làm gì nữa ạ?

- Tốt lắm. Các anh vất vả rồi, cảm ơn rất nhiều.

- Đây là việc chúng tôi phải làm mà.

Tắt máy, Dương Hàn Phong rối tung hết não. Tại sao hai việc này lại đến cùng lúc như vậy chứ.

Vy Khánh, anh xin lỗi. Xong việc anh nhất định sẽ đến tìm em.

*

Nhật Hàn...

Từ ngoài nhìn vào, Nhật Hàn vẫn có vẻ rất ổn định. Các nhân viên đều ngạc nhiên khi thấy Tổng Giám đốc của họ “lại đến” công ty. Dương Hàn Phong nhanh chóng vào phòng chủ tịch, thấy bố hắn đang ngồi đọc vài số liệu lằng nhằng lúc lên lúc xuống, nét mặt lộ rõ vẻ suy tư.

- Bố, mọi chuyện là như thế nào?

Ông Dương Tuấn Triết ngược đầu lên nhìn con trai, sau đó đánh mắt đi chỗ khác chẳng thèm liếc lấy một cái. Ông hất cằm:

- Ngồi xuống đó đi.

Hắn ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống ghế. Dương Tuấn Triết chìa ra một tập tài liệu cho hắn xem thử.

- Vấn đề là ở đây. Có một lỗ hổng trong việc đầu tư, hơn nữa bên đưa đơn khởi kiện chúng ta là Hoomer.

- Hoomer? - Dương Hàn Phong hỏi. - Rõ ràng nói cạnh tranh công bằng, hóa ra vẫn là trò đánh úp.

- Bố cũng nghĩ thế, vụ việc lần này rất mờ ám, giá thành đột nhiên giảm đến mức xấp xỉ con số 0 như thế, lại cho rằng chúng ta thao túng giá thị trường, điều này vô lý hết sức.

- Bố yên tâm đã, việc cần làm bây giờ là kéo giá cổ phần lên. Sau đó nhất định sẽ tìm ra kẻ đứng sau trong vụ này.

*

Thượng Hải.

Mùa đông Thượng Hải đầy tuyết trắng và mây xanh. Những đám mây lượn lờ ở quanh những tán cây trụi lá, dính trên thân những tuyết là tuyết. Trong một căn biệt thự lớn khang trang, bên khung cửa sổ có một cái đầu thò ra ngoài. Hàn Thiếu Vy đang ngắm tuyết, trong lòng lại nhớ mùa đông ở Việt Nam.

Ồi trời ơi, cô đúng là kiểu người đứng núi này trông núi nọ.

Nhìn một cái cây cao phủ đầy tuyết lên thế kia, đột nhiên cô lại nhớ đến một bóng người đàn ông cao cao...

Yaaaaaaa, nào cô từ khi ngã cầu thang cứ bị chấn động thế nào rồi, thỉnh thoảng nghĩ vu vơ lại hiện ra bản mặt hăm oi là hăm của Dương Hàn Phong.

Nói mới nhớ, sim cũ của cô còn cất trong túi áo. Không biết trong lúc thu dọn hành lý có bị rơi ra không nữa.

Nghĩ đoạn, cô vội vàng mở ngăn tủ. Quần áo ngủ được sắp xếp rất gọn gàng. Tím, tím, tím, cuối cùng cũng thấy chiếc váy lụa xòe đó được treo ở góc trong cùng.

Hàn Thiếu Vy thò tay vào túi áo, không có.

Tiếp tục túi bên kia, cũng không có.

Cô bắt đầu lo lắng, cô thật sự không muốn mất nó một tí nào.

Ồ, đợi một lát.

Ánh mắt Hàn Thiếu Vy chạm phải thứ gì đó nhỏ nhỏ rơi dưới tủ. Cô nheo mắt, nhặt lên. Đúng là nó rồi!

Có lẽ khi treo quần áo, người giúp việc đã làm rơi nó ra ngoài.

Hàn Thiếu Vy mừng rỡ nắm chặt chiếc sim, nhưng chưa nghĩ đến việc gọi cho Dương Hàn Phong. Cô mở ngăn kéo, thận trọng cất nó vào một góc.

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa đột ngột làm cô giật nảy mình, vội vàng đóng ngăn kéo một cách thô bạo. Chạy ra mở cửa, đập vào mắt cô là nụ cười ấm áp của Lâm Dương. Hàn Thiếu Vy liền cảm thấy trái tim dịu dàng rồi. ~~

- Ô, sao thế? Có gì cho tôi ăn không?

Hàn Thiếu Vy cười nói, Lâm Dương cười tươi, xoa đầu cô:

- Suốt ngày chỉ biết ăn. Thay đồ đi, tôi đưa cậu đến bệnh viện khám sức khỏe. Sau đó chúng ta nặn người tuyết rồi ăn đồ ngon.

- Thật sao? - Mắt Hàn Thiếu Vy sáng lên.

- Xem kia, cứ như sắp được lấy chồng không bằng.

Cô cong môi lườm Lâm Dương:

- Làm như tôi thèm lắm ấy!

- Đùa thôi, ngoan, thay đồ mau lên.

- OK, xuống nhà đợi tôi 5 phút, sau đó cậu sẽ thấy một công chúa xinh đẹp nhất nhất...(đã loại bỏ n chữ nhất).

Lâm Dương lắc đầu cười, cô cứ vui vẻ như vậy là cậu yên tâm rồi.

*

Hai ngày vừa qua là hai ngày vô cùng đen tối đối với Nhật Hàn.

Giá cổ phần tụt giảm nghiêm trọng, TV báo đài giờ giờ đưa tin về tình hình của tập đoàn này. Dương Hàn Phong bận túi bụi, hai ngày liền không ngủ nhưng cũng không làm giảm sự đẹp trai của hắn. Nhật Minh và Nhật Hạo cũng gắng sức giúp đỡ trong việc này nên dự tính sẽ giải quyết xong trong thời gian ngắn.

Nhưng người ngoài lại không hề nghĩ như vậy.

Tập đoàn Hoomer.

Hoomer là công ty bất động sản luôn cạnh tranh với Nhật Hàn mấy chục năm nay. Đứng đầu là Tổng Giám đốc trẻ tuổi mới nhậm chức Phạm Bách Hưng. Anh ta là người rất háo thắng, không hề có lòng kiên nhẫn. Từ lâu Hoomer đã coi Nhật Hàn là cái gai trong mắt, đến đời Phạm Bách Hưng mâu thuẫn lại càng trở nên lớn hơn.

Bởi vì...

Anh ta rất thích Mạch Hân Chi.

Và xem này, hiện tại anh ta đã có thứ anh ta cần rồi.

Mạch Hân Chi trên người mặc mỗi một bộ cánh mỏng dính, cười trên người Phạm Bách Hưng đang ngồi trên ghế Giám đốc. Anh ta vuốt ve, hôn lên cổ cô ta.

- Bé yêu, lần này em làm rất tốt đấy, anh yêu em.

- Humm, người ta vì anh mà làm đến mức thế rồi, lỡ họ phát hiện, tội này cũng phải ngồi tù rất lâu...

- Dương Hàn Phong có mấy trăm cái đầu cũng không thể nào phát hiện được đầu bé yêu của anh à. Em chỉ cần giương mắt nhìn Nhật Hàn giẻ rách đó từ từ, từ từ bị anh nghiền nát thôi. - Tiếng cười man rợ cùng nụ hôn của anh ta đang dẫn đi chuyển xuống phía dưới.

- Nào, anh vớ vẩn thật đấy. Chúng ta đang nói chuyện mà. - Mạch Hân Chi đẩy anh ta ra.

- Bé ơi em hư lắm nha, mặc như vậy chạy đến đây, lại còn trong tư thế này, không phải muốn dụ dỗ anh thì là gì? - Phạm Bách Hưng cười cười, mắt dán chặt vào bộ ngực big size của Mạch Hân Chi.

- Anh...- Mạch Hân Chi tức đến đỏ mặt. - Không nói chuyện với anh nữa.

- Mọi chuyện đã rất ổn thỏa rồi, cũng không có gì để nói nữa đâu. Cục cụng, em đã vất vả đến đây, sao chúng ta lại không vui vẻ một chút nhỉ?

Anh ta bế ngửa Mạch Hân Chi lên, đi về phía ghế sofa. Tay chân nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình.

Bên ngoài cửa sổ, gió vẫn rít, xe cộ đi lại tấp nập.

*

Tin tức nhanh chóng truyền đến tai Hàn Thiếu Vy khi cô có cài đặt trong máy một ứng dụng báo Việt. Từ sáng đến giờ cô đứng ngồi không yên, bây giờ chắc Dương Hàn Phong đang rất rồi, không biết hắn có nghĩ linh tính gì không nữa. Cô có nên gọi cho hắn hỏi thử không nhỉ? Dù gì cũng vừa lắp sim cũ vào rồi..

Cô tự tát vào mặt mình một cái. Hừ, hắn có chết thì cũng đáng đời hắn. Gọi cái gì chứ? Cái cô lo là Nhật Hàn phá sản, hắn không có tiền mua sữa và chu cấp cho A Hạng. A Hạng sẽ vì thế mà gây đi, rất đáng thương.

Đúng vậy, cái cô lo là A Hạn chứ có phải Dương Hàn Phong đâu?

Đúng vậy, đúng vậy.

Hàn Thiếu Nghi tối qua có nói sáng nay sang phòng anh ấy, có một thứ rất hay muốn cho cô xem. Hàn Thiếu Vy nhanh chóng chạy sang, nhưng lại chẳng thấy anh cô đâu.

Buồn buồn, cô mở điện thoại ra xem, ý chí bấm gọi vào số A Hạn đột nhiên dâng lên mãnh liệt. Cuối cùng cũng nhấn gọi.

Hàn Thiếu Vy nín thở.

Nhưng có một điều không đúng ở đây, sao tiếng chuông lại reo lên ở trong phòng anh cô chứ?

Hàn Thiếu Vy một tay cầm điện thoại, vừa đi vừa lắng nghe nơi phát ra tiếng chuông. Cuối cùng tìm thấy một chiếc điện thoại ở trong tủ quần áo.

Hàn Thiếu Vy lặng người, số điện thoại gọi đến hiện trên máy kia đúng là số cũ của cô...

Định ninh là mình đã nhìn nhầm, cô lấy chiếc điện thoại đã tìm thấy trong tủ quần áo, nhập số điện thoại của cô, nhấn gọi. Khi nghe thấy tiếng rung trên máy cô cũng là lúc trái tim cô rung lên dữ dội.

Nước mắt lưng tròng, cô mờ mờ nhìn thấy hai chữ trên màn hình gọi tới: A Hạn.

2020 <3

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Những người thân yêu nhất

Hàn Thiếu Vy run run hai tay cầm điện thoại, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào ông anh trai đứng bất động ngoài cửa. Hàn Thiếu Nghi bối rối nhìn em gái mắt đẫm lệ, anh đã làm cho cô khóc sao?

Anh lao tới giữ chặt lấy tay cô, rồi rít:

- Tiểu Vy, nghe anh giải thích...

- Chuyện này là thế nào? Tại sao anh lại giả mạo anh ấy? - Hàn Thiếu Vy giật tay anh ra, chiếc điện thoại của anh vì thế mà rớt phăng xuống đất.

- Anh...Bình tĩnh, Tiểu Vy, em mới hồi phục sức khỏe. Ngồi xuống đây đã.

- Em không muốn! - Cô lắc đầu. - Tại sao anh lại giả mạo nhân tin gửi cho em? Anh có thành kiến gì với Dương Hàn Phong sao?

- Thật ra...azz, Tiểu Vy, anh không muốn để em biết chuyện này, nhưng ở bên hần, em thật sự không an toàn.

- Tại sao chứ?

- Em nghe anh nói này, kiểu người như hần ta không phù hợp với em. Em cũng nghe Lâm Dương nói rồi đấy, ai cũng được, trừ hần.

- Anh đừng lấy lý do để bào biện cho thành kiến cá nhân của mình với Dương Hàn Phong nữa! - Hàn Thiếu Vy chạy về phòng, đóng chốt cửa. Hàn Thiếu Nghi hốt hoảng chạy theo, đập cửa cả tiếng đồng hồ cô cũng không chịu mở.

Hàn Thiếu Vy dựa lưng vào thành giường, nước mắt thành dòng chảy dài xuống má. Chẳng hiểu sao cô lại khóc, có lẽ vì sự nông nổi bùng nổ của mình, ra đi không nói với Dương Hàn Phong một lời nào chẳng?

Bây giờ nếu cô gọi cho hần, liệu hần có chịu nghe điện thoại không?

Nếu không phải nói thẳng thắn, thì Hàn Thiếu Vy, thích hần, cô tiêu rồi!

*

- Uống chút cà phê đi, mệt mỏi mấy ngày rồi. - Hạo Thiên pha cho hần một ly đen đá. Nhìn quảng mắt ba ngày dài làm việc của hần kia, anh không kìm nổi sự tức giận trong lòng, chửi một tiếng.

- Mẹ nó chứ, bọn chó chơi bần.

Dương Hàn Phong bây giờ mới rời mắt khỏi màn hình máy tính, mọi thứ xung quanh tối đen lại. Định thần một lát, cảnh vật mới được ổn định. Hần nhếch mép cười, xoay máy tính về phía Hạo Thiên, trên đó có rất nhiều ảnh của Mạch Hân Chi và CEO Hoomer, từ đơn giản đến mờ ám, hết hần:

- Đúng như dự đoán, Mạch Hân Chi bán thân cho Hoomer, cặp kè với Phạm Bách Hưng.

Hạo Thiên nhấn máy zoom kĩ vào từng bức ảnh, thờ ra vài câu khinh bỉ:

- Một thùng tràm dơ bẩn. May mà hôm đấy con họa mi hư hỏng của mày vẫn chưa nhúng vào đấy. Hahaha...

- Ngậm mồm lại. Đùa với cọt, con tiện nhân đấy làm tao đến giờ vẫn chưa tìm được Vy Khánh, lại còn gánh thêm vụ này. Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chắc.

- Mày muốn làm gì không?

- Vấn đề về phục hồi vốn có lẽ tao kham được, còn vạch mặt Hoomer thì...

Nhìn vẻ chán chừ của hắn, Hạo Thiên cười ngửa mặt:

- Chuyện này cũng không có gì khó.

- Ý mày là sao?

- Mày có từng nghĩ đến động cơ cô ta làm việc này chưa?

Hắn nhún mày, nhìn chằm chằm Hạo Thiên ý nói anh nói tiếp.

- Chính là việc cô ta u mê mày quá đáng, vậy mà mày năm lần bảy lượt làm cô ta mất mặt. Nhất là vụ mấy ngày trước, hai bố con cô ta kéo đến đây làm loạn, bị ông bố mày nói cho chà ra cái gì. Mày nghĩ thế có cay không? Có muốn trả thù không?

- Vậy sao. - Hắn nhún vai. - Ý mày là, chỉ cần tìm ra chứng cứ Mạch Hân Chi cầm tài liệu này sau khi thôi việc, cùng với cảnh cô ta cặp kè với Phạm Bách Hưng là xong à?

- Không, ngu thế, chứng minh thế đích nào kiểu đấy. Loại người như Mạch Hân Chi rất thích khoe khoang, nếu trước đó đã hợp tác với Hoomer, nhất định sau khi lấy được bản dự án sẽ nhấn tin hoặc gọi điện để khoe thành tích.

Dương Hàn Phong lắng nghe mất chữ A mồm chữ O. Hạo Thiên chơi gái nhiều quá rồi, đến nỗi giờ ngồi không cũng suy được ra động cơ của đám phụ nữ đó.

- Tìm thì tìm. Trước tiên xem camera phòng chủ tịch khi cô ta thôi việc đi.

*

Hàn Thiệu Vy nhốt mình trong phòng cả buổi sáng, ai gọi cũng không chịu ra. Lâm Dương bất lực dựa lưng vào cửa, mắt thoáng đỏ. Chẳng lẽ...cô đã nhớ ra được gì rồi sao?

Hàn Thiệu Nghi im lặng cúi đầu, mọi chuyện thành ra thế này đều là do anh. Bây giờ thì Tiểu Vy của anh quen ai cũng được, miễn là chịu nói chuyện với anh trở lại.

- Là do tôi, tôi đã cấm tên họ Dương đó đến gần Tiểu Vy. Tại sao tôi lại có suy nghĩ ích kỷ như vậy chứ, đều do tôi..

Hàn Thiệu Nghi ngồi bệt xuống đất, ôm đầu trách móc. Lâm Dương đứng sững sờ, cúi xuống đỡ anh dậy. Cậu thì thảo:

- Anh làm như thế không sai một chút nào. Có chuyện này em muốn giấu anh nhưng giờ lại phải nói rồi. Thật ra thì...Dương Hàn Phong đó không phải người xa lạ đối với Tiểu Vy.

Hàn Thiệu Nghi ngược mặt lên, trở mắt nhìn Lâm Dương:

- Cậu nói sao?

- Đúng vậy. Hắn ta liên tục nhận Tiểu Vy là Mạch Vy Khánh, bởi vì...Thiếu Vy chính là Vy Khánh. Còn Dương Hàn Phong đó...là người mà cô ấy yêu đến lao tâm liệt phế...

Càng nghe, sắc mặt Hàn Thiệu Nghi càng đen lại. Năm đó anh đã cứu cô, sau đó đưa cô về nhà, cũng chưa từng hỏi cô ấy tên thật là gì. Anh cũng đã hỏi vì sao cô gái này lại bị tai nạn, người con trai đi cùng cô ấy luôn cầm nín. Cậu không muốn có người thứ hai biết được chuyện này, có cậu và chỉ cậu biết được tất cả sự thật này đem chôn vùi cùng với trí nhớ của Hàn Thiệu Vy.

Lâm Dương nghẹn giọng vài giây, sau đó điều chỉnh được nhịp thở, nói tiếp:

- Về tai nạn của Thiếu Vy năm đó, nguyên nhân trực tiếp là từ Dương Hàn Phong. Hắn ta có một cô bạn gái cũ họ Hồ, tình cũ không rừ cũng đến mà, anh biết đấy.

- Ừm, sau đó nữa?

- Cô ta sống dậy cũng sau một vụ tai nạn thập tử nhất sinh, dùng một cái xuất hiện khiến mọi người đều sửng sốt. Dương Hàn Phong, tên căn bã đó một tay ôm Thiếu Vy, tay kia lại dường như với lấy cô bạn gái cũ đó. Xích mích giữa Thiếu Vy và cô ta bắt đầu xảy ra. Hắn ta không đến dự sinh nhật của Thiếu Vy cũng vì ở cạnh cô gái kia. Trong khi đó bạn gái thật sự của hắn ta thì đau đớn đến thấu xương vì bị thương và tuyệt vọng. Và anh biết không, sau bao nhiêu lần gây cho Thiếu Vy tổn thương, cuối cùng hắn lại chọn tin tưởng họ Hồ kia trong chính cái bẫy mà cô ta đã giăng ra. Câu chuyện này, kể đến mai cũng không hết những uất ức mà Thiếu Vy phải chịu.

Hàn Thiệu Nghi lặng người, tưởng như anh đã sắp khóc. Một tên con trai gần 30 tuổi cao gần 1m90, thế mà lại sắp khóc nhè. Lâm Dương ngẩng lên trời, tìm cậu thất chặt. Nỗi đau này ai thấu? Cậu không đời nào để Hàn Thiệu Vy lại bị Dương Hàn Phong làm tổn thương lần nữa.

Hàn Thiệu Vy ngủ gục dưới đất, tay vẫn cầm chặt điện thoại. Khi mở mắt dậy đã là gần 11 giờ trưa. Bây giờ ở Việt Nam mới có 10 giờ, Dương Hàn Phong đã xong việc hay chưa?

Xong hay chưa thì cô vẫn phải gọi cho hắn.

Tìm mãi không thấy tên liên hệ, cô thầm nghĩ, có lẽ anh cô đã thủ tiêu luôn rồi.

Đang chán nản thì Hàn Thiệu Vy lại nhớ ra một điều: Trên tờ báo mạng sáng nay cô vừa đọc hình như có đính kèm số fax của Nhật Hàn. Có thể dùng nó để tìm cách liên hệ với Dương Hàn Phong.

Tíchhhhh, tíchhhhh...

Tiếp tân nhanh chóng bắt máy:

- Alo? Quầy lễ tân của tập đoàn Nhật Hàn xin nghe.

- Chào cô, có thể cho tôi gặp Tổng Giám đốc Dương Hàn Phong được không? - Hàn Thiệu Vy ngập ngừng nói.

- Cô là ai? Bây giờ Giám đốc của chúng tôi rất bận, không có thời gian dành cho fangirl như cô đâu. Nếu không có việc gì nữa thì chúng tôi...

- Đùng, xin đừng tắt máy. Tôi xin cô đấy. Hãy nói với anh ấy có mama của A Hạn muốn gặp, xin cô hãy giúp tôi.

Tiếp tân nhủ mày suy nghĩ, rồi cũng nhắc điện thoại lên gọi cho thư ký Giám đốc - là một cậu con trai trẻ mới ra trường. Cậu gõ cửa phòng, lập tức bị ánh mắt lạnh như đá của Dương Hàn Phong làm đóng băng.

- Dạ dạ...Giám đốc, tôi không cố ý làm phiền Giám đốc đâu nhưng...quầy tiếp tân nói có người muốn gặp anh, tên là...

- Cút ra ngoài. Bây giờ tôi không muốn gặp ai hết.

Dương Hàn Phong lạnh ngắt buông vại từ khất khe. Hắn chẳng muốn gặp ai ở thời điểm này cả, trừ Vy Khánh.

Nhưng cô ấy có lẽ chẳng đời nào nghe điện thoại của hắn chứ đừng nói là gọi điện.

Cậu thư ký nghe vậy liền cúp đuôi chạy ra ngoài. Ở thêm vài phút nữa chắc cậu sợ đến đêm nằm mơ ác mộng rồi lại tè dầm. Cậu gọi điện lại thông báo cho tiếp tân, ngay lập tức Hàn Thiếu Vy nhận được một đồng ngôn từ si và từ cô tiếp tân kia.

- Làm tốn thời gian của chúng tôi nhiều quá rồi đấy cô gái ạ. Cô cũng nghe tiếng thư ký nói trong điện thoại rồi đấy, bắt kể cô có là bà nội của A Hạn gì đó đi chẳng nữa thì anh ấy cũng không muốn gặp đâu. Thân ái.

Tiếng cúp máy quá mạnh làm Hàn Thiếu Vy giật mình. Cô vứt điện thoại ra một xó. Hay rồi, Dương Hàn Phong hình như đã quên mất sự tồn tại đã từng của cô. Hóa ra...hắn ta cũng chỉ coi cô là người thay thế, đối tốt với cô cũng chỉ vì cô giống bạn gái của hắn. Bây giờ cô biến mất khỏi tầm mắt cũng chẳng khiến hắn để tâm, rõ ràng là quên mất cô rồi.

Vậy mà...cô lại đặt nặng vấn đề lên như thế.

Hàn Thiếu Vy thất thểu mở cửa, thấy hai tên con trai nằm duỗi thẳng cẳng, lìm dim ngủ. Cô mỉm cười đau lòng. Cô vì một tên đàn ông xa lạ không để mình vào mắt mà nổi cáu với những người thân yêu nhất của mình, đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Để em đợi lâu rồi

Hàn Thiếu Vy khẽ thở dài, cô quá sai lầm rồi.

- Này, dậy đi, hai người nằm dài ở đây có khác gì chó canh nhà không hả?

Cô háng giọng gọi. Lâm Dương mắt nhắm mắt mở vùng dậy, mặt đang xệ xuống nhìn thấy cô liền cười toe toét như bố đẻ em bé:

- Cuối cùng cũng chịu mở cửa rồi à!!

Hàn Thiếu Nghi không dám nói tiếng nào, chỉ đứng im nhìn khẽ. Cô bật cười, đáng về hời hởi này của anh thật sự muốn giận cũng không giận nổi.

- Thu lại cái ánh mắt đấy của anh đi, sồn hết cả da gà.

Hàn Thiếu Vy đám vai anh, cười lớn. Nụ cười như xua đi nỗi sợ hãi của anh. Hàn Thiếu Nghi rặng rờ cười thầm, mãi sau mới nhớ ra một điều:

- Em đói rồi đúng không? Anh đi nấu gì đó nhé.

Cô gật đầu, cùng Lâm Dương xuống nhà. Ông nội tuy rất nhớ cháu nhưng thường xuyên phải tiếp khách ở công ty, hằng ngày về nhà cũng rất muộn. Cả căn biệt thự này chỉ có cô, Hàn Thiếu Nghi và thỉnh thoảng mới có thêm Lâm Dương ở nên rất vắng vẻ, đến một tiếng ồn cũng không có.

Đang ăn, Hàn Thiếu Vy lại nhớ đến chuyện của Nhật Hàn. Tuy cũng biết hắn chẳng quan tâm gì đến cô nhưng thấy hắn đang trong tình trạng như vậy, Hàn Thiếu Vy cũng muốn giúp một chút...

- Anh, anh xem tin tức chưa? - Hàn Thiếu Vy rụt rè nói khi đang uống canh.

- Sao? Tin gì nào? - Hàn Thiếu Nghi cùng Lâm Dương ngẩng đầu lên nhìn. Chưa bao giờ họ thấy Hàn Thiếu Vy quan tâm đến tin tức thị trường.

- À...thì...Nhật Hàn gì đó ở Việt Nam, cô phiếu người ta đang tụt dốc ấy...- Càng nói cô càng đỏ lựng hết mặt mũi, sao có thể giả vờ như không quen được chứ aaaaaaa.

Vừa nghe, Lâm Dương liền giật mình, hướng ánh mắt sang phía Hàn Thiếu Nghi. Anh bình tĩnh cười nhẹ, cúi xuống ăn nốt một miếng thịt:

- Chưa nghe qua. Nhưng mà...em quan tâm họ làm gì?

- Em...thì em thấy...- Hàn Thiếu Vy bối rối. - Thôi, không có gì đâu. Thỉnh thoảng em muốn thể hiện mình là con cháu của ngành thị trường một chút thôi.

Hàn Thiếu Nghi lắc đầu cười. Anh biết động cơ của cô là gì mà.

Sau bữa ăn, Hàn Thiếu Vy đã lên giường đi ngủ, trong phòng khách chỉ còn Lâm Dương và Hàn Thiếu Nghi đang ngồi gò bàn nhìn nhau.

- Anh, anh không thấy kì quái khi cô ấy hỏi anh như vậy à? - Lâm Dương giãy nảy. Cứ chuyện của Hàn Thiếu Vy dính dáng đến hình bóng của tên Dương Hàn Phong đó là cậu lại không thể nào kiềm chế được.

- Hừm? Không, chả thấy kì quái chút nào. - Hàn Thiếu Nghi cười, tự dưng nổi hứng muốn trêu chọc cậu một chút.

- Ố!! - Cậu nổi đóa. - Anh không biết sao, Nhật Hàn là chuỗi công ty của Dương Hàn Phong đấy!

- Anh biết chứ.

- Sao anh còn thấy bình thường được!

- Tất nhiên chuyện này không bình thường, nhưng cũng chưa phải kì quái. - Hàn Thiếu Nghi tiện tay cầm một quả táo, ném lên không trung, tóm lấy.

- Anh nói em chả hiểu cái gì cả. Rốt cuộc thì anh muốn làm gì?

- Yên lặng nào, cậu cứ chăm sóc Tiểu Vy cho tốt vào, còn những chuyện khác không cần bận tâm lắm đâu. - Hàn Thiếu Nghi cười ha ha, liên tục lắc đầu bước lên phòng.

Lâm Dương ngồi trầm ngâm, ánh mắt thấp phần lo lắng. Cậu sợ Hàn Thiếu Vy sẽ quay lại nơi đó, nơi có những con người đã từng làm cô tổn thương..

*

Hooper.

Phạm Bách Hưng tròn trĩnh mắt, đập bàn giận dữ làm cô gái bên cạnh run lấy bầy:

- Fuck! Cô dám nói là cô còn trinh?

Vừa lúc đó, Mạch Hân Chi cầm một đồng giấy tờ đột ngột bước vào. Ánh mắt chạm phải cô gái đã bị lột sạch đồ sợ hãi đến tím người, không dám ngược lên nhìn. Cô khinh bỉ, Phạm Bách Hưng, loại người này đúng là cuồng dục đến mất hết nhân tính rồi.

Mạch Hân Chi cũng chẳng yêu thương gì tên Giám đốc họ Phạm kia, chỉ là, muốn anh ta làm gì Nhật Hàn chỉ còn cách thỏa mãn hân. Đàn ông chính là thứ sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

- Anh yêu, có chuyện gì khiến anh tức giận vậy.

Mạch Hân Chi giả vờ coi như không thấy gì, tưởn đến hôn anh ta một cách điên cuồng. Cô gái kia kinh ngạc vội vã mặc bừa một chiếc áo sơ mi mỏng đủ để che đi thân thể mình, chạy vù ra ngoài. Phạm Bách Hưng tuy tức giận nhưng vẫn đáp lại nụ hôn của Mạch Hân Chi. Khi chuyện đó sắp xảy ra thì cô ta đẩy hân ra, vuốt ve lên ngực:

- Khoan đã, có một số chuyện không hay đã xảy ra.

- Bàn sau đi, bây giờ thì cho anh...

- Không! Anh không ngoan gì cả! - Mạch Hân Chi đẩy anh ta ra, chỉnh lại chiếc váy ngắn, bước tới chiếc laptop đã mở sẵn.

Phạm Bách Hưng bực tức phui áo đứng dậy.

- Có chuyện gì mà em phải gấp?

Về bực bội của anh ta hiện lên mồn một.

Mạch Hân Chi ném đồng giấy tờ vừa cầm vào cho anh ta, sau đó quăng theo cả chiếc laptop. Phạm Bách Hưng lườm cô, xem xét một lúc. Lát sau, sắc mặt hân xuống cấp thấy rõ.

- Hoang đường! - Anh ta vứt hết đồng giấy xuống sàn nhà, mỗi tờ một nơi bay là tả.

- Nó là sự thật, giá cổ phần Nhật Hàn thực sự đã được phục hồi rồi.

- Sao có thể? Dương Hàn Phong không lẽ lại lợi hại đến thế?

- Hân ta đương nhiên không phải thần thánh, nhưng so với loại người đến công ty chỉ để thỏa mãn thú tính của mình như anh thì hân hơn là cái chắc.

Phạm Bách Hưng không nói gì, chỉ ngồi yên nhìn cô ta sắc lẹm. Sau đó lấy giọng ngọt ngào, đứng dậy, từ phía sau ôm chầm lấy:

- Nào, bảo bối đừng tức giận. Lần này chúng ta thất bại, nhưng còn nhiều cơ hội khác mà. - Cơ hội nào? Lần này là em có bản dự án kế hoạch, nhưng những lần sau thì sao? Chúng ta không có!

- Thì ta gài nội gián. Em suy nghĩ vấn đề nhẹ nhàng đi có được không?

- Anh nghĩ dễ dàng vậy à? Anh nghĩ ai cũng ngu ngốc và vô dụng như anh chắc?

Mạch Hân Chi bứt tay anh ta ra, găm lên như quất vào mặt.

Phạm Bách Hưng là người có sĩ diện rất lớn, ngay sau đó hân đã tròn mắt:

- Em quá đáng rồi đấy!

- Ủ đấy, bây giờ anh mới nhận ra à? Tôi không có yêu thương gì anh cả, thật đấy. Vốn dĩ định lấy anh ra làm quân cờ để trả thù Dương Hàn Phong, nhưng không ngờ anh lại vô lại như thế. Không những hòng việc mà còn bệnh hoạn, sống như anh sớm muộn cũng..

- Cô nói gì? - Hai mắt Phạm Bách Hưng đã lồi lên như hai cây ốc vít.

- Anh bị điếc à? - Mặt Mạch Hân Chi vẫn rất vênh váo, khi anh ta hết giá trị lợi dụng rồi thì cô đã đi thôi.

Phạm Bách Hưng tóm lấy bóp cổ cô ta, Mạch Hân Chi giãy giụa, mặt đỏ bừng, gân xanh quanh mắt nổi lên cùng những tia máu.

Anh ta thì thảo vào tai cô:

- Đừng lươn lẹo, đã ở thuyền tôi thì đừng đục lỗ thân thuyền. Em có biết những việc em làm đáng ngồi tù mấy năm không?

Anh ta thả tay ra, Mạch Hân Chi vừa khóc vừa ho sù sụ, mái tóc rối tung rối mù. Cô hét lên:

- Anh nghĩ anh không phải ngồi tù chắc!

- Được ở tù với em thì cũng không lỗ lắm đâu nhì. - Phạm Bách Hưng hà hơi vào mặt cô ta, cười bí ối.

- Quân khốn nạn!

- Bây giờ em mới biết à? - Anh ta cười như một tên thần kinh. - Em còn chưa biết tôi khốn nạn đến thế nào đâu.

Phạm Bách Hưng nắm tóc cô ta, giật lên, chỉ lên trần nhà:

- Em có thấy cái gì nhấp nháy trên kia không?

Mạch Hân Chi nheo mắt, ở trên đó...nếu không lầm thì..

- Con mẹ mày, thằng bệnh hoạn thần kinh, bố mẹ mày đẻ ra mày có thấy nhục không? Ông bà già mày ở cái thời đấy một cái bao cũng không mua nổi để đẻ ra một thằng cặn bã như mày à?

Mạch Hân Chi gào lên, nước mắt giàn giụa. Cô vừa gào vừa khóc, đánh đấm loạn xạ. Không ngờ cô ta lại có ngày nhục nhã như ngày hôm nay.

Phạm Bách Hưng thích thú cười khanh khách, sờ soạng khắp nơi trên người cô ta:

- Đây, biết sợ thế mới ngoan chứ. Tôi cũng không có ý gắn camera đâu, nhưng mà...những cảnh như thế với em..tôi thực sự muốn giữ làm kỉ niệm lắm..

Mạch Hân Chi không còn sức lực để làm gì nữa. Cô ta chỉ biết ngồi một chỗ khóc nức lên. Phóng lao phải theo lao, bây giờ cô hoàn toàn phụ thuộc vào Phạm Bách Hưng.

- Nếu em ngoan ngoan phục tùng tôi thì em sẽ là công chúa nhỏ của tôi. Còn nếu em phản tôi...thì em biết rồi đấy, sẽ rất thảm hại..

Anh ta cười man rợ, nhìn Mạch Hân Chi lần cuối rồi ra khỏi phòng. Mạch Hân Chi khóc là người đi, lịm dần trên ghế sofa. Mọi sự việc xảy ra đều do cô tự chuốc lấy.

*

Trái ngược với cảnh lâm li bi đát của ai đó, thì ở một nơi khác, có rất nhiều người đang chuẩn bị tụ tập ăn mừng. Dương Hàn Phong coi như đã giải quyết xong vụ này, cười hớn hở. Điều làm hắn vui hơn hết là đột nhiên có một nguồn vốn lạ từ nước ngoài đầu tư vào khiến giá cổ phần nhanh chóng tăng lên. Điều tra kĩ hơn thì phát hiện đó là của Hàn Thị.

- Cảm ơn nhé. - Hân hất hàm với Hạo Thiên và Minh Khang. Trong vụ này Nhật Minh và Nhật Hạo cũng giúp hắn rất nhiều.

- Chậc, on nghĩa gì. Cả trăm năm mới giúp được mày một việc.

Hạo Thiên nhướn mày cười ha ha. Minh Khang bận rót rượu nên chẳng nói gì. Anh quay lại, cười cười, đưa cho mỗi thằng một ly.

- Chúc mừng thành công. Thằng Phong coi như được một bài học kinh nghiệm rồi nhé.

- Có thể thôi mà mày lại phản khởi thế à? - Hạo Thiên liếc anh, có gì đó lạ lạ ở tên này.

- Hừm...đúng vậy. Tao còn có việc nhờ đây.

- Sao? Việc gì? - Dương Hàn Phong cạn ly, nhẹ nhàng nhấp môi.

- Nếu là con gái...thì chọn tên nào nhì?

Dương Hàn Phong tạm thời ngậm rượu trong mồm, còn Hạo Thiên thì đã phun hết cả ra.

- Há? Tuệ San có thai à? - Hạo Thiên nhón nháo, Minh Khang nhẹ nhàng gạt đầu một phát.

Dương Hàn Phong cười gian xảo:

- Ái chà, chất lượng đấy.

- Rõ ràng. - Minh Khang cười đắc ý.

Hạo Thiên đau khổ tách đàn ngồi thụp ra một góc:

- Một thằng sắp làm bố, một thằng có người để theo đuổi. Còn mỗi mình tôi..

- Chơi bê đê đi em. - Minh Khang cười ha ha.

- Sẵn sàng luôn anh.

- Cút cút, anh có vợ rồi.

- Em làm vợ lẽ cũng được anh.

- Nooo, anh sống chủ nghĩa một cõi một chân!

Cứ thế, Minh Khang và Hạo Thiên cứ vờn nhau mãi. Còn Dương Hàn Phong đứng một mình uống rượu. Tay nhanh chóng đặt vé máy bay tới Thượng Hải. Vy Khánh, để em đợi lâu rồi.

Chương 192: Tồn tại không dễ dàng

Một buổi sáng cuối mùa đông, Thượng Hải.

Dương Hàn Phong bước xuống máy bay, trên người mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, thở ra khói. Vài ba cô gái trẻ xung quanh đã bắt đầu chú ý đến hắn, chỉ trỏ nhau:

“Tiểu ca ca kia thật soái quá đi. Má ơi kiểu bá đạo tổng tài mà tôi thích...”.

“Có nên đến xin Wechat không aa”.

“Nhưng nhìn mặt anh ấy cứ giống người ngoại quốc sao sao á!”.

Dương Hàn Phong cảm thấy tiếng Trung vô cùng khó hiểu, ngay từ đầu đã phớt lờ những lời bàn tán kia. Hắn bắt một chiếc taxi rồi đến khách sạn đã đặt phòng sẵn.

Hắn - Dương Hàn Phong, đến đây với một bàn tay trắng và túi áo rỗng. Trên người chỉ đem theo đủ tiền để trả tiền thuê phòng và chi tiêu vặt. Hắn quyết định sẽ làm quen và theo đuổi cô lại từ đầu.

Ngày đầu tiên Dương Hàn Phong ở Thượng Hải.

Ra khỏi trung tâm mua sắm, hắn xách trên tay hai túi đồ mới mua. Trong đó toàn những kiểu dáng hắn chưa mặc bao giờ.

Nhưng thật trùng hợp, đây chính là phong cách của Lâm Thiên Khánh năm đó. Ngang tàng và bụi bặm.

Hứng khởi xách đồ về khách sạn, Dương Hàn Phong chuẩn bị nộp giấy đi “xin việc”. Trong người không có tiền, phải làm việc để chi tiêu cho đến khi tìm được Hàn Thiếu Vy thôi.

Cả đời Dương Hàn Phong chưa từng sống rỗng túi như thế này.

*

- Ca ca!! Em ra ngoài một chút nhaa?

Hàn Thiếu Vy lần lẽ này hai người đàn ông mặt lạnh như tượng đang ngồi gọt hoa quả cho cô. Hàn Thiếu Nghi nhìn em gái:

- Ra ngoài làm gì?

- Không làm gì là không được ra ngoài luôn hả?

- Thế em ra đây hút bụi hay gì?

- O! - Hàn Thiếu Vy giẫm chân đánh dạch. - Anh vô lý thế! Em ở nhà bao lâu muốn ra ngoài một chút mà cũng không được nữa.

Chỉ là, hôm nay trời không lạnh lắm, hơn nữa còn có nắng. Cô cũng muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Từ lúc về nước đến giờ đã làm gì được ra ngoài được ba lần.

Cứ sống cái cuộc sống ăn - ngủ - ăn - ngủ và nhốt mình trong ngôi biệt thự lạnh lẽo này, sớm muộn cô không trở thành cô gái đất sét thì cũng thành một cái xác bằng giấy.

Lâm Dương từ đâu ra bá vai bá cổ cô, cười tươi:

- Muốn ra ngoài chứ gì? Tôi đưa cậu đi.

- Lại là cậu đưa à? - Hàn Thiếu Vy tỏ vẻ chán chường.

- Cái gì mà “lại”? Cậu chán cơm thêm phở đúng không?

- Không không không có mà...được thôi, chúng ta đi đi.

Có Lâm Dương đi cùng, Hàn Thiếu Nghi không còn lý do gì để từ chối lời đề nghị của cô. Như chó con được thả rông, cô hít căng lồng ngực không khí của thời tiết cuối đông đầu xuân. Những tia nắng yếu ớt run run đậu trên gò má không nốt mụn, ngọt ngào tràn xuống cổ.

Vụtttt

Lâm Dương lái xe khá nhanh, Hàn Thiếu Vy vừa nhìn thấy bên kia đường có một bóng dáng quen thuộc đến lạ lùng. Mờ to mắt để nhìn rõ thì một chiếc xe tải lớn vô duyên nào đó che mất tầm mắt, Lâm Dương cũng vừa hay lái xe qua.

Chớp mắt suy nghĩ, tại sao hắn lại có thể ở đây chứ? Hơn nữa, phong cách đó nhìn quen mắt thật đấy nhưng tuyệt đối không phải là của Dương Hàn Phong.

Huhu, làm sao bây giờ. Bệnh của nó nặng quá rồi, chẳng lẽ là nhớ hắn nên nhìn đâu cũng thấy sao?

*

Ngày thứ hai Dương Hàn Phong ở Thượng Hải.

Hắn vẫn chưa vội tìm việc làm. Tìm một người con gái ở chốn Thượng Hải phồn hoa này quả không dễ như hắn nghĩ. Cứ tưởng mò đến biệt thự Hàn Gia là xong, ai ngờ nhà họ có vô vàn biệt thự, và thỉnh thoảng thích thì Hàn Thiếu Nghi lại đổi chỗ ở cho em gái một lần. (Chơi vậy ai chơi lại?).

Ngân khổ trong túi sắp cạn, ngày mai sẽ quyết định đi tìm việc. Hấn nói tiếng Trung thì coi như không có vấn đề gì, nhưng nghe thì... hơi khó. Tiếng Anh ở đây cũng không được sử dụng nhiều.

Những ngày sắp tới sẽ là tháng ngày nghèo rớt mồng tơi của hấn đây.

*

Ngày thứ ba Dương Hàn Phong ở Thượng Hải.

Lần đầu lần lộn ở dưới chân xã hội, Dương Hàn Phong như một chú mèo đi lạc, lang thang và lấm lem bùn đất. Khó lắm mới xin được một chân phục vụ bàn trà. Chủ quán trà là một phụ nữ trẻ tuổi, vừa thấy Dương Hàn Phong thì...

Haizz, đây chính là loại người có thể dùng mặt để kiếm cơm.

Tối hôm đó, Hạo Thiên gọi cho hấn để hỏi thăm chuyện vi hành mạo hiểm này. Vừa nhìn thấy vẻ ngoài khác lạ của hấn, anh đã cười lăn cười bò.

- Hahaha, trời ơi tao cười tao ề, mày làm cái giống gì mà thành ra thế kia?

- Mày không biết được đâu, đề tồn tại ở nơi này không dễ dàng chút nào... - Hấn làm ra vẻ người từng trải, nhưng sự thật là sau ba ngày ở đây, hấn thấy thời gian như không trôi?

- Hiểu hiểu. - Hạo Thiên gật đầu lia lịa. - Ở nhà nhàn hạ sung sướng tiêu tiền mỗi tay không hết thì không thích, thích sang nước bạn tìm tình yêu cơ. Thôi chịu khó em ạ, còn nước còn tát, còn tát là còn nết.

- Mày đang trêu nguoi tao đấy à? - Dương Hàn Phong tức đen mặt. - Thôi anh không có thời gian nói chuyện với công tử bột như mày, anh đi ngủ đây, mai anh phải đi làm.

- Đi làm á? - Hạo Thiên ngạc nhiên. - Làm cái gì? Trai bao à?

- Chỉ có mày mới thuộc kiểu tụt quần ra kiếm tiền thôi, tao khác. - Hấn cười khanh khách.

- Thế làm gì?

- Phục vụ.

- Má, ghê vậy, mà giả sử tao đi làm trai bao đi nữa thì tao với mày cũng giống nhau mà. Khác mỗi nơi phục vụ.

- Thôi ông im đi. - Dương Hàn Phong thờ ắt ra một tiếng. - Hạ quyết tâm rồi, tao nhất định không về nước một mình đâu.

- Ok, hiểu mà, khổ thân. Làm lưng xong còn có nửa mình về nước.

- Cút đi.

Hấn đập máy. Phía bên kia, Hạo Thiên và đám Minh Khang đang ngồi cười lăn lóc. Không ngờ Dương Hàn Phong có quyết tâm lớn vậy. Tuệ San cười không ngấm được mồm, tìm Hàn Thiếu Vy đâu có khó lắm đâu. Biệt thự nhà họ thì vô số còn tập đoàn chính chỉ có một. Ai xui hấn làm phục vụ không biết. Năng lực của hấn hoàn toàn có thể xin vào Hàn Thị, mà thành thạo Hàn Thiếu Vy lại theo anh đến công ty nên xác suất gặp được sẽ cao hơn gấp mấy lần làm phục vụ ở một quán trà ngoài đường như thế này.

Ngốc, đúng là ngốc mà.

*

Ngày đầu đi làm không thuận lợi như hấn tưởng tượng. Mặc dù đã quá quen với nhiều ánh mắt dán lên người nhưng cái kiểu chọc ghẹo của mấy vị khách nữ làm hấn thấy sồn da gà. Mà khổ nỗi, khách đi vào quán trà này có 10 người thì 9 người là nữ.

- Tiểu ca ca, add Wechat đi!

Một mỹ nữ vừa đưa điện thoại ra vừa cười với hấn, bên cạnh có một cô gái nữ đang giơ điện thoại ra quay lại.

- Xin lỗi, tôi không dùng Wechat.

- Vậy anh dùng gì? Tôi có thể add hết tất cả.

- Tôi dùng We-incompatible (Chúng ta không thích hợp).

- Anh...

- Xin lỗi, nếu cô không dùng gì thêm thì... chúc cô uống trà vui vẻ.

Dương Hàn Phong ung dung đi xuống, mặc kệ sự giận dữ phùng phùng đến từ vị trí của đại mỹ nữ.

*

Thoát cái đã nửa tháng Dương Hàn Phong sống ở đây, và giống như dự đoán, hấn vẫn đểch tìm được Hàn Thiếu Vy. Hấn cư nhiên tụt 5kg cho hành trình này.

Đang lau bàn ghế, chị chủ quán nhìn hấn một lượt, bật cười:

- Đúng là chị thấy em gầy hơn lúc mới đến làm thật đấy. Nhưng mà vẫn cứ đẹp trai y như thế hahaha...

- Chị muốn em tàn tạ xác xơ thì mới chịu luôn? - Dương Hàn Phong nhăn mặt nhìn chủ quán.

Chủ quán lại cười:

- Nghĩ lại thì cũng bóc lột hơi quá. Thế thì tăng lương cho em được chưa, dạo này khách đến đông cũng nhờ em cả. Ấy, lại có khách kia.

Dương Hàn Phong chỉ kịp vứt giẻ lau xuống, chùi tay rồi chỉnh lại chiếc tạp dề trên người.

Cô gái vừa bước vào có mái tóc xoắn dài, dáng người nhỏ xinh mặc một bộ váy Baby Doll màu xanh da trời.

Dương Hàn Phong nín thở...

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 193: Có duyên chết liền

Dương Hàn Phong đứng đơ người nhìn vị khách nữ vừa bước vào, quên cả lời chào khách.

Cô gái có mái tóc hạt dẻ ngẩng đầu lên, khẽ giật mình một chút. Cô cũng sờ nhìn nhân viên phục vụ, sau đó thờ dài lắc đầu một cái.

Hàn Thiếu Vy sáng nay vừa trốn được khỏi nhà, nghe nhiều người đồn quán trà này rất được liền muốn đi xem thử. Hóa ra “được” ở đây là có một anh phục vụ ngon như thế này.

Haizz, lại chả quá ngon đi chứ, cô xém xiu nữa là nhận nhầm anh ta là Dương Hàn Phong rồi.

Suy đi tính lại một chút, hần ta làm sao lại có gu ăn mặc bụi đời như thế này, lại còn là Tổng Giám đốc tập đoàn lớn, sao lại phải làm phục vụ. Hôn nữa, hần làm sao xuất hiện ở đây được chứ.

Thế gian quả lắm người giống người, cô có thể giống Vy Khánh của hần thì người phục vụ này cũng có thể giống Dương Hàn Phong. Còn nữa, có khi cô nhớ hần phát bệnh rồi, mấy ngày nay đi đâu cũng gặp người giống hần.

Hàn Thiếu Vy buồn bã ngồi vào một bàn trong góc, Dương Hàn Phong chưa kịp định thần lại đã bị chị chủ quán làm cho giật mình:

- Này, em làm sao thế? Có phải bị tiểu thư kia hút mất hồn rồi không?

Dương Hàn Phong cười nhăn nhơ:

- Chuyện dài lắm, thôi em đi tiếp khách nhé.

Dương Hàn Phong phấn khích đến nỗi cả người run run, cầm menu trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

- Xin chào. Tiểu thư, cô có cảm thấy có gì quen quen không??

Dương Hàn Phong cất tiếng hỏi khách, một cách lạ lùng, Hàn Thiếu Vy lại giật mình nhìn lên:

- Gì cơ...Tôi hình như không hiểu ý anh lắm?

- À không, cách bài trí của tiệm trà chúng tôi mang nét cổ phong, thoát nhìn chiếc váy cô mặc tôi nghĩ cô là người ưa chuộng cổ trang nên mới hỏi vậy.

Hàn Thiếu Vy bật cười:

- Haha, anh suy nghĩ sâu xa ghê. Tuy không thuyết phục cho lắm nhưng quả thật tôi thấy anh rất quen thuộc. Anh rất giống một người mà tôi quen.

Dương Hàn Phong tìm đập thỉnh thịch, đặt vội menu, chống tay xuống bàn, hướng ánh mắt biết cười về phía cô:

- Thật vậy sao?

- Đúng...đúng vậy.

Hàn Thiếu Vy dần dần đồ hết cả tai, cô không chịu nổi ánh mắt thâm tình đó đâuuu.

Thấy biểu cảm của cô gái nhỏ quá buồn cười, hần nửa vui nửa buồn nghĩ, mới thay đổi chút xiu mà cô đã không nhận ra. Cùng lắm là đi làm phục vụ. Cùng lắm là thay đổi gu thời trang một chút. Cùng lắm là sút mất 5kg. Cùng lắm là bây giờ hần nhìn giống một tên tra nam chính hiệu.

- Cô gái, cô muốn uống gì? - Hần hỏi.

- Ở đây có Cappuccino không? - Hàn Thiếu Vy thấy mình có vấn đề thật rồi, có ai vào quán trà lại gọi cà phê không?

- Có chứ. - Dương Hàn Phong bóc phét. Ở đây toàn trà là trà, lấy đâu ra cà phê cho em, nhưng hần có đem theo một ít trong túi đồ để uống cho đỡ buồn ngủ.

- Vậy cho tôi một Cappuccino ít sữa một chút. Cảm ơn.

Hàn Thiếu Vy thấy mọi thứ xung quanh trở nên kì quái. Cô từ lâu đã quen với những ánh mắt hướng vào mình, nhưng ánh mắt kia lại làm cho cô không dám nhìn thẳng.

Một lát sau, một ly Cappuccino nóng ấm được đặt vào giữa bàn tay cô. Dương Hàn Phong mỉm cười, không ngần ngại ngồi luôn vào ghế đối diện.

Hàn Thiếu Vy tròn mắt nhìn hần, rồi lại nhìn xuống ly cà phê. Một hình trái tim tròn trĩnh trắng trẻo được làm trên bề mặt. Cô ngại ngần cảm thìa khuấy nhẹ, về mặt vô cùng muốn trốn tránh.

- Cô đã khuấy 17 vòng rồi đấy. Định để nguội rồi mới uống à?

Dương Hàn Phong nhìn cô, cười chăm chọc.

Cô lại ngược lên nhìn người phục vụ, trời ơi, sao lại có người giống hần đến thế này.

Cầm ly cà phê lên, nhấp một ngụm. Vị đắng ngắt dần lan tỏa trong miệng khiến cô suýt nữa phun ra. Cái người này, bảo cho ít sữa một chút thôi mà cái vị nó lại thành ra thế này.

- Không hợp khẩu vị cô sao? - Thấy cô hơi nhăn mặt, hần bỗng lo lắng. Cà phê hần đem theo toàn cà phê đắng, vừa nãy thử vị đã thấy ngọt lắm rồi, nhưng hình như cô không vừa ý cho lắm...

Nuốt ngụm cà phê vào bụng, vừa định mở miệng, Hàn Thiếu Vy lại cảm thấy vị ngọt ngọt đọng lại cuống họng. Cô trở mắt nhìn hần, ngọt thật đấy, kiểu cà phê này cũng thú vị chứ nhỉ?

- Uống vào thì đắng, nuốt xuống thì ngọt. Hay nhỉ, loại Cappuccino này tôi chưa thử bao giờ.

- Đó chính là tình yêu. - Hần nhe răng nhìn cô.

Hàn Thiếu Vy lại cứng người, như thế này khác gì dọa người đầu hulu...

Hần vào trong đem thêm một đĩa bánh mềm, đặt lên bàn. Hàn Thiếu Vy nhìn lên, tò ý không hiểu.

- Tri ân khách hàng thứ 100 trong tháng, tặng cô.

Hàn Thiếu Vy cười:

- Còn có vụ đó nữa hả? Cảm ơn nhé.

- Đương nhiên, à, nếu cô ghé quán trên 5 lần trong tuần sẽ được tặng thẻ khách VIP đấy, giảm 70% đơn giá.

Cô ngày càng ngạc nhiên, wow, quán trà này thật biết chiều khách, bán buôn như vậy không biết là lãi hay lỗ nữa...

Đã vậy còn có anh nhân viên ngon như thế kia...

Khách hàng quá hời rồi!

Trong khi đó chị chủ quán đang ngồi uống nước cũng suýt nữa phọt hết ra ngoài, trời ơi, ở đâu ra mấy thứ đó vậy?

- À, cô vừa nói trông tôi rất giống một người mà cô quen, là như thế nào vậy?

Đột nhiên tên nhân viên ghé xuống hỏi. Cô ngớ người, nhìn chằm chằm hần ta, nhưng nhận lại ánh mắt đùa cợt như lúc mới bước vào, cô vội vã thu lại ánh nhìn ấy.

- À...chuyện đó...nhìn anh khá là giống một người bạn của tôi, nhưng chúng tôi không liên lạc với nhau đã lâu rồi.- Hàn Thiếu Vy trả lời.

- Làm sao lại mất liên lạc vậy?

Nghe hần hỏi, cô lại nhìn. Dương Hàn Phong thấy mình quá lỗ bèn cười cười bào chữa:

- Xin lỗi nếu cô thấy phiền...tại tính tôi hơi nhiều chuyện ấy mà...

Hàn Thiếu Vy dăm chiêu, tên này bề ngoài rất giống Dương Hàn Phong nhưng cái nét lại khác một trời một vực. Dương Hàn Phong nhìn sơ qua là một người lạnh lùng ít nói và từ tế. Còn tên nhân viên chưa biết tên biết tuổi này...trông lại bụi bặm chơi đời và có chút...đều cang trên khuôn mặt.

Hơn nữa còn rất biết chiều chọc con gái.

Nhưng nhìn mặt hần cô lại nhớ đến Dương Hàn Phong, lại nhớ sự thờ ơ lãng quên cô một cách dễ dàng trong thời gian ngắn. Trời ơiiii, cô muốn đánh người!!

- Do một số hiểu lầm nhỏ thôi.

Hàn Thiếu Vy thờ dãi cho qua chuyện, uống một ngụm cà phê lớn đắng ngắt làm cô xanh cả mặt. Nhanh nhanh mà còn đi về, là cô trốn đi chơi đó!

- Cô không muốn giải quyết hiểu lầm đó với anh ấy sao?

Nét mặt Hàn Thiếu Vy đã như con cá trê bị nướng, cô đã kìm nén hết sức rồi. Cái khuôn mặt kia cứ trơ ra gọi đòn. Cô cảm tưởng Dương Hàn Phong đang trên người cô bèn đập bàn đứng dậy:

- Không thích!

Hàn Thiếu Vy nhanh nhanh chóng chóng cuốn gói ra khỏi quán trà. Ở đây cô bị tên nhân viên kia làm cho tức chết rồi.

- Dừng lại đã tiểu thư! - Dương Hàn Phong chạy ra ngăn cánh cửa lại. - Xin lỗi đã khiến cô tức giận, nhưng...

- Có duyên chết liền!

Hàn Thiếu Vy quăng một cụm từ “đanh giá” vào mặt hần trước khi ra về. Dương Hàn Phong sau khi ú ó chưa dứt câu đã bị chửi vào mặt thì mặt dãn thối ra. Quay lại nhìn chủ quán, chị chỉ cười, nhún vai:

- Ai bảo em chọc giận cô ấy. Nhìn vẻ mặt là biết cái người giống em kia ít nhất cũng là người rất đặc biệt rồi.

Dương Hàn Phong nghe xong, ngẫm nghĩ lại mỉm cười. Hóa ra hần vẫn còn có giá trị trong lòng cô, hóa ra hần vẫn luôn ở đâu đó trong tim cô...

*

Đêm hôm đó là cuộc trò chuyện kéo dài hơn một tiếng giữa hấn và Hạo Thiên. Hai thằng đều hứng khởi kể cho nhau nghe về tình hình hiện tại.

Sau khi thuật lại toàn bộ câu chuyện của mình, Dương Hân Phong tuyên bố:

- Giở phần nào đã biết nơi ở của cô ấy, hơn nữa còn không cả nhận ra tao. Hứa với chúng mày nhiều nhất là một tháng nữa thôi tao sẽ về.

- Hoan hô, vỗ tay cho người anh em - Hạo Thiên cười ha hả. - À, nhắc mới nhớ nay tao gặp một em cực thú vị luôn.

- Sao nào? Lại chơi gái, bao giờ mới trưởng thành được hả bạn tôi?

- Sao lại có thể nói là chơi gái được nhỉ.

- Thôi ông ơi có gì hot thì kể tôi còn đi ngủ, đêm rồi bên này lạnh tụt vôi.

- À à chuyện như này...- Hạo Thiên bắt đầu kể

19:30 tối nay, cách cổng trường THPT Hoàng Kỳ 500m..

Một nữ sinh đi học ca 3 đang đi bộ một mình về nhà. Hai bím tóc xinh xinh khẽ ngoe nguẩy theo nhịp bước, dáng người nhỏ nhỏ xinh xinh. Hạo Thiên vừa đại diện cho niên khóa của mình về thăm trường và được mời ăn tối tại đó. Biết chắc mình sẽ say nên anh nhờ tài xế riêng đưa anh tới. Xe anh đỗ mãi tít ở tận đầu rồi không biết. Do uống hơi nhiều nên anh không được tỉnh táo cho lắm, mò mẫm gọi điện cho tài xế riêng.

Cạch...cạch...

Tiếng động bất thường làm cho anh hơi tỉnh, nhìn ra, anh thấy một cô nữ sinh đang tung tăng về nhà, theo sau là một gã đàn ông trung niên, trông cũng chẳng giống người tốt cho lắm..

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Cửa nợ mò đến tận cửa

Cô gái dường như cũng phát hiện có người lạ mặt đi sau mình, rảo bước nhanh hơn, di chuyển càng gần đến ngã rẽ mà Hạo Thiên đang đứng. Anh dụi dụi mắt, tuy hơi lão đảo rồi nhưng anh vẫn nhận thức được đây là một tình huống khá nguy hiểm.

Tên biến thái cũng bước nhanh theo tiến độ của nữ sinh nợ. Biết rõ mục đích, cô phát hoảng, ôm chặt balo chạy hết tốc lực.

Nhưng không may, tên biến thái nhanh chóng đã phát hiện cô đang có ý định chạy trốn. Hấn chạy theo, chớp mắt đã chụp được cô.

Nữ sinh điếng người. Vị trí cô đứng lúc này chỉ cách Hạo Thiên 3 mét. Nhưng anh đứng sau bờ tường từ ngõ đi ra nên cả cô gái lẫn tên biến thái đều không nhìn thấy.

Hạo Thiên như tỉnh hẳn rượu, lập tức cắt điện thoại định xông ra giải cứu mỹ nhân. Đột nhiên, tình cảnh trước mặt khiến anh phải thốt lên: What the f*ck?

Nữ sinh không hề hoảng hốt, quay lại nở một nụ cười rất tươi với tên biến thái kia. Hấn hơi rùng mình, sao cô ta không la lên, lại còn cười tươi nữa chứ. Trời tối như thế này, mẹ ơi, hay là hấn gặp ma?

Nhưng hấn sờ được vai cô mà, rõ ràng không phải ma.

- Đi vui về với anh không em gái?

Tên biến thái sờ soạng lên xương quai xanh của cô nàng, cười khà ồ.

- Ayzò, thật là, anh thằng thần quá đấy. - Cô gái hất tóc mái lên, đánh vào ngực tên kia trách móc. - Nhưng mà bây giờ em có khách rồi, anh ta chờ từ chiều đến giờ. Hay là anh ở đây đợi em, tên kia nhìn mặt đã biết yêu, tính cả thời gian coi quần áo được tầm 15 phút chứ mấy. Hai mươi phút sau em quay lại, nhaaa.

- Há? Cô là “người trong ngành” à? - Tên biến thái mặt như bở lem đôi.

- Sao thái độ anh lại khác thế? Người trong ngành thì sao? Anh khinh đấy à? - Cô gái nhăn mày, xoắn ống tay áo lên.

- Không không. - Hấn lắc đầu liên tục như bị kéo dài dây cót.

Tên biến thái mặt nhão hơn ngực của gái ngành về hưu, nói thầm:

- À...mẹ ơi bây giờ gái ngành cũng lại thích hóa trang thành nữ sinh để kiếm khách nữa...

Nữ sinh nợ ngó nghiêng, bỗng thấy Hạo Thiên đang thấp thò phía sau bức tường, vội vã chạy đến khoác vai anh:

- Ayzòò, tình yêu đợi có lâu không? Nãy em phải tiếp 3 4 khách nên hơi mệt rồi ý, lát nữa nhẹ nhàng một chút nhaaa.

Cô nháy mắt, Hạo Thiên tròn tròn nhìn cô, vô thức gật đầu.

Cô gái nhảy lên hôn chụt một phát vào má Hạo Thiên khiến anh tỉnh hẳn. Tay chân mềm nhũn để cô tự do điều khiển.

Cô cười tươi, quay người đi cùng Hạo Thiên, ngoái lại nói với tên biến thái:

- Anhhh! Như thỏa thuận của chúng mình vừa nãy nhé! Em đi trước đây hihi!!

Tên biến thái vội vàng chạy phọt cả rầm. Trời ơi may quá, nếu rơi vào tay của gái ngành là hẳn không thoát nổi mắt.

Cô gái đi cùng Hạo Thiên đến một gốc cây cách đó không xa. Cô buông cánh tay anh ra, gãi đầu lí nhí:

- Xin lỗi anh nhé...em...em chỉ mượn anh để giải vây thôi, em xin lỗi ạ.

Hạo Thiên hồn vẫn nửa mất nửa còn, nụ cười nhẵn như đất khô:

- Con gái bây giờ...lại có kiểu giải vây như thế này à?

Cô ngược lên nhìn, cười ngai ngừng rồi lại cúi xuống. Trời ơi, mắt mất quá!!

- Em xin lỗi anh, nếu anh có bạn gái rồi thì em cũng xin lỗi cả chị ấy nữa. Em...em cũng chỉ là trong tình huống khẩn cấp...

- Anh chưa có bạn gái. - Hạo Thiên cắt lời nữ sinh nọ.

- À...ạ...

- Em tên là gì thế?

- Em tên là Hạ An. Còn anh?

- Anh là Trịnh Hạo Thiên.

Nét mặt Hạ An thoáng chút hoảng hốt, lắp bắp:

- Anh là Trịnh Hạo Thiên thật sao?

Hạo Thiên mỉm cười rút trong túi áo ra chiếc thẻ học sinh năm đó, đưa cho cô. Trùng hợp thật, hôm nay về thăm trường nên tiện tay để vào luôn.

Hạ An run run cầm tấm thẻ học sinh đã hơi cũ kĩ, nhìn rõ khuôn mặt người trên tấm thẻ, rồi lại ngược lên nhìn anh.

- Anh đúng là Trịnh Hạo Thiên thật rồi. Em không mơ đúng không?

- Này em hôn má anh, em có cảm thấy là mơ không? - Hạo Thiên cười chọc ghẹo.

Hạ An vẫn như không tin mình vừa hôn má một trong tứ đại mỹ nam của trường bao nhiêu năm qua. Hơn nữa, Hạo Thiên còn là hội phó hội học sinh, trong văn phòng trường vẫn còn treo ảnh của Dương Hàn Phong, anh và Minh Khang như đề kỉ niệm một thế hệ xuất sắc. Không như Dương Hàn Phong, Hạo Thiên tham ra rất nhiều thể loại như đội tuyển học sinh giỏi, thể thao, câu lạc bộ...nên được quảng bá rất rầm rộ.

Hạ An vốn rất thích vẻ trầm ổn của hội trưởng Dương Hàn Phong. Cô thích ngắm nhìn ảnh hắn mỗi khi lên văn phòng trường lấy sổ sách và mơ ước sẽ được gặp hắn ở ngoài đời.

Nhưng hôm nay cô lại gặp hội phó, nụ cười của Hạo Thiên đã làm sự ngưỡng mộ về trầm ổn của Dương Hàn Phong bay đi đâu mất.

Mẹ ơi, đẹp trai quáaaa!

- Em đang nghĩ gì đấy? - Hạo Thiên xua xua tay trước mặt Hạ An khiến cô trở về từ một mơ mộng.

- Không ạ. - Hạ An cười tươi, lắc đầu.

- Em là con gái, đi học về khuya như thế này rất nguy hiểm. Không có ai đi cùng em sao?

- Có chứ, nhưng đến ngõ này là em đi một mình thôi. Nhà em cách đây cũng không xa.

- Chepp, lần sau đem theo những dụng cụ cần thiết như bình xịt hơi cay hoặc là gậy điện để khi gặp phải những tình huống như hôm nay thì giải quyết hẳn luôn. Cách hôm nay của em...liều quá.

- Dạ, em biết rồi.

Hạ An chỉ về con đường nhỏ lập lờ ánh điện bên kia đường:

- Đi hết con đường đó là về đến nhà em. Thôi không làm mất thời gian của anh nữa, em về nhé.

- Để anh đưa em về. - Hạo Thiên cầm lấy balo của cô. - Anh cầm cho.

- Như thế...có tiện không?

- Không sao, anh rành mà.

Cô cười tươi, bước chậm chậm lên trước. Hạo Thiên khoác balo của cô lên một vai, chậm chạp bước theo sau.

- Ái chà, quán ăn vặt này vẫn đông khách như hồi anh vẫn còn đi học. - Hạo Thiên mỉm cười nhìn vào một quán hàng bên đường.

- Anh cũng hay ăn ở đó sao? - Ánh mắt Hạ An lấp lánh như sao băng. Cô không ngờ Hạo Thiên cũng ăn vặt ở một quán vỉa hè.

- À...đúng rồi. Đồ ăn rất ngon mà. - Anh ậm ừ gật đầu cười. Chỉ là những hôm bắt mấy thằng loắt choắt hay trốn học ngồi ở đây thôi, chứ anh chưa dám ăn đồ vỉa hè bao giờ.

- Vậy coi như trả ơn, dịp khác em mời anh ăn nhé! - Hạ An cười tíu tít.

Hạo Thiên giống như bị hút chặt vào nụ cười đó. Anh mỉm cười nhìn cô không rời nửa bước. Hạ An vừa có nét nhí nhảnh, hồn nhiên, lại vừa có nét tự lập, mạnh mẽ...

Rất giống như Vy Khánh năm ấy...

*

Một buổi sáng Thuong Hải khô lạnh, sương mù dày đặc. Một chiếc xe đạp màu vàng tươi vượt sương gió cùng ly cà phê đựng trong cốc giữ nhiệt như muốn bật nắp để bốc khói tỏa cùng làn sương. Dương Hàn Phong hí hục đạp xe đến biệt thự của Hàn Thị để giao cà phê cho Hàn Thiếu Vy.

Điều đáng nói ở đây là...cô đâu có đặt cà phê?

Đến cổng biệt thự, Dương Hàn Phong rút điện thoại ra, gọi cho cô. Trong lòng vui sướng từng từng. Bấy giờ rồi, chắc cô dậy rồi chứ nhỉ?

Hàn Thiếu Vy đang chải tóc trước gương, vui vẻ ngắm nghía mái tóc mới của mình. Hôm qua cô đi sửa lại tóc, ngoài công đoạn cắt tỉa cho gọn gàng cô còn nhuộm đen lại tóc nữa, trông đáng yêu biết bao nhiêu.

Renggg...rengggg...

Chuông điện thoại reo, Hàn Thiếu Vy nhấc máy, là số lạ.

- Quầy? Ai thế?

- Xin chào cô, tôi là nhân viên giao cà phê cho cô này, cô xuống nhà nhận hàng có được không?

- Sao cơ? Tôi nhớ có gọi cà phê đâu nhỉ? - Hàn Thiếu Vy thắc mắc. Cô vừa ngủ dậy mà?

- À, có một người đàn ông đặt đấy. Anh ta nói đến địa chỉ này rồi gọi số điện thoại này sẽ có người xuống lấy. - Dương Hàn Phong nhún vai bịa chuyện.

- Vậy sao? Đợi tôi một chút...

Hàn Thiếu Vy vẫn mơ mơ màng màng, xỏ dép chạy xuống dưới nhà. Chẳng lẽ anh trai cô gọi à? Lần đầu thấy anh ấy gọi cà phê ngoài quán đó nha?

- Tiểu thư, cô đi đâu vậy?

Người giúp việc trong nhà thấy Hàn Thiếu Vy chạy xuống thì không khỏi ngạc nhiên. Bình thường giúp việc chỉ làm vào buổi sáng và đến từ rất sớm, dọn dẹp nhà cửa rồi ra về lúc bảy rưỡi. Vì thế nên bà không khỏi thắc mắc, anh em nhà họ có bao giờ dậy trước tám giờ đâu?

- À, cháu đi lấy ít đồ, ở ngoài cổng này thôi. - Hàn Thiếu Vy cười tươi.

- Để tôi đi lấy cho tiểu thư cứ lên phòng ngủ lúc nữa đi...

- Dạ thôi không phiền dì nữa, cháu tự đi lấy cũng được mà. Coi như là thể dục buổi sáng, hìhì...

- Vậy...cô đi cẩn thận nhé.

- Vâng!

Hàn Thiếu Vy tung tăng chạy ra cổng, đập vào mặt cô là chiếc xe đạp vàng chói cùng bộ quần áo đồng bóng mà shipper đang mặc. Cô rút rìe chạy tới, chào:

- Hi, anh là người tới để giao cà phê đúng không?

Dương Hàn Phong tháo mũ, cời khẩu trang, cười mồm rộng đến mang tai:

- Chào cô!!

- Là anh??? - Hàn Thiếu Vy buột miệng nói lớn. Gì vậy trời?

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 195: Anh vẫn ở đây

Dương Hàn Phong đứng đơ như tượng khi nhìn thấy cô với mái tóc đen dài, khuôn mặt chưa trang điểm khiến cô trông trẻ con hơn.

Ngay lúc này...đây chính là Hàn Thiếu Vy phiên bản 17 tuổi.

- Sao lại xui xẻo vậy chứ? Đặt ai không đặt lại đặt trúng anh. - Hàn Thiếu Vy nhăn mặt.

- Cô không thích tôi đến thế sao...- Dương Hàn Phong hơi buồn, cô nói như thế khiến hắn cảm thấy tổn thương.

Hàn Thiếu Vy nhìn về mặt ủ rũ thối nát của tên giao hàng, não liền nảy số nghĩ đến Dương Hàn Phong. Trời ơi, hắn trưng ra bản mặt này khiến cô thấy mình cũng hơi...quá đáng.

- Anh...anh...Thôi đưa cà phê đây đi.

- Hôm nay tôi đặc biệt đến đây giao cà phê cho cô là vì muốn xin lỗi cô chuyện hôm qua ở cửa hàng, tôi không cố ý hời dờ như vậy đâu, chỉ là tính tôi lảm chuyện, tôi không tốt, không nghĩ cô sẽ giận như vậy...

Vài lời tự bạch của tên giao hàng cùng với khuôn mặt giống Dương Hàn Phong y như đúc liền khiến trái tim mềm yếu của Hàn Thiếu Vy nhão ra. Cô gãi đầu:

- ...Không...không sao, tôi dù gì cũng không để bụng đâu...Hơn nữa thái độ của tôi cũng không được tốt lắm..

- Hòa nhé? - Dương Hàn Phong cười tươi.

- Ừm - Hàn Thiếu Vy gật đầu cười miễn cưỡng.

Hắn chống xe đạp xuống, mở trong lồng xe ra một bình giữ nhiệt màu xanh xinh xắn, bên trong là Cappuccino hắn tự tay pha chế.

Hàn Thiếu Vy hít xì một cái. Này xuống đây gấp quá, cô chưa kịp mặc thêm áo. Sáng sớm nhiều sương, lạnh thấu da thịt.

Thấy cô đang co rúm người vì lạnh, Dương Hàn Phong một tay cầm bình cà phê, một tay cầm lấy tay cô, đặt vào thành bình. Hơi ấm từ bình giữ nhiệt lan tỏa khắp bàn tay lạnh lẽo của Hàn Thiếu Vy, dễ chịu thật đấy.

- Ngọt hơn ly hôm qua, hi vọng cô sẽ thích.

- Không phải anh tôi gọi sao?

- Không, tôi đùa đấy. - Hắn cười.

- Lừa đảo. - Hàn Thiếu Vy lườm lườm.

Dương Hàn Phong cười tí mắt, nhìn cô một lúc lâu. Sau đó, hắn đặt tay lên vai Hàn Thiếu Vy, cảm thấy cô đang run rẩy vì lạnh.

- Cô vào nhà đi, mặc đồ mỏng như vậy đứng ngoài này dễ bị cảm lạnh, cà phê nguội rồi sẽ không ngon.

- Ừm, cảm ơn.

Hàn Thiếu Vy quay bước vào trong nhà, một lúc sau mới nhớ ra chưa hỏi tên anh ta. Quay đầu lại, chiếc xe vàng chóc cùng bộ đồ đồng bóng đã biến đâu mất.

Haizz, tiếc thật, ngày mai cô sẽ lại ghé tiệm trà.

*

Chiều tối, Hạo Thiên tung tăng diện chiếc sơ mi trắng và quần âu. Chải lại mái tóc gọn gàng, ái chà, giống nam sinh rồi đấy. Anh căn có lẽ giờ này trường cấp ba cũng sắp tan tầm, đi ra đường có khi sẽ gặp lại Hạ An.

Cô gái nhỏ này khiến anh thực sự muốn để tâm.

Hạo Thiên đậu xe ở một bãi đỗ xe cách trường vài trăm mét. Quả nhiên chuẩn giờ, từ cổng trường học sinh ra về như thác đổ.

Anh bối rối, đông như thế này, làm sao tìm được Hạ An đây?

Hạo Thiên đeo khẩu trang lang thang vào cổng trường, đi loanh quanh hết chỗ bồn hoa cây cảnh lại đến mấy công trình thanh niên, mắt giảo giác tìm kiếm.

Hạ An vừa đi ra từ cửa lớp cùng cậu học bá Cao Tư Nguyên. Vài hôm trước hai người có trao đổi vài quyển sách. Cuốn sách cậu cho cô mượn hay không tả được, nhưng tiếc là hôm nay phải trả về thư viện rồi.

- Hôm nay cậu lại đến thư viện à? - Cao Tư Nguyên bỗng quay sang hỏi.

- Ừ, phải đi trả sách chứ. Cậu có đi không?

- À, hôm nay tớ có việc mất rồi, hẹn cậu hôm khác được không?

- Tất nhiên rồi. - Hạ An cười nheo mắt. Bỗng từ đâu lọt vào đồng tử cô một dáng người trông rất quen mắt. Người đó đang ngoác miệng đi đi lại lại giữa mấy bồn hoa, đáng yêu quá!

Cho dù anh ta đã bị khẩu trang nhưng cô làm sao lại không nhận ra chứ.

- ANH HẠO THIÊN!!

Hạ An hét toáng lên, tay vẩy vẩy. Hành động này ngay lập tức thu hút sự chú ý của một số đồng bạn học. Một số nữ sinh nhanh chóng nhận ra Hạo Thiên, hét toáng lên ×2 rồi bỏ mặc xe pháo, lao đến như tên bắn.

- Anh Hạo Thiên, cuối cùng cũng được gặp anh ở ngoài đời rồi. Quả nhiên là nam thần!!

- Em thích anh lắm!

- Hôm nay có một mình anh về thôi sao?

- ...

Không ngờ, ra trường gần 7 năm rồi mà Trịnh Hạo Thiên vẫn có sức hút lớn như thế.

Hạ An gãi đầu, cũng không ngờ được là cô lại đem đến rắc rối cho anh.

Cao Tư Nguyên đến gần, thắc mắc:

- Cậu quen anh ta à?

- Gì? Học bá à, thù khoa à, cậu thực sự không biết Trịnh Hạo Thiên sao? - Hạ An tro đôi mắt tròn tròn ngạc nhiên lên nhìn cậu, rồi lại sốc khi thấy cậu lắc đầu:

- Không.

- Học bá của tôi ời, cậu lên văn phòng đều như vắt chanh mà không để ý mấy tấm ảnh được treo ở góc bên phải sao?

- À, mấy lần lên đó đều là đi có việc, nếu rảnh thì đọc sách, không nhìn xung quanh.

- Anh ấy là Trịnh Hạo Thiên, hội phó hội học sinh khóa xx, từng rất xuất sắc đoạt rất nhiều giải từ học tập cho đến thể thao. Hơn nữa còn rất tốt bụng. Hihi...

- Cậu tiếp xúc với anh ta chưa mà biết anh ta tốt? - Giọng điệu Cao Tư Nguyên tỏ vẻ không vui.

- Tất nhiên, tôi hôm nọ nhờ anh ấy mà trốn thoát khỏi tên biến thái, còn đưa tớ về tận nhà nữa.

- Lũ đàn ông bây giờ không tin được ai đâu, cậu đừng có mê trai mờ mắt.

- Cậu thì không phải đàn ông chắc? - Hạ An chun mũi. Cô hoàn toàn tin tưởng Hạo Thiên là người tốt.

Phải mất một lúc sau Hạo Thiên mới thoát ra được, lướt thướt đến gần Hạ An, cười tươi rói:

- Hello, lại gặp em rồi.

- Xem ra chúng ta cũng có duyên ghê. - Hạ An cười ngại ngùng. - Anh cũng ghê gớm quá đi, nhiều fan đến thế kia.

- Ghê gớm gì đâu, hi hi. - Ánh mắt anh di chuyển đến cậu bạn nam bên cạnh Hạ An. Anh cất giọng chào:

- Hello?

- Chào. - Cao Tư Nguyên có vẻ không thân thiện cho lắm.

- Cậu tỏ thái độ gì vậy chứ? - Hạ An huých cậu một cái rồi cười, nói với Hạo Thiên:

- Xin lỗi vì thái độ của cậu ấy nha, suốt ngày chỉ cắm đầu vào học nên kĩ năng giao tiếp không tốt ấy mà...

- Cậu cứ ở đây nói chuyện với nam thần của cậu đi, tớ về đây.

Cao Tư Nguyên vô cơ bở về, không thèm liếc qua Hạo Thiên một cái. Hạo Thiên nhìn qua đã biết cậu ta có ý đồ gì với Hạ An, thế nên mới có thái độ đó với anh.

- Cậu ta làm sao không biết! - Hạ An bĩu môi, nhận ra Hạo Thiên đang nhìn mình, mặt tự dưng đỏ lựng.

- Bây giờ em có về nhà luôn không?

- Dạ? À, em định đến thư viện trả mấy cuốn sách ấy...

- Anh có thể đi cùng em không?

- Được chứ được chứ, tiện thể em mượn thêm vài cuốn, anh có nhiều kinh nghiệm có thể chỉ giáo cho em không?

- Nếu em không chê đầu óc anh ấu trĩ thì OK?

Hạ An cười tươi, cứ cười như thế này chắc cô sai quai hàm mất. Sân trường thì rộng, đi cùng Hạo Thiên lúc nào cô cũng cảm thấy có chút áp lực, chỉ mong đến thư viện nhanh một chút, cô sắp không thở nổi rồi.

Nhưng cô đã quá lắm.

Đến thư viện, một khoảng không gian rộng mênh mông và còn ngại ngùng hơn khi ở đây chỉ có anh-và-cô.

- Em thích đọc thể loại nào?

Hạo Thiên với tay lên tầng cao nhất của kệ sách, miệng hỏi tay giờ sách xem xét. Hạ An giật mình, nuốt nước bọt:

- Em...em đọc tạp lắm, không biết mình thích cái gì nữa...

Tiếng cười nhẹ của Hạo Thiên khiến cô dựng cả tóc gáy.

Trời ời, sao ngay cả hơi thở của nam thần cũng có khí chất lớn như thế này!!

Hạo Thiên chọn sách cho cô mà cuối cùng ngồi ngẩn ra đọc hần nửa tiếng đồng hồ. Thấy anh chăm chú đọc như thế, vừa đẹp trai vừa đỡ ngại nên cô cứ dễ yên như thế, chọn một cuốn sách khác để đọc. Cứ như thế, không gian vắng lặng chỉ có hơi thở cùng tiếng giờ sách loạch xoạch trôi qua cả tiếng đồng hồ.

Gập cuốn sách lại, Hạo Thiên mới sực nhớ ra cô đem theo một cô gái nhỏ nữa. Anh đặt sách xuống bàn, thấy Hạ An ngẩng đầu lên nhìn. Hạo Thiên cười hơ hơ hồi lỗi:

- Ayz, có lỗi quá, ai lại để em chờ như vậy...

- Không sao mà, em cũng có chờ đâu, em đọc sách mà. - Hạ An cười nhẹ nhàng. - Anh đọc say mê như vậy chắc hồi đi học anh thích đọc sách lắm hả?

- Ừm...cũng khá là thích. Đọc sách vui mà.

Hạ An nghiêm túc hỏi:

- Một ngày đọc mấy cuốn?

- À...HẢ? - Hạo Thiên bàng hoàng nhìn cô gái trước mặt. - Cái gì...mấy cuốn cơ?

Nét hoang mang, kinh ngạc, hoài nghi hiện lên trong đáy mắt anh.

- Anh ngạc nhiên như vậy làm gì! - Hạ An cười ha hả, dáng vẻ của anh y như con khi đột nắm phải vỏ chuối vậy.

- Em thường dùng cái đó để đo lường sao? - Hạo Thiên kinh ngạc, thế thì cũng kinh dị quá rồi, không biết đến từ hành tinh nào nữa.

Hạ An chưa kịp trả lời thì đèn trong thư viện vụt tắt. Trời cũng ngả màu tối nên trong thư viện vô cùng heo hắt, tối tăm. Hạ An hét lên rồi theo bản năng, cô sở soạn khắp nơi tìm nguồn sáng, bất ngờ nắm phải tay Hạo Thiên, bị anh kéo vào lòng.

Thịch...thịch...thịch...

Cô nghe rõ trái tim của Hạo Thiên đang đập nhanh như thế nào, cũng như tim cô đang muốn nhảy xổ ra khỏi lồng ngực. Hạo Thiên ôm cô chặt hơn, thì thào:

- Đừng sợ, anh vẫn ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia! Làm Bạn Gái Tôi Nha!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.